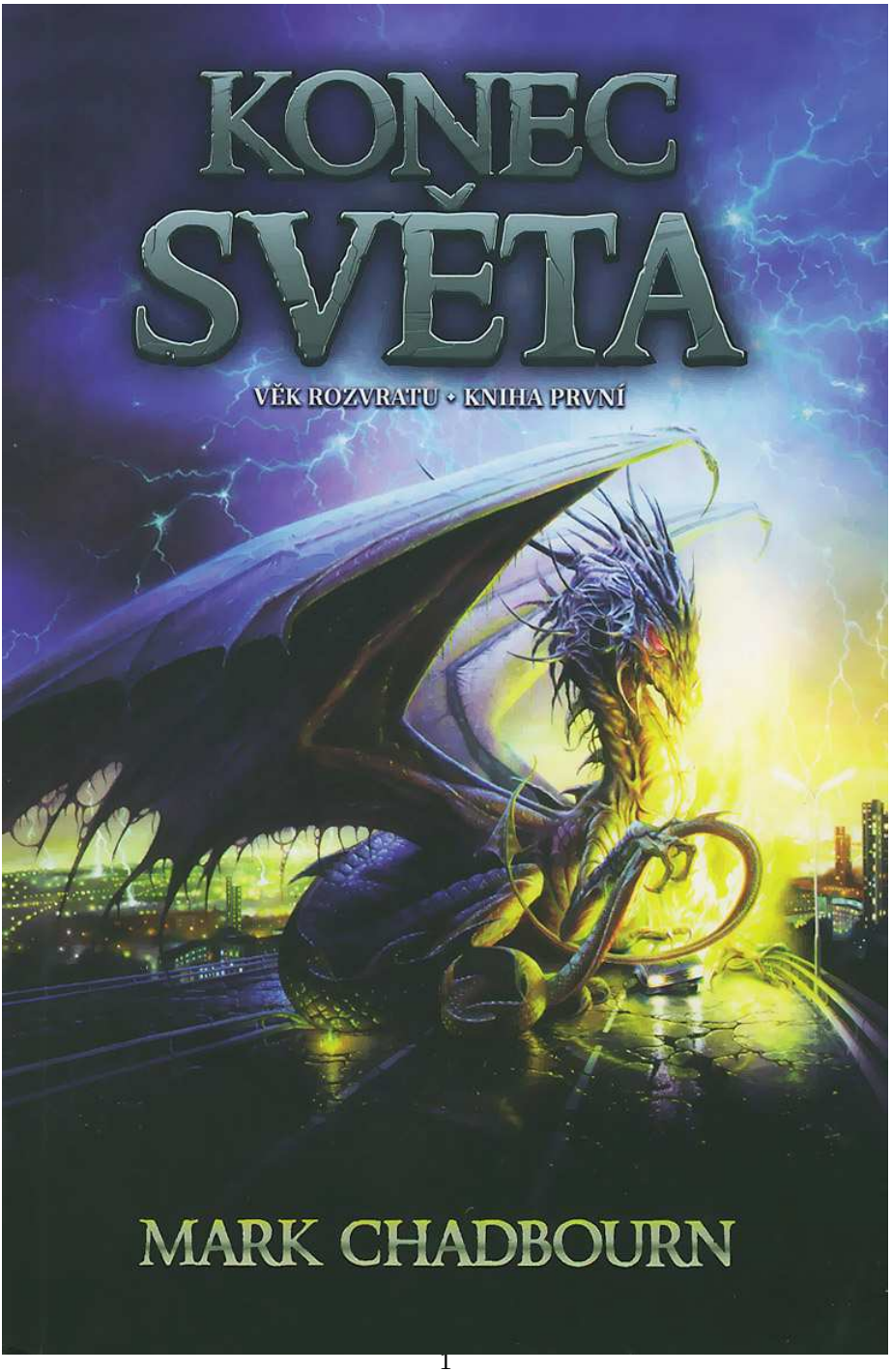

KONEC SVĚTA
VĚK ROZVRATU • KNIHA PRVNÍ
MARK CHADBOURN

Mark Chadbourn

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA PRVNÍ
KONEC SVĚTA

VĚK ROZVRATU ♦ KNIHA PRVNÍ
(WORLD'S END, BOOK ONE OF THE AGE OF MISRULE)
Copyright © 1999 by Mark Chadbourn All rights reserved
Translation © 2005 by Eva Konečná Cover art © by Jon Sullivan
ISBN 80 - 7332 - 055 - X

Věnováno Elizabeth, Betsy a Joeovi

Poděkování:
Bobu Rickardovi a Fořtovu týmu,
Johnu Charlickovi a Seanu Devlinovi z Trebrea Lodge,
Coach and Horses v Salisbury,
hotelu Bílý jelen v Okehamptonu

PROLOG

A teď se svět pomalu odvrací od světla. Ne s činelovým duněním děl a tanků, ale za jemného brnkání harfy měnících se nálad a podivně se prodlužujících stínů, tichých kroků plíživé invaze napřed tam a potom tady, a nikdo není o nic moudřejší. Slunce stále vychází každé ráno nad supermarketový svět umělých hmot a skla, nad průmyslové zóny, kde těžké nákladďáky hlučně říhají naftu, nad města ukolébávaná ševelením diskových jednotek, degradujících realitu na digitalizovaný řád. Lidé stále procházejí životem s arogancí vládců, kteří vědí, že jejich říše přetrvá věčně. Několik týdnů před novým Věkem temna život běží jako vždycky, lhostejný k ustupujícímu Věku rozumu, sokratovského myšlení a apolloniovské logiky.

Nikdo si toho nevšiml. Ale zjistí to. A brzy.

KAPITOLA PRVNÍ

Mlhavé ráno, Albert Bridge

Bylo těsně před svítáním, kdy je tma nejtíživější. Londýn ležel pod přikrývkou ledové, neproniknutelné únorové mlhy valící se z Temže, zkreslující bublání a šplouchání vody a první opatrné štěbetání ptáků ve stromech na březích, cítících blížící se východ slunce. Hodina a atmosféra působily nepřátelsky, ale Church byl k obojímu lhostejný. Kráčel bezcílně ztracený v myšlenkách, které postupně přešly od nepokoje v posedlost a během tohoto procesu z něj učinily zatrpklého člověka. Kdyby tu někdo byl a viděl jej procházet, mohl ho považovat za nějakého ducha: vysoký a štíhlý, s příliš bledou pletí, zdůrazněnou tmavými vlasy a zachmuřeným výrazem, který ještě zvyšoval auru zneklidňujícího smutku, jež ho obklopovala. Noční procházky se za poslední dva roky staly čím dál pravidelnější. Během rutinních činností ve dne mohl zapomenout, ale s příchodem večera se jeho vzpomínky vrátily s plnou silou a až příliš realistické ho vyháněly do ulic v marné naději, že před nimi uteče a nechaje za sebou. Bylo to stejně bezvýsledné jako kterékoliv dětské přání; jakmile se vrátil domů, nemohl uniknout jejím věcem nebo prázdnému prostoru po ní. Hlavolam byl téměř nesnesitelný: vzchopit se znamenalo, že by na ni musel zapomenout, jenže přetrvávající záhada a zmatené pocity takové zapomnění znemožňovaly; zdálo se, že je odsouzen žít v tomto vlhkém, mlžném světě nevědění. A cítil, že dokud se to nedozví, nikdy nebude takový jako dřív.

Jenže této noci byla jeho rutina jiná. To, co ho vyhnalo ven, nebyly pouze vzpomínky, ale sen o bohu, který usoudil, že jeho dílo - svět - je neodvolatelně špatné, pročež se ho rozhodl zničit a začít znovu. Churche to nevysvětlitelně rozrušilo.

Nedaleko zarachotily popelnice; asi pes hledající potravu. Zastavil se, jen tak pro jistotu, napjatý a ve střehu, dokud se z mlhy bezhlesně nevynořilo rezavé zvíře. Když ho liška uviděla, zůstala stát, vteřinu jej ostražitě pozorovala a pak, jako by v něm rozpoznala shodný rys, přešla přes cestu a opět zmizela. Churche zamrazila jakási stěží uchopitelná emoce, kterou postupně určil jako pocit zázraku. Něco divokého a nezkrotného v místě

spoutaném betonem, asfaltem, znečištěným ovzduším a regulérní. Přesto mu po počátečním vzrušení jev posloužil pouze k posílení chmurného pohledu na svět, který si po Marianně osvojil. Třeba byl jeho sen pravdivý. Moderní svět jej nikdy nějak zvlášť nelákal. Možná právě proto ho v dětství tolik přitahovala archeologie. Teď ale všechno vypadalo o tolik horší. Jestliže bůh existuje, co chce udělat se světem, v němž je tak těžké získat takovou životně důležitou schopnost, jako je pocit zázraku? Přestože se většina lidí tvářila, jako by se chtěli vrátit do nějakého zlatého věku, kdy se věci vnímaly o tolik intenzivněji, Church se svým novým pohledem měl dojem, že nemají dokonce ani dostatek vášně k nenávisti vůči světu, ve kterém žijí. Jednoduše se poddávají nudě tohoto místa rutiny a pravidel, kde je nejdůležitější věcí každodenní lopota a jedinou odměnou, která se opravdu počítaje ta, jež přichází v podobě peněz. Už se není proč vzrušovat; není v co věřit. Nelze spoléhat ani na boha. Církve všech vyznání jako by upadaly; zoufale se zbavují nadpřirozených zázraků ve prospěch jakéhosi modernistického pocitu komunity, čímž se podobají charitativním spolkům. Ale ani on už nemá čas na boha. A to ho přivádělo do ironicky uzavřeného kruhu: bůh je připraven očistit svět a bůh neexistuje.

Trpce se zasmál. Někde v mlze slyšel přizračné štěkavé zavytí lišky a na vteřinu ho napadlo, jestli ji nemá následovat na nějaké lepší místo. Ale v srdci věděl, že na to není dostatečně mrštný; nohy měl jako z olova a ramena mu drtila nesnesitelná tíha.

A pak ho všechny úvahy o bohu přiměly přemítat o sobě a svém ubohém životě, jako by patřily jinému subjektu. Je dobrý člověk? Optimista? Zanícený? Kdysi byl, o tom nepochyboval, jenže to bylo předtím, než mu Marianna všechno v hlavě zpřevracela. Jak může život tak totálně zhořknout jedinou událostí?

Nebylo to vlhko, čím se zachvěl, přesto si pevněji přitáhl plášť. Kdysi přemýšlel, co pro něj budoucnost chystá. Před dvěma roky se jeho naděje pevně upíraly směrem, který si vytyčil: další články pro naučné časopisy, nějaká kniha, něco duchaplného a sžíravého o stavu lidstva, co by rovněž vyprovokovalo tichou revoluci v archeologickém myšlení, stavění na příslibu, jaký představoval během studia na Oxfordu, když se stal prvním členem své rodiny, jenž získal diplom. V šestadvaceti věděl o sobě všechno. Nyní v osmadvaceti nevěděl nic. Poflakoval se ztracený v divném světě, kde nic nedávalo smysl. Jakékoliv nahlédnutí do stavu lidstva, do

něhož se chtěl pustit, bylo škrtnuto, a šťourání v dávno mrtvých věcech mu náhle nepřipadalo tak přitažlivé, jaké bylo, když nesl pochodeň v čele zástupu studentů archeologie. Uvažování ve strohých pojmech vyznívalo žalostně a o to bolestněji. Nikdy nebyl patetický. Byl silný, zábavný, bystrý, sebejistý. Ale nikdy patetický. Měl potenciál, ambice, sny, záležitosti, jež považoval za nedílnou součást své osobnosti, záležitosti, o které nikdy nemůže přijít, a přesto teď po nich nebylo ani stopy. Kam se všechny poděly?

Jediná práce, na niž se zmohl, byla námezdní novinařina, převádění technických manuálů do jednoduchého jazyka a psaní informací pro veřejnost, tedy práce určená spíše k placení účtů než budování budoucnosti. A to vše kvůli Marianně. Občas si přál nasměrovat své city do trpkosti, dokonce snad nenávisti, čehokoliv, co by mu pomohlo postoupit dál, ale nedokázal to. Marianna ho vyvedla ven ze života a opustila na vrcholu hory a on cítil, že nikdy nebude schopen sestoupit z ní zpátky dolů.

Z úvah ho vytrhlo zašplouchání vody, které neladilo se zlověstnými zvuky řeky. Pocítil úlevu, jež byla svou intenzitou téměř dětinská. Nejdříve si pomyslel, že by to mohl být racek někde u břehu, další známka syrové přírody zasahující do jeho života, ale přerušované zvuky naznačovaly něco většího. Naklonil se přes studenou vlhkou zeď a trpělivě čekal, až se chomáče mlhy roztrhnou, zatímco šplouchání znělo jako příliv a odliv.

Několik minut neviděl nic, ale když už chtěl odejít, mlha se rozdělila způsobem připomínajícím rozhrnutí jevištní opony. Na břehu řeky se zarámovaná v bílých oblacích krčila černá postava, podobná obrovské vráně. Když se sklonila nad proud a pak se roztřeseně napřímila, Church zahlédl bílou kostnatou ruku. Nějaká stařena v dlouhých černých šatech a černém šálu propírala ve vodě něco, co neviděl; pomyslel na obrazy venkovanů ze Středního východu při praní prádla v bahnitých řekách. Podivný výskyt ženy u mrazivé vody před svítáním ho zpočátku nepřekvapil, což bylo divné samo o sobě, ale čím déle se díval, tím více ho znepokojoval způsob, jak se skláněla a máchala, skláněla a máchala. Nakonec se zvonění v jeho mysli pomalu změnilo na paniku a on se začal od tohoto pohledu odvracet. Žena náhle přerušila svou činnost a otočila se, jako by vycítila jeho přítomnost. Church zahlédl děsivý obličej, bílý a vychrtlý, s černýma pronikavýma očima, ale byl to předmět v její ruce, který mu plnil mysl, když utíkal po pěšině zpátky k Albert Bridge. Na kratičký okamžik to vypadalo jako lidská hlava, z jejíhož uťatého krku

odkapávala krev do studené Temže. A měla jeho tvář.

+ + + + +

Ruth Gallagherové zněla v hlavě píseň, kterou nemohla přesně zařadit; něco od *The Pogues*, pomyslela si. Pak přemýšlela o dovolené, kterou chtěla v létě strávit v jižní Francii, než začala obdivovat perleťový lesk mlhy valící se po hladině Temže. A když znovu otevřela uši, opět jí v nich zaznělo Cliveovo iritující kvílení.

„A další věc, proč se vždycky tváříš tak nadřazeně?“

Clive gestikuloval, jako by spílal malému dítěti. Dokonce se na ni ani nedíval; nořil se do svého řečnění tak dlouho, že už ji ke konverzaci ani nepotřeboval.

„Já se tak netvářím, já jsem nadřazená.“ Říct to nahlas byla chyba, ale Ruth si nemohla pomoct. Musela potlačit úsměv, když se mu z hrdla vydral zvuk podobný výbuchu páry z pojistného ventilu bojleru. A to, že se se svými téměř sto osmdesáti centimetry tyčila nad ním, také zrovna nepomohlo. Za normálních okolností neměla podobnou podlost v povaze, ale celý večer se k ní choval tak, že se k ní cítila oprávněná, i když si uvědomovala ve své reakci závan dětinskosti.

Když se před šesti týdny poznali při večeři pořádané Právnickým spolkem, vstupovala do tohoto vztahu se stejnou nadějí a optimismem jako vždycky; nebyla její vina, že to nefungovalo. Ve skutečnosti se po mnoha předchozích neúspěšných vztazích opravdu snažila, jenže Clive byl jako mnoho jiných mužů, s nimiž se v poslední době seznámila: egocentrický, nervózní z jejího intelektu a důvtipu, ačkoliv tvrdil opak. Rychle znejistěl, když si uvědomil, že není natolik zoufalá, aby se držela mužů zuby nehty, skákala podle jejich rozmarů a byla slepá vůči jejich mnoha nesnesitelným vlastnostem. Netrvalo jí dlouho, aby zjistila, že Clive jí přisuzuje kvůli jejím dlouhým tmavým vlnitým vlasům a jemným, přitažlivým rysům určitý předválečný druh ženství, který může snadno ovládat.

Už tento jeho postoj jí dokázal zpěnit krev, ale pravdou bylo, že dnes večer pocítila, jak je jí vzdálený a že nestojí za to, aby si kvůli němu kazila spánek.

Jenže Clive byl pouze symptomem rozsáhlejšího neklidu. Nic v jejím životě nebylo ustálené tak, jak by v čase, kdy se blížila třicítce, očekávala; práce, velká ctižádost, kterou jí otec vštěpoval už od třinácti let, v ní

zanechávala pocit prázdnoty a únavy, ale na návrat zpátky a nový start už bylo příliš pozdě; rozporuplný vztah k Londýnu; nejlepší výraz, jaký mohla najít pro své přátele a společenský život, zněl příjemný. Jako by zadržovala dech, čekala, že se něco stane.

V mysli si pobrukovala píseň *The Pogues* a pokoušela se vzpomenout si na refrén, ale pak znovu obrátila pozornost k úžasnému jevu, jak mlha tlumila ozvěnu jejích kroků. Zanedlouho budu doma, pomyslela si s úlevou.

„A další věc—“

„Jestli to řekneš ještě jednou, Clive,“ přerušila ho chladně Ruth, „budu ti nucena provést rychlou tracheotomii svým plnicím perem.“

Clive vymrštil paže do vzduchu. „No prosím! Mám toho dost! Můžeš pokračovat domů sama.“

Otočil se na podpatku a Ruth ho pozorovala, jak pochoduje do mlhy s hlavou svěšenou jako odstrčené, rozmazlené děcko. „Dokonalý gentleman,“ zamumlala ironicky.

Když jeho kroky dozněly, Ruth si náhle uvědomila dusivé ticho. Litovala, že neodešla z klubu o něco dříve nebo že přinejmenším nezmařila Cliveovo odmítnutí taxíku, aby si mohli ‚klidně popovídat' při procházce několik stovek metrů k jejímu bytu. Londýn nebyl bezpečné místo pro osamělou ženu. Její podpatky klapaly po kluzké dlažbě, když trochu zrychlila. Rytmus ji ve zneklidňujícím tichu upokojoval, ale když se blížila k Albert Bridge, dolehly k ní další zvuky: strkání, výdechy, údery těla na tělo.

Ruth se zastavila. Každičký instinkt jí říkal, aby spěchala domů, ale jestli měl někdo potíže, věděla, že svědomí jí nedovolí to ignorovat. K životu ji probudil krátký, rychle zadušený výkřik, který přicházel odněkud z břehu řeky v pusté tmě pod mostem. Nejspíš dva tuláci bojující o zbytek levného vína v láhvi, pomyslela si, ale četla příliš mnoho policejních zpráv, aby věděla, že existuje spousta jiných, daleko horších možností. Našla schůdky vedoucí k řece a opatrně sestupovala dolů, dokud mlha nepohltila pouliční světla za jejími zády.

+ + + + +

Když zvuky stejného zápasu uslyšel Church, tep jeho srdce už se zklidnil, ale nervy mu stále poplašně drnčely. Obraz ženiny úděsné tváře nezmizel, ale stačil přesvědčit sám sebe, že při pohledu na to, co držela v

ruce, ho klamal zrak. Byl to jenom ranec špinavých šatů, trik světla a mlhy. Nic víc.

Blížil se k Albert Bridge z opačné strany než Ruth, když mu zvuky rvačky poskytly vítané rozptýlení. Po překonání nebezpečně kluzkých schodů k řece se ocitl na hrubě dlážděném chodníku vedoucím podél úzké bahnité pláže na kraji řeky. Vlhký vzduch byl prosycen tísnivým pachem hnijící vegetace. Mírná změna světla signalizovala, že někde nad mlhou se blíží svítání, ale přítmí pod mostem bylo neproniknutelné.

Jediným zvukem teď bylo šplouchání Temže, takže zapochyboval, jestli opravdu slyšel něco jiného. Zůstal stát a pozorně naslouchal. Ozval se tlumený výkřik, který okamžitě utichl. Obezřetně pokračoval do tmy. Držel se těsně u zdi, aby nebyl vidět, zatímco se postupně ozývaly další podivné zvuky: těžké boty na kamenech, mručení, skrčení. Konečně se jeho oči přizpůsobily natolik, aby viděl, co se pod mostem děje.

Nějaký obrovitý muž, otočený k Churchovi zády, držel mnohem menšího muže za klopy. Oběť vypadala nesmírně slabá, s malými brýlemi v drátěných obroučkách na šedivém obličeji, pod tmavým oblekem hubená postava. Poblíž na zemi ležela aktovka.

Vyšší muž, měřící nejméně dva a čtvrt metru, se najednou otočil, ačkoliv Church byl přesvědčený, že nevydal sebemenší zvuk. Obr měl holou hlavu a nápadně zvířecí rysy zkřivené záchvatem vzteku. Jeho bledé oči pod těžkými víčky zářily ve tmě studeným šedivým ohněm. Church se mimoděk zachvěl pod aurou hrozby, která se přes něho převalila jako černá vlna.

„Pusťte ho.“

Ženský hlas Churche překvapil. Na protější straně mostu stála žena s dlouhými tmavými vlasy a hezkou bledou tváří, zarámovaná mléčně bílou mlhou.

Dech vysokého muže se při styku se zimou změnil v bílý chomáč; zazněl zvuk podobný koňskému zaržání. Obr zvolna přelétl těžkým a nenávistným pohledem z Churche na ženu a zpátky. Oběť držel bez námahy jako hadrovou panenku. Church cítil, jak mu opět buší srdce; na té scéně bylo něco neskutečně děsivého.

„Jestli ho nepustíte, jdu pro policii,“ pokračovala žena klidným, rozhodným tónem.

Church si na okamžik pomyslel, že oběť je mrtvá, ale vtom muž pohnul hlavou a blouznivě něco zamumlal. V útočníkově tváři se zračilo hluboké

pohrdání, když znovu pohlédl na Churche a na ženu, aby pak s nepřirozenou lehkostí zvedl menšího muže nad zem. Uchopil levou rukou oběť pod bradou a chystal se jí zlomit vaz.

„Nedělejte to!“ vykřikl Church a vyrazil kupředu. V tom okamžiku mu bez jakéhokoliv určitelného důvodu v každičkém vlákně těla vybuchl strach. Obr na něho zíral a Church prožíval dezorientující pocit, že se obličej násilníka rozplývá jako olej nalitý na vodu. Okamžitě si vzpomněl na stařenu u vody a předmět v její ruce. Pak se jeho myšlenky roztříštily v nesrozumitelnou změť. Jeho mozek se zoufale snažil pochopit otisk obrovy tváře na sítnici měnící se v něco jiného a na okamžik na to skoro přišel, ale ten kratičký záblesk se podobal pohledu do jádra slunce. Mysl mu vzplála bílým plamenem a prudce se zavřela. V bezvědomí se zhroutil na zem.

+ + + + +

Když Churche probral pocit, že ho něčí ruce vytahují do sedu, bylo už ráno. Prožil okamžik závratné hrůzy při pomyšlení, že se stále dívá na měnící se obličej. Pak si nejasně uvědomil vlhkost oděvu z půdy a horečné pohyby a zvuky kolem sebe. Pokusil se o určité pochopení, ale v jeho paměti zela od okamžiku zhroucení, prudkého jako po říznutí břitvou, díra.

„Jste v pořádku?“ Před ním se krčil nějaký zdravotník a svítil mu do očí. Jakmile se chvění světla ustálilo, Church spatřil na okraji řeky uniformované policisty a muže, kteří byli jednoznačně detektivy v civilu.

Vzpomněl si na násilníka a jeho oběť a prudce se vrhl kupředu. Zdravotník ho zadržel pevnou rukou. „Viděl jste, co se stalo?“ otázal se.

Church pracně hledal slova. „Něco jako rvačka. Potom...“ Zvědavě se rozhlédl. „Asi jsem omdlel. Směšné, ne?“ Zdravotník přikývl. „Řekla totéž.“

Nedaleko byla žena, kterou Church předtím viděl pod mostem. Přes ramena měla přikrývku; jeden zdravotník ji prohlížel a nějaký detektiv se snažil vydolovat smysl z jejích odpovědí. Zatímco ji Church pozoroval, podívala se na něho. V okamžiku, kdy se jejich oči střetly, měl najednou pocit spojení sahajícího dál za společný zážitek: poznání duševní spřízněnosti. Bylo to tak nepříjemně intimní, až musel odvrátit zrak.

„Cítíte se na pár otázek, pane?“ Detektiv mu nabídl ruku a Church se nechal zvednout na nohy. Vyšetřovatel působil nepřirozeně klidně uprostřed všeho toho shonu kolem nich, ale jeho oči plály intenzitou, která

znepokojovala. Když zamířili k vodě, Church uviděl v záři fotografických blesků tělo; mělo zlomený vaz.

„Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?“ zeptal se.

Detektiv pokrčil rameny. „Nemohlo to být dlouho. Nějaký pošťák na kole uslyšel rvačku a měli jsme tady auto do pěti minut od jeho telefonátu. Co jste viděl?“

Church popsal, jak zaslechl zvuky zápasu a pak uviděl vysokého muže škrtícího svou oběť. Detektiv se na něho díval úkosem, v obličeji náznak podezření. „A pak zaútočil na vás?“

Church zavrtěl hlavou. „To si nemyslím.“

„Takže co se stalo vám a té mladé dámě?“

Někde vzadu v hlavě se mu odehrávalo hmyzí hemžení, když se snažil vzpomenout si na to, co viděl; téměř se mu ulevilo, když se paměť odmítla vynořit na povrch. „Byl jsem unavený, zem vypadala tak pohodlně...“ Detektiv na něho vrhl chladný pohled. „Jak to mám vědět?“ Church se rozhlédl po něčem, co by mu umožnilo změnit téma. „Kde je jeho aktovka?“

„Žádnou jsme nenašli.“ Detektiv si něco zaznamenal do bloku a zatvářil se optimističtěji, jako by zmizení aktovky všechno vysvětlovalo; obyčejná loupež.

Church strávil další hodinu na policejní stanici a zatímco se marně pokoušel vyjádřit svůj strach formou, jíž by policie dokázala rozumět, rostlo v něm podráždění. Na příjmu se srazil s už známou svědkyní, jejíž výraz naznačoval, že učinila podobnou zkušenost.

„Poslyšte, co kdybychom si zašli na kávu? Potřebuji si o tom promluvit,“ oznámila bez úvodu. Pročísla si rukou vlasy a pak se pousmála. „Promiňte. Ruth Gallagherová.“ Podala mu ruku.

Church ji přijal; měla pevný a sebejistý stisk. „Jack Churchill. Church. Vůbec nic nepochopili, že?“

Ruth si unaveně povzdechla. „Nepřekvapuje mě to. Jsem advokátka, každý den u soudu. Dost brzy jsem zjistila, že jakmile policie objeví nejjednodušší vysvětlení, drží se ho jako pes kosti. Pokud chtějí tento případ zařadit pod P jako Přepadení, tak to udělají a troufám si tvrdit, že jejich rozhodnutí nic nezmění.“

„Přepadení. To jistě. A JFK tehdy v Dallasu jenom pocuchali vlasy.“ Church upřeně pozoroval Ruthinu tvář a snažil se odhadnout její skutečné myšlenky.

Odvrátila obličej. Zračila se v něm dezorientace a starost.

Vyzařovala z ní intenzita, jíž nedokázal odolat. Zvolili si malou restauraci na St. John's Hill u Claphamského železničního uzlu, naplněnou syčením páry z kávovaru, prskáním smaženého jídla a změtí hlasů místních dělníků dávajících si časnou snídani. Usadili se proti sobě ke stolu u okna a do několika vteřin se hluk rozplynul v pozadí.

Ruth váhavě upíjela kávu a začala: „Co jsme to vlastně viděli?“ Church si kousal ret a pokoušel se najít slova, která by svázala bloudící vzpomínky. „Zdálo se mi, jako by se jeho obličej začal měnit.“

„To je pochopitelně nemožné,“ prohlásila Ruth nepřesvědčivě. „Takže musí existovat racionální vysvětlení.“

„Pro měnící se obličej?“

„Nějaká maska?“

„Vám to připadalo jako maska?“ Poklepal lžičkou na talířek. I ten nejmenší pokus o vyvolání vzpomínky byl velmi nepříjemný. „Já jsem viděl tohle: nějaký muž, mnohem vyšší, než je obvyklé, zvedl druhého muže silou, jakou by neměl mít ani při takové velikostí. Potom se otočil k nám a jeho rysy se začaly rozplývat, jako by se tavily. A co leželo pod nimi—“ ztěžka polkl „—nemám tušení.“

„Pak jsme oba téměř současně omdleli.“

„Kvůli tomu, co jsme následně spatřili.“

Ruth vykouzlila neupřímný úsměv. „Nejsem typ člověka, který ve chvílích napětí trpí halucinacemi.“

Church se podíval oknem ven, jako by tam mohl najít odpověď, ale jediné, co viděl, byl nějaký vandrák. Stál na druhé straně ulice a upřeně je pozoroval. Jeho neuhýbající pohled zneklidňoval. Church se vrátil ke kávě, a když se podíval znovu, vandrák byl pryč.

„Jsem z toho všeho pořádně zmatený,“ poznamenal. „Možná bychom to měli nechat být. Nebudeme zjišťovat, co se stalo. Odložíme to k ostatním nevysvětlitelným událostem, které se v životě stávají.“

„Jak můžete říct něco takového?“ zvolala Ruth. „Vždyť se to opravdu stalo! Byli jsme v samém centru dění. Nemůžeme to nechat plavat.“ Předklonila se s takovou vášní, až si Church pomyslel, že ho chce popadnout za kabát. „Musíte přece cítit nějakou intelektuální zvědavost.“

„V těchto dnech je pro mě obtížné být zvědavý na cokoliv.“ Ve způsobu, jakým si ho prohlédla, byl náznak chirurgického řezu; téměř cítil, jak se jeho ego oloupává.

„Dejte mi alespoň svůj telefon pro případ, že by si někdo z nás

vzpomněl na další detaily," navrhla. Na žádost to znělo příliš rozhodně. Church naškrábal číslo na papírový ubrousek a vzal si Ruthinu vizitku z kanceláře v Lincoln's Inn Fields doplněnou na zadní straně jejím telefonem domů.

Když se zvedla, zeptala se tichým hlasem vyžadujícím ujištění: „Máte strach?"

Neupřímně se usmál a neodpověděl.

+ + + + +

Dny ponuře plynuly. Zima pozvolna ustupovala, ale ve vzduchu stále převládal nepohodlný chlad, který nedokázalo zahnat ani ústřední topení v Churchově bytě. Jakmile bylo jaro za rohem, vždycky trpěl nutkáním mít ruce špinavé od hlíny, olepené kousky loupající se keramiky z květináčů, nebo rozežrané nehty, což vzbuzovalo v některých lidech depresi z prchavosti života, ale jemu vždycky poskytovalo hluboký pocit síly lidstva. V této chvíli, kdy usilovně doloval jakékoliv zbytky zdání nadšení, které by mu pomohly dokončit manuál k tabulkovému editoru, mu tento pocit připadal ještě vzdálenější než jindy. Mísil se s nepříjemným neklidem způsobeným tím, co nyní nazýval onou nocí; jakékoliv tajemství, které jeho mysl zatlačila do pozadí hlavy jako tumor, občas probouzelo natolik zhoubný pocit temné deprese takové síly, že dokonce zvažoval sebevraždu: řešení, které nikdy neschvaloval, dokonce ani v nejhorších dnech po Marianně.

Dale, jeden z jeho několika přátel z dřívějška (vždy pohlížel na svůj život jako na dvě rozdílné etapy - před Mariannou a po Marianně), byl nejnovějším stavem jeho mysli natolik šokován, že se pokusil dotlačit Churche k vyhledání lékařské pomoci. Church ho po únavném boji přesvědčil, že jde pouze o přechodnou fázi, ale v duchu věděl, že prozac ani jiná psychofarmaka ho nemohou vrátit na cestu k duševní pohodě. Jedinou možností bylo propíchnout nežit, uvolnit paměť. A jak to mohl udělat, když to bylo tak nesnesitelné?

„Pochop, musíš se z toho snažit dostat." Dale, vždy nejméně spolehlivý z jeho přátel, najednou mluvil jako postarší příbuzný. Church při zjištění, jak působí na jiné, sebou provinile cukl.

„To není tak jednoduché."

„Já vím, že není. Nejsem pitomec," naježil se Dale. Napil se piva z

láhve, pak ji náhle prudce vyhodil otočkou do vzduchu a zaseji chytil, aniž by vylil jedinou kapku. „Hele! To bylo dobré, ne?“

„Úžasné.“

„Tak fajn. Tenhle víkend. Naložíme plný kufr piva a vyrazíme si do Brightonu. Vypijeme to všechno na nějaké hrázi, dáme si pár hamburgerů, horu cukrové vaty a vyrazíme na zábavnou pláž, abychom zjistili, kdo se pozvrací jako první. Víš, že tohle se musí udělat.“

Church se unaveně usmál; před dvěma roky by nikdy nehádal, že tím, kdo s ním vydrží, bude právě Dale. „To je dobrý nápad, ale mám spoustu práce. Účetnický software, dobře mi tak. Má být hotový do pondělka.“

„Vzpomínáš, jak jsi zrušil objednanou dovolenou na Kypru a nahnal nás všechny do auta, abychom strávili týden v Devonu a obveselili Louisů po smrti jejího otce?“ zeptal se rezignovaně Dale. „To tedy byla spontánní zábava.“

Church pokrčil rameny. „Na Kypru by v tu dobu stejně bylo moc horko.“

„Mě neoklameš. Plánoval jsi tu dovolenou celé měsíce. Možná roky, jak tě znám. A vzdal ses jí v jediném okamžiku.“

„Jsem tak nesobecký,“ poznamenal Church sarkasticky. Přistihl Dalea, jak si ho prohlíží, jako by hledal člověka, kterého si pamatuje. „Samozřejmě že mám pořád tvou fotku z koncertu, na který jsme si vyrazili v Oxfordu.“

Dale zbledl. „Snad ne tu, kde jsem přišel při skoku z pódia do hlediště o kalhoty?“

„I o trenýrky. Kriste, to tedy byl děsivý pohled!“

„Čekal jsem, že mě budeš chytat a ne fotit!“ podotkl dotčeně Dale. „Jestli někdy zjistím, kdo mi ty trenky stáhl...“

„Zasloužil sis to. My ostatní jsme uctivě poslouchali hudbu,“ tropil si posměch Church.

„Jasně, tys byl opravdu hudební nadšenec, že jo? Jako s tím proklatým HMV počítačem. Vyberte namátkou CD a ty vyjmenuješ každou stopu. A hráls na kytaru a bubny. Zatracený vejtaha.“

„Víš, že jste mě potřebovali. Zajišťoval jsem intelektuální konverzaci, zatímco zbytek z vás chlastal jako o život.“

Dale se těm vzpomínkám zasmál. „A také jsme si užili legrace, ne? Ty, já, Pete, Kate, Louise, Billy...“ A Marianna.

„To už je dávno,“ řekl Church.

Dale při svém faux pas sebou viditelně škubl. „Poslouchej mě. Mluvím tady jako nějaký starý veterán vzpomínající na válku.“ Odmlčel se a pak se poněkud znepokojeně podíval Churchovi do očí. „Nemůžeme kolem toho pořád chodit jako kolem horké kaše.“

„Jsem v pořádku,“ namítl Church. Bylo to tady, jak se obával, přicházelo to z jeho nejzranitelnějšího místa. „Nejsem žádný měkkota, který se nedokáže smířit s tím, že jeho přítelkyně je pryč. Už jsou to dva roky!“

„Kecy. Oba víme, že nejde o fakt, že tu není, ale o způsob, jak se to stalo. A o to, co jsi viděl. To je dost, aby to vyřídilo každého.“

„Chceš říct, že jsem vyřízený?“

„Chceš říct, že ne?“ Dale shodil láhev, z níž vytekl zbytek piva. „Sakra. Tak se podívej, co jsi zavinil.“

„Zapomeň na to.“

Dale rozetřel botou pivo po koberci. „Neměl by ses tak užírat. Víš, že to nebyla tvoje chyba.“

„Myslíš, že takhle odešla bezdůvodně? Samozřejmě že to byla moje chyba.“

„Poslyš, jsi správný chlápek. Nikdy bych to neopakoval v něčí společnosti, ale jsi pravděpodobně nejslušnější chlap, jakého jsem kdy poznal.“ Zamyšleně se odmlčel. „Víš, vím o tvém doktorátu.“

„O čem to mluvíš?“ Church odvrátil pohled.

„Billy to zvoral - jako vždycky. Ale tys mu dal peníze, které jsi spořil celý boží rok, aby ses mohl vrátit a získat kvalifikaci, o které jsi snil od dětství. Nezapírej to, Churchi - sám mi to řekl, i když ty ses to snažil udržet v tajnosti. Vím, že tvoje rodina neměla peněz nazbyt a ty jsi musel pracovat, abys jim mohl pomáhat. Potom jsi zachránil Billyho před obrovskou ostudou a teď se na něho podívej - nejbohatší z bohatých účetních ve West Endu. Díky tobě. A tebe to stálo životní sen - stát se doktorem přes vykopávání starých serepetiček. Pro kohokoliv jiného nic moc, ale já vím, co to znamenalo pro tebe. Tak se nemuč úvahami, že jsi kvůli Marianně nějaký parchant.“

Church odmítavě zavrtěl hlavou. Dale to nechápe -jak by mohl?

„Říkám tyhle věci jenom proto, že jsem kamarád.“ Dale se teď rozjel; Church poznával lesk v jeho očích. „Pamatuji se, jaký jsi býval. Dokázal jsi být pořád v dobré náladě, i když jsme se my ostatní cítili mizerně, když lilo jako z konve a nepustili nás do nějakého klubu, protože Billy byl zase oblečený jako vandrák. Nebo když měli Louise s Petem jednu ze svých

věčných hádek, vždycky jsi našel něco pozitivního, co je dalo znovu dohromady. Přečetl jsi více knih, viděl více filmů a poslouchal více hudby než kdokoliv, koho znám. A teď...“

„Ne.“

„Přesně. Teď neděláš vůbec nic. Ztratil jsi veškeré zájmy. Co se stalo, stalo se. Musíš zase začít žít.“

Church vydával jakési smířlivé zvuky, ale Dalea nepřesvědčil; slyšel je už mnohokrát předtím. Dale nakonec naštvaně odešel, ale Church nepochyboval, že se zase vrátí a zkusí to znovu. V tom byl velice dobrý. Jenže od Dalea se nedalo očekávat, že pochopí hloubku problému, hodiny strávené marnými pohledy na věc ze všech úhlů; kdyby existovalo snadné řešení, dávno by je našel. Nejhorší bylo, že měl špatné svědomí z toho, jak měsíce vnucuje Daleovi tyto pocity, protože se nedokáže přinutit k mluvení o zážitku pod Albert Bridge.

Po zbytek večera se stále vracel k okamžiku před svým omdlením té noci a k příliš mnoha vzpomínkám na Mariannu: na pobyt na břehu Loch Ness, na její narozeniny v Covent Garden, na nedělní ráno, kdy mu přinesla k snídani do postele šampaňské bez jakéhokoliv jiného důvodu, než že ho milovala. Nakonec ho přemohl spánek.

+ + + + +

„Ruth. Do mé kanceláře. Hned!“

Ruth při vyštěknutém Miltonově příkazu upustila hromadu složek a pak tiše nadávala, když je musela sbírat. Co se to s ní děje? Neměla sklony k nervozitě, ale od toho časného rána u řeky byla neustále napjatá jako struna, lekala se stínů, utrhovala se na kolegy. Její práce byla vždy uklidňujícím středem jejího života, v němž nedělala chyby, ale teď to s ní šlo nebezpečně z kopce.

Odložila složky na stůl a kráčela do prosklené Miltonovy kanceláře. Vycítila atmosféru, dříve než překročila práh. Šéf na ni nasupeně zíral zpoza psacího stolu.

„Zavři dveře,“ zavrčel a potlačovaný hněv zvýraznil jeho přízvuk rodáka z Vysočiny. To bylo vždycky špatné znamení. Ruth čekala ohňostroj. „Co to s tebou je, Ruth?“ zeptal se. „Bereš drogy? Piješ?“

„Nevím, co tím myslíš, Bene.“

Poklepal na dopis, který ležel přesně ve středu psací podložky. „Sir

Anthony je pořádně rozzuřený. Tvrdí, že jsi mu včera zavěsila.“

„To byla nehoda,“ zalhala. Až dosud se pokaždé dokázala se snobskou pompézností a blahosklonností tohoto peera vypořádat, ale včera ho měla z neznámého důvodu tak akorát dost. Okamžitě si uvědomila, že by mu měla zavolat zpátky, ale nesnesla by už z jeho vychloubání ani slovo.

„Prokristapána, je to náš nejlepší klient! Víš, kolík peněz přináší téhle firmě? A byl to tvůj klient, protože jsi byla nejlepší a nejspolehlivější.“ Ruth se nelíbil minulý čas. „Už se to nikdy nestane, Bene.“

„To není všechno, Ruth. Zdaleka ne.“ Zlostně otevřel nějakou tenkou složku. „Za poslední dva týdny jsi předražila účet třem klientům a dvěma naopak účtovala pod cenou. Tvoje informace pro obhájce ve věci Mendeka byly tak nekompetentní, až je to žalovatelné. V pátek ses opozdila k soudnímu jednání, takže muselo být přeloženo na jiný termín. Za dva týdny nejméně tři důvody k propuštění. Kristepane, co si o téhle firmě vlastně myslíš?“ Ruth zrudly uši. „Mám-li být upřímný, nechci vědět, co se děje,“ pokračoval šéf. „Chci to pouze zarazit. Každý jiný by už teď byl na dlažbě, ale tvá předchozí práce byla příkladná, Ruth. Doufám, že si to uvědomíš a nemáš v úmyslu odpočívat na vavřínech.“

„Ne, Bene.“

„Protože ani náš nejlepší člověk nemůže štvát klienty, kteří činí z tohoto podniku díky své záštitě a penězům firmu první ligy. Ve své nejlepší formě jsi pro nás stále přínosem. Přeji si, abys zjistila, kam ti ta forma zmizela.“

„Bene?“

„Máš na nějaký čas volno, pochopitelně neplacené. Až se tu zase ukážeš, chci, aby to byla ta dřívější Ruth.“

Přenesl pozornost na papíry na stole způsobem, který dráždil a urážel. Ruth ho nikdy neměla ráda, ale v tomto okamžiku ho měla chuť popadnout za klopy a jednu mu vrazit. Zastavilo ji pouze to, že každé jeho slovo byla pravda.

Na toaletě mrkáním potlačovala slzy zklamání a zlosti a kopla do dveří kabinky takovou silou, až je málem vyrazila; kvůli nenávisti ke své práci se cítila ještě hůř. Nikdy nechtěla tohle dělat, ale její otec po tom tolik dychtil, že mu to nedokázala odmítnout. To však nebylo pravou příčinou jejího náhlého záchvatu nekompetence; byl to cupitavý černý příživník, který se usídlil v její hlavě.

Poprvé tušila, jak oběti násilí trpí v dalším životě strašlivým potlačováním vzpomínek, které manipulují s jejich podvědomím. Ať se toho

rána pod Albert Bridge odehrálo cokoliv, proměnilo ji to ve zcela jinou osobu: depresivní, nejistou, váhající, patetickou.

Přitiskla si dlaně na oči a snažila se zastavit příval emocí.

+ + + + +

Church strávil příliš dlouhou dobu surfováním po internetu a věděl, že jeho účet za telefon bude horentní, ale v tříštivých vlnách informací bylo něco téměř uklidňujícího. Byla to zenová meditace nové doby; pokaždé, když cítil, že mu do hlavy vstupuje nějaká nezávislá myšlenka, stačilo kliknout a přeskočit na jinou stránku s novými obrazy a slovy, která ho hypnotizovala. Navštívil už řadu odlišných subjektů - kult TV, hudbu, novou vědu, dokonce se podíval na několik článků o archeologii, ale aniž věděl jak, ocitl se na www.forteantimes.com - a vše se hrozivě zvrtlo.

Měl o magazínu, který webová stránka reprezentovala, nejasné povědomí. Časopis o neobvyklých fenoménech, Fortean Times, jak se nazýval, byl erudovanou publikací zkoumající s pohotovým důvtipem a bystrým intelektem veškeré zvláštní události jako kruhy v obilí, UFO i současný folklór, bizarní úmrtí a bláznivé náhody. Vždycky prolistoval nový výtisk v prodejních stáncích, ale nikdy nezašel tak daleko, aby si některý koupil.

Na první stránce byl krátký příběh:

V několika posledních týdnech se svět naprosto zbláznil! Jak víte, nepřetržitě shromažďujeme všechny zprávy o zvláštních jevech na celé zeměkouli k vytvoření každoročního rejstříku, který ukáže, jestli je svět stále podivnější. Od Vánoc se počet zpráv zdvacetinásobil. Záznamy ve zpravodajské části (alt.mise.forteana) ukazují udivující nárůst ve všech kategoriích počínaje fenoménem elektronického hlasu a strašením přes překvapivá kryptozoologická pozorování po UFO a počty dalších obrovských koček v divočině. Co se to děje!?!

Church prošel oznámení dvakrát a pocítil zvyšující se nervozitu, jejíž příčinu nedokázal vysvětlit. Krátce zvážil, jak by ji měl chápat - jako výstřední, ale zábavnou - jenže to by nesměla zažehnout v jeho mysli znepokojující spojení. Otevřel uživatelskou stránku alt.mise.forteana a pomalu procházel jednotlivé položky. V Nottinghamu nějaký zvukový

technik Central TV zaznamenal zvláštní chechtavé hlasy, když měl jeho mikrofon snímat bílý šum pro rádio. Na Struy ve Skotské vysočině se snesl déšť ryb. Pod hladinou Ennerdale Water v Jezerní oblasti si všimli pomalu se pohybujících tajemných světel. Poštmistryně z Norwiche vášnivě popisovala svůj rozhovor s mrtvým otcem, ke kterému došlo jednoho pozdního večera. Vzájemně nesouvisející události, ale když dál procházel nekonečným seznamem zpráv, zviklala ho úžasná různorodost neuvěřitelných událostí odehrávajících se po celé zemí lidem různého společenského postavení. Vylíčení zněla upřímně, čímž byla ještě více znepokojující. A stavěla jeho vlastní podivný zážitek do určitého kontextu.

Do očí ho udeřila jedna zpráva od LauraDuS@legion.com. Zněla prostě:

To všechno je vzájemně propojené. A já mám důkaz. E-mailujte mi, jestli chcete vědět víc.

Okamžik váhal, ale pak odeslal krátkou odpověď požadující další informace.

O něco níže na seznamu byla zpráva od Boba Rickarda, jednoho z redaktorů Fortean Times, která hovořila obecnými pojmy o filozofii magazínu. Church s jistými obavami popsal podrobnosti svého zážitku u Albert Bridge a poslal to Rickardovi. Pak přešel na další stránku a pohroužil se do přílivové vlny záhadných událostí.

S uslzenýma očima a suchem v ústech nakonec v jednu v noci počítač vypnul. Ze zvláštní směsice vzrušení, znepokojení, zájmu a zvědavosti se mu točila hlava. Po dvou letech hermeticky zapečetěného života bylo příjemné cokoliv cítit.

Nezaměstnán počítačem si opět uvědomil děsivou přítomnost vzpomínky potlačené někam do zadní části hlavy; jeho nálada okamžitě poklesla a on věděl, že nenajde pokoj, dokud se nedokáže dívat na tu děsivou událost s větším odstupem. Byl tak zaujat sebepozorováním, že si při zatahování závěsů na okně zpočátku vůbec nevšiml postavy venku. Projíždějící automobil ho ale vytrhl ze zamyšlení a vzápětí strnul jako ochromený. Z jeho výhodné pozice v prvním patře domu byla postava napůl skryta větvemi stromů rostoucích podél silnice, ale její držení těla pro něho bylo stejně nezaměnitelné jako vlastní obraz v zrcadle.

V následující vteřině vyběhl z bytu a s prvními záchvěvy šoku se řítil dolů ze schodů. Ve studeném nočním vzduchu se roztřásl; cítil, jak mu

mrazivý pot prýští snad ze všech pórů. Zoufalství a nevíra ho hnaly na cestu, ale postava už tam nebyla. Ačkoliv běžel sto metrů na každou stranu, po osobě pozorující jeho okno nebylo ani stopy. Nakonec klesl před brankou na kolena. Sevřel hlavu v dlaních a přemítal, jestli zešílel, protože jeho myšlenky se vymykaly jakékoliv kontrole. Z očí se mu řinuly slzy, i když si myslel, že jejich pramen dávno vyschl. Věděl, že to byla Marianna tak jistě, jako že ráno vyjde slunce.

A Marianna už byla dva roky mrtvá.

KAPITOLA DRUHÁ

Různé pohledy z téhož okna

Ruth nesnášela nečinnost, a proto jí připadalo správné, aby vynucenou absenci v zaměstnání nějak užitečně využila. Ačkoliv věděla, že za její denní zmatenost, chmurné nálady a trvale neklidné noci je zodpovědné pohřbené trauma od Albert Bridge, rozhodla se, že se jím nenechá paralyzovat; praktičnost byla jedna z vlastností, která jí pomohla k rychlému vzestupu ve firmě.

Za vraždu pod Albert Bridge nikoho neuvěznili, přestože všemi médii proběhly fotokopie pachatelova portrétu zhotoveného podle Ruthina a Churchova popisu. Podezřelý vypadal tak groteskně, že Ruth nedokázala pochopit, proč ho nedopadli do několika hodin. Přesto veškeré pátrání vycházelo naprázdno, a jak se dny měnily v týdny, bylo stále zřejmější, že vyšetřování nikam nevede. Jednou výhodou Ruthina zaměstnání u *Cooper, Sedgwick & Tides* byly její styky s londýnskou policií, kde měla mnoho kontaktů umožňujících jí nahlédnout do interních spisů nebo sbírat konkrétní útržky informací. A tak pro ni bylo poměrně snadné ocitnout se tohoto rána v místnosti zařízené pouze rozviklaným stolem, na kterém ležel spis o vraždě, jíž byla svědkem.

Obětí byl Maurice Gibbons, nižší civilní úředník ministerstva obrany, což zpočátku vyvolalo podezření na stinnější motiv než obyčejnou loupež. Když vyšlo najevo, že jediné utajované fakty, k nimž měl Gibbons přístup, se týkají zajišťování nábytku pro ministerské objekty, veškeré konspirativní scénáře padly. Bylo mu osmačtyřicet let a žil s manželkou v Crouch Endu; jejich dvě děti už odešly z domova. Jedinou mezerou v informacích bylo, co vlastně dělal v tu noční dobu pod Albert Bridge. Manželce sdělil, že jde na pivo do místního hostince, takže si šla brzy lehnout a vůbec netušila, že se nevrátil domů. Nevzpomínala si, jestli odešel s aktovkou, ale bylo možné, že si ji vzal v hale cestou z domu; důvod, proč si potřeboval brát aktovku do hostince, policie nezkoumala. To bylo zhruba vše. Neměl žádné nepřátele; všechno ukazovalo na náhodnou vraždu. Ruth si zapsala Gibbonsovu adresu, číslo telefonu a jméno jeho manželky. Na odchodu vyslala děkovný úsměv k detektivovi postá-

vajícímu u automatu na kávu.

I když pro Gibbonsovu přítomnost pod Albert Bridge mohlo existovat zcela rozumné vysvětlení - pokoutní sex, ať už homo nebo hetero - ignorovat ji nebyl správný postup vyšetřování. Ruth věděla, že si musí promluvit s jeho ženou.

Toto rozhoupání se k akci jí poněkud zlepšilo náladu, ale u zadních dveří stále vyčkávaly morbidita a deprese, pro ni tak nepřirozené pocity, že netušila, jak se s nimi vypořádat. Roztrpčeně si šla do kuchyně uvařit silnou kávu v naději, že kofeinový šok je vyžene. Cestou kolem záznamníku si všimla blikající červené kontrolky a stiskla tlačítko.

Byl to Church. „Musíme si promluvit," říkal.

+ + + + +

Sešli se v hospodě U Kobylí hlavy v Covent Garden těsně před poledním návalem. Church si dal pintu Winter Warmer a Ruth minerálku, které si odnesli ke stolku vzadu, kde nebyli rušeni. Church byl silně zmatený; v noci téměř nespal, otřesen tím, co viděl - nebo alespoň si myslel, že viděl - Mariannu před svým bytem. Snažil se přesvědčit sám sebe, že to byla halucinace způsobená rozbouřeným podvědomím, ale to ještě zvyšovalo úzkostnou neskutečnost, která infikovala jeho život. Nicméně mělo to jeden dobrý účinek: šokovalo ho to tak vážně, že už nemohl pasivně přijímat to, co se mu stalo.

„Nemyslela jsem, že o vás ještě uslyším. Při posledním rozhovoru jste nebyl příliš nadšený vyhlídkou na otevření téhle plechovky s červy," poznamenala Ruth.

„Strkat hlavu do písku se dá jenom po určitou dobu. Tedy pokud vás to ovlivnilo stejným způsobem jako mě," začal Church opatrně. Poklepal si na hlavu. „Nepamatuji si nic z toho, co se stalo, ale mé podvědomí to vidí v křiklavě řvoucích barvách a nějaký mizera vzadu v hlavě mi nedá pokoj, dokud si to neutřídím." Ruth přikývla. „Takže," dodal neochotně, „říkám, že jste měla pravdu."

„Tak to slyším od lidí moc ráda." pochválila Ruth Churche drobným pousmáním. Instinktivně cítila, že je to člověk, jemuž může důvěřovat; víc než to, cítila, že je to někdo, koho má už teď ráda, ačkoliv nedokázala přesně určit, čím ji přitahuje. Vyzařoval intenzitu naznačující velké hloubky, ale současně i zajímavou melancholičnost. „Co tedy navrhujete?"

Church vytáhl vytištěný e-mail, který obdržel od Boba Rickarda, redaktora *Fortean Times*. „Trochu jsem pátral na internetu, jaké jsou dostupné možnosti pro lidi s potlačenou pamětí.“

„To se děje pořád, viďte?“

„Byla byste překvapená. V případech lidí unesených mimozemšťany jde očividně o pravidlo. Myslíte, že bolest konečníku působí jenom hemeroidy? Existuje způsob, jak skutečně zjistit, že došlo k noční análnísondě. Regresní hypnóza. Mám-li být upřímný, odborník, kterého jsem kontaktoval, nebyl její efektivností řekněme nadšený. Někteří lidé se domnívají, že pak můžete mít v hlavě ještě větší zmatek než předtím. Jde o takzvaný syndrom falešné paměti, kdy je vaše paměť znečištěná údaji prosakujícími z vaší představivosti, z četby nebo vzpomínek někoho jiného, takže vaše mysl vlastně vytváří fantazii, kterou považujete za skutečnost. Podle toho, co mi ten člověk řekl, *Královská psychiatrická společnost* zakázala svým členům používat jakékoli metody hypnózy k obnovení paměti. Ale mnoho dalších expertů tvrdí, že to funguje.“

„A alternativa?“

„Roky, možná desetiletí terapie.“

Ruth si povzdechla. „Nejsem si příliš jistá, jestli bych se cítila příjemně při představě, že někdo bude dusat v okovaných botách v hlubinách mé mysli.“

„Takže to uděláme, jen pokud budeme opravdu zoufalí, ano?“ Churchovo prohlášení viselo chvíli ve vzduchu, než se vrátil k vytištěnému e-mailu s několika dopsanými jmény a telefonními čísly. „Mám tady seznam kvalifikovaných odborníků.“

Ruth zavřela oči a náhodně ukázala prstem na jedno ze jmen. „Říká se, že víra dělá zázraky.“

„Nechoďte na mě s náboženstvím,“ prohlásil Church a zakroužkoval označené jméno. „Mám už teď dost problémů se spaním. Říkat mi, že jsme viděli ďábla, je poslední věc, kterou potřebuji.“

+ + + + +

Termín návštěvy si sjednali za tři dny. Jak se čas blížil, Church s Ruth byli stále úzkostnější, jako by to, co jim leželo hluboko zasuté v hlavách, vycítilo hrozbu odstranění a zápasilo o možnost zůstat v příjemné temnotě. Church obdržel první e-mail od LauryDuS@legion.com. Šlo o Lauru

DuSantiago, programátorku bristolské společnosti vyrábějící počítačové hry. Neříkala, jak jsou podivné fenomény propojeny, ale nabízela obecné narážky na osobni zážitky, které jí umožňují hluboké nahlédnutí do problému. Mnohem znepokojivější hlediska vlastního života vzbudily v Churchovi podivný zájem o to, co má ke sdělení, takže jí okamžitě poslal odpověď.

+ + + + +

Den byl nepříjemně studený a na Kensington High Street dopadaly deprimující závoje deště, když Church s Ruth mířili od metra směrem na západ. Nic nenasvědčovalo, že by jaro bylo za rohem. Pouliční scéna se vyznačovala hnědými a šedými odstíny s občasným prokmitnutím červené barvy umělohmotných silničních značek. Nepřetržitý déšť smáčel chodníky ztěžklým smogem z automobilových výfuků.

„Když je člověk dítě, svět nikdy takhle nevypadá. Kam se poděla všechna ta magie?“ zeptal se Church, když zdolávali troubící a čmoudící dopravu proudící oběma směry bez jakéhokoliv zjevného cíle.

„Neschválili to nějakým zákonem? Mělo to zbavit dělníky jejich dřiny.“ Ruth je na chvilku zavedla do úkrytu ve dveřích *W. H. Smiths'* s nadějí, že se liják přežene, ale jejich dychtivost být u terapeuta co nejdřív je brzy zase vyhnala ven, Ruth chránící si hlavu výtiskem *Marie Claire*.

Jejich cíl se nacházel v ulici odbočující z High Street. Elektronický zámek zabzučel a umožnil jim únik před deštěm. „Hospody právě otevírají,“ navrhl Church. Ruth se pousmála; vteřinu zvažovala, jestli se nemá otočit zpátky.

Recepce voněla novými koberci a leštěnkou. Byla funkční s nenápadnou výzdobou a blonďatou dívkou za nízkým stolem. Současně s jejich vstupem jako by spustili neslyšitelné poplašné zařízení, vyšel ze zadní místnosti terapeut Stephen Delano. Bylo mu kolem čtyřicítky, měl světle hnědé vlasy vyfoukané dozadu z vysokého čela a úsměv, který nebyl přímo neupřímný, ale přesto působil na Churche nepříjemně. Přistoupil k nim a pevně jim potřásl rukou.

„Rád vás vidím. Pojďte dál.“ Vedl je do zadní kanceláře, která byla tmavá, teplá a zaplněná několika pohodlnými hlubokými křesly. Žaluzie byly stažené a místnost osvětlovaly malé, dobře rozmístěné lampičky. Poblíž křesel stálo nahrávací zařízení. „Vítejte v lůně,“ řekl Delano. „Myslím,

že se tady budete cítit pohodlně a bezpečně. Musíte se uvolnit.“

Ruth sklouzla do jednoho křesla, opřela si hlavu a zavřela oči. „Vzbuďte mě, až to skončí.“

„Jste si opravdu jistí, že tím chcete projít společně?“ pokračoval Delano. „Myslím, že by bylo mnohem účinnější to provést odděleně, už jen proto, abychom zabránili, že výpověď jednoho ovlivní druhého. Tohle není jako operace. Paměť je velmi delikátní, snadno poškoditelná vnějšími vlivy.“

„Uděláme to společně,“ prohlásil Church rozhodně. Když to předtím probírali, oba instinktivně cítili, že jde o něco, čemu dokážou čelit pouze spolu.

„No dobře, vy jste šéfové.“ Delano tleskl, usadil Churche do druhého křesla vedle Ruthina a převezl záznamové zařízení mezi ně. „Abychom měli vaše výpovědi zřetelně zachycené,“ vysvětlil. „Mohu je pak přehrát na kazetu, kterou si vezmete s sebou, zatímco originál záznamu zůstane tady.“

Po stručném vysvětlení principu ztlumil dálkovým ovladačem světla ještě o něco více. Church předpokládal, že se bude cítit ve zešeřelém teple ospalý, ale úzkost se projevovala nepříjemnou rezonancí, která jako by bzučela kolem jeho těla. Otočil hlavu k Ruth. Ve tmě byl její obličej bledý. Usmála se na něho, ale v očích se jí zračilo znepokojení. Delano si přitáhl křeslo proti nim a začal mluvit odměřeným tónem tak tiše, že Church ho zpočátku téměř neslyšel. Po minutě nebo dvou, kdy slova vstupovala do jeho vědomí a zase vyplouvala jako vzdálená bouře, se pro něho zastavil čas.

Po určitou dobu, která mohla trvat jednu nebo deset minut, se cítil příjemně, ale pak se v něm probudil podivný neklid. Na úrovni, již nedokázal zcela pochopit, vycítil, že nejsou v místnosti sami. Chtěl vykřiknout a varovat Ruth a Delana, ale jeho ústa nereagovala, stejně jako krční svaly, když se pokusil zvednout hlavu a rozhlédnout se. Byl si jistý přítomností něčeho nepřátelského někde ve stínu rohu pokoje, co je zlověstně pozoruje a čeká na vhodný okamžik k akci. Když ten pocit za okamžik zmizel, Church přesvědčil sám sebe, že to byl vedlejší produkt

Delanovy hypnózy, ale stoprocentní jistotu neměl.

„Je ráno sedmého února,“ intonoval Delano klidně. „Kde jste, Jacku?“

Church se slyšel mluvit, i když si neuvědomoval, že by pohyboval ústy. „Nemůžu spát. Jdu se projít, abych se unavil a rychle usnul. Mám zlé sny.“ Polkl; krk jako by měl stažený. „Je mlha, opravdu neproniknutelná.

Takovou jsem ještě neviděl, je jako z Dickense. Vidím ženu, která něco pere v řece...“ Tělem mu projela vlna nevolnosti. „Ne...“

„V pořádku, Jacku. Odpočiňte si chvilku,“ řekl Delano rychle. „Ruth, kde jste vy?“

Ruth se sevřela hruď; zhluboka se nadechla, až ji pálilo v plicích. „Byla jsem v The Fridge. Clive kňourá. Uvědomuje si, že nemáme nic společného.“ Její hlas přechází ve spontánní říkanku: „'Proč neděláš tohle? Proč neděláš tamto?' Ve skutečnosti nechce mě, ale ženu, za kterou mě považuje. Je dotčený... naštve se... odchází. Jsem trochu vystrašená -je takové ticho, klid - ale snažím se to nedat najevo. Za pár minut jsem doma, když půjdu rychle. Pak slyším zvuky... rvačky? znějící pod mostem.“ Její dech ztěžkl. Scestně si pomyslela, jestli nedostane srdeční záchvat.

„Jacku, slyšíte teď tu rvačku?“ Delanův hlas jako by od nich odplouval.

„Ano. Ta stařena mě vyděsila, ale jakmile jsem uslyšel zvuky zápasu, zapomněl jsem na ni. Měl bych pokračovat... nevšímat si toho... ale to by nebylo správné. Musím se pokusit zasáhnout. Někdo může mít potíže.“

„Bojíte se o sebe?“

„Trochu. Ale jestli mohu nějak pomoct, musím to zkusit. Příliš mnoho lidí prochází lhostejně kolem. Nacházím schody k řece. Jsou mokré... pomalu sestupuji. Slyším další tlumené zvuky. Mručení. Napadá mě, jestli tam dole není nějaké zvíře. Možná pes nebo... něco. Cítím pach řeky. Všude je tak vlhko. Srdce mi hlasitě buší. Plížím se podél zdi.“ Další příliv nevolnosti. Měl pocit, že téměř něco vidí; bylo to v místnosti, nebo v jeho hlavě?

„Odpočiňte si, Jacku. Ruth?“

„Scházím ze schodů. Jsem připravená kdykoliv utéct, ale uvědomuji si, že mám vysoké podpatky. Jestli dojde k nejhoršímu, budu se muset zout. Jsou to drahé boty... nechci o ně přijít. Pod mostem je ještě větší tma. Nic nevidím, postupuji blíž. Myslím, že se koušu do rtu... cítím chuť krve.“ Opět se roztřeseně nadechla; bylo to stále těžší a těžší. „Jsou tam dva muži. Napřed je vidím jen jako stíny. Jeden z nich je velký, největší muž, jakého jsem kdy viděla. Třese tím menším. Podívám se dál a vidím dalšího muže, který rvačku pozoruje. Přichází z opačné strany. Ulevuje se mi... nejsem sama.“

„Je to Jack?“ zeptal se tiše Delano.

„Ano, ano, je to Church. Má výrazné rysy. Vypadá slušně. Dodává mi pocit bezpečí. Oba se díváme na zápasící muže—“

„Je mrtvý?“ vmísil se náhle příliš hlasitě Church. „Bože, myslím, že je mrtvý! Ne... hýbe se. Ale ten obr ho zvedá Jak může být tak silný? Jenom jednou rukou... co se to děje? Chce mu zlomit vaz!“

„Uklidněte se,“ zašeptal Delano.

„Jestli ho nepustíte, jdu pro policii!“ vykřikla Ruth. Prudce se předklonila v křesle a pak se zhroutila zpátky.

„Uvolněte se,“ tišil je Delano. „Buďte pokoj—“

„Nedělejte to!“ Church se svezl na jednu stranu. Delano mu položil uklidňující ruku na předloktí, ale Church ji divoce odmrštil.

„Dívá se—“ zasípala Ruth. Zdálo se, že se nemůže nadechnout.

„—na nás!“ pokračoval Church.

Delana vyplašila bledost její tváře. „Myslím, že by to zatím stačilo,“ začal. „Je čas na přestávku. Můžeme se k tomu vrátit později.“

„Můj bože! Podívejte se—“ vydechl Church.

„—jeho obličej! Mění se—“

„—taví se—“

Oba sebou zmítali v křeslech. Delano je popadl za zápěstí a úzkostně je držel s obavami, že nad nimi ztrácí kontrolu; všichni ztráceli kontrolu. Zvedl se, aby mohl vsunout hlavu mezi ně. „Na odpočítání do tří...“

„To není člověk!“

„Jeho oči—“

„—rudé—“

„—démon!“ vyhrkla Ruth. „Deformovaný... odporný...“ Naklonila se na bok a zvracela na koberec. „Jedna...“

„Zlo!“ vykřikl Jack. „Cítím, jak z toho vychází zlo! Dívá se na mě!“

„Dvě...“

Ruth znovu začala zvracet a pak vypadla z křesla na kolena. „Tři...“

Delano se na okamžik bál, že je z transu neprobere, ale zdálo se, že postupně přicházejí k sobě, jako by vyplouvali z hluboké vody. Church se předklonil a složil obličej do dlaní. Cítil se jako vyhořelý, vlasy slepené potem. Ruth se vytáhla zpět do křesla a seděla se zavřenýma očima.

Delano byl viditelně otřesený. Na čele se mu perlil pot, a když vypínal magnetofon, chvěly se mu ruce. Roztřeseně mačkal dálkové ovládání, dokud světlo nezářilo příliš jasně a nevyhnalo z místnosti všechny stíny. „No, musím říct, že to byl neobvyklý zážitek,“ zamumlal s falešným patosem. Přinesl jim oběma vodu, kterou mlčky upíjeli. Pak zavolal asistentku, aby uklidila koberec. Trvalo jim deset minut, než se úplně vzpamatovali.

„To bylo neuvěřitelné," ozval se nakonec Church. Jeho hlas skřípal ve vyprahlém tichu místnosti jako smirkový papír.

„Máte pravdu," odpověděla Ruth, „protože to nebylo skutečné."

„Jak to myslíte?" podíval se na ni zvědavě Church. „Viděli jsme stejnou věc."

Ruth důrazně zavrtěla hlavou. „Přemýšlejte o tom, Churchi. Musí existovat racionální vysvětlení. Musíme tady použít zásady zdravého rozumu - první odpověď nebývá vždycky správná. Mluvili jsme o tom, jak lze vzpomínky zkomolit jinými aspekty myšlenkových procesů. To se stává nebo ne?" obrátila se na Delana. Ten přikývl. „Vzpomínáte si, jak jste v hospodě mimochodem poznamenal, že jsme viděli ďábla? Tím jste tu myšlenku vsunul do našich myslí a naše podvědomí ji změnilo na realitu." Podívala se na Delana, jako by čekala, že ji podpoří.

„Vaše reakce byly velmi extrémní, což naznačuje hluboce ponořené vážné trauma. Pokud jste byli svědky mimořádně brutální vraždy, jak jste mi sdělili telefonicky, tak to by vše vysvětlovalo," prohlásil terapeut. „To, na co jste si dnes vzpomněli, je známo jako ochranná vzpomínka. Vytvořili jste si ji sami na obranu své mysli před dalším traumatem. Ano, je to docela strašné, ale neuvěřitelné prvky vám umožňují, abyste je v kontextu s realitou odmítli a vnímali je při prvním objevu jako neškodné. Skutečná vzpomínka, která leží pod ní, pro vás představuje mnohem větší hrozbu. Mám-li být upřímný, myslím, že potřebujeme několik dalších sezení, abychom se dostali až k ní." Delanův úsměv naznačoval, že je se svým vysvětlením velmi spokojený. „Musím přiznat, že jsem měl menší obavy. S něčím podobným jsem se dosud nesetkal." Churche nepřesvědčil. „Bylo to hodně realistické."

„Omlouvám se za koberec," řekla ostýchavě Ruth. Church měl dojem, že se připravuje na záchvat rozpačitého chichotání.

„Tím se netrapte," prohlásil Delano. „Ale nechtě mě zkontrolovat záznam a udělat pro vás kopie."

Poklekl a přetočil pásku. Když stiskl přehrávání, ozval se hlučný překrývací šum a něco jako uši rvoucí hysterický smích. Delano svraštil obočí. Posunul pásek kousek dopředu a zkusil to znovu. Z reproduktorů vycházelo pouze syčení. Po vteřině se ozval smích, který se přibližoval a vzdaloval jako špatně vyladěný rádiový signál a pak sílil, dokud Churche nerozbolely uši; dělalo se mu nevolno a cítil se velmi nepříjemně. Delano magnetofon zklamaně vypnul.

„Velice se omlouvám. To se mi ještě nestalo," oznámil zmateně. „Musel jsem zachytit nějaký zbloudilý signál."

„Připomeňte mi, abych si tím nikdy neobjednával taxi," poznamenal Church.

+ + + + +

Déšť venku nakrátko ustal a umožnil průnik nevýrazného slunečního světla, ale tísnivý zážitek u Delana na nich lpěl dál. Návrat vzpomínek, i kdyby falešných, opět vyprovokoval hmyzí cupitání vzadu v jejich hlavách a vyvolával v nich neklid a dezorientaci.

„Cítím se teď mnohem líp, i když jsme přesně nezjistili, co se stalo," poznamenala Ruth a snažila se, aby to znělo statečně. Poklepala Churche po zádech. „No tak, nedovolte, aby vás to sebralo. Byl to jen ošklivý sen, to je vše."

Church se rozhlížel po tmavých kancelářských oknech nad obchody, stále neschopný zbavit se pocitu, že je někdo pozoruje. „Potřebuji se napít."

„Tak se podívejme, co s tím můžeme udělat."

Zavedla ho na oběd do polské restaurace Wodka usazené vzadu za zazobanými obytnými bloky v jižní části Kensington High Street. Nad blinami, šlehačkou a ledově studenou medovou vodkou diskutovali o ranních událostech a o tom, co je čeká. Churche uchvacoval Ruthin realistický přístup a pronikavý smysl pro humor, který jí pomáhal vidět neodmyslitelnou frašku i v těch nejpochmurnějších momentech.

„Vypadáte, jako byste stále něco nemohl pustit z hlavy," poznamenala Ruth, když vycítila vhodnou chvilku k poněkud osobnější rozmluvě.

„Víte, jak to chodí." Church se napil silné polské kávy, ale jestli si Ruth všimla, že není ve své kůži, nevěnovala tomu pozornost. „Něco, o čem si chcete promluvit?"

„Nic, čím bych vás měl zatěžovat."

„Jen do toho, jsem dobrá posluchačka. Kromě toho po takové zkušenosti stojíme sami proti všem ostatním. Musíme držet spolu."

Mohl její vyptávání snadno odpálkovat, ale bylo v ní něco, co mu dodávalo pocit, jako by se zbavoval břemene; vřelost ^pochopení. Zhluboka se nadechl, překvapený, že má chuť o tom mluvit. „Měl jsem přítelkyni. Mariannu Leedhamovou. Byla grafička - pracovala pro časopisy, dělala

návrhy knižních obálek a tak. Poznali jsme se krátce po mém odchodu z univerzity. Měl jsem skromný byt v Battersea, kousek za Lavender Hill, a Marianna bydlela za rohem. Vídali jsme se v místním supermarketu nebo u novinových stánků. Jistě to znáte, uvidíte někoho a je vám hned jasné, že dříve nebo později se nevyhnutelně dáte dohromady, i když jste spolu ještě nepromluvili.“ Ruth přikývla, oči rozjasněné. „Já jsem to tak cítil a řekl bych, že ona taky. Místní hospoda Beaufoy Arms každý rok najímá člun pro plavbu po Temži. Je to noční záležitost, spousta piva, opékaného masa a tance, vzhůru k Thames Barrier a za svítání zpátky.

Byl jsem tam s kamarády a Marianna se svou partou. Oba jsme věděli, že se něco stane. Pak těsně před západem slunce jsme zůstali sami na palubě.“ Usmál se. „Ne jenom náhodou. Trochu jsme si povídali. Hodně se líbali. Bylo to jako nějaký pitomý romantický film.“

Ruth si všimla, jak jeho úsměv posmutněl. „Co se stalo, Churchi?“

Vzdychl a jako by se tím připravil o svou podstatu. „Pak to bylo všechno jako rozmazané. Navštěvovali jsme jeden druhého a potom se nastěhovali k sobě. Víte, lidé si myslí, že lžu, když to říkám, ale ani jednou jsme se nepohádali. Bylo to prostě skvělé. Oba jsme to brali naprosto vážně a nikdy jsme nepomysleli na sňatek, ale Mariannina matka byla trochu nervózní, jak matky bývají, a tak jsme začali mluvit o manželství. Všechno bylo bezvadné, a potom...“ Jeho hlas odplul do dálky; slova ho tížila v hrdle jako kameny, ale nějak se mu je podařilo dostat ven. „Bylo to před dvěma roky. Večer jsem byl pryč. Když jsem se vrátil, v bytě bylo takové ticho, že jsem okamžitě věděl, že něco není v pořádku. Marianna měla vždycky puštěnou nějakou hudbu. Zavolal jsem její jméno - v tu pozdní dobu nemohla být nikde jinde - a srdce mi bušilo k prasknutí. Věděl jsem, víte. Věděl jsem. Našel jsem ji obličejem dolů v kaluži krve na podlaze v koupelně. Prořízla si žíly.“

„Ach bože, to je mi líto,“ vyhrkla zdrceně Ruth. „Neměla jsem být zvědavá.“

„To nic, nic se neděje. Myslet na ni mě už nebolí. Překonal jsem ten smutek, i když občas se cítím trochu...“ Odmlčel se, ale její úsměv mu dával najevo, že chápe, co se pokouší říct. „Je to způsob, jak zemřela, s čím se nedokážu vypořádat. Od té doby nebylo jediného dne, kdy bych se tomu nepokoušel dát smysl. Nebyl k tomu žádný důvod. Netrpěla depresí. Nikdy, vůbec nikdy jsme se nepohádali. Pokud jde o mě, všechno v našem životě bylo perfektní. Umíte si představit, jaké to je? Zjistit, že váš partner

měl tak zoufalé tajemství a vy jste tom neměl tušení? To je dost hrozné, aby měl člověk chuť se taky zabít. Jak jsem mohl být tak ponořený do sebe, abych neviděl ani sebemenší náznak?“ Neuměl nalézt slova, jimiž by jí vysvětlil, co mu od té doby ztrpčuje život: nikoliv smutek, ale vina; jediné možné vysvětlení bylo, že je určitým způsobem spoluviník.

Zdálo se, že Ruth přesně ví, na co myslí. Naklonila se nad stůl a tiše řekla: „Pro to může existovat sto a jedno vysvětlení. Náhlá chemická nerovnováha v jejím mozku—“

„Prošel jsem všechny. Zvažoval jsem, převracel a zkoumal každou možnost, ale nic mě nenapadlo. Ale abych odpověděl na vaši původní otázku, právě proto působím tak duchem nepřítomný. Kromě toho mi nic nepřipadá důležité.“

„Omlouvám se...“

„Ne, já se omlouvám. Je ode mě sobecké být tak zahleděný do sebe. Všichni máme nějaké problémy.“ Podíval se na ulici plnou kaluží. Krátce zvážil možnost říct Ruth o Mariannině zjevení před domem, ale vyřknout to nahlas by vyvolalo nutnost čelit realitě toho zážitku a všemu, s čím se pojil; kromě toho se to ještě příliš dotýkalo jeho srdce. „Přeji si, abych to mohl potlačit, ale je na tom tolik věcí, které nedávají smysl. Jen pár hodin předtím plánovala naši svatbu.“ Church zmlkl, protože servírka jim přišla nalít další kávu; prolomila tak introspektivní náladu, a když odešla, bylo jasné, že Church už o tom nechce dál hovořit. „Byl to bezvadný oběd. Díky.“

Ruth se něžně usmála. „Moje filozofie je likvidovat krize jídlem.“

„Přesto zůstáváte tak štíhlá!“ zvolal teatrálně. Zasmáli se, ale rozhovor se, jak ostatně předpokládali, pozvolna přesunul k tomu, co viděli pod mostem. „Tak jaká tvář se skrývala za tou ďábelskou?“ zeptal se.

Ruth se zachmuřila. „Nevím. Proč byly naše reakce v transu tak extrémní a tak identické?“ Church chápal její zmatek. „Ale je to divné. Poprvé za celé měsíce se cítím, jako bych měla nějaký cíl. Opravdu chci pokračovat, dokud se nedostaneme k jádru té události.“

Churche překvapilo, že to vnímá stejně. „Není to ironie? Potřebovat brutální vraždu, aby nám dala nějaký životní cíl.“

„Samozřejmě je tu i nebezpečí, že kdybychom to teď nechali být, ta děsivá vzpomínka bude dál rozvracet mou integritu, a já bych se v tomhle období života opravdu nerada loučila s kariérou.“ Požádala o účet a zaplatila zlatou kartou.

„Takže kam teď půjdeme?“ zeptal se Church.

Ruth se usmála. „To je přece úplně jednoduché, můj milý Watsone.“

+ + + + +

Maurice Gibbons bydlel v trojpodlažním řadovém domě na ulici se třemi jízdními pruhy; ne příliš impozantní, ale určitě pohodlné bydlení; zdálo se, že dům potřebuje menší opravy a nový nátěr. Do soumraku už svítila světla, když Church s Ruth otevírali branku a roztřeseni chladem kráčeli ke dveřím; noc bude pěkně ledová. Strávili klidné odpoledne v Ruthině bytě, pili kávu, rozmlouvali o příjemně neutrálních tématech, ale nyní byli napjatí očekáváním. Susan Gibbonsová byla nenápadná žena, která vypadala starší než kolik jí skutečně bylo. Z oteklých očí, bledé pleti a ustrašených pohybů bylo patrné, že ji stále tíží smutek. Dovedla je do obývacího pokoje, kde na krbové římse ještě pořád sbíraly prach kondolenční dopisy. Ruthino tvrzení, že pátrají po vrahovi jejího manžela, přijala s apatickým klidem a posadila se strnule na opěradlo křesla, aby vyslechla jejich otázky, Její prázdný výraz Churche rozčiloval už tím, že v ženě nacházel něco ze sebe.

„Vím, že jste tím zřejmě prošla už dříve, paní Gibbonsová, ale musíme to probrat znovu pro případ, že se cokoliv přehlédlo,“ začala Ruth.

Paní Gibbonsová se usmála bez sebemenšího náznaku veselí. „Rozumím.“

„Váš manžel neměl nepřátele?“

„Vůbec žádné. Maurice nebyl tím, co byste nazvali vášnivým člověkem. Měl rád svou práci a dělal ji dobře, což všichni věděli a akceptovali. Nikdo se jím necítil ohrožený.“ Její ruce v klíně se při každé zmínce o manželovi křečovitě svíraly.

„Údajně vám řekl, že jde do hospody. Máte tušení, jak nebo proč se ocitl na jihu u řeky?“

„Ne.“

Obličejem jí přelétl záchvěv paniky a Church rychle změnil téma. „Choval se váš manžel ve dnech nebo týdnech před smrtí nějak jinak než předtím?“

Nastala dlouhá pauza, kdy se zdálo, že paní Gibbonsová upadla do snění, ale pak tiše odpověděla: „Když se teď o tom zmiňujete, Maurice byl trochu... no, lekavý. Vyskakoval při sebemenším zvuku.“

„Bál se něčeho?“ naléhal Church.

„No, tak daleko bych nešla. Nebyl vystrašený, spíš... neklidný.“ Vydala dlouhý povzdech, který jako by naplnil místnost. „Před smrtí šel v neděli do kostela. To bylo u Maurice nezvyklé. Myslíte, že něco vycítil a chtěl se usmířit s bohem?“

„Možná ano,“ přikývla povzbudivě Ruth. Její přístup udělal na Churche dojem; zájem byl nelíčený a paní Gibbonsová se viditelně uklidnila.

„Chcete vidět jeho pokoj?“ zeptala se paní Gibbonsová. „Maurice měl hodně zájmů a vyžadoval svůj pokoj, kde mohl o samotě přemýšlet a číst. Měl v něm všechny svoje věci. Možná tam něco najdete. Bůh ví, že já vám k tomu nemám co říct.“

Vedla je vzhůru po schodech do malého pokoje osvětleného holou žárovkou. Byl uklizený a nezatížený zbytečnými dekoracemi; pouze levný stůl a židle, skříňka na spisy a police s knihami. V rohu ležel pár pantofli.

„Nechám vás tady. Uvařím zatím čaj, co říkáte?“ Paní Gibbonsová vyklouzla a zavřela za sebou dveře.

„Proč myslíte, že byl tak neklidný, než ho zabili?“ zeptal se Church. Posadil se na židli a otevřel zásuvku stolu.

„Nezačínejte s nějakými dohady, jinak skončíte se samými děsivými teoriemi o spiknutí.“

„Pouze fakta, madam.“

„Přesně tak.“ Ruth se sehnula a prohlížela si knihy. „Myslím, že jeden z nás by měl navštívit místního vikáře. Člověk nikdy neví, Maurice možná potřeboval odhalit svou duši.“

„Nebylo by to příjemné a prosté? Řekl vikářovi jméno vraha a všechno teď zapadne na své místo.“ Začal se prohrabávat obsahem zásuvky a hlasitě ho vyjmenovával: „Pera, obálky, papíry na psaní. Podívejte na tohle, typicky pořádkumilovný úředníček - hromada účtů, většinou za taxíky.“

„Na pořádkumilovnosti není nic špatného,“ odsekla Ruth kousavě.

„Zřejmě doufal, že si to odečte z daní,“ pokračoval Church. „Zápisník...“

„Hodně knih je úplně nových,“ uvažovala nahlas Ruth. „UFO, von Däniken, *Okultismus* od Colina Wilsona, *Zprávy od zemřelých: Spiritualistická příručka.* Zdá se, že četl ten časopis, o kterém jste mluvil.“

„To je jenom náhoda.“

„Jistě. Život je jich plný. Je něco v tom zápisníku?“

„Několik prvních stránek někdo vytrhl. Je v něm jediná věc: telefonní

číslo. Barry Riggs. *Crouchendská asociace UFO*.“

„Skvělé. Dostali ho malí zelení mužíčci,“ poznamenala Ruth ironicky. „I tak bychom to měli prověřit. Člověk nikdy neví.“

Zpět do jižního Londýna si vzali taxi a nejdříve vysadili Ruth. Church se cítil pokořen smutkem paní Gibbonsové. S obavou, že deprese opět zničí jeho první zpola normální náladu, kterou po dlouhé době měl, rychle zapnul počítač a napojil se na síť. Čekal ho e-mail od Laury DuSantiago.

Zdravím, Churchillův jmenovče. (Žádné příbuzenství, doufám. Nechci si vás představovat s velkým tlustým doutníkem.)

*Z posledního e-mailu jsem získala dojem, že mě považujete za nafouklou bublinu, ale jste příliš zdvořilý, abyste to řekl. No, raději už vás nebudu dráždit, velký hochu - nechci si vykoledovat *předčasné* couvnutí z vaší strany. Každý, kdo mi poslal e-mail, to zabalil dřív, než jsem měla příležitost dostat se k *jádru*. Teď toho raději nechám, než z toho bude špatné pokračování filmu...*

Tady je ten špek: zvyšování paranormální aktivity, kterého si všimli všichni internetoví cvoci, začalo ve stejný den. Náhoda? Nemyslím. Něco se děje na celé zeměkouli, ale epicentrum je v Británii - a většina z toho se odehrává v místech důležitých pro naše pohanské/keltské předky. Vím, že statisticky to není na nějakém ostrově, jako je náš, nic průkazného, ale dívejme se na celkový obraz, nikoliv na detaily. Nekvaltuju na vás moc, že ne?

A tohle je ta story jako hory: viděla jsem něco, co mi změnilo život. Mně, Lauře DuS, technické hlavičce pevně stojící nohama na zemi. Něco, za co by všichni ti blázni a cvoci do UFO/spirituálního světa dali pravou ruku, aby to mohli vidět. A ztráta pravé ruky by těmto týpkům fakt vadila. Byl to zážitek v naprosté střízlivosti a bez drog a oslovilo mě to. Jestli chcete vědět, co mi to řeklo, musíte se se mnou setkat na mém hřišti. Nebudu to šířit po síti, aby mě neoznačili za dalšího cvoka.

Ale mám pro vás tip: nedělejte si plány na třetí milénium...

Vaše nová nejlepší kamarádka Laura.

A na konci zprávy byla věc, která ho dostala a zmrazila mu krev v žilách.

PS: Než se setkáme, potřebuji vědět, jestli pro vás něco znamená tohle jméno: Marianna.

Church si přečetl ten řádek třikrát a snažil se zjistit, jestli nezešílel. Pak ho napadlo, že si s ním někdo ošklivě zahrává. Mohla to být další náhoda, ale způsob, jakým se náhody hromadily, v něm vyvolával hrůzný pocit, že za scénou se skrývá nějaká síla, která manipuluje jeho životem. Vypnul počítač a téměř hodinu se zabýval běžnými úkony, ale nepříjemný pocit ho neopustil a bylo jen otázkou času, než se vrátí ke klávesnici a napíše odpověď. Pak vlezl do postele bez jediného pohledu oknem na temnou, tichou ulici.

+ + + + +

Ruth se dostala ke kostelu krátce po deváté. Ráno bylo svěží a vítr honil mraky po modré obloze. Stála ve slunci a dívala se přimhouřenýma očima na kostlivé stromy čnějící kolem budov. Téměř věřila, že je mimo Londýn, daleko od smogu, hluku dopravy a všudypřítomného ohrožení. Občas nenáviděla moderní svět doslova pomstychtivě.

Vikáře našla na hřbitově. Přes poměrně chladné počasí měl košili s krátkými rukávy a stříhal elektrickými nůžkami živý plot. Byl vysoký, s brunátným obličejem - ačkoliv to mohlo být námahou - a měl bílé za uši sčesané vlasy, které nedokázaly zcela zakrýt počínající pleš. Zvuk elektrických nůžek přehlušil první Ruthin pokus o oslovení, ale nakonec upoutala jeho pohled.

„Říkala jsem, jestli byste na tohle neměl zavolat zahradníka," zopakovala.

„Ach, já si občas rád zašpiním ruce. Co pro vás mohu udělat?"

„Jmenuji se Ruth Gallagherová. Právní zástupkyně. Vyšetřuji smrt Maurice Gibbonse. Řekli mi, že jste ho znal." Stále ji překvapovalo, jak rychle se lidé dělí o informace, jakmile oznámí své právní pozadí; bylo to téměř tak, jako by ji považovali za policistku ve službě.

Vikář smutně přikývl. „Chudák Maurice. Předpokládám, že pachatele zatím nedopadli."

„Ještě ne, ale nikdo to nevzdává. Existuje jedna konkrétní vyšetřovací linie, kterou bych s vámi chtěla prodiskutovat. Možná o nic nejde, ale paní Gibbonsová se zmínila, že týden před svou smrtí šel do kostela, což bylo

neobvyklé—“

„Byl velmi znepokojený,“ přerušil ji vikář. „Po bohoslužbě si přišel se mnou promluvit na faru. Nemohu zradit důvěru lidí, kteří za mnou přicházejí...“ Odmlčel se a zvažoval své možnosti. „Ale když je Maurice mrtvý, nemůže mu to uškodit, zejména když to umožní pohled na stav jeho mysli.“ Založil si paže na prsou a zamyšleně vzhlédl vzhůru ke věži. „Maurice si dělal starosti se spirituálními záležitostmi. Hovořili jsme mezi jiným o návratu duší zemřelých, tedy duchů, a posedlosti démonickými bytostmi. Chtěl vědět, jak je obtížné vykonat exorcismus, když je to třeba, a já mu řekl něco v tom smyslu, že tak závažnou věc musí posvětit biskup.“

„Domníval se, že je posedlý!“ vyhrkla Ruth nevěřícně.

„Ne, takový pocit jsem neměl. Hovořil spíše v obecných pojmech, ale rozhodně prožíval velkou úzkost. Zdálo se, jako by se bál, že bude mučen mnohem zhoubnějšími aspekty spirituální říše.“

Vzpomínka uvolněná terapeutem se vrátila s plnou silou a Ruth potlačila chvění.

„Cítíte se dobře?“ zeptal se ustaraně vikář.

„Ano. Jenom je mi zima.“ Přinutila se k úsměvu. Nevěřila ve věci tohohle druhu, ale takovou shodu bylo těžké ignorovat.

+ + + + +

Viktoriánský dům by byl velkolepý, kdyby ho nenapravitelně nepoškodila neuvážená vylepšení: laciné okenní rámy a dveře z plastu, šedé umělohmotné okapy, nápadné hliníkové potrubí k plynovému bojleru. Barry Riggs otevřel Churchovi se širokým úsměvem, který však působil nucené, dalo by se říct až křečovitě. Bylo mu kolem čtyřicítky, měl mírnou nadváhu, těstovitý obličej a poněkud příliš velké brýle. Voněl levnou kolínskou po holení, kterou se snažil zamaskovat pach těla. V domě to vypadalo, jako by se v něm pohybovali stavbaři. O schodiště se opírala prkna, v hale stály prázdné plechovky od barev, všude byla natažena prostěradla proti prachu a v obývacím pokoji trůnila nová záchodová mísa. Sám se ale o nepořádku nezmínil jediným slovem a nikde v domě se neozýval žádný zvuk.

„Vím, proč jste tady,“ prohlásil Riggs konspiračně, jakmile usadil Churche na plachtu překrývající pohovku.

„Řekl jsem vám to do telefonu," odpověděl Church suše.

„Ne, myslím pravý důvod. Něco mnohem významnějšího než Maurice Gibbons." Doprovodil to znaleckým pokývnutím.

„Raději mě zasvěťte od začátku, Barry." Church už začínal mít pochybnosti o smyslu své návštěvy. V telefonu Riggs coby ‚přední badatel' Crouchendské asociace UFO zněl mnohem autoritativněji, než jak vypadal ve svém přirozeném prostředí.

„Maurice se doslechl o mém zkoumání různých nepodložených zpráv," začal Riggs, sedící příliš blízko Churche, než aby to bylo pohodlné. „Lidských řečí. Média to nezajímá, ale promluvte si s lidmi na ulici a uvidíte, že si uvědomují důležitost mé práce. Jde přece o budoucnost, ne? Ale to odbočuji. Maurice věděl, že jsem objevil jistý nesporný důkaz, že vláda je o hrozbě UFO informována. Nehodlám se teď pouštět do podrobností, ale dovolte mi říct pouze tajná základna a St. Albans. Můžeme si o tom promluvit později, jestli budete chtít."

„Proč za vámi Maurice přišel, Barry?"

„Průnik mimozemšťanů, Jacku. Prosté a jednoduché. Maurice byl státní zaměstnanec. Věděl, že je jejich cílem. Byl vyděšený, Jacku, velmi vyděšený, a přišel za mnou pro informace, jak se může chránit. ‚Jsou mezi námi,' řekl. Pamatuji si to moc dobře. Seděl přesně tam kde vy, s tou svojí malou aktovkou. Měl v ní tajný dokument, ale tehdy se ještě neodhodlal mi ho ukázat. Byla to záležitost postupného vybudování důvěry, bohužel ho dostali dřív, než mohl prozradit, co ví."

„Kdo ho dostal?"

„Mimozemšťané! V budoucnu se bude na Maurice pohlížet jako na hrdinu. Byl práskač připravený vyjít na světlo s tím, jak nás vláda nechává na pospas experimentům mimozemšťanů."

Church se díval oknem na klesající odpolední slunce a přál si, aby si byl vybral návštěvu vikáře. „Tohle vám řekl? Že po něm jdou mimozemšťané?"

Riggs chvíli mlčel. „Ne tolika slovy. Ale chtěl vědět podrobnosti o mých průzkumech. Prošli jsme data a časy pozorování, svědecké výpovědi, všechno. Největší zájem měl o popis různých ras - běloši, nordické typy a tak. A scénáře únosů mimozemšťany. Skutečné detaily toho, co unesení prožívali. Co slyšeli, jaká viděli světla na obloze. Říkám vám, Jacku, byl tady dlouhé hodiny."

Church rychle vstal, dříve než by ho přemohl pach Riggsova těla.

„Děkuji vám, Barry. Velmi jste mi pomohl.“

Riggs se usmál. „Představte si, že Maurice řekl totéž. ‚Lidé potřebují vědět, co je tam venku, Barry. Jdou do zkázy jako náměsíční.“'

+ + + + +

„Takže tohle jsou možnosti. Maurice byl blázen. Maurice byl přepracovaný a trpěl psychózou vyvolanou stresem. Obojí by stejně dobře vysvětlovalo, proč se těsně před svítáním procházel po břehu řeky.“ Church ležel natažený na pohovce v Ruthině obýváku a díval se ven na světla města na pozadí smrákající se oblohy.

„Nemyslíš, že děláš poněkud ukvapené závěry?“ poznamenala ironicky Ruth.

Zhruba hodinu strávili výměnou informací nad doneseným kari a lahví červeného chilského vína, aby nakonec zjistili, že vůbec nenašli společnou půdu.

„Jsi moc skeptická,“ odpověděl Church. „Mělo nás to odvést od ďábla žijícího pod Albert Bridge. Teď máme jednoho muže, který se domnívá, že Gibbonse pronásledovali mimozemšťané, a druhého, který je přesvědčený, že našeho člověka strašili duchové a démoni.“

„Pořád bruslíš na povrchu, Churchi. Zaryj trochu hlouběji.“

„Nemohla bys mě sekýrovat trochu víc? Pořád ještě toho nemám plné zuby.“

Zasmála se a dolila mu sklenici. „Důležité je, že Maurice Gibbons byl vyděšený. Něco ho znepokojilo natolik, že vyhledal vikáře a toho tvého blázna do UFO. Něco věděl.“

„Nebo byl cvok.“

„Byl to přece státní zaměstnanec, realista. Jestli se bál, tak proč si to nechával pro sebe? Existují přece stovky lidí, s nimiž to mohl probrat, přinejmenším jeho manželka.“

„Možná chtěl mít jistotu.“ Church se zhluboka napil vína a zčistajasna se zeptal: „Věříš na duchy?“

Ruth na něho vrhla překvapený pohled. „Proč se ptáš?“

„Na tom nezáleží. Takže jak budeme pokračovat? Nenapadá mě žádný další směr pátrání... počkej chvilku.“ Zahleděl se někam do prázdna, uspořádal myšlenky a pak luskl prsty. „Je tu něco, co nám uniklo.“

+ + + + +

Susan Gibbonsová je uvítala tři čtvrtě hodiny po Churchově telefonátu, v němž ji přesvědčil, že jejich návštěva potrvá pouze několik minut. V Mauricově pokoji šel rovnou ke stolu, vytáhl účty za taxi a rychle je prolistoval. Všechny byly z pondělních večerů a na stejnou částku.

„Takže kam tak pravidelně jezdíval?“ zeptal se Church důrazně. Paní Gibbonsová neměla tušení. „Myslím, že policie se na to dívala, ale nikam se nedostala,“ odpověděla. Church se nevzdal. Zavolal příslušnou dispečerskou službu. Dispečer se chvilku poptával kolegů a za pár minut mu sdělil adresu.

+ + + + +

Byl to malý půldomek na High Bamet; zčásti renovovaný dalšími plastovými okny a s vydlážděnou předzahrádkou, kde se spárami prodíral žlutý plevel. Světlo proudící sklem v předních dveřích bylo nepříjemně ostré. Bezprostředně po zazvonění jim otevřela nějaká žena s černě nabarvenými vlasy a sinalou pletí. Popotahovala z cigarety a podezíravě si je prohlížela, zatímco Ruth odříkávala svůj text. Váhavě je pustila do haly páchnoucí cigaretami a slaninou.

„Přicházel každý týden navštívit mého strýce,“ řekla žena při pohledu na fotografii Gibbonse, kterou jim půjčila jeho manželka. „Divný pavouk, ale vždycky zvedl staroušovi náladu. Víte, není na tom nejlíp. Už týdny nevstal z postele. Pečováním o něho jsem pěkně utahaná.“ Pokrčila nos, což mohlo být projevem znechucení nebo podráždění.

„Můžeme ho navštívit?“ zeptal se Church.

Žena přikývla a pak bojovně dodala: „Brzy jdu ven.“

„Nemusíte si dělat starosti, můžeme se vyprovodit sami,“ odzbrojila ji Ruth. „Jak se váš strýc jmenuje?“

„Kraicow,“ vyštěkla žena, jako by to bylo všechno, co ví.

Vedla je po schodech nahoru a otevřela dveře do ložnice žalostně hubeného starce. Jeho údy byly jen kost potažená kůží. Ležel na přikrývce postele v pruhovaném pyžamu a oči si zakrýval předloktím. Stříbrné vlasy tvořily pouhé chomáčky na polštáři.

„Můžeme s ním mluvit?“ chtěl vědět Church.

„Jenom jeden z vás,“ řekla žena. „Když s ním mluví víc lidí, je příliš

zmatený.“ A bokem dodala: „Víte, byl umělec. Docela známý.“

Žena je nechala o samotě a Church se šel posadit k posteli, zatímco Ruth se dívala ode dveří. Church zůstal v klidu, když se Kraicow stále s přikrytýma očima zavrtěl a zasténal, ale stařec nakonec spustil paži z obličeje a pohlédl na Churche jasnýma šedýma očima, jako by celou dobu věděl, že má návštěvu.

„Dobrý den, jsem Jack Churchill,“ představil se Church tiše. „Doufám, že vám moje návštěva nevadí.“

Kraicow odvrátil zrak a něco zamumlal; Church přemýšlel, jestli z něj vůbec něco dostane. Ale pak se Kraicow na něho znovu podíval a promluvil zřetelným, sytým hlasem: „Po celodenním koukání na tu mrchu rád vidím jakoukoli lidskou tvář. Nenechává mě ani chvilku samotného.“

„Neznáte mě,“ pokračoval Church, „ale chtěl bych si s vámi promluvit o Maurici Gibbonsovi.“

Přemítal, jak celou věc prodiskutovat, aniž by Kraicowa rozrušil zprávou o Gibbonsově smrti, ale starý muž jednoduše řekl: „Je mrtvý, viďte?“

Church přikývl.

„Varoval jsem ho.“

Na dům jako by se sneslo ticho. „Varoval před čím?“

Kraicow se nadzvedl na loktech, aby se mohl dívat Churchovi do tváře. Chvilku zkoumal jeho rysy, jako by hledal něco, čemu může věřit, než se zase se sípáním pomalu položil. „Maurice viděl mé zhroucení... tedy tak to nazvali ti parchanti v nemocnici,“ začal hlasem tak tichým, až se Church musel sklonit, aby ho slyšel. „Stalo se to na ulici, v Clerkenwellu, kde jsem pracoval. Dělal jsem hrozný kravál. Asi jsem mlel páté přes deváté. Za daných okolností nebylo divu. Maurice vyslechl něco z toho, co jsem říkal, a okamžitě věděl, že mluvím pravdu, protože viděl stejnou věc.“

„A co jste viděl?“ zašeptal Church.

Kraicow si olízl suché rty. „Kolik toho víte o starých mýtech a legendách?“

„Záleží na tom o kterých.“

„O poslední bitvě mezi Dobrem a Zlem. O konci jednoho cyklu a počátku něčeho nového.“ Přední dveře hlasitě bouchly; Kraicowova neteř odešla. „Tato legenda je stejná na celé zeměkouli. Konec světa.“ Kraicow sevřel Churchovo zápěstí prsty, které byly na jeho chatrný stav docela silné. „Oni přicházejí zpátky.“

„Kdo?“ Churchova nálada poklesla; další bláznovství. „Mimozemš-

ťané? Démoni?“

„Ne!“ vyhrkl důrazně Kraicow. „Říkal jsem vám, staré mýty. Ne pohádky, žádný folklór!“ Obrátil oči v sloup, takže Church viděl pouze bělmo. „Legendy jsou pravdivé.“

„Jste v pořádku?“

Kraicow si znovu zakryl obličej paží. „Legendy říkají, že přijdou zpátky k poslední bitvě, a mají pravdu! Myslíte, že máme proti nim nějakou šanci?“

„Uklidněte se,“ řekl tiše Church. „Proč vás Maurice navštěvoval?“

„Bylo mu jasné, že se vrátili! I on je viděl. Věděl, že čekají na svou chvíli, ale už brzy vyrazí - nebudou čekat dlouho. Dveře jsou otevřené!“

„Řekl Maurice—“

„Chtěl vědět, co má dělat! Byl tak vyděšený. Tak vyděšený. Věděl, že ho s touhle vědomostí nenechají dlouho být... že ho dostanou. Ale komu to měl říct? Ti parchanti mě tady zavřeli!“

Church se zklamaně opřel; nikam to nevedlo. Byl Gibbons rovněž blázen, nebo byly jeho návštěvy jen projevem lidumilství? Podíval se na Ruth a chystal se vstát, když ho Kraicow popadl za košili a stáhl zpátky.

„Pamatujete se na tu starou legendu? V nejtemnější hodině Anglie povstane hrdina. Tak to bylo napsáno.“ Zhluboka se nadechl a vrátil se k poněkud normálnějšímu chování. „Vy mi nevěříte, viďte?“

„Je mi líto—“

„Ne, ne, škoda řeči. Strávil jsem příliš mnoho času vdechováním výparů z barev.“ Hrdelně se zasmál. „Podívejte se do horní zásuvky.“

Church zvědavě poslechl jeho pokývnutí k nočnímu stolku. V zásuvce byla obálka; na přední straně měla napsanou adresu. „To je moje studio. Běžte tam a uvidíte.“

„Nemůžu—“

„Najdete tam, co hledáte. Klid mysli. Směr. Víte, co se stalo Mauricovi. Teď je to na vás.“ Hrubě Churche odstrčil a překulil se na bok. „Běžte!“

Church se znovu podíval na obálku a pak ji váhavě vzal. U dveří umlčel Ruth prostým: „Později.“ Dole byla tma. V šeru vnímal oči upřené na svá záda, ačkoliv věděl, že tu nikdo není. Necítil se bezpečně, dokud nebyli venku a neobjednávali si Ruthiným mobilem taxi.

+ + + + +

Kraicowovo studio se nacházelo v horním patře viktoriánského skladiště na jedné z mnoha neudržovaných zadních uliček tvořících srdce Clerkenwellu. Zvenčí budova vypadala téměř zpustle: rozbitá zaprášená okna, graffiti a plakáty skupin, které už se dávno rozpadly. V přízemí se povalovaly hromady neidentifikovatelného strojního zařízení a páchl tu motorový olej a špína. Ale když vyjeli nákladním výtahem nahoru, Kraicowův ateliér se představil výbuchem pestrých barev a vůní olejových barev a ředidla. Nad středem podlahy viselo obrovské nedokončené plátno, ale ze stříkanců barev bylo těžké posoudit, co vlastně mělo zobrazovat. O zdi byla opřená další plátna různých velikostí. Podlahu tvořila holá, ale čistá prkna a v jednom rohu stálo malé polní lůžko, na němž umělec očividně odpočíval během intenzivních období tvorby. Na nerovném stole se vršily tuby s barvami, špinavé hadry, paleta a sklenice se štětci.

„Nemáš pocit, že ztrácíme čas?“ zeptala se Ruth a rozhlížela se po nepořádku.

„To ty jsi trvala na tom, abychom prošli každou možnost, i tu nejsměšnější,“ odpověděl Church. „Osobně si myslím, že jsi četla příliš hodně knih o Sherlocku Holmesovi.“

Ruth si začala prohlížet uložená plátna. „Co vlastně hledáme?“

„Bůhví.“ Church se zaměstnal zkoumáním hromádky hadrů a prázdných kelímků od barev blízko okna. Nahoře ležel arch papíru, na který Kraicow napsal: *El sueño de la razón produce monstruos*. Church to přečetl nahlas a pak se zeptal. „Co to znamená?“

Ruth přerušila své hledání a lovila v paměti překlad: „Spánek rozumu plodí nestvůry. To je název—“

„—Goyova obrazu. Ano, vzpomínám si.“

Ruth opřela plátna a přemítala: „To je zvláštní, ne? Procházíme životem v domnění, že svět je normální, a pak zakopneme o všechny tyhle lidi, kteří zjevně mají naprosto odlišné vnímání reality a jsou pohroužení do svých paranoidních fantazií.“

„Zahrnuješ mezi ně i vikáře?“

Ruth se zasmála. „Ten chlápek s UFO, Kraicow a patrně Gibbons se vzájemně ovlivňovali. A paní Gibbonsová očividně neměla tušení, co se v hlavě jejího manžela odehrává.“

Church pokročil k další kolekci pláten, podle silné vrstvy prachu na horních lištách pravděpodobně ze staršího umělcova období. „No, paranoia je jako oheň. Rychle se vymkne kontrole. Normální náhle vypadá

nadpřirozeně a nadpřirozené se stává naprosto přijatelným.“

„Ty o tom něco víš, že jo?“ rýpla si Ruth. Church neodpověděl.

Jejich hledání pokračovalo dalších patnáct minut a jak je postupně unavovalo, bylo stále bezcílnější. Pokud šlo o Churche, bál se přestat; nechtěl se vrátit do prázdného bytu s jeho chmurnými připomínkami. Jejich snaha dát smysl zážitku pod mostem uvolnila celé hejno emocí, s nimiž neměl čas se vypořádat.

Ruth nechala poslední plátno klesnout s hlasitým žuchnutím zpátky. „Pro dnešek bychom to měli ukončit,“ prohlásila. Churchovi neunikl náznak beznaděje v jejím hlase. Za okamžik nerudně dodala: „Nemyslím, že se někam dostaneme, a obávám se, že když nepřijdeme na to, co se stalo, tak už nikdy nebudu taková jako předtím. To ráno bylo natolik destabilizující, že jsem měla pocit, jako by někdo odkopl všechny opory mého života.“ Přešla k oknu a vytáhla žaluzie, aby se podívala na město.

„Vím přesně, co tím myslíš,“ přikývl Church a s nepříjemnou silou si vzpomněl na ráno po Mariannině strašlivé smrti. „Někdy se z toho nedostaneš nikdy.“ Podíval se na poslední plátno, surrealistickou krajinu podobnou obrazům Dalího. „Nic tu není. Nevím, o čem Kraicow mluvil. Patří nám to, když naslouchám názorům mentálně nemocného pacienta. Takže co uděláme dál?“

Nedostal odpověď. Pomalu se otočil. Ruth stála u okna zády k němu tak nehybně, jako by se proměnila v sochu. „Slyšela jsi mě?“

Stále žádná odpověď. Z jejího ztuhlého těla vytušil, že něco není v pořádku. Vzadu v hlavě mu začala bzučet úzkost, která, jak se blížil k Ruth, byla stále hlasitější. Než k ní došel, ozval se její tichý, ustrašený hlas: „Měl pravdu.“

Church cítil, jak mu buší srdce; někde se otevíraly dveře.

Když došel za její záda, uviděl, co upoutalo její pozornost. Na okenním parapetu ležela malá hliněná soška, hrubá a nedokončená, ale v horní části vypracovaná do detailů. Byla to figurka s tváří tak děsivě deformovanou a ďábelskou, že se musel přinutit, aby se na ni vydržel dívat.

A byla dokonalým zobrazením ďábla, na něhož si vzpomněli během terapeutického sezení u Delana. Kraicow to také viděl.

Existuje to.

KAPITOLA TŘETÍ

Na cestě

Zbytek nocí strávili v Ruthině obývacím pokoji. Rozmlouvali tichými, úsečnými tóny lidí, kteří utrpěli těžký šok z náhlé bolestné ztráty někoho blízkého. Objev hrubě zpracované sošky v nich zanechal pocit, že se nemají kam obrátit. Stíny náhle ožily a život dostal perspektivu pohledu z okna z lahvového skla.

„Co se to k čertu děje?“ Ruth se dívala na zbytek vína ve své sklenici. Pila příliš mnoho a příliš rychle, a ačkoliv si říkala, že je to nevyzrálá reakce, nedokázala čelit nezměrnosti, jakou soška vyjadřovala, a tomu, co té noci opravdu viděli. Pro někoho ponořeného do každodenní rutinní logiky a smysluplnosti práva bylo těžké něčemu podobnému uvěřit nebo to odmítnout; tento konflikt ještě víc přispíval k jejímu neklidu.

Church si promnul unavené oči, najednou prázdný a ztracený. „Nemůžeme od toho jen tak utéct...“

„Já vím.“ Znělo to odhodlaně. „Nikdy mě nenapadlo, že jediný okamžik může tak zásadně změnit život.“ Popošla k oknu a vyhlédla na světla města ve tmě těsně před rozbřeskem. „Teď jsme sami - nikdo neví to, co my. Je to jako špatný vtip! Jak bychom to mohli někomu říct? Zacházeli by s námi stejně jako s Kraicowem.“

„A co vůbec víme? Že existuje nějaký druh nadpřirozené bytosti, která vypadá v jednom okamžiku jako člověk a v dalším jako něco nesnesitelného na pohled?“

„Víme,“ řekla sklíčeně, „že nic není tak, jak jsme si představovali. Jestliže může existovat něco takového, pak je možné všechno. Jaká teď platí pravidla, Churchi? Co se vlastně děje?“

Church mlčel; netušil, jak na její otázku odpovědět. Dopil zbytek vína a pak si zamyšleně pohrával se sklenkou. „Máme alespoň jeden druhého,“ řekl nakonec.

Ruth se ohlédla a po zachmuřené tváři jí přelétl úsměv. „Správně. Ty a já proti světu, legrační.“

Church chvíli přemýšlel. „Kraicow musí vědět víc. Něco viděl, totéž co Gibbons.“

„Pak bychom ho měli znovu navštívit,“ navrhla Ruth.

+ + + + +

Spát stejně nedokázali, a tak s prvními paprsky světla dorazili ke Kraicowovu domu. Seděli venku v Churchově starém nissanu Bluebird a podřimovali až do rozumné hodiny. Dveře otevřela Kraicowova neteř a poznání v její tváři okamžitě vystřídala zlost.

„Máte s tím něco společného?“ vyštěkla na ně. Church s Ruth před ženiným hněvem téměř uskočili a reagovali na její otázku ztrátou řeči. „Je pryč,“ oznámila stroze.

Churchovo překvapení se projevilo na jeho obličeji; Kraicow působil příliš nemohoucně, aby se mohl pohybovat. „Kam—“

„Právě to je ten problém. Nevím kam!“ Úzkostně se podívala na prázdnou ulici za nimi. „Přišli pro něho v noci. Když jsem otevřela dveře, málem jsem umřela strachem.“

„Kdo to byl?“ zeptal se Church.

„Nevím! Nepřestavili se mi!“ Poněkud zmírnila svůj hněv, protože si uvědomila, že by mohla být odsuzována za to, že se těch lidí nezeptala na jejich totožnost. „Byli to poldové,“ prohlásila nepřesvědčivě. „Vypadali jako pohřebáci, všichni v elegantních oblecích a s kravatami. Nevím, co ten dědek provedl. Nikdy mi nic neříká.“

Church s Ruth se na sebe neklidně podívali. „Víte alespoň, kam ho odvedli?“ otázala se Ruth.

Žena zavrtěla hlavou. „Řekli, že mi dají vědět. A že je to v jeho nejlepším zájmu!“ pronesla pateticky, než zabouchla dveře.

+ + + + +

„Co to má znamenat?“ divila se Ruth, když jeli v hustém provozu zpět do města.

„Mohli to být kriminalisté z oddělení vražd. Třeba si spojili Kraicowa s Mauricem Gibbonsem.“

„Možná.“ Její hlas naznačoval, že tomu nevěří. „Spíše to vypadá na lidi ze zvláštního oddělení. Nebo z bezpečnostního.“

„Co by mohli od Kraicowa chtít?“ Otázka chvíli nepříjemně visela ve vzduchu, než Church dodal: „Začínáme být paranoidní.“

„Jestli tahle epizoda není pádným důvodem k paranoie, tak nevím, co by jím ještě mohlo být. Teď už se opravdu nemáme čeho chytit. Co budeme dělat?“

Vlekli se ucpanými cestami ještě zhruba patnáct minut, než Church našel odpověď. „Po celé zemi se odehrává spousta podivností podobných tomuhle. Nemyslím tím, že by se lidé měnili v ďábly, ale jsou tu věci, které by se neměly dít.“ Church jí dlouze vysvětlil masivní vzestup paranormálních jevů, o němž se dočetl na internetu. „Já nevím...“ Pokrčil rameny. „Možná to nic neznamená. Jednoduše všichni cvoci planety vylezli z děr najednou. Ale mně to připadá jako něco víc než pouhá shoda náhod.“

Ruth těžce vzdychla a vyhlížela okénkem na pochmurnou pouliční scénu; nikdo z lidí nepůsobil šťastně, s rameny pokleslými pod neviditelnými břemeny mířili do metra za dalším bezútěšným pracovním dnem. To ji sklíčilo ještě víc. „Nemůžu o tom přestat přemýšlet.“

„Tak předstírejme, že se to neděje,“ vyhrkl Church a okamžitě toho zalitoval; byl unavený a dělalo se mu špatně z toho, že nic v jeho životě nedává smysl.

Ruth na něho vrhla zlostný pohled a pak se otočila zpět k okénku. „Promiň.“

Ledově ignorovala jeho omluvu; Church viděl, že je unavená sama sebou. „Gibbonse zabili, aby mu zabránili říct, co viděl,“ uvažovala nahlas spíše jen pro sebe. „Ale co vlastně viděl?“

„Dostal jsem několik e-mailů od nějaké ženy, která tvrdí, že viděla něco, co vrhá na současné dění určité světlo,“ oznámil Church. Zvažoval, jestli jí má říct o Lauřině zmínce o Marianně, ale rozmyslel si to; sám se s tím náznakem jen stěží vyrovnával.

„Opravdu si myslíš, že všechny ty věci souvisejí s tím, s čím se potýkáme?“

„Kdo ví?“ odpověděl apaticky. „V těchhle dnech je všechno skok do tmy.“

„Hodlá ti říct, co ví?“

„Chce to udělat jenom osobně. Stejně se s ní chci sejít, čistě ze zvědavosti.“ Při lži o své motivaci sebou něco v jeho nitru cuklo. Ruth si to nezasloužila, ale jak jí mohl říct, že chce zjistit, co ta žena ví o jeho mrtvé přítelkyni? Znělo to dost dojemně, ne, hůř, jako nějaká posedlost.

„Sakra proč ne? Kde je?“

„V Bristolu.“

Ruth zasténala. „No co, stejně nemám práci, která by mě tady držela. Dej mi jen pár hodin na sbalení. Vypadá to, že se vydáváme na cesty.“

+ + + + +

Ačkoliv už uplynuly dva roky od chvíle, kdy naposled cítil teplo její pokožky, Mariannina přítomnost v bytě přetrvávala. Na stěně visela zrnitá černobílá fotografie, zachycující je dva, jak vylézají z moře v Bournemouthu plně oblečení a rozesmátí; Marianna ji dala zarámovat, aby jim pro případ, kdy by museli čelit nějakým potížím, připomínala, jak může být život bezstarostný. V prosklené skříňce v kuchyni stál její modrobílý buclatý hrnek s odštípnutým okrajem. Church neměl srdce ho vyhodit. Viděl ho každý den, vždy když si dělal první a pak poslední šálek čaje. Na poličce v obýváku ležel výtisk Foucaultova kyvadla s oslíma ušima, který četli oba najednou a urputně se o něm přeli, a vedle něj ještě neotevřené vydání Chůze po skle, které mu Marianna darovala. Slíbil jí, že si je přečte, a nikdy se k tomu nedostal. Umělohmotné těžítko na papír ve tvaru srdce, které si společně koupili v Portobellu. Neodstranitelná skvrna Marianniny kávy na koberci vedle jejího křesla. Stovka drobných klamů, připravených ho zaskočit v každém koutě jeho domova. Někdy měl dokonce dojem, že cítí její parfém.

S tiše puštěnou televizí v pozadí a stále jen zpola sbalenou velkou taškou na posteli se Church najednou přistihl, jak si to všechno prohlíží způsobem, jakým to od její smrti ještě neudělal. Tyto upomínky tu byly celé měsíce, jako odkapávání vzdáleného kohoutku, ale když teď procházel bytem, připadaly mu opět akutní a bolestně zřetelné. Možná to bylo bizarní, zneklidňující zmínkou jejího jména v e-mailu, nebo tím, co si myslel, že zahlédl na ulici, ale nyní si musel po řadě prohlédnout každou z nich s naléhavostí, která ho znepokojovala.

Ale nepochyboval, že kdyby dokázal porozumět, co ji dohnalo k sebevraždě a proč byl tak slepý vůči hlubokým spodním proudům, které tu musely plynout dlouhé měsíce, dokázal by se od toho všeho osvobodit a obrátit se k budoucnosti. Probral veškeré aspekty jejich vztahu do nejmenších detailů, až mu z toho bylo nevolno, ale tajemství zůstávalo stejně silné jako vždycky, uzamykalo ho v trýzni nevědění, v předpeklí, kde nemohl odložit minulost a všechny seschlé, zoufalé emoce k odpo-

činku. Není divu, že viděl jejího ducha; překvapovalo ho, že se to nestalo už dříve, nevyskočilo z jeho podvědomí, aby ho dohnalo k naprostému šílenství.

Televizní zprávy v obývacím pokoji oznamovaly nesouvisející informace od výčtu nezvyklých vícenásobných vražd břitvou v Liverpoolu po detaily vlny náboženské horlivosti, která se přelévala přes zemi; třem dětem se údajně zjevila Panna Marie na skládce ve Huddersfieldu; ve Wolverhamptonu prý socha hinduistického boha Ganéši vydala mléko; množství zpráv o Alláhově jménu tvořeném semeny rajčat a lilku po rozkrojení plodů v Bradfordu, Bristolu a Západním Londýně. Sledoval vysílání zpráv do konce, pak televizi vypnul a pustil si CD. Byt zaplnil bodrý hlas Johnnyho Mercera zpívajícího *Ac-cent-tchu-ate the Positive* a Church se vrátil k balení věcí.

Vytáhl si Lauřin e-mail s podrobnostmi jejich setkání a podíval se do automapy. Doufal, že jeho auto, které mělo nejlepší dny a jen málo dlouhých jízd dávno za sebou, cestu do Bristolu vydrží. Koupili si ho s Mariannou a nedokázal se s ním rozloučit.

Hned po vysazení Ruth se na město sneslo studené mrholení, a když nakládal své zavazadlo, stále ještě trvalo. Zdálo se, že to vydrží celý den. Svět vypadal nějak jinak; ve vzduchu visel pach, který nedokázal určit, a světlo působilo přízračně jako filtrované přes sklo. Dokonce i lidé procházející kolem jako by se sotva znatelně změnili, výrazem tváře nebo zvláštními kradmými pohledy, které občas zachytil. Cítil se podivně, rozladěně a naplněný očekáváním toho, co je před ním.

Když vyšel z domu, skupinka dětí brodící se ve strouze na druhé straně cesty se okamžitě zastavila a jako jeden se otočila k němu, oči lesklé a nesoustředěné. Pomalu a strašidelně všechny zvedly levou paži se vztyčeným ukazováčkem. „Jeden!“ vykřikly jednohlasně. Pak roztáhly zbylé prsty. „Z pěti!“ Nějaké stupidní heslo z dětských komiksů, pomyslel si, ale cestou k autu ho zamrazilo v zádech.

Hodil tašku do kufru a uslyšel za sebou na chodníku šouravé kroky. Otočil se s představou, že přistihne některé z dětí při nějaké rošťárně, ale uviděl bezdomovce ve špinavém černém obleku, dlouhé vlasy a plnovous zmáčené deštěm. Roztřeseně jako v zimnici došel k Churchovi, předklonil se a luskl mu prsty jen tři centimetry před obličejem.

„Nemáš hlavu,“ řekl. Na Churche dopadl ledový stín, vidina té ženy u řeky. Než se vzpamatoval, bezdomovec už odcházel a pobrukoval si

melodii ze šedesátých let, jako by Churche vůbec neviděl.

Cestou k Ruth projel pětkrát na zelenou a jednou stál na červenou. Nedaleko viděl reklamu zobrazující muže prodávajícího mobilní telefony; horní část plakátu byla utržená a muži chyběla hlava. Kousek dál si všiml obchodu s konfekcí s pěti figurínami ve výloze; čtyři byly v pořádku, pátá neměla hlavu.

A když odbočil za roh do Ruthiny ulice, do auta nakoukla nějaká žena, podívala se mu do očí a pak se náhle a nevysvětlitelně rozplakala.

Když se konečně dostal do Ruthina bytu, bylo těsně před jednou odpoledne. Ruth byla připravená i s praktickou koženou cestovní kabelou a batohem Mullberry. „Nemůžu si pomoct, ale věřím, že tohle všechno má naprosto logické vysvětlení a my oba skončíme s vajíčky na obličejích. Bůh mi pomoz, jestli to zjistí moji kolegové," řekla.

„Doufejme, ehm."

+ + + + +

Church netrpělivě bubnoval prsty na volant, zatímco trčeli v dopravní zácpě na High Street ve Wandsworthu. Ruth se dívala ven na deštěm smáčenou ulici, po níž spěchal nějaký muž v obleku, hlavu skloněnou pod výtiskem FT, jako by mu mohl poskytnout nějakou ochranu. „Víš," přemýšlela nahlas, „mám divný pocit. Jako bychom nechávali jeden život za sebou a mířili do zcela odlišné etapy."

„Čteš příliš mnoho Jacka Kerouaka." Churchova pozornost byla upřená do zpětného zrcátka; najednou měl nepříjemný pocit, že je někdo sleduje.

„Je to děsivé, ale současně osvobozující," pokračovala Ruth. „Všechno bylo tak solidní - moje práce, to, kam směřuji. Teď jako by bylo možné cokoliv. Není to zvláštní? Svět se postavil na hlavu a já mám pocit, jako bych jela na dovolenou."

„Slunný Bristol, rajské hřiště krásných lidí. Doufám, že sis zabalila bikinky."

„Máš v téhle kraksně nějakou muziku?" Ruth otevřela schránku na rukavice a prohrabávala se kazetami. Nad každou vytaženou pokrčila nos. „Sinatra. Crosby. Louis Armstrong. Billie Holidayová. Nic z tohohle století?"

„Stará hudba mi dodává pocit bezpečí." Vytrhl jí z ruky *Come Fly With Me* a vsunul ji do přehrávače. Sinatra začal zpívat titulní píseň. „A staré

filmy a staré knihy. Takový *Cylindr*, to byl skvělý film. Astair a Rogersová, perfektní partnerství, elegance a sexualita. Nebo *Noc v opeře*— “

„Bratři Marxovi. Fuj!“ Ruth napodobila strkání prstů do krku.

„Nebo *Stalo se jedné noci*. Clark Gable a Claudette Colbertová. Romantika, vášeň, vzrušení, přepychové šaty, krásná auta. Nic lepšího neexistuje.“

Ruth se tajně pousmála, když viděla Churchův úsměv; ještě neměl dost.

„Život byl tenkrát úžasný.“ Odmítavě mávl rukou k džungli obchodů na Upper Richmond Road. „Kam to všechno zmizelo? Kdy vykázali ze života všechen styl?“

„Když se rozhodli, že důležitější jsou velké prachy a tupá konzumnost.“

„Potřebujeme víc magie. O tom život přece je.“

Ruth sklopila opěradlo do pohodlnější polohy a zavřela oči, zatímco Sinatra pěl radostnou serenádu o měsíčním svitu ve Vermontu. Auta se pomalu plížila dopředu.

+ + + + +

Cesta jihozápadním Londýnem byla únavná a trvala dlouho. Zastaralý dopravní systém hlavního města byl v dešti téměř neprůjezdný, nad auty se zvedala mračna výfukových plynů, pára ze syčících motorů a špatná nálada řidičů. Když se zhruba po hodině dostali na M4, měli Church s Ruth cestování plné zuby. V místě, kde se letadla snášejí v nikdy nekončícím procesí na Heathrow, se rozhodli zastavit u Heston Services na kávu, než budou pokračovat v monotónním ploužení po dálnici. V době, kdy vjížděli na téměř prázdné parkoviště, Churchova paranoia dosáhla nejvyššího bodu; v různých etapách cesty byl přesvědčen, že je sleduje několik odlišných aut, a když šedivý transit jedoucí za nimi od Barnesu také odbočil na parkoviště, Ruth musela využít veškeré své racionality, aby mu rozmluvila okamžité pokračování v jízdě.

Pod neútěšnou šedivou oblohou působil motorest velmi pustě. Voda tvořila přede dveřmi kaluže a několik málo hostů s uniformním výrazem podrážděnosti z počasí, cestování a života všeobecně ji brzy rozneslo k novinovému kiosku a toaletám.

Po vstupu dovnitř Church s Ruth viděli skrze skleněnou stěnu, že restaurace je téměř prázdná. Pokračovali kolem do samoobslužné kavárny,

kde několik znuděných prodavačů za pultem čekalo na zákazníky. Koupili si kávu a koláčky a odnesli si je ke stolku u okna. odkud viděli gejzíry vody rozstřikované auty jedoucími po dálnici. Proti šedivé obloze se v dálce rýsovaly tovární komíny, zatímco v místnosti osvětlené zářivkami visel nehybný, melancholický vzduch. Za neustálého hučení dopravy na silnici znějícího jako doprovodná hudba nějakého francouzského uměleckého filmu spolu tiše rozmlouvali, ačkoliv v místnosti byli pouze tři další hosté a žádný z nich neseděl dost blízko, aby je slyšel.

„Tohle mě ničí," prohlásil Church. „Pokaždé když se podívám dozadu, mám pocit, že nás někdo sleduje."

Ruth si zahřívala ruce na šálku s horkou kávou; nepodívala se mu do očí. „Přirozená reakce."

Poblíž dveří k nim vrhal nenápadné pohledy vysoký, hubený muž s kapuci pláštěnky staženou tak pevně kolem obličeje, že se mu šňůrky zařezávaly do kůže. U stolu na druhém konci místnosti seděl starý hipík s tuhými šedivými vlasy staženými do ohonu a také je pozoroval. Church potlačil úzkost a obrátil pozornost zpět k Ruth.

„Když jsem byl kluk, tak mi podobné věci připadaly zcela normální," poznamenal. „Znáš to - pořád jsi přesvědčená, že svět je podivuhodnější, než se zdá."

„To jenom dokazuje, že jak stárneme, ztrácíme moudrost," odpověděla Ruth nabroušeně. „Dospělý život očividně trávíme lhaním sami sobě."

„V sedmi nebo osmi letech jsem měl podivné sny, velmi pestrobarevné a jako živé," začal vyprávět Church. „Objevovala se v nich nějaká žena a moc podivný svět. Sny byly tak výrazné, až jsem měl potíže rozlišovat mezi nimi a realitou, a to znepokojilo mou matku. V jednom okamžiku mě dotáhla k lékaři. V pubertě ty sny zmizely, ale vím, že ovlivnily můj pohled na svět. A teď mám znovu stejný pocit - že všichni vidíme kolem sebe jakousi lacinou scenérii a realita se odehrává někde za ní." Rozhlédl se; muž v pláštěnce zmizel, ale hipík je pořád pozoroval.

„Mám-li být upřímná, těžko se s tím vyrovnávám," řekla Ruth. „Vždycky jsem věřila tomu, co je. Nikdy jsem neměla dost času na duchy nebo boha."

Church přikývl. „Já si neustále myslel, že tu něco je. Takový instinkt. Víš, rozhlédneš se... občas je těžké uvěřit, že za tím vším nic není. Jenže v poslední době... neměl jsem moc času na náboženství... jakékoliv. Stručně řečeno, po Mariannině smrti mi moc nepomohlo."

Ruth se zamyšleně napila kávy. „Můj otec byl členem komunistické strany a zapřísáhlý ateista. Vzpomínám si, jak jednoho dne řekl: ‚Bible je snůška lží napsaná smečkou mužů dychtících po moci, kteří chtěli mít své vlastní náboženství.'„

„Vánoce musely být u vás doma hodně veselé.“

„Ne, byly skvělé. Opravdu jsem měla šťastný, láskyplný domov.“ Smutně se usmála. „Zemřel před několika roky.“

„To je mi líto.“

„Náhle, na srdeční záchvat. Jeho bratra, mého strýce, zavraždili a otce to zlomilo. Bylo to nefér... naprostá náhoda. Strýc Jim se ocitl ve špatnou dobu na špatném místě a jakýsi zoufalý, politováníhodný idiot ho zabil. Víš, pracuji v soudnictví a znám všechny možné motivy pro zločin, ale kdybych na toho mizeru dneska narazila, asi bych ho zabila holýma rukama. Bez soudu, bez legálního řízení.“ Kousla se do rtu. „Otec se s tím nedokázal vyrovnat. Neodpovídalo to jeho pořádkumilovnému pohledu na svět. Několik dnů se trápil a pak to jeho srdce nevydrželo. V té chvíli jsem pochopila potřebu náboženství.“ Po její tváři přelétla vlna emocí. „Samozřejmě že v tom stadiu už bylo příliš pozdě začít najednou věřit.“ Church pocítil nutkání nějak ji utěšit, ale nevěděl jak. „Časy, kdy náboženství mělo vliv na životy lidí, jsou dávno pryč, ale stále pociťujeme ty duchovní potřeby. Kam se obrátíme, když všechno zčerná?“

„Asi se podíváme do svého nitra,“ odpověděla tiše Ruth. Hipíkův upřený pohled začal Churche rozčilovat; za jeho brýlemi v drátěných obroučkách se skrývaly chladné šedé oči, prudce inteligentní a pronikavé. Jedna jeho ruka ochranně spočívala na vybledlé olivově zelené torně s velkým symbolem míru a odznakem Kampaně za jaderné odzbrojení.

Ruth dopila kávu a zvedla se. „Raději si odskočím na toaletu, jinak budeme zastavovat celou cestu do Bristolu.“

Hipík pozorně sledoval její odchod. Church žvýkal koláč a jedním okem se díval, jestli ji nehodlá následovat. Jeho obličej nepůsobil nepříjemně; pleť měl opálenou jako člověk, který žije venku, linie kolem úst naznačovaly mnohem víc úsměvů než slz nebo hněvu. Ale byla v něm jistá ostražitost, která se projevovala náznakem trpkosti nebo cynismu kolem očí. V levém uchu mu visel velký zlatý kroužek a měl na sobě obarvené a zase vybledlé tričko, staré maskáče a ochozené turistické boty.

Neudělal nic dalšího, co by vzbuzovalo podezření, a Churchova pozornost se po chvíli rozptýlila, ale za deset minut začal být opět nervózní.

Dopil kávu a šel se postavit ven před toalety. Ačkoliv se snažil čekat klidně, v hlavě mu bilo na poplach. Otevřel dveře a zavolal Ruthino jméno. Když nedostal žádnou odpověď, zamířil ke kiosku, ale nebyla ani tam. Parkoviště vypadalo opuštěně. Nemohla mu proklouznout a vrátit se do kavárny. Srdce se mu rozbušilo a neklid se proměnil v klíčící paniku.

Rozhodl se, že nejlepší bude najít ochranku a oznámit Ruthino zmizení, nebo se alespoň podívat na záznam bezpečnostní kamery, jestli ji nezachytila. Kancelář se nacházela na nejvzdálenějším konci budovy, bylo k ní nutné projít plnými dveřmi a po krátkém schodišti nahoru. Church vystupoval do schodů a zoufale se snažil nemyslet na nejhorší. Překonal stěží tři schody, když si náhle uvědomil prudký pokles teploty. Než vystoupal nahoru, dech se mu srážel u úst a třásl se zimou. Dveře kanceláře při otevření zaskřípaly. U jedné zdi stál oblý stůl s řadou černobílých monitorů ukazujících parkoviště, příchod k budově, kavárnu a další prostory. Nad vším leželo znepokojující tíživé ticho, občas zdůrazněné náhlým zapraskáním statické elektřiny z vysílačky na stole. Ale co zachytilo Churchovo oko nejdříve, byla lesklá pavučina námrazy pokrývající úplně všechno - stůl, vybavení, zdi i podlahu. Se závratí v hlavě pokračoval dovnitř; tohle nedávalo smysl. Kožené křeslo s vysokým opěradlem bylo otočené ke stolu; viděl jenom vršek hlavy muže, který v něm seděl.

„Haló?“ zavolal váhavě.

Jeho hlas se dutě rozléhal; všechno zůstalo tiché a bez hnutí. Zíral na nehybnou hlavu muže s nadějí, že strážce ho neslyšel, ale v nitru věděl, že to není odpověď. Najednou měl chuť se obrátit a utéct, neotáčet křeslo, nenajit žádnou odpověď, ale přinutil se jít dál. Jeho kroky křupaly, dech tvořil bílé obláčky. Jedním pohybem otočil křeslo a okamžitě se mu sevřel žaludek. Strážce byl zmrzlý tak důkladně, jako by právě přišel z antarktické noci; obočí a vlasy mu pokrývalo jíní. Jeho pohled byl skelný, bezkrevná pokožka v nelítostném zářivkovém osvětlení namodralá. Church couval, neschopen vypořádat se se situací, která ho děsila a současně zaskočila. Ale když se otočil, prudce jím projel další šok. Za dveřmi, kam při vstupu neviděl, bylo uloženo několik těl. Jedno poznal jako ženu pracující v kavárně; ostatní také vypadali na zaměstnance motorestu. V hlavě mu šuměly různé představy, než se zformovala jediná souvislá myšlenka. Vyběhl ze dveří a sbíhal schody po dvou najednou.

Když proběhl dveřmi do hlavní části budovy, čekal na něho hipík z

kavárny. „Odvedli ji," řekl s lehkým skotským přízvukem. Opatrně se rozhlédl. „Ven. Nepřitahujte pozornost nikoho ze zaměstnanců."

„Kdo ji odvedl?" vyhrkl Church úzkostným hlasem.

„Tiše," řekl muž úsečně. „Chtějí vás oba zabít. Vědí, kdo jste."

„Ruth—"

„Ještě žije. Ale brzy nebude a vy jste další na řadě. Teď pojďte se mnou." Vedl Churche k parkovišti. Ten ho následoval jako ovce, zmatený, ale pomalu nabývající rovnováhu. Hipík se rozhlížel po ponurém parkovišti plném kaluží, až jeho zrak spočinul na šedivém transitu, o němž se Church předtím domníval, že je sleduje. „Tamhle," oznámil.

Church se podíval muži do tváře a přemýšlel, jestli mu může důvěřovat. Pak odhodil opatrnost do větru a začal se proplétat mezi zaparkovanými vozidly. Jak se blížil k transitu, všiml si jemného pohybu podvozku, ale okna byla příliš špinavá, aby viděl, co vzadu je. Bez rozmýšlení popadl kliku a prudce otevřel zadní dveře.

Zazněl nelidský řev a do nosu ho udeřil pach, který mu připomněl opičí klece v zoologické zahradě. Ruth ležela v bezvědomí na podlaze. Nad ní stál s tváří zkřivenou vztekem muž v pláštěnce, jehož Church viděl u dveří kavárny. Z masky obličeje s podivným voskovým leskem na něho hleděly kulaté pichlavé oči podobné opičím. Muž zavrčel a vrhl se proti němu. Church zachytil záblesk téměř půlměsícovitě zahnutého stříbrného ostří nože, než ho něco prudce strhlo zpátky.

Jeho nový spojenec mu stanul po boku. „Držte se z jeho dosahu. Je na vás příliš silný."

Church zápasil s přívalem pocitů; z pachu útočníka se mu točila hlava, jeho černé oblázkovité oči naplňovala tak monstrózní zuřivost, jakou Church nedokázal pochopit, pak bleskový pohyb ostří tančícího ve vzduchu mezi nimi a nakonec instinktivní vědomí, že tohle je to, co viděl pod mostem. Ruthin únosce vyrazil nožem proti Churchovi a řekl něco, co znělo jako: „Arit urkolim."

„Co říká?" vyhrkl Church.

Ruth se při zaznění jeho hlasu mírně pohnula a úleva, že je naživu, dodala Churchovi novou sílu. Uskočil na jednu stranu a hledal nechráněné místo protivníka, ale zdálo se, že přes jeho nůž nepronikne. Útočník se snažil dostat do pozice blízko zadních dveří; kupodivu se zdálo, že se Churche bojí a dává si pozor, aby mezi nimi stále byl nůž, jímž by nepochybně jedním pohybem ruky dokázal Churchovi prořídnout hrdlo.

Současně se mu měnil obličej. Kůže se mléčně zbarvila a pak zprůhledněla a Church měl dojem, že těsně pod povrchem se lesknou šupiny, Špička jazyka se rozdělila na dva hroty jako u hada; netvor jím zakmital mezi tenkými suchými rty a pohyb doprovodil hlubokým, hrdelním zaskřehotáním.

Ruth otevřela oči a na okamžik pohlédla do Churchových. Neuniklo mu její krátké zděšení, když se rozhlédla, ale vzápětí u ní bleskově získalo vrch sebeovládání. Přesně v tu chvíli se útočník vrhl dopředu a popadl kliku dveří. Church si uvědomil, že pokud se mu podaří auto zavřít, všechno je ztraceno. Zachytil okraj dveří a táhl. Cítil praskání v kloubech prstů a napětí šlach, když se marně snažil dveře udržet.

„Pusťte je!“ vykřikl hipík. „Pozor! Nůž!“

Church zvedl oči a spatřil ostří v úrovni svého krku. Hadí muž něco řekl stejným hrdelním zvukem. V černých očích se mu teď objevily červené štěrbinovité panenky.

Vtom Ruthina bota zasáhla útočníkovo lýtko takovou silou, až ztratil rovnováhu. Než se stačil vzpamatovat, Ruth propletla chodidla mezi jeho nohy. Church využil situace a celou svou váhou a silou praštil dveřmi jako kladivem netvorovi do obličeje. Špinavé sklo explodovalo do spršky krystalů a útočník se svalil zády na Ruth. Ta se v tom zmatku vyškrábala zpod jeho těla, kopnutím otevřela dveře a vypadla ven na mokrý asfalt. Ale Churchova pozornost byla stále soustředěna na nůž, který v této chvíli ležel na podlaze. Napadlo ho, že by se ho mohl zmocnit, jenže nůž se mu před očima rozostřil a změnil tvar na něco podobného stříbrnému pavoukovi, který odběhl někam do tmavého kouta.

„Padáme odtud,“ sykl hipík a chytil je oba za kabáty. „Kde máte auto?“ Hadí muž už se zvedal na nohy, rozbitý obličej zalitý krví. Z jeho hrdla se vydral nelidský uši rvoucí řev, když všichni tři utíkali k nissanu. Church si na okamžik myslel, že se netvor pustí za nimi. Zatímco strkal klíček do zámku, neubránil se nutkání ohlédnout se. Okamžitě si přál, aby to neudělal; hadí muž stál zarámovaný v otevřených dveřích dodávky, vydával opičí skřeky, rval ze sebe oděv a obličej se mu dál měnil, tavil, přeléval v něco tak hnusného, až se Churchovi obrátil žaludek a rychle odvrátil zrak.

Jakmile byli všichni bezpečně usazeni v automobilu, otočil klíčkem v zapalování, šlápl na plyn a s ječením pneumatik vyrazili kupředu.

+ + + + +

Tep Churchova srdce se vrátil k normálu teprve po vyjetí ze zařazovacího pruhu do provozu na dálnici. Otočil se k Ruth na sedadle spolujezdce. „Jsi v pořádku?“

Přikývla, tvář bledou a staženou.

„Ta věc v dodávce,“ vykoktal, „byla totéž, co jsme viděli pod mostem. Ale ne ten konkrétní jedinec, takže je jich víc—“

„Umí na sebe brát lidskou podobu,“ přerušil ho hipík ze zadního sedadla.

„Zaujali tam místa všech zaměstnanců!“ řekl Church, který konečně akceptoval to, co viděl.

„Čekali na vás,“ pokračoval hipík. „Myslím, že kdybychom si udělali čas na pátrání, našli bychom něco podobného na letišti a všech ostatních dopravních tepnách vedoucích z hlavního města.“

Churchovi se znovu obrátil žaludek, protože věci se vymykaly jakékoliv kontrole. „Jdou po nás?“ zeptal se užasle.

„Byla jsem v kabince, když jsem slyšela, že na toalety vešel někdo další a postává tam. Zrovna když jsem chtěla vyjít, dveře se rozletěly a praštily mě do hlavy.“ Ruth si opatrně osahala bolestivou modřinu na spánku. „Nejdřív jsem si pomyslela, že je to nějaký úchyl, protože měl tu kapuci tak těsně kolem obličeje, že mu z něj nebylo skoro nic vidět. Vypadal jako pomatenec. Potom mě napadlo, že bych raději měla začít ječet, protože ten blázen se mě chystá znásilnit. Jenže vtom se mu začal měnit obličej. Jenom trošku, jako jemný posun nebo tak, ale stačilo to, abych pochopila, co za tím je.“

Church nevěřícně zavrtěl hlavou. „Jdou po nás?“ opakoval stupidně. „Myslel jsem, že my jdeme po nich.“ Postupně se mu myšlenky začaly rozjasňovat. Otočil se a krátce si prohlédl hipíka, než se vrátil ke sledování cesty. „A kdo jste vy?“ zeptal se. Z chladných očí muže se nedalo nic vyčíst; Churche napadlo, že by za tím mohly být drogy, něco, co ho dostává o krok dál mimo normální lidskou zkušenost.

„Tom,“ odpověděl. „Příjmení jsem nikdy příliš nepotřeboval, ale zní Learmont.“

„Tohle jsem zrovna nemyslel. Raději byste měl začít vysvětlovat.“

Tom si sundal brýle a vyčistil je, pak zkontroloval okénkem kvalitu světla venku; ačkoliv bylo uprostřed odpoledne, zdálo se, že večer není da-

leko. Nevyzpytatelně se usmál. „Život je báseň a brzy začne nový verš.“

Ruth si všimla vzteklého výrazu v Churchově tváři a uklidnila ho položením ruky na předloktí. Pootočila se na sedadle a odměřeně se zahleděla na hipíka. „Mluvíte, jako kdybyste věděl, co se děje. Choval jste se, jako byste na nás čekal, ačkoliv ani my jsme nevěděli, že se tam zastavíme. Právě jsem prožila nejděsivější zážitek svého života. Tak na nás nezkoušejte nějaké triky.“

Tom vytáhl z torny malou plechovou krabičku a začal si balit tenkou cigaretu. K Churchově podráždění mlčel, dokud mu modrý dým nezahalil tvář. Teprve pak řekl: „Svět, ve kterém jste vyrůstali, je mrtvý. Jenom to zatím ještě neví. Tato společnost je jako nějaké tupé zvíře, které má prořízнuté hrdlo, ale chodí dál, jako by se nic nestalo. Víte, největší domýšlivost současné doby je to, že pravidla hry jsou známá. Vědci oklamali lidi - a sebe - že vesmír se podobá hodinovému strojku a za tuhle obrovskou lež všichni draze zaplatíme. Vesmír není jako hodinový strojek. Vesmír je jako lasičky v pytli, krvavý a chaotický a ani vy, ani já možná žádné z jeho pravidel nikdy nezahlédneme.“

Potáhl z cigarety a potlačil kašel v hrdle. Churche se zmocnila zvláštní úzkost, zatímco Ruth čekala na pointu.

„Jediný skutečný zákon vesmíru je dualita,“ pokračoval Tom. „Mysleli byste, že to pochopí i ten nejzmatenější filozof, ale zdá se, že to všem zastáncům takzvaného věku rozumu uniklo. Horko a chlad. Život a smrt. Dobro a zlo. A co je protějškem vědy?“

Adresoval otázku Ruth, ale byl to Church, kdo odpověděl: „Magie?“

Tom se tajnůstkářsky usmál. „Období se střídají. Věk rozumu skončil. Nacházíme se v bodu zvratu nové doby.“

Church se odmítavě zasmál. „Myslel jsem, že nesmyslný Věk vodnáře odešel spolu s květinovými dětmi a jejich love-ins.“

„Věk vodnáře je jeden způsob, jak to chápat, ale není to úplné. Ano, vstupujeme do éry spirituality, moudrosti a magie. Ale také v ní bude krev a brutalita. Říkám jenom to, že musíte opustit dosavadní jistoty a mít otevřenou mysl. To je jediná možnost, jak dokážete čelit zkouškám, které leží před námi.“

„Ale tím nám vůbec nic neříkáte,“ protestoval Church.

„Teď na to není čas ani místo. Musíme postupovat rychle. Tím, co se stalo v motorestu, to nekončí. Nepřestanou, dokud oba nebudete mrtví.“

Church se podíval do zpětného zrcátka. Z výrazu na Tomově tváři

usoudil, že už jim víc nehodlá odhalit. Malé zrnko hněvu ho nabádalo, aby mu oplatil vysazením u nejbližší pumpy, ale věděl, že nemůže zapudit jedinou osobu, která vypadá, že ví něco o tom, co se v jeho náhle chaotickém životě děje. Podíval se na Ruth. Usmála se na něj tak vesele, jak dokázala, ale v jejích očích zůstával strach.

+ + + + +

Nedostali se o moc dál, když zazvonil Ruthin mobil. Přijala hovor a pak se podívala na Churche. „To je nějaký Dale, chce tebe."

„Můj kamarád. Dal jsem mu tvoje číslo pro případ nouze." Přitiskl si telefon ramenem k uchu. „Co se děje, Dale?"

„To mi řekni ty." Daleův hlas zněl přiškrceně a ustaraně. Zavládla dlouhá pauza, než dodal: „Došlo k nějakým problémům ve tvém bytě."

„Co tím myslíš?"

Dale vzdychl. „No, není to snadné říct.. Vyhořel."

„Cože?" Church málem upustil telefon.

„Někdo vylomil dveře a založil v bytě oheň. Hasiči přijeli dřív, než plameny zachvátily celý dům, ale... no, je mi to líto, Churchi, tvoje věci jsou odepsané." Další pauza. „A to není všechno. Byli za mnou poldové a ptali se na tebe. Netuším, jak zjistili, kde pracuju, a jak vůbec vědí, že jsme přátelé..." Daleův hlas slábl; působil dezorientované, znepokojeně. „Chtěli vědět, kde jsi. Mám dojem, že jde o něco víc než jenom požár."

„Co jsi jim řekl?"

„Nic, čestně. Poslyš, jestli máš nějaké potíže..."

„Neměj obavy, Dale. Je to asi jenom nějaký zmatek. Ale byl bych rád, kdybys jim neřekl, kde jsme."

„Vždyť já ani nevím, kde jste!"

„Tak jim alespoň nebudeš muset lhát."

Church vypnul telefon a tlumočil Ruth, co mu Dale sdělil. „Nejspíš provedli totéž u vás," upozornil Tom Ruth. „Kdyby někdo z vás byl doma, pravděpodobně by tam teď ležel spálený na popel."

„Kdo jsou oni?- vyštěkl Church; měl pocit, že se dostal do kritického bodu.

Tom se jeho tónu jenom ušklíbl, natáhl se na sedadlo a zavřel oči. „Později," prohlásil rozhodně. Ať Church protestoval sebevíc, neodpovídal. Nakonec dohnal Churche a Ruth k zoufalému mlčení, zatímco se

slunce pomalu sklánělo k obzoru.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Očistný oheň

Blížil se soumrak. Londýňané vyrazili na víkend do venkovských domovů na západě a provoz na dálnici byl stále hustší. Světla Readingu už měli za sebou a jednotvárná krajina, kterou projížděli od chvíle, kdy opustili hlavní město, ustoupila více zalesněnému území. Stromy se tlačily k dálnici tak, že chvílemi bylo nemožné vidět víc než krajnice. Church natočil zpětné zrcátko, aby zkontroloval Toma, který stále spal na zadním sedadle.

„Perfektní. On si spí a my se staráme."

Ruth na něho úkosem pohlédla. Od začátku cesty toho spolu moc nenamluvili, ponoření ve vlastních myšlenkách. „Trpělivost je ctnost," poznamenala.

„Já mu nevěřím," prohlásil Church tiše. „Nemám rád, když se mnou někdo manipuluje, a on to těmi nicneříkajícími řečmi dělá." Když se podíval na Ruth, co odpoví, všiml si, jak vypadá vyčerpaně; zážitek v motorestu si vybral svou daň. „Proč si na chvilku nezdřímneš?" navrhl jí.

Zavrtěla hlavou. „Když to udělám, pokaždé vidím toho zmetka, jak po mně jde na toaletách."

„Překonáš to. Viděl jsem tě v akci - ty se vyrovnáš s čímkoliv."

„Tak ti to připadá? Já se uvnitř cítím, jako bych zápasila o každý krok svým životem, abych zabránila jeho zhroucení." Pozorovala šedivé světlo mizející nad horizontem před nimi. „Otec ode mě vždycky očekával velké věci. To on mě dostrkal na práva. Myslím, že jeho touhou bylo, že se stanu slavnou právničkou."

„Tobě se ta práce nelíbí?"

„Existuje spousta jiných věcí, které bych mohla dělat," odpověděla neutrálně. „Domnívám se, že otcův postoj mě nutil k plnému soustředění. Teď si myslím, že kdybych to zkusila, mohla bych se od toho uvolnit."

„Jenže řetězy, které tě svazují s minulostí, nikdy nesetřeseš, nebo ano?" Myslel na Mariannu, dokud je pomalu nedostihla noc.

+ + + + +

Jízda byla obtížná. K Bristolu směřovalo příliš mnoho nákladních automobilů, příliš mnoho autokarů s víkendovými výletníky, auta jedoucí nárazník na nárazníku, obsazená nedočkavými, podrážděnými lidmi, zoufale toužícími dostat se z města a nadechnout se čerstvého vzduchu, ačkoliv ho sami znečišťovali každým pohybem pístů ve válcích a chrlením výfukových plynů. Řidiči předjížděli Churche v sebevražedných kličkách, jen aby vyhráli závod, a nutili ho dupat na brzdy a klít mezi zaťatými zuby. Tisíce nehod způsobených mikrospánkem a unavenýma rukama bylo na spadnutí; touha uniknout byla nenasytná, přiživována všemi druhy prastarých impulzů. Church pustil London Calling od The Clash, aby přehlušil ruch dopravy, ale Ruth vypnula rádio dřív, než Strummer vůbec začal zpívat, aby neprobudili Toma; Church nedokázal říct, jestli to bylo z laskavosti nebo z obav, co by jejich nový společník mohl říct.

Newbury a Hungeford dávno minuli a nyní projížděli plochou, nenarušenou krajinou někde poblíž Ridgewaye. Na obloze před nimi oranžově plála světla Swindonu. Church si procvičoval strnulé prsty na volantu. Do Bristolu se dostanou hodně pozdě a přitom si budou muset najít ubytování. Tom se na zadním sedadle protáhl, něco zamumlal, pak se posadil a opřel se o sedadla Churche a Ruth. „Měli bychom se někde najíst," řekl.

„Hned to bude, Tome," odpověděl Church jízlivě. „Musíme vás po tom dlouhém spánku dobře nakrmit."

„Nemohli bychom se snažit spolu vycházet?" navrhla Ruth. „Tohle auto je dost malé na—" Náhle se odmlčela. „Co je?" zeptal se Church.

Ruth se předklonila a hleděla ven předním sklem. „Co to je?"

„Co?" Doprava byla příliš rušná, aby Church spustil oči ze silnice. „Záblesk světla na obloze směrem na jihozápad."

„Nějaké UFO? Dám ti číslo na Barryho Riggse, jestli máš zájem. Určitě tě rád vezme na svou tajnou základnu."

„Možná to byl blesk," zamumlala Ruth a stále prohledávala oblohu. „Někde tím směrem vlastně leží Salisburská pláň," pokračoval Church. „V šedesátých letech tam propukla slušná panika, když se všichni vyznávači UFO a hipíci shromáždili na kopcích a čekali na přílet mateřské kosmické lodi." Podíval se do zrcátka, jestli Tom skočí na návnadu, ale ten jeho pohled ignoroval.

Pak se znovu zablesklo a tentokrát to viděli všichni: mraky ozářil

oranžový výbuch jako ohňostroj. „To nejsou blesky," prohlásil Church. „Vypadá to spíše na odraz záře plamenů." Odpoutal pozornost od silnice a musel prudce zabrzdit, aby nevrazil do auta před sebou, které zpomalilo, protože jeho řidič také pozoroval to zvláštní světlo.

„Za jak dlouho se můžete dostat z téhle silnice?" zeptal se rychle Tom.

„Nepotřebujeme se z ní dostat."

„Za jak dlouho?"

Tón jeho hlasu probudil Churchovu ostražitost. „Zanedlouho. Vzpomínám si na křižovatku někde na předměstí Swindonu. Proč?" Church se podíval do zrcátka, ale Tom tiskl obličej k okénku a pozoroval noční oblohu.

Někde nad nimi znovu vybuchla záře, byla tak jasná, že Church viděl narudlý odlesk na střechách okolních automobilů. Ruth polekaně zalapala po dechu.

„Co se to děje?" Church zatroubil na dalšího nesoustředěného řidiče, který mu vjížděl do dráhy. „Do minuty tu bude obrovská hromada šrotu!"

Ruth se pokoušela natáhnout krk a podívat se předním sklem nahoru. „Myslím, že tam nahoře něco je," oznámila.

„Pravděpodobně manévry armádních helikoptér kašlajících jako obvykle na všechny ostatní," odpověděl Church. „Ježíšikriste!" Strhl volant, aby nenarazil do motocyklisty proplétajícího se mezi auty. Jezdec panicky vzhlížel k obloze, zatímco hnal motorku na plný plyn. Churchova záda zalil studený pot. Doprava ještě více zhoustla a vůbec se nedalo předjíždět. Byl rád, že jede v pomalém pruhu, z něhož se dalo v nějaké drastické situaci odbočit do odstavného pásu.

Tom byl každou vteřinou neklidnější. „Musíme vyjet z tlačenice, co nejdřív to půjde," zdůraznil.

„Snažím se ze všech sil," odsekl Church. „Myslíte, že zvednu auto na záda a budu s ním utíkat?"

Ve výšce asi třiceti metrů přelétlo nad silnicí před nimi cosi obrovského. Byla to jen rozmazaná šmouha, blok tmy proti světlejší obloze, ale ta velikost a rychlost přinutila Churche zadržet dech.

„Co to sakra bylo?" zvolal.

„Můj bože," zašeptala užasle Ruth. „To bylo živé?"

Šok se nesl proudem automobilů v podobě klouzajících kol a planutí brzdových světel. Červená fiesta se ocitla příliš těsně vedle brouka, než ji řidič vyrovnal. Zazněl výbuch tříštěného skla, když nějaké auto ve stře-

dovém pruhu narazilo do jiného před sebou. Obě auta dostala smyk, ale jako zázrakem pokračovala dál.

Church se bál odtrhnout oči od silnice, ale měl nepříjemný pocit, že se stane něco strašlivého. Stočil okénko; přes lomoz dopravy uslyšel podivný zvuk, rytmický, hlasitý, jako trhání pevné tkaniny. Po jedné nebo dvou vteřinách si uvědomil, co to je: tlukot obrovských křídel.

Natočil zpětné zrcátko. Viděl v něm Tomův znepokojený obličej, tvrdě zaťaté čelisti. „Co se to děje?“ vyštěkl Church. „Vy to víte, že ano?“

Než Tom stačil odpovědět, z černé oblohy se snesl sloup ohně přímo na modrý orion. Jediným úderem mu roztříštil všechna skla a ve zlomku vteřiny zapálil nádrž s palivem. Auto vzplálo jako po zásahu bombou. Pak propuklo peklo.

Tlaková vlna nesla pokroucené plechy a hořící plasty jako řízené střely, které rozbíjely okna, rozřezávaly střechy a nárazníky, zabodávaly se do dveří a blatníků. Auta nejblíže výbuchu to vyřídilo jako první. Ti, co jeli příliš rychle, tak do tohoto inferna prostě vjeli. Další, kteří se mu pokoušeli vyhnout, způsobili srážky po celé šířce dálnice. Nákladňák s předním sklem jako pokrytým ledovými květy rozdrtil nějaký peugeot, než sám narazil do boku autokaru. Řidič autokaru zápasil s volantem, zatímco vozidlo jelo po dvou kolech, pak po druhých dvou, než se nadobro převrhlo a při prudkém dopadu rozdrtilo dva osobní automobily. Church zahlédl skrze skla vyděšené bílé obličeje a zvedl se mu žaludek. A pak nastal chaos. Auta vrážela jedno do druhého, prorážela středová svodidla a vršila se na hromady pokrouceného plechu ve wagnerovské kakofonii tříštěného skla, ječících pneumatik a skřípání kovu, dokud se nezdálo, že všech šest pruhů je zaplněno smrtí a zkázou. Plameny přeskakovaly od jedné kolize k druhé, živené vybuchujícími benzínovými nádržemi, dokud celou dálnici nepřehradila zeď šlehajících plamenů. Z oblohy se snesl další sloup ohně a ještě přiživil plameny, z nichž se stala fontána stoupající vysoko nad jejich hlavy.

V uších jim zalehlo rámusem a zahalil je nepříjemný zápach hustého dýmu a benzínu. Church strhl auto do odstavného pruhu; nehoda se udála příliš rychle, aby se auta před ním pokusila o stejný manévr. Za nimi a vedle nich probíhal masakr. Ruth měla dojem, že slyší výkřiky pohřbené v hluku nárazů, ale přesvědčila sama sebe, že je to jen iluze. Velký kamion poskočil a zmizel v ohni. Nějaký motorkář letěl s pažemi nad hlavou v marném pokusu vyhnout se nevyhnutelnému. A další a další, příliš mnoho,

aby se to dalo snést. Jako jeden odvrátili hlavy, Church šlápl na plyn a hnal auto kupředu. Vnější kola se zaryla do bláta a trávy na krajnici a zadní část vozu jela ve smyku, ale on dál držel nohu na plynu. Když se řítili šílenou rychlostí k infernu, Ruth začala křičet a zkřížila paže před obličejem. Tom se položil na sedadlo a Church zavřel oči a modlil se.

Žárem mu zrudla kůže a zpola čekal, že jim praskne sklo, ale pak byli za místem katastrofy a hnali se po prázdné dálnici.

„Bože," vyhrkla šokovaná Ruth. Sepjala ruce v klíně, aby zastavila jejich třes.

Church zpomalil a zamířil k telefonu u odstavného pruhu.

„Nezastavujte!" zařval Tom. „Je pořád tady. Nevzdá se tak snadno!" A pak sklesle dodal: „Copak to nechápete? Šlo to po nás."

Church otočil auto širokým obloukem čelem k ohnivé stěně. Auta na druhé straně couvala. V dálce zněly sirény.

„Co to vyvádíte?" vyštěkl Tom.

„Chci to vidět." Church se předklonil přes volant a prohledával oblohu. On a Ruth to spatřili současně, napřed jen jako třpyt vysoko nad sloupem šedivého dýmu. Ale jak se to sneslo níž, oba strnuli. Rudá zář ohně se odrážela měděné, zlatě a zeleně od šupin. Šarlatové oči jasné jako brzdová světla. Obrovská kožovitá křídla bijící do vzduchu pomalým, těžkým rytmem a dlouhý ocas, který se svíjel a švihal, jako by měl oddělenou existenci. Jak se to snášelo dolů, otevřelo to tlamu a vyvrhlo zášleh zlatooranžového ohně, který zalil peklo na dálnici a zvedl další sloup plamenů vysoko k obloze. Jeho pohyb byl plynulý, vznášelo se to na vzdušných proudech děsivé a současně majestátní.

„Nevěřím vlastním očím," řekla Ruth ztišeným, nevěřícným hlasem. Churchovi se točila hlava.

„Byli pryč příliš dlouho, vyhnaní proti své vůli. Chybí jim jejich stará místa," ozval se Tom.

„Nevěřím vlastním očím," řekl se směsicí úžasu a strachu jako ozvěna Church.

Tom mu položil ruku na rameno. „Musíme se dostat pryč. Za chvilku si uvědomí, že jsme prvnímu úderu unikli."

„Co se to sakra děje?" otočil se k němu vztekle Church. „Vy to víte. Řekněte nám to!"

„Řeknu." Tomův hlas zněl chmurněji, než zamýšlel. „Poznali vás. Nenechají vás naživu."

„Přestaňte mluvit v narážkách—“

Ruth zachytila gesto jeho ruky, naznačující, že teď na to není čas. „Co můžeme dělat?“ zeptala se beznadějně. „Podívejte na jeho rychlost. Nepotrvá dlouho a dožene nás bez ohledu na to, jak rychle pojedeme.“

„Existuje jediné místo, kde budeme v bezpečí, než přijde svítání,“ odpověděl Tom. „Ale je to odtud ještě daleko. Musíme uhánět s větrem o závod a modlit se k bohu, abychom se tam dostali první.“

+ + + + +

Podle Tomových instrukcí sešlápl Church plynový pedál až k podlaze a jel tak, dokud nedorazili k dalšímu výjezdu z dálnice, z nějž se vydali po A346 na jih. V autě vládlo tíživé mlčení, každý se vyrovnával se strašlivou událostí, jíž právě byli svědky. Church nemohl dostat z nosu pach ohně ani se staženým okénkem, a když se podíval na Ruth, viděl, jak se venkovní osvětlení odráží od jejích mokrých tváří. Za zmateným vírem emocí byla neschopnost pochopit, jak se mohli tak náhle ocitnout v situaci, kdy se ze stínů vynořily děsivé, nepochopitelné síly, jejichž cílem byli právě oni. Zdálo se, že není nejmenší důvod, proč by na ně měly tak vztekle útočit neboje pozorovat nehybným studeným okem.

Tom téměř neodklonil hlavu od zadního okna. Tiskl obličej ke sklu v různých úhlech a prohledával oblohu. Hustá přikrývka mraků neumožňovala dobrý výhled, ale vítr odehnal déšť a jízda byla o něco snazší.

„Nemůžu uvěřit tomu, co jsme viděli,“ ozval se Church tiše. „Co to bylo?“ Podíval se do zrcátka na Toma. „Ptám se, co to bylo? Vás to nijak zvlášť nepřekvapilo...“

„Už jsem to viděl,“ odpověděl Tom. „A povím vám o tom všechno, až se dostaneme tam, kam míříme. Pokud se tam dostaneme.“

Church jenom nevěřícně potřásl hlavou a hledal podporu u Ruth. Ta se mu na okamžik podívala do očí a pak odvrátila pohled.

+ + + + +

Silnice vedla rovně, ale působila velmi zastarale a jízda po ní byla oproti dálnici pomalejší. Lemovaly ji travnaté břehy a staré drátěné ploty, místy přerušené keři černého bezu nebo hlohu. Oblast po obou stranách silnice nebyla příliš osídlená, pole se táhla ve tmě až ke zvlněným

pahorkům. Cesta neustále klesala a stoupala, takže bylo těžké vidět dál dopředu a Church tomu musel přizpůsobovat rychlost. Nakonec projeli kolem golfového klubu a dvou velkých doškových chalup, z jejichž oken zářilo jasné světlo; Churche tento pohled poněkud zahřál.

Po nějaké chvíli vyjeli z temné a znepokojující krajiny do Marlboroughu a projížděli mezi jeho starobylými domy, chaoticky zpřeházenými ve směsici pastelových odstínů.

„Ztratili jsme to?“ zeptal se úzkostně Church. „Vypadá to tak.“

„Tomu neunikneme,“ odpověděl vyrušený Tom. „Můžeme jenom doufat, že se dostaneme k našemu cíli před ním.“

„Chcete mi říct, že dokáže ve tmě a z výšky desítek metrů vidět tmavě zbarvené auto?“

„On se nedívá“ prohlásil Tom důrazně. „Bájná zvířata jsou nesmírně citlivá. On vycítí naše charakteristické znaky a dokáže nás lokalizovat na kilometry daleko.“

„On?“ vyhrkl nevěřícně Church. „Jak můžete tolik vědět o něčem, co by nemělo existovat? Kristepane, řekněte mi něco! Tohle mě dohání k šílenství!“

Nastalo dlouhé ticho, dokud Ruth neřekla: „Plýtváš dechem, Churchi. Raději dávej pozor na cestu.“

Tom je vedl dál na jih přes Pewsey u řeky Avony hlídaném kamennou masou kostela z dvanáctého století. V krajině za ním byla cesta tak temná, že se jízda opět stala velmi obtížnou. Vedla v těsném sevření stromů, skrze jejichž větve jen občas zahlédli světlo nějaké vzdálené farmy. Ale po projetí Upavonem si uvědomili změnu krajiny. Otevřela se před nimi Salisburská pláň, pustá a nekompromisní. Se značkami pro průjezd obrněných vozidel a tankodromy prořezávajícími se krajinou po obou stranách silnice nebylo pochyb, že jde o vojenský prostor. Po levé straně se táhlo vysoké oplocení zakončené ostnatými dráty s kontrolním stanovištěm armády.

Church dostal nápad. „Proč by se ho RAF nepokusilo zaměřit a sestřelit? V Lynehamu je letecká základna včasného varování.“

Tom byl nesoustředěný a nervózní, neustále vyhlížel oknem, aby zjistil jejich polohu. „Nevšimnou si ho, pokud by se náhodou nepodívali k obloze. A i kdyby to uviděli, nevěřili by vlastním očím.“

„Ale takovou velikost musí radary zachytit.“

„Patří ke starému světu. Technika se s ním nedokáže vypořádat.“ Když

minuli Figheldean zahalený v sodíkové záři, chmurně dodal: „Vidím ho. Krouží vysoko, snaží se nás najít.“

Stromy jim na chvíli nabízely úkryt, ale pak Tom zatajil dech. „Našel nás. Jeďte rychleji!“

„Už teď mi hrozí výbuch válců!“ zabručel Church.

Ruth stočila okénko a vystrčila hlavu ven. Zápasila s nárazy větru a zpočátku nic neviděla, ale potom se mraky rozdělily a odkryly měsíc. Mléčný svit zachytil Bájné zvíře, jeho šupiny se blyštily jako leštěný kov; na okamžik se zdálo, že je ze stříbra. Roztažená křídla by pokryla fotbalové hřiště. Vypadala jako zhotovená z tmavé kůže, která měla chvílemi šarlatový a pak smaragdový lesk s popraškem zlata. Ruth příležitostně zahlédla oči planoucí jako přistávací světla letadla. Vtáhla hlavu dovnitř a vydechla úžasem: „Je nádherné!“

„Co teď dělá?“ Churchovi se tvořila dole na zádech kaluž potu. „Krouží jako dravý pták.“ Ruth se otočila k Tomovi. „Jestli můžeme někde sjet z cesty do nějakého úkrytu...“

Zazněl řev podobný startujícímu tryskovému letadlu. Koncentrovaný výbuch oranžovožlutého světla ozářil nitro auta, jako by byl bílý den, a živý plot podél cesty vzplál plamenem. Church se v náhlé tlakové vlně přehřátého vzduchu snažil udržet auto na silnici.

Prolétli křižovatkou a jen o vlas se minuli s jiným autem. Pak Tom přikázal Churchovi, aby na další křižovatce odbočil doprava. Cesta byla zpočátku dvouproudá a dovolila Churchovi sešlápnout plyn až k podlaze tak, až si auto při prudkém zrychlení stěžovalo. Ale pak se silnice zúžila najeden pás a Church se obával nejhoršího. Při Tomově vedení musel při odbočení vjet do protisměru a košile mu zvlhla potem.

„Jeďte doprava, až řeknu!“ zaječel Tom. Churchovy oči to stále táhlo k obloze, ale musel čekat na Tomův povel. „Teď!“

Church prudce otočil volantem a škrtl kolem o obrubník, zatímco z oblohy sjel další sloup ohně. Asfalt za nimi vybuchl a roztavená hmota vystříkla do vzduchu. Vjeli na rozlehlé parkoviště a před sebou viděli letadlo pomalu rolující ke startu.

„Ven z auta,“ poručil Tom a otevřel svoje dveře. Než Church stačil něco namítnout, Tom utíkal, poměrně rychle na člověka, který má na krku padesátku. Přeskočil zábranu a ve chvíli, kdy ho dohnali, vbíhal do tunelu vedoucího zpátky pod silnici. Pomalé mávání křídel tvora nad nimi bylo ohlušující. Ucítili závan větru, jak zvíře zakroužilo, ale než se stihlo otočit

a vyslat na ně další proud ohně, byli hluboko v tunelu.

Ruth se zhroutila na stěnu a lapala po dechu. „Díkybohu," vyhrkla.

„Tady ne," ucedil Tom, popadl ji za ruku a škubl. Vteřinu nato se tunelem prohnala ohnivá stěna přesně k místu, kde předtím stála. Vlna žhavého vzduchuje srazila na zem.

S kašláním a dušením, plíce jako v ohni, vyklopýtali ven do chladné noci. Church při pohledu na černé megality, v měsíčním svitu přikrčené a prehistorické, okamžitě strnul.

„Stonehenge?" vydechla Ruth.

Rozběhli se kupředu, přelezli kruhový příkop kolem stavby a zastavili se až mezi kameny.

„Tady nás uvidí stejně snadno jako kdekoliv jinde," namítla Ruth, zatímco pozorovala zvíře kroužící vysoko na obloze, černý tvar blokující výhled na hvězdy, pod nimiž prolétalo.

„Říkal jsem vám, že nevidí, ale cítí." Tom poklekl a láskyplně pohladil nízkou trávu. „Tady je země naplněná silou. Magie země. Obrovská alchymická energie, která proudí mezi starými místy a posvátnými body. Bájné zvíře se jí živí, využívá linie k vedení během letu. My je nevidíme, ale pro ně vypadá jako síť modrého ohně na zemi. A tady v mocném svazku energie se mu v té modré záři ztrácíme."

Chvíli bylo ticho. Ruth zírala na Toma a pak se obrátila k Churchovi; ten odmítavě zavrtěl hlavou.

Tom pokrčil rameny a otočil se. „Věřte si, čemu chcete. Viděli jste jedno z Bájných zvířat. Už si nemůžete přát návrat k dřívějšímu životu." Odešel mezi kameny a brzy jim zmizel ve stínech.

Ruth s Churchem pozorovali oblohu, připraveni dát se každým okamžikem na útěk.

„No, myslím, že v jednom má pravdu," ozvala se Ruth po několika napjatých okamžicích. „Neútočí to." Viděla, že tvor krouží ve stále větších obloucích.

Church sledoval její pohled. „Co se to sakra děje?" Zvíře jim postupně zmizelo z dohledu. Zvedl se vítr, hnal se přes pláň a rozháněl poslední zbytky mračen, dokud obloha nebyla úplně jasná a plná perliček tisíců hvězd. Church si nevzpomínal, kdy naposled viděl klenbu oblohy v tak panenském stavu.

„Překrásné," zašeptala Ruth ve stavu opojné nechápavosti. „Věděla jsem, že je důvod, proč opustit město."

Síla jejich zážitku Churchovi téměř znemožňovala myslet na pozemské záležitosti. „Co si o něm myslíš?“

Ruth chvíli přemýšlela, tvář skrytou ve stínu. „Myslím, že nám může pomoct.“

„Ale nemáš k němu důvěru.“

„Ne.“ Zamyšleně se kousala do rtu a pak řekla: „Nelíbí se mi to, jak nám neříká, co se děje. Je na něm vidět, že ví víc. Ale je to, jako by se nás pokoušel ovládat.“

Vítr fičící kolem nich utichl a na chvíli zavládlo ticho a pokoj. „Kdo to je, Churchi? Jak může tyhle věci vědět?“

„Už jsem se vzdal pokusů dát tomu nějaký smysl,“ odpověděl nevrle. „Postačí mi ke štěstí, když se z toho dostanu celý a zdravý.“

+ + + + +

Našli si místo za jedním z převržených kamenů, kde nebylo vlhko. Dívali se na hvězdy, téměř dojímavé, vědomi si pouze své přítomnosti ve vesmíru. Vřava jejich chaotických myšlenek podlehla této chvíli poklidu. Po obloze prolétla padající hvězda a poslední myšlenka, kterou si Church pamatoval, byla: „To je osudové znamení.“

+ + + + +

O nějakou dobu později je z polospánku vyrušil dusot Tomových nohou.

„Cítím se, jako bych spal dlouhé hodiny,“ prohlásil Church a promnul si obličej, aby se probral. „Musí to být tím stresem.“

„Modrým ohněm,“ opravil ho Tom. „Léčí a posiluje, když se mu člověk otevře.“ Něco přistálo před nimi. „Večeře,“ oznámil Tom. Na zemi ležel králík, bílé chuchvalce srsti působily ve tmě strašidelně.

„Jak jste ho chytil?“ zeptala se Ruth.

„Když často cestujete o hladu, pochytíte několik triků.“

„To ho budeme jíst syrového?“ namítl znechuceně Church.

„Můžete, jestli chcete. Já rozdělám oheň.“

„A do pěti minut přilákáte všechny strážce pořádku z širokého okolí,“ upozornil Church.

„Jejich technologie je vůči nám slepá. A kvůli ohni si taky není třeba

dělat starosti. O to se postarám.“

Church si znovu lehl a zavřel oči. „Už se na nic neptám.“

+ + + + +

Tom se rozhlédl po nějakém palivu; na všechny strany rostla pouze tráva, proto vytrhl několik prken z dřevěných palet sloužících jako chodník, který za deštivého počasí chránil turisty před blátem. Stačilo to na mírný oheň, a i když materiál na podpal byl vlhký, podařilo se mu ho relativně snadno zapálit. Stáhl králíka z kůže, vyvrhl a rozporcoval švýcarským vojenským nožem, zabalil kousky masa do drnů a vložil do uhlíků na kraji ohně.

„Nepotrvá to dlouho,“ oznámil, když skončil. „Ježek by se upekl rychleji, ale žádného jsem nenašel.“

„Mhm,“ poznamenal Church jízlivě. „Jaká lahůdka.“

„Ježek je chutné jídlo. Jste změkčilý.“

„Právě proto bůh vynalezl pizzerie.“

Tom se smutně usmál. „A co si počnete, až všechny pizzerie zmizí?“

„Další zkáza a beznaděj. Konec světa je na dohled.“

„Začínáte působit jako idiot, který si nevidí na špičku nosu,“ odsekl Tom.

Tom s Churchem na sebe zlostně zírali, dokud nezasáhla Ruth. „Nehádejte se - nemám dostatek energie.“ Její obličej vypadal ve světle ohně bledý a oči se leskly slzami. „Pořád myslím na lidi, kteří umřeli na dálnici. Všechno tam bylo tak hrozné -ty křičící tváře. Nemůžu to dostat z hlavy.“

Tomovu tvář prozářil soucit, změkčil linii zaťatých čelistí, která mu dodávala tvrdý výraz.

„A způsobili jsme to my!“ pokračovala Ruth.

„Vy jste to nezpůsobila,“ řekl Tom upřímně. „To, co jste večer viděla, je jenom první z mnoha násilností. U některých se ocitnete v samém středu, mnohé se odehrají bez vaší účasti.“

Church dosáhl svého limitu. „Dohániteme k šílenství, když říkáte věci jako 'Jó to, to je kvůli modrému ohni,' ať to znamená cokoliv, nebo když předstíráte důvěrné znalosti zvyků mytických stvoření. Proč bychom měli věřit něčemu, co nám povídáte?“

Nedostavil se žádný výbuch hněvu. Tom se jenom zamyšleně zahleděl někam do dálky a promnul si bradu. „Jak vám mám vysvětlit něco, pro co

vám chybí rámec, ve kterém byste to mohli pochopit?“ A pak pokračoval: „Bohužel nemám žádné důkazy, které bych vám mohl předložit. Mohu vás jen ujistit, že jsem viděl nezpochybnitelné svědectví toho, co se děje. Musíte mi prostě věřit, alespoň dokud se nepoznáme natolik, abychom spolu mluvili o minulosti.“ Zvednutím ruky umlčel Churchovy námitky. „Ale jestli opravdu potřebujete nějaký důkaz, pak přece jenom mám něco, co vám můžu ukázat.“ Vsunul ruku do kapsy, vytáhl plechovou krabičku s tabákem a malou hrudku hašiše, aby si ubalil joint.

„Nemyslím, že tohle je vhodná chvíle se zhulit,“ namítl Church.

„Tohle není pro potěšení,“ vysvětlil Tom. Zapálil si a zhluboka potáhl. „Před érou křesťanství používaly mnohé kultury psychoaktivní látky, aby je dostaly do kontaktu s posvátnem. A přesně tohle teď dělám já, abych vám ukázal tak, abyste to dokázali pochopit, co za tím vším je.“ Zavřel na chvíli oči v meditaci a pak promluvil hlasem stěží slyšitelným přes vítr a praskání ohně. „Lidé, kteří vztyčili tyto kameny, tady seděli, kouřili a dívali se na hvězdy. V jeskyních a u mohyl, mezi kromlechy a v kamenných hrobkách pojídali posvátné houby a přijímali halucinogeny tisíce let před takzvaným Létem lásky. Člověku to pomáhá dotknout se srdce vesmíru.“ Vyfoukl vonný obláček do vánku. Pak řekl výrazným silným hlasem: „Musíte pochopit, že magie existuje.“

„Myslíte magie v zaklínadlech, zvláštních pohybech rukou a podobných pitomostech?“ zeptal se Church ostře. „Jistě, proč ne? Párkrát si šluknu toho svinstva a uvěřím čemukoliv.“

„Magie jako ovlivňování lidí a událostí bez viditelných přímých kontaktů s nimi,“ prohlásil Tom klidně, ale důrazně. „Magie jako bytosti se schopnostmi, o nichž můžete jenom snít. Starý svět toho, co leží mimo vědecké chápání, co má svá vlastní přísná pravidla a operuje s jemnými energetickými toky a poli. Naprosto odlišný způsob pohledu na fungování světa.“ Churchův výraz se nezměnil, a tak Tom popošel k nejbližšímu stojícímu kameni. „Věda tvrdí, že tohle je jenom kus skály vražené do země. Magie říká, že je to něco víc. Podívejte se pozorněji, sledujte okraje siluety proti obloze.“

„A po čem se mám dívat?“ nechápal Church. „Dívejte se pozorně. Neodmítejte nic jako zrakový klam. Věřte.“ Ruth s Churchem se zahleděli na bod, který jim Tom ukazoval. Ruth po několika minutách oznámila: „Myslím, že vidím nějaké světlo.“

„Dívejte se dál,“ naléhal Tom.

Church odmítavě potřásl hlavou, ale pak přimhouřil oči a po vteřině nebo dvou se mu zdálo, že vidí jemnou modrou záři lemující okraje menhiru. Čím upřeněji se díval, tím byla záře zřetelnější, až se nakonec objevily azurové plamínky blikající kolem celého povrchu starodávného kamene. „Co to je?“ zeptal se udiveně.

„Magie,“ odpověděl tiše Tom. Pomalu namířil ukazováček a z kamene přeskočila do jeho ruky velká modrá jiskra; na okamžik tato síla, nebo co to bylo, proběhla jeho tělem a prostoupila ho jemným safírovým světlem. Stále s úsměvem zvedl levou dlaň vzhůru; ve vzduchu nad ní tančily rozechvělé tvary. Church měl dojem, že zahlédl obličeje a těla, ale nic nezůstalo ostré.

„Statická elektřina,“ prohlásil Church, aniž by tomu věřil. „Nějaké elektromagnetické pole způsobené geologickou poruchou.“ Tom se jenom usmál. „Bolí to?“ chtěla vědět Ruth.

„Cítím se na běh dlouhý stovky kilometrů.“ Tom se dlouze a pokojně nadechl. „Tohle je síla země. Magie země. Ohnivá síť. Věda ji nedokáže změřit, proto tvrdí, že neexistuje. Ale viděli jste ji na vlastní oči.“

Church zjistil, že v blízkosti jiskřivého úkazu se jeho nálada mění; zmocnilo se ho jakési nadšení, až se mu chtělo křičet a poskakovat. Negativní myšlenky z něj stekly jako bláto v dešti; nedokázal zabránit, aby se neusmíval jako idiot.

Tom přerušil představení a vrátil se na své místo k ohni. „Víra v něco nového - něco opravdového - se nedostaví během jedné noci, ale právě z tohohle plynou všechny věci, a jakmile to přijmete, teprve potom skutečně pochopíte.“

„Ale co to přesně je?“ V Churchovi se kromě vzkypění vzrušených emocí probudila i intelektuální zvědavost.

„Životní síla světa, věc, která spojuje lidstvo s planetou. Energie jiná než všechny ostatní, ve své podstatě duchovní. Pokud se budete dívat dost pozorně, najdete ji v sobě stejně jako v zemi.“

„Přívrženci new age vždycky tvrdili, že je tu něco takového.“ Church se zachvěl; cítil se hluboce dojat způsobem, který nechápal.

„Naši předkové to znali. Číňané to nazývají čchi, dračí energie, protože vždycky byla spojená s Bájnými zvířaty, které jsou jejím symbolem a zároveň i strážci. Právě proto byly vztyčovány menhiry, stavěny staré chodbové hroby a první kostely - aby označovaly posvátná místa, kde je energie nejsilnější, rozváděly ji a udržovaly její volné proudění. Ale když

nastoupil takzvaný věk rozumu, nové generace myslitelů to zpochybnily - nešlo to změřit, stočit do láhve ani napodobit v laboratorních podmínkách. A jak tento nový způsob vnímání světa převládl, lidé na tuto sílu zapomněli. Dlouhý čas jenom dřímala. Celá staletí ji nikdo neprobudil, ať se snažil sebevíc. Ale se změnou, ke které došlo na přelomu roku, se energie znovu probudila. Někteří z nás vědí, jak ji na krátký okamžik vyvolat, jenže je nutné ji probudit natrvalo, aby se z ní opět stala životní síla. A tohle," dodal Tom, ‚je první známka, že svět je teď zcela jiné místo."

„Jak tohle všechno víte?" zeptala se Ruth.

„Byl jsem povolán. Zasvěcen—"

„Kým?"

Usmál se naléhavosti v jejím hlase. „Když to musíte vědět, tak jistým gentlemanem, který se jmenuje Dozorce kostí. Jste teď moudřejší?"

„To je zvláštní jméno."

„Je to také zvláštní muž. Jeho lid byl spojen se zemí po tisíciletí, byli to opatrovníci tajného vědění a starodávných rituálů. Dozorce kostí hlídá stará místa, kde modrý oheň hoří nejjasněji. Byl první, kdo vycítil změnu. Možná se s ním jednoho dne setkáte a pak mu můžete položit všechny své otázky."

„Bolí mě z toho hlava," ozval se Church. „Lidé, kteří střeží stará místa?"

„Nejlepší způsob, jak k tomu přistupovat, je zapomenout všechno, o čem jste si myslel, že víte," prohlásil Tom bez obalu.

„Dobrá," přikývl Church, „přesvědčil jste mě, že máte jakousi zvláštní schopnost porozumění, ale pořád zůstává spousta otázek k zodpovězení."

„Přinejmenším jsem upoutal vaši pozornost," pronesl Tom sarkasticky.

„Takže co se to vlastně děje?" zeptala se Ruth. Noc za rudou září vydávanou ohněm vypadala příliš temná; nad plání za kruhem uklidňujících kamenů jako by se zvedaly stíny. „Proč se najednou dějí ty věci?"

Tom odhodil zbytek cigarety. „Všechno se změnilo, náhle a dramaticky, někdy kolem Nového roku." Prohrábl oheň zlomenou větví a vyslal vzhůru roj jisker. „Svět se odvrací od světla. Dějiny jsou cyklické, to byste měli vědět. Říše vznikají a zanikají, jednou objevené znalosti jsou znovu zapomenuty, a někdy se neohlášené vrátí to, co se zdálo být nadobro ztracené. Tohle je základ všech legend, lidových vyprávění, pohádek—"

„Symboliky, rituálů, náboženství," přerušil ho Church. „Způsob, jak předat důležité vědění dalším generacím tak, aby bylo snadno pochopitelné

pro ty, kdo se ho učí.“

„To všechno je pravda, samozřejmě. Jak jste vzdělaný. Jenomže něco z toho platí doslova. Jak to chápu já, svět býval úplně jiný, než je dnes. Sami jste viděli Bájné zvíře, takže tohle popřít nemůžete: kdysi po této zemi chodila mytická stvoření, staří bohové, dávné kmeny, bytosti, o nichž se domníváte, že existovaly pouze v lidské představivosti. A staré pověsti jsou naše metoda, jak si uchovat vzpomínku na ten čas divů a zázraků.“

Church se podíval na Ruth; Tomova slova byla ozvěnou toho, co jim chtěl říct Kraicow. „Neexistuje archeologický záznam—“ začal, ale Tom ho přerušil.

„Z nějakého neznámého důvodu byly všechny ty bytosti odváty—“ udělal rukou rozmáchlé gesto „—na jiné místo. Ale teď...“

„Jsou zpátky.“ Ruth se zachvěla. Někde nedaleko prořízlo vítr smutné zahoukání sovy. Rozhlédla se, ale za kruhem ohně panovala neproniknutelná tma. „A tohle všechno vám řekl ten muž, kterého jste nazval Dozorcem kostí?“

„Něco.“

„A vy jste mu okamžitě věřil?“ Church složil hlavu do dlaní a na okamžik zavřel oči. Ale po zhlédnutí toho, co Tom nazval Bájné zvíře, už věděl, že racionální vysvětlení neexistuje. „Tak kde byla všechna ta mytická stvoření poslední milénium nebo jak dlouho?“

Church nedokázal posoudit, jestli Tom mlčí, protože to neví nebojím to nechce říct.

„A to, co jsme viděli pod mostem a v motorestu, byly některé z bytostí z té doby?“ zeptala se nejistě Ruth.

Tom hledal správná slova. „Bylo mi řečeno tohle: kdysi dávno, dávno před vznikem lidstva, zde žily staré rasy. Bytosti s nesmírnou mocí, chápající všechny tajné síly vesmíru. Pro nás by byli natolik nepochopitelní jak vzhledem, tak jednáním, že bychom je mohli nazývat bohy. Stali se zdrojem všech našich legend. V keltských příbězích, v posvátných tradicích jiných národů a kultur. Dokonce i v křesťanství.“

„Démoni,“ troufla si Ruth.

„A andělé,“ pokračoval Tom. „Folklór je tajná historie naší země. V každém příběhu se skrývá zářící pravda. Podívejte se na středověké řezby. Ilustrace náboženských textů. Kamenné výtvory na některých chrámech. Jednou spatřeni, nikdy nezapomenuti. V průběhu času tyto staré rasy upadaly a brzy přišla doba, aby se přestěhovaly. Zmizely za závojem,

zdánlivě navždy. Během let od nich přicházely ozvěny - někteří ze starých bohů nechtěli nechat věci tak, jak jsou. Jindy prosákla jejich moc do starodávných posvátných míst. Ale v podstatě byli pryč; svět si opět vydechl a lidstvo začalo vzkvétat.“ Zahleděl se hluboko do plamenů. „Jenže nyní přišel jejich čas a oni se vracejí.“

Vítr se zvedl, jako by odpovídal na jeho slova; Church se zachvěl a přitáhl si těsněji plášť. „Jestli to. co říkáte, je pravda - a já neříkám, že tomu věřím - proč by se vraceli?“

Tom pokrčil rameny. „Jak jsem řekl, všechno je cyklické. Možná prostě přišel jejich čas. A možná je čas, aby lidstvo skončilo. Kdo ví? Pravidla nám zůstávají skrytá; život je tajemství.“

Church se pokusil číst v Tomově tváři s nadějí, že zahlédne lež, nějakou známku toho, že je to pouze fantazie vymyšlená k jejich zastrašení; ale nic takového neobjevil.

„Kolik jich tady teď je?“ zeptala se Ruth.

Tom opět pokrčil rameny. „Těch největších, tedy Bájných zvířat, hádám jen hrstka. Mnoho dalších, divočejších mytických bytostí, asi stejně. Za posledních několik týdnů jsem nezaznamenal žádný poprask v médiích, takže jich musí být tak málo, že dokážou najít místa k úkrytu i na tomto zalidněném ostrově.“

„A bytosti, které jdou po nás?“

Tom se díval do země. „Ty jsou zřejmě všude. Viděli jste je - umějí se proměňovat. Zůstávají skryté našim pohledům. Ale jejich schopnosti nejsou dokonalé. Když se podíváte zblízka, je to poznat.“

„Mají příliš voskovou pokožku,“ podotkl Church. „Obličeje vypadají jako maska.“

„Gibbons a Kraicow se s nimi také setkali,“ poukázala Ruth. „A oba zaplatili nejvyšší cenu.“

„Zdá se, že jsou odhodlaní jít do krajnosti, jen aby nebyli odhaleni.“

„Jako nasadit na nás obludu chrlící oheň jenom proto, že jsme navštívili Kraicowa. Jestliže reagují tak hystericky, musejí mít obrovský strach z odhalení. Co vlastně plánují?“ zeptal se Church. „Zůstat v utajení?“

„To si nemyslím,“ přemítal Tom, „skrývat se příliš dlouho nemají v povaze.“

„Tak co tedy?“ naléhal Church.

„Váš odhad je stejně dobrý jako můj. Ale řekl bych, že dojde k určitému konfliktu. Vypadají mocnější, než jsme my.“

„I tak," řekl nespokojeně Church, „co hodlají dělat?"

„Jednu věc nechápu," vmísila se Ruth. „Připadá mi, že jste na nás v tom motorestu čekal. Přitom jsme ani my sami netušili, že se tam zastavíme."

„Měl jsem pocit, že tam musím být."

„Cože? To jste teď i okultista?" Church odmítavě potřásl hlavou.

„Věci se mění víc, než si myslíte," odpověděl klidně Tom. „Jak mohou po tom, o čem jsme dnes večer diskutovali, existovat přísné fyzikální zákony? Věda a magie jsou nesrovnatelné. Když se dveře otevřely, nebyly to jenom bytosti ze starých legend, které zaplavily náš svět - přišel i nový způsob myšlení, existence."

Ruth se při této vyhlídce zatvářila velice znepokojeně. „Co tím myslíte?"

„U některých východních náboženství přetrvává přesvědčení, že svět je takový, jaký je, protože si ho tak přejeme mít," vysvětlil Tom. „V tomto novém věku bude přání jiné. Domníváte se, že to bude místo pro starý, mužný, ultralogický, vysoce strukturovaný způsob myšlení, který existuje tak dlouho? Nastoupí čas instinktů, feministického hlediska, divů a úžasu. Věda a technologie budou určitě strádat."

Tomův hlas uspával, hypnotizoval. Church téměř slyšel v praskání ohně šepot ozvěny nesoucí se po staletí, viděl v plamenech tančit obličeje, temné a cizí. Znepokojilo ho to natolik, že se raději zahleděl do neproniknutelné noci.

„Chcete říct, že to může být konec světa takového, jaký známe?" otázala se vystrašeně Ruth.

„Rozhodně to bude čas změny." Neznělo to zrovna konejšivě.

Na mýtinu se přihnal studený vítr, rozfoukal oheň a vyslal vzhůru kaskádu jisker. Church měl náhle dojem, že je někdo pozoruje. Rychle se rozhlédl, ale tma byla příliš hustá. Tom přihodil do ohně další dřevo a chvíli poslouchal jeho prskání a syčení.

Church vrhl na Toma podezíravý pohled. „Sedět tady, vidět to, co jsme viděli, to všechno tomu dává jakýsi stupidní smysl. Ale jedna část ve mně stále říká—"

„Že lžu? Já nikdy nelžu." Tom prohrábl oheň. „Jídlo by už mělo být hotové. Najezme se."

„Maso tam ještě není dost dlouho," namítla Ruth.

„Myslím, že už bude dobré."

„Další magie?" zeptal se Church.

„To nebo správná technika pečení.“ Tomův úsměv byl neproniknutelný a Church si okamžitě uvědomil, že nemá tušení, co se v hlavě toho muže odehrává.

+ + + + +

Z králíka se kouřilo, voněl a byl měkký. Okousávali maso od kostí v teple ohně sálajícího do jejich tváří a s mrazením chladu v zádech. Ačkoliv to mohl být důsledek zvláštní energie, Church byl přesvědčen, že v životě nejedl nic lepšího.

Když se pak ještě více ochladilo, přisedli blíž k ohni, uvolnění a nasycení, tíseň alespoň pro tuto chvíli zapomenuta. Tom si větvičkou vyšťourával zbytky masa uvízlé mezi zuby a pozoroval postavení hvězd.

Nakonec řekl: „Všechno se mění. Musíte být připraveni na nové způsoby... nové, staré způsoby... máte-li být v nadcházejícím zápase nějak užiteční.“

„Ale co vůbec můžeme dělat, jestliže věci jsou tak strašlivé, jak říkáte?“ namítla Ruth. „Mohli bychom zkusit varovat vládu, policii, armádu, ale myslím, že s největší pravděpodobností by se nám vysmáli a strčili nás pod zámek.“

„Stejně by nemohli nic udělat,“ odpověděl Tom. „Tohle je doba pro individualisty, a ne pro instituce, pro nadšení, ne plánování.“

„Velmi poetické,“ poznamenal Church. „Ale se vší úctou k Ruth... podívejte se na nás. Nejsme zrovna lidé akce.“

„Klíčem je adaptace a jednotlivci se přizpůsobují snadněji než skupiny. Pokud se naučíte pracovat v rámci nových pravidel, pak... možná půjde něco udělat.“ Tom si je oba prohlížel pitvajícím pohledem, při kterém se Church cítil nepříjemně.

Ruth to nepřesvědčilo. „Dva lidé proti takovému druhu sil, o jakém mluvíte? Buďte realista.“

„Ale my musíme něco udělat,“ prohlásil vášnivě Church. „Máme zodpovědnost—“

„Správné slovo,“ přerušil ho Tom.

„Nebuďte tak samolibý!“ Churchovi hrozilo, že se mu emoce vymknou zpod kontroly.

„Omlouvám se,“ řekl Tom, aniž by působil sebeméně kajícně.

Church podrážděně zabručel a šel se opřít o velký triliton. Ruth ho

láskyplně pozorovala, zatímco se díval ke hvězdám.

„Pomohlo by, kdybyste se nechoval tak přezíravě," poznamenala diplomaticky k Tomovi. „Je to dobrý člověk. Chce něco udělat. Neměl byste být na něj tak tvrdý."

Tom pokrčil rameny. „Všichni máme své chyby."

„Je toho o tolik více, co potřebujeme vědět—"

„Můžeme to probrat zítra, až všichni budeme přístupnější naslouchání. Už jsem vám dal dostatek látky k přemýšlení - úplně nový způsob pohledu na život, nový systém víry, věci, které při prvním pohledu vypadají nemožné. Není toho dost, s čím se musíte vypořádat?"

„O kolik víc toho ještě je?"

„Vždycky je něco více." Zívl a protáhl se. „Je pozdě. Potřebujeme se vyspat. Máme toho před sebou hodně a možná ne vždycky najdeme tak klidné místo k odpočinku."

„Očekáváte ode mě, že budu po tom všem spát?"

„Budete." Tom se dotkl špičkami prstů jejího čela a ona zhasla, jako by otočil vypínačem. Zachytil ji a položil na zem blízko ohně. Svlékl jí plášť a rozprostřel ho přes nijako přikrývku.

+ + + + +

„Tohle je překrásné místo, nemyslíte?"

Church příchod Toma, blížícího se k němu zezadu, neslyšel. „Přeji si, abych ho viděl za jiných okolností."

„Měl byste tady vidět východ slunce o slunovratu 21. června. Když se postavíte do středu kruhu, nastane okamžik, kdy slunce je jako zavěšené na patním kameni a celé místo se zalije zlatou září. Nádhera."

„Přeji si, abych do tohohle všeho nebyl vůbec zatažený. Život byl dost komplikovaný i bez toho."

„Na to je příliš pozdě."

„Ano. Já vím."

Tom si zapálil další joint, zhluboka potáhl a vyfoukl kouř do větru. „Je třeba putovat vně i uvnitř," řekl tiše, „a odhalit mnohá tajemství, než cesta skončí. Jsme jimi obklopeni celou dobu, každý den, a když si myslíme, že se nějaké snažíme odhalit, často se ukáže, že se jen nořímе do dalšího. Vezměte si tohle místo. Lidé si myslí, že vnější kruh vykopal neolitický člověk před více než čtyřmi a půl tisíci lety. Myslí si, že modré kameny

vztyčili lidé doby zvoncových pohárů o osm století později, a když pak byly z větší části odstraněny, 1500 let před Kristem je nahradil wessexský lid pískovcovými balvany. Jenže není podstatné, kdo to udělal, ale proč to udělali. Proč si různí lidé tak cenili tohoto místa, aby se sem neustále vraceli? Jenom proto, že má spojitost se sluncem, měsícem a hvězdami? Vyvinuli by takové úsilí, kdyby šlo jen o nějaký hvězdářský nástroj? Nebo metaforu jakési náboženské zkušenosti?“

Church přejel prsty po povrchu kamene. Cítil tu tíhu věků. „Hledali nějaký význam,“ poznamenal.

„Správně. Pokoušeli se najít magii v srdci reality. A našli ji, našli tu nejcennější věc, jakou kdy lidstvo vlastnilo. Ale jaksi ji pak znovu ztratili a během dvacátého století se nám vzdálila na ten nejzazší konec. Jenže ze všech těch strašlivých věcí před námi plyne jedna dobrá věc, a to ta, že se s ní my jako rasa znovu dostaneme do kontaktu.“

Church si prohlížel temný obzor. „Ale teď se musíme postarat o zítřek. Co uděláme?“

„Už nejste ten člověk, který jste býval.“ Church nedokázal posoudit, jestli je to napomenutí nebo povzbuzení. „Cesta od toho člověka začala vaším alchymickým zážitkem pod mostem a na cestě kupředu čeká vás i Ruth spousta změn.“ Tom mu položil ruku na rameno a ukázal směrem k patnímu kameni. „Vidíte tamtu hvězdu? Počkejte pět minut, dokud se nedotkne hrany.“

Stáli mlčky a pozorovali postupný sestup hvězdy až do okamžiku spojení. Church pocítil mravenčení na konci páteře. O vteřinu později jako by kolem něho explodovala nebesa. Modrá energie, kterou Tom dříve vyvolal, vyrazila z vrcholků kamenů a vytvořila strukturu vznášející se nejméně třicet metrů nad jejich hlavami. Linie energie se setkaly v jednom vrcholu a mezi nimi se rozprostřely plachty světlejší modři s měnící se průhledností. Church měl náhle dojem, že stojí v katedrále, zasažen tak obrovským přílivem nadsmyslového úžasu a mystéria, až se celý chvěl. Linie azurového ohně se rozběhly krajinou a křižovaly ji sítí vedoucí do všech starobylých míst, která ozářily svým jasem. Churchovi připadalo, jako by celá Británie ožila velkolepostí a údivem. V očích ho zaštípaly slzy a v jeho srdci narostla touha, jakou nepocítil od dětství.

Po pěti minutách se plameny zachvěly a pohasly a všechno bylo jako předtím, ale Church věděl, že tato chvíle s ním zůstane až do konce jeho dnů.

Stále ponořen v tom kouzlu se lekl, když se Tom dotkl jeho ruky. „Před tou nocí, kdy jste prošel pod mostem, byste tohle vůbec neviděl. Je to důkaz, jak hodně už jste se změnil, a náznak potenciálu před vámi.“

Když se vraceli k ohni, Church cítil, že mu ten zážitek přinesl klid a energii. „Využijte téhle noci co nejvíce,“ řekl mu Tom, když ulehli a vzhlíželi ke hvězdám. „Tady je bezpečné místo, ale od této chvíle bude všechno probíhat velmi divoce a nebezpečně.“

„Vypořádáme se s tím,“ prohlásil Church, sám překvapený svou sebejistotou.

Poslední slova, která od Toma slyšel, zazněla už na pokraji usínání: „Ještě jedna věc - neopouštějte kamenný kruh před východem slunce.“

+ + + + +

Church se probudil velmi časně. Tom s Ruth ještě spali schoulení v nejasné narudlé záři posledních uhlíků. Měkké svalstvo na zádech ho bolelo od ležení na tvrdé zemi, ale když se překulil na bok do pohodlnější polohy, uvědomil si zneklidňující svírání žaludku z dojmu, že ho někdo pozoruje. Během dalších pěti minut to bylo stále silnější, až nakonec musel vstát a ostražitě se rozhlédnout. Tma za malým kruhem nejasně osvětleným skomírajícím ohněm byla neobvykle černá.

Vyčkával minutu nebo dvě, ale když ten pocit nezmizel, opatrně vstoupil do stínu. Mimo dosah světélkujících uhlíků si jeho oči postupně přivykly tmě natolik, že začal rozeznávat tvary živých plotů a stromů na pláni za příkopem. Neobjevil žádnou známku pohybu a jeho uši, naladěné na zvuk kroků, zachycovaly pouze šumění větru prohánějícího se nad nížinou.

Došel až k vnějším kamenům a zastavil se. Srdce mu divoce bušilo z nepříjemného pocitu upřených neviditelných očí. „Kdo je tam?“ zašeptal.

Uspávající šumění, jako by noc čekala, že bude pokračovat dál, pak něco, co mu připadalo jako tichá odpověď na hranici slyšitelnosti, stěží víc než šustění trávy.

Po několika vteřinách zachytil nepatrný pohyb, jako by se od světlejší noční tmy oddělil tmavší díl. Měl pocit, že se mu napjala kůže na celém těle. Blížila se k němu nějaká postava, štíhlá a vysoká, postupně jasnící vnitřním světlem, jako by pod jejími obrysy létaly maličké světlušky. Church byl přemožen dojetím dlouho předtím, než se proměnila v rozpoznatelný tvar. A když se nakonec zastavila pět metrů před ním, v očích ho

pálily slzy a kolena měl tak roztřesená, že se sotva držel na nohou.

„Marianno," zašeptal.

Byla bledá a křehká, oči měla tmavé a zapadlé, jako by už dlouho nespala; Church se nedokázal dívat do jejich hlubin. Její mléčně bílá pleť byla chvíli třpytivá a pak průhledná. Paže jí visely ochable podél boků, ramena poklesla pod neviditelným břemenem. Church vnímal vlnu zoufalství a touhy, která ho zaplavila a spláchla mrazení děsu z jejího strašidelného vzhledu.

Jediné, na co si vzpomněl, byl okamžik, kdy z ní odtekly poslední zbytky života a zemřela inteligence v jejích očích, aby ho nechala pouze s plnou náručí naděje a třepotavých obrazů slibné budoucnosti, nyní ztracené, a ještě hůř, s určitým vědomím, že nikdy nezjistí, proč mu bylo odňato všechno, co kdy potřeboval nebo čemu věřil.

Myslel si, že může umřít, když uslyší pravdu, ale přesto se zeptal ochraptělým hlasem, který jemu samému zněl cize: „Řekni mi jenom proč."

Pokud ho slyšela, nedala to najevo; prázdné rysy nadále vyjadřovaly výraz hrozné ztráty. Church nedokázal ten pohled snést; zavřel štípající oči a potlačil vzlyky, které se z něj draly.

Když se konečně znovu podíval, zvedla paže a vábila ho.

Dech mu zamrzl v hrdle. Na okamžik mu hlavou blesklo Tomovo varování, ale zase zmizelo. Udělal krok a překročil vnější okraj kamenů.

Ale jak šel kupředu, ať zrychloval, jak chtěl, Marianna před ním ustupovala rychleji a rychleji, s pažemi stále nataženými před sebou se přízračně vznášela několik centimetrů nad zemí. Po chvilce utíkal jako šílený ze svahu a Marianna bleskurychle mizela, byla menší a menší, až z ní zbyl žhnoucí bod na horizontu, který nakonec zhasl.

Church padl se zlomeným srdcem na kolena, jeho ztráta byla stejně bolestná jako ve dnech po její smrti. Nějak se mu podařilo vzchopit se natolik, aby se vlekl zpět ke kamenům, ale když došel na místo, kde na něho čekala, všiml si něčeho neobvyklého. Na zemi ležela růže, okvětní plátky černé jako noc, dokonale tvarovaná, stonek úhledně ustřižený. Když ji zvedl, zaslechl v hlavě zašeptání *Roisin Dubh* a věděl, aniž by dokázal vysvětlit jak, že je to název této růže. A že je to dar od Marianny.

Ačkoliv netušil význam daru, naplnil ho radostí. Schoval růži do vnitřní kapsy kabátu a vrátil se k uhasínajícímu ohni.

KAPITOLA PÁTÁ

Kde běhá Černý pes

Probudili se brzy ráno do plného rudého slunce nad obzorem. Nad zemí a na jejich oděvech se třpytila hustá rosa a studený vzduch jim pronikal do kostí, ale stačilo chvíli podupávat a do údů se jim vrátilo teplo. Jakmile se plně probrali, Church s Ruth si uvědomili, že se cítí podivuhodně osvěženi; noví a čistí, jako by se znovu narodili; Church si nevzpomínal, že by se za poslední dva roky tak dobře vyspal.

„To je léčivé a povzbuzující působení zemské energie," vysvětlil jim Tom cestou k autu.

„Národní zdravotní služba by si tady na to měla zajistit koncesi," usmála se uvolněně Ruth. Church byl rád, že z její tváře zmizela úzkost a starosti, které se na ní projevovaly předchozí večer.

V tunelu se zastavili a prohlédli si černou spálenou krustu na povrchu betonu. Okamžitě jim připomněla, že unikli na poslední chvíli. Než se vydali na cestu, Church musel seškrábat z oken automobilu silnou vrstvu popela, z něhož mlha vytvořila mazlavou hmotu; ve vzduchu to páchlo jako po požáru nějakého domu.

„Stále nechápu, z jakého popudu nás to Bájné zvíře pronásledovalo," přemýšlel Tom nahlas, zatímco Church tiše proklínal odpornou práci. „Mají to být tvorové velmi nezávislí, neovladatelní."

„Možná právě tahle část vašich znalostí je mylná," poznamenal jízlivě Church. „Dobrý výcvik Bájného zvířete... sedni... popros... lehni. Za pamlsek udělají cokoliv."

Tom něco tiše zamumlal a poodešel nadechnout se čerstvého vzduchu, než Church dokončí čištění skel.

„Nejsou jeho řeči legrační?" Ruth si našla kousek čistého blatníku a posadila se. „Jako nějaký špatný historický román."

„Je to vůbec divný pavouk. Pořád mu nevěřím. Jako by nám předhazoval malé kousky, aby si udržel náš zájem, zatímco sám pracuje podle vlastního programu."

„Dokud si to uvědomujeme, je to dobře." Ruth zavřela oči, zaklonila hlavu a nastavila obličej slunci.

Churche její mlčení těšilo. Stěží ovládal emoční šok, který mu přivodilo setkání s Mariannou; zmateně rezonoval každou jeho myšlenkou. Proč ho navštívila - aby ho dál trýznila nebo mu chtěla předat nějaké poselství? Má to nějakou spojitost s podivným děním, které postihlo celou zemi? A jaký je význam Černé růže, kterou si schoval do vnitřní kapsy kabátu těsně k srdci? Instinktivně cítil, že by měl o tom Ruth říct, ale úzkoprsá část jeho mysli ho nutila to zatajit. Možná později, slíbil si.

+ + + + +

Jejich prvním cílem bylo jít se někam najíst. Po A345 dojeli k Little Chef obklopenému stromy a stali se prvními hosty, hned jak se dveře otevřely. Nad pravou anglickou snídaní a čajem vyhlíželi ven na sluncem zalité parkoviště a snažili se najít smysl toho, co se děje.

„Stále nevidím, co bychom mohli udělat," poznamenala Ruth a namočila topinku do vajíčka.

„Možná nic víc než najít nějaký způsob, jak vyvolat poplach. Ale rozhodně máme povinnost něco udělat." Pořád nesoustředěný Church se napil čaje; sám věděl přesně, co chce dělat. Jeho prioritou bylo zjistit, co záhadná žena z e-mailu ví o Marianně. V tuto chvíli to nebylo v rozporu s jejich hledáním dalších informací o hrozící krizi, kterou jim líčil Tom, ale kdyby si musel z těchto dvou věcí vybrat, nevěděl, jak by se zachoval.

Ruth se najednou překvapeně zahleděla na svoje ruce. „Podívejte se na tohle: když jsem se minulou noc prodírala přes plot, rozdrásala jsem si je, a dnes ráno není po škrábancích ani stopy. Ranky jsou dokonale zahojené."

„Vytěžte z toho co nejvíc," zamumlal Tom nabručeně. Působil ustaraně, neustále se rozhlížel po místnosti.

„Čekáte nějaké hosty?" zeptal se Church.

„To, že jsme včerejší večer přežili, neznamená, že to skončilo."

„Tak to je radostné pomyšlení," vyhrkla vesele Ruth, ale Church viděl, že je znepokojená.

„Takže teď jsme na útěku," poznamenal. Tom neodpověděl.

Šli zaplatit, ale když servírka sečetla útratu, pokladna najednou začala chrlit papírovou pásku. Její oči podrážděně vzplály, i když se snažila příjemně usmívat, zatímco zápasila s otáčející se cívkou papíru. Konečně se pokladna zastavila a ona s potlačovaným hněvem pásek odtrhla. Po celé délce na něm bylo vytištěno stále znovu:

Nemělo to žádnou spojitost s tím, co pokladně zadala. Když si toho Church všiml, zneklidněl. Okamžitě mu to připomnělo jeho cestu pro Ruth a podivnou shodu náhod.

+ + + + +

Church se po desetiminutovém hledání signálu s Ruthiným mobilem opíral na slunci o kapotu auta. Laurin ospalý hlas mu prozradil, že jí vzbudil.

„Tady Jack Churchill. Omlouvám se, že jsem včerejší schůzku nestihl. Zdrželi jsme se ve Wiltshiru."

Nastala dlouhá pauza a pak: „Je neděle. Nedělní rána by měli zakázat. O co jde? Nějaká slečna vás vyhodila z postele?"

„Opravdu se omlouvám."

„Jasně, jasně." Zívla. „Takže jaký je momentální stav? Ještě pořád se chcete sejít?"

„Ano a co nejdřív. Můžeme být v Bristolu kolem—"

„Nestarejte se, přijedu za vámi. Jestli jste ve Wiltshiru, pak můžete stejně dobře zamířit do Salisbury. Tam se to totiž stalo. Můžete tam se mnou nasednout na strašidelný vláček, uvidíme, jestli taky absolvujete ukázkovou jízdu hrůzy jako já. Ale možná jsem to opravdu jenom přepískla s drogama." Zahrozilo přerušení spojení, ale pak její hlas opět zazněl zřetelně. „—ané mobily! Sejdeme se zítra u Poultry Cross v centru města v deset dopoledne. To najdete."

„A co vaše práce?"

„Jako by na tom ještě záleželo."

+ + + + +

Do Salisbury dorazili těsně po půl jedenácté. Březnové slunce bylo dost silné, aby zaplavilo netypickým světlem historickou katedrálu města přeplněnou turisty, kteří se sem postupně přelévali z nákupní oblasti a z Markét Square. Ruth použila při přihlášení v hotelu v centru města svou kreditní kartu. Tom vybral tento hotel pro jeho starobylý ráz: hrázděný zájezdní hostinec z třináctého století, černé trámy, bílé zdivo, převislé okapy, vysoké komíny a kosočtvercová sklíčka v oknech, skrze něž interiér

vypadal z chodníku tajemně potemnělý. Podařilo se jim získat pokoje vedle sebe. Byly moderně zařízené, ale nerovné podlahy a podivný úhel stropů jim stále dodával atmosféru ztraceného času.

Pod hrozbou temných mraků vršících se na obzoru se shodli, že si až do časného podvečera odpočinou jeden od druhého a snad i od stresu událostí, které se kolem nich prohnaly. Ruth s Churchem cítili, že potřebují čas na vstřebání všeho, co jim Tom ukázal a řekl ve Stonehenge.

Ve slunečním svitu venku a ruchu každodenního života kolem sebe mohli snadno předstírat, že se nic nestalo. Ale když se rozcházeli, Tom na ně zavolal: „Mějte se na pozoru."

+ + + + +

Churche to z nějakého nevysvětlitelného důvodu táhlo ke katedrále stojící na jihu města, impozantní budovy z majestátního bílého kamene v akrech zeleně kolem řeky Avony. Když se zastavil v The Close a vzhlédl k vysoké věži, měl náhle pocit, že je to symbol všeho, co je v ohrožení. Sedm set let britských dějin stojících na pevných základech, jimiž neotřese ani zemětřesení. Katedrála shlížela na věk osvícení, na vznik civilizace založené na vědě, rozumu a logice. A víc než to, reprezentovala slávu boha, jenž stvořil tento svět; před jejíma očima se postupně vyvíjelo náboženství, které nenechávalo žádný prostor pro pravdu. Veličina toho, co může být zanedlouho zcela zničeno, v něm vyvolávala pocit malosti.

A to bylo příliš. Proběhl jihozápadním vchodem, jako by hledal útočiště, a pomalu procházel hlavní lodí, aby se posadil do lavice. Dlouhé minuty nedokázal přemýšlet, ohromen tichou krásou prostředí. V pozadí tiše hrály varhany a podmalovávaly atmosféru uctivého klidu, který ho poněkud utěšil. Pak upřel pozornost na oltář a jeho složitě vyšívanou pokrývku. Ve středu ornamentů byla zobrazena zlatočervená trnová koruna obklopující svatý grál. Obraz jako by k němu promlouval, vytrvale šeptal vzadu v jeho hlavě, až začal být rozrušený návrhem podvědomého spojení, jež nedokázal pochopit. Nakonec se přinutil k odvrácení pohledu.

Jenže potom neměl jinou možnost než dovolit myšlenkám, aby se vrátily k Marianně. Opatrně, jako by manipuloval s křehkým kouskem keramiky, vytáhl *Roisin Dubh*. Podivil se, že rozumí slovům, která byla zřejmě galská, a obdivoval neporušený tvar květu. Lístky připomínaly samet tak sytě černý, až se zdálo, že má nespočet hloubek. Zvedl růži k

nosu, ale kupodivu nevydávala žádnou vůni. Bylo to od nijak doufal, znamení jejich trvalé lásky?

Tato myšlenka ho naplnila takovým přívalem emocí, že musel zavřít oči a téměř se modlil. Ale od Marianniny smrti mu modlitba jakéhokoliv náboženství nedávala žádný smysl; ať sebevíce doufal v přežívání její podstaty v nějakém druhu života po životě, přízemnost každodenního bytí ho téměř přesvědčila, že smrt je prostě konec. Teď se nedokázal potácet dokonce ani v tom existenciálním očistci. Dva roky zvažování každé možnosti, snahy najít společnou půdu mezi nadějí a realitou, z něj udělaly nešťastného a mentálně vyčerpaného člověka. Na víru byl příliš unavený. Chtěl pouze vědět.

Pocit vetřelce na posvátné půdě ho donutil vstát, ale když se otočil k odchodu, všiml si, že z druhé strany lodi ho někdo pozoruje. Postava působila nereálně, zamlženě a s divnými proporcemi. Když zjistila, že se na ni dívá, skočila za sloup, ale stačila v něm vyvolat zamrazení, jako by její pohled přenášel jinovatku. Náhle cítil neodolatelnou potřebu zjistit, kdo to je.

Obezřetně procházel mezi lavicemi. Jeho kroky zněly neobvykle hlasitě, ačkoliv starší manželský pár ponořený do průvodce si ho nevšiml. Prostor za sloupem byl prázdný, ale koutkem oka zahlédl pohyb vpravo; někdo se nepřirozeně rychle pohyboval jižní lodí. Church nyní nabyl dojmu, že je to muž, i když vypadal téměř jako mlha vyzařující šedivé světlo. V jeho stopách zůstával klaustrofobický pocit nebezpečí.

Vypadni odtud, řekl si Church. Ale útěk mu připadal jako slabost a po Mariannině smrti nechtěl být znovu k politování. Rychle se pustil do pronásledování.

Proklouzl východem poblíž refektáře a ocitl se v křížové chodbě. Široká chodba s nízkými, klenutými stropy obklopovala jasně osluněný čtvercový travnatý prostor, jehož jediným účelem zřejmě bylo, že se zbytek chodby ocitl v neproniknutelném stínu. Panovala zde přízračná nehybnost, jako by se Church přenesl časem do zavírací doby. Nebyli tu žádní turisté, dokonce ani u vchodu do knihovny vystavující originál listiny *Magna charta libertatum*. Zvuk varhan tajemně utichl. Church cítil po celém těle mravenčení, když se rozhlížel po jakémkoliv pohybu. Pomalu si uvědomil, že v celém prostoru panuje atmosféra neklidu. Ve vzduchu se vznášela vůně levandule.

Church pomalu opustil ochranu dveří. Nepostoupil daleko, když ticho

narušilo hluboké hrdelní vrčení, při němž se mu zježily chloupky v týle. Strnul a pak se pomalu otáčel dokola. Stále nic. Skrz slunečním světlem ozářený dvůr nebylo možné vidět do tmy na protější straně.

Vrčení zaznělo znovu, naplněné hrozbou a vyvolávající dojem nějakého abnormálně velkého zvířete. Podíval se do jednoho ramene chodby, pak do druhého, neschopný určit, odkud zvuk přišel. Ale po nejasné postavě nebylo nikde ani stopy. Pomalu pokračoval severním ambitem, ale s každým krokem jeho neklid vzrůstal, až se ho zmocnilo silné nutkání odejít z tohoto opuštěného místa.

Ale když zahnul za roh do východního ambitu, bylo to tam, čekalo to na něho zhruba v půli chodby: černý pes, větší, než jakého kdy viděl - když zvíře udělalo krok kupředu na silných, šlachovitých nohách, uvědomil si, že je velké jako menší poník. A pak si všiml jeho očí rudých jako krev, jiskřících vnitřním světlem a žhoucích krutou, démonickou inteligencí. Ze žlutých tesáků stekl na kamennou dlažbu dlouhý pramen slin a zasyčel na ní jako kyselina. Věděl, že ta obluda není pozemské stvoření.

Pes opět vydal hrozivé hrdelní zavrčení. Pak sklonil hlavu a udělal pomalý krok dopředu. Churchovi bylo jasné, že pokud se otočí zády, netvor po něm okamžitě skočí. Neunikla mu síla jeho čelistí; neměl šanci se ubránit, kdyby mu rvaly hrdlo. Nejistě couvl o krok zpátky.

Hluboko v hlavě jako by mu bzučel roj much, z intenzity toho zvuku se mu dělalo nevolno. Nějakým způsobem věděl, že to jsou cizí, strašlivé myšlenky toho tvora, které se střetávají s jeho, ale ničemu z nich nerozuměl; měl pouze primární pocit výhrůžky a nenasytnosti. Sevřel se mu žaludek. Co to dělá? pomyslel si.

Zvíře se pomalu pohybovalo kupředu, každé došlápnutí těžké tlapy na kámen vyvolávalo ozvěnu. Pod hladkou černou srstí se vlnily mohutné svaly. Oči hledící na jeho obličej s děsivou, nenávistnou silou byly jako šarlatové tůně obklopené černí a vzbuzovaly v něm pocit pádu do propasti; bzukot myšlenek v hlavě zesílil. V tom okamžiku pochopil, že v tomto střetu je bez šance; chtělo ho to dostat.

Church ustoupil ještě o kousek zpátky, ale dveře byly příliš daleko, aby se k nim rozběhl. Svaly na psích zádech se začaly napínat, těžká hlava poklesla ještě níž. Vrčení znělo o něco hlouběji v hrdle. Byl připraven zaútočit.

Churche zalila studená vlna strachu. Měl by se rychle rozhodnout, co dělat, jenže neměl moc na vybranou. Ze zoufalství zvolil útěk. Psí drápy

hlasitě cvakaly na kameni. A je to, pomyslel si.

Jenže v okamžiku, kdy chtěl vystartovat, dveře do křížové chodby se skřípavě otevřely a vyšel z nich průvodce se zástupem turistů v patách.

Hlasitě je seznamoval s historií tohoto místa. Church už se chystal na ně vykřiknout, ať utečou, když si všiml náhlé, nenápadné změny atmosféry. Koutkem oka viděl, jak se zvíře zastavilo a vztekle pohlédlo směrem k turistům. Na okamžik jako by zvažovalo, jestli má zaútočit, ale pak s nevýrazným klapnutím zavřelo čelisti a těžkým krokem odcházelo pryč. Church stál jako přimrazený, neschopný odtrhnout od něho zrak. Když pes poodešel asi deset kroků, otočil hlavu a než zmizel ve stínu, zlověstně si Churche přeměřil.

Zástup turistů propochodoval kolem s cvakáním fotoaparátů a cizojazyčným mumláním. Church se s úlevou opřel zády o kamennou zeď. Srdce mu šíleně bušilo a stále cítil pach psa. „Jste v pořádku?“ zeptal se ho ustaraně průvodce.

Church se pousmál, ale nezmohl se na odpověď. Najednou měl pocit, že události se kolem něho svírají stále těsněji.

+ + + + +

Ruth procházela městem, nahlížela do výloh, aniž by skutečně viděla jejich obsah, hlavu plnou bizarních zážitků, jež vtrhly do jejího života. Cítila se nesmírně rozporuplně. Všechno, co viděla a slyšela, ji naplňovalo strachem z budoucnosti, ale současně ji zaplavoval pozoruhodně povznášející pocit volnosti; kancelář už byla jen zlým snem, její kariéra jí z odstupu připadala jako okovy, které jí bránily žít, jak chtěla. Teď mohla dělat to, co jí říkalo srdce. Jenže zároveň to v ní vyvolávalo mírný pocit viny, jako by zrazovala památku svého otce. Vždycky snil o tom, že jeho dceru čeká kariéra velké právničky, a byl tak šťastný, když jí nabídli práci. Zmítala se mezi konfliktními emocemi a poprvé měla dojem, že vůbec nezná samu sebe.

Ale Tomova manipulace s modrým ohněm ji nesmírně zaujala, a víc než jen to, chtěla to umět také. Teprve tohle by byla svoboda. Tato myšlenka natolik povzbudila jejího ducha, že v záplavě slunce a mezi davy lidí, poprvé od chvíle, kdy opustila svůj byt, konečně měla optimistickou náladu.

Po chvíli se přistihla, že překročila bystře tekoucí Avonu a ocitla se v

nákupním centru The Maltings, modernistické slátanině z hnědých cihel podivně kontrastující se stářím zbylé části města. Zatímco přemýšlela, jestli tam najde něco hodného její pozornosti, všimla si staré ženy, která ji upřeně pozorovala. Sluncem opálenou vrásčitou tvář s diamantově jiskřícíma očima lemovaly tuhé šedivé kadeře. Ačkoliv se mírně hrbila věkem, stále byla vysoká a štíhlá. Ženin úsměv připomněl Ruth nádheru podzimu, zatímco její dlouhé šustivé zlatohnědé šaty se podobaly spadanému listí. Vrátila jí úsměv, ale způsob, jakým se žena na ni dívala, ji zneklidnil a raději rychle prošla kolem ní.

Dala se nějakou uličkou vedoucí kolem přikrčeného šedivého shluku kamenů kostela svatého Tomáše a hluboko v jejím nitru se začalo šířit nepříjemné chvění. Nějaká žena stála mezi kameny a dívala se na ni. Kdyby Ruth nevěděla, že to není možné, přísahala by, že je to tatáž žena, kterou viděla před chvilkou; stejná hrdá linie čelisti, stejné jiskrné oči, stejná postava. Jenže tato žena byla mnohem mladší; její obličej byl bez vrásek a plnější, s narůžovělými tvářemi středního věku. Šaty měly stejný vzor, ale barvy byly sytější, převládala tmavá zeleň letní vegetace. Pak se žena usmála a chvění v Ruthině těle se změnilo v ledový třes; byl to týž úsměv.

Náhle jako by se jí otevřely oči. Vycítila kolem ženy zvláštní nepozemskou atmosféru, jako by vzduch kolísal mezi neprůhledností a průhledností. Přitom si nikdo z kolemjdoucích té ženy, zírající na Ruth s přízračnou intenzitou, zřejmě nevšiml. V obavách z nejhoršího spěchala za hloučky lidí směřující do centra města, až se najednou, aniž tušila jak, ocitla v jemně zvlněné zeleni Zahrady královny Alžběty, táhnoucí se podél břehů Avony.

Úzkostně se rozhlédla, než se svezla na lavičku, aby si na okamžik odpočinula. Složila hlavu do dlaní a pokoušela se pochopit, co právě prožila. Neviděla žádný důvod, proč by se měla té ženy bát; působila příjemně a klidně, téměř mateřsky. Ale jak může vědět, že to není klam? Všechno bylo tak bláznivé a neznámé; nic, co by dokázala zvládat.

Ruth se po chvíli uklidnila a pozorovala smějící se a pobíhající děti na nedalekém hřišti, jejichž matky si poblíž tiše povídaly. V řece se koupaly kachny a pak se kolébavě vydaly na slunce na trávník. Vzduch plnila omamná vůně jara nesoucí se z lesů a pahorků ležících hned za záplavovým územím řeky. Všechno působilo tak nesmyslně pokojně a normálně, že bylo těžké vůbec začít chápat, co se to stalo.

Pak se jí nevysvětlitelně a nekontrolovaně roztřásla levá ruka. Sevřela pravou rukou zápěstí, zvedla oči a ohlédla se. Šokované zalapala po dechu. Ta žena teď stála přímo za ní, ruce položené na opěradle lavičky. Ruth vyskočila, srdce divoce bušící; neslyšela sebemenší zvuk jejího příchodu. A byla to stejná žena, jenže teď jí nebylo ani dvacet. Tvář byla krásná a bledá jako měsíc, dlouhé bohaté vlasy se třpytily ve slunci. Známé šaty teď měly jasně zelenou barvu prvních jarních výhonků. V jejích očích se nicméně stále třpytil vysoký věk a zneklidňující tajemnost a v rysech jejího obličeje se zračilo něco, co způsobilo, že se Ruth zachvěla strachem, přestože nepozorovala žádné známky otevřeného nepřátelství; cítila v ženě přítomnost něčeho nelidského, nedokázala pochopit, co to před ní vlastně stojí.

„On chybí. Noc k mému dni, zima k mému létu. Musíme se spojit a pak se ty musíš připojit k nám, dcero.“ Tón jejího hlasu zněl tajemně, zčásti jako šumění větru ve větvích, zčásti jako šplouchání vody na kameni.

Ruth pomalu ustupovala před nepříjemným, nehybně upřeným pohledem. „Nechte mě na pokoji,“ vyhrkla ochraptěle.

Dívka, která nebyla dívka, zvolna zvedla paže k lákajícímu gestu. To bylo na Ruth příliš. Otočila se a několik kroků prchala. Ale potom se ohlédla, zmatená a zneklidněná. Dívka zmizela a na místě, kde stála, se objevil zvláštní efekt, ve slunečním paprsku se třpytil zlatý prach. Po několika okamžicích se z prachu začalo něco tvořit; světlo se posunulo a plálo odnikud, vytvářelo výraznou svatozář kolem tmavé postavy, z níž se postupně stávala Panna Marie.

Někdo vykřikl: „Podívejte! Zázrak!“ Pak se ze všech částí parku začali k lavičce sbíhat lidé. Vidina však už začala blednout. Ruth ještě chvilku pozorovala radost a úžas lidí, než se otočila a pomalu se vracela do městského centra s břemenem tíživých myšlenek.

+ + + + +

Hospoda U Zvěřinové kýty byla v sedm večer téměř prázdná, když do ní Church a Ruth s několikaminutovým odstupem dorazili. Byla charakteristická křivými kouty a prasklinami, jak se u stavby ze čtrnáctého století očekává. Chvíli jim trvalo, než našli Toma u stolu ve tmavém rohu. Vypadal unaveně a podrážděně jim kývl na pozdrav, když si k němu přisedávali se svým pitím.

Church přelétl pohledem z Ruth na Toma. „Dnes odpoledne jsem něco viděl.“

„Já taky.“ Ruth neklidně poposedla. Zbytek dne strávila procházením, ale stále se nedokázala zbavit vzpomínky na to, co viděla v očích tajemné ženy.

Tom se ujistil, že je nikdo nepozoruje, pak si ohrnul zdvižený límec kabátu a odhalil čtyři čerstvé jizvy na měkké tkáni krku. Ruth se vyděsila. „Můj bože, co se vám stalo?“

„Baobhan Sith.“ Tom bolestivě mrkl, když si opatrně zase zvedal límec.

„Co?“ zeptal se Church, i když si nebyl jistý, jestli chce slyšet odpověď.

„Ve starých pověstech to byli strážci noci. Strašlivé bytosti, které na sebe braly podobu krásných žen a sváděly kolemjdoucí. Kdo se dostal blíž, tomu rozervaly hrdlo a vypily krev.“

„A teď jsou tady zase,“ konstatoval Church. „Zřejmě máte dobré znalosti folklóru,“ dodal.

„Myslel jsem, že jestli dojde k opravdu nejhoršímu, možná bychom se mohli vrátit na noc do Stonehenge,“ pokračoval Tom. „Ale chtěl jsem se ujistit, že budeme mít volnou cestu, a tak jsem se vrátil pěšky několik kilometrů zpátky, abych zkontroloval silnici. Předpokládal jsem, že se přesunuli, aby nějak zabránili našemu návratu, ale...“ Odmlčel se a opatrně si ohmatal krk. „Jedna z Baobhan Sith ležela v příkopu a čekala. Když jsem šel kolem, vstala.“ Z jeho tváře jako by vyprchala polovina světla. „Nepochybuji, že jich tam bylo víc. Nikdy kolem nich neprojdeme.“

„Takže jsou zlé?“ zeptal se bodře Church. Tomův výraz mu poskytl dostatečnou odpověď.

„Kolik dalších takových nás ještě čeká?“ Ruth si pohrávala se sklenicí vodky s tonikem. „Dnes odpoledne mě sledovala nějaká žena, ale ne obyčejná žena, něco víc. Předstírala, že je žena. Pořád měnila svůj věk. Nijak mě neohrožovala, ale... Vyhledala mě. Měla jsem pro ni něco udělat. Co to vlastně bylo?“

Church se dlouze napil piva, zatímco přemýšlel. „Tak to teď bude pořád?“

„Myslím, že ano,“ přikývl sklíčeně Tom.

„Předpokládám, že zatím je vidělo málo lidí,“ uvažovala Ruth. „Ale jaká bude reakce, až se to rozšíří natolik, že všichni zjistí, co se děje?“

„Chaos. Určitý druh strachu z nadpřirozena, jaký jsme mívali ve středověku,“ odhadl Church.

„To, co mě trápí, je inteligence, která se za tím skrývá," pokračovala Ruth. „Co vlastně chtějí?"

„V tuto chvíli se zdá, že především chtějí tebe a mě smést z povrchu země," prohlásil Church. „A ještě něco. Na dva lidi, kteří nepředstavují nijak velkou hrozbu, plýtvají nadměrnou energií. Proč se obtěžují honičkou za námi, když nic nevíme - a nejen to - dříve či později to musí vejít v obecnou známost. Kristepane, překvapuje mě, že z tak obrovského šupinatého monstra, které bombardovalo M4, média ještě nešílí!"

„Nešílí - prověřovala jsem to," přikývla Ruth. „Nechápu, proč se o tom neobjevila ani zprávička - člověk by myslel, že po dracích, kteří ničí dálnici, půjde přinejmenším Sun, nemyslíš?"

Church se otočil k Tomovi. „Tak co? Vy jste ten, kdo má na všechno odpověď."

„Přál bych si být ten, kdo má na všechno odpověď." Tom sevřel v obou dlaních sklenici se slabým jablečným vínem a zahleděl se do ní. Hospoda se rychle zaplňovala, ale v temném koutě se stále cítili být sami. „Máme tady vůbec sedět?" zeptala se Ruth. „Jestli jsou ti krvežíznivci, kteří se do vás zakousli, na cestě, neměli bychom zase vyrazit?"

„Ještě jsme neslyšeli, co nám má říct Laura!" protestoval Church. „Nemůžeme pořád prchat, za chvíli bychom skončili v moři."

„U Baobhan Sith nečekejte velkou inteligenci nebo lstivost. Jsou spíš jako zvířata... lovečtí psi... pošlete je správným směrem a ony doženou svou kořist. Ale je možné se před nimi schovat."

„A vy na tohle spoléháte, co?" pronesl ostře Church. „To máte vyčtené z nějaké pohádky? Legendy a mýty možná obsahují určitou pravdu, ale nemůžeme je brát jako evangelium. Lidé je okořenili svými výmysly. Vzali si z nich jen části. Interpretovali je po svém."

„A co tedy navrhujete vy?" odsekl Tom.

„No tak, měli bychom se uklidnit." Ruth mezi nimi zvedla ruce. „Týmová práce a tak. Hlasuji pro to, abychom dnes v noci spali společně a střídavě hlídkovali. Máš pravdu, musíme zjistit, co nám může říct ta Laura, a k tomu stačí přečkat tuhle noc."

Souhlasili, ale než se stačili vrátit ke svým nápojům, Ruth se otočila k Churchovi a zeptala se: „A co jsi viděl ty?"

„Nějakého černého psa, ale nějako—"

Tom strnul se sklenicí v půli cesty k ústům. „Můj bože," vyjekl třaslavým hlasem.

Během Churchova vyprávění o zážitku v křížové chodbě katedrály se Tomova tvář zachmuřila. „Černý Shuck," řekl, když Church skončil. „Černý pes. Doufal jsem, že tu budou jenom Baobhan Sith—"

„A co to je?" chtěla vědět Ruth.

„Někteří tvrdí, že démon. Předzvěst něčeho mnohem horšího. Byl tady už před vybojováním prvního zúčtování a v jeho stopách přicházela zkáza— Vzpomínám si, že jsem jednou ve Skotsku ležel v noci beze spánku a poslouchal jeho strašlivé vytí přehlušující nejsilnější bouři toho roku. Věděl jsem, že nějakého mizeru čeká hrozná smrt." Tom se zhluboka napil vína. „Než jste stál proti němu nebo těsně potom, viděl jste něco - jako stín mihnoucí se před očima nebo mlhavou postavu procházející blízko vás?"

Church přikývl. „V katedrále. Měl jsem pocit, že mě někdo pozoruje—"

Tom se nadechl a řekl: „Černý pes označuje cestu Šedému chodci. Králi duchů, vůdci Divokého honu."

Church hleděl do piva a vzpomínal na útržky z povinné četby k maturitě. „Štvanice, při níž psi nahánějí ztracené duše do zatracení."

U baru vznikl rozruch. Skupina pijáků nadávala nějakému vysokému štíhlému muži s uhlazenými stříbrnými vlasy a vyhublou tváří. Ten se úslužně usmíval, ale zdálo se, že jedna z žen na něj každým okamžikem zaútočí.

Ruth zvedla sklenici. „Tak na konec světa."

„Tak to je aspoň přípitek, ke kterému se člověk může připojit." Stříbrovlasý muž se přemístil za Ruth a svíral v ruce půllitr se zbytkem piva. Jeho široký úsměv odhaloval mezeru mezi prostředními zuby zažloutlými od nikotinu. Černý oblek měl místy šedivý lesk svědčící o dlouhém nošení, ale pod sakem vykukovala červená brokátová vesta. Střevíce měl zaprášené a ochozené; bylo z něj cítit cestování, blátivé krajnice a vlhké živé ploty, náznak potu a jemný buket častého zmoknutí v lijáku. Přes barvu vlasů mu nemohlo být víc než pětačtyřicet. Tom si ho podezíravě prohlížel; Church dopil svoje pivo.

„Rozbít to všechno na kusy a začít znovu, to říkám já. Dekonstrukce před rekonstrukcí." Bodře zvedl půllitr. „Na zdraví!" Ruth se na něho usmála a muž na ni mrkl.

Church vzal svoji prázdnou sklenici a nabídl se, že jim přinese nové pití. Když chtěl zamířit k baru, stříbrovlasý muž rychle dopil zbytek svého pití a podal mu sklenici. „Když už tam jdete, kamaráde, prokažte mi laskavost a nechtě naplnit i tuhle. Pak budu na řadě já."

Churchovi se tlačila na rty sarkastická poznámka na drzost neznámého muže, ale připadalo mu to jako zbytečná námaha, která nemá smysl. Neochotně popadl cestou i jeho sklenici.

„Mošt, prosím," dodal muž a posadil se na Churchovu židli. „A velice vám děkuji." Pak se otočil k Ruth a uchopil ji za ruku. „Je mi velkým potěšením, že vás poznávám, má milá. Mám mnoho jmen, ačkoliv moje nejoblíbenější je Callow. Doufám, že vám nevadí, když nechám trochu odpočinout svým starým kostem. Putoval jsem celý den. Romantika cest bez hranic je hezká věc, ale nikdo už nechce mluvit o vyčerpání na konci dne."

„Kam cestujete?" zeptala se zdvořile Ruth.

Callow se zasmál. „Ale, odsud tam a zase zpátky. Na tomto překrásném ostrově je toho příliš mnoho k vidění, než abych se dlouho zdržoval na jednom místě. Víte, já už jsem dělal všelicos. Nosil jsem škrtící kravatu v kancelářské kobce, vyplňoval formuláře, počítal sponky na papír a díval jsem se, jak píchačky označují běh mého života. Pomalá smrt za ubohou mzdu. Ale kolik vám můžou zaplatit, aby umírání stálo za to? Člověk potřebuje slyšet sám sebe přemýšlet. Slovy Longfellowa: 'Ne v lomozu plných ulic, ne v křiku a potlesku davu, ale v nás je vítězství i porážka.' A když nejste s to najít žádný důvod, proč být stále na jednom místě nebo proč vůbec být, nezbude vám nic jiného, než se podívat někam jinam."

„Vím, o čem mluvíte." Ruth jeho postoj pobavil. Byl to zjevně výstup zdokonalený častým opakováním, směsice komedianta z kabaretu a mírně afektovaného herce venkovského divadla. Ale jestli mu získával několik skleniček zdarma, kdo je, aby ho soudila?

„Ach, spřízněná duše. A vy jste taky zlomili okovy a vyměnili šeď obyčejného života za toulavé boty?"

„My jsme si jenom přijeli prohlédnout zdejší okolí," vmísil se Tom chladně, dříve než mohla Ruth odpovědět.

Callow natáhl ruku přes stůl. „Rád vás poznávám." Kývl hlavou k odznakům na Tomově torně ležící na kraji stolu. „Také veterán cest, jak vidím. Ano, festival na ostrově Wight. Dobře si ho pamatuji. Hendrix hrál na kytaru jako anděl. A Glastonbury, tolik týdnů jsem tam strávil v létě. To bláto! Určitě si vzpomínáte na to bláto! Příšerné. Ale legrace. Jestli chápete, jak to myslím. Taky festivaly ve Stonehenge! Ach, jak mi chybí. A bitva u Beanfieldu. Byl jsem tam, byl jsem u toho. Dostal jsem obuškem od policajta. Zachránil jsem jednu mladou ubožačku před dírou do hlavy."

Smutně potřásl hlavou. „Ach ano, konec světa. Už je doopravdy na čase.“ Church postavil pití na stůl a pak významně zvedl do výšky Callowovo víno, aby uvolnil jeho židli. Callow vstal, popadl sklenici, bleskově se posadil zpátky a dal si první žíznivý doušek. „A na zdraví vás všech!“

„To je moje místo,“ vyštěkl Church.

„Tamhle je ještě jedno, starouši.“ Callow mávl rukou k židli vedle Toma. „Teď nás nepřerušujte. Vzpomínáme na staré dobré časy.“

Ruth se neubránila smíchu nad podrážděním v Churchově tváři. Smích obrousil ostří a zabránil Churchovi, aby se hádal. Očividně uraženě se posadil na nové místo.

+ + + + +

Callow neponechal v rozhovoru dostatečnou mezeru, aby ho někdo z nich rozhodil. Jeho neustálé výlevy spolu s účinky alkoholu je brzy otupily do hypnotické povolnosti. Jakmile jejich ostražitost polevila, uvolnili se a rozproudila se čtyřstranná konverzace. Nebylo pochyb, že Callow je zábavný, zdálo se, že má přehled o jakémkoliv subjektu. Pestrobarevné používání jazyka bylo v podivném kontrastu s jeho způsobem života, i když ve stavu střízlivosti by si museli přiznat, že ho akceptují spíše jako vítané rozptýlení od starostí, které je tížily. Když se Callow konečně cítil dost bezpečně, aby se odebral na toalety, Church řekl: „Jak jsme se mohli zaplést s takovým podivínem?“

„Ale vždyť je neškodný,“ namítla Ruth, „a zábavný, což je úleva po těch jedovatostech, které si s Tomem vyměňujete.“

„Divil bych se, kdyby postavil další rundu,“ prohlásil Church. „Je to vyžírka a ochmelka.“

Ruth ho šťouchla do ramene o něco prudčeji, než zamýšlela. „Nebuď takový škrt. Můžeš si to dovolit - nabídnout trochu štěstí.“

+ + + + +

Jak večer postupoval, hospoda byla stále narvanější, vzduch se naplnil kouřem, hlasitým hovorem a smíchem. Ruth je překvapila vyprávěním o svém zasnoubení s jedním politickým aktivistou, jehož její otec obdivoval, a jak ho ve svatební den po záchvatu paniky, která si téměř vyžádala přivolání záchranné služby, pustila k vodě. Church dal k dobru příběh o

své krátké a nevydařené kariéře kytaristy ve skupině, která skončila už při jeho debutu, kdy se kvůli trémě a nadměrnému množství alkoholu pozvracel přímo na jevišti. Tom uvolněný po několika sklenicích jablečného vína nabídl několik fantastických historek ze svých cest, většinou zahrnujících užívání drog: do Goy se šíleným útěkem před místní policií, do Kalifornie a na výlet na mexické hranice, kde hledali proslulé halucinogenní kaktusy, jak vyvolal poplach kvůli LSD během Woodstocku a na krátké období svého působení jako ‚duchovní rádce' skupiny The Grateful Dead, což byla očividně záležitost podávání velkého množství drog.

S blížící se uzavírací hodinou se Church naklonil k Tomovi a opilecky se zeptal: „Takže kdy ten Divoký hon zaklepe na naše dveře?“

Tom jenom pohrdavě zafuněl, ale Callowovi zajiskřily oči a zvědavě zvedl obočí. „Divoký hon?“

„Vy nevíte?“ pletl Church jazykem. „Každá pohádka, kterou jste kdy slyšel, je pravdivá! Ti zatracení goblini, strašidla a zvířecí bestie existují - jenom se až dosud schovávali! A teď se vrátili!“

Callow se zasmál, ale když se rozhlédl kolem stolu, viděl, že na Churchových slovech je něco pravdy. „Jak to myslíte, kamaráde?“

„To je konec světa. Právě proto tady sedíme a pijeme. Zítra už můžeme být mrtví.“

„Neberte ho vážně,“ ozvala se Ruth, která zdaleka nebyla tolik opilá jako Church. „Když se napije, mluví nesmysly.“

„Ne, ne, prosím, povězte mi to. Miluji dobré historky,“ namítl Callow. „V jedné putyce v Greenocku jsem kdysi potkal chlapíka, který přísahal, že víly existují. Tvrdil, že o svatojánské noci jednu viděl.“

Tom dopil své víno. „Už je pozdě. Raději půjdeme.“ A dodal: „Zítra ráno vstáváme hodně brzy.“

„Ano? Prohlédnout si pamětihodnosti?“

„Máme se sejít se ženou, která nám o tom něco poví,“ vysvětlil Church. Tom mu poněkud hrubě pomohl vstát.

„Jestli vám to nevadí, půjdu kousek s vámi. Je tak příjemná noc,“ prohlásil Callow a přitočil se k Churchovi. „Vyprávějte mi o tom všechno, kamaráde.“

Večer byl překvapivě teplý. Church během chůze vyklopil, co věděl, aniž by se staral, jestli mu Callow věří nebo ne, zatímco Ruth tu a tam připojovala ironické poznámky. Tom kráčel za nimi a obezřetně pozoroval

stíny kolem silnice.

„Poslyšte, ale mně to připadá jako obrovská příležitost pro lidi jako my," oznámil Callow tónem, který naznačoval, že jim tak úplně nevěří, ale hodlá se do tohoto žertu zapojit. „Pro lidi s myslí otevřenou všemu novému a obrazoborce, jež dokázali setřást okovy společnosti, která by nás nejraději někam zavřela! My jsme volní a dokážeme se přizpůsobit, zatímco ty ovce zmutují na lumíky a vyrazí k útesům! Magie - to je báječný vyrovnávač. Moc k maní pro všechno! Dokáže pozvednout ponížené na úroveň velkých a bohatých!" Zamyšleně se odmlčel. „Samozřejmě jestli člověka dřív nesežerou."

Church s Ruth se tomu zasmáli. Po dlouhé době dokázali najít v něčem humor a při zbavení se břemene pocítili větší úlevu, než jakou si dokázali představit.

„Kde jste ubytovaný?" zeptala se Ruth Callowa. Podvědomě se zavěsila do Churchovy paže a opřela se o něho.

„Jak to jde," odpověděl cizinec. „Každou noc jiné místo. Ale dost o tom. Podívejte se na oblohu! Podívejte se na hvězdy! V jakém světě to žijeme, co? Všichni jsme ve škarpě, ale ne dost z nás vzhlíží ke hvězdám, abych parafrázoval Wildea. A kde jste se ubytovali vy, má drahá?" Ruth mu to řekla a on se široce usmál. „Pěkné zařízení. Řeknu vám, že oceňuji kvalitu a jenom málokdy se mýlím, pokud jde o charakter. Tak tedy jdeme!"

„Jdeme kam?" zeptal se Church.

„Snad mě teď nechcete opustit?" podivil se cizinec se zraněným výrazem. „Za tak nádherné noci, tak brzy a vůbec. Pořád máme historky k vyprávění, zážitky, o které se můžeme podělit! Konec světa je nablízku! Musíme maximálně využít to, co opustíme. Ve vašem hotelu je určitě bar, kde svým hostům nalijí i po zavírací hodině?"

„Ne—" začal protestovat Church.

„Tak jdeme," zasmála se Ruth. „Nabídněme mu další drink. Nemusíme s ním zůstávat."

Callow zvedl její ruku a políbil ji. „Zachránila jste mi život, má milá, a já budu nadosmrti vaším dlužníkem."

+ + + + +

Ruth poručila v baru pro Callowa sklenici vína a whisky. Mačkal jí

ruku, vychvaloval ji až do nebe a snažil se všechny tři přesvědčit, aby s ním zůstali.

Nakonec se posadil ke stolu v rohu a žoviálně na ně zavolal: „Pamatujte slova T. S. Eliota, kolegy poutníka: 'Když po celý život neupustíme od zkoumání, na konci svých cest se dostaneme na místo, z nějž jsme vyrazili a teprve pak je doopravdy poznáme.' Filozofování v tuhle noční dobu není snadné a na neštěstí je to to nejlepší, co můžu dělat.“

Nechali ho tam útočit na pití s gustem, které naznačovalo, že té noci nemine jeho rty ani jediná kapka.

+ + + + +

„Neměl jsem se tak opít,“ sténal Church. Zhroutil se do křesla v rohu pokoje. „Jsem pitomec!“

„Udělali jsme to, abychom zapomněli. Nekritizuj se za to, že se chováš lidsky.“ Ruth se natáhla na postel, položila si hlavu na nadýchané polštáře a zavřela oči, zatímco Tom se opřel o stěnu vedle okna a občas vykukoval za záclonami ven. „Víte, já nejsem chřadnoucí kytka. Nepotřebuji zabrat postel jenom proto, že jsem ženská,“ pokračovala Ruth. K strávení noci si zvolili Churchův pokoj; byl o něco větší a měl lepší výhled na ulici.

„Jen si odpočiňte.“ Tom kývl hlavou k Churchovi. „Nechtěl bych, aby on měl postel, když já bych musel spát na podlaze. A nepochybuji, že on to cítí stejně. Takže vy jste kompromis.“

„V takovém případě se nebudu hádat.“ Ruthin smích rychle ztichl. „Myslíte, že tady budeme v bezpečí?“

„Doufejme.“ Tom se znovu podíval ven. „Zatím žádné známky.“

„Myslíte, že budou posílat stále větší a větší netvory, dokud nás nedostanou?“

„Velký lov je na spadnutí,“ odpověděl nejasně. „Po něm už není nic.“

„Jistě, ale dnes v noci budeme v bezpečí,“ zamumlal Church. Lehl si na matraci vedle postele, přehodil přes sebe plášť a za pár vteřin spal.

+ + + + +

Když se Church probudil, stále byla hluboká noc. Nejdříve si pomyslel, jestli ho Marianna zase přijde navštívit. Hlavu měl ztěžklou alkoholem, ale brzy si uvědomil, že ho probudil podivný škrábavý zvuk, slabý, ale vy-

trvalý. Jako by přicházel od okna. A připomínal škrábání nehtů na skle.

„Co to je?“ zasyčel pro sebe.

„Buďte zticha.“ Church se při Tomově sevřeném šepotu lekl; nevšiml si, že Tom je vzhůru a sedí s pohledem upřeným na zatažené záclony. „Baobhan Sith jsou tady.“

„Ale my jsme v prvním patře.“

Churche se náhle zmocnila neodolatelná touha podívat se, co je na druhé straně hustých záclon a vysoko nad zemí; nehty škrábaly jemně, cinkaly na sklo, volaly kohokoliv, kdo je uvnitř. Začal se plížit k oknu. Stačilo by mu podívat se škvírkou, získat konečně důkaz, že nechal jeden svět za sebou a vstoupil do jiného, v němž neexistují žádná pravidla, kterým by rozuměl. *Co asi uvidím?* přemítal. *Co nakonec pocítím, až pohlédnu do tváře neznámého?* Natáhl se, aby poodhrnul záclonu.

Tomova ruka mu dopadla na rameno a prsty zarytými téměř do kosti ho strhla na podlahu. Do ucha mu vnikl Tomův horký dech. „Nedělejte to,“ syčel, „jestli chcete přežít příští vteřinu.“

Škrábání ztichlo, jako by je to, co bylo venku, slyšelo. Tom s Churchem strnuli, dech bolestně zadržený v plicích. Church zpola očekával, že okenní sklo vletí dovnitř, ale pak se škrábání obnovilo a oba muži si ulehčené oddechli. Tom stiskl Churchovu paži a vlekl ho na druhou stranu postele.

„Vědí jenom to, že jsme někde v této budově, ale nemohou nás přesně zaměřit, jinak by nás dostaly už ve spánku,“ zašeptal Tom. „Škrábou, aby přilákaly hosta k oknu. Kdybyste roztáhl záclony, vy byste neviděl nic,

ale ony vás ano.“

„Promiňte,“ omluvil se Church, „nevím, co mě to popadlo.“ Nějaký hluk na chodbě je přinutil znovu zatajit dech. Tom měl ve tmě bledý obličej, ve studených očích strach. „Myslím, že jdou dovnitř,“ řekl.

Než stačil Church promluvit, Tom přeběhl pokoj a klekl vedle postele, na níž Ruth spala hlubokým spánkem. Opatrně ji vzbudil a přitiskl dlaň na její ústa, dřív než mohla promluvit; vyděšeně vytřeštila oči, ale Tom ji utišil přitisknutím prstu na rty.

Přivolal Churche k sobě a pak řekl: „Schovejte se s Ruth pod přikrývku. Já vlezu do skříně. Nepohněte ani svalem.“

„Ale pod přikrývkou nás uvidí,“ namítl Church.

„Pokud neuvidí váš pohyb nebo vás neuslyší, nebudou dál hledat. Mají mizivou inteligenci. Jenom reagují,“ vysvětlil Tom. „Věřte mi. Rychle vlezte k Ruth.“

Nadzvedl přikrývku tak, aby Church mohl vklouznout vedle Ruth, a pak jim ji přetáhl přes hlavy. Horko a nedostatek vzduchu zesílily víření alkoholu v Churchově hlavě a okamžitě mu rozbušily srdce; poprvé v životě měl náhlý záchvat klaustrofobie. Dveře skříně klaply a pak nastalo ticho. Ve tmě nemohl vidět Ruthinu tvář, ale cítil vánek jejího dechu. Její prsty našly jeho ruku a pevněji stiskly.

Nemuseli čekat dlouho. Zaznělo duté cvaknutí a zámek se otevřel, ačkoliv Church zamkl zevnitř. Následovalo slabé zavrzání závěsů otevíraných dveří a tiché, jakoby dětské kroky na koberci zamířily k nohám postele.

Church zadržel dech; Ruth také. Její prsty se křečovitě sevřely. Společně naslouchali. Zdálo se, že vetřelec si prohlíží přikrývku a čeká na nějaký pohyb nebo stěží slyšitelné zašustění. V Churchově těle najednou ožily všechny nervy. V lýtku se mu začal vytvářet tik, v předloktí křeč; netušil, jak dlouho vydrží bez hnutí. Zdálo se, že Ruth vycítila jeho stav, protože mu zaťala nehty do masa u základny palce a odvedla jeho pozornost k bolesti.

Po nějaké době, která trvala snad celý život, znovu zaslechli pohyb. Tiché krůčky obešly postel k čelu a Church se zvoněním krve v uších čekal, až to z nich strhne přikrývku. Místo toho kroky pokračovaly ke skříni, kde znovu vyčkávaly, potom k oknu a nakonec zpátky ke dveřím. Ačkoliv slyšeli zavření dveří, zůstali v úkrytu dobrých pět minut, než se odvážili pohnout.

Konečně zaslechli opatrné otevírání dveří skříně a Tom vylezl ven. „Jsou pryč," zašeptal.

Church odhodil přikrývku a nadechl se chladného vzduchu. Ruth se překulila na bok a s úlevou se k němu přitulila. Překvapilo ho, jak je to příjemné; reagoval objetím a ona si na chvíli položila hlavu do ohbí jeho krku, než vstali.

„Vrátí se?" zeptala se.

„Pochybuji. Budou to tady prohledávat do svítání, ale před východem slunce by měly zmizet." Tom se protáhl, až mu klouby zapraštěly.

Church přes Tomovo dřívější varování neodolal vykouknutí za záclonu. Po celé délce ulice pobíhaly stíny, vcházely do dveří a ven, nebo se třepotaly ve světlech pouličních lamp jako duchové. Ne že by byly nehmotné; Church měl pocit, že jednoduše nechtějí být viděny. A vysoko nad střechami byly další, vznášely se jako listí chycené ve větru. Z

představy města zamořeného vetřelci mu naskočila husí kůže. Vrátil se k ostatním s obavami, co následující dny přinesou.

+ + + + +

Spali dobře, ale probudili se s pocitem touhy, aby už měli to, co je čeká, za sebou. Dali si vydatnou snídani složenou ze slaniny, párků, vajíček a čaje, protože nevěděli, kdy budou mít příležitost k dalšímu jídlu. Pak se Church vydal vyřídit formality s odhlášením a přinést Ruth k podpisu účet, zatímco ona a Tom pozorovali ulici venku. Church se vrátil s naštvaným výrazem.

„Co se děje?“ zeptala se Ruth.

Zamával účtenkou. „Ten mizerný vyžírka z hospody nás pěkně vyždímal! Zdá se, že pil a jedl až do rána a nechal to všechno napsat na nás! Věděl jsem, že je to podvodník, jen co jsem ho uviděl!“

„Svým způsobem byl docela milý,“ zasmála se Ruth. „Zarazil naše potácení se v mizérii, takže mu za to něco dlužíme.“

„Padesát liber! To je účet z Harley Street!“ Church vztekle zmačkal účtenku. „Jestli ho ještě někdy uvidím, tak to z něho vytluču.“

+ + + + +

Nejdříve to byl šok barev vyčnívající z davu: na bílo odbarvené vlasy, po stranách krátké a na temeni nagelované do špiček - nákladný střih předstírající nedbalý vzhled. Pak to byly brýle proti slunci: kulaté, kvalitní a také drahé, které měly teď ráno při slabém slunci barvu vody. Ošuntělé oblečení: dlouhý plášť, džíny a pracovní boty, určené k vyvolání tvrdého a nekompromisního vzhledu, pod paží přenosný počítač, a nakonec výraz sebejistoty hraničící, alespoň podle Ruth, s arogancí. Věděli, že je to Laura DuSantiago dlouho předtím, než promluvila. Vypadala mezi obchodníky a zákazníky tak nemístně, jako by přistála z jiné planety.

„Přivedl jste si ochranku,“ řekla Churchovi po vzájemném představení.

„Oba jsou důvěryhodní. Přijatelní.“

„To doufám. Nechci aby se profláklo, že jsem mešuge. Už tak mám dost problémů získat půjčku. Takže máte chuť na něco horkého, tekutého a sladkého?“ Brýle bránily Churchovi přečíst si v jejích očích, jestli to má vzít jako narážku, a tak jenom přikývl. „Jasně, vsadím se, že máte. Smiřte

se s tím, tygře, právě jste vyhrál jackpot.“

Zavedla je do postranní uličky do kavárny *Mr C's Brasserie*, která byla dostatečně tichá k hovoru a zase ne tak prázdná, aby je někdo poslouchal. Posadili se k oknu a jakmile jim přinesli espressa a capuccina, Laura napojila počítač na mobilní telefon a připojila se k internetu. Adresa *forteana* byla tak zahlcená zprávami, že se otevírala celou věčnost.

„Je to čím dál horší,“ prohlásila. „Epidemie cvokovin z celé země. Údajné únosy mimozemšťany, strašení, UFO, spatření lochnesské obludy, dokonce vil, bože můj. Ne abyste to pochopil špatně, ještě před nedávném bych si těch bláznů nevšimla, ani kdyby se natřeli načerveno a chodili nazí po rukou v nákupním centru Cross Keys. Každému, kdo věřil v nadpřirozeno, měl podle mě mrtvo mezi ušima. Ale tohle je o kouři a ohýnku, jestli rozumíte, co tím chci říct.“

„Psala jste, že se vám něco stalo.“ Church se musel přemáhat, aby se jí nezeptal na Mariannu.

„Už se k tomu dostávám. Pomalu. Protože se mi o tom nechce mluvit, ale musím.“ Její sebejistota zřejmě na chvíli zakolísala. „Jen si mě poslechněte. Mluvím jako kdybych trpěla Alzheimerovou nemocí.“

„Jestli vám to pomůže, my jsme také viděli jisté věci—“ začala Ruth.

„A to se mám považovat za menšího cvoka jenom proto, že šílí i druzí? Koukněte se, dělám to, protože někdo musí, jelikož se děje něco důležitého a já kolem sebe vidím samé tupé ovce, jak pokračují ve svých životech a buďto jsou slepí, nebo předstírají, že je pořád všechno tak, jak bývalo. A dělám to pro sebe. Abych pochopila, co se mi to vlastně přihodilo, než z toho úplně zcvoknu.“ Napila se kávy a podívala se na Churche přes obroučky brýlí; její oči byly chladné a nečitelné. „Takže jste připravený nechat si vrazit klín do hlavy?“

Podíval se jí bez mrknutí do očí. „Povězte nám, co víte.“

„Stalo se to v Salisbury, ve městě, které ze mě udělalo ženu. jakou jsem dneska. Ztvrdla jsem tu s přáteli přes víkend a v sobotu večer jsme se šli kapku odvázat. Teď už vím, jak vypadá opravdová nuda. Měla jsem dojem, že jsme v domově pro přestárlé trpící inkontinencí. Ale já jsem si to užila, i když oni nevěděli, jak, a druhý den ráno jsem potřebovala vychladnout, tak jsem se šla projít. Skončila jsem v tom průmyslovém areálu. Přímo uprostřed něho je jakési skladiště - stroje nebo něco takového, co já vím. V každém případě je to tam pořádně zanedbané, tráva prorůstá asfaltem, rozbitá okna, víte, jak to myslím. Stála jsem venku, dívala se a přemýšlela,

že by to bylo dobré místo na mejdlo, když jsem uslyšela... vlastně jsem si myslela, že slyším... mohl to být vítr... volat moje jméno. Hele, nechci abyste si mysleli, že jsem člověk, který chodí za imaginárními hlasy, ale napadlo mě, že by se to mělo prozkoumat. Viděla jsem dost vystřelovacích nožů, abych věděla, že se mám mít v takové situaci na pozoru, ale co se dá dělat, zaujalo mě to. Musela jsem to jít očíhnout."

Přelétla pohledem z jednoho na druhého, jako by hledala ujištění, ale nepřála si, aby si mysleli, že je potřebuje.

„Nemusíte vysvětlovat své chování," řekl Church. „Prošli jsme stejnou zkušeností - pokoušíme se vypořádat s něčím, o čem vám rozum říká, že to nemůže být pravda, ale srdce mluví opak."

„Prosím? Myslíte, že mě to zajímá? Dejte si pohov, kámo, tohle je moje story." Její naladění bylo nepřátelské, ale něco, možná zachvění obličejového svalu, Churchovi naznačilo, že jeho slova ji přece jen poněkud uklidnila. „Tak jsem prolezla skrz dráty a trochu jsem se tam porozhlídla. Byla sice neděle ráno a všude bylo pusto a prázdno, ale i tak tam mohlo být něco nespolečenského v uniformě a se psem, a tak jsem se raději držela při zdi. Pak jsem to uslyšela znovu. Lauro. Rozhodně Lauro. Jako by to přicházelo z uličky mezi dvěma budovami, kde byla složená spousta žlutých plechových barelů. To už jsem si říkala, že jsem vážně magor - mohl tam být nějaký maniak - ale něco mě tam táhlo. Zamířila jsem mezi ty sudy a pak... Můžu dostat ještě kafe?"

Churchovi bylo jasné, že to udělala pro efekt. Ačkoliv její tvář zůstala beze změny, zřejmě měla radost z Tomova nespokojeného zabručení; Churchovi neuniklo, že ani Ruth k ní necítí zvláštní sympatie, ale jemu se něco na jejím očividně netaktním vystupování docela líbilo. Tom jí objednal další espresso, které přijala bez poděkování, pak pokračovala.

„Prošla jsem kolem poslední hromady sudů a najednou jako by se vzduch přede mnou rozestoupil." Hledala vhodná slova. „Jako kdyby bylo skladiště a všechno kolem jevištní kulisy, které někdo odsunul a ukázal mi, co leží za nimi. Pokusila jsem se vycouvat, ale pak jsem si uvědomila, že se to ke mně blíží mnohem rychleji, než se dokážu pohybovat. A potom mě to polklo."

Ruth na ni nevěřícně zírala. „Bylo to živé?"

„Ne, bylo to jako nějaký efekt ze *Star Treku* - ale bez Scottyho, který by mě na poslední chvíli vytáhl. Všude kolem byl najednou nějaký divný houbovitý sajrajt, jako kapičky hustého oleje, a pak to bylo jako trip. Ne-

hodlám tu popisovat svoje pocity - nechci vypadat jako nějaká vypatlaná narkomanka.“ Kývla hlavou směrem k Tomovi. „Nic ve zlém, vesmírný kadete. A potom jsem viděla věci, slyšela věci—“

„Jaké věci?“ skočil jí do řeči Church.

„Obrazy. Zvuky. Byl to trip. A půlka druhého.“

„Ale co jste viděla?“ naléhal Church.

„Dost, abych pochopila, že celý svět je po uši v trablech. A řekli mi—“

„Kdo?“

„—řekli mi, že všechny ty nevysvětlitelné, nadpřirozené věci, co se vyrojily po celé naší krásné zemi, s tím souvisejí. V kostce by se dalo říct, neberte si žádné dlouhodobé hypotéky.“ Než si stačil Church postěžovat na její zdrženlivost, dodala: „Ať řeknu cokoliv, nepochopíte to. Ale můžu vám to ukázat.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Pohled do tmy

Pozemky *Churchfields Industrial* se rozkládaly na západním okraji města. Bylo to bludiště nízkých budov s plochými střechami v ponurém stavebním stylu šedesátých let, obehnaných ploty z pletiva nebo ostnatých drátů. Přístup k areálu vedl dlouhým tmavým tunelem pod železniční tratí, který ještě zvyšoval dojem chmurné osamělosti. Ve vzduchu byl cítit pach benzínu a motorového oleje, působící v narůstajícím denním horku klaustrofobicky, ale přes množství prodejen stavebního materiálu a parkovišť tu bylo úplně mrtvo.

Church zaparkoval za rohem a ke skladišti pokračovali pěšky. Objekt sestával z velké skladovací budovy obklopené menšími stavbami a prostorného nádvoří k otáčení nákladních automobilů; asfaltový povrch byl popraskaný a prorůstaly jím chomáče zažloutlé trávy. Když se blížili, projel po ploše vysokozdvižný vozík s paletou žlutých sudů a pootevřenými posuvnými dveřmi zahlédli hluboko v nitru skladu nějaký pohyb. Vrata v oplocení byla skoro čtyři metry vysoká, zřejmě ovládaná elektronicky.

„Nemáme šanci dostat se tam nepozorovaně," poznamenal Church.

„Nebuďte defétista, Churchi-čéče. Kam se poděl váš nindža výcvik?" Laura trpělivě čekala, a když o pět minut později projížděl vraty náklaďák, proklouzla těsně za ním a pokynula ostatním, ať ji následují. Řev motoru přehlušil jejich kroky, zatímco přebíhali otevřeným prostorem do úkrytu těsně ke skladu. Laura je vedla podél zdi a pak zahnula do uličky, kterou jim popsala. Jakmile byli z dohledu od hlavního vchodu, na okamžik si odpočali za hromadou sudů, zatímco Laura kontrolovala správný směr.

„Tamhle je to." Otočila se k nim zády. „Doufám, že jste připravení. Teď už se nedá couvnout."

„Jsme připravení." Church se obrnil, ale jeho očekávání rostlo každým okamžikem.

Laura se vydala mezi sudy s ostatními v patách. Ve vzduchu páchly chemikálie. Konečně se ocitli na malém volném prostoru mezi hromadami sudů.

„Jsme na místě,“ oznámila.

„Co máme dělat? Říct abrakadabra?“ Church neviděl nic mimořádného.

„Tohle je to místo,“ opakovala vzdorně Laura, ale v jejím hlase zaznívalúzkostný tón, jako by se bála, že se to skutečně odehrálo jen v její mysli.

Tom s Ruth šli poněkud vzadu a pozorovali průzkum Laury a Churche, ale jakmile vkročili na volnou plochu i oni, okamžitě poklesla teplota ovzduší a zazněl zvuk podobný vodě valící se ze svahu. Tom s Ruth vzhlédli právě včas, aby spatřili rozevírání vzduchu, ne jako dveře, jak to popsala Laura, ale spíše jako by někdo prořízl břitvou hedvábí. Pokročili dopředu, ale byli příliš pomalí. Díra ve vzduchu pohltila Churche s Laurou a zase se zavřela. Zůstala jenom jemná vůně jehličnatého lesa a citronu.

+ + + + +

Ruth s Tomem měli na údiv tak vteřinu. Na konci uličky nastal pohyb; zařinčel sud a začal se hlučně kutálet. Objevili se tři skladoví dělníci a rázně mířili k nim. Ruth si zpočátku myslela, že se z vniknutí na pozemek nějak vymluví, ale pak si všimla divokého pohledu v jejich očích a ucítila dusivý pach zvířecích klecí. Tváře dělníků se začaly pohybovat jako olej na vodě.

Tom postrčil Ruth zpátky, ale další zvuk z opačného konce uličky je přiměl zastavit. Z druhé strany k nim přicházely další postavy. Tom tiše zaklel. „Vlákala nás do pasti.“

+ + + + +

Dostavil se krátký pocit vznášení se ve vodě a pak byl Church někde úplně jinde. Zápach chemikálií a výfukových zplodin vystřídala mnohem přirozenější vůně čistého svěžího vzduchu a vlhkého kamene. Stál v nějaké chodbě vydlážděné plochými kameny a s hrubě otesanými kamennými zdmi. V pravidelných intervalech od sebe hořely pochodně, ale nevydávaly dost světla, aby zahnaly šero. Byla to příliš náhlá změna, aby ji pochopil, a na okamžik měl dojem, že zem pod jeho nohama se divoce pohybuje; zoufale zamával pažemi, dokud se nedotkl zdi, k níž se mohl přilepit. S pevně zavřenýma očima a hrudí sevřenou, jako by mu ji drtili na kovadlině, se zmateně pokoušel najít vysvětlení. Nepříliš přesvědčivě si říkal, že se propadl nějakou dírou v zemi do podzemních prostor; ale bylo

to tak směšné tvrzení, že mu nevydrželo ani vteřinu. Rozhodně nikam nepropadl. Kromě pocitu vznášení nedokázal popsat, co se s ním vlastně dělo. S ponurým odevzdáním otevřel oči a rozhlédl se. Byla to skutečnost, nějak se sem - ať je to kdekoliv - dostal během jediného mrknutí oka. V tu chvíli se mu zvedl žaludek; otočil hlavu na stranu a začal zvracet.

+ + + + +

Trvalo mu několik minut, než dosáhl jisté rovnováhy, ale bylo mu jasné, že je zbytečné zoufale se pokoušet popřít pravdu; navíc během uplynulých pěti týdnů viděl dost neuvěřitelných věcí, aby situaci akceptoval, aniž by se ji snažil pochopit.

Jeho první starostí bylo, co se stalo s Laurou. V okamžiku, kdy se ten zvláštní efekt začal před nimi odehrávat, stála vedle něho, ale teď ji nikde neviděl. Na zlomek vteřiny ho napadlo, že by mohl zavolat její jméno; ale kdo ví, co by mu odpovědělo.

Rozhodně nemělo smysl zůstávat tam, kde byl. Už chtěl zvolit náhodný směr, když zaslechl něčí zpěv. Zněl slabounce, jako by procházel několika vrstvami kamene. Nezačal teprve teď, tím si byl Church jistý, ale dříve si ho neuvědomoval. Způsob zpěvu mu naježil chloupky v týle. Chvilku zvažoval alternativy, usoudil, že žádné nemá, a vydal se za zvukem hudby.

Jeho kroky se rozléhaly hlasitěji, než by se mu líbilo. Nadále ostražitě naslouchal, jestli se někdo nepřibližuje, ale současně usilovně přemítal: kde to je? Toto prostředí nic nenaznačovalo, ale sotva zahnul za roh do další větve chodeb, jeho uvažování nabralo nový směr.

Po pravici bylo okno, první, které spatřil. Přistoupil k němu s nadějí, ze uvidí okolí, ale jakmile z něj vyhlédl, tělem mu projela ledová tříšť. Díval se do nekonečné černé prázdnoty, v níž tu a tam vzplál ohnivý Plamen jako při nějakém výbuchu a zase pohasl. Nebylo vidět žádnou Pevnou zem; to, v čem právě byl, jako by plulo ve volném prostoru.

Nejdříve se dostavila panika, vplížila se do jeho mysli jako pavouci; bylo to horší, než se obával. Ale nějak se mu ji podařilo potlačit a pokračovat v cestě se stoickou odevzdaností; na vysvětlování bude dost času později. Alespoň doufal. Tom měl pravdu, když prohlásil, že zážitky Churche změnily; kdyby se ocitl v podobné situaci před několika měsíci, nepochybně by nezůstal tak klidný.

Ačkoliv zpěv nezněl o nic hlasitěji, připadal mu nesmírně lákavý, do-

konce uklidňující. Za dalším ohybem chodby došel k dubovým dveřím okovaným černým železem. Nevypadaly nijak mimořádně, ale po tom, co spatřil oknem, pociťoval zvědavost, co se za nimi skrývá; dávat přednost bezpečí stejně nikam nevedlo. Odhodil opatrnost do větru, uchopil železnou kliku a otevřel je.

Nevěděl, co očekával, ale rozhodně ne ložnici, v níž bydlel jako sedmiletý. Byla tu se všemi detaily, nevyjímaje modrý přehoz přes postel s obrázkem kovboje na koni, komiksy, lampu s mozaikovým podstavcem na nočním stolku: všechno, co si pamatoval, i to, co mu neutkvělo v paměti. A také tu byl on, spal v kovbojském pyžamu, bledá tvářička tak nevinná a klidná, až se mu chtělo brečet; téměř si nevzpomínal, že byl takový. Díval se na scénu jako přes sklo. Natáhl ruku. Setkala se s odporem a vzduch kolem ní se chvěl a jiskřil.

Jiskření pokračovalo, i když ruku stáhl, dokud si neuvědomil, že pochází z nitra pokoje. Něco se v tom třpytu vynořovalo v nohách postele. Nakonec viděl, že je to žena s dlouhými zlatohnědými vlasy a krásnou jemnou tváří, připomínající idealizované ženy na klasických obrazech. Měla dlouhé, tmavě zelené šaty vyšívané zlatým, nesmírně složitým filigránovým vzorem, který jako by žil vlastním životem. Churche náhle naplnil závratný pocit majestátnosti. Žena pomalu zvedla paže a spící malý Church se probudil, jako by ho zavolala jménem. Zamrkal jednou, podruhé a pak se udiveně usmál. Žena se také usmála a tiše řekla dvě slova.

V tu chvíli Church věděl, že tato scéna se skutečně odehrála. Zasunutá vzpomínka se vynořila z podvědomí, kde odpočívala uložená jako sen a pohřbená realitou; a stalo se to ne jednou, ale několikrát během velmi krátkého období.

Vidina postupně potemněla a pak zmizela v inkoustové tmě. Church zavřel dveře a otočil se zpátky do chodby. Snažil se pochopit slzy, které se mu tlačily do očí. Jednu věc si pamatoval; větu, kterou žena pronesla jako pozdrav: *Bratře draků.*

+ + + + +

Lauře se tentokrát podařilo překonat nevolnost. Jakmile se chodba zaostřila, vrátil se jí plnou silou obrovský strach. Strach z toho, že bude nucena znovu se dívat na věci, s nimiž se setkala při předchozí návštěvě. Z toho, co tehdy viděla, nebyly nejhorší krátké obrazy z její minulosti, i když

i ty byly dost ošklivé, ale to, co musela přijmout jako vyhlídku do své budoucnosti. Bylo to horší, než může kdo snést.

Na okamžik pomyslela, co se stalo s Churchem, ale na tomto místě bylo možné cokoliv. Zdmi prosakoval éterický zpěv; tentokrát alespoň věděla, co má očekávat. Vyrazila rázně, přála si, aby existovala přímá cesta, protože si pamatovala, jak se bludiště chodeb měnilo, i když se teď snažila jít po svých stopách. Tušila, že to nebude tak jednoduché, jako narazit na správnou odbočku; instinktivně věděla, že bludiště jí dovolí projít teprve tehdy, až bude připravená.

Okno ji lákalo, ale odolala; výhled byl příliš zneklidňující. Místo toho obrátila myšlenky k Churchovi a k jeho společníkům. Ještě nevěděla, co si o nich má myslet. Churche nešlo na první pohled přečíst; byla to hluboká temná voda, ale tu měla u lidí ráda. Povrchnost je nudná; je zábavné odlupovat vrstvu po vrstvě jako obaly z narozeninového dárku, dokud se nevynoří skutečná osobnost, ať špatná či dobrá. Ruth jí připadala trochu příliš ohleduplná a milá a musela si přiznat, zeji znepokojuje její lehkovážná důvěřivost. Hipík ji zneklidňoval na nějaké hlubší úrovni. Když se na ni podíval, v nitru se svíjela, jako by ji s chladným uspokojením mentálně pitval.

Kdesi hluboko v chodbách zaznělo dunění podobné dýchání silného zvířete. Laura zrychlila krok a doufala, že Church a ostatní jsou ti správní lidé a že už sem nebude muset znovu.

+ + + + +

„Pojďte za mnou," řekl Tom a začal šplhat na hromadu sudů. Pak podal Ruth ruku a vytáhl ji za sebou nahoru. Lezli na vratkou pyramidu jako opice. Ruth se bála, ale pohled na blížící se muže, kteří nebyli muži, ji hnal dál.

Vrchol hromady byl v jedné úrovni se zaprášeným oknem. Tom je s odvrácenou tváří, aby ho neporanily úlomky skla, rozbil loktem. Pronásledovatelé pod nimi cloumali sudy a snažili se hromadu rozhoupat. Křičeli hrdelním jazykem, který Ruth slyšela poprvé na parkovišti u motorestu. Koutkem oka jenom zahlédla záblesk jejich pravých tváří, ale stačilo to, aby se jí zatočila hlava na pokraji omdlení.

Tom Ruth přidržel a vykopl zbytky skla z rámu, než ji prostrčil otvorem na kovový ochoz. „Promiňte, neubránila jsem se ohlédnutí," vydechla,

když se zase vzpamatovala.

„Jejich obličeje jsou k nesnesení, dokud si na ně nezvyknete.“ Ruth se okamžitě podivila, jak to Tom ví. Ten ji popadl za paži a přitiskl dlaň na její čelo. Zpočátku byla jeho ruka chladná, ale pak se z ní začalo do jejího mozku šířit teplo. „Tak. Nebude to příjemné, ale teď už se s nimi dokážete vyrovnat.“

Ruth se podívala dolů a z toho, co tam viděla, se jí zvedl žaludek, ale neztratila vědomí. Pořád to byl děsivý pohled: tváře pronásledovatelů se kroutily a bortily podobně jako obraz v televizi bez signálu, znetvořené kosti a šupiny, něco svíjejícího se na pokožce i pod ní. Ale její zděšení nepocházelo jen z jejich vzhledu; měla pocit, jako by odněkud z hloubky vyzařovala část jejich existence. Rychle se otočila a odstrčila Toma od okna.

„Co se stalo Churchovi?“ vykřikla. Při myšlence na něho jí poskočilo srdce.

„Nevím, kam ty dveře vedou. Můžeme se pro něho vrátit později. Nejdříve musíme zachránit sebe.“

Z ochozu bylo vidět na nakládací prostor skladiště. Stálo tam nákladní auto s otevřenými zadními dveřmi, zpola naložené sudy. Nedaleko byl opuštěný vysokozdvižný vozík. Nikoho neviděli, ale slyšeli šílenou kakofonii řevu, který se blížil.

„Mají za úkol hlídat dveře. Pustili nás dovnitř, protože věděli, že se odtud nedostaneme. Jestli nás chytí, roztrhají nás na cucky.“ Tom zmlkl a začal lézt na zábradlí kolem ochozu. „Pojďte.“

Skočil a dost tvrdě přistál na střeše nákladního auta. Ruth zasténala, když zůstal ležet vteřinu nebo dvě bez hnutí, ale potom se zvedl. Okamžik balancovala na zábradlí a bála se ho následovat, ale pak uviděla ty tvory rojící se hlavními dveřmi jako hmyz - jejich tvary byly díky bloku v její mysli naštěstí rozmazané do šedých stínů. Neobratně dopadla na střechu a plazila se po čtyřech za Tomem, který se už otevřeným bočním oknem spouštěl do kabiny.

Bytosti se na svou velikost pohybovaly překvapivě rychle. Jedna z nich popadla sud, jako by to byl papírový kelímek, a mrštila jím po autě, které Tom právě startoval. Sud narazil do kabiny těsně pod přední sklo a odrazil se stranou. Začala z něj vytékat odporně páchnoucí chemikálie.

To už se auto trhaně rozjelo. Ruth ležela rozpláclá na střeše kabiny, křečovitě se držela okraje a se zavřenýma očima se modlila, aby nespadla.

Auto nabíralo rychlost. Ozval se tupý úder, když srazilo jednoho z tvorů, a pak vyjelo ven z budovy.

Ruth uslyšela Tomův varovný výkřik a otevřela oči. Po jejím kotníku se natahovala šlachovitá paže. Jeden z tvorů stihl vyskočit na stupátko auta. Ucukla nohou na poslední chvíli. Drápy se zaryly do plechu a protrhly ho jako papír.

Než po ní stačil chňapnout podruhé, prudce kopla. Bota zasáhla jeho hlavu a odrazila se jako od žuly, ale stačilo to, aby se tvor pustil. Spadl ze stupátka a v příštím okamžiku auto nadskočilo na jeho těle. Řev, který se ozýval za nimi, byl děsivý, kvílející sbor zvířecích zvuků naplněných divokou hrozbou.

Náhle Ruth ucítila kouř. Chemikálie v sudu musely být vysoce výbušné, protože horko z automobilového motoru zapálilo zbytky látky na kapotě a přední sklo olizovaly plameny. Zbývaly jen okamžiky, než celé auto vzplane.

Tom si to namířil přímo proti drátěnému plotu a na poslední chvíli dupl na brzdu. Ruth se zoufale snažila udržet, ale setrvačnost byla příliš velká. Tvrdě dopadla na chodník. Náraz jí vyrazil dech a vehnal slzy do očí. Vzhlédla a viděla, jak Tom zařadil zpátečku a plnou rychlostí se vrací ke skladišti.

Na poslední chvíli otevřel dveře a vyskočil. Udeřil hlavou do asfaltu, ale podařilo se mu překulit se a vstát. Když kulhal co nejrychleji k ní, po tváři mu stékal pramínek krve.

Nákladní auto vjelo zpátky do skladiště, škrtnutím o rám dveří vykřesalo roj jisker a pak narazilo do hromady sudů připravených k naložení. Vzápětí se ozval zvuk podobný prudkému nadechnutí a pak se celé místo jakoby nafouklo. Následovala rychlá série praskavých výbuchů, které nakonec splynuly v gigantickou explozi. Skladiště se rozlétlo a trosky nesené žhavým vzduchem hvízdaly jako střely. Z ohlušující detonace Ruth zalehlo v uších. Obrovský kus střechy ji těsně minul a zabodl se do asfaltu. Ruth ležela schoulená ve fetální poloze, zatímco zbytky budovy se snášely nekonečně dlouho v hořících chuchvalcích k zemi.

Jakmile to přestalo, vyskočila na nohy, neschopná uvěřit svému štěstí. Tam, kde stálo skladiště, se rozpoutalo ohnivé peklo. Plameny šlehaly tak vysoko, že cítila jejich žár na obličeji i ze vzdálenosti patnácti metrů a kouř zakryl polední oblohu, až se setmělo. Nic nemohlo přežít.

Její úleva se mísila se starostmi, co se stalo s Churchem, a teprve po

chvíli si uvědomila, že je tady ještě další problém. Pomalu se rozhlédla kolem ohně: Tom nebyl nikde vidět.

+ + + + +

Church neměl nejmenší představu, kudy jde. Chodba se kroutila a zahýbala, často se vracela zpátky, jako by ji navrhl nějaký šílený architekt. Nepomohly mu ani nekonečné řady kamenných zdí, blikající pochodně, občasné okno bez vyhlídky a tu a tam nějaké dveře, z nichž většina byla zamčená. Dvoje dveře, které se mu podařilo otevřít, mu poskytly ještě děsivější vidiny, pravděpodobně z jeho života. V první seděl na nějakém kopci a díval se na hořící město, které nepříjemně připomínalo Londýn. Nafouklá mračna černého dýmu zakrývající skoro celou oblohu proměnila den v noc. Ale byl to jeho vzhled, co na něho zapůsobilo nejvíc: i když nevypadal o mnoho starší, jeho ustaraná a utrpením zbrázděná tvář patřila spíš čtyřicátníkovi. Seděl sklesle a tiskl k hrudi ornamenty zdobený meč jako jeden z těch pseudohrdinů, kteří tráví víkendy předváděním historických bitev. Měl delší vlasy a nakrátko zastřiženou kozí bradku; po tvářích se mu koulely slzy.

Druhé dveře ho ukazovaly bledého a zlomeného, jak osamocen bezcílně bloudí bytem po Mariannině smrti. Pohled na utrpení vepsané do tváře, která dříve nic podobného nepoznala, mu vrátil ty pocity s takovou silou, že dveře zabouchl a rozběhl se chodbou, dřív než mu výjev ukáže něco dalšího.

Co to má znamenat? Pojal podezření, že ať je kdekoliv, nachází se mimo své současné bytí; čas zřejmě plynul náhodně zpátky a dopředu a on uvažoval, jestli je možné vidět kterýkoliv okamžik z minulosti nebo budoucnosti. Kdyby otevřel dveře ve správný okamžik, mohl by vidět Mariannu v týdnech, dnech nebo hodinách, které ji dovedly k tragickému rozhodnutí vzít si život? Tato myšlenka v něm vzbudila takovou naději, až se mu zatočila hlava.

Jako v odpověď odbočil za roh a spatřil další dveře. Nervózně před nimi stál asi minutu, než našel odvahu. Pak je otevřel.

Okamžitě se uklidnil, protože scéna byla naprosto neznámá: zelený břeh podél potoka rychle protékajícího pod kamenným mostem. Ve stínu ležel někdo na zádech, hlavu a ramena ponořená ve zpěněné vodě, nepochybně mrtvý. Church věděl, kdo to je, ještě než se voda na okamžik vyčistila a

umožnila mu zahlédnout bledou pleť a otevřené oči.

Tak takhle zemře.

Prudce zabouchl dveře, přitiskl se na ně zády a složil hlavu do dlaní. Ve chvíli své smrti nevypadal o mnoho starší než teď.

+ + + + +

Nevěděl, jak dokázal pokračovat; hlava se mu točila a emoce byly tak bolestivé, že se obával zhroucení. Nic nedávalo smysl. Zůstaly pouze úzkostná dezorientace a pocit narůstajícího zoufalství.

Pokračoval jako omráčený, dokud si neuvědomil, že se něco změnilo: vzduchem se nesla jemná vůně, podobné jako závan parfému milenky v prázdném pokoji. Jak šel, hudba zněla hlasitěji - poprvé od chvíle, kdy se ocitl na tomto místě. Melodie byla nesmírně evokující, vyvolávala představu teplých letních večerů za úplňku, vůně jehličnatého lesa a chuť studené horské bystřiny; přes vidiny probleskující v jeho mysli byla slova písně v neznámé řeči formulována tak vytříbeně, že proplétáním mezi tóny hudby tvořila něco nádhernějšího než jejich pouhý souhrn.

Churchovo srdce se rozbušilo a náhlá radost překonala všechny negativní myšlenky, které ho stravovaly. Zrychlil, pak se dal do běhu a nechal veškerou zdrženlivost za sebou.

Chodba se náhle rozšířila a on téměř vpadl do prostorné místnosti. Spatřil před sebou půlkruh oken dvakrát vyšších než člověk, nabízejících výhled do prázdna. Před okny stál zdobený zlatý dalekohled. Mísy se zapáleným kadidlem po obou stranách půlkruhu plnily vzduch sladkou uklidňující vůní. Ozdobné tapiserie na stěnách zobrazovaly širokou škálu scén jako proslulé tapiserie z Bayeux, zatímco kamennou podlahu pokrývaly tlusté koberce. U dalekohledu stála zády k němu žena, která se objevila v jeho dětském pokoji.

Při jeho vstupu se otočila a její krásná tvář byla ještě působivější než ve vidině za dveřmi. Měla vysoké lícní kosti, plné rty a pleť prozářenou vnitřním zlatým jasem, který ho fascinoval; chladné modré oči naplněné moudrostí a vášní byly tak hluboké, až měl pocit, že nikdy nedosáhne na jejich dno.

„Kdo jste?“ V hlavě mu zněl jeho hlas mdle a pateticky.

Usmála se a on měl okamžitě dojem, jako by mu žilami protékal med. „Přítelkyně.“

„To vy jste zpívala?“

Jemně přikývla. „Je to píseň ze starého světa, z času před časy, o dvou milencích putujících po hvězdách, aby si ukořistili jednu noc pro sebe, než budou rozděleni. Je smutná, ale krásná, jako všechny věci, které pohnou duší. Přistup blíž.“

Natáhla k němu jemnou ruku a Church sestoupil po třech schodech vedoucích do místnosti. „Přišla jste ke mně, když jsem byl malý chlapec.“

„Mnohokrát, vždy na pokraji tvých snů.“

„Proč?“

„Abych tě přesvědčila, že jsi tím, kým jsi.“

„A kdo jsem?“

„Bratr draků.“ Dívala se na něho s lehkým, pobaveným úsměvem, jako by to byla ta nejpochopitelnější věc na světě.

Church pokrčil rameny. „Nevím, co tím myslíte.“ Ale v tu chvíli mu to nepřipadalo důležité. Podstatné pro něj byly odstín její pokožky, jemné emoce probleskující kolem koutků úst, muzikální zabarvení hlasu a vůně po citronu a kardamomu, tak svůdná, až ho ochromovala. V tomto stavu mu mohla říkat cokoliv důležitého a on by to neregistroval. Nakonec mu došlo, jak na ni zírá. Zarděl se a rozpačitě se rozhlédl. „Kde se nacházíme?“

„Říká se tomu Pozorovatelna. Místo mezi světy, ani lidské ani pohádkové, ani slunce ani měsíc, ani písek ani voda. Čas plyne mimo ně.“

„To je váš domov?“

Její smích zněl stejně hudebně jako její hlas. „Prozatímní útočiště. A pokud chceš, odpovídá odrazovému můstku pro někoho z vašeho světa. Nepřeji si ti předvést majestátnost svého pravého domova, dokud se plně nepřizpůsobíš.“

„Promiňte. Neměl bych tady být. Hnala mě zvědavost...“

Uchopila ho za ruku, prsty měla chladné jako horský potok v létě. „Ty tady máš být,“ ujistila ho a vedla ho ke dvěma dřevěným vyřezávaným židlím. Mezi nimi stál stolek s vysokým džbánem a dvěma cínovými poháry. „Čekala jsem tě.“

Church se na ni udiveně podíval. „Sám jsem do dnešního dne nevěděl, že sem přijdu.“

„Ale já jsem věděla, že přicházíš.“ Usadila ho a nalila mu ze džbánu do poháru nějaký nápoj. „Neměj obavy. Zákony mého domova tady neplatí. Můžeš toto místo využít dle svého přání.“ Nápoj vypadal jako voda, ale

jeho chuť byla božská, pro patro tak složitá, že při každém doušku byla jiná; vnímal ji v hrdle jako tekuté zlato, jasnou zář, která jím prostupuje.

„To je úžasné," poznamenal.

Přikývla. Pak se její tvář pomalu zachmuřila. „Musíme si promluvit o mnoha věcech a čas je vzácný. Váš svět se odvrací od světla." Church náhle pocítil chlad: Tom použil stejnou frázi. „Stará Úmluva byla porušena a na zemi člověka se vrátili Noční chodci, aby ji upravili podle sebe. Nesmí se jim to dovolit. V čase před časem porazili můj lid a přinesli období Věčné noci, vládu tak krutého zla, že balady ji vyvolaly slzy v očích i u těch nejchladnějších srdcí. Země zpustla, lidé žili v neustálém stínu a žádný koutek světa se neubránil utrpení a zoufalství. Tohle už se nesmí opakovat."

„Noční chodci." I bez ptaní věděl, co tím žena myslí.

„Vždycky existovali ve tmě, plížili se na hranici světla, záviděli mu a báli se ho." Dívala se dolů na Churche tak, že neviděl její oči. „Byla to nejhorší rasa ze všech starých ras. Velcí ničitelé vysávající životní teplo a ponechávající pouze studenou prázdnotu. Jejich zničující moc přináší zkázu všem ostatním."

V jejím hlase zaznívalo zvláštní tón, který ho naplňoval plíživým strachem. Jestli jsou ty bytosti tak mocné, jak naznačila, zdálo se, že proti nim nemá šanci ani veškerá vojenská síla světa. „A kdo je váš lid?" zeptal se.

Vzhlédla a její tvář byla naplněná takovým smutkem, až sebou cukl. „Nejúžasnější ze starých ras, známý jako Zlatí, Zářivý lid světla, vyvýšený nad všemi ostatními."

Church náhle cítil, že některé kamínky zapadly na místo. „Váš lid a Noční chodci existovali kdysi ve vzdálené minulosti v našem světě? A vy jste určitým způsobem ovlivnili lidský rod..."

„Vládli jsme v míru, dokud nepřišli Noční chodci," pronesla hrdě. „Přemohli můj lid podfukem, nikoliv mocí, ale pouze na chvíli. Jakmile jsme jim vrátili úder, bylí sraženi na kolena a museli za svůj podvod platit." Intenzita jejích planoucích očí byla děsivá. Church věděl, že by jí nechtěl mít za nepřítele.

Ale bylo tu něco, co ho přimělo k zamyšlení: starodávný příběh vetkaný do samého základu lidského chápání. Dvě nesmírně silné rasy, jedna vyznávající světlo a druhá tmu, stojící proti sobě ve válce, která otřásla světem, zatímco se lidstvo třáslo pod nimi. Přemýšlel, jak tato žena a děsivé bytosti, které viděl pod mostem a v motorestu, museli připadat

dávným lidem, když se s nimi setkali poprvé. Nebylo divu, že jejich ozvěna rezonovala v legendách a pamětích ras a plodila archetypy zasuté hluboko v lidském podvědomí po milénia. Najednou měl pocit, že stojí na pokraji něčeho monumentálního, transcendentálního; zdroji všeho, co má pro lidstvo význam. Cítil se tím vším tak pokorný. „Ale odkud jste přišla? Z jiné galaxie? Z jiné planety?“

Její výraz naznačoval, že mu zřejmě nerozumí. „Jsme z Dalekých zemí.“

„Dalekých zemí?“

Přikývla. „Když byla stvrzena Úmluva, ve dnech smutku a radosti, jež následovaly po druhé velké bitvě, jsme se znovu vrátili z Dalekých zemí.

Noční chodci přijali své chmurné očistce pod jezery a moři. Jako vítězové jsme okupovali vše, co zůstalo, mraky zahalené vrcholky hor, husté temné lesy, svěží pláně. Vrátili jsme se na své dvory jiskřící divy.“

„A opustili jste náš svět?“

„Tak zněla Úmluva.“

„A ta teď byla porušena. Ale vaši lidé nám mohou pomoct! Máte sílu na—“

„Noční chodci vypustili Kouzlo přání.“ V jejím hlase zněl hněv. „Zničilo mé bratry. Několik z nás uniklo na místa, jako je toto, nebo do vašeho světa. Některé Noční chodci infikovali.“ Ať to znamenalo cokoliv, očividně ji to naplnilo hrůzou.

„A ostatní?“

„Na nějakém opuštěném místě, ukrytí před naším pátráním, věznění...“

„Copak se nedá něco udělat?“ zeptal se naléhavě. Usmála se projevu jeho emocí. „Právě proto jsi tady, Jacku Churchille.“

„Co já zmůžu?“ Jeho otázka vypadala tak hloupě, že měl co dělat, aby v jeho hlase neznělo sebepohrdání, ale instinktivně věděl, že ona by žádnou neúctu nepřipustila.

„Ještě nejsi v souznění se svým dědictvím. Až v sobě nalezneš pravé srdce, přijde s ním i síla jednat. Ale máš pravdu, dokonce ani Bratři a sestry draků nemají dost moci, aby porazili Noční chodce sami. Máte však dostatek síly k osvobození mých lidí, protože—“

„Jak?“

„—jste vyvolení a máte schopnost správně spojovat důležité věci. A to je tvůj úkol, Jacku Churchille, přijmeš-li mé vedení. Takový je tvůj osud, a mám-li říct pravdu, nemáš v té věci příliš na vybranou. Dej dohromady pět

Bratrů a sester draků, již jsou duchem jeden. Quincunx vytvoří hrdinu předpovězeného Faithim, který zachrání Věk člověka před konečnou hrozbou. Najdi předmět moci, která je povolá.“

„Všechno se odehrává příliš rychle. Nerozumím—“ Churchova pravice se začala neovladatelně třást. Musel odložit pohár na stůl; nedokázal určit, jestli to byla váha jejích slov, která spustila ten divoký třes, nebo vzpoura jeho podvědomí před hrozbou toho, co ho čeká, když udělá to. co mu říká.

„Povězte mi,“ řekl s pohledem upřeným do prostoru, „ty věci, které jsem viděl v místnostech—“

„Stanou se.“

„I když se odmítnu toho zúčastnit?“

„Stanou se.“

Church měl stále před očima svou bledou mrtvou tvář ponořenou ve vodě, cítil smutek při pozorování hořícího města. Zdálo se mu, že ať už má před sebou jakýkoliv život, bude prázdný a zoufalý; ale na druhé straně bylo tomu snad od doby Marianniny smrti jinak? Kdesi hluboko v jeho nitru se něco pohnulo; když teď zná své břímě, může si ho položit na bedra co nejlépe, a pokud vykoná něco dobrého pro ostatní, bude to stačit. Žena se usmála, jako by četla jeho myšlenky. „Udělám, co mohu,“ řekl.

„Hoří v tobě silný oheň, Jacku Churchille, i když to sám ještě nevidíš.“

Povzdychl si. „Přál bych si říct, že mě to alespoň trochu uklidnilo.“ Překvapilo ho, když žena vzala jeho ruku a sevřela ji do své, a byl překvapen ještě víc, když při tom pocítil podivné zklidnění; tep srdce se zpomalil, napětí svalů vyprchalo, ramena se uvolnila. Znovu začala mluvit a její hlas byl tišší než předtím, jako by se bála, že zdí uslyší tajemství, která mu odhaluje. Church jí hleděl okouzleně do očí.

„Když můj lid přišel do vaší země poprvé, přinesl s sebou čtyři předměty pozoruhodných vlastností a moci. Byly to prubířské kameny pro můj lid, ceněné nad vše ostatní, oslavované pro svůj původ a moc, vrchol naší slavné tradice. Ačkoliv naše počátky jsou ztraceny v čase, protože jsme velmi starodávná rasa, čili vyprávějí o našich dnech ve čtyřech skvostných městech na severu: Faliasu, Goriasu, Finiasu a Muriasu. Budovy ze skla a zlata se tyčily až k oblakům; dny byly naplněné slávou, noci zázraky. Učili jsme se magii, řemeslům a vědění, seznamovali se s osnovou a tkaním přírody a nakonec jsme pokročili od pokorných začátků natolik, že jsme se stali bohy. Kdykoliv jsme cestovali za hranice, brali jsme si z každého magického města talisman, abychom nikdy nezapomněli na svou proměnu

a nestali se díky své moci arogantní. Jelikož jsme byli kočovný národ, naše putování nás nakonec dovedlo až do vaší země.“

Její úsměv během vyprávění vyzařoval smutek. Church odhadoval, že jádro její melancholie spočívá v něčem, co vyprovokovalo její lid, aby opustil ráj a uviděl nebe. Jak tedy mohou znovu nalézt pocit míru? „A vy chcete, abych ty čtyři talismany našel?“

Zvolna přikývla. „Budou jako svíčky v noci, povedou můj lid prázdnotou.“

„O jaké předměty jde?“

„Je to kámen, který pozná pravého krále vaší země. Meč našeho slavného vojevůdce, jenž zasazuje pouze smrtelné rány. Oštěp Pána slunce, navěky známého jako zabíječ nepřátel, nositel vítězství nad Nočními chodci. A nakonec ten nejdůležitější, kotel Otce veškerenstva, jenž má takovou schopnost uzdravit nebo zničit, že v jeho blízkosti přežije jen málokdo.

Když jsme opouštěli vaši zemi a mířili do nového domova, ukryli jsme tyto talismany, protože jsme věděli, že Noční chodci nám je závidí. Nemohli jsme riskovat, že jim padnou do rukou. Tehdy byly ty talismany příliš připoutány k zemi, abychom je vzali s sebou,“ pokračovala. „Noční chodci je nebyli schopni použít, protože světlo, které talismany obsahovaly, by je zničilo. Byly tak životně důležitou součástí tradic a hrdosti mého lidu, že byly mým lidem. A vidět je v rukou nepřítele by bylo víc, než jsme mohli snést.“

V hloubi Churchovy paměti se při jejím popisu předmětů něco pohnulo, ale detaily zůstávaly skryty. „Kámen, meč, oštěp a kotel. To zní povědomě.“

„Hrály důležitou úlohu v historii vaší země. Nacházené a znovu ztracené byly používány některými významnými smrtelníky kráčejícími vaším světem k ovlivnění závažných událostí. Nyní jsou nepochybně stejnou součástí vaší tradice a pýchy jako mojí. Nasákly samu esenci vašeho světa. A to je důvod, proč je mohou najít pouze Bratři a sestry draků.“ Odmlčela se a po tváři jí přelétl stín; v tu chvíli měl Church pocit, že je něco víc než pouze žena, kterou vidí před sebou, něco cizího a děsivého. „Toto jsou formy, které dokážete pochopit. Jsou to předměty čiré moci, jejich tvary jsou definovány vyprávěním. Existovaly pod mnoha jinými názvy, ale ve své podstatě, řečeno vašimi termíny, jsou přesně tím, čím jsou: kámen, meč. oštěp a kotel. Zmizely na celé věky a ačkoliv po nich pátralo mnoho lidí,

nikdo je nenašel.“

„A jak je najdu já? Řekla jste, že časuje málo, takže určitě nečekáte, že strávím roky potulováním po zemi a kopáním.“

Vedla ho k rozměrné dubové skříni, která stála v jednom rohu a které si dosud nevšiml. Závěsy zaskřípaly, jako by se neotevřely už po staletí. Z nitra skříně zazářilo silné azurové světlo připomínající to, které viděl ve Stonehenge. Žena opatrně vyňala železnou lucernu na krátkém řetězu s háčkem na konci. Hořel v ní modrý plamínek, blikající mezi skleněnými destičkami osazenými po čtyřech stranách lucerny. Podala ji Churchovi a ten si ji od ní váhavě vzal.

„Tohle si musíš vzít s sebou. Světlo ti ukáže cestu.“

„Jak?“

„Následuj plamínek. Je z esence vašeho světa a talismany ho přitahují. Věř svým instinktům.“

Paží držící lucernu se mu šířil příjemný pocit. „Děkuji,“ řekl upřímně. „Budu se snažit.“

„Nyní—“ začala žena.

„Počkejte,“ vyhrkl úzkostně Church. „Potřebuji vědět mnohem víc. Kdo tvoří tu pětici Bratří a sester draků?“

„Poznáš je, až se sejdou.“

Ze stínu dveří se v tom okamžiku vynořila Laura. Přelétla pohledem z Churche na ženu.

„Vedla sis dobře,“ řekla jí žena. „Je to on.“

Church vrhl na Lauru podezíravý pohled. „Počkat, vy jste mě sem měla přivést?“

„Uklidni se, Churchi-čéče. Nemohla jsem riskovat, že se projevíte jako posera.“ Zdálo se, že Laura se ženě vyhýbá, jako by se jí bála.

Churchem projel šíp pochopení, při němž mu dlaně zvlhly potem. „Když jste se zmiňovala o Marianně—“

„Řekla mi, že to jméno je jediný způsob, jak vás sem dostanu.“ Laura se podívala na ženu, nejistá, jestli to směla říct.

Ženin výraz zůstal netečný. „Časem bys sem stejně přišel.“

„Ale vy jste věděla, že pomocí toho jména mě sem dostanete okamžitě.“ Church pocítil, že se mu třesou ruce. Skryl je za zády. Téměř se bál tu otázku položit. „Řekla jste, že toto místo poskytuje výhled na veškerý čas.“ Polkl; v ústech měl sucho. „Víte—“ Ženinou tváří přelétl záchvěv, který mu sdělil, že nemusí pokračovat; pochopil, že ví.

„Jakmile uděláš, oč jsem žádala, bude ti odhaleno úplně všechno.“ Absence jakýchkoli citů v její tváři ho rozrušila, byla to maska zakrývající pravdu, ale nevěděl, jestli proto, že by ho pravda zničila, nebo proto, že odklad odpovědi posílí jeho snahu uspět. „Musíte mi to říct teď,“ žadonil. Nenáviděl zoufalství ve svém hlase - vypadal jako slaboch - ale nedokázal se ovládnout.

Beze slova zavrtěla hlavou. Ale poprvé se v něm probudila naděje, že zjistí, co dohnalo Mariannu vzít si život; naděje, že tím skončí jeho očistec. Pokud tohle bylo vše, co si mohl s sebou odnést, stačilo mu to.

Žena pokynula Churchovi, aby se připojil k Lauře. „Musíš najít mé lidi, než beltainové ohně ozáří zemi, jinak budou ztracení na další rok a do té doby...“ Nedopověděla.

Church pocítil překvapivé bodnutí smutku, když nechával tajemnou ženu za sebou. „Ještě jste mi neřekla své jméno.“

Usmála se. „Až se spřátelíme, pak poznáme jeden druhého.“ Dotkla se jeho ramene tak krátce, že to téměř necítil, ale okamžitě mezi nimi přeskočila jiskra. Pomyslel si, že v tu chvíli v její tváři něco zahlédl, ale než nabyl jistotu, odvrátila se, ať už náhodou nebo záměrně. Pak učinila zvláštní, spirálovitý pohyb rukou a v další vteřině byly žena i Pozorovatelna pryč.

+ + + + +

Ve vzduchu se vznášel pach dýmu, roztavených umělých hmot a sežehlého kovu. V místě původního skladiště zbyly jen zčernalé obrysy na spálené a vodou nasáklé zemi; k setmělé obloze stoupaly sloupy dýmu z pokroucených nosných traverz, na dotek stále horkých. Na tom, co bývalo nádvořím, parkovaly tři hasičské vozy a kolem se pohybovali vyčerpaní a sazemi ušpinění hasiči prohlížející trosky a stříkající vodu do míst, kde ještě prošlehávaly plameny.

„Můj bože!“ vyhrkl Church. Pomalu se otáčel a udiveně si prohlížel tu zkázu; šok ho na okamžik zbavil schopnosti rozumně myslet. „Nemohli jsme být pryč déle než několik hodin.“

„Tam plyne čas jinak,“ podotkla roztržitě Laura.

Oba postávali asi pět minut na místě a snažili se vyrovnat s obrazem zkázy, dokud si Church nevšiml skupinky mužů v oblecích, prohlížející si něco na zemi před sebou. Přimhouřil oči, ale kouřová clona mu zne-

možňovala rozeznat, co to je. Pak poryv větru odehnal kouř a on uviděl, že je to ohořelá kostra. Ale rozhodně nepatřila člověku; kosti byly obrovské a pokroucené do tak monstrózních tvarů, že si nedokázal představit, jak to mohlo vypadat za živa.

Laura si všimla, kam hledí. „Co to je?“ V jejím hlase se mísilo znechucení s neochotou uvěřit.

„Noční chodec,“ odpověděl tiše.

Jeden ze skupinky mužů si jich náhle všiml a rychle něco řekl kolegům. Podívali se směrem k Churchovi s Laurou, tváře chladné a vážné, a pak k nim zamířili. Church věděl, že to není policie; něco v jejich chování naznačovalo vyšší autoritu.

„Raději odtud vypadněme,“ řekl.

Jakmile na ně jeden z mužů ostře vykřikl, ať zůstanou stát, otočili se a utíkali mezi troskami k vratům povaleným na zem. Přeběhli nádvoří a uslyšeli volání. Spatřili Ruth, která na ně mávala z druhé strany plotu.

„Co se s vámi stalo?“ vyhrkla; v její bledé tváři se jasně zračilo napětí.

Na odpověď nebyl čas. Muži za nimi vztekle křičeli, ale jen tři z nich měli určitý náskok. V době, kdy pronásledovatelé dobíhali k plotu, Church už seděl za volantem auta a měl nastartováno.

„Kdo to sakra byl?“ podivila se Laura, když co nejrychleji ujížděli odsud.

Ruth ji ignorovala a otočila se k Churchovi. „Měli bychom se jí okamžitě zbavit,“ řekla. „Vlákala nás do pasti. A Tom se ztratil.“

+ + + + +

Church pozoroval ve zpětném zrcátku, jak dým zahaluje rudý kotouč zapadajícího slunce. Laura strávila několik minut vysvětlováním, že jim nechtěla ublížit, ale její ironický způsob řeči značně snižoval věrohodnost čehokoliv, co tvrdila.

„Heleďte se, narazila jsem na tu díru bůhvíkam naprosto náhodou,“ řekla Churchovi. „Strávila jsem hodiny blouděním chodbami a celou dobu jsem si lámala hlavu nad tím, kde to sakra vlastně jsem a jak se odtamtud dostanu ven, a pak jsem narazila na tu miss Raplovnu a ta mi oznámila, že mě bude kontaktovat nějaký Bratr draků, kterého musím přivést rovnou za ní. Ani nemusela říkat nebo co - nejsem pitomá, a nehodlám se zaplést s někým, kdo žije ve velkém hradě vznášejícím se v prázdnu. Neměla jsem

tušení, jestli jste zrovna vy ten pravý. Jenom jsem v to doufala, protože jsem neměla chuť znovu naskakovat do té strašidelné lokálky. Ale nevěděla jsem to. A určitě jsem nevěděla o těch parchantech, co se pustili do starouše a tady slečny Chytrolínové.“

Ruth se na ní chladně podívala a řekla: „Zatím to necháme otevřené. Teď musíme zjistit, co se stalo s Tomem, a pokračovat dál.“

„Nemůžete mě vynechat,“ prohlásila Laura. „Teď jsem v tom s vámi.“

Ruth se podívala na Churche. „Nemůžeme brát s sebou někoho, komu nedůvěřujeme. Je jenom nadbytečná zátěž.“

„Kdo z vás—“

Church umlčel Lauru gestem ruky. „Žena v Pozorovatelně mi řekla, že nás musí být pět - správných pět, vyvolených, předpokládám. A řekl bych, že by do toho nezatáhla Lauru, kdyby nebyla jednou z nás.“

Ruth se kousla do rtu a pak váhavě řekla: „Raději mi zopakuj, co dalšího ti ještě řekla.“

+ + + + +

Church svým společnicím následujících patnáct minut líčil všechno, co se mu stalo v Pozorovatelně, a podrobně popsal čtyři předměty, které musejí najít. Ukázal jim také lucernu s modrým plamínkem.

„Tohle je každou minutou bláznivější,“ prohlásila Ruth. „Brzy zřejmě nebudou existovat žádné souřadnice. Ale v našem současném šíleném světě to asi dává jistý smysl. Takže máme stanovený nejzazší termín. Co to je ten beltain?“

„Keltský svátek,“ vysvětlil Church. „Připadá na 1. května a oslavuje příchod léta.“

„Ale to je už za dva měsíce! Sakra, jak od nás může někdo očekávat, že najdeme věci zmizelé po dlouhé věky v tak krátké době? A proč je to na nás?“ Ruth vypadala podrážděně a vyčerpaně po šoku z nedávného zážitku. „A co se stalo Tomovi?“

Church si připomněl spáleniště; jestli Tom uvízl v explozi, neměl velkou naději.

„Naposled jsem ho viděla běžet od skladiště v okamžiku, kdy došlo k výbuchu,“ pokračovala Ruth. „Hledala jsem ho všude. Vyptávala jsem se hasičů...“ Její hlas vyzněl do ztracena.

Na obzoru už byl vidět jenom malý oblouček červeného slunce

zbarvujícího Salisbury do šarlatových a nahnědlých odstínů. S vločkami sazí nesenými větrem a dusivým pachem spáleniny to připomínalo scénu z pekla.

„Tady na něho nemůžeme čekat," řekl nakonec Church. „Slyšela jsi, co říkal o Baobhan Sith. Večer se vydají na lov."

„Ale nemůžeme ho jen tak opustit," namítla Ruth. „Jestli žije, je dost chytrý, aby se schoval." Church pocítil bodnutí viny, že nezjistil, co se Tomovi stalo, ale neměli jinou možnost než pokračovat. „Musíme se do tmy dostat z města a zjistit, kam nás lucerna povede. Silnice asi nebudou v noci bezpečné, ale nemáme na vybranou, nebo ano?" Otočil se k Lauře. „Máte něco na spaní pod širákem?"

„Cestuji nalehko. Seženu si nějaké věci cestou - to je zázrak kreditních karet. A podle toho, jak se věci vyvíjejí, jim to nikdy nebudu muset zaplatit."

Plamínek lucerny se už výrazně nakláněl, jako by do něj foukal vítr. Church s určitým očekáváním řídil auto klikatými ulicemi, dokud nemířili stále stejným směrem: na sever.

Jenže měl v hlavě takový zmatek, že se skoro nedokázal soustředit na řízení. Nyní už věděl, co ta stará žena na břehu Temže znamenala: byla to předzvěst jeho smrti. Bylo by přirozené, kdyby ho to poznání zdrtilo, ale nedokázal přesně určit, co vlastně cítí: neochotu uvěřit i přes to, co mu řekla žena v Pozorovatelně, naději, že všechno třeba bude jinak, a dokonce jistou úlevu, že se blíží konec únavného zápasu posledních dvou let. Ale rozebírat to blíže bylo předčasné. Za krátkou dobu, po kterou se ženou hovořil, získal tolik informací, až se mu motala hlava. Co to všechno znamená a proč se toho účastní? A podaří se mu nakonec najít odpověď na jedinou otázku, která pro něj měla význam: proč si Marianna vzala život? Zapnul rádio s nadějí, že rozptýlí šum jeho myšlenek.

Auto zaplavila hudba. Věděl, že Laura nebude slyšet jejich hovor, a tiše se zeptal Ruth: „Myslíš někdy na smrt?"

Vrhla na něho podezíravý pohled, jako by chtěla prohlédnout skrze jeho otázku. „Ne, pokud nemusím."

„Ale nikdy nevíš, kolik času ti zbývá, ne?"

„Stalo se ti tam v tom místě něco, co jsi mi neřekl?" Upíral oči na silnici před sebou. „Myslím, že kdybych věděl, že brzy zemřu, rád bych udělal něco prospěšného, něco nesobeckého."

Ruth viděla, jak se tíha jeho myšlenek odráží v jeho tváři, a rozrušilo ji,

že se jí nechce svěřit.

Náhle se zdálo, že mluvit dál není vhodné. Slunce zapadlo za horizont a v autě mířícím do noci zavládlo stísněné mlčení.

KAPITOLA SEDMÁ

Zde jsou draci

Church se chtěl při sledování obecného směru daného lucernou držet na dobře osvětlených silnicích, ale to by znamenalo, že by se museli vracet ke Stonehenge, a Tom řekl, že Baobhan Sith tam drží hlídky. Musel se tedy vydat oklikou, která je vedla po neosvětlené silnici přes Salisburskou pláň. Sotva nechali sodíková světla za sebou a obklopila je noc, všichni měli dojem, že vidí, jak se po pláni pohybují podivné tvary; občas na ní zablikala zvláštní světýlka, bludičky, pokoušející se upoutat jejich pozornost, a v jednom okamžiku se po straně silnice objevil obrovský stín. Church sešlápl plynový pedál, projel kolem a nepodíval se do zpětného zrcátka, dokud nebyli o kus dál.

Cestování nebylo příjemné; cítili, že venkovská krajina se jaksi stala zemí nikoho, plnou nebezpečí. Zpočátku byly živé ploty vysoké a stromy se tiskly těsně k silnici, ale pak se krajina otevřela a oni ke svému zklamání zjistili, že nikde nevidí žádná vítající světla. Minuli označení území ministerstva obrany, kde červená vlajka ohlašovala probíhající vojenské cvičení; Churche na okamžik napadlo, jestli se ve skutečnosti nechtějí vypořádat s bytostmi, které by neměly existovat; pokud se s nimi vypořádat mohou.

Ulevilo se mu, když dojeli na předměstí Devizes. Lucerna při průjezdu městem ukazovala na severovýchod a za chvíli se ocitli na další klidné silnici, která však u nich nevyvolávala takový pocit opuštěnosti jako cesta vedoucí přes Salisburskou pláň. Krajina po obou stranách, zvlněná kopci a prehistorickým mohylami, působila starobyle. Do deseti večer prokličkovali mnoha malými vesničkami a nakonec se ocitli u Avebury - kde plamínek lucerny zůstal ve svislé poloze. Světla vesnice obklopené proslulými kamennými kruhy působila jako žalostná obrana proti plížící se noci. Church vjel na parkoviště ve středu obce, odkud viděli proti obloze siluety několika vztyčených kamenů; zmocnilo se ho podivné znepokojení ze synchronizace dávno zmizelých časů ozývajících se až dodnes.

„Další stojící kameny," poznamenala Ruth, která se dívala okénkem na hranaté, nepravidelné tvary. „Co teď máme udělat?"

„Je příliš pozdě, abychom něco dělali.“ Church si protáhl záda.

Laura se předklonila mezi ně. „Vypadá to, že jsme vjeli do mrtvé zóny. Hrozí, že je v tomhle místě nějaká hospoda?“

„Nejsme tady kvůli nočnímu životu,“ ozvala se jízlivě Ruth.

„Není důvod, proč bychom se při čekání na konec světa nemohli trochu pobavit.“ Laura popadla svůj počítač a mobilní telefon a vystoupila z auta.

Ačkoliv byl teprve březen, noc nebyla nijak chladná. Od Downs občas zafoukal vítr nesoucí množství jemných vůní a nepřítomnost dopravního hluku vzbuzovala dojem ztraceného času, což bylo jakýmsi zvláštním způsobem současně uklidňující i znepokojující. Hospoda Červený lev stála jen kousek dál, velká budova s mnoha pokoji, jejíž černé trámy skřípaly pod tíhou doškové střechy

„Nemůžu se zbavit pocitu, že bychom si raději měli vyhrabat liščí noru než sedět klidně nad pitím, jako by se nic nedělo,“ prohlásila Ruth, když se usadili ke stolu.

„Když se všechno zblázní, dělat normální věci dodává pocit jistoty,“ odpověděl Church „Hospody mají v podobných situacích velkou moc. Je to o scházení lidí, oslavě před—“

„Byli jste vy dva vždycky takoví kecalisté?“ Laura si nalila pivo z láhve do sklenice a pohodlně se opřela v židli. „Protože abyste věděli, začínám vidět špičku Armagedonu.“

Ruth se naježila. „Pořád jste s námi jen podmíněně. Byla by ostuda, kdybyste nás teď nechala na holičkách.“

Laura se výsměšně usmála, což Ruth popudilo ještě více a svůj další komentář směrovala k Churchovi: „Ta Mystická Meg by vám nedávala tolik informací, kdyby si myslela, že s tím nemůžete nic udělat.“

Church přikývl. „Máte pravdu. Myslí si, že jsme toho schopni.“ Zhluboka se napil piva a pak se na Lauru zvědavě podíval. „Měla jste dobré zaměstnání, pohodlný život. Proč jste se rozhodla jít s námi?“

Laura pokrčila rameny a pak se s předstíraným nezájmem rozhlédla po baru. „Nemůžu se vrátit ke svému životu a čekat, až se svět poveze na trakaři do pekla.“

„Ne, vy ho ještě potlačíte ze svahu,“ podotkla jedovatě Ruth. „Řekněme si to na rovinu, teď jsem jiný člověk,“ pokračovala Laura. „Svého času jsem prubla nějaké ty drogy. Není to nic úžasného nebo rozumného, ale co, bavila jsem se. A jestli jste někdy drogy zkusil, víte, že vás změní. Najednou zjistíte, že už nepatříte ke svým starým přátelům, co drogy

neberou. Pokud to sami nezkusili, nedokážou ani pochopit, čím procházíte. Po procházce tím hradem se cítím zrovna tak. Bylo to úžasné, zážitek, který změní celý život, lepší než ten nejdivočejší trip, a na celé zemi není jediná osoba, která by mě teď chápala. Kromě vás. Jsme spolu spříznění, Churchi-čéče. Jsme teď někde jinde než všichni ostatní. Vy byste se po tomhle mohl vrátit ke svému životu?“

Church cítil, jak Ruth vedle něho strnula. Netušil, jestli se ji Laura pokouší ještě víc naštvat tím, že jí vnucuje pocit outsidera, ale odhadoval, že ano. „Všichni jsme prožili podivné věci,“ řekl. „Myslím, že nás to staví na společnou půdu.“

„Ale proto se ještě nemusíme mít rádi,“ prohlásila chladně Ruth.

Laura odvrátila zrak; zdálo se, že ji nic nerozhází.

„Takže co znamená ten nesmysl s Bratry a sestrami draků?“ obrátila se Ruth přímo na Churche. „Zní to jako nějaký směšný tajný spolek.“

„Naznačila nám, že jsme nějak důležití. Jiní. Zvláštní.“ Pokrčil nos; ani jemu to nedávalo smysl.

Ruth si ironicky odfrkla. „Říkáš to tak, jako by to byl nějaký druh osudu. Ale kdybychom se neocitli pod Albert Bridge v určitý konkrétní okamžik, který byl zcela náhodný, tak bychom tu teď neseděli. Byla to jenom obrovská náhoda. Kdybych se nepohádala s Clivem a vzala si taxi, kdybys ty zůstal v posteli o pět minut déle, nic z toho by se nám nedělo. Takže jak to může být osud?“

Church pokrčil rameny. „Určitě mi nelhala - alespoň to tak vůbec nevypadalo. Možná se mýlila.“

„Ona fakt nelhala,“ podpořila ho Laura.

„Jak to víte?“

„Prostě to cítím.“

„Ale možná to vysvětluje, proč se ty bytosti mohou přetrhnout, aby nás zastavily,“ uvažoval Church nahlas. „Pomohlo by, kdyby nám ta tajemná žena přesně řekla, co má naše malá skupinka draků udělat. Mluvila něco o našem dědictví...“

„Kdyby tady byl Tom, vsadím se, že by k tomu měl co říct,“ poukázala Ruth.

„To jistě, seděl by tady a trousil hádankovité moudrosti jako Yoda,“ prohlásil Church. „Určitě nám něco tajil - nemůžeme mu důvěřovat. Třeba nám bude lépe bez něho.“

„Myslíte, že jsou kousíčky z něj rozprášené po celém Salisbury?“ Laura

se zahleděla na nějakého postaršího místního občana, který ji zvědavě pozoroval.

„Kdoví, kde je. Možná se propadl další takovou dírou ve vzduchu. Nebo se někde schovává a chce s námi vyběhnout.“

„Ale on nám přece pomáhal, Churchi. Jenom nebyl moc sdílný.“ Ruth chvíli přemýšlela, než dodala: „Působil trochu vystrašeně, když jsi mu řekl o tom černém psovi.“

„Kdybys ho viděla, nedivila by ses.“

Ruth se podívala k oknu, ale světlo uvnitř bylo příliš ostré, aby něco zahlédla. „Zajímalo by mě, kolik máme času?“

„Jak to myslíš?“

„Než po nás půjde něco dalšího. Divoký hon, říkal Tom. Nejhorší věc, kterou očekával.“

+ + + + +

Čekaly venku před hospodou, než se Church vrátí z toalet, a Ruth už se neudržela. Laura převalovala v ústech žvýkačku a kopala kamínky na zaparkovaná auta.

„Měla byste vědět, že k vám necítím důvěru,“ oznámila Ruth, „a že z vás nespustím oči.“

„Zeptejte se mě, jestli mě to trápí.“ Laura dál kopala do kamínků; jeden zarachotil na nové značce BMW.

„Mělo by.“

„Co ode mě chcete? Mám si vybrečet oči, protože mě nemáte ráda? Probuďte se, to se nikdy nestane.“

Ruth ji měla chuť uhodit, ale ovládla se. „Co to s vámi je? Tohle je noční můra. Můžeme v každém okamžiku umřít. Měla byste se alespoň snažit, abychom spolu vycházely.“

„Jsem, kdo jsem, slečno Otravná. Jestli se vám to nelíbí, budete si na to muset zvyknout.“

„Vážně? Očekáváte, že budu věřit, že DuSantiago je vaše pravé jméno? V Salisbury je asi hodně Jihoameričanů. A vy jste si nedala spoustu práce s vytvořením tohohle ledového, tvrďáckého image? To určitě.“

„Hezké kázání. Škoda, že jsou to jenom plané kecy. Nevíte o mně vůbec nic.“

„To je ten problém. Kdybyste se otevřela, mohli bychom vám začít

důvěřovat... pokud opravdu chcete pomoct.“

„Nesnažte se mě dojmout. Nejsem typ na objímání a odhalování duše.“ Kamínek udeřil do kapoty volva a spustil alarm. Laura se otočila zpátky k Ruth, tvář osvětlenou rozsvícenými směrovkami. „Jsem v tom po krk stejně jako vy. Nic dalšího nepotřebujete vědět.“

„Ne, to je—“ Ruth zmlkla, protože Church vyšel z hostince.

„Takže... noc v autě. Velmi pohodlné,“ řekl ironicky.

„Já šťastlivka. Zabírám zadní sedadlo.“ Když se Laura zastavila na krok od Churche, Ruth pocítila podivnou osamělost, jako by ji někdo postupně odstrkával.

„Myslíš, že to bude bezpečné?“ zeptala se.

„Stejně jako kdekoliv jinde. Alespoň budeme moct ujet, kdyby se něco dělo.“ Tiše se zasmál.

Ruth šla pomalu za nimi, zmatená náhlým poznáním, že její přátelství s Churchem se stalo hlubším, než si doposud uvědomovala. Jak k tomu došlo? ptala se v duchu. Jejich situace byla dost komplikovaná i bez citového angažování, ale celý ten stupidní chaos ji nějak zaslepil. Podívala se na Lauru a nenáviděla sama sebe za bodnutí žárlivosti, že dosavadní přátelský vztah s Churchem byl narušen. Jenom doufala, že je dostatečně rozumná, aby v těžkých časech, které je čekají, dokázala udržet své city na uzdě.

+ + + + +

Church se probudil za prvního světla. Klouby měl ztuhlé, chodidla ledová a jedna část stehna, kterou měl vraženou pod volantem, ho bolela. Jeho spánek byl rušený nejen nepohodlnou pozicí, ale také nočními můrami a strachem z bytostí ve tmě. Rozhodl se, že pro každý případ koupí stan. Ale sotva setřel hřbetem ruky z okenního skla sraženou páru. krása jarního rána okamžitě odplavila všechny jeho trampoty. Slunce právě vystoupilo nad obzor a zlatě zbarvilo několik mraků na pomalu modrající obloze. Mezi kameny stoupala a vlnila se jemná mlha a nad celým okolím vládl neuvěřitelný klid. Ze svého místa neviděl nic, co by upozorňovalo, že se nacházejí ve dvacátém století; mohlo jít o kteroukoliv dobu. Myšlenka ho zamrazila a dodala této chvíli strašidelný nádech, jako kdyby byl odříznut od života, jaký znal.

Ruth s Laurou ještě spaly. Okamžitě ho udeřilo do oči, jak jsou obě

svým způsobem krásné, když se jejich tváře oprostily od denních starostí.

Zatímco přemýšlel, jestli je má probudit, koutkem oka zahlédl něco, co ho přimělo k ostražitosti. Na plotovém sloupku poblíž keře hlohu seděl nějaký muž a pozoroval jejich auto. Church musel dvakrát mrknout, aby se ujistil, že ho neklame zrak; pozorovatel byl starý, štíhlý a kostnatý a se sluncem opálenou pokožkou vypadal jako zakrslý strom vyrůstající nad plot. Držel dlouhou pokroucenou poutničkou hůl, která musela měřit nejméně metr osmdesát, a rovné šedočerné vlasy mu volně splývaly kolem ramen. Nebýt oblečení - blátem znečištěných, hodně obnošených sandálů, pytlovitých hnědých kalhot a bílé plátěné košile rozepnuté až do pasu - připomínal Churchovi obrazy, na nichž takoví muži pomáhali zvedat kameny a stavět mohyly roztroušené po celé zemi.

„Kdo je to?“ zazněl Ruthin ospalý hlas. Promnula si spánkem zakalené oči a naklonila se blíž k Churchovi, aby na muže lépe viděla.

Laura se zavrtěla a za několik vteřin byla vzhůru i ona. Opřela se lokty o opěradla jejich sedadel. Na očích už měla brýle proti slunci. „Asi nějaký úchylný šmírák,“ řekla hrdelním hlasem. „Čeká, že mu tady v autě předvedeme trojku. Zkusme to - vsadím se, že bysme mu tím vytřeli zrak.“

„Jenom někdo zdejší,“ zamumlal Church. Otevřel dveře a vylezl ven. Přestože slunce už vyšlo, vzduch byl ještě studený a on se zachvěl chladem. Ticho rušilo pouze štěbetání ptáků. Ruth s Laurou ho napodobily. Přitáhly si pláště těsně kolem sebe a podupávaly nohama, aby rozproudily krev v těle.

Starý muž z nich nespouštěl oči po celou dobu, kdy šli k němu. Zblízka je překvapila barva jeho očí, modrých jako letní obloha a ještě zvýrazněných opálením. Church nedokázal určit jeho věk, ale z vrásek v obličeji odhadoval, že je mu přes šedesát.

„Dobré ráno,“ pozdravil Church.

„Dobré ráno,“ odpověděl muž bezvýrazně.

„Vstáváte časně,“ poznamenal Church.

„Ano. Stejně jako vy.“

Church si přál, aby měl alespoň přibližnou představu toho, co se mají pokusit vykopat ze země. Ačkoliv je lucerna přivedla do Avebury, nezdálo se, že jim pomůže v přesnější lokalizaci. „Viděl jste tady v okolí v poslední době něco divného?“

„Záleží na tom, co tím myslíte,“ odpověděl lišácky stařec. „Během svých cest jsem viděl hodně podivných věcí. Prošel jsem za život zemi

stokrát od Orknejí až po Scilly a všude, kde jsem se zastavil, bylo něco podivného.“

„Vy nejste místní?“ Church si muže znovu pozorně prohlédl; v jeho obličeji nebyly žádné zvláštní rysy ani vosková kůže, za níž se skrývali ti, které žena v Pozorovatelně nazvala Nočními chodci. Přesto byl podezíravý.

„Jsem místní všude, kam přijdu.“

Church už se opravdu začínal cítit v přítomnosti tohoto muže nepříjemně. Vznášela se kolem něho jakási mírně výhružná aura a jeho pronikavý pohled jako by naznačoval, že muž přesně ví, kdo Church je.

Stařec zalétl zrakem ke kamenům, a když se podíval zpátky, jeho oči byly chladné a neúprosné. „Vyvolejte tu nějaké potíže, a přijde vám to draho.“

„Kdo jste?“ zeptala se Ruth.

„Hlídám stará místa. Dávám pozor na ukryté poklady, nenarušené hroby, posvátná místa. Od skotských ostrovů až po nížiny na jihu, od Landʼs Endu až po Fens.“ Pevně sevřel svou hůl rukama, které vypadaly mnohem silnější, než by odpovídalo jeho stáří. „Spím pod hvězdami, odháním vykradače hrobů, hledače pokladů a vandaly. Můžete říct, že pečuji o zemi. Někteří mi říkají Pastýř kamenů—“

„Dozorce kostí.“ Ruth si vzpomněla na Tomův popis muže, který ho jako první upozornil na krizi. „Tom zmínil vaše jméno.“

„A kde je?“ zeptal se nabručeně muž.

Church s Ruth na sebe znepokojeně pohlédli.

„Už padl, viďte? A vy jste ti, které hledal?“ Jeho výraz naznačoval. že není nadšený.

„Kdo přesně jste a co víte o tom, co se děje?“ naléhal Church.

„A kdo jste vy, abyste se mě vyptával?“ Než Church stačil odpovědět, muž ho umlčel gestem ruky. „Dozorce kostí existuje od doby, kdy vztyčili tyto kameny. Když jeden zemře, už je připraven další a přebírá službu. Za starých dob nás bylo hodně. Byli jsme opatrovníci moudrosti, konali jsme obřady v hájích, učili lidi. Teď jsem zůstal jenom já.“

Church viděl v jeho očích plochou, šedivou oblohu nad Callanishem a zelená pole kolem Rollrights. V jeho hlase zaznívala ozvěna slavnostních zpěvů starodávných rituálů. Ale byla v něm i tvrdost přírody a Church věděl, že by bylo hloupé dostat se s ním do křížku. Stařec držel hůl spíše jako zbraň než pomůcku při chůzi a jeho štíhlé údy byly šlachovité a

houževnaté.

„Jak jste zjistil, že se všechno mění?“ zeptal se ho.

„Vycítil jsem to v zemi. V silách, které vám dávají znamení, pokud chcete naslouchat.“

„Modrý oheň?“

„Ano, to je jedna možnost, jak to vidět.“ Jemně klepl holí do drnu. „Všechno se mění, vrací se k tomu, jaké to bývalo. Města to zatím nevnímají, ale venkov už to začíná pociťovat. Lidé se drží dál od opuštěných míst, zejména po setmění. Došlo k mnoha zmizením a několika úmrtím, prozatím přičítaným náhodě. Ale brzy pochopí pravdu. Byl jsem před nedávném v Arbor Low v Peaks a viděl jsem vlka, který šel po dvou jako člověk. Jenom krátké zahlédnutí v divočině. Ale když jsem se tam šel podívat, našel jsem lidskou paži. Tedy to, co z ní zbylo.“

„Fuj!“ zašklebila se Laura.

„Tehdy jsem to věděl jistě, i když drobné změny jsem cítil dlouho předtím. Brzy budou muset překreslovat všechny mapy. Tuhle zemi nikdo nepozná. Vše bude nové a strašlivé. Vracejí se dokonce i některá ztracená místa. Viděl jsem...“ Zarazil se a podíval se někam do dálky. „Ale na to bude dost času později.“

V tónu jeho hlasu znělo znepokojení, které je zneklidnilo. Nejistě přešlapovali a nevěděli, co mají říct.

Stařec nakonec přerušil své zamyšlení a otočil se k nim se zachmuřeným výrazem. „A teď jste tady vy tři králíci. Připadáte mi jako potížisté. Možná bych vás měl raději vyprovodit.“ Výhružně jim zahrozil holí. Church instinktivně zvedl ruku na obranu a hůl okamžitě provedla tak rychlý manévr, že z ní byla jen rozmazaná šmouha. Zasáhla Churchovu paži z jedné strany a vzápětí ho udeřila do lokte, ale dost silně, aby ho zranila. Přesto mu projely žhavé jehly až do ramene a on se bolestí ohnul v pase. Ruth mu vykročila na pomoc, ale Dozorce kostí vrazil hůl mezi její lýtka a prudkým trhnutím ji porazil na zem. Hůl se jediným plynulým pohybem zvedla a mířila přímo na Lauřin krk. „Teď mi raději řekněte, co tady děláte,“ přikázal stařec hlasem ostrým jako pazourek.

Church se narovnal a prudce si mnul loket. Když hůl namířila na něj, rychle couvl o krok zpátky. „Nerozčilujte se,“ řekl, co nejklidněji dokázal. „Nepřišli jsme vám dělat problémy.“

„Něco hledáme,“ dodala Ruth spěšně. „Jeden ze čtyř talismanů.“ Dozorce kostí věděl přesně, co tím myslí. „Nikdy ho nenajdete.“

„Musíme,“ podotkl Church. „Jinak— Ale to řekněte vy, co jinak.“ Dozorce kostí spustil hůl a znovu si je ostře prohlížel. „Kdo jste, abyste si mysleli, že s tím můžete něco udělat?“

Church dostal nápad. „Jsme Bratři a sestry draků,“ oznámil.

A zřejmě to opravdu bylo potvrzení, na které muž čekal. „Takže Thomas vás našel,“ poznamenal zamyšleně. „Moc na to nevypadáte. Jak víte, že jste těmi, za které se prohlašujete?“

„Počkejte chvilku.“ Church šel k autu a vrátil se s lucernou. „Měl bych tohle, kdybych jím nebyl?“

Dozorce kostí odložil hůl a téměř uctivě k nim přistoupil. Pomalu natahoval ruce, dokud se neocitly po obou stranách lucerny, ale dával si pozor, aby se jí nedotkl. Plamínek jasně zářil a zbarvil jeho kůži do modra. „Hledač cesty,“ pronesl obdivně. „Slyšel jsem, že už dávno není v této zemi.“

„Nebyl,“ potvrdil Church. „To já jsem ho přinesl zpátky.“

Dozorce kostí tiše zaklel. „A nevíte, co jste získal, že ne? Nechat ho jen tak v autě! Zbláznil jste se, člověče?“ Church rozpačitě strnul. „Musíte ho mít neustále u sebe,“ řekl mu podrážděně Dozorce kostí. „Nesmíte připustit, aby padl do nepovolaných rukou.“

Všimli si, že když je teď lucerna ve volném prostoru a blízko kamenného kruhu, plamínek se pomalu otáčí. „To musí znamenat, že jsme na správném místě,“ usoudila Ruth. „Ale kde máme začít hledat? A po čem se vlastně máme dívat?“ dodala zoufalým tónem.

„A kde tady?“ doplnil Church.

Dozorce kostí potřásl hlavou s opovržením nad nedostatkem jejich vědomostí. „Stonehenge je možná známější, ale tohle je to správné místo. Nyní už valně nevypadá, díky těm biblí posedlým bláznům z minulého století, kteří strhli většinu kamenů, protože je považovali za dílo ďábla. Ale tohle je to nejvýznamnější místo v celé zemi, zdroj veškeré moci. Právě proto jsem teď tudy, abych byl na nejdůležitějším místě v době, kdy je velice pravděpodobné, že budu potřebný.“ Poklekl a rukou nakreslil na zemi široký oblouk. „Představte si, jak to tu vypadalo před pěti tisíci lety - posvátné místo melo délku pět kilometrů. Tady byl hlavní chrám, dva kamenné kruhy obklopené hlubokým kruhovým příkopem s břehem vysokým sedm a půl metru. A ze dvou stran sem vedly mírně křivolaké aleje, každá dlouhá dva a půl kilometru, vyznačená kameny vysokými tři metry. Umíte si představit, kolik práce to dalo? Určitě by to nedělali,

kdyby k tomu neměli nějaký důvod.“

„Tohle je zdroj modré energie?“ zeptal se Church. „Magie Země?“

„Tady je místo, kde je nejsilnější. Je to Dracontium, Hadí chrám. Pojmenovali ho tak podle způsobu klikatění přístupových alejí. Tenkrát se nevyskytovaly žádné přímé linie - za ty můžeme poděkovat až těm proklatým Římanům. Ale to není jediný důvod - drak je symbolem síly Země.“

„A také to sem přitahuje Bájná zvířata,“ pronesla zamyšleně Ruth, zatímco se pokoušela představit si takovou scénu bez stávajícího shluku domků.

„Slyšeli jste o nich, viďte?“ Z jeho výrazu by řekla, že ji najednou vidí v jiném světle. „No, je ještě další důvod, proč je to Hadí chrám.“

„Co tím myslíte?“

Stařec se pousmál. „Občas, když přitisknete ucho k zemi, slyšíte jejich řev.“

Church, Ruth a Laura se po sobě podívali, neschopní určit, jestli si tropí žerty. Než mu mohli položit další otázku, muž strnul a rychle se otočil směrem k Windmill Hillu, nedalekému starodávnému místu s výhledem na vesnici. Svraštil obočí a pozorně se díval, ačkoliv ani jeden z nich nerušil, co tam vidí. Po chvilce oznámil: „Pozorují nás.“

Sledovali jeho pohled, ale nikde nic neviděli. „Odkud?“ zeptala se Ruth.

„Tam shora. Z vrcholku kopce.“

„No jasně,“ komentovala to posměšně Laura, protože vzdálenost měnila pahorek v rozmazanou zeleň pod modří oblohy. „Když už jste v tom, povězte mi, co se děje v Birminghamu.“

Dozorce kostí ji ignoroval. Mhouřil oči, plně soustředěný. „Vidím sevřené hejno vran, krouží tam bláznivě jako černý mrak. A v jejich středu je člověk. Ne, člověk ne, nějaké monstrum. A jsou s ním další nestvůry.“

„Nestvůry.“ Churchovi uvízl dech v hrdle.

„Jdou si pro nás,“ vyhrkla Ruth. „Musíte nám pomoct.“ Stařec se na ni díval chladným pohledem, prosím, pomozte nám.“

„Jak mám vědět, co mám dělat?“ odpověděl nevlídně. „Vím o místu uložení talismanů tolik jako každý jiný, a je to něco, co ani nechci vědět.“

„Ale jeden z talismanů je někde tady. Říká nám to lucerna,“ nevzdávala se Ruth. „Znáte toto místo lépe než kdokoliv jiný. Kde myslíte, že by mohl být?“

Dlouho se na ni díval a vážil její slova, než odpověděl: „Na tajném

místě.“ Jeho mlčení vypovídalo o pochybnosti, jestli jim smí odhalit tak mnoho, ale něco v Ruthině tváři ho nakonec přimělo pokračovat: „Všechna stará sídla mají tajná místa. Součástí mé práce je zajistit, aby zůstala skrytá před všetečnými prsty, které by je mohly zpustošit a tím zničit samotnou zemi.“

„Musíte nám to ukázat,“ řekla vášnivě Ruth. „Jestli talisman nenajdeme, tak ke zničení země stejně dojde.“

„Raději ze mě nedělejte idiota.“ Někde v jeho hrdle zaznělo mlasknutí, pak se otočil na podpatku a vydal se ráznými kroky přes trávník. O pět minut později se zastavil u rozměrného megalitu, který v ranním slunci vrhal na zem impozantní stín. „Ďáblova židle,“ oznámil a kývl ke kameni. „Vesničané tvrdí, že když ho stokrát oběhnete, uslyšíte hlas ďábla. Ale to, co slyší, není ďábel.“

„Kdybych ho stokrát oběhla já, uslyším zvuk svého žaludku procházejícího ven mými ústy,“ poznamenala Laura.

„Postačí trojí obejití ve směru proti hodinovým ručičkám,“ řekl Dozorce kostí a vedl je kolem kamene. Cítili se jako pitomci, pochodující v řadě jako žáčci mateřské školy, ale při třetím obkroužení začala do vzduchu proudit zemská energie. Procházela z konce jejich páteří meridiány těl. „A teď rychle po západní kennetské cestě,“ vybídl je stařec.

Spěchali vzhůru po strmém náspu, seskočili na druhou stranu, přeběhli cestu a vrhli se do nějaké brány. Dvě řady betonových krajníků vedly k největší skupině megalitu, jakou kdy viděli, a táhly se v podobě aleje přes pole. Jak postupovali kupředu, pod podrážkami jim prokmitá-valy modré záblesky a šimrání v páteřích se už dostalo až k zátylkům. Church měl blouznivý pocit; krajinou protékaly skvrnité vzory ze světla a stínu a v uších mu burácel podivný zvuk. Když se půda ve středu cesty před nimi začala otevírat, nejdříve si myslel, že je to vidina. Ale Dozorce kostí je hnal dovnitř. Slézali ve tmě dolů, zatímco trávník a hlína nad nimi se s rachotem zavíraly.

+ + + + +

Nestvůry, které Dozorce kostí zahlédl nad Windmill Hillem, viděly zvláštní rituál otevírající cestu do utajeného místa. Nemohly proniknout do stanoviště světla a života, ale až země vyplivne Bratry a sestry draků, budou tam čekat. Rychle se přesunuly k Avebury, schovaly se za ploty a

do děr, kamkoliv, kde jim krajina nabízela alespoň slabý stín. Každý vesničan, který by v tuto časnou hodinu náhodně vyhlédl oknem, mohl spatřit jen jedno: hejno vran kroužící v tak sevřeném šiku, že nebylo možné říct, jak dokážou mávat křídly: vír černi, zobáků a spárů, formaci ve tvaru lidské postavy a pohyb vyjadřující rezolutní moc.

+ + + + +

„Kde to jsme?“ zeptal se Church a mžoural do šera. Zvedl lucernu, která poskytovala dostatek přízračného modrého světla, aby něco viděl. Vzduch byl vlhký a voněl hlínou. Někde blízko zněla dutá ozvěna kapající vody.

„V srdci tajemství,“ odpověděl ledově Dozorce kostí. „Nezraďte mou důvěru k vám, jinak nebudete mít příležitost o tomto zážitku komukoliv vyprávět.“ Starcova otevřená hrozba je znervózněla a nikdo z nich neměl chuť se střetnout s jeho pronikavým pohledem. Místo toho upřeli zrak dopředu, kde se nízký tunel postupně svažoval do hloubi země. Dozorce kostí je vedl dál, Church se zdviženou lucernou se držel po jeho boku. Všichni zachovávali úzkostné mlčení.

Kráčeli tak zhruba patnáct minut. Tunel se před nimi postupně rozšiřoval tak, že si toho téměř nepovšimli; světlo se už neodráželo od stěn, ale mizelo v tísnivé tmě, a ozvěna jejich kroků zněla tlumeněji. Začínalo se rozsvěcovat; světlo lucerny bylo pohlceno jiným, jasnější modrou září odněkud zepředu. Roztřeseni směsicí údivu a očekávání postupovali stále dál, dokud se neocitli na kraji římsy nad jezerem modré energie, pěnící a vířící jako vařící voda. Ruth už se chtěla zeptat, co to je, ale Dozorce kostí ji umlčel netrpělivým mávnutím ruky. Opřel se dlaněmi o kolena a nahlížel do jezera. Když sledovali jeho pohled, postupně spatřili v azurové hloubce nějaký tmavý tvar. Stoupal vzhůru; zpočátku pomalu, ale pak se zvyšující se rychlostí a ještě divočejším vířením energie, až se náhle nad hladinou vynořil dlouhý hadovitý krk, který se opět ponořil. Bylo to kratičké mihnutí, ale měli pocit něčeho velkolepého, šupiny lesknoucí se zlatě a zeleně na těle plném elegantní síly.

„Toto Bájné zvíře nikdy neodchází,“ sdělil jim Dozorce kostí. „Většinou spí.“

Ostatní se opatrně narovnali a naslouchali nepřirozeným ozvěnám narážejícím do stěn jeskyně. „Jste si jistý, že je to bezpečné?“ zeptala se Ruth. „Může nás na místě usmažit.“

„Mohlo by, kdyby chtělo," odpověděl Dozorce kostí, což je zrovna neuklidnilo.

„Je to král všech ostatních," oznámila Laura tónem, který je překvapil; řekl jí to její instinkt. Prošla kolem nich na samý okraj římsy, ale tvor už se ztratil v modrých vlnách.

„Je z nich nejstarší," souhlasil Dozorce kostí. „Když všechny fantastické bytosti odešly do Ústraní, tohle zde zůstalo, aby chránilo zemi a udržovalo oheň v kamnech planety. Připravené na čas, kdy moc bude opět svobodně plynout." Vrhl na Churche vědoucí pohled.

„To má být jedna z věcí, kterou máme udělat?" zeptal se Church. Dozorce kostí pohrdavě potřásl hlavou.

„My nevíme, co se od nás očekává!" namítla Ruth. „Nemáme nejmenší tušení, co jsou Bratři a sestry draků. Proč si všichni myslí, že jsme to my. A co se to vůbec děje!" Stres způsobil zlomení jejího hlasu na konci věty.

„Nesesypte se z toho," vysmála se jí Laura.

„Nejsem váš učitel." Dozorce kostí došel na kraj římsy a začal se rozhlížet po jeskyni. „Teď vám podávám pomocnou ruku, ale pak už je všechno pouze na vás. Mám-li být upřímný, nemyslím, že jste takové práce schopni."

„Co vy víte," zamumlala Laura.

Otočil se a ona si pomyslela, že ji chce udeřit holí. Místo toho však ukázal na jedno místo ve stěně jeskyně nedaleko od nich. „Tamhle je stezka, která vede kolem jezera na protější stranu. Tam možná najdete to, co hledáte. Ale možná ne."

Church se podíval do místa, kam stařec ukazoval. „Vypadá dost nebezpečně. Je široká tak třicet centimetrů."

„Bude lepší nedívat se dolů," poznamenala Ruth.

Dozorce kostí ji zadržel za paži, dřív než stačila vykročit. „Jenom jeden z vás."

„Proč?"

„Protože ten, komu tento dům patří, to dovolí pouze jednomu."

Chvíli se dívali do modré hlubiny a uvažovali. Nakonec Church řekl: „Asi vám musíme věřit. Ale jak můžeme mít jistotu, že to nezaútočí ani na toho jednoho z nás?"

„Vycítí dračí duši," vysvětlil Dozorce kostí. „Jeden je v bezpečí."

„Co to říkáte? Že jsme příbuzní?"

„Ne způsobem, který byste pochopil," odpověděl stručně Dozorce kostí.

Church vzdychl. „Zdá se—“

„Ne tak rychle, vůdce,“ ozvala se Laura. „Obdivuji vaše kavalírství a tak, ale tohle chci udělat já.“

„V žádném případě!“ Ruth divoce vrtěla hlavou. „Pravděpodobně chce ten talisman pro sebe—“

„Takže vy mi nevěříte.“ uťala ji Laura. „Ale raději byste měla začít, protože tohle je partnerství a moje slovo má stejnou váhu. Pokud věříte tomu, co řekla Mystická Meg, a já jsem jedna z těch pěti velkých es, měli byste mě teď přinejmenším vyslechnout.“

„Já nevím...“ Church se kousal do kloubu prstu.

„Já říkám ne,“ prohlásila rozhodně Ruth.

Dozorce kostí výsměšně zafuněl. „Tak tohle je beznadějné.“

„Má pravdu.“ Church si přejel rukou po obličeji a doufal, že dělá správné rozhodnutí. „Takhle se nikam nedostaneme. Musíme si určitým způsobem věřit“

„Cením si vašeho projevu důvěry,“ usmála se Laura.

„Já pořád říkám ne,“ dodala Ruth poněkud dětinsky.

Laura bez ohlédnutí zamířila ke stezce. Když ji uviděla zblízka, zadržela dech. Church měl pravdu: byla široká stěží na délku chodidla a stěna pod ní strmě spadala do zvířené modré energie. Aniž by dala najevo svou nervozitu, přitiskla se zády ke kamenné zdi a rozhodně vykročila.

+ + + + +

Úzkost proměnila Lauřina ramena a žaludek v uzly ocelového lana, přesto nedokázala odolat síle, která ji nutila dívat se dolů na hladinu jezera. Zlověstné tělo Bájného zvířete občas narušilo hladinu, jako by tvor sledoval její postup, ale i nejmenší zahlédnutí jeho obrysuji plnilo vzrušením; znovu se cítila jako dítě.

V ústech cítila kovovou pachuť modré energie, která stoupala nad hladinou; připomínala jí lavalampu. Sebemenší zvuk, který vydala, zněl zkreslený jeskyní a energií jako něco téměř halucinogenního. Musela jít přilepená ke stěně a nahmatávat chodidlem každý krok. Bylo to namáhavé a děsivé, ale postupovala docela rychle. Church a ostatní se už ztráceli v modravém oparu a stěny jeskyně se teď začaly vzájemně přibližovat. Umožňovaly jí vidět věci, které ji děsily i fascinovaly. Ze skály vyčnívaly lidské kosti stejně jako zbytky jiných koster, které zdaleka nepatřily lidem

ani zvířatům, vysokým stářím zažloutlé a ztrouchnivělé Z výčnělků visely rezavé přilbice, meče a kroužková brnění, sekery a hrubé nástroje z dávnějších věků. A také tu byl poklad, nepředstavitelné klenoty, stále se ještě lesknoucí zlaté artefakty a záhadné předměty: připomínalo to stračí hnízdo naplněné staletým plundrováním, rozsypané po římsách nebo výstupcích.

Jeskyně byla čím dál sevřenější, dokud obě stěny nebyly od sebe vzdálené méně než pět metrů, a Laura se bála, že nakonec uvízne v pasti. Ale pak se stěny najednou znovu rozestoupily a objevilo se něco jako oddělená jeskyně. Byla mnohem menší než předchozí a římsa poskytovala výhled na to, co Laura dokázala popsat pouze jako pláž zalévanou Přílivem modré energie.

Opatrně pokračovala k zadní stěně jeskyně. Když se přiblížila víc. spatřila na ní zřetelně vytesaný obličej a složité symboly a ornamenty nepochybně keltského původu: spirály, překrývající se kruhy, nekonečné linie, tváře, stylizovaná zvířata, draka. Zdálo se, že řezby vyjadřují něco víc než ozdobný vzor, ale neměla tušení, co mohou znamenat. O něco dál byl ve zdi výklenek lemovaný dvěma vyřezávanými stromy tvořícími nad ním oblouk z propletených větví. Na dně leželo několik lebek s prázdnými očními důlky a vyceněnými zuby; mezi větvemi stromů na ni hleděl obličej vytvořený z listů.

Ačkoliv se zdálo, že výklenek je plytký, byla v něm tma, takže nebylo vidět, co obsahuje. Jinak kolem nebylo nic nápadného, proto popošla, aby lépe viděla dovnitř. Okamžitě si uvědomila, že to byla chyba.

Za jejími zády se burácivě zavřely dosud skryté dveře a uvěznily ji v naprosté tmě. O vteřinu později vycítila pohyb, chvějivý dotek na kotníku, zádech a krku. Něco podobného kostnatým prstům jí pevně sevřelo zápěstí, trhlo jejími pažemi nahoru a do stran, zachytilo se jí ve vlasech a objalo její pas. Laura si nemohla pomoct, otevřela ústa a vykřikla.

+ + + + +

Zvuk jí uvízl v hrdle s brutalitou, která překvapila i její krutě trestané, moderní, dospělé já. Přinutila ke klidu to vyděšené malé děvčátko pokoušející se o únik. *Nebuď patetická*, pomyslela si vztekle. Jenže vězela v klaustrofobické tmě a neměla tušení, co ji drží: něco, co vnímala jako prsty, jako kosti, živé a přesto mrtvé.

Dveře za jejími zády byly z pevného kamene, nemohlo jimi pohnout sebesilnější tlačení. Odhadovala, že před obličejem má volný prostor tak patnáct centimetrů, a když pohnula rameny ze strany na stranu, otírala se o stěny. Byl to hrob. Znovu spolkla paniku. *Zachovej klid, zachovej klid*. Bájné zvíře by ji přece nepustilo až sem jen proto, aby ji zapečetilo v kameni. Zoufale se snažila vybavit si řezby na zdi pro případ, že by nabízely nějaký návod, jak z téhle pasti ven. Hruď měla jako sevřenou ocelovými pásy a dýchání bylo stále obtížnější. Je snad tento výklenek vzduchotěsný? Pokusila se uvolnit z toho, co ji drželo, ale pouta se ještě přitáhla. Znovu se přihlásila panika, valila se v temných vlnách hrozících ji utopit, dokud nelapala po dechu a necítila, jak z ní všechno padá. A pak se náhle dostavil okamžik jasnozřivosti, kterého se chopila se zoufalstvím tonoucího. Ochabla a uvolněním všech svalů se zhroutila dopředu. Jakmile předstírala mrtvou, chapadla uvolnila sevření a nakonec ji úplně pustila: past byla určena těm, kdo bojují, nikoliv příteli, jenž odevzdaně nabídne sám sebe. Ale možná v tom je víc než tohle, pomyslela si Možná jde o nějaký druh testu.

„Abrakadabra," řekla s nadějí. Přejela prsty po zdi před sebou. Byla rovnoměrně hladká kromě jedné oblasti, kde se nacházely nezřetelné prohlubně. V neproniknutelné tmě se pokusila soustředit na hmatový smysl a nerozptylovat se ničím jiným: kruh a v něm další dva malé kroužky. Nalevo linie klikatící se ven a končící v otvoru velkém jako špička jejího ukazováčku. Napravo další linie vedoucí mimo, ale prudce ukončená. Laura si promítla celý vzor v mysli a po chvilce váhání pochopila, co to je: mapa aveburského Dracontia; až na to, že linie na pravé straně by měla mít zrcadlové prodloužení linie z levé strany. Pokračovala po stěně do místa, kde by linie měla končit, a tam nahmatala malý hrbolek.

Najednou věděla, co musí udělat. Prudce zatlačila a hrbolek vklouzl do stěny. O vteřinu později zaznělo kliknutí a ve výšce její hlavy se otevřelo malé okénko. Zaplavilo výklenek rozptýleným modrým světlem. V nově odhaleném místě ležel lesklý černý kámen velký jako její dlaň. Když ho Laura vytáhla, překvapilo ji, že je na dotek teplý a hebký jako kůže. Jakmile si ho strčila do kapsy, dveře zajely zpátky do zdi a ona s ulehčeným nadechnutím vlhkého vzduchu vykročila zpátky do jeskyně.

+ + + + +

„Tohle čekání je hrozné,“ prohlásil Church sedící na římse s nohama svěšenýma přes okraj nad jezero s modrou energií, měl znepokojující pocit, že kdyby se odstrčil, mohl by kráčet po jeho hladině.

„Teď víš, jak jsem se cítila v Salisbury.“ Ruth byla stále rozzlobená, že dovolil Lauře jít na tak důležitou misi; a ještě víc se zlobila na sebe, že to tak cítí. Dozorce kostí je nechal samotné a mlčky čekal ve stínu poblíž tunelu, kterým sem přišli.

Church hleděl do modré hlubiny a jeho ruka podvědomě zamířila k Černé růži v kapse; od chvíle, kdy vstoupili do podzemí, cítil její nesmírný chlad, pálila ho do kůže jako kus ledu. A teď ho ten nepříjemný pocit začal zneklidňovat. „Bratr draků. Co to přesně znamená? Chtěl bych, aby nám někdo dal nahlédnout do patřičných skript. Proč jsme něco výjimečného?“

„Ty se necítíš výjimečný?“ Ovládla nutkání obejmout ho kolem ramen. Od návratu z Pozorovatelny byl jiný; nějak zachmuřenější, intenzivnější, pokud to bylo možné. Podivné spojení emoční křehkosti a síly charakteru ji tak hluboce dojímalo, až si chvílemi myslela, jestli není nemocná, přestože znala pravdu. A ta byla stejně zlá.

„Určitě ne způsobem, jak všichni ti divní lidé naznačují,“ odpověděl. „Vždycky jsem se cítil být jiný. Už ve škole jsem věděl, že nejsem jako ostatní děti. Přicházela ke mně, víš? Když jsem byl chlapec.“

„Kdo?“

„Ta žena z Pozorovatelny.“

„Pak jsi opravdu jiný. Už od počátku.“

„Ale uvnitř to tak necítím. Cítím se normálně, tak jako vždycky.“

„Nevím, jestli se někdo cítí být jiný, dokud není povolán—“ Přerušilo ji zavolání Laury, která překonávala poslední úsek stezky.

Rozběhli se jí vstříc. „Už jsme vás málem odepsali,“ řekl Church.

„Falešné mince se člověku vždycky vrátí. To byste měli vědět.“ Sáhla do kapsy a vytáhla kámen; zdálo se, že vyzařuje vnitřní světlo. „Podívejte, co jsem našla.“

Church s Ruth ji obklopili. „Co to je? Páni! Čekala jsem kus skály nebo něco podobného,“ podivila se Ruth.

Church se na ni udiveně podíval. „Ale to je kus skály.“

„Ne, není. Je to diamant,“ řekla Ruth nevěřícně.

„Copak jste se oba zbláznili? Je to černý kámen podobný leštěnému obsidiánu.“

Nevěřícně hleděli jeden na druhého, dokud k nim nepřistoupil Dozorce

kostí. „Šetřte dechem. Nemá žádný tvar existující na zemi. Je tekutý jako všechno z Jiného světa. Naše malé mozečky to nedokážou chápat, takže mu sami dáváme nějaký tvar, abychom mu rozuměli.“

„To je šílené,“ vyhrkla Ruth. „Jak—“

„Nezáleží na tom, jak věci vypadají,“ vysvětlil netrpělivě stařec, „dokud sami víte, čím jsou.“

Church pokukoval po kameni v Lauřiných rukou. „První ze čtyř talismanů. Co dělá?“

Laura ho nabídla k prozkoumání Dozorci kostí, ale stařec ucouvl. „Nepřibližujte ho ke mně! Je příliš mocný. Teď je to vaše břímě.“

„Ale co dělá?“

„Nedělá nic,“ odsekl Dozorce kostí. „Není to hračka! Má svůj účel, který nepochybně dříve nebo později zjistíte. Ale teď už dost hloupých otázek. Vraťme se na světlo. Ale ne stejnou cestou. Nepochybuji, že na západní kennetské cestě nás čekají naši přátelé z Windmill Hillu.“

Zavedl je k jinému tunelu. Když stoupali vzhůru při světle lucerny. Church se Laury zeptal: „Měla jste při jeho vyzvedávání nějaké potíže?“

„Procházka růžovou zahradou,“ odpověděla.

+ + + + +

Vynořili se do teplého oslepujícího ranního světla na beckhamptonské cestě, klikaté trase na druhé straně Avebury. Po vlhkých chodbách tady vzduch voněl jarními květinami a zelení venkovské krajiny.

„Teď odtud co nejrychleji zmizte a neohlížejte se zpátky,“ zavrčel Dozorce kostí. „Poflakujte se tu déle a budete mít ďábla v patách.“

„Kam teď půjdete vy?“ zeptala se Ruth.

„Musím se starat o starobylá místa, navštívit posvátné háje, zkontrolovat staré kosti v celé zemi. Myslím, že v této době mě potřebují víc než kdykoliv předtím.“

„Díky za vaši pomoc,“ řekl Church a natáhl ruku, kterou stařec ignoroval. „Bez vás bychom to nedokázali.“

„Ano. A nezapomeňte na to. Já jenom zatraceně doufám, že jsem udělal správnou věc. Nezničte to všechno.“

Pak se otočil a odcházel bránou do polí rychleji, než by předpokládali. Chvílemi téměř klesal na všechny čtyři, takže vypadal víc jako zvíře než člověk, když mizel v dáli.

„Měli jsme využít jeho pomoc,“ poznamenala lítostivě Ruth.

„Nepotřebujeme žádné plesnivé dědky.“ Laura si znovu nasadila brýle proti slunci. „Máme na své straně mládí, dobrý vzhled a sex.“

„Podívejte na tohle.“ Church zvedl lucernu; plamínek nyní ukazoval na jihozápad.

Spěchali tichými ulicemi k autu a vyjeli z města, dříve než si jich někdo všiml.

+ + + + +

Mračno vířících a křídly pleskajících vran nad západní kennetskou cestou se náhle vydalo na jihozápad. Z jeho středu se ozýval hrdelní hlas naplněný zvířecím mručením a od živých plotů jako by se oddělily čtyři stíny. Hlas zaštěkal a znovu zamručel, nesrozumitelný lidským uším. Všichni ptáci štěbetající ve větvích a krávy bučící na lukách ztichli.

KAPITOLA OSMÁ

Světlo, které nikdy nezhasne

„Jestli chcete, abych se zcvokla úplně, tak do toho, přehrajte Sinatru ještě jednou.“ Laura prudce kopla zezadu do Churchova sedadla. „Protože Come Fly With Me jsme zatím slyšeli jenom kolikrát - tisíckrát? Psychóza vyvolaná hudbou není nic pěkného na pohled.“

Church podrážděně vyhodil kazetu z přehrávače. „A co tedy chcete?“

„Něco od někoho, kdo ještě není mrtvý, by bylo skvělé.“

„Nerada to říkám, ale tentokrát jsem na její straně,“ přidala se Ruth.

„Fajn. Spikněte se proti mně.“

Laura se opřela pažemi o jeho opěradlo a na krku ho ovanul její teplý dech. „Nemáte nic, po čem se vám z uší spustí krev?“

„Hřebík?“

„Co nějaká dobrá klasika, řekněme *The Chemical Brothers*?“

„Ne.“

„O co jde? Vy nemáte rád muziku, při níž se vám vaří krev?“

Už chtěl odpovědět *míval jsem*, ale uvědomil si, jak žalostně by to znělo. Jestli měl přiznat pravdu, jeho podráždění z Laury pramenilo víc z toho, jak poukazovala na ztracené části jeho charakteru než z jejích přímých způsobů.

„A co třeba rádio?“ odsekl s pocitem prvního uštknutí sebenenávisti. Zapnul je a ladil stanice, dokud se neozvala hudba.

„Asi to bude muset stačit.“ Laura se po svém úspěchu zase opřela dozadu.

Hudba ustoupila sirupovitému hlasu místního dýdžeje, který minutu nebo dvě nesmyslně tlachal, než znovu nastoupil šumivý hit z nejlepší desítky. Venku se přihnal vítr z vysočiny na sluncem zalitá pole, rašící stromy, jiskřivé potoky a malé kamenné mosty. Cesta za nimi byla povzbudivě prázdná a Church, vzdor všemu dění, byl ve světle jejich úspěchu v Avebury pozoruhodně klidný. Lucerna je vedla po A4 směrem na Bath, kde mohli zrychlit a zvětšit vzdálenost mezi sebou a čímkoliv, co na ně čekalo na kennetské cestě a čeho se Dozorce kostí obával. Cítili se natolik sebejistí, že si dovolili malou zastávku v Chippenhamu, kde si pro případ

nouze koupili dva stany, vybavení pro vaření a další tábornické pomůcky. Laura namítla, že není typ pro život pod širákem, ale jako vždy se zdálo, že to bylo spíš pro efekt.

Bath se dusil rušnou dopravou, zimní sezóna byla pomalu zapomenuta; turisté se hrnuli do římských lázní nebo zírali na georgiánskou architekturu. Ruth zamumlala něco o slepé ignoranci a v autě se nakrátko rozhostila přecitlivělá nálada, protože si všichni pronikavě uvědomovali, co je v sázce.

Ale jakmile vyjeli z Bathu do řídce osídlené krajiny za městem, jejich myšlenky se opět soustředily na úkol, který měli před sebou. Cestovalo se jim dobře a zdálo se, že lucerna je vede hluboko na jihozápad, daleko od problematické oblasti, v níž se zdržovali předchozí dny.

Při projíždění malými pohlednicovými vesničkami na jih od Bristolu a kolem zvlněných svahů Mendip Hills po levici je náhle vyděsilo pronikavé, uši rvoucí statické praskání v rádiu. Jakmile utichlo, dýdžejův hlas vystřídal výsměšný smích zanikající a vystupující ze šumu, chvíli hlasitý, chvíli tišší; bylo na něm něco nelidského. Byl to stejný smích, jaký Ruth s Churchem slyšeli na pásce v ordinaci terapeuta po zážitku pod Albert Bridge. Church rychle točil ladicím knoflíkem, ale smích se neměnil a valil se z reproduktorů ještě dobré půl minuty poté, kdy rádio vypnul. Ruth s Church na sebe vrhli zneklidněné pohledy. Po osmi kilometrech vypadla v autě veškerá elektrika.

+ + + + +

„Podívám se na to, ale dneska už to nebude.“ Automechanik se podíval na zaprášené hodiny nade dveřmi dílny; byly tři odpoledne. Muž byl neobvykle vysoký, s masivními kostmi a pořádným pivním břichem pod modrými montérkami znečištěnými olejem. Tvář měl hrubou a rozcuchané černé vlasy prokvétaly šedinami. „V tuhle chvíli se všechno zbláznilo.“

Church seděl unaveně na blatníku nissanu. Poslední hodinu strávil hledáním dílny s odtahovým vozem. Tento mechanik byl jediný, kdo se nechal doslova uprosit.

„To jsou ta moderní auta, víte?“ pokračoval muž. „Dělají je tak, aby se kazila. I když poslední týden se děly věci, jaké jsem ještě nezažil. Bylo tu plno každý den, většinou poruchy elektriky, ale i slušné množství rozkřáplých alternátorů. Říkám vám, musíte mít slušné znalosti, abyste si s

tou novou elektronikou poradili. Tenhle týden jsem se s jednou trápil celý den a potom najednou zničeho nic byla zase v pořádku. Ať se propadnu, jestli vím, co s tím bylo. Nenašel jsem žádnou závadu, a přesto byla mrtvá jako dodo, když sem auto přivezli.“ Zakroutil hlavou nad tou záhadou a dodal: „Ale co, pro podnik to není špatné.“

Churchovi se dostalo ujištění, že jeho auto bude druhý den první na řadě. Přešel k Ruth s Laurou, které seděly s kempinkovým vybavením na prašném dvoře. Dílna stála u hodně vyježděné cesty, kterou neopravovali nejméně od padesátých let, stejně jako historickou benzínovou pumpu před ní, patřící spíš do muzea. V okolní krajině bylo vidět jen několik roztroušených farem a neozývaly se žádné zvuky dopravy, pouze zpěv ptáků ve shlucích stromů.

„Co říkal?“ zeptala se úzkostně Ruth.

„Zítra. Myslím, že to můžeme risknout a dát mu šanci, než se začneme rozhlížet po nějaké půjčovně aut.“

„No jasně, těch tady bude spousta,“ podotkla sarkasticky Laura.

Ruth neunikl Churchův ustaraný výraz, a proto se ho zeptala, co se děje. Opakoval mechanikovo vyprávění o záhadných poruchách. „Mám dojem, že se začalo dít to, co Tom předpovídal. Jako by tváří v tvář všem těm věcem, které by neměly existovat, přestaly platit všechny vědecké zákony.“

Laura se na něho zvědavě podívala. „Jak to myslíte?“

Pokývl hlavou k její tašce s počítačem a odpověděl: „Tak, že tohle spolu s ostatním technickým zařízením pro nás brzy bude stejně užitečné jako pro nějaký zapomenutý kmen v Amazonii. Začínají platit nová pravidla. Věda umírá.“

„Pokud s tím něco neuděláme,“ podotkla nadějně Ruth, ale Church si jenom naložil na rameno stany a batoh a vykročil po cestě.

+ + + + +

Našli si dobré tábořiště uprostřed opuštěného lesíka mimo dohled z cesty. Nepožádali o svolení, dali přednost anonymitě. Stromy rostly dost hustě, aby náhodný kolemjdoucí neviděl stany, a na přírodní mýtině chráněné křovím mohli bezpečně rozdělat oheň. Ruth se při vyhlídce na sdílení stanu s Laurou tvářila nespokojeně, ale dospěly spolu k určité nevyřčené dohodě a Church se vzdálil do lesa nasbírat dříví.

Při procházení mezi stromy byl tak pohroužen v myšlenkách, že si

nevšiml blížící se postavy, dokud nestála přímo za jeho zády. Polekaně se otočil připravený bojovat nebo utíkat, ale pak se ho zmocnily rozpaky, protože zjistil, že je to asi desetiletá dívenka, hezká, s dlouhými světlými vlasy a smetanovou pletí. Měla na sobě těsné tričko s motivem vycházejícího slunce a pytlovité vybledlé džíny.

„Ahoj," řekla se silným západoanglickým přízvukem. „Hledáte tady něco?"

„Jenom si to tu prohlížím," odpověděl poněkud hloupě.

„Tady není moc k vidění." Její smích byl odzbrojující.

Churchova obezřetnost povolila a také se na ni usmál. „Opravdu to tu není nic pro mě."

„Odkud jste?"

„Z Londýna."

„Chtěla bych žít v Londýně." Zasněně se zadívala někam do dálky. „Musí být skvělé žít někde, kde to bzučí."

„Až budeš starší, nic ti v tom nebude bránit."

Její úsměv byl poněkud tajemný. „Jmenuji se Marianna. A vy?"

„Jack." Ačkoliv o ní nic nevěděl, byla mu sympatická už tímto jménem. „To je hezké jméno," pokračoval. „Znával jsem jednu Mariannu."

„Byla vaše kamarádka?"

„Ano."

„Rozešli jste se?"

Chvíli přemýšlel, ale pak řekl pravdu: „Zemřela."

Marianna smutně pokývla. „To se dalo čekat." Church na ni zvědavě pohlédl, ale dívenka už poskakovala dopředu před něho. Uviděla hromádku nasbíraných větví, usmála se a řekla: „Tak jenom prohlídka, co? Zdá se mi, že si tu chcete rozdělat oheň." Rozhlédla se. „Kde tábořite?" Church svěsil ramena. „Hrome. Převezla jsi mě. Podívej, snažíme se být nenápadní. Ocenil bych, kdybys o nás nikomu neříkala."

Její smích nad Churchovým očividným zklamáním byl nevinný a nakažlivý. „Nebojte se, neprásknu vás. Ale jestli vás najde můj táta, tak to bude jiné. Jsou to jeho pozemky a vždycky se vzteká na zatraceně tuláky. Poslednímu vyhrožoval, že na něho pustí psy. Jsme blízko Glastonbury, takže tu prochází hodně těch otrhaných týpků z new age. Někteří po sobě nechají hrozný nepořádek, ale většina mi připadá v pořádku. Jenže otec je všechny považuje za gaunery a vandaly."

„No, my nejsme ani jedno."

„To vidím. Pojďte, pomůžu vám nasbírat dřevo.“ Šla vedle něho asi minutu nebo dvě a pak řekla: „Chybí vám?“

„Marianna? Ano. Hodně.“

„Myslela jsem si, že vypadáte smutně. Vidím vám to v očích.“ Church sebou cukl při představě, že je to na něm tak patrné. Zavládlo dlouhé zamyšlené ticho, než se dívenka zeptala: „Myslíte, že lidé umírají pro nějaký důvod?“

Pokrčil rameny. „Já nevím...“

„Ano, ale co si myslíte?“

„Rád bych si to myslel, ale pochopit to není vždycky snadné.“ Dospělá úroveň jejich rozhovoru ho překvapila a trochu ho znepokojovala. „Tohle je těžké téma pro někoho ve tvém věku.“

„To, že je někdo mladý, neznamená, že si musí plnit hlavu pitominami,“ odpověděla ostře. „I když se mi líbí i hodně pitomin. Ale ráda myslím i na jiné věci.“

„Uznávám, že nemám pravdu.“

„Omluva se přijímá,“ zasmála se, zvedla ztrouchnivělou větev a hodila ji Churchovi. „Proč vás smrt tolik trápí? Nehádejte se se mnou - vidím, že ano! Je to jenom další část života, ne? Jediné, co nás musí trápit, je to, co děláme, než umřeme.“

„Tak jednoduché to není—“

„Proč ne? Chci každý den dělat vzrušující věci, učit se něco nového, chápat život. Chci vtěsnat týden do jednoho dne, měsíc do týdne a rok do měsíce. Nemyslíte, že je to dobrá filozofie? Proč to nedělají všichni?“

Church předstíral hledání dříví v podrostu, zatímco se snažil přijít na nějakou odpověď. Ale nenapadalo ho nic, co by neznělo uboze. Její vítězoslavný úsměv ho přiměl ke smíchu. „Myslím, že bych měla být předsedkyní vlády,“ prohlásila triumfálně a teatrálně se před ním zatočila.

Když byla zase tváří k němu, vytáhla zpod trička medailonek. Obratně ho otevřela a ukázala mu malý obrázek uvnitř.

„Princezna Diana,“ podivil se. „Máš ji ráda?“

„Miluji ji. To proto jsem se vás ptala na smrt. Udělala toho v životě tolik dobrého. Myslím, že její smrt měla důvod.“

„Ano?“

„Chtěla, abychom pochopili, že všichni žijeme své životy nesprávně. Chápete? Abychom si z ní vzali poučení a žili víc jako ona, dělali dobro, pomáhali světu.“

Její tón zněl tak rozhodně, že nebylo možné pošpinit její postoj cynismem dospělého. „Působila velmi slušně. Všechny ty kampaně proti pozemním minám. A tak.“

Marianna se na něho podívala s poněkud soucitným úsměvem. „Vidím, že tomu nevěříte.“

„Promiň. Jsem jenom... starý bručoun.“

„Mám její fotografie na všech stěnách ve svém pokoji. A na malém stolku v rohu v rámečku tu nejlepší, kterou jsem sehnala. Určitě ji znáte, je slavná. Hledí do fotoaparátu opravdu zamyšleně, a když se jí podíváte do očí, vidíte tolik dobra, až se vám chce brečet.“ Spiklenecky ztišila hlas. „Když jdu spát, kleknu si před ní a modlím se k ní.“

Church sklopil oči a pokoušel se vzpomenout si, kdy naposled cítil tak nevinnou víru. „O co se k ní modlíš?“

„Aby ze mě udělala lepšího člověka. Abych i já vykonala něco dobrého, než umřu.“

„No, ze všech věcí, za které se dá modlit, tohle zní jako to nejlepší.“

„Měl byste to taky někdy zkusit.“

Zasmál se. „Možná ano.“

„Ne, myslím to vážně.“ Sundala si medailonek z krku a nabídla mu ho. „Ne natrvalo. Ale zkuste to dneska večer a já si pro něj zítra přijdu.“

„Ale to nejde—“

„Nebuďte směšný!“ Popadla jeho ruku a se smíchem mu do ní medailonek vtiskla. „Je to světice. Vyslechne vás.“

Bylo mu nepříjemné, že si medailonek od ní bere, a podivil se proč: asi to je cynismus - Diana, svatá patronka bulimiček a ubližovaných žen na celém světě. Jenže třeba má Marianna pravdu. Třeba je to právě slepá víra, co potřebuje. Dívenka rozhodně vypadala šťastně.

„Tak dobře,“ řekl nakonec. „Možná mě obrátíš na víru.“ Zdálo se, že ji to potěšilo.

+ + + + +

Další hodinu strávili procházením mezi stromy a podél keřů a sběrem dalšího dříví. Church zjistil, že má z Marianniny společnosti radost; dívenka byla zábavná a dychtivá, plná otázek na jakékoliv téma, které se objevilo. Měla velkorysou duši, takže se cítil v její přítomnosti nesmírně dobře a trochu poníženě. Byla pouhé dítě, ale nerozmazlené; milovala

hudbu, což Churchovi připomínalo vlastní dětství. Přeli se o silné a slabé stránky některých popových idolů, vypočítávali jejich nejlepší písně a skončili neovladatelným smíchem, když přinutila Churche, aby zazpíval refrény všech písní, které si vybral.

Konečně měli nasbíráno dost dříví a Marianna mu je pomohla odnést do tábora. Ruth s Laurou nebyly nikde vidět, a tak rozdělali oheň a uvařili čaj. Church se najednou přistihl, že vypráví o své Marianně s otevřeností, k jaké se od její smrti nedokázal přimět. Děvčátko bylo dobrá posluchačka a zdálo se, že rozumí jeho emocím, přestože to neodpovídalo jejímu věku. Když se loučila se slibem, že jim přinese k snídani mléko, litoval, že už odchází.

+ + + + +

Noc v tomto ročním období stále přicházela rychle a její chlad byl výsměchem teplu dne. Ruth s Laurou dosáhly nejistého, nevysloveného smíru; stačil k tomu, aby se podle informace získané v autoservisu společně vydaly k místnímu obchodu a nakoupily zásoby k večeři a snídani: nějakou zeleninu, rýži, slaninu, vajíčka a chléb, ačkoliv Laura prozradila, že je přísná vegetariánka. Pustily se do přípravy jídla kolem půl osmé. Kvůli teplu seděli blízko ohně a podvědomě mluvili tlumenými hlasy. Tma mezi stromy jim připadala hluboká a znepokojující; nikdo z nich nechtěl připustit, jak se venkovská krajina stala děsivě tichou.

Zatímco jídlo bublalo nad ohněm, Laura připojila počítač k mobilu. „Možná bude užitečné zkontrolovat některé z těch principů, které vám ten starý chlapík přednesl, než dostal jízdenku na věčnost.“

Když počítač zapnula, Church si všiml, že na monitoru je podivný obraz spojených stromu. „Co to je?“ zeptal se.

„Vzor pozadí. Ráda se na to dívám,“ ušklíbla se. „Kruci. Baterie dochází. Musím ji někde co nejdřív dobít. Ale předtím najdu adresu společnosti Charlese Fořta, což je taková rozsáhlá příruční knihovna a archiv pro všechny bizarní kraviny. Mají spoustu napojení na folklorní stránky. Tak co kdybychom začali s tím pejsánkem „ Na monitoru se objevil Zpravodaj Černý pes. „A máme to: Černý Shuck. Shuck pochází z anglosaského výrazu scucca, označujícího démona.“ Rychle posouvala stránku nahoru. „Tady je zpráva o obrovské bouři ve východní Anglii v roce 1577, která se tam přehnala, když se v kostele v Bungay objevil černý

ďábelský pes ‚nebo démon v této podobě' a zanechal tam dva mrtvé modlící se farníky a dalšího ‚v podobě kusu scvrklé kůže spálené v ohni'. Spousta historek z celé země, obvykle líčený velký jako tele s očima jako talíře vyzařující zelený nebo rudý oheň. Přichází ze svého tajného příbytku za soumraku. Když ve východní Anglii někdo zemře, dodnes se tam říká, že 'má v patách černého psa'. Obvykle je považován za nositele něčeho mnohem horšího, smrti nebo katastrofy.“

„Počkat, jestliže chodí jenom za soumraku, jak jsi ho mohl vidět v Salisbury za denního světla?“ zeptala se Ruth.

„Možná našel dobré brýle proti slunci,“ řekla Laura. „V těch vyprávěních může být chyba. Jelikož lidé ho viděli jenom v noci, mysleli si, že může chodit jenom za tmy,“ navrhl Church. Ruth vzdychla. „Někdo chodí za dne, někdo v noci. Je to zmatek.“

„Nic o tom. jak ho zahnat?“ zeptal se zklamaně Church. „No, jelikož se na tyhle záležitosti obvykle pohlíží jako na neexistující, tak tohle není zrovna návod k obsluze,“ odpověděla Laura jízlivě. „Lidová tvořivost ho ani nespojuje s Divokým honem. Ale řekla bych, že tady se pohybujeme na nezmapovaném území.“

„A co tam máš o Divokém honu?“

Když otevřela novou stránku, Church se ji pokoušel přečíst, ale natočila počítač tak, aby text neviděl. „Spousta protichůdných příběhů. Pochází z norské tradice z doby dávno před Vikingy nebo před příchodem křesťanů do Británie.“ Listovala dál. „Odin se údajně prohánět po obloze za bouřlivých zimních večerů se smečkou štěkajících psů. Každého, kdo jeho hon spatřil, odnesl do daleké země, a každý, kdo s lovcem promluvil, zemřel. Později vystřídal Ódina ďábel, ale za Divokého lovce byl považován i bůh podsvětí Hern nebo Sir Francis Drake, který jezdíval po Dartmoorii v černém kočáru taženém bezhlavými koňmi. Smečka se jmenovala Yeth Hounds neboli Bezhlaví psi, další parta ďábelských psů. A jejich vytí prý bylo slyšet ve větru, když lovili duše nepokřtěných novorozenců. Roztomilé. Divoký lovec je také známý jako Erl-King, což je chybný převod staré dánské legendy o Králi elfů v čele Divokého honu.“

„Nesmíme zapomínat, že legendy nejsou pravdivé,“ upozornil Church. „Jsou to jenom příběhy poskládané z několika překroucených faktů, které si lidé—“

„Nějak mě to neuklidnilo,“ skočila mu Laura do řeči. „Ďábelští psi unášející ubožáky rovnou do Očistce nebo kam. Nositelé smrti a zkázy.

Pořád to nevypadá, že by nás čekala bůhvíjaká legrace, co říkáte?“

„Nemůžete přijít s něčím užitečným?“ rozzlobila se Ruth.

„Omlouvám se, zapomněla jsem. že jste naprosto neužitečná výplň prostoru. Už mě to všechno vážně zmáhá.“ Odpojila se od sítě a vypnula Počítač.

Ruth útok nevrátila. „No dobře, najednou se nás sesypaly všechny nadpřirozené bytosti, které člověk zná, ale co si myslíš, že se skutečně děje?“ zeptala se Churche. „Ve stínech opravdu manévrují Noční chodci. A proč byli v tom skladišti" Získali tam regulérní zaměstnání? To si nemyslím.“

Church souhlasně přikývl. „Přesně tak. Jestliže jsou tak mocní, proč ještě neudělali žádný krok?“

„Možná plánují první úder, který nás smete z paluby všechny najednou,“ poznamenala Laura.

„Ať plánují cokoliv, je to něco tak významného, že nemohou riskovat, abychom to narušili.“

Ruth se zahleděla do plíživé tmy. „Mohou být po celé zemi, zamíchají se mezi lidi a tváří se nenápadně, jako ten legračně vypadající chlápek na autobusové zastávce, o němž si myslíš, že je trochu divný, nebo cvok, který na tebe zírá v supermarketu. Kdekoliv.“

„To je výtečný recept na paranoiu.“ Laura se natáhla na záda, aby viděla měsíc stoupající nad stromy. „Blíží se válka, která ukončí všechny války, a nikdo to neví.“

+ + + + +

Po večeři jim Laura nabídla pivo, které koupila, a hovořili o tom, co je čeká. Churche překvapilo, jak obě ženy přes všechny nesnáze působí optimisticky, nicméně věděl, že jeho pohled je ovlivněn vidinou vlastní smrti spatřenou v Pozorovatelně. Kámen zůstal v péči Laury, ačkoliv to vůbec neprodiskutovali; zdálo se to přirozené, když ho našla právě ona. Pak se jejich rozhovor stočil na možná umístění ostatních talismanů a Laura vytáhla kámen z malého batůžku, ve kterém se ho rozhodla uchovávat.

„Je to zvláštní,“ poznamenala. „Pořád jsem se nevyrovnala s tím, jaký je na dotek. Nahání mi husí kůži.“

„Co tím myslíte?“

„Poznáte to, když se ho dotknete. Zkuste si to.“

Podala kámen poprvé za celou dobu Churchovi. Jenže sotva se ho dotkl

prsty, kámen vydal uši drásající křik a Church ho pustil jako horký uhlík. „Co to sakra bylo?“ zeptal se ohromeně.

Všichni chvilku zírali na kámen, než ho Laura zvedla. „Chcete to zkusit znovu?“ zeptala se a nabídla mu ho.

Church na okamžik zaváhal, než přejel roztřesenými prsty po kameni. Ten se opět rozječel.

„Ježíši, proč rovnou nezaložíte požár, aby všichni zjistili, kde jsme!“ navrhla Ruth.

„Co to má znamenat?“ divil se Church. „Zkus to ty,“ vybídl Ruth.

Vzala kámen od Laury, přehodila ho z ruky do ruky a zasejí ho vrátila. „Vypadá to, že nemá rád muže,“ řekla Laura Churchovi. „Nebo možná máte vlhké dlaně.“

Churche náhle zamrazilo. „Ta žena v Pozorovatelně řekla, že kámen má moc poznat pravého krále této země.“

Laura vybuchla smíchy. „Král Church první! Tak to je dobré!“

Church potřásl hlavou. „Nebuďte směšná.“

„Nemůžeš popřít fakt, že reaguje pouze na tebe,“ podotkla Ruth.

„Nechci o tom přemýšlet. O takovém tématu se můžeme dohadovat celou věčnost. Kdo z nás ví něco o tom, co to znamená?“

Laura se ještě pořád řehtala na celé kolo. „Král! Se svým královským kočárem nissanem Bluebird!“

Její smích byl tak nakažlivý, že se k ní museli připojit. Poněkud uvolnil napětí, které se kolem nich hromadilo.

+ + + + +

Několik dalších hodin strávili pitím piva, tichým hovorem a přikládáním na oheň z rychle mizející hromady větví; studený vítr nesl předzvěst bouře. Konverzace se nikdy příliš nevzdálila od jejich poslání, jak to nazvali (zpočátku ironicky, ale časem stále vážněji); nakonec selhaly i Lauřiny pokusy udržet rozhovor při životě.

Krátce po deváté Ruth na sobě pocítila změnu. Začalo to jako prosté chvění pronikající hluboko do jejího těla a provázené mravenčením kůže, naznačujícím útok nějakého viru. Chvilku nato uslyšela nebo alespoň měla dojem, že slyší, jak někdo mezi stromy šeptá její jméno. Church s Laurou dál rozmlouvali tlumenými hlasy, neteční k tomu, co ji zburcovalo. S přihlédnutím k dané situaci kupodivu necítila strach. Vábení bylo příliš

silné, aby mu odolala; řekla druhým dvěma, že si jde protáhnout nohy, a vklouzla do lesa.

Už během chůze si uvědomila, že se nemůže vrátit zpátky, ačkoliv nějaká její potlačená část ji varovala, jak je nebezpečné odcházet příliš daleko od ohně; nejasně si uvědomovala, že něco v její hlavě ji táhne dál a současně uklidňuje.

Ušla sotva několik metrů a už toho litovala. Světlo ohně rychle zmizelo jako odplavené tmou, která ji obklopila. Zvuky zněly jaksi nepřirozeně a strašidelně. Větve nad její hlavou vrzaly příliš hlasitě, aniž by foukal vítr, a natahovaly se po ní jako živé, jako by byly pažemi bohů stromů. V podrostu praskalo, blízko a pak dál; příčinou těchto zvuků nejspíš byla drobná lesní zvířata, ale přesto vyvolávaly představu kroků uzavírajících kolem ní kruh. Vzduch byl plný téměř neslyšného šepotu, nezřetelná slova zanikala dřív, než jim stačila porozumět. Najednou cítila, že Church,

Laura a veškerá civilizace jsou pro ni ztraceni; ocitla se v temném světě elementárních živlů, které ji považují za vetřelce.

Při zapleskání velkých křídel nadskočila a vzápětí jí proletěla těsně nad hlavou sova se strašidelně bílým obličejem zářícím ve tmě. Zahoukala hlasem víc lidským než. ptačím a stromy ožily. Mezi větvemi se rozblikaly malé bílé plamínky jako myriády svíček a Ruth měla jednu chvíli čarovné vidění: jako by se hvězdy snesly dolů na zem.

Vedle starého pokrouceného hlohového keře se objevila postava, její tvar zkreslovaly stíny. Když Ruth popošla blíž, zjistila, že je to ta mladá dívka z parku v Salisbury - i když v srdci věděla, že není ani mladá, ani dívka - v plášti z tisíců spojených listů vlajících ve vánku kolem ní.

Ruth to ke zjevení táhlo, jako by byla hypnotizovaná, a strach se v ní svářil s úžasem: postava byla tak cizí. Na jisté úrovni, která se nedala rozumem postihnout, věděla, že dívka má o ni specifický zájem; vnímala jemné proudy manipulující s jejími myšlenkami, cítila, že dívka se jí pokouší sdělit něco důležitého.

„On chybí. Noc k mému dni, zima k mému létu.“ Slova zazněla, aniž by dívka pohnula rty; totéž jí říkala v salisburském parku.

Kdo chybí? přemýšlela Ruth. A co to má společného se mnou?

Jako v odpověď se změnila kvalita světla a Ruth viděla, jak se křovím za dívkou s klopýtáním prodírá něco velkého. Byla to vidina, primární a děsivá, nikoliv skutečnost. Ruth zachytila pohyb mohutných svalů a postavu připomínající obrovského člověka, ale s hrozivě zahnutými parohy

na hlavě. Zůstávaly za ním zničené keře a malé stromy.

To, co obcházelo lesem kolem ní, vydávalo frkavé zvuky a přicházelo stále blíž, ale drželo se mimo kruh světla vydávaného plamínky mezi větvemi, takže jeho podoba se dala rozeznat jen nezřetelně. Jakmile vidina zmizela, dívčin šat pod pláštěm jako by bledl, až zůstala nahá. Měla téměř průsvitnou pokožku, mléčně bílou jako měsíc, drobná ňadra, zakulacené bříško a hezky tvarované boky. Ruth pocítila ve vzduchu sexualitu, jako by to byla elektřina a dívka představovala generátor.

„Najdi ho a pak se musíš připojit k nám. Staň se naší dcerou. Naší bojovnicí."

Ruth se dívala do těch hypnotizujících očí a snažila se porozumět. Dívka k ní natáhla paže, ale představa doteku těch tak cizích rukou naplnila Ruth hrůzou a kouzlo se zlomilo. Začala ustupovat.

Sova, která ji před chvilkou vyděsila, se snesla do prostoru mezi nimi a prohlížela si Ruth nepříjemně inteligentníma očima tak, až se zachvěla

„Tato společnice," pokračovala dívka, „tě povede tmou. Až ji uvidíš, vzpomeň si na mě."

Začala říkat ještě něco dalšího, ale Ruth už to nedokázala vydržet. Divoce se rozběhla mezi stromy, vyděšená vědomím, že byla rozpoznána něčím nepoznatelným, a zahlcená strašlivým přesvědčením, že už se nikdy nebude smět vrátit k životu, jaký kdysi vedla.

+ + + + +

„Chápete nějaký smysl toho všeho?" Laura se opírala zády o pokroucený kmen starého jasanu a dopíjela poslední pivo. Church viděl v jejích očích pronikavou inteligenci a pod ní se pohybující temné stíny.

„Už se o to nepokouším. Kdybyste přemýšlela o všech těch věcech, které se nám dějí, jakýmkoliv racionálním způsobem, nejspíš zešílíte. Můžeme se s tím vypořádat jedině tak, že to budeme brát jako danou věc."

Pokrčila rameny a podívala se do tmy. Zdálo se, že od chvíle, kdy se Ruth odešla projít, odhodila něco ze své arogance a sarkasmu; Church poprvé zahlédl záblesk skutečné Laury. „Poněkud to mění zavedený systém víry, nemyslíte?"

„Víry," opakoval překvapeně Church. „Co tím míníte?"

„Však víte, bůh a to všechno kolem. V bibli není o něčem podobném zmínka."

„Takže vy věříte bibli?“ zeptal se opatrně Church.

„Neměla jsem čas na nějaké náboženské voloviny“ řekla hrubě. Church v této jednoduché větě vycítil temné spodní proudy, ale Laura dala jasně najevo, že o tomhle nehodlá dál diskutovat.

„Když znáte historickou pravdu o bibli, pak je těžké mít nějakou víru,“ poznamenal.

„Jak to myslíte?“

„Víte přece, že církevní koncil rozhodl o sestavení bible z různých dochovaných textů. Něco se do ní dalo, něco se vynechalo - to jsou apokryfy - aby vznikla jednoduchá učební pomůcka pro masy a unifikovaná kosmologie. Politika. Takže i kdyby bible byla boží slovo, je upravená lidmi. Nakolik je ještě hodnověrná?“

Pokrčila rameny. „Možná stejně jako ty legendy, které pořád zdůrazňujete - něco pravdy a spousta bláznivých příběhů, které se ji pokoušejí vysvětlit.“ Dopila pivo a pozorně strčila plechovku do odpadkového pytle. „Nebo vůbec ne. Zákon beze smyslu - perfektní ospravedlnění, abychom zůstali každý den v posteli, dokud v tichosti neumřeme.“

„To nezní moc optimisticky.“

„Myslíte, že to všechno má nějaký smysl? To, čím procházíme?“ Churche tím překvapila; znělo to dost zoufale.

„Já nevím. Ještě před pár týdny jsem si myslel, že význam nemá vůbec nic. Teď už si nejsem tak jistý. Najednou žijeme ve světě, kde se může stát cokoliv. Tyto dny nenabízejí žádnou jistotu, tečka.“' Zamyšleně se odmlčel. „Ale možná moc přemýšlíme.“

Když se ozvalo zahoukání sovy, oba se lekli a nervózně se zasmáli. 1 když věděl, že Ruth jde Laura hodně na nervy, sám se s ní cítil docela příjemně. Líbila se mu její tvrdohlavost, pod drsnou patinou tušil zranitelnost, která ho podivně dojímala, a překvapovalo ho, že to Ruth necítí.

Laura zapraskala klouby a pak, jako by si uvědomila noční chlad, se zachvěla, přesunula se blíž k ohni a posadila se do tureckého sedu vedle Churche. „Poslyšte,“ ozvala se a znovu se jí vrátil ten mírně výsměšný úsměv, „už jste si vy a ta slečna Svatouškova spolu zaskotačili?“

Church se na ni zmateně podíval, zaskočený náhlou změnou tématu. „Tak to není. Jsme přátelé.“

„Ale no tak! Nepovídejte mi, že jste si nevšiml, jak zoufale se vám snaží dostat do džínů.“

Church usilovně zavrtěl hlavou. „Nikdy nedala najevo ani náznakem—“

„A co byste čekal? Velké zářící neonové srdce? Věřte mi, touží po vašich plodných bedrech, chlapče. Takže co s tím hodláte udělat?“

Church se rozpačitě zavrtěl. „Je tady něco, co nevíte...“

„Tak mi to povězte.“

Bylo zřejmé, že toho nenechá, a tak jí váhavě vyprávěl o Marianně. Ale během řeči si uvědomil, že se něco změnilo; trýzeň, kterou při mluvení o Marianně pokaždé pociťoval, byla pryč. Byl smutný, ale ne zlomený - poprvé od její smrti. Zamířil rukou k Černé růži v kapse, něžně pohladil lístky a objal prsty stonek. Osvobodila ho od zoufalství tato růže, nebo vědomí, že část Marianny stále existuje v nějakém místě, kde se zemřelí zdržují? Znamení, že Věk temna není vůbec tak zlý.

„Vy jste neměl sex dva roky?“ zeptala se Laura důrazně, když skončil. „O co jde? Máte snad vůči němu fobii?“

Cítil, že rudne, ale spíše podrážděním než rozpaky. „Když jste zamilovaná, tak neskočíte automaticky do první náruče, která se naskytne.“

„Heleďte se, já nepochybuji, že to byla milá dívka a tak, ale je mrtvá. Smiřte se s tím. Co vlastně chcete dělat? Strávit zbytek života prožíváním minulosti, zatímco život proteče kolem vás? Jsem si jistá, že první měsíce po její smrti to bylo dojemné a romantické. Ale říkám vám na rovinu, v tomto stadiu už je to jenom politováníhodné. A pro holky ne zrovna přitažlivé.“

Zoufale zafuněl.

„Aha. Ťala jsem do živého?“ Její vítězoslavný úsměv ho naštval, ale neuniklo mu, že se za ním opět skrývá určitá upřímná emoce. „Přece nechcete být tak hrozně osamělý. V těchto dnech, kdy se všechno rozpadá, potřebujete mít někoho blízkého. Chápete, jak to myslím?“

„Ano. Chápu.“ Podíval se jí do očí. Neusmála se, ale v jejím obličeji se něco lehce pohnulo, co naznačovalo, že oba zaznamenali podtext jejich rozhovoru.

+ + + + +

Ruth ho zaznamenala také. Stála ve stínu mezi stromy poté, co se pokoušela najít cestu do tábořiště. Nemohla se dočkat, až jim řekne o svém znepokojujícím zážitku, ale když zaslechla Churche hovořit o ní slovy, která vypovídala, že nejsou víc než dobří známí, a když spatřila Lauřin očividný - alespoň pro ni - pokus o svedení, její emoce se rozplynuly.

Cítila se vyloučenější než kdykoliv předtím, když je pozorovala, jak si uzavření ve vlastním světě hledí do očí. Chvíli nerozhodně vyčkávala, pak se objala pažemi a vykročila zpět do noci.

Zastavilo ji vzdálené rachocení, které narušilo ticho. Ohlédla se a zjistila, že Church s Laurou ji zahlédli, když pátrali na obloze po původu tohoto zvuku.

„Zní to jako vrtulník," zavolal na ni Church. „Několik vrtulníků."

Vydali se na okraj mýtiny, odkud měli lepší výhled. Po polích a kopcích klouzaly čtyři světelné kužely helikoptér prohledávajících krajinu.

„Co hledají?" zeptala se Ruth.

„Nějakého gaunera na útěku," řekla Laura.

„Není moc složek, které by disponovaly hned čtyřmi vrtulníky," upozornil Church. Dívali se na světla ještě asi deset minut, dokud helikoptéry nakonec neodletěly jinam. I když tomu nic nenasvědčovalo, instinktivně cítili, že tahle akce má něco společného se zvětšujícím se stínem dopadajícím na zem.

+ + + + +

Ráno bylo studené a šedivé, na obzoru se hromadily těžké mraky a ve vzduchu bylo cítit déšť. Trpělivě čekali na Mariannu, která jim slíbila přinést mléko, ale když se neukázala, Church rozdělal oheň a připravil slaninu s vejci pro sebe a Ruth, zatímco Laura si dala jenom černou kávu.

Chtěli vyrazit co nejdříve. Church navštívil autodílnu hned po otevření, ale mechanik nijak nepokročil a řekl mu, ať se vrátí po obědě. Poruch zřejmě přibývalo rostoucí měrou; auta se hromadila na nádvoří, kde čekala na opravu, a telefon v těsné, nikotinem páchnoucí kanceláři nepřetržitě vyzváněl.

V polovině dopoledne se silně rozpršelo a Church, Laura a Ruth se zasmušile krčili ve stanech. Jeden z nich nepřetržitě pozoroval krajinu, jestli nezahlédne nějaký pohyb. Hovořili tlumeně a každou chvíli se odmlčovali, ponořeni do vlastních myšlenek. Church se při cestě do dílny obával nejhoršího, ale nissan už čekal na dvoře. Mechanik se omlouval: veškeré diagnostické testy neobjevily žádnou poruchu: před hodinou se mu naprosto záhadně podařilo auto nastartovat, jako by se najednou rozhodlo, že je len správný čas. Church rychle dojel zpět k tábořišti, kde Laura metodicky organizovala úklid a trvala na tom, že po nich musí zůstat

nedotčené prostředí.

Když naložili stany a zavazadla do kufru, vyrušil je výkřik nesený větrem, vyděšený a zoufalý, který vítr opět zavál mezi stromy. Zanedlouho spatřili muže s červenými tvářemi, obličej zkřivený žalem, jak divoce běží po nedaleké cestě. Church chtěl v prvním popudu rozrušeného muže ignorovat, ale instinkt mu velel rozběhnout se mezi stromy, přeskočit ohradu a dohnat ho o kousek dál.

„Co se stalo?“ zeptal se a chytil muže za paži.

Muž se blížil padesátce, déšť mu přilepil šedivé vlasy k plešatějící hlavě. Churchova intervence ho překvapila a na vteřinu byl v takovém šoku, že zřejmě nevěděl, kde je. Pak vyhrkl: „Moje dcerka—“ a rozvzlykal se tak, až se mu otřásalo celé tělo. Po chvilce se vzpamatoval a hrubě popadl Churche za ramena. „Máte auto? Potřebuji auto!“ Church přikývl a rychle vedl muže k zaparkovanému nissanu. „Dcera je nemocná. Umírá. Moje zatracené auto nejde nastartovat. Přitom bylo v opravě minulý týden. Jsme příliš daleko, než sanitka přijede sem a vrátí se s ní do Bristolu—“ Znovu se rozvzlykal.

Ruth s Laurou chtěly vědět, co se stalo, ale muž jim dal jasně najevo, že na řeči není čas. Posadily se dozadu a Church jel podle pokynů muže dlouhou klikatou cestou k hezky udržované farmě. Muž vyskočil z auta a utíkal dovnitř. Než ho Church stačil následovat, opět se objevil s malou dívenkou v náručí a hysterickou manželkou v patách. Přinášel Mariannu.

+ + + + +

Všechny její otázky na smrt najednou dávaly smysl. Po nešťastném pádu žila už téměř tři roky s krevní sraženinou v mozku. Nacházela se v takovém místě, že operace znamenala příliš velké riziko. Lékaři rodičům řekli, že ji budou ochotni operovat, až se sraženina pohne nebo rozšíří a nebude na vybranou, k čemuž může dojít kdykoliv a bez varování. A sraženina si vybrala k úderu zrovna tento den.

„Matka ji našla bezvládně ležet na podlaze v kuchyni s rozbitou lahví mléka vedle ní,“ vysvětlil otec.

S tou, kterou nám chtěla přinést, pomyslel si Church. Farmář jim líčil podrobnosti a Mariannina nezdolná a optimistická povaha dostala mnohem dojímavější rozměr; Church obdivoval, jak dívenka dokázala zůstat nerozmazlená, když žila neustále ve stínu smrti. Způsobilo to, že jeho

vlastní pochybnosti a obavy vypadaly zcela nepodstatné; ve srovnání s dívenkou se cítil jako slaboch a ubožák.

+ + + + +

Jízda do Bristolu byla blesková, plná řezaných zatáček a projíždění křižovatek téměř na červenou. Pokaždé když se Church podíval do zpětného zrcátka na Mariannu, rozbušilo se mu srdce a sevřel žaludek. Byla neuvěřitelně bledá a stále v bezvědomí, takže nedokázal poznat, jestli trpí. Nemohl uvěřit, jak silně mu záleží na někom, koho téměř neznal; možná to bylo jejím jménem, které probouzelo ozvěnu v jeho podvědomí - možná zachrání tuto Mariannu! - ale ať to bylo cokoliv, zasáhlo ho to hodně hluboko. Víc než cokoliv jiného na tomto světě si přál, aby malá Marianna nezemřela.

Laura upozornila nemocnici na jejich příjezd posledním vydechnutím svého mobilu, takže když dojeli k Frenchay, personál nemocnice už na ně čekal. Zatímco odváželi Mariannu na pojízdných nosítkách k operačnímu sálu, farmář se krátce zastavil, aby jim poděkoval, než se rozběhl za dcerou.

„Chudák holčička, doufám, že pro ni něco můžou udělat," řekla tiše Ruth. Všimla si Churchova ustaraného výrazu a dotkla se jeho paže. „Alespoň jsme byli nablízku a dostala se sem co nejrychleji."

Po občasném mrholení se z bouřkových mraků nakonec spustil liják a bušil na dveře příjmového oddělení. Nad hlavami jim zakmitaly blesky.

„Měli bychom pokračovat," řekla Laura s pohledem na mizející světlo.

„Nemůžu odjet, dokud nebudu vědět, jak na tom je." Church umlčel Lauřiny námitky zavrtěním hlavy a pomalu zamířil ke dveřím výtahu, za kterými Marianna zmizela.

+ + + + +

Areál Frenchay připomínal jako většina nemocnic labyrint. Church se domníval, že se držel naváděcích tabulek, ale některou musel přehlédnout, protože se ocitl u tichého oddělení, kde nebylo po operačních sálech ani známky. Při hledání správného směru vešel dovnitř. Na rozdíl od zbytku nemocnice zde panoval takový klid, že jeho kroky na skřípajícím, lepkavém linoleu se rozléhaly, jako by měl okované boty. Páchla zde

desinfekce, která se vždy pojí s nemocí. Z počátku byly po obou stranách chodby malé pokoje, ale o něco dál narazil na dvojité dveře, kterými byl vidět rozlehlý pokoj plný postelí. Místnost po jeho pravici měla obrovské okno podobné výloze. Uvnitř ležel na posteli nemocný chlapec znuděně sledující v televizi nějaký animovaný film, který byl sestříhán tak rychle, až se Churchovi dělalo nevolno. Z jeho paže a nosu vedly hadičky a po obou stranách postele stály řady monitorů. Z komplikovaného zámku a červeného světla nade dveřmi usoudil, že je to nějaká karanténní jednotka.

Dveře pokoje nalevo byly pootevřené a Church za nimi slyšel hlasy šeptající stále dokola nějakou mantru. Přes sklo ve dveřích viděl na posteli ženu středního věku s pažemi tak tenkými, že vypadaly jako větve. Měla zavřené oči a černou paruku. Vedle postele seděl muž se šedivými vlasy, obličej zkřivený žalem. Prsty jeho ruky položené na ženině předloktí se viditelně třásly. Na druhé straně postele stál mladík po dvacítce, tváře vlhké od slz, a držel ji volně za ruku. Oba opakovali tiše a napjatě: „Mám tě rád."

„Vy jste příbuzný?" Hlas za jeho zády ho vyděsil. Po jeho boku se objevila sestra černé pleti, malá a zavalitá, s milým obličejem.

„Ne. Omlouvám se, nechtěl jsem rušit. Já jenom..." Očima se vrátil k bolestné scéně. „Co je té paní?"

Sestra se usmála, ale nehodlala mu toho moc říct. „Nezbývá jí mnoho času. V posledních dnech je v komatu. Ale myslíme si, že pořád slyší, proto jí říkají, co cítí, snaží se dát najevo, že ji mají rádi."

Před koncem, domyslel si Church. Zalétl pohledem ke dvojitým dveřím, kde teď viděl na postelích lidi různého věku. „Oni také?"

„Většinou leukemie, někteří něco jiného. Chlapec v tomhle pokoji právě prodělal transplantaci kostní dřeně. Musíme ho držet v izolaci, protože není odolný proti infekci."

„Zdá se, že někteří lidé končí na tomto světě před termínem." Laura k nim došla nepozorovaně a dívala se na oba muže, šeptající slova lásky manželce a matce. Church se k ní otočil, aby ji pokáral za necitlivost, dokud si nevšiml, že se jí v očích lesknou slzy.

Sestra se na ně podívala a pak se zeptala: „Máte tu někoho?"

„Ne," omluvil se Church. „Ale s naší kamarádkou pospíchali na operační sál a já jsem zabloudil."

„To tady není nic těžkého," usmála se. „Nemocnice se podobá bludišti králičích nor. Musíte o patro výš."

+ + + + +

„Kde je Ruth?“ zeptal se Church, zatímco stoupali po schodech.

„Na příjmovém, trucuje.“

Church tušil, že to tak není, ale nechal si to pro sebe. Když se ocitli na dalším podlaží, otevřel dveře a řekl: „Nikdy jsem nepomyslel na civilizační následky.“

„Jak to myslíte?“

„Kolik lidí závisí na technice. Ten hoch v izolaci, všechny ty monitory a elektronicky ovládané přístroje—“ Nedomluvil, protože uviděl Mariannina otce. Seděl na židli s hlavou složenou v dlaních. „Jak je jí?“ zeptal se opatrně.

„Teprve ji připravují. Odhadují, že operace potrvá asi pět hodin. Myslí si, že jsme přijeli na poslední chvíli. Jestli všechno půjde dobře...“ Polkl a znovu stiskl Churchovi ruku. „Díkybohu, že jste tam byli „ Church se posadil vedle něj a naslouchal zvukům charakteristickým pro nemocnice - šustění létacích dveří, odměřené kroky na linoleu, cinkání vozíků, bzučení výtahů. „Strávil jsem roky přípravou na tuto chvíli a stejně to nebylo k ničemu,“ ozval se farmář. „Jenom jsem si předstíral, že není nemocná, a že se s tím vyrovnám, až k tomu dojde.“ Pak bezvýrazně dodal: „Doufám, že jsem nepromrhal čas, který jsem s ní strávil.“

„Není důvod myslet v minulém čase,“ řekl Church klidně, ale rozhodně.

„Věříte v Boha?“ Farmáři se třásly ruce. Chytil si zápěstí a pak je schoval pod kabát.

„Rád bych,“ odpověděl Church provinile.

„Já zrovna tak. Modlíval jsem se, když jsem se to o Marianně dozvěděl poprvé. Po určité době jsem přestal. Neviděl jsem z toho žádný užitek, víte? Nepřipadá mi to jako věc, kterou by měli dospělí dělat. Nicméně žena věří dál. Chodí každou neděli do kostela Měl jsem v tom pokračovat. Bylo to ode mě sobecké.“ Church zdvořile nesouhlasil, ale farmář ho umlčel. „Ona je všechno, co máme. Zdálo se, že další děti mít nebudeme, a tak dostávala o to víc lásky. Nemohl jste si přát lepší dítě. Nikdy s ní nebyly žádné problémy. Je pilná a dobře se učí. Neodmlouvá ani mně, ani manželce. Pomáhala na farmě, i když jsme to nechtěli, protože procházela jedním z horších období. Myslím, že je tak trochu snílek. Pořád hodně četla. Ne jako já. Jsem rád venku a dobře si vedu v tom, co se dělá rukama.

Ale Marianna ráda přemýšlí.“ Na chvíli se zamyslel. „Vždycky jsem doufal, že jednoho dne převezme farmu.“

„To pořád může.“

Farmář přikývl s pevně sevřenými rty a odmítl pokoušet osud. Dlouho seděli mlčky a naslouchali svým myšlenkám. Laura se nečinností očividně nudila, a tak po chvíli něco zamumlala o kantýně.

Church pozoroval oknem na konci chodby blížící se noc. Kolem budovy stále řádila bouře. Blesky plály jako vzdálené ohně v prázdnotě, kterou viděl oknem Pozorovatelny.

Po uplynutí čtyř hodin vyšla z operačního sálu sestra s nečitelným výrazem. Farmář ji chytil za paži a dožadoval se nějakých informací.

„Opravdu vám nemohu nic říct. Přijde za vámi doktor Persaud, hned jak bude znát situaci,“ spustila, ale když se mu podívala do tváře, poněkud se obměkčila. „Zdá se, že to jde dobře.“ řekla s uklidňujícím úsměvem. „Pokud nedojde k ničemu nepředvídatelnému—“

V tom okamžiku jako by ji uslyšeli bohové, zhasla všechna světla. Farmář šokované vykřikl, když je zahalila tma. „To je jenom výpadek proudu,“ ujistila ho sestra a zamumlala: „Zatracená bouřka.“ Nedostatek osvětlení z okna naznačoval, že k němu došlo ve větší části města. „Nemějte obavy. Na takové události jsme připraveni,“ pokračovala. „Máme náhradní generátor, který každou vteřinou naskočí.“ Stáli jako sochy v klaustrofobické tmě a tajili dech. „Už to bude,“ opakovala sestra. V jejím hlase však zněla nervozita, která tam předtím nebyla.

Zdálo se, jako by celou nemocnici postihla stáze, ale pak hráz protrhly výkřiky, valící se na ně vlnou zoufalství a úzkosti. Church uslyšel sestřiny vzdalující se kroky a pak prudké zhoupnutí lítaček, jimiž vběhla zpět na operační sál. Z farmářova sevřeného hrdla se vydral výkřik naplněný takovou trýzní, až Churchovi vytryskly slzy z očí. Nějaký muž vykřikl: „Umírají! Oni umírají!“ Křik stoupal vzhůru schodišťovou šachtou, následovaný pronikavým ženským zaječením: „Dělejte něco!“

Náhle bylo všechno v pohybu; pobíhající lidé, kteří mohli být od nich vzdálení jen o vlásek nebo metr. Church se snažil vzpomenout si, kde je stěna skýtající jisté bezpečí, ale než se stačil pohnout, někdo do něho prudce strčil a on narazil hlavou do zdi tak silně, že ztratil vědomí.

+ + + + +

Když se probral, chaos podstatně zesílil. Netušil, jak dlouho byl v bezvědomí, ale ječeni a křik stále doprovázela tma spolu se zvuky běžících nohou podobných štěkání samopalu. Church zavolal na farmáře, ale nedostal odpověď. Náhle ho zalila vlna zoufalství, protože si uvědomil, že chirurgové rozhodně nemohli operaci dokončit; Marianna možná umírá, pokud už není mrtvá.

Než se stačil pořádně sebrat, chodbou někdo proběhl a znovu ho srazil.

Naprostá ztráta orientace a záchvat klaustrofobie mu znemožňovaly přemýšlet, ale věděl, že se musí co nejdříve dostat do přízemí. Šouráním podél stěny našel schodiště poměrně snadno. Sestupování bylo horší; křečovitě se držel zábradlí a nahmatával každý schod jako slepec.

Sotva se dostal do přízemí, skleněnými dveřmi najednou pronikl dovnitř záblesk čistě bílého světla, které ozářilo celou schodišťovou šachtu. Světlo zase stejně rychle zhaslo a zanechalo ho s tancem purpurových skvrn na sítnici očí. Na baterku bylo příliš ostré a bez elektřiny nic nevysvětlovalo takovou kvalitu nebo vydatnost svítivosti. Nahmatal kliku a vešel do vstupní haly.

Kupodivu zde nebylo slyšet žádné výkřiky, panovala zde nepřiměřená atmosféra klidu. O několik vteřin později narušil ticho zvuk mužského pláče, ale vzlyky nepůsobily zoufale. Potom zazněl smích zbarvený nádechem nevěřícnosti a někdo stále dokola šeptal: „Díkybohu!“

Dvojitými dveřmi vedoucími do velkého oddělení, v němž se předtím nechtěně ocitl, znovu problesklo bílé světlo a Church v jeho záři spatřil scénu, na kterou nikdy nezapomene. Žena, o níž mu sestra řekla, že je v komatu a umírá na leukemii, stála ve dveřích pokoje a hadičky jí visely z paží a nosu jako nějaká dekorace. Nechápavě se dívala na své ruce a ve tváři měla udivený úsměv. Její manžel a syn ji objímali, tiskli obličeje k jejímu krku a těla se jim otřásala radostnými vzlyky. Pak zase padla tma.

Zoufale nechápající Church prošel dvojitými dveřmi. Sotva vešel, na oddělení se rozsvítila světla. Pacienti, kteří se zdáli být na prahu smrti, seděli na postelích, prohlíželi se novýma očima, usmívali se a povídali si s těmi kolem sebe. Někteří už vstali, zkoušeli nohy, které týdny neměly sílu je nést, a znechuceně si vytahovali z paží hadičky od chemoterapeutických kapaček.

Jeden vysoký muž, opálený, ale tělo zničené nemocí, se na Churche srdečně usmál. „Pane jo! Cítím se na maratón!“ Odhodil přikrývku a ukázal dlouhou jizvu v dolní části břicha. „Rakovina. Tvrdili, že operace se

nepodařila.“ Zvedl v radostném úžasu ruce.

Church procházel vlnou probuzených emocí a hledal nějaké vysvětlení, co se tady vlastně stalo. Když se blížil k protější stěně, všiml si malé postavy zhroucené na podlaze jako hromádka špinavých šatů. Otřeseně si uvědomil, že je to Marianna. Ale ještě než poklekl vedle ní, věděl, že je mrtvá; byla pokrytá krví vytékající z otevřeného řezu na oholené části hlavy. Zdálo se, že rána se částečně sama uzavřela - nebylo vidět žádné stehy - ale pořád bylo těžké uvěřit, že by dokázala ujít od operačního stolu třeba jen několik kroků. Kolem očí měla nevysvětlitelně jemně spálenou kůži, takže vypadala, jako by si nasadila černou masku; přesto měla na bledé tváři klidný výraz.

Church ji vzal za ruku. Udivilo ho, že je teplá, a v očích ho zaštípaly slzy.

„Udělala to ona,“ řekl malý zavalitý muž s holou hlavou po chemoterapii. „Nejdříve jsem si myslel, že je to nějaký duch, který prochází oddělením. Jakmile zhasla světla, myslel jsem, že je to konec - delirium. A pak se objevila ona.“ Užasle zvedl paže. „Najednou vzplála bílým světlem. Byla to nejpodivuhodnější věc, jakou jsem kdy viděl. Pomyslel jsem si: 'To je anděl a přišel si pro mě.' Když mě to světlo ozářilo, okamžitě jsem se cítil lépe.“ Při té vzpomínce mu tekly po tvářích slzy. „Procházela oddělením a dělala to pořád znovu. Vracela lidem zdraví. Potom se tu náhle zhroutila, jako by vyhořela.“

Church jí odhrnul z čela zbloudilý pramínek vlasů, dotkl se špičkami prstů její tváře, jako by mu při tomto kontaktu mohla předat vysvětlení, co se tu opravdu stalo. Vytáhl medailonek, který mu půjčila - teprve včera - a chtěl jí ho upevnit kolem krku; ať ji princezna Diana vede ke světlu. Ale potom zaváhal a vrátil ho do kapsy. Ačkoliv jejich setkání bylo krátké, Marianna ho inspirovala a chtěl mít něco, co mu ji bude připomínat. Možná nová světice moderní doby ho přiměje, aby také vykonal dobro. Dokázal myslet pouze na jediné, že v tomto příšerném, strašlivém novém světě mohou přesvědčení a víra přenášet hory. Magie žije a není vyhrazena pouze temné straně; dobří lidé mohou také měnit situaci, rozžehnout maják, který zazáří do přicházející noci.

KAPITOLA DEVÁTÁ

V srdci bouře

Ruth s Laurou úzkostně čekaly Churche na přijímacím oddělení. Ocitly se uprostřed chaotického davu rozrušených příbuzných, vyděšených pacientů a uštvaného nemocničního personálu, jejichž tváře byly jednotně poznamenány bolestnou nevěřícností. Churchovi se z pronikavého hluku dělalo nevolno; v celé budově zvonila poplašná zařízení, která se mísila s hlasitými projevy žalu a vyštěkávanými příkazy. Příležitostně zachytil závan kouře přinášený průvanem odněkud z nitra nemocnice.

Jeho cesta z onkologického oddělení byla jednou z nejtíživějších v životě. Všechny sestry měly plné ruce se zvládáním krizové situace, a tak odnesl Mariannu na postel a přikryl ji prostěradlem, než se vydal hledat jejího otce, aby mu sdělil smutnou zprávu. Našel ho, jak úzkostně pobíhá kolem operačního sálu a prosí jakéhokoliv procházejícího zaměstnance o informaci o stavu své dcery. Sotva pohlédl do Churchovy tváře, zhroutil se jako nemocné dítě, ztracen v srdcervoucích vzlycích, které jako by ho připravovaly o dech. Church se v nitru cítil hrozně; bylo to ještě nespravedlivější, než farmář tušil: přede dvěma měsíci, před týdnem, možná ještě včera by k výpadku elektřiny nedošlo a Marianna mohla žít Její otec byl imunní vůči jakýmkoliv pokusům o útěchu a Church nemohl udělat nic než ho tam nechat. Cestou přes oddělení jeho vlastní bolestné myšlenky na Mariannu otupěly, protože pochopil skutečný rozsah zkázy způsobený přerušením proudu. Na každém patře leželi pod prostěradly mrtví lidé, kteří bez podpůrných přístrojů nemohli přežít. Nemocniční Personál byl bezradný. Jedna plačící sestra se dožadovala odpovědi od kolegyně; selhalo nejenom zásobování elektřinou, ale nepracovaly ani záložní bateriové systémy. „Jak je to možné?“ opakovala stále dokola. Než se Church dostal na příjmové oddělení, bylo mu na zvracení. Nedokázal se přinutit odpovídat na Ruthiny a Laurřiny otázky a mlčky kráčel před nimi k autu s hlavou skloněnou proti zuřící bouři.

+ + + + +

Ještě ve městě zahnuli na M5 a vydali se podle plamínku lucerny na jih. Do auta narážel prudký vítr a déšť bičoval skla s takovou silou, že stěrače stěží fungovaly.

„Pomysli na ty pacienty s rakovinou - ti přežili. Nakonec to bylo k něčemu dobré," poznamenala Ruth povzbudivě. „A udělala to Marianna. Dosáhla něčeho úžasného, dala naději... zázrak... lidem propadlým zoufalství. To je víc, než o čem člověk může snít. Dalo to smysl jejímu životu."

„Já vím," odpověděl Church zachmuřeně, „ale tím to není snesitelnější." Tipce se usmál, když se záře blesku odrazila od střechy porsche jedoucího na toto počasí příliš rychle. Řidič netušil, že se nablýskaný symbol jeho postavení zanedlouho vydá stejnou cestou jako dinosauři. „Ta scéna v nemocnici bylo něco ze středověku. A takhle to bude po celé zemi... po celém světě .. už brzy. Pochopil bych, kdyby se to dělo jakýmsi abstraktním způsobem, jenže tohle je skutečná cena převratu, který nás čeká. Tady nejde o poruchy televizního vysílání nebo nepochopitelně nefungující auta, ale o nepředstavitelné utrpení lidí. O konec našeho způsobu života."

„Takže to není ani o Marianně?" ozvala se kousavě Laura ze zadního sedadla.

Church neodpověděl.

+ + + + +

Bouře zřejmě nehodlala ustoupit. Church se svaly ztuhlými od ustavičného nakláněni k přednímu sklu. jak se pokoušel vidět přes clonu deště, nakonec sjel z dálnice k benzínové pumpě Taunton Deane. Protáhl si záda a zapnul rádio, jestli neuslyší nějaké informace o krizi v nemocnici, chtěl vědět, jak to vysvětlí. Ale stanice Rádio 4 přinesla jenom několik nezajímavých politických zpráv, informaci o prudkém poklesu akcií na burze a o policejním vyšetřování hrozné vraždy na severozápadě; o nemocnici se nezmínily ani místní stanice.

„Něco není v pořádku," řekl. „Ve zprávách už by to mělo být."

„Možná to teprve zpracovávají," poukázala Ruth.

Šli do restaurace, aby si dali něco k pití a pokusili se naplánovat další kroky. Až na jednoho znuděného mladíka u pokladny byla prázdná a s bouřkou zuřící v tmavé noci za okny si připadali jako na pustém ostrově.

Zatímco Ruth s Laurou šly na toalety, Church přemýšlel nad kávou. Přestože byli tři, cítil, že zodpovědnost za úspěch nebo selhání těžce spočívá na jeho bedrech. Z nějakého důvodu mu byla přiřknuta hlavní role - Tomem i ženou z Pozorovatelny - a nevěděl, jestli je schopen splnit, co se od něj očekává. Ale byl rozhodnut, že ať bude výsledek jakýkoliv, nikdy se ke své odpovědnosti nepostaví zády; vždycky pevně věřil, že závazky se mají plnit.

Opatrně vytáhl Černou růži a prohlédl si ji; vůbec neusychala. Okvětní plátky byly teplé a hedvábné, téměř rozkošné na dotek, a její vůně byla snad ještě omamnější. Zatím tento květinový dar nezpochybnil, ale pokud se měl řídit radou malé Marianny ohledně zapomenutí na minulost a těšení se z přítomnosti, měl by růži vyhodit; nemohlo z ní vzejít nic dobrého. Zvedl květ ke rtům, nepřítomně ho políbil a přejížděl si jím po tváři, zatímco zvažoval svou volbu. Nakonec schoval růži zpět do kapsy.

Upíjel kávu a naslouchal šumění automobilů projíždějících po silnici. Možná to bylo jen počasím, ale doprava na dálnici se zdála být řidší, než by v tomto ročním období očekával. Přemítal, jestli změny přicházející na zem začaly ovlivňovat podvědomí lidí, vzbuzovat nespecifikovanou úzkost, která je postupně nahlodá vála. Zablesklo se a následovalo hlasité zahřmění; bouře byla přímo nad jeho hlavou.

Jak burácení doznívalo, Church měl dojem, že slyší ještě něco jiného; mísilo se to do zvuku hromu a pokračovalo o zlomek vteřiny déle. Chloupky v týle se mu naježily. Vstal a přistoupil k oknu; za nejasně osvětleným parkovištěm se temně zvedaly zalesněné stráně kopců.

Vrátil se ke stolu, ale nenacházel klid. Trápilo ho, že sebou poplašeně trhá při každém zvuku. Když hrom znovu roztřásl okenní tabule, pozorně naslouchal, ale tentokrát neslyšel žádný dozvuk. Přesto nepochyboval, že tam prve byl. A znělo to jako vytí psa.

+ + + + +

„Takže vy si myslíte, že se to chystá zabalit?“ řekla Laura do bzučení fénu.

Ruth se se založenými pažemi opírala o umyvadlo. „Má své problémy, ale nic, co by nezvládl.“

„Viděla jste ho, když vyšel z nemocnice...“

„Nic překvapivého po tom, kdy viděl tolik utrpení. Kdybyste měla

trochu srdce, chápala byste—“

„Chápu to dobře. Ale to nebyla jenom smrt těch lidí. Šlo o to děvče. Spojil si ji v hlavě se svou mrtvou přítelkyní.“ Vysoušeč vlasu ztichl a toalety nepřirozeným světlem zářivek najednou působily depresivně a opuštěně. „Tyhle věci nejsou žádná legrace. Je to otázka života a smrti a stovka dalších klišé. Nemůžeme si dovolit, aby někdo z nás klopýtl, protože má zmatek v hlavě.“

„A co navrhujete? Zbavit se ho?“ Ruth vyšla z toalet na hlavní chodbu. Bylo tu několik lidí, ale nikdo se nezdržoval poblíž; všichni vypadali, že se dychtí vrátit do automobilů a být už doma.

„Nejsme náhodou tak trochu netýkavka? Uražená, že útočím na vašeho přítele?“ Ruth sebou při šlehnutí Lauřina výsměchu trhla. „Říkám jenom, že si na něho máme dát pozor. Usměrnit ho, když začne příliš bláznit.“

„Bude v pořádku,“ odpověděla chladně Ruth. „Vy se starejte hlavně o sebe. Pro změnu.“

Blesk ozářil parkoviště jako světlomet. Ruth udělala několik kroků, než si všimla, že jde sama. Laura za ní se upřeně dívala do tmy. „Něco jsem viděla,“ zašeptala. Ruth měla dojem, že ji to znervóznilo.

Opatrně se přiblížily k elektronicky ovládaným dveřím, které zabzučely jako kouzlem. Vyšly před budovu do prostoru, kde je předsunutá střecha chránila před deštěm, a hleděly na parkoviště. Zdálo se, že na něm stojí více automobilů, než kolik je hostů uvnitř, ale tma neumožňovala zjistit, jestli někteří nesedí v autech. Část parkoviště už byla zaplavená a voda bublala z odtokových kanálů. Liják strhávaný větrem padal na otevřené prostranství v neprůhledných clonách a jedno zaburácení hromu stíhalo druhé. Byla to ponuře nepřátelská scéna. „Nezdá se, že by tam někdo byl,“ poznamenala Ruth. „Bylo to velké a stálo to na čtyřech. Jako rychle se pohybující stín.“

„Jste si jistá, že to nebylo šálení blesku?“

Laura vykročila do plného deště. Okamžitě jí přilepil světlé vlasy k hlavě. „Tamhle se něco hýbe. Mezi auty.“

„Jak to můžete vidět? Je taková tma.“ Ruth se k ní připojila. Těžké a ledové kapky vody jí stékaly z krku po zádech a promáčely jí džíny. „Myslím, že bychom neměly—“

„Utíkejte si zpátky ke svému příteli, jestli chcete.“ Ruth měla pocit, jako by ji udeřila. „No jistě. To je opravdu chytré, vystavovat se zbytečnému riziku, když jsme nejspíš jediní, kdo může zabránit, aby svět nešel k čertu.“

„Vy si dělejte, co chcete. Já se schovávat nebudu.“

Falešný tón Lauřina hlasu pomohl, aby si Ruth náhle uvědomila, že je v tom víc než hra na hrdinku. „A co hodláte dělat, až zjistíte, co tam je?“

Laura šla dál, aniž se obtěžovala odpovědět. Ruth se jí držela v patách, litujíc každého kroku, ale neschopná nechat jít Lauru do tmy samotnou. Pocítila záchvěv primárního strachu. V provazech deště, poryvech větru a svištění automobilových kol na dálnici se ztrácely jakékoliv slabší zvuky; světla na parkovišti byla příliš slabá, aby rozehnala hluboké stíny.

Stálo tam asi dvacet aut, které poskytovaly dostatek úkrytů pro cokoliv, co Laura zahlédla. Několik dalších bylo odstaveno roztroušeně po ploše, ale většina se shromáždila uprostřed. Než se dostaly k prvnímu z nich, deštěm promočené oblečení se jim lepilo na tělo a ztěžovalo jim pohyb. Jak procházely mezi vozidly, zahlédly občas vyhlížející bledý obličej a ruce křečovitě svírající volant, jako by se řidiči báli vyjet z oázy světla poskytované benzínkou.

„Pořád nic nevidím,“ poznamenala Ruth, ale ještě než se její slova ztratila ve větru a dešti, uslyšely tiché, hrozivé rachocení podobné vzdálenému hromu. Ruth stiskla Lauřinu paži a obě strnuly, neschopné určit směr zvuku. „Nějaké zvíře,“ hlesla Ruth.

„Ať se o ten svůj ostrovtip sama nepořežete.“ Ale Lauřině posměchu chyběla obvyklá jedovatost.

„Myslím, že bychom se měly vrátit,“ navrhla Ruth. Laura chvíli váhala, než přikývla. Ale sotva se otočily, prolétl mezi nimi a budovou nějaký stín. Ruth stačila zahlédnout jenom červeň planoucí jako žhavé uhlíky.

Rychle uskočily za nejbližší vůz a pokusily se vrátit ke světlu oklikou. Další zahřímání, tentokrát mnohem blíže, se proměnilo v děsivé vytí. „Sakra!“ sykla Laura. Ruth si pomyslela: Loví to.

Pak už utíkaly; pleskání jejich nohou doprovázel dusot těžkých tlap. Neznámý tvor vrazil do auta před nimi takovou silou, až mu promáčkl bok a stočil jim je do cesty. Ruth zadusila výkřik. Uskočily mezi další dvě auta. Ztratily orientaci, kterým směrem teď běží. Laura prudce narazila do bočního zrcátka a vzápětí do vedlejšího automobilu, na který ji náraz odhodil. Ruth uběhla několik kroků, než si uvědomila, že Laura sklouzla na kolena.

Otočila se a zahlédla černý tvar velký jako poník; právě změnil směr a rozbíhal se ke skoku. Jestli vrazí do nejbližšího automobilu, rozdrtí

Lauru mezi dvěma vozidly. Ruth se bez uvažování rozběhla zpátky ke

své společnici, která se už neohrabaně stavěla na nohy. V okamžiku, kdy strhla Lauru za kabát, zazněl zvuk připomínající úder kladiva, následovaný vrzáním mačkaného plechu a řinčením vysypaného předního skla. Náraz je odhodil do hluboké kaluže.

Zvíře skočilo a přistálo na kapotě těsně nad nimi. Teď poprvé ho viděly zřetelně. Mysl se jim zastřela hrůzou. Byl to pes, který zaútočil na Churche v Salisbury. Černý Shuck. Děsivě inteligentní oči krvavě žhnuly a horký dech se srážel v páru. Déšť stékal v potůčcích po jeho sametové černé srsti a mísil se se syčícími slinami skapávajícími z tesáků. Ruth s Laurou, neschopné pohybu, pozorovaly, jak se jeho svaly napínají. Pomalu se zvedal ke skoku.

Vtom se z prudkého deště ozvalo pronikavé zahoukání. Shora se snesla sova a zaťala psovi drápy do očí. Ulétla těsně předtím, než pes divoce pohodil hlavou. Stačila ale rozptýlit jeho pozornost; Ruth s Laurou už utíkaly a psí čelisti chňaply do prázdna.

Připadalo jim, že restaurace stojí na hodně vzdáleném konci temného tunelu. Dech je pálil v plicích, ale když slyšely psa seskočit z kapoty a dusot tlap na asfaltu za sebou, běžely ze všech sil. Tohle nezvládneme, pomyslela si Ruth. Dusot tlap byl čím dál blíž. Ale pak se jako zázrakem dveře před nimi otevřely, ony doslova vlétly dovnitř a klouzaly po podlaze pod zářivá světla.

Naděje, že našly útočiště, jim však dlouho nevydržela. Pes běžel takovou rychlostí, že vyrazil dveře. Vyvrátily se dovnitř a zasypaly podlahu sklem a pokrouceným kovem. Pes uklouzl, ale okamžitě vyrovnal. Z toalet právě vycházely dvě ženy. Vykřikly a skočily zpátky. Nějaký muž si vybral tento nešťastný okamžik k tomu, aby vyšel z prodejny. Pes otočil hlavu a jediným plynulým pohybem čelistí mu ukousl paži u ramene. Bylo to tak rychlé, že muž ani nestačil vykřiknout; šokem omdlel a zhroutil se do zvětšující se louže krve. Ruth s Laurou se opět rozběhly, oči pálící slzami strachu.

Utíkaly do restaurace a přitom slyšely, jak se chodbou rozléhá chrčivý dech psa, zvuk podobný motoru traktoru čiší silou a hrozbou. Když vtrhly dovnitř, Churchovi se na tváři objevil údiv nad jejich ucouraným vzhledem, vzápětí se ale dal bez zbytečných otázek do pohybu.

„Do kuchyně," zavelel a táhl je k pultu s horkým jídlem. Přelezli přes něj, aniž by brali v potaz popálení horkými plotnami. O vteřinu později vtrhl do restaurace pes. Mladíkovi za pokladnou stačil jediný pohled a

sklouzl pod pokladnu buď v mdlobách, nebo hrůzou. Dvě kuchařky v kuchyni trpělivě vyčkávaly na objednávky. Psí vrčení jejich protesty v okamžiku umlčelo.

„Můj bože, co to je?“ vykřikla jedna ze žen s vytřeštěnýma očima.

„Můžete zamknout dveře?“ požádal naléhavě Church.

Žena zmateně přikývla a roztřeseně vytáhla z kapsy svazek klíčů. Psí chrčení za dveřmi se blížilo. Ozvalo se kovové řinčení, když zvíře vyskočilo na výdejní pult, a pak tupé žuchnuti dopadu na druhé straně. Jakmile žena našla správný klíč. Church jí ho vytrhl z rukou a rychle zamkl. Stáhli se na druhý konec místnosti a přikrčili se za nerezovou skříňku právě ve chvíli, kdy pes skočil na dveře.

„Co to tam je?“ zakvílela druhá žena.

Church se podíval na Ruth. „Černý Shuck,“ odpověděla vystrašeným hláskem. Najednou se začala třást zimou a šokem. Church ji objal kolem ramen a přitáhl těsně k sobě. „Takhle to bude celou dobu?“ zeptala se zesláble. „Nikdy nebudeme mít chvilku klidu?“

Zazněl nový náraz do dveří a všichni poskočili.

„Co se to děje?“ zvolala jedna z kuchařek. Skrčila se vedle druhé ženy a vrhala na Churche, Ruth a Lauru rozzlobené a vystrašené pohledy

„Jak můžeme něco podobného zastavit?“ zeptala se Ruth. „Dříve nebo později nás to stejně dostane.“

„Pes není to nejhorší,“ odpověděl odevzdaně Church. „Slyšela jsi, co říkal Tom. Je jenom předzvěst, znamení.“

„Čeho?“ ozvala se Laura. Jako odpověď zaznělo hlasité řinčení střechy vysoko nad nimi, rozléhající se z jednoho konce budovy na druhý. Nocí se nesl dusot kopyt. Pes zavyl, varovně nebo na uvítanou.

Ruth si všimla stínu, který přelétl po Lauřině obličeji; jako by se otřásly samotné základy její okázalé sebejistoty. Opatrně se dotkla uklidňujícím pohybem Lauřiny paže; Laura sebou cukla, ale nepodívala se na ni a ani ji neodstrčila.

+ + + + +

Krčili se tam po zbytek noci a naslouchali zvukům za dveřmi; mručení a vrčení, funění a nárazy, které nemohly pocházet od žádného zvířete narozeného na zemi. V jednu chvíli, asi po pětačtyřiceti minutách ticha, si mysleli, že už je konečně po všem. Ale v okamžiku, kdy se Church chystal

otočit klíčem v zámku, něco skočilo na dveře a málem je prorazilo. Bylo to varování, kterým se raději řídili.

Jakmile se mraky prodraly první paprsky svítání, Church přistoupil k oknu se zrnitým sklem a pootevřel je jenom tolik, aby viděl ven. Dálnice byla prázdná a bouřka se přehnala, ačkoliv po obloze se stále valily mraky. Church měl nepříjemný dojem, že v převalující se sražené páře zahlédl temné postavy na koních, jedoucí po mracích a mizející mezi nimi; hledaly úkryt před světlem, připraveny vrátit se příští noc.

Otočil se k ostatním. „Jdeme," vybídl své společnice.

+ + + + +

Restaurace byla prázdná a pes pryč, jak Church ostatně předpokládal. Obě kuchařky se úlevou rozplakaly a běžely se pozdravit s mladíkem, který se vynořil zpod pokladny. Stále vypadal jako pod vlivem sedativ. Naštěstí se nedostal mezi obludného psa a jeho kořist, takže ho zvíře nechalo na pokoji. Zesílené protipožární dveře kuchyně byly poškrábané a naštípnuté.

Zbylé části areálu působily opuštěně, ale Church nakonec našel několik zaměstnanců v kanceláři vedení. V zadní místnosti zahlédl přikryté tělo muže, kterému psisko urvalo paži. Telefonní linky byly celou noc hluché, takže nešlo zavolat záchranku; nefungovaly dokonce ani mobily. Zřejmě poruchy způsobené bouřkou, říkali zaměstnanci, ale to nevysvětlovalo, co se stalo s těmi, kteří odjeli auty vyhledat pomoc a už o nich neslyšeli. Zdálo se, že nikdo nedokáže plně uvěřit tomu, co se skutečně odehrálo. Mluvili o zdivočelých psech, jako by jich byla celá smečka, a zjevně zapomněli na cokoliv nadpřirozeného. Church, Ruth a Laura je zanechali v marné snaze dát nějaký řád události, kterou nemohli pochopit a vrátili se na parkoviště.

Když se blížili k nissanu, všimli si, že vnitřní světlo svítí a dveře jsou mírně pootevřené. Opatrně je obešli, náhle ve střehu, dokud nezjistili, že je otevřený i kufr a jeho obsah rozházený po autě. Zámek byl násilně vypáčený nožem nebo šroubovákem.

„Mizerové!" řekla Laura. „Máme fakt hroznou smůlu."

„Neřekl bych, že je to náhoda," poznamenal Church, zatímco prohrabával jejich věci.

„Myslíte se, že hledali kámen?" zeptala se Laura a její ruka automaticky

vklouzla do batůžku.

Přikývl. „Ale ať už to zvíře bylo cokoliv, nemohlo to vypáčit zámek.“

Mlčky uložili věci na místo, doplnili benzín a vrátili se na dálnici. Hlavou se jim honilo příliš mnoho nezodpovězených otázek.

+ + + + +

Po noční bouřce byl den jasný a svěží. V tak časnou hodinu byla dálnice přízračně prázdná, dokonce i bez pomalých karavan nákladních aut projíždějících mezi Exeterem a Torbay. Po překročení hranice kraje se scenérie postupně měnila, poklidná zelená pole Somersetu ustoupila divočejší krajině hor, skalisek a neproniknutelných hlubokých lesů Devonu, které v třpytivém ranním slunci vypadaly docela romanticky. V Exeteru lucerna, kterou Ruth držela na klíně jako dítě, začala ukazovat k západu. Dálnice stejně končila hned za městem, a tak se vydali po A30, vedoucí celou dobu páteří Cornwallu až dolů na konec světa. Jeli po ní jen chvíli, když plamínek lucerny náhle podrážděně zablikal a nasměroval je na úzkou silnici třídy B směřující do srdce Dartmooru.

„Nelíbí se mi, že se vzdalujeme od civilizace.“ Ruth si neklidně prohlížela oknem řídnoucí osídlení, zatímco na obzoru před nimi se hrozivě rýsovala rozlehlá rezervace Dartmoor.

„Měl byste se podívat na mapu,“ ozvala se Laura a nabídla Churchovi přes rameno autoatlas. „Cesty tu vyhovují tak stádům prasat a je tu jen hrstka vesnic, které se skládají maximálně ze tří baráků. Vítejte v Zapadákově.“

Když pole přešla v křovinaté porosty a větrem ošlehané skály, Ruth neklidně poznamenala: „Zajímalo by mě, co tam je.“ Pak po nějaké chvíli, když jí nikdo neodpověděl, dodala: „Chci vysoké budovy, auta, znečištěné prostředí...“

„Nemyslím, že bychom tam byli ve větším bezpečí,“ namítl Church. „Je to jenom iluze.“

Laura najednou natáhla krk, aby viděla oknem na modrou oblohu. „Hej! Tamhle je další! Myslela jsem, že ve dne spí?“

Ruth sledovala její pohled. Ve vzdušných proudech kroužila obrovská sova, chvílemi se snášela níž a zase vzlétala, ale zdálo se, že nemá potíže držet se jejich trasy. Ruth mhouřila oči a pokoušela se rozeznat podrobnosti; instinktivně cítila, že sova je důvěrně známá, tatáž, která zaútočila na

psa na parkovišti.

Z nějakého důvodu, který jí samé nebyl dost jasný, se stále nedostala k tomu, aby ostatním řekla o tajemné dívce v lese u tábořiště. Ačkoliv ji to setkání rozrušilo, měla pocit, že je příliš osobní, a mluvit o něm jí připadalo jako zrada důvěry; i když myslet na to takhle bylo určitě dost divné. Kromě toho za jasného denního světla se jí ta příhoda vůbec nezdála děsivá.

„To je ta, která nám u benzínky zachránila život," pokračovala Laura.

„To nedává smysl," namítl Church. „Proč by to měl nějaký pták dělat? Jsou jenom normálně drzí."

Ruth neodpověděla. Zrovna přemýšlela, proč ta dívka použila označení důvěrně známá, které má tolik významů. Pozorně sledovala sovu a přemítala.

+ + + + +

Zanedlouho zmizely veškeré známky civilizace. Jako na nějaký pokyn se z ničeho nic znovu přihnala bouře. Modrou oblohu zahalila břidlicově šedá mračna, která se nadouvala a vířila v silném větru jako dým z požáru a vrhala na zem temné stíny. Na horizontu se zablýskalo a zaburácel hrom. Church pustil stěrače okamžitě po dopadu první kapky na sklo, ale bylo to, jako by na ně někdo vylil vědro vody. Sjel s autem na kraj silnice v naději, že se bouřka přežene. Okamžitě na něho padla únava. Váhavě navrhl, že by si měli najít nějaké místo k odpočinku.

Když liják trochu polevil, pokračoval v pomalé jízdě, ale stále bylo špatně vidět. Projeli osadou Dva mosty přímo ve středu Dartmooru, čítající jen jeden dům a dlouhou, bíle natřenou budovu hospody, krčící se v úžlabině. Když přejeli hřeben za ní, dojeli ke starobylému hostinci z devonshirského kamene s hrázděným patrem; hranatá a masivní budova vypadala jako vyvržená nějakou přírodní silou přímo ze země. Alžbětinská okna se skládala z maličkých tabulek a byla příliš tmavá, aby se jimi dalo nahlédnout dovnitř, ale Church zachytil příjemné blikání ohně v krbu. Nad vchodem se ve větru houpal dřevěný štít s ručně namalovanou nezřetelnou tváří složenou z listů a nápisem Zelený muž, starý název nabízející milé uvítání poutníkům. Malý papír v okně oznamoval Ubytování.

Church vjel autem na malé parkoviště plné dolíků a pak se rozběhli v dešti na kamennou verandu. Dveře byly zamčené - bylo příliš brzy před

otevírací hodinou - ale Church bušil mosazným klepadlem, dokud uvnitř neuslyšeli pohyb. Dveře se otevřely a v nich se objevil štíhlý muž v těsných modrých džínách a bílém tričku, plandajícím na jeho hubeném těle. Byl hodně plešatý, zůstaly mu jenom černé kudrny nad ušima. Hustý knír se mu ježil nad horním rtem jako kartáč. Jeho oči připomínaly oči hlodavce; byly pronikavé a zvědavé a kolem pravého se táhla jizva. Muž se docela mile usmál

„Zabloudili jste v bouři?“ zeptal se afektovaným hlasem bez přízvuku.

„Rádi bychom si pronajali nějaké pokoje, jestli máte místo,“ řekl Church.

„Jak sami vidíte, v tomhle ročním období to tady není zrovna Piccadilly Circus, takže si myslím, že byste mohli mít štěstí.“ Ustoupil zpátky a teatrálním gestem ruky je pozval dovnitř. Vkusné zařízení hostince ladilo se starobylým vzhledem budovy; kamenná dlažba, tmavé dřevěné stoly, lavice a židle, několik perokreseb a starých fotografií na stěnách. Oheň, který Church předtím zahlédl, hořel v krbu dost velkém na to. aby se do něj před žároviště vešly dvě malé lavičky. Pán domu si všiml, na co se Church dívá. „Hezké, ne? Udržuji ho celou dobu, dokonce i v létě. V tomto kraji koluje pověra, že pokud oheň zhasne, pána domu čeká strašlivá smrt. Já tomu jako moderní městský člověk přirozeně nevěřím, ale na druhé straně, proč zbytečně riskovat.“

Nahoře pod šikmou střechou, která přinutila Churche sklonit hlavu, byly tři volné pokoje; malá okénka byla tak nízko, že se musel úplně předklonit, aby viděl ven. Zařízení pokojů sestávalo z mosazných postelí se staromódním povlečením a otevřeného krbu. Majitel hostince, který se představil jako Simon, rozdělal ve všech pokojích oheň, aby ‚vyhnal ze vzduchu vlhkost'. Zdálo se, že má radost ze společnosti, a aniž by se ho o to prosili, ochotně jim podal zkrácenou verzi svého životního příběhu. Kdysi vedl bar v Leedsu s partnerem Stuartem, ale po jedné dovolené v Devonu se rozhodli koupit tento hostinec, který byl v dosti zubožením stavu a hrozilo mu stržení. „Jsme misionáři,“ zakončil sardonicky. „Přinesli jsme moudrost a kultivovanost do zaostalé kultury, která si neuvědomuje důležitost dobrého jídla, kvalitního vína a perfektního zařízení interiéru.“

„Vyměnit Leeds za Dartmoor je hodně dramatická změna,“ poznamenal Church.

Simon pokrčil rameny. „Připadalo nám to správné, víc k tomu nemám

co říct. Příliš mnoho lidí od vás očekává, že budete dodržovat nepsaná pravidla, ale někdy je lepší řídit se tím, co cítíte v nitru. Nemůžu si tady koupit kvalitní košili nebo slušný pár bot - ale alespoň jsem královnou všeho kolem. Klidně mě považujte za dezertéra."

Ale bylo tu ještě něco, co jim neřekl, a když se ho Ruth zeptala na jizvu nad pravým okem, bylo vidět, že mu to není příjemné. „Omezenci toho moc nevědí, zato umějí dobře mířit." Zdálo se, že tím skončí, ale tato záležitost ho očividně stále pálila. „Měli jsme hezký dům na hezkém předměstí, ale postupně jsme si všimli, že prostředí kolem nás se mění. Normálně si myslíte, že takovou změnu sousedství mohou způsobit jedině drogové gangy nebo kriminální živly, ale v našem případě to bylo Boží vojsko." Zlostně nasál dech. „Sekta Znovuzrození. Fundamentalisté. Všechny ty rasistické žvásty o etnických skupinách kolonizujících nějakou oblast, prostě jedni o nic lepší než druzí. Patřili k nějaké zvláštní sektě založené na akademii, kterou v těch místech postavili. Nevím jakého ražení - připadají mi všichni najedno brdo. On neumřel za mě."

Přimhouřeným zrakem hledal v jejich tvářích nějaký náznak hněvu kvůli svým řečem, než pokračoval dál. „Zmocnili se domu na naší ulici za nadhodnocenou částku, a kdykoliv někdo prodával nemovitost, byli první v řadě. Zanedlouho jsme byli uprostřed zamoření." Vzdychl. „Víte, já jsem klidný člověk - chce to hodně úsilí, aby mě někdo vyvedl z míry. Ale brzy bylo jasné, že nechtějí v té oblasti lidi jako Stuart a já. Jejich stanovy nás viděly jako zplozence satana nebo něco podobného. Prostě příliš špatné pro křesťanskou společnost. Znávali jsme v ulici všechny lidi a zajímali se o ně. Najednou jsme nemohli najít nikoho, kdo by s námi promluvil. Následovaly takové drobnosti... jako stížnosti na policii, že špatně parkujeme. Potom mi telefonovali z místních novin. Ve volném čase jsem pomáhal ve školce, šlo jenom o organizování zábavy, pobavení dětí a tak. Dělal jsem to roky. Ale najednou se objevily námitky, že nejsem kompetentní a vhodná osoba, ať to znamenalo cokoliv. Teprve pak to začalo být vážné."

„To je hrozné," prohlásila Ruth s upřímnou starostlivostí.

Odmítl to pokrčením ramen. „Ach, je to jenom jedno z našich břemen v životě. V každém případě tohle vedlo k dalšímu, až pak jednoho večera, když jsme se vraceli domů, nějaký podlý zbabělec po nás hodil ze tmy půlku cihly. Zasáhla mě přesně sem." Přejel prstem po jizvě a pak sevřel ruku v pěst. „Ta by mi tolik nevadila, ale krev mi ušpinila oblíbenou košili," řekl s trpkým úsměvem.

„A proto jste se přestěhovali?“ zeptala se Ruth.

„Vlastně ne. Nikdy neutíkám před věcmi, které ohrožují můj způsob života. Jenže bylo jich příliš mnoho, začali kandidovat do městské rady. drali se do předsednictví škol, všude, kde mohli mít nějaký vliv. A jakmile tyto funkce dostávají politickou platformu, je jasné, že na obzoru je apokalypsa. Agenti ďábla, všichni do jednoho. Stuart a já jsme nasedli na nejbližší vlak.“

Zdálo se, že nespravedlnost toho všeho ho naplňuje strašlivým hněvem, ale dál pokračoval nadšeným líčením plánů ohledně své hospody. Z jeho slov bylo zřejmé, že ve zdejší malé venkovské komunitě ho přijali způsobem, jaký vůči přistěhovalcům nebývá běžný; vyprávěl o nich bez ironie.

Byl by mluvil celé odpoledne, kdyby ho nechali, ale nakonec odešel, aby se mohli usadit. Rozdělili si pokoje a šli rovnou do postelí. Poslouchali déšť bušící na okna a napínali uši po vytí psa ve větru. Báli se zavřít oči.

+ + + + +

Churchovy sny byly zmatené a zneklidňující. Objevila se v nich žena z Pozorovatelny a prosila ho, aby něco udělal, ale neslyšel slova, jenom viděl její znepokojený výraz a natažené paže. Pak kolem něho kroužily stíny ve stále těsnějších kruzích: nízké zvířecí tvary, občas se pohybující po čtyřech, pak zase po dvou. Cítil za sebou oči provrtávající se do jeho hlavy a nesnesitelný strach, ale nohy měl z kamene a nemohl se otočit, aby zjistil, kdo tam čeká. Rukou mu projela prudká bolest. Podíval se dolů a viděl, že drží Černou růži. Ze stonku záhadně vyrazil trn a zabodl se do masité části jeho dlaně. Krev tekla jako déšť, postříkala mu šaty, znečistila zem pod jeho nohama a odtékala pramínkem, který se měnil v potok.

+ + + + +

Polekaně se probudil. Venku padl soumrak a z ohně v krbu zůstalo jen několik uhlíků: slabá rudá záře ho podivně uklidňovala. Nemohl uvěřit, že spal tak dlouho. Vzpomněl si na blednoucí zbytky snů a vytáhl z kapsy Černou růži. Pečlivěji prozkoumal. Po nějakém trnu nebylo ani stopy. Něžněji pohladil a pak se zadíval do stínů v rozích pokoje.

„Marianno? Slyšíš mě?“ Jeho hlas šustěl v klidném vzduchu jako papír.

S nadějí chvíli čekal, než spustil nohy z postele a složil hlavu do dlaní.

Skrze okno vypadal Dartmoor studeně a hrozivě, kalné šmouhy dřevěného uhlí, šedi a hnědé barvy pod vířícími mraky. Alespoň přestalo pršet.

Mezi podlahovými prkny pronikala slabá hudba, Pet Shop Boys zpívali Being Boring, a tak se vydal dolů do baru. Uviděl Simona jak sám tančí před vydatně hořícím ohněm. Vyjekl, když Church promluvil.

„Páni, vy jste mě vyděsil! To se vždycky přikrádáte jako noční zloděj?“

Church pokrčil rameny. „Netušil jsem, že vás vystraším.“

„Jenže se vám to podařilo!“ Simon mávl rukou k baru, udělal ještě pár tanečních kroků a s omluvným úsměvem skončil. „Vyspal jste se dobře?“

Church přikývl. „Je tu nějaká šance dostat něco k jídlu?“

„Máte štěstí. Stuart je gurmánský šéfkuchař, a když říkám gurmánský, znamená to, že vaří božsky. Byl celý den pryč, nakupoval zásoby v Plymouthu, takže pro večerní jídelníček máme vybrané lahůdky. Losos, John Dory, jehněčí s omáčkou z červeného rybízu, něco moc dobrého s těstovinami a inkoustem z olihně. Budete si myslet, že jste umřel a přišel do nebe. Hosté se sjížděli z širokého okolí, jenom aby ochutnali jeho dílo.“

Zmizel za barem a vrátil se s ručně psaným jídelníčkem. „Doufám, že zůstanete dole i později. Bude zábava. Kousíček romantického kouzla v pusté krajině.“

Church se neupřímně usmál, ale jeho myšlenky byly jinde: Marianna, mrtvá na podlaze; malá Marianna, mrtvá v jeho náručí; jeho vlastní tělo ležící v potoce. Někdy se divil, jak vůbec dokáže pokračovat.

Jeho porce byla brzy na stole a kuře pečené na pánvi a jarní cibulka byly skutečně tak dobré, jak Simon sliboval. Měl pocit, že nejedl celou věčnost, a právě se hladově pustil do jídla, když se objevila Ruth, vlasy ještě mokré ze sprchování. Vypadala osvěžené, dokonce klidné, a věnovala mu hřejivý úsměv, když si sedala proti němu.

„Takže už zase myslíš na žvanec,“ poznamenala a naklonila se, aby si vzala kousek kuřete z jeho talíře.

„Vypadáš jinak.“ Prohlížel si její obličej, z něhož vyzařovalo vnitřní světlo.

„Jak to myslíš?“

„Nevím.“ Pokrčil rameny. „Všiml jsem si toho už té noci, kdy jsme tábořili. Připadáš mi nějak silnější.“

Zlehka se zasmála a zvedla jídelní lístek. „Minulou noc, když mě honil ten pes, jsem se tak určitě necítila.“

„Ale přinejmenším jsi utíkala. Většina lidí by se jednoduše složila.“ Odmlčel se a začal si pohrávat si s jídlem, aby se vyhnul jejímu pohledu. „Jsem rád, že jsi na palubě.“

V Ruthiných očích zajiskřilo, ale zdržela se širokého úsměvu. „Tohle má blízko k první pokloně, kterou slyším z tvých úst.“

„Využij toho. Myslím to vážně.“ Dojedl poslední kousek kuřete a odsunul talíř. „Myslím, že by pomohlo, kdybychom přesně věděli, kam jdeme a co se od nás čeká, že uděláme, až tam budeme.“

Simon se vynořil zezadu s nějakým přístrojem, který postavil na stůl. Zpocený a tiše klející hlučné odtahoval stoly a židle tak, aby uvolnil prostor v jednom rohu. Pak přišel ze zadní částí za barem mladý černoch s podrážděným výrazem ve tváři. Byl překvapivě hezký s dokonalými lícními kostmi, dobře tvarovanými svaly pod hedvábnou košilí a jemně feministickými rysy. Domysleli si, že je to Simonův partner. Nesl motorový olej a mával klíčem. Očividně se chystal spustit nějakou tirádu, když uviděl Churche s Ruth a rozpačitě se usmál.

„Vrtá se ve své motorce, zatímco já tady dřu,“ prohlásil Simon s nadnesenou povýšeností; nepochybně šlo o zdroj jejich sporu.

Ruth se úzkostně podívala k oknům, na která poryv větru vrhl déšť jako hrst kamení; bylo však příliš tma, aby mohla vidět za kruh světla vrhaný svítidlem na verandě.

„Myslíš, že Černý pes přijde i dnes večer?“ V očích měla strach.

„Budeme dělat, co je v naších silách, Ruth.“ odpověděl Church rozhodně. „Pohybujeme se na tenkém ledě. Nemáme proti těm věcem obranu. Nemůžeme si nic naplánovat. Nezbývá nám, než čelit krizím ve chvíli, kdy nastanou, podobně jako čemukoliv v životě. Co navrhuješ ty?“

„Nevím.“ Zahleděla se do ohně a přála si, aby seděli blíž u sebe. „Myslíš, že můžeme důvěřovat Lauře?“ zeptala se mimo souvislost.

„Ty jí nevěříš?“

„Nevím. Někdy. Nelíbí se mi její postoj a nejsem přesvědčená, že mluví vždycky pravdu. Jako by měla vlastní tajný program.“

„Určitě nikdy nezíská cenu za charakterní osobnost, ale zatím mi připadá v pořádku.“

Ruth se snažila vyčíst víc z jeho poznámky, než zdánlivě vyjadřovala. Byla přesvědčená, že ho Laura přitahuje, ať si je toho vědom nebo ne. a

doufala, že její podezření se nezrodilo pouze ze žárlivosti. Na to, jak si vždycky zakládala na emoční rovnováze, ji nejnovější vývoj situace znepokojoval zejména svou nepředvídatelností. City k Churchovi se do ní vkradly, prodraly se jejími trýznivými zkušenostmi, jenže u něho nezahlédla ani jiskřičku nějaké reakce. Nevěděla, jestli je to proto, že je stále pohroužen v citech k Marianně, neboje mu to prostě jedno, ale v hloubi nitra měla pocit, že konečně našla něco, na co čekala celý svůj život.

„Jestli máš nějaké pochybnosti, měla bys to říct." Church se jí podíval do očí. „Já nejsem vůči lidem příliš vnímavý."

„Prozatím ne. Až budu mít jistotu." Ruth si vybrala z jídelníčku a zachytila Šimonův pohled, když posunoval provizorní kulisy do právě uvolněného prostoru. Na opečeného lososa se zeleninou nemusela čekat dlouho a její jídlo bylo stejně chutné jako Churchovo.

Když se ze dveří pokoje vedle schodiště vynořila Laura s počítačem pod paží, Simon se na ni zašklebil. Vrátila mu zlostný pohled a řekla: „Máte tu snad hodně hostů? To bych neřekla."

„Ó, slyšte, slyšte," odpověděl Simon, než se vrátil ke své práci.

Laura se podívala na Ruthin a Churchův talíř a zabručela: „Doufám, že mají něco vegetariánského."

„Proč máte tak špatnou náladu?" zeptala se jí Ruth.

„Nefunguje." Položila počítač na stůl před ně. „Dobila jsem baterii a zapnula počítač, abych vyhledala nějaké další informace. V okamžiku, kdy jsem se připojila k webu, ozval se děsivý smích jako z nejděsivějších hororů, které jsem kdy viděla, a potom počítač jednoduše kleknul."

Při zadunění mikrofonu, který Simon postavil na scénu, všichni poskočili. Omluvně se usmál, pak tiše zaklel a pokoušel se rozmotat přívodní kabel.

Church si krátce prohlédl počítač a potřásl hlavou. „Zajímalo by mě, jestli to tak bude pořád - některé dny všechno funguje správně, jiné ne - nebo přijdeme přes noc o veškerou technologii a probudíme se do kamenného věku."

Nějakou dobu mlčky zápasili se svými úvahami, dokud se Laura nerozhodla zavolat Simona a dělat mu kázání tak dlouho, dokud se neobjevil Stuart s vegetariánskou porcí odpovídající jejímu zbytečně podrobnému receptu. Ruth s Laurou si ještě objednaly červené víno a Church pivo. Zdálo se, že jim alkohol poskytuje v bouřce bičující budovu určité uklidnění. Jakmile Laura dojedla, přemístili se blíž k ohni, na který Simon

právě přiložil praskající a prskající polena. Teplo a pití jim dodalo veselejší náladu, přestože si uvědomovali, že je to pouze iluze.

Church se konečně podíval na Simonovo jeviště, na kterém teď stál mikrofon, nějaký monitor a divně vyhlížející přístroj. „Co to chystá?“

„Karaoke,“ odpověděla utrápeně Laura. Šťouchla nohou do jednoho z čerstvě přiložených polen a vyslala roj jisker do komína. „Ten člověk je vážně zoufalec. Jako by do jeho prašivé hospody měli přijít všichni prznitelé ovcí a degeneráti z Dartmooru a ztratit to málo důstojnosti, co kdy měli napodobováním Celine Dionové.“

„A ty si fandíš, že předčíš i ty nejlepší z nich,“ zasmála se Ruth.

„Jo, jako bych byla tak perverzní, že se potřebuji shazovat před nejprimitivnějšími formami života.“

Několik dalších hodin strávili popíjením, občasným hovorem, naslouháním strašidelnému ťukání prstů deště na oknech a kvílení větru v komíně. Seděli tak blízko u ohně, jak to bylo možné, aby zahnali březnový chlad; teplo jim dávalo pocit bezpečí, stejně jako všem dávným poutníkům za podobných nocí.

K jejich překvapení se po troškách trousili další hosté a brzy byla hospoda plná. Byli to promočení starší muži v obnošených větrovkách, s kapkami deště v plnovousech a tvářemi ošlehanými větrem po kilometrech chůze přes pusté planiny, mladé dvojice držící se za ruce a smějící se při každé příležitosti, manželé ve sladěných drahých pláštích do nepohody a pevných botách, někteří s mokrým labradorem, zakabonění puberťáci, ženy se šňůrami perel, muži v károvaných košilích a záplatovaných kalhotách. V okamžiku, kdy vešli dovnitř, jako by z nich spadla všechna strnulost a okamžitě se pouštěli do živé konverzace. Jejich nálada byla nakažlivá a Church, Ruth a Laura brzy zjistili, že jejich rozpoložení už není tak chmurné. Uprostřed přátelského hovoru a smíchu, rozehřátí pivem a vínem měli pocit, že temnotu lze držet v patřičných mezích.

Když Simon sbíral sklenice z vedlejšího stolu, naklonil se k Lauře a řekl: „Jak se vám líbí mýlit se, slečno Jízlivá?“

„Stalo se mi to poprvé. Dejte mi trochu času, abych se té zkušenosti přizpůsobila.“

„Vypadáte velmi zkušená už teď,“ řekl důrazně, ale pod jeho ledovou výsměšností byl určitý respekt.

Sotva odešel, Ruth se k ní otočila s křečovitým úsměvem. „Královny vždycky rády koušou, ne?“

„Královny jsou známé vybraným vkusem, což je důvod, proč neplýtval dechem na vás.“

Brzy poté začalo karaoke. Simon se choval na scéně, jako by byl pro ni zrozený. Stálí hosté ho zřejmě měli rádi a reagovali na jeho popichování očividně už mnohokrát opakovanými provokacemi, tleskali každé jedovaté poznámce a nutili ho, aby byl ještě hrubější. Ani trochu se nezdráhali jít k mikrofonu a plně si vychutnávali své vystoupení. Nejpopulárnější byl jeden farmář s brunátným obličejem a neupravenými šedivými vlasy, který nevypadal, že by někdy překročil hranice Devonu, a přesto dokázal předvést Shaft, jako by se narodil v jižním Brooklynu. Skončil pozdravem zaťatou pěstí a výkřikem „Ahoj!“, což vyvolalo bouři potlesku.

Mikrofonu se znovu ujal Simon a řekl: „Máme tady dnes večer tři hosty a vy znáte tradici Zeleného muže pro nováčky.“

Zaznělo skandování a plácání dlaněmi, zatímco se Church, Ruth a Laura rozhlíželi. Chvilku jim trvalo, než si uvědomili, že jsou najednou ve středu pozornosti.

„Určitě žertujete,“ protestovala Laura. Ruth si zakryla obličej. „Bože, já zpívám falešně!“ Church se dlouze napil piva a pak se rozhodl. „Jdeme,“ vybídl je a za hlasitého jásotu se zvedl. „My jsme se jimi taky nechali bavit.“

Laura se rozpačitě rozhlédla a tiše něco zamumlala, ale Church ji vzal za ruku a její obličej se rozjasnil, i když se stále tvářila nabručeně; následovala ho na scénu jako trucovité dítě. Ruth s tvářemi hořícími ruměncem kráčela za nimi.

Jakmile Church stanul ve světle reflektorů, náhle se mu vybavilo jeho první vystoupení v životě. Bylo to ve studentském klubu univerzity v Leedsu za podobně deštivého listopadového večera, kdy se dostavilo jen několik těch nejotrlejších pijáků. Vždycky byl tichý, uzavřený člověk, ale když si koupil kytaru, začalo se to měnit. A jeho vystoupení - poté kdy se vzpamatoval z děsivé trémy, z ostudného zvraceni - bylo jako zjevení; jakmile se ponořil do hudby, rozbušilo se mu srdce, nervy mu vibrovaly adrenalinem a vědomá mysl se vypařila. Stal se z něj uzel not přestrojený za hubeného kluka v příliš velkém koženém saku. Nebyla to záležitost ega; bylo to odevzdání, pocit součástí něčeho většího, vnímání hudby v žilách. Byla to oslava života. Nepokoušel se z toho dělat kariéru, protože věděl, že jeho radost z vystupování není podložená žádnými ambicemi a ryzost tohoto zážitku časem zkoroduje.

Ale tady na malém provizorním jevišti, přestože věděl, že bude jenom zpívat, se cítil stejně jako poprvé a v jediném letmém okamžiku si ujasnil všechno ostatní v životě: co je správné a co špatné, chyby, které dělá, a cesta, o níž věděl, že se po ní vydá. A ještě když vybírali píseň a z reproduktorů zněly první tóny, věděl s nepříjemnou jistotou, že v okamžiku, kdy sestoupí z jeviště, se toto prozření vytratí.

Když uviděl v seznamu tu píseň, neměl nejmenší pochybnosti, ale Laura si strčila prsty do úst a vydávala dávivé zvuky, zatímco Ruth obrátila oči k nebi. Nicméně jejich protesty byly určeny pouze jemu a v okamžiku, kdy se chopil mikrofonu, se k němu obě připojily jako doprovodné zpěvačky. Podíval se na monitor, ale znal slova nazpaměť:

Leť se mnou k měsíci
a nech mé hrát mezi hvězdami...

Ohlédl se na Lauru a viděl, že má stále výraz trucovitého nezájmu. ale v jejích očích jiskřila radost; rychle odvrátila pohled, protože si uvědomila, co spatřil za její fasádou. A Ruth kompenzovala své technické nedostatky vášní, která ho překvapila. Dokonce i Laura po chvíli začala napodobovat pohyby zpěvaček, když Church padl na kolena a předváděl svou verzi Sinatry.

V jinou chvíli by to pravděpodobné nedokázali, ale úzkost a nebezpečí je dohnaly k hledání určitého uvolnění v činnosti, která byla tak jednoduchá a zábavná, vzdálená myšlenkám na černé psy, divoké hony a vyčerpávající strach. Návštěvníkům se to líbilo. Kdykoli Church předvedl několik kroků nebo skákal po kolenou s mikrofonem sklopeným křížem před hrudí, jásali a aplaudovali. Laura s Ruth si našly mezi mnoha muži své fanoušky, kteří je v pauzách mezi textem a refrénem divoce povzbuzovali. Dokud hrála hudba, všechno bylo poprvé po mnoha týdnech zase v pořádku.

+ + + + +

Bouře narážela a vyla proti zdem, ale uvnitř hořel teplý oheň a teklo pití a všichni se cítili bezpečně. Přestože někteří hosté odešli dřív, zpěv pokračoval dlouho po posledních objednávkách. Ale těsně před půlnocí vyšel na scénu Simon, aby s díky ukončil zábavu a ostře usadil několik

reptalů dožadujících se pokračování. Church je chápal; ani on nechtěl, aby večer skončil.

„My tu ale můžeme zůstat," řekla Laura bez obalu, jako by mu četla myšlenky. Pokusila se do toho vložit sarkasmus, ale na její tváři se objevil záblesk křehké zranitelnosti, který nedokázala dost rychle potlačit.

Zatímco hosté odcházeli na parkoviště nebo se připravovali na namáhavou cestu pěšky, bouře ještě zesílila; při každém zahřmění se skoro otřásaly zdi. Za tlustým sklem oken křižovaly noční oblohu blesky.

„V tomhle nikdy neusnu," poznamenala tiše Ruth. A pak: „Myslíš, že by jeden z nás měl držet hlídku?"

„To nemůže škodit," odpověděl Church.

Zdálo se, že bouřka je nyní přímo nad parkovištěm. Hluk byl nesnesitelný a vítr ječel tak, že skoro neslyšeli vlastní slova. Vypadalo to spíš na hurikán než vichřici.

Ve světic blesku Ruth zahlédla, jak kolem okna proběh! jeden z hostů Trhla sebou; její podvědomí zachytilo něco, co nebylo v pořádku. Vítr zadul do dveří tak silně, až se bála. že je vyvrátí.

„Měli bychom vyrazit za prvního světla," řekl Church. „Zřejmě je to jediná možnost. Ve dne cestovat a na noc si najít bezpečné útočiště."

Laura dopila zbytek svého vína. „Bankovní trezor, to je to, co potřebujeme. Zavřít se každou noc do bezpečnostní schránky."

Ruth se pokoušela vyhlédnout ven nejbližším oknem, jenže seděla příliš daleko, aby něco viděla. Obrátila pozornost k rozhovoru, ale při dalším záblesku sebou polekaně škubla. „Co je?" zeptal se Church.

Srdce jí bušilo dvakrát rychleji. Měla dojem, že koutkem oka zahlédla k oknu přitisknutou bledou tvář zkřivenou strachem a bušící ruce. Teď tam nebylo nic, ale její tep se nezklidnil.

Další zaburácení přímo nad hlavami vystřídalo vytí větru, které pokračovalo tak dlouho, až si uvědomili, že to vůbec není vítr. Když vichřice na okamžik ztichla, zazněl pronikavý výkřik děsu. Všichni vyskočili, náhle si vědomi jiných zvuků, které bouře maskovala: skřípání kovu na pozadí dunění hromu, dusot kopyt mísící se do pleskání deště na parapetech, další výkřik, tentokrát určitě nevydaný vichrem. Rozběhli se k oknu a vyhlédli ven.

Neustálé blesky osvětlovaly příšernou scénu. Na parkovišti se odehrával hotový masakr. Lidé šílení strachem pobíhali jako vyděšení králíci a snažili se zachránit před skupinou mužů na koních. Church se alespoň domníval,

že jsou to muži; obličeje měli zahalené stíny. Byli oblečeni v kožešinách a zbrojích jako barbaři ze stepí a mávali kopími s hroty ve tvaru srpu, které používali k nahánění a hákování prchajících lidí. A v jejich středu byl jeden ještě větší a děsivější než ostatní. Church nepochyboval, že ho bude vidět v nočních můrách do konce svého života: Erl-King.

Oči koní plály rudě jako oči Černého psa a z nozder vyfukovali obláčky páry. Kolem jejich nohou pobíhala smečka psů neznámé rasy. dlouhých a hubených, s podivnou rudobílou srstí, třpytícíma se žlutýma očima a strašlivými čelistmi, kterými chňapali po bezbranných obětech.

Bylo tam tolik krve. Church, Ruth a Laura s hrůzou sledovali, jak srpovitá ostří trhají maso, sekají klouby, odřezávají svaly. Při každém blesku viděli další mrtvá těla. Jeden z koní se vzepjal, udeřil kopyty do střechy auta a promáčkl ji až ke kapotě, aniž by ztratil rovnováhu. Srp rozbil okno a projel dveřmi, jako by vyvrhoval nějaké zvíře. Lovcům nemohl nikdo uniknout. Brzy nezbude na parkovišti živá duše.

Výkřik přiměl Churche, Ruth a Lauru otočit se. Simon stál za nimi a sledoval přes jejich ramena ta úděsná jatka. „Můj bože! Můj bože!“ zavzlykal šokované. Zděšeně popadl Churche za paži. „Co to je?“

Churchovi se točila hlava. Myslel si, že se mohou někde schovat. Měl vědět, že jim to nebude dovoleno, a za jeho omyl teď platí strašlivou cenu jiní.

Simon křičel a zmateně pobíhal kolem, dokud se zezadu nevynořil Stuart, aby zjistil, co se děje. Když Simon ukázal k oknu a on viděl tu hrůzu venku na vlastní oči, vyrazil ke dveřím. Church zachytil jeho pohyb koutkem oka a zadržel ho. „Nechoďte tam,“ prosil. „Nemáte nejmenší šanci.“

„Ale někdo jim musí pomoct!“ odpověděl Stuart zoufale.

Simon klečel před oknem a neovladatelně vzlykal. „Co se to děje?“ naříkal.

Church přelétl pohledem ze Stuarta na Simona a pak na ostatní. „Musíme něco udělat,“ řekl dutým hlasem. „Je to naše vina.“

Laura znovu vyhlédla ven na krvavá jatka; vzpomněla si na jeden film. ve kterém se piraně krmily mrtvolou. „Jestli tam půjdeme, zabijí nás.“

Na krátký okamžik všichni pocítili led v srdcích, pak Ruth řekla bez obalu: „Má pravdu.“ V její tváři se nezračil žádný strach; pouze slepé smíření s osudem. „Jsme za to zodpovědní.“

Church souhlasně přikývl, ale Laura se prudce otočila. Strach ji při-

pravil o veškerou dosavadní rovnováhu. „Vy jste se zbláznili! Nehodlám jít na porážku!“ Hlasitě se nadechla. „Nemůžeme se obětovat! Jsme jediní, kdo tohle může zastavit. Jsme důležití! Jak to přece všichni říkají, nemám pravdu?“

Church ji popadl za ruku; čas nemilosrdně běžel. „Nemůžeme nechat ty lidi umírat. Nedokázal bych s tím žít. A vy také ne.“ Okamžik se zdálo, že přijde další výbuch, ale pak jí obličej i celé tělo poklesly, jako by jeho slova zasáhla racionální část její mysli, až dosud uzamčenou hrůzou. S bezmocnou odevzdaností, která Churche zabolela, stáhla svou ruku a beze slova se od něho odvrátila.

„Můžeme to zvládnout,“ řekl Church a otočil se k Ruth. Tělo mu najednou zaplavil adrenalin. „Rozdělíme se. Ty s Laurou poběžíte k autu. Máte kámen. Snažte se dostat, co nejdál dokážete. Já se dám opačným směrem. Vsadím se, že budou pronásledovat mě. Vlastně to vím.“

„Jste blázen,“ zamumlala Laura. „Pěšky se nedostanete dál než pár kroků. Podívejte se na ty koně, idiote.“ V očích se jí leskly slzy.

„Vzadu mám motorku,“ vmísil se Stuart, „motokrosovou. Můžete s ní jet po hodně nerovném terénu. Jel jste na ní někdy?“

„Kdysi dávno.“ Church se naposled podíval oknem a pak se rozběhl za Stuartem.

Za okamžik motorku vytáhli. Church hodil Ruth klíčky od auta, pak naskočil na stroj, nastartoval a čekal u dveří ven.

Zoufalství v pohledech, které si vyměnili, maskovalo jejich emoce, když Ruth tiše řekla: „Můžeš se na nás spolehnout. Dávej na sebe pozor.“

Church se usmál, sklonil hlavu a kývl na Stuarta. Dovnitř vtrhl mrazivý poryv větru a Church pustil spojku. Měl co dělat, aby ve větru udržel rovnováhu, a když sjížděl po schodech z verandy, na okamžik si myslel, že ztratil nad motorkou kontrolu. Ale pak na děravé cestě vyrovnal, přidal plyn a bez ohlédnutí vyrazil.

Nemusel zjišťovat, jestli ho Lovci viděli. Zezadu se ozval jásot, který přehlušil i bouři; štvanice začala. Kopyta duněla jako výstřely. Řičení koní znělo jako poplašné sirény a psi vyli nedočkavostí, až je vypustí za kořistí.

Church se třásl hrůzou. Jediné, co mu plálo v mysli, byl obraz jeho těla roztrhaného zuřivými čelistmi, ale instinkt řidiče převládl a hnal ho plnou rychlostí po cestě.

S tak silným motocyklem nemohl udržet krok ani ten nejrychlejší kůň, přesto slyšel, že dusot kopyt a barbarský pokřik jezdců se přibližují.

Dovolil si jedno ohlédnutí, ale pohled na Divoký hon byl natolik děsivý, aby věděl, že podruhé už k tomu nesebere odvahu.

Strhl motocykl z cesty v marné naději, že hrubý terén jezdce zpomalí, ale v srdci věděl, že konec je pouze otázkou času. Kola rvala trávu a hlínu, jak se jeho stroj hnal přímo do středu vřesovišť a bažin. Bouře s ním cloumala ze strany na stranu a každou chvíli se dostal do smyku, když překonával nebezpečné výmoly. Přes zapnuté dálkové světlo se jen tak tak vyhýbal skaliskům, které by znamenaly jeho konec.

Halekání a pokřik jezdců zněly skoro jako zvuky přírody, chycené ve větru se vznášely vysoko k mrakům, překypující loveckou vášní a touhou po krvi. A pak se z jejich středu ozval hluboký, truchlivý zvuk, který jako by vysál všechny ostatní zvuky, Church se zachvěl. Byl to zvuk loveckého rohu Erl-Kinga.

Church hnal motorku přes vyvýšeninu před sebou tak rychle, až se obě kola ocitla ve vzduchu. Nějak se mu ji podařilo udržet rovně. Terén byl stále divočejší a přesně v okamžiku, kdy začal přemýšlet, jakou vzdálenost od hostince asi ujel, mu zmizela najednou země pod koly a on padal do tmy. Měl jen několik vteřin na přemýšlení, co se stalo, když mu řvoucí motorka vyklouzla z rukou, narazil do něčeho hlavou a upadl do bezvědomí.

KAPITOLA DESÁTÁ

Lov

Ruth s Laurou potlačily jakékoliv pocity, když mezi hořícími vraky několika aut a jednoho minibusu sprintovaly přes parkoviště hostince Zelený muž, které nyní připomínalo jatka. Několik přeživších pomalu vylézalo zpod automobilů nebo hlubokých stínů, kde se ukrývali, změněni hrůzou ve zmatená zvířata, oči vytřeštěné a němí.

Oddechly si, když zjistily, že nissan nebyl během útoku Lovců poškozen. Ruth naskočila za volant, nastartovala a pustila spojku dříve, než se Laura stačila usadit. Vzápětí to s ní mrštilo na sedadlo, jak se pneumatiky protočily a auto smykem vyrazilo na cestu. „Jupí," řekla Laura tiše.

Zamířily opačným směrem než Church a Lovci a po šestnácti kilometrech Ruth uviděla směrovku na Buckfastleigh. Překvapilo ji, jak málo je vyděšená. Všechno, co cítila, byla chladná rozhodnost dělat správné věci, a poprvé si uvědomila, že to, čeho musí dosáhnout, je důležitější než cokoliv jiného; dokonce i než její vlastní život.

Kradmo se podívala na Lauru, která seděla mlčky a napůl otočena k oknu na straně spolujezdce. Ruth zaskočilo, že Laura to zjevně moc dobře nenese. Byla bledá a napjatá a světlé vlasy ji dělaly ještě přízračnější. Na tvářích se jí leskly slzy a chvěla se po celém těle. Ruth viděla, že si ruce tiskne mezi stehny, aby zastavila jejich třes. „Zvládneme to," povzbudila ji.

„Promiňte, nejspíš jste asi podlehla dojmu, že stojím o vaše názory," odpověděla Laura, aniž by otočila hlavu.

Ruth obrátila pozornost na temnou cestu; jestli si Laura myslí, že je lepší držet strach v sobě, pak nemělo smysl plýtvat dechem.

+ + + + +

Po dalších dvou kilometrech Laura prolomila mlčení. „Co se bude dít teď?"

„Sejdeme se s Churchem—"

„S Churchem se nikdy nesejdeme, vy krávo blbá! Byla to sebevražda. A vy to víte stejné dobře jako já."

Ruth to sice věděla, ale odmítala si to připustit. Představa, že Church je mrtvý, ji tížila na hrudi jako studený, tvrdý kámen. „Pořád je tu jistá šance. Sám to řekl: teď žijeme ve světě, ve kterém se může stát cokoliv.“

Chvíli vládlo zamyšlené ticho a pak se Laura zeptala: „No dobře. Ale řekněme, že se nevrátí. Co potom?“

„Potom budeme pokračovat v tom, co musíme udělat. Najdeme zbylé talismany—“

„Chytrý plán. Až na jednu věc. Church si s sebou vzal lucernu. Měl ji v kapse kabátu.“

Ruth zoufale sklonila hlavu. Nemohla uvěřit, jak mohli být tak hloupí. Bez lucerny talismany nikdy nenajdou. A bez talismanů je všechno ztraceno.

„Takže raději doufejme, že se k nám vrátí,“ řekla Laura bezvýrazně.

+ + + + +

Deset minut jely mlčky ponořené v úvahách, jak se mohlo stát, že se osud světa ocitl na jejich bedrech, a zoufalé z toho, jak to zrušovali, když náhle Ruth řekla: „Cítím se nějak divně.“

„A toho jste si všimla až teď?“

Ruth se soustředila na zneklidňující pocit jakéhosi mravenčení pod kůží. O vteřinu později uviděla před sebou červené světlo a ztuhla, protože ji okamžitě napadlo, že je to oko nějakého číhajícího zvířete. Pak si uvědomila, že je to zadní světlo vozidla, a nervózně se zasmála, že tak obyčejná věc je poslední, co jí přišlo na mysl.

Na kraji silnice stál velký bílý transit. Jedno ze zadních světel měl rozbité a zdálo se, že má defekt; někdo se skláněl s baterkou nad kolem a pokoušel se ho v prudkém dešti vyměnit.

Srdce Ruth říkalo, ať zastaví a pomůže, jenže rozum ji varoval, že je to příliš velké riziko. Ale když projížděla kolem, brnění pod kůží se stalo nesnesitelným, jako by se jí tam provrtávaly stovky hmyzích larev; z Lauřina náhlého trhnutí a nespokojeného výrazu poznala, že cítí totéž. Vtom jim bez varování zhasla světla. Ruth s bušícím srdcem dupla na brzdu.

„Co se stalo?“ sykla vystrašeně Laura.

Po chvíli se světla opět rozsvítila, ale když chtěla Ruth zařadit rychlost, opět zhasla a pak rychle blikla pětkrát za sebou.

„Elektrika se zbláznila,“ poznamenala Laura. „Jeďte dál. Takhle tu trčet je riskantní. Nebo mám vysednout a namalovat na střechu červenobílý terč?“

Ruth něco popíchlo v mysli. Reflektory teď byly v pořádku. Podívala se do zpětného zrcátka a viděla, že ten, kdo předtím měnil kolo, stojí na silnici ozářený světly svého vozu a dívá se na ně. Jediné, co dokázala rozeznat, bylo, že je to muž. Naslouchala rytmickému klapání stěračů a znovu se pokusila rozjet, ale auto se nepohnulo.

„No tak,“ vyhrkla úzkostně Laura. „Na to, abyste měla Alzheimera jste příliš mladá.“

„Ne,“ odpověděla zamyšleně Ruth. „Teď platí nová pravidla. Musíme začít jednat podle nich.“

„Jak to myslíte?“ Laura se ohlédla přes rameno, aby zjistila, jestli k nim řidič druhého vozu jde. „Jenom tam stojí,“ řekla s viditelnou úlevou.

„Instinkt. Náhoda,“ pokračovala Ruth. „Musíme naslouchat věcem, které k nám mluví.“

„Jakým věcem?“

„Neviditelným věcem.“ Zadržela dech a doufala, že má pravdu. „Ten zvláštní pocit, který jsme obě měly - to byl náš instinkt, který nám říkal, ať jsme pozorné a nepřehlédneme něco důležitého. A pak světla. Jedno dlouhé a pět krátkých zasvícení. Žádná náhoda. Zpráva.“

„Zpráva,“ opakovala Laura s úšklebkem. „Takže auto s námi teď mluví. Neměly bychom mu dát nějaké jméno?“

„Ne auto. Život. Svět. To, co ovládá jeho chod. Hráč za scénou.“ Zaznělo výhružné zadunění hromu a na obzoru tančily blesky v úžasné světelné show, která překonávala všechno vytvořené lidskou technologií Tentokrát se na ni Laura podívala zvědavě a bez výsměchu. „Předpokládá se, že nás bude pět,“ pokračovala Ruth. „Pět, kteří se stanou jedním, něčím větším než pouze součtem částí.“ Otočila se k postavě na silnici, která vzdor bouři stála nehybně a dívala se na jejich auto.

Laura sledovala její pohled. „Nebo mu v okamžiku, kdy vystoupíme z auta, vyrostou chlupy a tesáky a roztrhá nás na kusy.“

Ruth se zachvěla; Laura přesně vyhmátla pochybnosti, které se sama pokoušela zapudit z mysli. Rozum jí radil, aby nevystupovala z auta; bylo těžké odhodit léta návyků pro něco tak neurčitého jako nějaký rozmar.

„Takže máte dostatek víry v sebe?“ zeptala se Laura. „Nebo vám v hlavě zůstal ještě nějaký rozum?“

„Podívejte se na něho - on to cítí také," poukázala Ruth a snažila se tak přesvědčit sama sebe.

„Nebo jenom cítí maso."

„Přestaňte." Ruth položila ruku na řadicí páku a sevřela ji. Jenom jeď dál, řekla si. Nebuď blázen Laura má pravdu - nemůžeš pro nějaký dojem riskovat všechno.

Znovu se ohlédla, pak se rychle otočila, otevřela dveře a vyběhla ven. Lauřiny protesty zanikly ve větru a dešti. Cloníc si oči rukou, udělala několik kroků k zadní části auta. Muž se stále nepohnul.

„Potřebujete pomoct?" zavolala.

Dlouho neodpovídal a jí se znovu zmocnila úzkost. Ale přesně v okamžiku, kdy se chtěla otočit, vrátit se do vozu a odjet, zavolal: „Prosím."

Ruth si dodala odvahu a vykročila k němu tak sebejistě, jak dokázala. S bouří zuřící kolem bylo těžké vidět nebo slyšet nějaké varovné signály: bude mu příliš blízko, než dokáže správně vyhodnotit nebezpečí, že po ní chňapne.

Rysy jeho obličeje se postupně vynořovaly z ostrých stínů a světe! vrhaných reflektory. Byl to Asiat, vysoký asi sto pětasedmdesát centimetrů, s černými vlasy až po ramena, přilepenými deštěm k hlavě. Když k němu docházela, usoudila, že mu v žilách zřejmě proudí indická krev: měl nejkrásnější tvář, jakou kdy u nějakého muže viděla. Nádherně tvarované lícní kosti, oči velké a tmavé, rty tak plné, až se v nich projevoval náznak oboupohlavnosti. Když byla dost blízko, aby uviděla jeho úsměv odhalující dokonalé bílé zuby, obavy z ní okamžitě spadly.

„Děkuji," řekl tichým, klidným hlasem. „V takové noci jako tahle jsem nečekal, že mi někdo zastaví." Při představování uchopil její ruku do obou dlaní, jako by byla dávná přítelkyně; jeho prsty byly dlouhé, štíhlé a teplé. „Jmenuji se Shavi."

Zatímco stahovali kolo z osy, zeptala se ho, proč projíždí takovou pustinou za strašné bouře tak pozdě v noci. „Pátrání," odpověděl tajuplně. V očích měl třpyt, který vyvolával u Ruth pocit, že muž ví o všem, co se odehrává v její hlavě.

Laura nakoukla přes jejich ramena, paže založené na hrudi. „Takže jste jeden z nás?" zeptala se rovnou.

Shaviho zuby zablýskly v dalším úsměvu a Ruth překvapila jemná vroucí reakce na Lauřině tváři. „Možná," řekl.

„Nehodláte tohle slovo úplně zprofanovat, že ne?"

„Jak jste přišel k tomu rozbitému světlu a defektu?“ chtěla vědět Ruth.

Shavi zabručel, protože konečně uvolnil kolo a odkutálel je stranou. „Něco mi vběhlo do cesty, něco rychlého, vlastně jsem zahlédl jenom stín. Nejdříve se to pohybovalo po čtyřech, potom po dvou a znovu po čtyřech. Znáte je?“ Kdokoliv jiný by významu jeho otázky nerozuměl, ale Ruth přikývla; všichni viděli ty podivné tvory číhající v temné venkovské noci. „Cítil jsem náraz, ale nebylo tu žádné tělo, žádná krev. Auto to zřejmě odhodilo mimo silnici.“

Ruth s Laurou okamžitě vrhly znepokojené pohledy do tmy. „Měli bychom to opravit co nejrychleji,“ poukázala zbytečně Ruth.

„Já budu dávat pozor.“ Laura se rozhlédla po okolí, ale bylo to beznadějné; tma byla tak neproniknutelná a déšť tak silný, že by nic neviděla ani v bezprostřední blízkosti. Ačkoliv se snažili pracovat rychle, zima jim vzala citlivost z prstů a jednoduché upevnění kola představovalo úkol nad lidské síly; neustále museli hledat matice spadlé do ledových kaluží pod auto. Ruth vyděšená z toho, co se může ve tmě plížit, byla stále neobratnější. Ale nakonec, všichni rozklepaní zimou a promáčení, kolo vyměnili a Shavi schoval hever.

Ze Shaviho vyzařoval takový vnitřní klid, že i promoklý na kůži a bičovaný větrem vypadal skoro blaženě. Ruth byla přesvědčená, že ji její instinkt ohledně Shaviho neklame, ale co mohla říct - *pokoušíme se zabránit konci světa; chcete jít do toho s námi?*

Laura se najednou napjala. Upřeně se dívala směrem, odkud přijely.

„Co je?“ zeptala se Ruth.

„Nevidíte to?“ Lauřin hlas se téměř ztrácel ve větru.

Viděli. Na obzoru se něco pohybovalo, převalovalo se to a vířilo jako neuvěřitelně zrychlené bouřkové mraky; přitom to blikalo podivným vnitřním světlem, jako by v tom létaly barevné blesky. A blížilo se to. Ruth pocítili chlad, který přesahoval mrazení ze studeného deště.

„Co je to?“ podivila se Laura.

Jakoby v odpověď uslyšeli zvuk, který by jiní mohli zaměnit za dunění hromu: dusot okovaných kopyt. A pak spatřili mezi vířícími oblaky postavy, mizející a zase se vynořující, vzdálené, ale neomylně směřující k nim.

Ruth se otočila na patě, aby se rozběhla k nissanu. „Musíme jet. Možná se nám podaří—“

Shavi ji chytil za paži a jemně, ale pevněji zadržel. „Jeďte se mnou. Můj vůz je rychlejší. Má turbo.“

Ruth se podívala na Lauru, která přikývla; v jejích očích plál divoký strach. Shavi sedl za volant a motor se okamžité rozeřval. Laura naskočila dozadu. Batůžek s kamenem nepustila ani na okamžik z ruky. Ruth ji chtěla následovat, ale pak zvolala: „Počkejte!“ a rozběhla se k nissanu. Když našla, co chtěla, Shavi už ji dojel a ona se rychle posadila na sedadlo spolujezdce.

„Ta voda vám vyplavila mozek,“ ozvala se ostře Laura. „Co to vyvádíte?“

Ruth zvedla ruku plnou kazet. „Churchova hudba. Nechtěla jsem ji tam nechat.“

Laura se na ni podívala jako na blázna, ale mlčela; obě věděly, proč to udělala. Možná to bude jejich jediná památka na něho.

Shavi zařadil, sešlápl plyn a dodávka vyrazila kupředu takovou rychlostí, až Laura vržená dozadu divoce zaklela. Ruth vtlačená do sedadla se křečovitě držela. Úkosem pohlédla na Shaviho, který se tvářil pokojně jako při nějaké nedělní vyjížďce. *Samozřejmě,* pomyslela si Ruth. *Nechápe, co je za námi.*

„Měl byste držet plyn na podlaze,“ poznamenala. „Jestli nás doženou, jsme mrtví. Doslova.“

„Já vím.“ Věnoval jí úsměv. „Co to přesně je?“

Laura se doplazila k zadním dveřím a přitiskla obličej ke sklu. „Dohánějí nás.“

„Něco, co nás roztrhá na kusy, jestli nás to chytí.“ Nejistě se na něho podívala. „Něco nadpřirozeného.“

Pokývl, jako by řekla tu nejnormálnější věc na světě. „Auto by mělo být dost rychlé.“

Motor vydával hrdelní mručení obrovské kočky a zrychlení bralo dech. přitom jízda byla hladká jako hedvábí. Ruth však zjistila, že po tom, co byla svědkem už několika selhání vědy, nedokáže věřit žádné technice.

„Víc mě trápí, že by mohla skončit silnice,“ poznamenal Shavi. „Máte nějaký konkrétní cíl?“

„Jenom jeďte, dokud nevyjde slunce. Štvanice by měla skončit s prvními paprsky světla.“

„Definice optimisty,“ ozvala se Laura zezadu. „Někoho, kdo si myslí, že můžeme uhánět před Pekelnými psy čtyři nebo pět hodin v nějakém podělaném autě.“

„A co byste raději dělala vy? Sama se předhodila psům?“ odsekla Ruth.

Ustrašeně se ohlédla. Postavy ve vířících mračnech byly teď mnohem zřetelnější a se zkracováním odstupu podivné blýskání sláblo. Mihotavý pohyb mezi koňskými nohami přisuzovala psí smečce; v burácení bouře nejasně slyšela jejich vytí.

„Je mi líto, že jsem vás do toho vtáhla," řekla Shavimu.

Odmítavě zavrtěl hlavou. „Bylo určeno, že tady budu."

Ruth si ho zvědavě prohlédla. „Jak určeno?"

„Dovedly mě sem mé sny."

Zezadu se ozvalo pohrdavé zafunění následované nějakým mumláním, které Ruth nerozluštila.

„Celý život mám živé, barevné sny," pokračoval Shavi. „Někdy jsou jako trip. Určité ne ten druh snů, o jakých mi vyprávěli jiní lidé. Netušil jsem, co znamenají, ale v srdci jsem vždycky věděl, že mají nějaký význam. A před několika týdny se mi noc co noc začal zdát stejný sen. Byl o nějakém drakovi, který přistane na zemi, stane se součástí půdy a z toho místa se budou šířit linie modrého světla do všech stran. V tom snu jsem sledoval jednu takovou linii do místa, kde zapadá slunce. K velkému vřesovišti." Pneumatiky zakvílely v ostré zatáčce, kterou Shavi vybral jako profesionální řidič Fl. „Tak jsem se nějak ocitl na silnici, kde jsme se setkali, a okamžitě jsem věděl, že je to to pravé místo."

„Jak jste to věděl?"

„Prostě jsem to cítil."

Ruth se už nedokázala soustředit na další hovor; svaly měla křečovitě stažené a hruď ji bolela z usilovného dýchání. Znovu se ohlédla a viděla, že Lovci se o moc nepřiblížili. Tachometr ukazoval, že jedou po nebezpečně hrbolaté cestě vřesovišti skoro stovkou, což bylo samo o sobě riskantní, ale pokud se jim podaří tuto rychlost zachovat, existovala šance, že pronásledovatelům ujedou.

Laura vzadu se snažila při této rychlosti udržet rovnováhu, ale zatáčky byly tak ostré, že narážela do stěn, otloukaly ji Shaviho věci a jen tak tak se vyhnula klouzající bedně s nářadím; už teď měla na těle plno modřin a do levého oka jí stékala krev z řezné rány na spánku. Ale bolest byla to nejmenší, co ji znepokojovalo. Nemohla se smířit s tím, co s ní dělá strach. Z každým dalším setkáním s bytostmi, které by neměly existovat, jako by z ní vyprchával život, a to zrovna v době, kdy ho potřebovala mít pevně pod kontrolou. Jediný způsob, jak se s tím vypořádat, bylo zahnat strach do tvrdého, studeného místa hluboko v nitru, kde uchovávala všechny ne-

gativní zkušenosti. Jenže ten už značně přeplněný prostor hrozil výbuchem a Laura věděla, že je jen otázkou času, kdy to všechno prorazí ven.

„Kde jste se učil řídit?“ vybila si zlost na Shavim. „V nějaké škole pro slepce?“ Opět narazila do stěny, než se se zvoněním v hlavě dokutálela zpátky.

Shavi se omluvil, ale Ruth řekla: „Nevšímejte si jí. Umí jenom kňučet. Soustřeďte se na řízení.“

Brzy se cesta ještě zhoršila. Poctivý rovný asfaltový povrch skončil a vystřídala ho obyčejná venkovská cesta s četnými zatáčkami, takže museli buď zpomalit nebo riskovat vyjetí mimo zpevněný povrch. Shavi rychle přeřazoval a brzdil, ale všichni si byli vědomi, že havárie je jen otázkou času. V jedné zatáčce levé zadní kolo poskočilo na travnaté krajnici, vyrvalo bláto a drny tak prudce, až se báli, že praskne pneumatika nebo se auto převrátí. Ačkoliv se zdálo, že bouře zvolna ustupuje, na severu nad Rippon Tor ještě doznívaly poslední blesky a cestu v nepravidelných intervalech stále pokrývaly obrovské kaluže vody, hrozící odhodit při rychle jízdě auto do bažiny.

„Přibližují se,“ oznámila Laura, když se jí podařilo udržet se na chvilku u zadního skla. „Tyhle polní cesty nás příliš zpomalují.“

„Nemáme jinou možnost než dělat, co se dá,“ odpověděl Shavi nakloněný nad volant a snažící se soustředit na jízdu; Ruth se divila, že na jeho obličeji se stále neprojevují žádné známky napětí. „Měli bychom se vyhnout nejhorším venkovským cestám, hlavním, které mohou být příliš plné, a obydleným místům, kde by nás zastavily semafory—“

Laura se chystala pronést nějakou výsměšnou poznámku, ale Ruth se otočila a umlčela ji hněvivým pohledem. Pak se obrátila k Shavimu. „Dělejte, co musíte.“

Ukázal na automapu v kapse dveří. „Vyberte trasu.“

Ruth úzkostně listovala stránkami, dokud nenašla správnou mapu. Bylo těžké v ní číst, když se zmítala v zatáčkách ze strany na stranu, ale nakonec se jí podařilo zaostřit zrak na tenké kapiláry silnic, protkávající krajinu mezi Buckfastleighem a dálnicí vedoucí k Exeteru. „Můžeme si vybrat: A38 nebo venkovské cesty,“ oznámila zkroušeně. Ani jedna možnost nebyla dobrá; první hrozila omezeními a policejními kontrolami, druhá příliš špatnými cestami.

Buckfastleigh je zpomalil; silnice byly úzké a i v tuto noční dobu museli dávat pozor na chodce a jiná vozidla. Sotva se ocitli na dvouproudé

vozovce, viděli, že Divoký hon je stále blíž. Ruth napadlo, co asi vidí ten, koho rámus přiláká k oknu: auto řítící se nepovolenou rychlostí, pronásledované přízračnou vidinou jezdců v kožešinách a zbroji, obklopenou strašidelnou smečkou ďábelsky vyjících psů. Nikdo tomu nebude věřit, pomyslela si; sama tomu stěží věřila. Pouze strach, ostrý jako nůž, jí připomínal, že je to hořká skutečnost; že pokud v motoru praskne nějaké těsnění nebo auto narazí do patníku a stane se neovladatelným, roztrhají ji psi, kteří by vůbec neměli existovat.

A38 byla rychlejší. Prohnali se Ashburtonem a konečně měli pocit, že mají nějakou šanci. „Neujíždíme jim," utrousila Laura další ze svých pravidelných zpráv, „ale na druhou stranu, aspoň se nepřibližují."

Ale když minuli Bickington, srdce jim poklesla, protože v dálce před sebou spatřili červené světlo. Práce na silnici zablokovaly jeden proud, ve kterém čněl mohutný obrys odstaveného parního válce.

Shavi hlasité zaklel. „Střídavý provoz."

„Nesmíte zastavit," vyhrkla zbytečně Ruth. „Okamžitě by nás dohnali."

„Co se děje?" zavolala Laura zezadu.

Shavi s Ruth se soustředili na světlo. „Na takhle rušné komunikaci určitě něco pojede proti nám," řekla Ruth.

„Nemáme na vybranou," prohlásil Shavi chmurně. Když dojeli ke stopce, stále svítila červená. Shavi bez zabrždění pokračoval, zapnul dálková světla a přidal plyn. V Ruthině těle se napjaly všechny svaly. Projeli kolem válce. Z uzavřené části silnice byl odstraněn asfaltový povrch a tvořila ji pouze narušená podkladová vrstva. Bleskově ujeli asi padesát metrů, ale konec uzávěrky byl pořád schovaný za zatáčkou. Vteřinu nato ozářily kmeny stromů podél silnice přední světla zatím neviditelného vozidla.

Šokovaná Ruth vykřikla, když se ze zatáčky vynořil velký kamion, ale Shavi už reagoval. Stromy na jeho straně rostly příliš blízko sebe; kdyby se pokusil projet mezi nimi. byl by to jejich konec. Kamion zuřivě troubil. I kdyby Shavi dupl na brzdy, nemohli včas zastavit. Myšlenky v Ruthině hlavě se nakupily na jednu hromadu, zatímco se náklaďák řítil přímo na ně. Viděla zděšený obličej řidiče v kabině, ozářený nepříjemně bílým světlem jejich reflektorů. Divoce mával rukou, jako kdyby odháněl vosu. A je to, pomyslela si Ruth a zkřížila paže před obličejem. Neviděla, co se dělo dál, ale cítila sílu, která smýkla jejím tělem, když Shavi stočil volant na jednu stranu. Ozvalo se rytmické rachocení, jak jejich auto naráželo do

výstražných kuželů. Kvílení brzd kamionu se mísilo s přidušenými zvuky vycházejícími z Ruthina hrdla a Lauřiným ječením Jakmile vjeli na štěrkový podklad, Ruth čekala, že jim prasknou pneumatiky a auto vletí do stromů. Ale zůstali na silnici. Shavi se usilovně snažil získat kontrolu nad vozem jedoucím chvíli po dvou kolech, než dopadl zpátky na všechny čtyři. Podařilo se mu udržet auto na kolech, ale smyk ho otočil do protisměru.

Ruth téměř neměla odvahu se podívat. Krční a ramenní svaly ji bolely z napětí udržet se na sedadle. Spustila paže a s hrůzou zjistila, že Shavi se zhroutil na volant a po tváři mu stéká pramínek krve. Ale pak zhluboka nasál vzduch a zvedl hlavu. Tvářil se stejně klidně jako ve chvíli, kdy se setkali. Když se pak na ni usmál, málem se rozbrečela.

Kamion stál natočený přes oba pruhy. Řidič právě vysedal z kabiny a hněv v jeho tváři vystřídala úleva.

Ale jejich pozornost se přenesla od řidiče k přízračnému světlu na obloze těsně za siluetou kamionu. Shavi se pokusil nastartovat zastavený motor, ale ten jenom zarachotil a nic.

„Zahlcený," oznámil.

Světlo na obloze zesílilo, jak se Lovci blížili, vířilo v nepříjemné kombinaci zelené a červené barvy. Ruth třeštila oči na Shaviho ruku. znovu otáčející klíčkem v zapalování.

Laura se vytáhla mezi jejich sedadla. Tvář měla ušpiněnou krví z mnoha odřenin a místy jí tmavla kůže tvořícími se modřinami. „Skvělá jízda," pochválila je ironicky.

Řidič kamionu se k nim rozzlobeně hnal a Ruth si uvědomila, že by ho měla varovat. Ale bylo už pozdě. Jako hypnotizovaná se dívala, jak se Lovci vznášejí ve svém děsivém majestátu nad kamion. Koně byli černí a leskli se potem, ale nepodobali se žádným koním, které dosud viděla: rozložití a svalnatí, přesto na nich bylo něco hadího a jejich oči v šeru plály jako žhavé uhlíky. Z mohutných postav jezdců vyzařovala síla, ale obličeje měli skryté ve stínu. V jejich čele jel Erl-King s přilbicí zhotovenou z vybělených kostí svých obětí. Když přeskakovali kamion, párali jeho střechu svými krutými zbraněmi, rozhazujícími kusy kovu po okolí jako výbuch granátu.

Řidič se otočil a poprvé Lovce spatřil. Současně se přes jeho vozidlo přihnali rudí a bílí psi. Když se sevření v pevné smečce se štěkáním vrhli na svou kořist, připadali Ruth jako jedno zvíře. S hrůzou sledovala, jak

řidič utíká napřed jedním směrem a pak druhým a křičí děsem. To už byli psi na něm, zuby ostré jako jehly rvaly a trhaly; jeho křehké lidské tělo se během několika vteřin proměnilo v rudou mlhu barvící vzduch.

Konečně motor jejich auta naskočil. Shavi zařadil rychlost a vrátil vůz na silnici. Pneumatiky hlasitě zasténaly, ale jako zázrakem vydržely. Hnali se na druhý konec uzávěry a ticho v autě bylo téměř hmatatelné; všechny přemohlo zděšení z toho, co se stalo řidiči - další smrt, kterou mohli připsat na své konto - a skličující pocit, že jejich situace je beznadějná. Ztratili příliš mnoho času. Ruth se ani nemusela ptát Laury, jak jsou na tom; sama slyšela dusot kopyt přehlušující dokonce i zvuk motoru.

Shavi tiskl plynový pedál na podlahu tak často, jak mohl, ale silnice měla příliš mnoho zatáček, kdy musel prudce brzdit a zase přidával. Několikrát ohrozil jejich životy předjížděním kolony aut, která také uháněla vysokou rychlostí. Ruth s úlevou zjistila, že Lovci si už ostatních vozidel nevšímají, ale byla to jen chabá útěcha proti tomu, jak pobízeli své koně a byli čím dál blíž.

Vesnice kolem silnice vnímali jen jako rozmazané šmouhy: Coldeast, Heathfield, Chudleigh Knighton; když spatřili po šesti kilometrech značku dálnice, svitla jim jiskra naděje. Tu však prakticky okamžitě uhasil Lauřin výkřik. Pach koní, pižmový a dusící, zesílil, pronikal dveřmi a převládal nad pachem výfukových zplodin. Donutil ji znovu se podívat zadním oknem.

Lovci už byli skoro na dosah. Laura viděla vlnění svalů na pažích jezdců, jemné ornamenty na jejich sponách držících kožešiny, lesk kůže a kovu postrojů. A pak udělala tu chybu, že se podívala na obličeje Lovců. Všechny byly na pohled strašné, ale nejhorší byla tvář Erl-Kinga v jejich čele. Jeho lícní kosti vyčnívaly před tváře, čelo i čelisti, takže když na něho dopadlo světlo pouličních lamp, leskl se jeho obličej jako maska smrti. Pokožka měla nazelenalou barvu a zdálo se, že ji tvoří ještěrčí šupiny. Ale byly to jeho oči, které ji vyděsily až k nevolnosti. Krví podlité, s panenkami štěrbinovitými jako u hada, zářily vnitřním žlutým světlem, Když zachytila jeho strnulý pohled, zlověstně se zašklebil a odhalil strašlivou řadu špinavých špičatých zubů. Laura se náhle cítila jako vyděšený králík tváří v tvář predátorovi a uskočila zpátky, když Erl-King po ní sekl svým srpem.

Dveře se roztrhly jako papír a vzápětí byly vyrvané ze závěsů. Vylétly vysoko do vzduchu a se zaduněním dopadly na silnici za nimi. Auto na-

plnil ohlušující zvuk kol a kopyt na silnici. Laura, příliš vyděšená na poznámky, se škrábala dopředu, až se zády opírala o Ruthino sedadlo. Ruth natáhla ruku a chytila její dlaň, pevněji podržela a stiskla pro uklidnění; Laura jí stisk vrátila.

Divoký hon zarámovaný otvorem po vytržených dveřích se přiblížil ještě víc. Ruth myslela, že se pozvrací, když se na Lovce podívala -jako by byla opilá a všechno bylo pokřivené. Nemohla odtrhnout oči od jejich obličejů, přestože si byla jistá, že jejich rty formulují hypnotická slova, syčící jí někde vzadu v hlavě: *Vzdej se, předhoď se smečce.* Přitiskla si dlaně na uši a zaječela.

Shavi se na ni ustaraně podíval. „Už jsme skoro tam."

Dvouproudová silnice je dovedla na dálnici za Exeterem ve chvíli, kdy kopí vyrvalo druhou polovinu zadních dveří. Laura zaťala nehty do Ruthiných rukou tak silně, až jí vytryskla krev. S dalším jízdním pruhem se doprava poněkud uvolnila a Shavi se opět mohl rozjet na plný plyn. Turbodmychadlo je divoce hnalo dopředu, až jeli sto čtyřicítkou.

„Daří se to!'„ vydechla Laura. Lovci se od nich vzdálili o několik metrů a jak Shavi pokračoval v šílené jízdě, zůstávali stále více vzadu. Auta kličkovala, aby uhnula koním ženoucím se po dálnici, takže jezdci brzy zaplnili všechny tři pruhy. Nějaký lotus vjel do dělícího travnatého pásu a do vzduchu se vznesly jiskry, sklo a kusy kovu.

„Bože," zašeptala Ruth hořce s pohledem na auta jedoucí před nimi. „Jsme předurčeni přinést všem těmto chudákům smrť?"

„Oběti války," poznamenala Laura.

„Přála bych si být tak klidná."

„Raději si na to zvykněte." Laura poklepala Shaviho po rameni. „Máte dost benzínu, hrdino?"

Zavládlo dlouhé mlčení, než odpověděl: „Doufejme."

„Skvělé." Lauřina ruka ochabla a vyklouzla z Ruthina držení. „Srazit mě dolů, když mám pocit, že se nám začalo dařit..."

„Neříkám, že nemáme—" Nedopověděl.

„Stačí vložit mezi nás pár kilometrů."

Lovci teď byli za nimi necelý kilometr, ale všichni věděli, že kdyby auto zastavilo, překonají tuto vzdálenost za okamžik. Tajně všichni sledovali hodinky a přáli si, aby už přišlo svítání.

+ + + + +

Někde u Bristolu ztratili Lovce z dohledu, ale přestože Shaviho pálily oči únavou, pokračoval v jízdě. První paprsky světla přivítala Ruth pláčem. Nepokoušela se skrývat slzy. Jestli je Laura viděla, neřekla ani slovo. Opustili dálnici na prvním exitu. tise seděli a pozorovali, jak se tmavá obloha barví purpurově, pak zlatě a nakonec světle modře. Vypadalo to na hezký den.

Ruth byla první, kdo uviděl sovu létající nad nedalekým polem. Když se dostatečně vzpamatovala, aby mohla mluvit, přesvědčila ostatní, aby ji sledovali, aniž by jim udala důvod; stejně se jí nikdo na něj neptal. Zvolna zamířili po dálnici na jih. Laura vystřídala Shaviho za volantem a tak umožnila jemu a Ruth, aby si zdřímli, pokud chtějí, i když si ani jeden z nich nemyslel, že to dokáže. Na exitu 23 sova zamířila k východu. O půl hodiny později se ocitli v Glastonbury.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Daleko od světla

První věc, kterou si Church uvědomil, když se vynořil ze světa trýznivých vidin, byla směsice bolesti a úzkosti, díky níž mučivě vnímal každičký nerv svého těla. Cítil se jako po pádu z dlouhého betonového schodiště. Pak se probudil jeho čich: vlhký vzduch, zatuchlý a nepříjemný, plíseň, sláma, pižmový pach zvířat a pod tím vším odporný zápach otevřené stoky. Otupěle se přinutil otevřít oči a teprve pak pochopil, že je má otevřené; byl v tak temném místě, jako by plul vesmírným prostorem. A pak vjemy zintenzivnily a zrychlily se: zvuk kapající vody vytvářející ozvěnu, jež vzbuzovala dojem nějakého uzavřeného prostoru s holými, tvrdými zdmi. nevolnost, palčivá bolest v pažích zdvižených nad hlavu. Škubl jimi a uslyšel řinčení kovu o kámen. Řetězy. Okovy kolem zápěstí, zařezávající se do masa. Zachvátila ho panika, když se zoufale snažil vzpomenout si, kde byl a co se mu stalo. Zvolna vyplouvaly útržky vzpomínek jako trosky vynořující se na hladinu rozbouřeného moře. Divoký hon. Jízda přes vřesoviště. Nepříjemné vědomí, že jeho život je na pokraji zhasnutí. A pak... co bylo pak? Krátký pocit pádu.

Vata vyplňující jeho hlavu se postupně začala vytrácet. Musel se propadnout do něčeho jako šachta. Věděl, že terén je provrtán starými důlními šachtami, ale při takovém pádu by se určitě zabil. A jak tedy skončil tam, kde teď je?

Přinejmenším je naživu. S bodnutím úzkosti se modlil, aby Ruth s Laurou také unikly. Opatrně zkusil protahovat svaly a šlachy svého visícího těla. ale bodavá bolest, kterou si tím působil, ho donutila toho nechat. Pád ho sice nezabil, ale vypadalo to, že k tomu neměl daleko.

Zhluboka se nadechl a i to byla chyba; hrudním košem mu projela prudká bolest. Modlil se, aby to byly jenom naraženiny a ne zlomená žebra.

Když se bolest zklidnila, pátral po nějakých zvucích vydávaných jeho věžniteli, ale kolem bylo ticho jako v hrobě. Zaťal zuby a zkontroloval řetězy, ale byly příliš pevné; nedokázal by je vytáhnout ze zdi, ani kdyby byl v dobré kondici. Nevrle se opřel o stěnu a smutně se snažil přijít na to, jak se z téhle nepříjemné situace dostat.

+ + + + +

Naprostá tma vnutila jeho mysli iluzi, že se vznáší, a v tomto zvláštním stavu ztratil pojem o čase, zatímco jeho myšlenky se neustále mísily z různými vidinami. Chvílemi měl dojem, že je tu s ním Marianna. Cítil její parfém, slyšel na pokraji vnímání její tiché šeptání; jednou ji dokonce zahlédl, bledou a znepokojenou, jako když k němu přišla ve Stonehenge.

„Neboj se," zamumlal. „Brzy zjistím, proč jsi to udělala. A nějak ti vynahradím, co jsem pokazil. Potom můžu v klidu umřít."

Neodpověděla, pokud tam vůbec byla, a brzy nato se jeho myšlenky propadly zpátky do nevědomí.

+ + + + +

O něco později ho z letargie vytrhl zvuk těžkých kroků a tlumený hlas. Zvuky se neustále blížily, až se otevřely dveře, a ačkoliv světlo venku pocházelo z pouhé lucerny, po té hluboké tmě ho oslepilo natolik, že musel odvrátit hlavu. Ale v tom kratičkém okamžiku zachytil obraz svého okolí. Prostor vypadal jako jeskyně vytesaná v tvrdé skále. Nízký strop měl jen několik centimetrů nad hlavou a na podlaze ležela rozházená sláma. Kousek od něj byla řada rezavých tyčí a za nimi vedla krátká chodba k dalším tyčím oddělujícím celu, která zůstala ve stínu. Slyšel těžký dech a cítil zvířecí pach Nočního chodce. Zavřel oči, aby se na něho nemusel dívat.

„Kdo je to?" Hlas ho donutil sebou trhnout a na okamžik otevřít oči, než opět odvrátil pohled. Do jeho kobky přiváděli nějakého muže. Church slyšel skřípání otevíraných dveří a protesty muže, kterého připoutávali ke zdi. Muž hlasitě plivl - zřejmě na svého věznitele - a vzápětí následoval zvuk úderu a pak ticho. Church slyšel šouravé kroky a vycítil přítomnost něčeho tyčícího se nad ním. Vydalo to hrdelní zvuk a znovu se to pohnulo. Potom se to krátce zastavilo v chodbě a něco tam dělalo. Church počkal, dokud neuslyšel zavření hlavních dveří, než se rozhlédl.

Na zdi mimo celu visela lucerna a její blikavé světlo vrhalo do místnosti bizarní pokřivené stíny. Muži upoutanému nedaleko něho ke zdi bylo kolem třicítky. Měl rovné hnědé vlasy, které mu visely ze svěšené hlavy. Se svou hranatou čelistí a výraznými lícními kostmi byl docela pohledný, ale jeho rysy se vyznačovaly žulovou neústupností, která vypovídala o

tvrdé výchově. Nejnápadnější na něm bylo tetování, pokrývající jeho nahé, svalnaté tělo divokou, duhově zbarvenou změtí obrazců a symbolů, jaké Church dosud neviděl, ale které na něho v jakési tajné úrovni hluboce působily. Na tuto vzdálenost a v nedostatečném osvětlení nedokázal rozeznat detaily, ale čím déle se díval, tím více cítil, že obrázky promlouvají k jeho podvědomí, stimulují zpola zapomenuté vzpomínky, vybledlé sny. Nakonec se musel přinutit, aby od nich odtrhl pohled.

Church byl vděčný za světlo, ale nepřineslo mu velkou naději. I kdyby se dostal z okovů, rozhodně nemohl vylomit železné tyče a ani by se nedokázal vypořádat s tím, co pravděpodobně číhalo za nimi. Ale odmítal podlehnout zoufalství a dodával si odvahy, dokud se jeho spoluvězeň neprobral z bezvědomí.

Muž několikrát potřásl hlavou, jako by mu kolem ní kroužila vzteklá vosa, a pak tiše zaklel. Zakaboněně se rozhlédl, spatřil Churche a vzpomněl si, že ho viděl už před tím, než omdlel. „Kdo sakra jste?“ zeptal se poněkud podezíravě tvrdým tónem s přízvukem dělnické třídy jihovýchodního Londýna.

„Jack Churchill. A kdo jste sakra vy?“

Ticho. Potom: „Ryan Veitch.“ Muž se dál nenápadně rozhlížel. „Vás taky dostali?“

Church pokrčil rameny. „Nepamatuji si. Jel jsem přes vřesoviště na motorce a spadl jsem do nějaké jámy. Kde to jsme?“

„V nějakém opuštěném dole. Těch je tu plno.“ Veitch zlostně škubl řetězy, ale držely pevně. „Parchanti.“ Zhluboka se nadechl. „Co jsou vůbec zač?“

„Naše nejhorší noční můry.“ Teď byla řada na Churchovi, aby projevil nedůvěru. „Zdá se, že to berete docela dobře na to, že jste se setkal s něčím, co by nemělo existovat.“

„Měl jsem dost času si na to zvyknout, ne? Už je to celý zatracený týden, co mě sem ti parchanti přivlekli. Čapli mě, když jsem šel přes vřesoviště. Když jsem je uviděl poprvé, poblil jsem se a potom jsem omdlel. Řeknu vám, vyhodil jsem ze sebe i co jsem nikdy nesněd. Podruhé už to nebylo tak zlé: jen půlka žaludku a tři hodiny v bezvědomí. Teď už si na ně zvykám a to samo o sobě je zatraceně děsivé pomyšlení.“

„I tak,“ poznamenal Church, „jste docela slušně nad věcí.“

Veitch sklopil hlavu, takže mu vlasy zastřely tvář. Church si myslel, že ho společník ignoruje, ale ten očividně přemýšlel, protože zanedlouho

zvedl hlavu a otevřeně řekl: „O takových věcech se mi zdálo celý život. Bylo to skoro jako kdybych věděl, že tu jsou. Největší překvapení pro mě bylo, že jsem nebyl vůbec překvapený, když jsem je uviděl. Skoro jako bych čekal, že se s nimi setkám.“

„Sny?“ Church pocítil záchvěv poznání.

„Ano. Vidíte to tetováni? To jsou moje sny. Jako kluk jsem se z nich cítil mizerně. Nemohl jsem je dostat z hlavy. Mršil jsem školu, měl jsem problémy najít si kamarády, nedokázal jsem si udržet žádnou holku - antisociální sklony, říkali. Neschopnost soustředit se. Půl tuctu dalších výmluv. Ale bylo to těmi parchantskými sny. Myslím, že bych se nejspíš už dávno oběsil, kdybych nenašel způsob, jak je vyhnat z hlavy.“ Kývnutím ukázal na své tetování. „Pokaždé, když se mi něco takového začalo zdát a nemohl jsem to vyhnat z hlavy, šel jsem na to místo v Greenwichi a nechal si to někým vytetovat. Večer byl sen pryč. Tohle tělo je obrázková kniha mé pošahané hlavy.“

Church se usilovně snažil prohlédnout šerem a uviděl něco podobající se věži plující ve vesmíru. „Já měl také sny,“ začal. „Nic takového jako vy, ale—“

Veitch k němu vyslal zvláštní upřený pohled, kterým ho umlčel. „Draci?“ zeptal se a pozorně se mu díval do tváře. „Bratr draků?“ Church přikývl. „Ta slova mi zní v hlavě už pár týdnů. Jenom tam tak poletují. V ohni na černém pozadí. Co to znamená?“

Church pokrčil rameny.

Veitch se zatvářil velmi znepokojeně. „Vykašlal jsem se na zaměstnání, abych sem mohl přijít. Ne že by to bylo kdovíco. Renovace baráků kolem Dome pro lakomého majitele za pár šupů. Ale myslel jsem, že tu najdu nějakou sakramentskou odpověď—“

„Ale co vás přimělo jít právě sem?“

„Řekla mi to jedna kočička.“ Jeho pokřivený úsměv byl tajuplný, ale odzbrojující.

„Jak to myslíte?“

„Myslel jsem si, že se mi to zdálo, ale teď už si tím nejsem jistý. Jednou v noci se v mém pokoji objevila nějaká ženská a řekla mi, abych se vydal na západ, jestli chci najít to, co hledám celý život.“ Trpce se zasmál.

Churchovým tělem projelo zachvění. Opatrně popsal ženu, se kterou se setkal v Pozorovatelně. „Jo, to je ona,“ přisvědčil Veitch. „Takže ona existuje. Ale jak se dostala do mého kutlochu?“

Než stačil Church odpovědět, zazněl z dálky zvuk podobný kostelnímu zvonu, dutě se rozléhající mezi zdmi. Ozvěna trvala asi půl minuty a pak pomalu utichla. Zůstala po ní podivná, napjatá atmosféra.

„Co to bylo?“ zeptal se Church.

Veitch vypadal znepokojeně. „Něco se tam dole děje. Viděl jsem to. Je tam obrovská jeskyně plná plechových sudů. Potom další, která vypadá jako kostel, ale takový, jaký jste v životě neviděl. A ti tvorové... jak jste je nazval?“

„Žena v Pozorovatelně je pojmenovala Noční chodci. Bůhví, co opravdu jsou.“

„Správně. Takže nevím, čím se živí, ale viděl jsem kosti...“ Jeho hlas vyzněl do ztracena; Church ho nenutil pokračovat.

Chvíli mlčeli, než se Church zeptal: „Jak jste mohl vidět to místo? Nepředpokládám, že vám povolili vycházky.“

„Tu a tam mě odtud vyvedli a pořádně mě zkopali. Asi moje rozcvičky. Ty bestie chodily v kruhu kolem mě.“ Škubl sebou a pak to zamaskoval úsměvem. „Jako by čekaly, že jim něco řeknu. Mručeli na mě těmi gorilími hlasy, ale nerozuměl jsem jim ani jedno zatracené slovo. Nejsou zrovna nejchytřejší, viďte?“ Přes tvář mu přelétl stín a pak dodal: „Nicméně je mezi nimi jeden, který mluví anglicky. Jde z něj hrůza. Nevypadá jako ostatní. Je skoro... hezký.“ Tento výraz jako by se mu zachytil mezi zuby. „Dokud se mu nepodíváte do oči. U těch druhých mám pocit, že se mi hlava obrací naruby, ale on je děsivý jiným způsobem.“ Veitch vrhl na Churche zvědavý pohled. „Jestli s vámi bude mluvit, tak mu dejte, co chce, ano?“

V tu chvíli lucerna zaprskala a zhasla.

+ + + + +

Mluvit ve tmě bylo těžší. Ale pouto, které Churche s Veitchem pojilo, bylo neoddiskutovatelné, i když se projevovalo někde v hlubokém podvědomí; vždyť byli oba Bratří draků.

Jejich neklidný, mumlavý rozhovor se postupně stočil k minulosti. Veitch vyprávěl o svém dětství v jihovýchodním Londýně. Jako nejmladší ze šesti dětí se těžce protloukal životem bez matky, která zemřela, když byl úplně malý. Její smrt otce zlomila a chlapci se museli sami postarat o domácnost, vaření, uklízení a shánění skromného živobytí všemi

dostupnými způsoby. Teď byli jeho tři bratří ve vězení, jeden za dealerství drog a druzí dva za ozbrojenou loupež v jedné stavební spořitelně v Kilburnu. Veitchův život byl nesporně drsný, protkaný brutálními výbuchy bezmyšlenkovitého násilí, přesto si zachoval silnou náklonnost k domovu a dětství, což Churchovi připadalo absurdní. Tvrdé prostředí zformovalo jeho charakter v jakousi směsici sukovitých svalů a zjizvené tkáně, ale pod tím vším Church vycítil základní slušnost, s níž mohl navázat kontakt. Mohly ho potkat horší věci než mít partě někoho jako Veitch - pokud se odtud vůbec dostanou.

Sám řekl Veitchovi o sobě jen málo - i za těchto strašlivých okolností se nedokázal vzdát silné potřeby soukromí - ale seznámil ho se vším, co se udalo od té noci pod Albert Bridge.

Zrovna si začali vyměňovat teorie, co se to doopravdy děje, když chodbou znovu zaduněly těžké kroky a pak se rozlétly dveře. Jakmile se ve dveřích objevila silueta, Church rychle zavřel oči, a i z toho kratičkého pohledu se mu zvedl žaludek. Hlas tvora zněl hrdelně, vibroval basovými tóny tak hlubokými, že je Church spíše vnímal v žaludku než slyšel; tón byl naléhavý a po otevření cely až zlostný. Church pociťoval blízkost toho tvora jako studený stín doprovázený silným, odporným pachem. Pak mu čelist stiskly drtící prsty a zaryly se do měkkých tkání tváří, až pálily jako rozžhavené pohrabáče a přinutily ho otočit hlavu. Tlak prstů byl tak silný, až se obával, že mu rozdrtí obličej; neměl jinou možnost než otevřít oči.

Díval se do hluboko zapadlých očí s rudými štěrbinovými zorničkami, zasazenými v něčem, co mohly být šupiny nebo děsivá deformace kůže na monstrózně utvářených kostech, ale děs, který se ho zmocnil, nepocházel z tohoto ohavného vzhledu; jakýmsi neznámým způsobem měl dojem, že se dívá hluboko do nitra toho tvora, a to, co viděl, bylo nesnesitelné.

Jeho mysl na okamžik vykřikla a pak zhasla.

+ + + + +

Church se probudil na podlaze na páchnoucí slámě uprostřed zvratků. Zápěstí ho bolela jako probodnutá hřeby, ale náhlé poznání, že už není připoutaný řetězy, přišlo jako osvěžující doušek. Ačkoliv mu třeštila hlava, posadil se a rychle se rozhlédl, připravený vrhnout se k jakémukoliv otvoru na dohled.

„Ušetřete si to.“ Veitch seděl v rohu a nabíral lžící z hrubé dřevěné

misky něco šedivého a vodnatého. „Klec je pořád zamčená - ven se nedostanete.“ Usrkl polévku a zašklebil se. „Už chápu, jak ti lidé z letadla zříceného v Andách dokázali jíst své mrtvé druhy. Když jste dost hladový, dostanete do sebe jakékoliv svinstvo.“

Church si všiml druhé misky. „Co to je?“

„Nevím. Nechci to vědět. Nechci na to dokonce ani myslet, tak už o tom nemluvte.“

Church se posunul, zvedl lžíci a misku a žaludek se mu sevřel hladem. Na povrchu šedé tekutiny plaval průsvitný tuk; páchlo to jako kyselé mléko. Ponořil do toho lžíci a zamíchal, ale tekutina neobsahovala žádné pevné složky. Zvedl lžíci na půl cesty k ústům, na okamžik se zamyslel a zaseji pustil. „Zřejmě nejsem dost vyhladovělý.“

„Brzy budete, kamaráde,“ poznamenal zlověstně Veitch. Vypil zbytek z misky a odhodil ji stranou do slámy.

„Nezamýšlím tady zůstat tak dlouho.“

„Jaký je váš plán?“

„To budu vědět, až se rozkoukám.“

Veitch se zasmál. „Svatá prostoto! Optimista!“

Church se ztěžka postavil a zkoumal dveře cely. Tyče byly ze železa, pevné a nepoddajné, mohutný zámek se těžko dal otevřít nějakým paklíčem, i kdyby věděl, jak se to dělá.

„Ještě jsem nepřišel ani na to, jestli je tohle nějaká špižírna,“ ozval se chmurně Veitch.

Church šel podél tyčí až k místu, kde byly zasazené do hladké, pevné skály. „Možná je to náš konec, ale momentálně jsme příliš důležití, abychom posloužili jako svačinka. Jsme klíč, který je může zastavit, a oni to vědí. Myslím, že se nás trochu bojí. Tedy ne přímo nás, ale toho, co reprezentujeme, co můžeme udělat.“

„A co to přesně je?“ Veitch se snažil zamaskovat nedůvěru, ale stejně se projevila. Churche tím neurazil; věděl přesně, co Veitch cítí. Žil normální život, měl normální myšlenky; ničím se nevymykal obyčejnosti. Hypotéza, že je předurčen stát se hrdinou mytických rozměrů předpovězeným v dávných proroctvích, se tak odchylovala od jeho reality, až se to zdálo být k smíchu. Ale svědčila o tom fakta: magické náhody, sny, řeč o Bratrech draků, vše naznačovalo, že má v sobě něco, co zatím není vidět.

„Bratři draků,“ zamumlal.

„Co to je? Něco jako svobodní zednáři?“

„Myslím, že je to označení pro nás pět, kteří se máme dát dohromady v *nejtemnější hodině Británie*. Nebo přesněji něco, co nás svazuje.“ Vrátil se v duchu ke krveprolití na M4 a vyprávěl Veitchovi o jejich setkání s Bájným zvířetem.

„Možná to znamená, že s nimi můžeme rozmlouvat, podobně jako ten zatracený doktor Doolittle.“

Church se opřel zády o železné tyče a svezl se na zem. ,,Myslím, že je to něco symboličtějšího. Draci jsou spojováni s energií země, s magií, kterou jsme viděli ve Stonehenge. Živí se jí, plavou v ní, následují ji. Neumím to vysvětlit, ale ta energie je zřejmě součástí přírody. Téměř živou součástí.“

„Její krev.“

„Svým způsobem. A draci vždycky reprezentovali moc země, bylo tomu tak už ve staré Číně. Možná to znamená, že se máme stát ochránci této energie. Ne. celé planety. Jsme bratři dračí energie, krve tohoto světa.“ Tímto logickým postupem Church překvapil sám sebe; udivilo ho, že je schopen uvažovat i v takovém prostředí.

„Tak to je velký úkol,“ prohlásil Veitch odmítavě. „Nemyslíte, že si k němu měli vybrat někoho lepšího?“

„Nemyslím, že tady byla možnost výběru,“ odpověděl Church. „Domnívám se, že to bylo určeno už velmi dávno, dlouho předtím, než se kdokoliv z nás narodil. Naší povinností je naplnit tuto zodpovědnost.“

„A my místo toho trčíme v nějaké proklaté díře pod zemí a čekáme na smrt. Já to tu nevydržím!“ vykřikl Veitch, když potlačovaný hněv ze zajetí konečně vybublal na povrch. „Ti parchanti!“

Churche zaskočil pohled na jeho vztekem změněnou tvář; měl v sobě tolik hněvu a byl tak blízko k povrchu, že Church okamžitě pochopil, jak je nebezpečný. „Uklidněte se,“ vyzval ho. „Přece je sem nechcete přivolat.“

Ale už bylo pozdě. Hluk blížící se ke dveřím oznamoval příchod několika Nočních chodců. Church se posunul do rohu a sklonil hlavu, aby se jim nemusel podívat do obličeje. Když se dveře s prásknutím rozletěly dokořán, Veitch tiše zaklel. Na tom tichém zvuku bylo něco děsivého a Church se neubránil rychlému vzhlédnutí. Několik tvorů zůstávalo ve stínu, ale překvapilo ho, že ten, který stojí před nimi, není obluda. Domyslel si, že je to jedinec, o kterém se Veitch zmiňoval, protože jeho obličej by byl hezký, kdyby ho nehyzdil krutý úšklebek. Church se přinutil nespustit oči z této podivné bytosti, aby se nemusel podívat na děsivé tváře

ostatních. Tvor mě! nazlátlou pleť a oválný a pravidelný tvar obličeje, oči s purpurovými zorničkami se podobaly kočičím a stříbrné vlasy měl dlouhé a lesklé; něčím mu neurčitě připomínal ženu v Pozorovatelně. A zatímco ostatní Noční chodci měli velká, beztvará těla s nelidskou silou, tento jedinec byl téměř slabý a zženštilý, se štíhlými boky, úzkým pasem, tenkýma nohama a pažemi volně visícími z kloubů. Přestože se však nepodobal ostatním, zvířecí zápach, který se z něho šířil, ho stále označoval jako jednoho z nich. Něco jako hedvábná halena a podivné krátké kalhoty plné skvrn z něj dělaly karikaturu člověka. Church si na kratičký okamžik pomyslel, že od něho nic nehrozí, ale pak se vrátil pohledem k jeho obličeji a zamrazilo ho.

Návštěvník se pomalu otočil k Veitehovi a řekl tiše a trochu sykavě: „Znovu děláte příliš velký hluk, můj drahý.“ Church čekal, že Veitch vybuchne dlouho potlačovaným vztekem, ale on jen odvrátil zrak.

Stvůra obrátila pozornost zpět k Churchovi. „Jmenuji se Calatin. Mezi kmeny se o vás vypráví mnoho příběhů, Bratře draků, nebo jak vám říkáme my, *Arith urkolim*.“

Churchovi znovu přejel po zádech mráz. Stejný výraz použil Noční chodec u motorestu v Hestonu, když se pokoušel unést Ruth.

„Otcové otců našich otců pronesli tolik proroctví a věšteb, ale tady přede mnou jste tak maličký. Vidím, že jste stejně slabý a křehký jako všichni vašeho druhu.“ Pohladil si bradu elegantními dlouhými prsty zakončenými špinavými a polámanými nehty. „Což dokazuje, jakou hodnotu mají mýty.“

Church nechápal odlišnost jeho vzhledu ani to, že ovládá jazyk, když ostatní se vyjadřovali jen nesrozumitelnou směsicí skřeků a řevu.

Calatin popošel dopředu a jeho zápach se stal téměř nesnesitelným. „Tolik vyplýtvané energie, jen abychom vás odstranili. Přiznávám, že nasadit uzdu Bájnému zvířeti bylo mimořádně náročné. Jsou tak nezávislí, ovládnutí jejich vůle v míře nezbytné pro jejich řízení si vyžádalo vyčerpávající rituál. A Divoký hon si vyžádal cenu, kterou bylo téměř nemožné zaplatit. Ale my jsme zaplatili. A vy jste pak přistál přímo u našich dveří.“ Zavrtěl hlavou s výsměšnou nevěřícností. „Stále se nemohu rozhodnout, který konec by byl pro vás lepší. Nechat se rozsekat Lovci - brutální, ale milosrdně rychlé. Nebo skončit tady u nás.“ Ledově se usmál.

Churchovi hučelo v hlavě; Calatin zřejmě vyzařoval nějaký druh energetického pole, které mu nedělalo dobře. „Teď, když mě máte. Lovci se

vrátí tam, odkud přišli?“ Doufal, že Calatin nepozná, jak se bojí o Ruth a Lauru.

„Ach, odvolat Lovce není možné, dokud se nenasytí,“ odpověděl Calatin s krutým potěšením. „Jednou uvolněná divoká magie se nedá ovládat.“

„Ale—“

„A teď se musíme rozhodnout, co s vámi uděláme,“ nenechal ho domluvit Calatin. „Jsou takoví, kteří si myslí, že vaše hlava umístěná na zdi naší pevnosti dodá potřebnou magii pro dosažení našich cílů. Jiní věří, že vybraná krmě z vašeho mozku umožní přenos vaší chrabrosti, jakkoli dobře se zdá být skrytá, na naše Cadrii, slavné válečníky. Ale můžeme si na rozhodnutí dopřát dostatek času. Zatím máme jiné záležitosti, o které se musíme postarat.“

Pokynul a ostatní vystoupili ze stínu. Popadli Churche za paže. Snažil se vyhnout pohledu do jejich obličejů, ale nebylo to možné a během několika vteřin se znovu propadl do bezvědomí.

+ + + + +

Do nosu mu vnikl zápach spáleného masa. Ať se nacházel kdekoliv, dusivé vedro bylo tak nesnesitelné, že málem znovu omdlel. Kožené řemeny ho pevně poutaly k nějaké hrubé dřevěné lavici, ale mohl pozvednout hlavu a rozhlédnout se. Okamžitě si přál, aby to neudělal. Prostor byl vytesán ve skále podobně jako jeho cela a osvětlen rudou září linoucí se z pece v koutě. O oheň se staral jeden z děsivých tvorů, otočen zády k Churchovi pohyboval něčím připomínajícím kovářské nářadí v šarlatovém žáru výhně. V dalším rohu se vařilo něco v obrovském černém kotli nad otevřeným ohništěm. Kotel byl potřísněný lepkavě hustou hnědou šťávou, bublavě překypující po stěnách, která byla zdrojem těžkého masitého pachu. Vedle ohniště stála špinavá lavice s četnými záseky v povrchu, očividně místo, kde se jídlo v kotli připravovalo. Vrátil se očima ke kotli, přitahován něčím, čeho si předtím nevšiml. Zamžoural a znechuceně odvrátil pohled od lidského torza, zavěšeného přes okraj kotle za jednu paži.

Potlačil nevolnost a snažil se dál prozkoumat místo, jak nejlépe dokázal. Rychle pochopil, kde je. V polosvětle mezi stíny a narudlou září ohně visely na stěnách různé mučicí nástroje vídané pouze na středověkých

hradech: železná klec, obrovské okované kolo, police s ostrými nástroji, o jejichž způsobu použití se jenom dohadoval, závoj z řetězů s háky visící ze stropu a další, k jejichž podrobnějšímu prohlížení se nedokázal přinutit.

Než ho zděšení mohlo ovládnout, těžké dveře před ním se skřípavě otevřely a ve světle zvenčí stanul Calatín a další dvě zrůdy. Ačkoliv pohled na ně byl k nesnesení, tentokrát Church necítil, že se blíží mdloby; mohl se pouze domnívat, že začíná být vůči jejich příšernému vzhledu otupělý, což ho znepokojilo víc, než by čekal.

Calatín se na něho podíval způsobem, jako by Church nebyl hoden jeho pozornosti, a obrátil se k tvorovi obsluhujícímu oheň. Krátce na něho mluvil tím štěkavým, bizarním jazykem, a z tónu i řeči těla Church usoudil, že Calatín má nějaké vysoké postavení. Ale po chvíli si všiml, že se Calatín třese jako v zimnici a má ustaraný a křečovitý výraz někoho, kdo se potýká s těžkou nemocí. Jakmile došel k lavici, na níž byl Church upoután, věnoval mu krátký pohled naplněný takovým opovržením, jako by na něho vyplivl veškeré trápení vyvolané svým vnitřním zápasem.

„Co teď?“ zeptal se Church. Tato dvě slova byla jediné, na co se zmohl, aniž by se mu uzel v žaludku prodral do hlasu a zničil masku, kterou si nasadil na ochranu své důstojnosti; musel bojovat, aby jeho oči nezabloudily k hrozivým nástrojům na zdech a mysl nezaplavily vidiny krve a utrpení. Ale hluboko v jeho nitru bylo místo, kam strach nedosáhl, kde si uvědomoval svou zodpovědnost a uchovával nedotčenou lidskost i tváří v tvář zlu, které ho chtělo vidět zlomeného a poníženého. Byla tam i esence hrdinství, kterou až dosud popíral, a překvapilo ho, když ji v sobě našel; bylo to tak, jako by někdo rozsvítil reflektor a ukázal mu nový, dosud neotevřený pokoj v jeho bytě.

Calatín jeho otázku ignoroval. Prudce se otočil a přivolal jednoho ze svého doprovodu. Netvor nesl dlouhý ostrý bodec podobný pletací jehlici zakončené vývrtkou. Ve srovnání s dalšími nástroji vypadal skoro neškodně, ale Church věděl, že je to jenom začátek.

„Máme Hledač cesty,“ začal Calatín kňučivým mekotavým hlasem. „Udivuje mě, že jste dovolil, aby tak cenný a mocný nástroj tak snadno vyklouzl z vašeho držení. A teď se ho vzdáváte, jako by pro vás neznamenal víc než přelétavý vrtoch.“

Church se mu díval do očí, ale mlčel. Calatínova slova byla příliš nepříjemná.

„My nemůžeme lucernu použít a ani nedokážeme být déle v její pří-

tomnosti, ale když je bezpečně ukrytá tady, vaši slabí krajané budou slepí k místům skrývajícím Quadrillax," pokračoval Calatín. Zhluboka nasál vzduch a dodal: „Víme, že máte kámen. Kde je?"

Church se díval na něho, skrze něho a připravoval se na to, co přijde.

Nohou mu projela příšerná bolest, a přestože doufal, že dokáže chvíli vydržet bez výkřiku, bylo to nemožné; z hrdla se mu vydralo zaječení. Netvor vytáhl zakrvácenou vývrtku z Churchova stehna a držel ji tak, aby mu rudé kapky stékaly na košili. Church cítil, jak se mu na džínách kolem rány rozrůstá mokrá skvrna.

„Vím, že mě stejně zabijete," vydechl, „takže není důvod, abych vám cokoli prozrazoval."

„Potrvá mnoho dní, než tě zabijeme, a do té doby tě čeká poznání mnoha cest bolesti." Calatín se naklonil, až Church cítil odporný zápach jeho dechu. „Ale tohle je počátek a odtud vedou všechny cesty. Ptám se tě znovu: kde je kámen?"

Church zavřel oči a modlil se. Potom jen křičel a křičel.

+ + + + +

Skrze vlny bolesti proplouval Calatínův hlas, zesilující a mizející v šumivých příbojích.

„...pevnosti jsou ukryté na temných místech pod zemí. Rozptýlili jsme se na všechny čtyři světové strany. Jsme ve všech částech tohoto ostrova. A my čekáme a čekáme, protože jsme čekali tak dlouho, dokud se hvězdy neseřadí a nepřijde vhodná doba, dokud se brány neotevřou navždy a my se dočkáme věčnosti. Konec..."

Příliv a odliv. Blízko stojící Calatín jako by hovořil pro sebe, oči pevně upřené na nějaký vnitřní horizont, a maloval obraz budoucí hrůzy.

„...vaše země se promění. Věčná noc zahalí roviny a pohoří, vřesoviště a řeky, tmou nepronikne ani to nejjasnější světlo. Krev poteče ulicemi vašich měst jako řeky a my budeme mít na talířích čerstvé maso ke každému jídlu. Při pohledu do tváří navrátilců se vás zmocní šílenství a vězte, že je nezastraší žádná modlitba, žádný bůh nebude naslouchat. Váš hlas nebude mít žádnou váhu tváří v tvář silám, na které nevěříte. Z vašich lidí se stane řvoucí, zoufalé, osamocené stádo..."

Tma a bolest. Ukrytý v dutině své hlavy, provrtávající se hluboko dolů. dokud nenajde místo, v němž spí hrdina a čeká na probuzeni, aby znovu

bránil tento ostrov. Ale cesta do jeskyně je dlouhá a plná neklidných duší. Opakovaně se objevuje Marianna. Posílá mu vzdušný polibek, když vyskakuje z metra a míří dělat interview ve Wardour Street. Brouzdá se v teplých vodách Ganavanu, nohou na něho šplíchne vodu, než se rozběhnou mezi duny a milují se. Stojí na palubě člunu, vycházející slunce barví Temži do ruda a nabízí mu polibek, který změnil jeho život. Pak hovoří slovy malé Marianny o životě a smrti a obě splývají v jednu. Je v tom určitý význam a dává mu sílu jít dál.

+ + + + +

Probudil se na slámě v cele, tělo rozpálené horečkou, šaty nasáklé krví. „Myslel jsem, že jste mrtvý," dolehl k němu Veitchův hlas. Pokusil se promluvit, ale slova se mu zadrhla v hrdle. Drsné ruce mu zvedly hlavu tak, aby udržel na jazyku trochu hnijící vody z dřevěné misky. Chvilkami zaostřil a zase ztratil Veitchovu tvář, ustaranou, ale také plnou strachu z vlastních vzpomínek. „Vypadáte rozbitý na sračky. A to jsem si myslel, jak na tom nejsem zle, když mě ten parchant vzal do té své komůrky na hraní." Shrabal jednou rukou slámu na hromádku a opatrně na ni položil Churchovu hlavu. „Jestli v tom najdete nějakou útěchu, myslím, že jste jim nic neřekl. Byl v moc špatné náladě, když vás sem házel. Jste lepší chlap než já. Já bych jim nejspíš vydal i svou babičku, kdyby mě požádali."

Church zavřel oči a cítil, jak ho úleva zahaluje jako mlha. Bál se, že jim mohl něco říct a pak to v bolestném deliriu zapomenout, ale vydržel. Ironii bylo, že utrpení ho zahnalo tak hluboko do sebe, až našel, co celou dobu marně hledal: spícího hrdinu. A teď se cítil úplně jinak, silnější. sebejistější, méně znepokojený drobnými strachy a pozemskými děsy, které ho tak dlouho ničily. Teď už ho nemohla srazit ani myšlenka na další mučení. Cítil se znovuzrozený.

„V utrpení nacházíme silu," zachraptěl blouznivě. Veitch viděl úsměv na jeho tváři a zeptal se ho, jestli se bolestí nezbláznil, ale Church už znovu odplul do uzdravujícího spánku.

+ + + + +

Nevěděl, jak dlouho byl mimo, ale když ho vyrušil zvuk otevíraných dveří, cítil se mnohem lépe. Podařilo se mu nadzvednout se na boku.

Spatřil dvě nejasné postavy vlekoucí mezi sebou něco jako beztvarý pytel, který hodily do druhé cely. Jakmile odešli, prohlédl si to pozorněji. Po chvíli se to pohnulo, pak zasténalo.

„Jste v pořádku?“ Jeho hlas stále zněl jako tenký papír.

Asi minutu bylo ticho, než se nový vězeň začal malátně plazit po podlaze a pomocí železné tyče se vytáhl do polosedu. V blikání pochodně Church uviděl staršího muže s tváří strhanou utrpením, šedivé vlasy špinavé a rozcuchané. Vypadal tak na sto let. Ale pak Church prohlédl skrz masku vytvořenou bolestí a zmocnila se ho hrůza.

„Tome?“ zasyčel. Veitch kousek od něho se zavrtěl a zvedl hlavu.

Muž se díval na Churche pronikavýma šedýma očima, nyní otupělýma a prázdnýma. „Nikdy jsem si nemyslel, že se jim to podaří.“ Jeho hlas zněl křehčeji než Churchův. pouhý šepot na hranici slyšitelnosti. Zdálo se, že je jenom krok od smrti. „Staré věci už pro ně nic neznamenají. Jsou si tak jistí svou moci a vítězstvím, že se cítí oprávnění ignorovat všechno, co bylo dohodnuto. Nikdy mě nenapadlo...“

Veitch poklekl vedle Churche. „Kdo je to?“

Church mu to v krátkosti vysvětlil a pak se zeptal Toma: „Tohle vám provedl Calatín?“

„Chtěl vědět, jestli ostatní mají bez vás pořád sílu.“ Tomův skotský přízvuk byl v jeho slabosti ještě výraznější. Roztřeseně se nadechl a zdálo se, že někde v sobě našel trochu síly. „Nechtějí se nechat odvádět od toho, co dělají, ale vědí, že pro ně pořád představujete určitou hrozbu.“

„Co teď chystají?“

Tom zavrtěl hlavou. „Čekají. Připravují se.“

„Mohou je ostatní beze mě zastavit ?“ Podíval se na Veitche. „A co Ryan?“

Tom zřejmě viděl Churchova spoluvězně poprvé. „Nevím. Jisté věci vím, dost, abych pomohl, ale ne všechno. Legenda o Bratřích a sestrách draků o nich vždycky hovořila jako o celku, něčem více než jenom souhrn jednotlivců. Moc, kterou reprezentujete, se zvyšuje a soustřeďuje, když jste všichni pohromadě. Jednotlivci mají určitou sílu, ale—“

„Ne dostatečnou,“ dokončil neradostně Church.

Skrze skálu se opět odněkud ozval kostelní zvon, vydával dlouhé ponuré tóny, které jako by oznamovaly jejich konec.

+ + + + +

Výbuch v Salisbury zanechal Toma zesláblého a dezorientovaného Když klopýtal okolím a snažil se najít Ruth, nelítostně na něho zaútočilo několik zbylých netvorů. Probral se ve tmě a v rukou Calatína. Ten ho vystavil drastickému mučení. Zdálo se, že plán Nočních chodců je úspěšný, ale vyžadoval jemné vyvážení mnoha prvků a rozhodující bylo správné načasování; nemohli si dovolit žádné narušení. Ačkoliv jejich infiltrace do společnosti byla impozantní, zřejmě se báli Churche a ostatních; nebo lépe řečeno báli se, co mohou Church a ostatní udělat, jestli jim dovolí dosáhnout nejvyššího potenciálu.

„Zjistil jste něco, co by nám bylo užitečné?“ zeptal se Church s nadějí.

„Nevím. Je tak těžké si cokoliv pamatovat.“ Tom působil zmateně, starší, než kolik mu bylo. Opatrně se dotkl boku hlavy, kde Church uviděl tmavou skvrnu zaschlé krve.

„Jste v pořádku?“ zeptal se znovu Church; vypadalo to na vážné zranění. Tom o tom asi nechtěl mluvit, a tak z něj Church musel další informace páčit. „Ve Stonehenge jsem pochopil, že víte víc, než nám říkáte. Musíte mi říct všechno, Tome.“

„Někdy je toho na moji hlavu strašně moc,“ odpověděl nejistě Tom. „Celé roky hromadících se myšlenek...“ Náhle se zdálo, že si vzpomněl na něco konkrétního. „Chcete si poslechnout, jak to začalo?“

„Ano, rád.“

„Ne, ne jak to opravdu začalo. To neví nikdo. Ale jak to začalo tady. To vám můžu říct.“

„Tak do toho.“

Tom se neobratně vrtěl, dokud nenašel relativně pohodlnější pozici. „Jste vzdělaný člověk. Víte o mytickém cyklu Keltů?“

„Trochu. Něco jsem četl na univerzitě...“

„Tak tam to začalo. Tajná historie, skrytá v několika příbězích a předávaná po celé generace tak, aby lidstvo nikdy nezapomnělo na utrpení a hrůzu.“

Church se pokoušel rozpomenout, ale připadalo mu to jako natolik nepodstatná část studia, že mu žádné podrobnosti v paměti neutkvěly „Byli to Tuatha Dé Danannové,“ začal váhavě.

„Toto jméno jim dali Keltové. Lid bohyně Danu, poslední generace bohů vládnoucích před nadvládou lidstva. Když přišli do našeho světa, přinesli s sebou obrovské znalosti a magii ze čtyř skvostných měst - Fa-

liasu, Goriasu, Finiasu a Muriasu - stejně jako čtyři talismany: Kámen osudu, který křičel, když se ho dotkl právoplatný král, meč jejich nejvyššího krále Núadua, který zasazuje pouze smrtelné rány, oštěp slunečního boha Luga a zejména kotel Otce veškerenstva Dagdy, zdroj života, smrti a uzdravení.“

„Ano! To jsou ty věci, které hledáme—“

„Lidé je stále hledají. Nikdo je ještě nenašel.“

„Ale my musíme. Abychom osvobodili... Zlatou rasu.“ Řekl Tomovi o ženě v Pozorovatelně.

Tom pohrdavě zafuněl. „Ta patří k Danannům. Samozřejmě že chce osvobodit svůj lid. Ale najít talismany... Ty jsou mnohem víc, než jak připadají lidským očím, mocné symboly, které...“ Jeho hlas vyzněl do ztracena. „Poslouchejte mě. Ti bohové a všechno, čím se zabývali, je tak cizí, že je to pro nás nepoznatelné. Jejich vzhled, motivace... ani to nejlepší z našich myslí jim nedokáže dát nějaký tvar, který bychom rozpoznávali. Někteří jsou nám bližší, jako ta žena, s níž jste se setkal mezi světy. Někteří jsou tak nesrozumitelní, že jim nedokážeme ani dát podobu.“

„Ti tvorové tady—“

Tom potřásl hlavou. „Příliš hrozní, aby to naše mysl snesla, ale dá se naučit dávat jim tvar. Keltové jim dali název Fomoriané. Beztvární, násilničtí, údajně přišli z vod a vtrhli do tohoto světa. Prakticky se stali manifestací zla, korupce a zřejmě i pustošení. Ztělesnění negativity, neustale usilující uvrhnout vesmír do chaosu a temnoty. A vedla je nejničivější a nejdestruktivnější síla ze všech - Keltové mu říkali Balor, jednooký bůh smrti. Legendy tvrdí, že byl tak strašný, že na koho se tím okem podíval, toho zničil.“

Tomův popis by! tak skličující, že se Churche zmocnila beznaděj. Nemohl říct, jestli to tak cítí i Veitch; měl sklopenou hlavu a vlasy skrývaly jeho tvář.

„Fomoriané se přihnali jako přílivová vlna,“ pokračoval Tom. „Tuatha Dé Danannové nebyli připraveni. Stali se otroky a Fomoriané nastolili vládu teroru známou jako Věčná noc.“

„Ale Danannové úder vrátili.“ Church si vzpomněl na vyprávění ženy v Pozorovatelně. „Měli sílu porazit Fomoriany.“

Tom přikývl. „Bůh války Núadu vedl Dananny do protiútoku, ale zdálo se, že budou poraženi, dokud se k nim nepřidal bůh slunce Lug, který byl zčásti Fomorian. Podle legendy byl Balor jeho pradědem. V druhé bitvě na

Tuiredské pláni Lug vrhl oštěp do Balorova oka a na místě ho zabil. Fomoriany to demoralizovalo; Danannové snadno získali převahu. Ale následovala nesmírná zkáza a tolik utrpení - dokonce i pro bohy - protože Fomoriané stále chtěli vrátit věci do původního stavu. Aby zavládl alespoň nějaký řad, došlo k uzavření příměří - Úmluvě. Danannové i Fomoriané měli ponechat zemi člověku a vrátit se navždy do domoviny Danannů, kterou Keltové nazývali Jiný svět. Vzali s sebou i magické bytosti, všechno, co by nedokázalo dodržovat přísné zákony, které zůstanou v platnosti po jejich odchodu. Tento exodus je známý jako odchod do Ústraní a znamenal konec Věku zázraku nebo také Věku teroru.“

„Vy tu vyprávíte jenom nějaké zatracené bajky!“ vybuchl náhle popuzený Veitch.

Tom zavřel oči a unaveně opřel hlavu. „Tyto příběhy jsou jen nepatrným náznakem skutečnosti současných dni -jsou to kódovaná poselství ze vzdálené minulostí. I v jiných kulturách existují podobné legendy, pokoušející se vysvětlit, co se stalo, ale líčeni Keltů je nejpřesnější. Pravě proto přetrvalo tak dlouho. Příběhy jsou zmatené - bohové dostávali u různých keltských kmenů po celé Evropě různá jména - ale v podstatě vypovídají stále totéž.“

„Takže nás opustili nadobro—“

„Ne tak docela. Hranice mezi Jiným a naším světem měla být zapečetěná, ale měla slabá místa, kopce, jezera, řeky - prahové zóny.“ Tomův hlas stále chvílemi slabí, takže Church musel napínat sluch, aby mu rozuměl. „Někteří z bohů se vraceli na krátké exkurze nebo uplatňovali svůj vliv z Jiného světa. Totéž dělaly magické bytosti. A někdy si i lidé odtud našli cestu tam.“

„Už si vzpomínám,“ vmísil se Church. „Keltští bohové se pozvolna vtělili do našich pohádkových mýtů a z Jiného světa se stala pohádková říše. Zásobárna pokladů a tajemství, nezbedností—“

„Nezbedností!“ Churche zaskočila zlost v Tomově hlase. „Celá léta nás obtěžovali, trápili a klamali lidi. Ano, někdy to byla jenom světla na obloze, zahlédnutí podivných jezerních nestvůr, noční zjevení. A někdy docházelo i k zabíjení.“

„Tak to je sice zajímavé,“ poznamenal sarkasticky Veitch, „ale nám to zrovna nepomůže, že ne?“

„Pomůže vám jakákoliv informace,“ odpověděl Tom.

„Povést nám říká, že Danannové už jednou Fomoriany porazili a mohou

to udělat znovu,“ vysvětlil Church. „Říká nám, že je naděje.“

„Ale neříká nám, jak se dostat z téhle prokleté klece!“

„Ale o tom všem jste se měl zmínit už předtím,“ řekl Church rozzlobeně.

„To jsem měl,“ připustil Tom.

„Jak tohle všechno víte? Od Dozorce kostí?“

„Něco.“ Dlouho bylo ticho, během něhož Tom zřejmě zápasil s pochybami, a pak oznámil: „Byl jsem v Jiném světě.“

Church si nejdřív myslel, že je to nějaký hloupý pokus o humor, ale nikdy předtím neslyšel Toma žertovat. „Lžete.“

Tom vzdychl. „Já nikdy nelžu.“

„Tak jak jste to udělal?“

„Skrze jedno z těch slabých míst, o kterých jsem mluvil. Ve Skotsku, na úbočí jednoho kopce.“

Veitche zvrat konverzace zřejmě vzrušil. Popolezl kobkou dopředu a sevřel tyče. „Jaké to tam bylo?“

„Tolik zázraků.“ Tomův hlas byl podivně napjatý. „Hodně jsem se tam změnil. Dozvěděl jsem se určité věci, naučil se moudrosti, získal jisté dovednosti, schopnost manipulovat s jemnými energiemi—“

„Magie,“ upřesnil Church.

„Když chcete. Ačkoliv v ní nejsem nijak zběhlý, nějaké maličkosti umím.“

„Jako třeba dostat nás odtud?“ zeptal se dychtivě Veitch.

Tom zavrtěl hlavou a dlouho bylo ticho.

„Opravdu nám nelžete?“ zeptal se Church po chvíli.

„Řekl jsem, nikdy nelžu.“

Veitch zlostně bouchl pěstí do tyčí a pak se odplazil zpět do svého rohu.

„Takže víte z první ruky, co ti takzvaní bohové mohou udělat,“ pokračoval Church. „Je nějaká naděje?“

„Vždycky je naděje.“

„A co víte o Calatínovi a Fomorianech?“

„Fomoriané jsou rasa vzniklá z různých kmenů, menších i velkých, které soupeřily o moc. Když Balor zemřel, ocitli se na pokraji občanské války. Calatín je sice jejich formálním vůdcem, jenže pro svůj smíšený původ není u ostatních oblíbený. Ale to jen mimochodem. Jejich návrat do našeho světa je do jisté míry spojil, ale boj o moc se pouze odsunul do pozadí.“ Tom se silně rozkašlal a odplivl si mezi tyče. „Vy a ostatní jste

skvělá trofej, symbol všeho, co Fomoriané chtějí vymýtit. Kdokoliv vás zajme nebo zlikviduje, stoupne v očích všech kmenů.“

„O čem to mluvíte?“ Church křečovitě sevřel tyče a vytáhl se na nohy; ačkoliv bolest se poněkud zmírnila, stále měl pocit, že mu do těla vrážejí hřeby.

„Pokud byste utekl,“ pokračoval tiše Tom, „budete mít v zádech kromě Calatína i ostatní. Calatín je nebezpečný...“ Odmlčel se a navlhčil si rty. „Ale existuje jeden mnohem horší. Ovládá temné síly v míře, o jaké může Calatín jenom snít, jenže ho to fyzicky vyčerpalo. V současnosti dokáže být přítomný jenom v podobě vran v sevřeném hejnu vířícím v předepsaných obrazcích, které brání odtékání jeho životní energie. Jmenuje se Mollecht.“

Church si vzpomněl na popis, který jim dal Dozorce kostí o jejich pronásledovatelích v Avebury. „Takže Calatín na nás poslal Bájné zvíře a Divoký hon, ale jde po nás i tenhle Mollecht?“

„Kriste, to vypadá, že tady marníme čas,“ zasténal Veitch.

„Ne,“ prohlásil neústupně Church. „Pokud se odtud dostaneme a najdeme do beltainu ty čtyři talismany, tak osvobodíme Dananny—“

„Beltain?“ Veitch pohlédl zmateně na Churche.

„První máj.“

„Do háje.“ Zhroutil se zpět na slámu s hlavou v dlaních.

„—a ti mohou za nás udělat špinavou práci,“ dokončil Church a nevšímal si Veitchovy malomyslnosti.

„Buďte opatrný s tím, co si přejete,“ zachraptěl Tom. Hlavu měl svěšenou; ocitl se na pokraji spánku nebo mdlob.

„Tome!“ zvolal Church. „Soustřeďte se. Potřebujeme znát odpovědi. Byl jste často mimo tuhle celu. Viděl jste nějakou možnost, jak se odtud dostat?“

Dlouho bylo ticho a pak: „Ne. Žádná cesta ven tu není.“

+ + + + +

Zdmi občas prosákly zvuky. Jejich zdroj nešlo rozeznat, ale byly znepokojivé; Church se usilovně snažil nevšímat si jich. Místo toho přemýšlel o Tomovi a jeho neuvěřitelném tvrzení o návštěvě domova bohů. Všiml si zejména jednoho výrazu, který ho přesvědčil; zazněl jen letmo, jen na kratičký okamžik, ale byl tak silný a naplněný takovým děsem, až sebou

Church málem trhl.

Strávili s Veitchem dlouhé hodiny zvažováním možností na útěk, ale všechny řeči jenom zvyšovaly jejich pocit beznaděje. Když se však stáhli do svých rohů ke spánku, Churchova mysl stále pracovala a odmítla se vzdát. To, co se v něm uvolnilo během utrpení na mučicí lavici ho nadále rozněcovalo a nedovolovalo mu sklouznout do zoufalství.

+ + + + +

Náhle se probudil s pocitem, že nad ním někdo stojí. Polekaně se posadil se zády opřenými o studenou hladkou kamennou stěnu, připravený bránit se. Ale strach vystřídal chvilkový šok, zatímco se pokoušel pochopit, co skutečně vidí. Před ním stála v hrubém, tmavě zeleném plášti s kapuci přes hlavu žena z Pozorovatelny. Rychle ho umlčela zdvižením ruky, aby nevykřikl. Krátce se rozhlédl kolem sebe; Veitch i Tom zřejmě spali.

„Jak jste se sem dostala?“ zašeptal.

Ze stínu kapuce vyklouzla její tvář, bledá a krásná jako měsíc. „Přišla jsem na pomoc,“ oznámila tím tichým, muzikálním hlasem, který ho tolik okouzloval. „Jsem vaše patronka, Jacku. Vedu vás k velkému osudovému cíli. V současném klimatu je pro mě opuštění Pozorovatelny nebezpečné, ale potřebujete mou pomoc, abyste se dostal z tohoto odporného místa. Víte, co s vámi Noční chodci hodlají udělat?“

„Můžu se dohadovat.“

„Ne,“ odpověděla chmurně, „nemůžete. Dopustit, abyste padl do jejich rukou, bylo od vás pošetilé.“ V jejím hlase znělo ostří, které tam předtím neslyšel; prozrazovalo skryté emoce ležící těsně pod povrchem. „A ještě hloupější bylo nechat je, aby se zmocnili Hledače cesty. Nesmíte odtud odejít bez něho. Kdyby dokázali využít tajemství, které zastupuje, znamenalo by to konec všeho. Rozumíte mi?“

Church oněměle přikývl.

V jejích očích jako by blikaly zlaté skvrnky. „Až za chvíli zkusíte otevřít dveře cely, budou odemčené. A stejně tak se dnes v noci před vámi otevřou všechny další. To je moje pomoc, zbytek musíte zvládnout sám. Jste Bratr draků a možná si tento titul potřebujete sám zasloužit.“

„Deus ex machina,“ zamumlal.

Prudce zvedla ruku. „Nezklamte znovu mou důvěru.“ Její plášť se

zatřpytil a zahalil ji. Zazněl podivný savý zvuk, který zaslechl už před skladištěm v Salisbury, vzduch se zhroutil a žena byla pryč.

Church tupě hleděl do vyprázdněného prostoru a snažil se vyrovnat s tím, co slyšel. Pak vstal a přešel celu. Zatřesením probudil Veitche, ale vysvětlováním se nezdržoval. Došel ke dveřím cely téměř se strachem, ale ty se s hlasitým skřípáním otevřely při pouhém doteku jeho prstu.

„Jak se vám to podařilo?“ vyhrkl nevěřícně Veitch.

„To vám povím později.“ Church zamířil k Tomově cele; dveře se otevřely se stejnou lehkosti. Probudit vyčerpaného muže bylo o něco obtížnější, mumlal a zmítal se, sužován nočními můrami. Zblízka Church viděl krvavou jizvu na Tomově spánku; napadlo ho, jak dalece mu tato rána ublížila.

Veitch mu pomohl postavit Toma na nohy a ten se za chvilku konečně probral z omámení. Zdál se být ráznější než v čase, kdy s nimi mluvil. „Nechtě mě být!“ vyštěkl. Pustili ho, a i když se trochu potácel, dokázal jít bez podepírání. Opatrně otevřeli hlavní dveře.

Chodba byla v některých částech vyztužená hrubými dřevěnými trámy. Několik pochodní nedokázalo zahnat neproniknutelnou tmu. Kradli se kupředu a nervózně se rozhlíželi. Vzduch byl nasáklý ohavně smrdutým zápachem Fomorianů, vlhkem podzemních prostor a pod tím vším i pachem jídla, které Church cítil v mučírně.

Kráčeli s napjatými smysly, oči úzkostně pronikající tmou; Church si nikdy nepomyslel, že někdy zažije tak děsivé napětí. Zdálo se, že je jen otázkou času, než narazí na nějakou temnou bytost, ale klikaté chodby byly tiché jako hrob, skoro jako kdyby Fomoriané důl opustili.

Když došli na křižovatku chodeb, Tom se zastavil a opřel se o zeď. Church si pomyslel, že znovu omdlí, ale když mu chtěl pomoct, Tom ho vztekle odstrčil. Nakonec ukázal do tunelu, který klesal hlouběji pod zem. „Judy.“

Veitch se podíval opačným směrem. „Určitě? Vypadá to—“

„Tudy,“ odsekl Tom. „Nemůžeme odejít bez Hledače cesty.“

Church souhlasil a vedl je chodbou, která byla každým krokem strmější. Brzy jí téměř klouzali a sjížděli, zoufale se pokoušejíce nedělat hluk, ale zvuky jejich bot na hrubém povrchu se děsivě rozléhaly. Chodba náhle vyústila do jeskyně tak rozlehlé, že se strop ztrácel ve tmě. Po šedi a černi chodeb Churche zaskočila ostrá, technická žlutá barva sudů, které viděl už ve skladišti v Salisbury: byly uložené po celé ploše jeskyně.

V Churchově mysli se spustilo poplašné zařízení. „Co to má znamenat?“ zašeptal. „Myslel jsem, že ty chemikálie jsou jenom zástěrkou pro něco, co Fomoriané dělali v Salisbury.“

„To nejsou chemikálie,“ odpověděl zachmuřeně Tom. „Rozhodně ne v tom smyslu, jaký máte na mysli.“

Veitch nadzvedl víko jednoho sudu a podíval se dovnitř. Při odporném zápachu, který ho udeřil do nosu, prudce zvedl hlavu. „Do háje! To je zatraceně odporné!“ zasyčel. Na hladině vazké černé tekutiny podobné ropě se zrcadlily jejich obličeje.

„Tak co to je?“ Church se pátravě díval Tomovi do tváře.

„Jistý druh rituálního nápoje.“

Church se nechápavě rozhlédl po uložených sudech. „Ale proč takové množství? A jak to sem dopravují?“

Veitch naklonil hlavu a pozorně naslouchal. „Nemůžeme tu trčet celou noc. Nechme to zjišťování na později. Kde najdeme ten Hledač cesty?“

Tom ukázal na druhý konec jeskyně. „Někde lam.“

Veitch potřásl hlavou. „Když to říkáte, kamaráde. Veďte nás.“

Jejich kroky se při kličkování mezi hromadami sudů dutě rozléhaly; připadali si téměř jako v bludišti. Čekali, že každým okamžikem se na ně ze všech stran sesypou Fomoriané. Ale ať napínali uši sebevíc, všude bylo ticho, a to bylo stejně znervózňující.

Trvalo jim asi patnáct minut, než se dostali na druhý konec, a napětí narůstalo každým krokem. Tom je vedl stoupající chodbou a o pět minut později stanuli před hrubě opracovanými dveřmi. Byl na nich těžký visací zámek, ale když se ho Church dotkl, sám se odemkl a dveře se otevřely. Vedly do malé místnosti ozářené modrým světlem blikajícího plamínku Hledače cesty, který stál na lavici u protější stěny. Vedle něj ležela na sametové látce Černá růže a kousek dál pistole s několika krabičkami nábojů. Church popošel před ostatní, zvedl růži a schoval si ji do kapsy.

„Co to je?“ zeptal se Tom.

„Jenom něco, co mi sebrali, když jsem se tu ocitl,“ odpověděl Church vyhýbavě. Pozorně si prohlédl Hledač cesty a strčil si ho pod kabát.

„Tohle všechno se děje jenom kvůli tomuhle?“ podivil se Veitch. „Kvůli mizerné lucerně?“ Zvedl pistoli a náboje.

Church na něho vrhl podezíravý pohled. „To je vaše?“

Veitch pokrčil rameny. „Jenom na sebeobranu.“

Spěchali zpátky do chodby, ale Church nedokázal potlačit nepříjemný

pocit. „Tohle nedává smysl. Určitě by nenechali Hledač cesty nehlídaný, jestli je pro ně tak důležitý.“

„Možná nečekali, že se tu budeme volně procházet,“ poznamenal jízlivě Tom.

„I tak—“ Než stačil dokončit větu, dolem se rozlehl mrazivý zvuk kostelního zvonu, který už slýchali dřív. Zdálo se, že se nachází docela blízko, ale přitom zněl tlumeně jako za nějakou silnou kamennou zdí.

„Do prdele,“ zamumlal Veitch. Tomův výraz se nezměnil; Veitch pokrčil rameny.

Church se od nich jako na nějaký povel oddělil a vběhl zpátky do chodby vedoucí k jeskyni. Ve tmě na druhém konci zahlédl nějaký pohyb. Zpočátku neviděl, co to je, jenom podivné míhání stínů podobných tekoucí vodě, ale když se mu oči přizpůsobily, vypadalo to spíš jako roj neuvěřitelného množství hmyzu přelévající se mezi žlutými sudy. Ta vidina byla téměř hypnotizující, ale současně ho naplnila strachem. Skočil zpátky a bez zastavení proběhl kolem svých společníků. „Tudy,“ vykřikl.

Podzemní chodby byly nízké, temné a kluzké, častokrát uklouzli nebo praštili hlavou do nízkého stropu, ale poháněl je hluk narůstající za jejich zády; nejdříve to znělo jako tiché, hluboké chrčení obrovského zvířete, ale pak se to začalo tříštit do směsice jednotlivých zvuků, nelidských hlasů a dupajících nohou.

Dech je pálil v hrdlech a pot je štípal do očí, ale věděli, že nesmějí zpomalit ani na okamžik. Chodba neustále stoupala vzhůru, ale Church nedokázal setřást strašlivou předtuchu, že znovu začne klesat, že je nedovede nikam a budou tak běhat v kruhu. Když minuli další křižovatku, pocítil na tváři závan chladného vzduchu. Prudce se zastavil a nasměroval své druhy do boční chodby. O minutu později narazili na slepý konec.

„Do prdele!“ Veitchovi plály oči jako zvířeti zahnanému do kouta.

Dunivý zvuk pronásledovatelů sílil; Fomoriané nemohli být dál než u křižovatky.

„Nahoru,“ vydechl Church; víc ze sebe nedostal.

Veitch s Tomem zvedli hlavy, ale viděli jenom tmu. Pak jim však tváře ovanul další závan čerstvého vzduchu a oni si uvědomili, co to znamená. Na jedné zdi byl upevněný rezavý železný žebřík. I když Church pochyboval, že je udrží, poslal jako prvního Toma a Veitch šel poslední. Tom začínal ztrácet síly, ale Church ho neustále postrkoval. Žebřík byl na dotek studený a mokrý a Churchovi jednou nebo dvakrát uklouzla noha a málem

kopl Veitche do obličeje; pokaždé následoval příval nadávek. Svaly je tak bolely, že se mohli každou chvíli pustit a spadnout, ale vědomí toho, co čeká dole, zburcovalo všechny rezervy, které v sobě měli. Pak ucítili vibrace žebříku, které signalizovaly, že Fomoriané šplhají za nimi.

Právě když se Church začínal obávat, že konec šachty bude příliš vysoko, Tom se najednou překulil přes okraj. Church se vytáhl ven a kutálel se po drsné trávě a dartmoorské žule. Byla noc; chladná, ale jasná, obloha nad jejich hlavami byla posetá hvězdami. Veitch přistál na něm a vyrazil mu dech.

Church zasípal a zbytečně oznámil: „Jsou nám v patách. Nikdy se nám nepodaří—“

„Pomozte mi.“ Veitch stál u otvoru do šachty. Church na okamžik nechápal, co tam dělá, ale pak mu to došlo. Společně popadli konec žebříku a zatlačili. Church měl dojem, že vidí pohyb ve tmě jen kousek pod nimi, a na okamžik pochyboval, jestli se rozhodli správně. Pak ale zazněl skřípavý zvuk kotev žebříku, uvolňujících se ze stěny. Žebřík, zatížený těmi, co po něm lezli, se s hlasitým rupnutím vytrhl ze zdi a padal do hlubin.

Veitch vítězoslavně poklepal Churche po rameni. „Zatraceně. Dokázali jsme to!“

Tom však zabručel, že na oslavování není čas. Brzy už zase klopýtali za svitu měsíce přes vřesoviště.

Terén se zvedal a klesal, ale oni se co nejvíce drželi v úžlabinách a přes vyvýšeniny se plazili po břiše, až se nakonec ocitli v nízkém lesíku, který jim poskytoval částečný úkryt. Church se opřel o kmen stromu a ohlédl se, ale neviděl nic, co by nasvědčovalo, že je někdo pronásleduje. Najednou se ozvala nesmírná únava a bolest způsobená Calatínovým mučením, kterou při nebezpečném útěku dokázal nějak potlačit. Když se začal kácet dopředu, Veitch ho zachytil a pomalu položil na zem.

Dopřáli si pouze nezbytných deset minut odpočinku, než Church vytáhl lucernu a s Veitchovou pomocí unaveně zamířil přes vřesoviště za plamínkem na západ.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Mi vida loca

Ulice Glastonbury zalilo slunce a vzduch sladce voněl kvetoucím zimolezem a citroníky. Když se Ruth, Laura a Shavi, otřeseni nemilosrdným pronásledováním Divokým honem, zastavili ve městě, obloha byla modrá jako v nejjasnější letní den. Teplota zůstávala na jaro nezvykle vysoká bez sebemenšího náznaku deště nebo mrazivého větru.

„To snad ani není pravda," poznamenala Ruth a vyzkoušela levné brýle proti slunci, které si koupila v jednom z mnoha obchodů New age. Pohlédla k obloze a snažila se vyrovnat s počasím tak málo odpovídajícím ročnímu období.

„Nezakřikněte to." Laura se za svými brýlemi tvářila netečně.

„To není jenom počasí," pokračovala Ruth. „Něco je ve vzduchu. Necítíte to?"

„Klid," řekl Shavi.

„Poprvé od odjezdu z Londýna se cítím bezpečně. Jako by tohle místo stálo v bublině, která ho chrání před vším, co je tam venku. Nadechněte se té vůně! Není tu ani stopa po znečištění. Vzduch doslova... jiskří? Jako by v něm byl zlatý prach."

Nálada se odrážela i na přátelských usmívajících se tvářích kolemjdoucích, kývajících na pozdrav jejich trojici, jako by tu žila odedávna Obyvatelé Glastonbury se pohybovali beze spěchu, nahlíželi do výloh a loudali se přes cestu bez ohledu na zvolna jedoucí auta.

„Glastonbury je odedávná známé jako jedno z nejmagičtějších míst v zemi," podotkl Shavi. „Předpokládanou silou v zemi sem přitahuje lidi po stovky, možná tisíce let. Kelty i křesťany, hippies a poutníky new age. Údajně stojí na jedné z nejdelších ley lines v zemi, táhnoucí se od

St. Michel Mount v Cornwallu přes Glastonbury, Avebury a dál do východní Anglie."

„Zdá se, že o tom hodně víte."

Pousmál se. „Když mi bylo šest, měl jsem na stěně mapu s ley Unes namalovanými červeným fixem. V deseti jsem četl všechno napsané na toto téma, počínaje Starým přímým pásmem od Alfreda Watkinse až po

nejnovější vědecké časopisy. Od toho jsem se dostal ke čtení o buddhismu, taoismu a islámu Všechno se mi to v hlavě nějak propojilo.“ Pokrčil rameny. „Kde se to u tak malého dítěte vzalo?“ Zdálo se, že na svou otázku už zná odpověď.

Ruth náhle měla pocit, že vidí v jeho očích velkou moudrost. „Takže si myslíte, že na těch věcech kolem ley Unes něco je?“ zeptala se.

„Hodně lidí je ochotno si z toho dělat legraci, protože je to jev, který se nedá kategorizovat, zaškatulkovat, změřit a definovat. Ale viděla jste modrý oheň.“ Ruth přikývla. Vzpomněla si na skoro až dětský údiv v jeho tváři, když mu svůj zážitek popsala cestou z autodílny, kde nechali vůz k opravě. „Kéž bych ho také mohl uvidět,“ dodal zasněně.

„Určitě uvidíte. Zdá se, že jeho viditelnost je součástí této nové éry.“

„Věděla jste,“ řekl zamyšleně, „že ley je staré anglosaské slovo, ale má starší, dnes už neznámý význam plamen nebo oheň? Naši předkové věděli víc, než kolik jim přiznáváme. Zajímavé je, že tyto čáry spojují také Stonehenge a Glastonbury—“

„Jasně, velice zajímavé,“ vmísila se Laura. „Ale co takhle něco sníst? S plným žaludkem alespoň můžu to vaše žvanění prospat.“

Ruth se zdržela jakékoliv poznámky; Shavi měl dost času, aby si udělal o Lauře vlastní úsudek.

+ + + + +

Utábořili se v lesíku na okraji města, ale o utajení se starat nemuseli. Farmář, kterému pozemek patřil, je objevil za necelou hodinu, srdečně jim popřál, ať se tam cítí dobře, a pokračoval v cestě. Hřejivé slunce na tvářích bylo po nekonečné bouři a děsivé noci nesmírně příjemné. Natáhli se venku u padlého stromu před novými stany a pokoušeli se vypořádat s tím, co se stalo. Zanedlouho jim bylo jasné, že nemají nejmenší představu, kam by se měli vydat. Ruth se chtěla vrátit do Dartmooru hledat Churche Ani Laura ho nechtěla opustit, ale cítila, že je to marné a nebezpečné. Ruth se pokusila zavolat mobilem do hospody, ale spojení nefungovalo Nakonec se rozhodli, že si v Glastonbury chvíli odpočinou, a doufali, že než se vzpamatují, možná se nějaký plán objeví sám od sebe.

+ + + + +

Procházeli městem, dokud neobjevili kavárnu Excalibur, kde si Shavi s Laurou vybrali vegetariánské tousty s rajčaty a Ruth slaninu s vejci Cítili se mnohem osvěženější, než měli právo být; zvláštní nálada, která prostoupila Glastonbury, jako by léčila psychické jizvy i vyčerpání.

Chvíli si zdřímli na slunci zahánějícím strádání uplynulé noci a potom si prohlédli město, nasávajíce jedinečnou atmosféru dávné historie, která zahalovala každou ulici. Ruth s Laurou netrvalo dlouho, aby se se Shavim zblížily. Byl upřímný jako málo lidí a odpovídal na každou otázku bez jakýchkoliv rozpaků nebo zdrženlivosti; jeho otevřenost působila potíže zejména Lauře. Celé první dvě hodiny se ho pokoušela přistihnout při nějaké lži.

Shavi vyrůstal v do sebe uzavřené rodině v západním Londýně, a ačkoliv si jeho otec osvojil většinu západního chování už v době, kdy ve dvaceti letech přišel do Anglie studovat medicínu, Shavi byl vychováván v přísných rodinných tradicích a víře. Jeho zájmy ho brzy odvedly daleko od jeho původu a staly se téměř každodenním jablkem sváru mezi ním a otcem. Během jeho dospívání otcův hněv nad synovým rebelantstvím ohrožoval stabilitu rodiny, a jakmile bylo Shavimu šestnáct, musel odejít z domova.

Ruth vyděsil blazeovaný způsob, jakým se zmínil o tak převratném období svého života. „Vás to ani trochu nemrzelo?“ zeptala se.

„Proléval jsem slzy za svou rodinu každý den,“ ujistil ji, „ale co jsem mohl dělat? Přizpůsobit se životu, ke kterému jsem nic necítil, předstírat, že jsem někdo jiný? Neměl jsem jinou možnost než být za každou cenu sám sebou.“

Jeho život po odchodu z rodiny se zřejmě skládal ze zvláštní směsice požitkářství a duchovního hledání. Z vlastní vůle experimentoval s různými drogami a na Lauřino naléhání připustil bohatý sexuální život, podněcovaný hlavně zvědavostí. Ale současně měl neuhasitelnou žízeň po vědomostech, zejména spirituálního a filozofického druhu. „Kdybych se pustil do sebeanalýzy, musel bych přiznat, že jsem se pokoušel vyplnit určitou prázdnotu,“ řekl, „ale mnohem důležitější pro mě vždycky bylo sledovat své instinkty a zjistit, kam mě dovedou.“

Lauru zajímala malá jizva nad jeho horním rtem, jediný kaz na dokonalé tváři; Shavi je obě překvapil sklíčeným výrazem, který její dotaz vyvolal.

„Stalo se to před dvěma roky. Byl jsem s nějakým klukem v jednom klubu v Claphamu,“ začal. „Dva sládkové. V Londýně je dobře známý jako

jeden ze špičkových gay klubů—“

„Vy jste gay?“ Ruth svého zvolání okamžitě litovala; způsob, jakým to vyslovila, zněl poněkud bigotně, i když to tak rozhodně nemyslela. „Chci jenom říct, že na to nevypadáte.“

„Neurčoval jsem si v životě žádná omezení. Měl jsem muže a měl jsem ženy.“ Omluvně se usmál. „V každém případě klub Dva sládkové měl pověst místa, kam můžete přijít, aniž byste se setkali s problémy, s jakými je třeba počítat v méně osvícených částech hlavního města. Hoch, s nímž jsem byl - jmenoval se Lee - byl mnoho let mým nejbližším přítelem. Dobře jsme se bavili, trošku jsme se napařili, hodně tancovali. Když jsme k ránu odcházeli, chtěli jsme se projít po Clapham Common a dívat se na hvězdy. Byla překrásná noc. Šli jsme po jedné straně ulice a v jednom okamžiku jsme dostali náladu zastavit se k polibku.“ Zavřel oči a vzpomínal; napřed byla jeho tvář klidná, ale pak po ní přelétl stín. „Někdo mě tvrdě udeřil.“ Sáhl si na jizvu. „Myslel jsem, že to byla zbraň nebo kus trubky - špatně si to pamatuji. Asi jsem na chvíli omdlel. Když jsem se probral, Lee zápasil s někým kousek dál na ulici. Vykřikl jsem, snažil se dostat k němu, ale byl jsem pořád napůl omráčený.“

Otevřel oči, v nichž byly slzy, ale nepokoušel se skrýt své emoce. „Viděl jsem zkresleně - měl jsem otřes mozku — ale rozeznal jsem, že ten muž na Lea útočí. Udeřil ho něčím do hlavy. Ozvalo se prasknutí, jako když zlomíte kus dřeva. Ale ani pak nepřestal. Mlátil do něho a mlátil.“ Opět zavřel očí. „Lee umřel. Jeho vrah unikl. Nepamatuji se ani, jak vypadal.“

„To je mi líto.“ Ruth položila ruku na jeho paži.

Laura byla tím příběhem dojatá. „Ten homofobický parchant! Kdybych zjistila, kdo to byl, uřízla bych mu ptáka a nacpala bych mu ho to krku.“

Shavi zvedl ruce a pokrčil rameny. „Dělal jsem všechno proto, aby mi to nezanechalo jizvu i na duši, ale bylo to těžké. Snažím si říkat, že na světě je už tak dost nenávisti, abych k ní ještě přidával.“

Jeho upřímnost vytvořila pouto mezi ním a oběma mladými ženami; nebylo možné mu nedůvěřovat. Ruth měla pocit, jako by ji hypnotizoval. Jeho hlas zněl tak pokojně, uklidňoval ji a jeho oči se dívaly čtverácky a smyslně současně. Shaviho tělo vyzařovalo jemnou sílu tanečníka baletu, kompaktní, se svaly, které by u někoho tak intelektuálního neočekávala. Pozorovala ho při cvičení tai-či, když se probudili z krátkého zdřímnutí, a téměř se rozplakala, když viděla jeho vnitřní vyrovnanost.

Laura nechtěně cítila totéž. Shaviho sebedůvěra ve vlastni schopnosti a vědomá cílevědomost byly velmi uklidňující pro někoho, kdo po většinu dospělého života vnímal svou existenci jako vymknutou z kloubů. V jejich nesourodé partě Shavi působil jako cement, který může všechny udržet pohromadě. To jí dávalo tajnou naději, že by se vše mohlo obrátit k dobrému.

+ + + + +

„Musíme vám sehnat nějaké oblečení.“ poznamenal Church po chvíli odpočinku pod bezkrevným sluncem na malé loučce mezi šedými žulovými skalisky Dartmooru. Cítil se mnohem lépe. Tom našel nějaké odporně chutnající kořínky a lístky, které utlumily největší únavu a bolest z trýznění v Calatínově mučíme. Kus před nimi se v křovinatém porostu obezřetně procházela velká liška; rezavá srst jako cákanec barvy na špinavě zeleném pozadí. Church si najednou vzpomněl, že podobnou zahlédl na ulici nedaleko Albert Bridge té noci. kdy se jeho život navždy změnil. Bylo zvláštní, že tentokrát neměl stejný pocit zázraku.

„Žádný spěch. To není jako v zimě.“ Veitch byl i přes svou nahotu k živlům zjevně zcela netečný. Za denního světla se Church nedokázal ubránit pohledům na děsivé pestrobarevné obrazy vytetované na Veitchově těle. Některé scény byly pozoruhodně hezké, ale jiné vyvolávaly příliš znepokojující úvahy; deformované tváře hledící na diváka s hmatatelnou výhrůžkou; podivné surrealistické postavy, které vypadaly mimozemsky a neurčitelně. ale dotýkaly se citlivých míst v jeho podvědomí; bytosti napůl zvířata a napůl lidé.

Tom si zamyšleně prohlížel oblohu, na níž mezi těžkými mraky prosvítaly jen kousky modři. „Počasí bude hezké,“ poznamenal spíše pro sebe a pak dodal k ostatním: „Cestování bude o něco snazší. Možná budeme muset ujít slušný kus cesty, než si někde odpočineme.“

„Potřebujeme najít Ruth a Lauru.“ Church si nepřipouštěl jedinou myšlenku na to, že nemusely útok přežít.

„Vy jste se pořád nepoučil?“ Tom se zlostně podíval na Churche přes brýle, které se mu přes všechna úskalí pobytu v dole nějak podařilo zachránit. „Nejpodstatnější je čas! Váš svět se hroutí a vy jím chcete plýtvat na hledání svých přítelkyň. Jste Bratři a sestry draků. Najdete se, až přijde vhodná chvíle.“

Veitch se při jeho tónu naježil. „Tak to prr. Nikdo vás nejmenoval kápem. Nezapomínejte na slušné chování.“

Tom na něho chvíli upíral oči a pak se zahleděl k horizontu. Nakonec se nejistě postavil a řekl: „Máme před sebou ještě spoustu kilometrů.“

Pomalu se pustili vřesovišti, zahaleni skučením větru a naříkavým křikem ptáků. Chůze byla obtížná; terén byl nerovný a po deštích rozbahněný, skryté díry a balvany je nutily zachovávat opatrnost. Plamínek v lucerně stále plápolal směrem na západ a Church přemýšlel, jak daleko budou muset putovat bez auta. Při této rychlosti beltain přijde a odejde dříve, než se dostanou za hranice Dartmooru.

„Máte někdo tušení, kolikátého je?“ zeptal se. „Neumím si spočítat, jak dlouho jsme byli tam dole. Absence denního světla má katastrofální důsledky na tělesné hodiny.“ Nikdo datum neznal.

Church si všiml, že si ho Tom zvědavě prohlíží, a zeptal se, co se děje.

„Působíte jinak, než když jsem vás viděl naposledy,“ odpověděl Tom. „Více se ovládáte. Možná jste opravdu schopný splnit to, co se od vás očekává.“

„Díky,“ řekl Church sarkasticky. Sám se cítil být jiný; vize v Pozorovatelně, smrt malé Marianny, strašlivé zážitky v rukou Calatína, to vše ho nějak zásadně změnilo. Ale zatím si neujasnil, kým nyní je.

„Poslyšte, pořád jste nám neřekl, jaké to bylo v tom Jiném světě,“ oslovil Veitch Toma.

„Ne, a ani to nehodlám dělat.“

„Proč ne?“ zeptal se podrážděně Veitch; Churche trochu znepokojovalo, že jeho špatná nálada vyplouvá na povrch tak snadno.

„Protože by to bylo jako popisovat impresionistický obraz slepci.“

„Chcete říct, že jsem hlupák?“ Veitch podvědomě zaťal pěsti.

„Ne, říkám, že jste slepý. Ale možná ho jednou uvidíte sám a pak pochopíte.“

Zdálo se, že tato představa Veitche velmi rozveselila. „To by fakt bylo bezvadné! Vsadím se, že je lepší než tenhle podělaný malý svět.“

„Je jiný,“ odpověděl Tom nevrle.

+ + + + +

Za Veitchova nepřetržitého košilatého vtipkování postupně přidali do kroku, a než obloha zmodrala a sluneční svit zesílil, měli za sebou slušných

pár kilometrů. Po nechutné stravě v dole je trápil hlad a v polovině dopoledne přerušili putováni, aby si ulovili něco k jídlu. Tom použil jeden ze svých triků a vrátil se s dvěma králíky. Zatímco se pekli napíchnutí na tyči nad ohněm, popsal Tom Churchovi různé byliny, které má nasbírat, a Veitch se vypravil hledat brambory a houby. Bylo to podivné jídlo, polovinu substancí Church nedokázal identifikovat, ale chutnalo pozoruhodně a snědli je do posledního kousku. Po krátkém zdřímnutí ve stínu starého hlohu pokračovali v cestě. Pustá krajina se začala měnit, objevily se první stromy a živé ploty a nakonec i úzká klikatá pěšina. S bolavýma nohama a namoženými svaly pomalu postupovali kupředu a pátrali po stopách civilizace.

+ + + + +

Zhruba po hodině uviděli malou farmu obklopenou hustou hradbou stromů. Na první pohled vypadala opuštěně; na dvoře za domem stál traktor a nějaké zemědělské stroje a neozýval se odtamtud žádný zvuk kromě mňoukání malých koťat pod polámaným starým vozem. Po marném bušení na dveře se Church s Veitchem dali do prohledávání vedlejších budov, dokud je Tomův výkřik nezavolal zpátky k hlavnímu domu. Nějaký muž s brunátným obličejem a rovnými šedivými vlasy mířil puškou na Tomovu hlavu.

„Hledáme jenom místo na přenocování," namítl Church.

Farmář si je podezíravě prohlížel, ale zbraň nesklonil.

„Krucinál, to je jako v nějaké kovbojce," sykl tiše Veitch.

„Tak dobře, my zase jdeme!" oznámil Church. „Západ Anglie je skutečně pohostinný."

„Kristepane, noc strávená pod plotem," zasténal Veitch, když se otočili.

Farmář sklonil pušku podél boku. „V noci nemůžete zůstat venku," řekl váhavě. Church viděl v jeho očích strach. „Vy nevíte, co se děje?"

„Co tím myslíte?" zeptal se.

„Všechno se změnilo. Zatraceně změnilo." Znepokojeně odvrátil zrak.

„Co vás trápí?" Tom se pokusil vložit do hlasu starostlivost, která zněla dost neupřímně, ale farmář si toho nevšímal.

„Neříkejte mi, že jste nic neviděli. Všichni v kraji vědí, že je to tu jiné, jenomže nikdo o tom nemluví!" Jeho hlas stoupal, pak se zlomil na pokraji hysterie. Šíleným pohledem těkal z jednoho na druhého. „Nemůžete zůstat

v noci venku! Jestli půjdete mimo civilizaci, berete život do svých rukou! Pohybují se tam všelijací tvorové—“

„Vy jste je viděl?“ zeptal se Church.

Farmář pevně stiskl rty a podezíravě přimhouřil oči. „No, ehm, sakra já nejsem blázen, víte?“

„My jsme je také viděli.“ Farmář se náhle podíval na Churche s téměř dětskou nadějí. „Věci se opravdu změnily.“

„Kde se stala chyba?“ zakvílel farmář. „Co jsou zač?“ V očích se mu zaleskly slzy úlevy; Church si myslel, že je začne objímat. „Raději pojďte dovnitř.“

Kuchyň byla tmavá i přes slunce venku; zdálo se, že nebyla roky modernizovaná. Ve středu místnosti stál velký, silně poškrábaný dřevěný stůl. Nad kamny u protější zdi viselo prádlo schnoucí v otupujícím vedru. Podlaha byla dlážděná a zablácená a v místnosti se vznášel pach vaření a mokrých psů. Farmář se představil jako Daniel Marsh. Obdělával zdejší půdu od dětství stejně jako generace před ním, ale Church neviděl žádné stopy po jiných příslušnících rodiny. Muž postavil na sporák otlučenou konvici a uvařil v ní vodu na obrovský hrnec čaje, který jim podával v nakřáplých hrnkách. Churchovi a ostatním bylo brzy jasné, že kromě očividného strachu ze změn v kraji ho tíží ještě něco víc. Po hodině a půl tlachání o všem možném se už farmář neudržel.

„Jakmile slunce zapadne, nejsem takový jako teď,“ začal zeširoka. Zapadlé oči naznačovaly nedostatek spánku a obličejové svaly poklesly pod tíhou zmatených nepříjemných emocí. „Přichází sem jedna z těch bytostí venku. Ne každou noc, ale dost často, abych si nemohl odpočinout.“

„Jaká bytost?“ Veitch se podíval úkosem na farmáře. „Ďábel. Malý ďábel, vysoký asi jako tenhle stůl.“ Sklopil hlavu a tělo se mu otřáslo vzlykem. „Nevím, jak dlouho to ještě vydržím. Už jsem myslel, že vezmu tohle,“ ukázal na pušku, „a ustřelím si hlavu, ale nevím, nevím...“

„A co to dělá?“ zeptal se stísněně Church.

„Mluví na mě, štípe mě. Ubližuje mi. Vím, že to nezní hrozně, ale ty věci, které říká!“ Na okamžik skryl obličej do dlaní, ale pak se sebral. „Můžete tady zůstat přes noc, jestli chcete,“ prohlásil, neschopný skrýt své zoufalství.

„Jasně. Jak bychom mohli odolat po tom, co jste nám řekl,“ poznamenal Veitch.

+ + + + +

Marsh se choval, jako by mu sňali břemeno z ramen. Slíbil jim dobré jídlo k večeři a pak je nechal samotné, zatímco sám šel za nějakou prací na poli.

„Myslíte, že takové to bude všude?“ zeptal se Veitch, když seděli kolem stolu a nacpávali se farmářovým chlebem a sýrem.

„Jak to myslíte?“ Church se díval na hluboké rýhy ve stěnách kuchyně, vypadajících jako vyryté velmi ostrými nehty.

„Lidé v celé zemi se potýkají se zvláštními jevy. ale jsou příliš vystrašení nebo se bojí, že když o tom promluví, sousedé je budou považovat za blázny. A tak si to nechávají pro sebe a nikdo neví, co se děje.“

Church pokrčil rameny. „Nemohou to v sobě dusit už moc dlouho. Dříve nebo později to praskne a vláda s tím bude muset něco dělat. Objeví se to na první stránce Sun...“

„Pokud ty bestie nepřevezmou moc už před tím.“ Tom odstrčil židli od stolu a složil si ruce na břiše. „V době, kdy si všichni konečně uvědomí, co se děje, už nemusí existovat žádná vláda ani noviny. Jenom lidé prchající o život, aniž by měli kam.“

Dlouho panovalo ticho, než Veitch řekl: „Vy jste fakt veselá parta. Překvapuje mě, že armáda, MI5 nebo někdo z podobných parchantů po tom ještě nejde.“

Church se zamyslel nad nedostatkem mediálního pokrytí událostí, jichž byl svědkem, a pak si vzpomněl na ty muže s kamennými tvářemi, kteří postávali nad sežehlými kostrami ve skladišti v Salisbury a na vrtulníky prohledávající krajinu. „Možná už jde. Nebo možná nevědí, co mají dělat.“

+ + + + +

Večer byl teplý jako v létě a vzduch se naplnil vůněmi, které tu ještě neměly být několik týdnů: růže, jasmín, klematis a sladké vůně nočních druhů květin. Jasná obloha se třpytila hvězdami, na něž Ruth, Laura a Shavi hleděli s úžasem.

„Ve městě tohle nikdy nevidíte.“ Laura nedokázala skrýt úžas ve svém hlase.

„Tohle místo je neuvěřitelné. Téměř magické.“ Ruthiným tělem projel záchvěv. „Jestli to patří k new age, tak to vůbec není špatné.“

„Doba hrůz a zázraků,“ souhlasil Shavi. „Možná jsou taková všechna ohniska energie v zemi - svatostánek, místo odpočinku a dobití vlastní energie, kam zlo zvenčí nedosáhne.“

„Chtěla bych tady zůstat navždy,“ poznamenala lítostivě Ruth.

„Někde v bezpečí.“ Laura přelétla pohledem z Ruth na Shaviho.

Jeho úsměv vypovídal, že ví, co obě cítí, ale že to není možné. „Využijme co nejvíc času, který máme,“ dodal a vedl je ulicí k hostinci. Ale všechny je tížila jeho nevyřčená slova.

+ + + + +

V hostinci U Krále Viléma nedaleko Markét Cross si objednali tři půllitry silného jablečného vína. Zakalený nápoj, který chutnal trpce a výrazně voněl jablky, se nedal srovnat s podobným masově vyráběným jablečným vínem, které pili dříve, ale ať to bylo osvěžující, snovou atmosférou města nebo náhlým přílivem alkoholu, zanedlouho měli pocit, že nikdy nepili nic lepšího.

Shavi přikývl. „Takhle to vnímali naši předkové. Tělo, mysl a duše potřebují být v dokonalé rovnováze. Trojice vedoucí k osvícení, reprezentovaná otevřeným okem v pyramidě. Vědění je výborné, ale soustředění Věku rozumu pouze na ně nás rozhodilo. Naše duše jsou oslabené. Instinktivně to cítíme všichni - ten pocit nespokojenosti s našimi životy a prací, který se nás zmocňuje během několika posledních desetiletí. Určitě jste si toho všimly, ne?“ Přikývly, okouzlené jeho hlasem. „Musíme se naučit znovu cítit.“

„Vy jste přímo guru.“ Laura se na něho usmála, ale bez jedovatosti, která její komentáře obvykle provázela; Ruth napadlo, jestli magie má vliv i na Lauřin charakter.

„Třeba je to součást našeho pátrání,“ uvažoval nahlas Shavi. „Nemáme najít pouze hmotné předměty moci, které by nás ochránily, ale současně objevit a odemknout pravou alchymickou část našich duší, která nás činí dokonalejšími a schopnějšími vypořádat se se zkouškami před námi. Hledání spíše spirituální než fyzické, pátrání, co se děje uvnitř—“

„Co kdybyste přestal žvanit a vyrazil na průzkum k baru,“ dloubla si Laura.

Jeho úsměv je obě zahřál. „Příliš moc mluvím,“ omluvil se, „nebo příliš moc přemýšlím. Tak či onak, teď je čas na zábavu.“

+ + + + +

Na konci večera se vraceli do tábora v opilé mlze smíchu a žertování. Jakmile však došli ke stanům, první věc, které si všimli, bylo rozházené oblečení a spací pytle a prohrabaná zavazadla. Ale zdálo se, že nic nechybí.

„To je divné," poznamenala Ruth. „Stejně jako tenkrát auto u motorestu. Mám pocit, že nás někdo sleduje."

Ale událost jim nezkazila náladu a ani nezničila pocit, že Glastonbury je pro ně tuto noc oázou bezpečí. Ruth s Laurou uklidily, zatímco Shavi rozdělal oheň, který za okamžik jasně plál. Lehli si kolem něj. Atmosféra byla tak uvolňující a poklidná, že se Ruth do deseti minut začaly klížit oči. Zalezla do stanu a nechala Lauru se Shavim při ospalém povídání dlouho do noci.

Shavi po chvíli sáhl do kapsy a vytáhl plastový sáček naplněný houbami. „Svátost," řekl s úsměvem. „Dáte si?"

Laura si nabrala hrstku a zkoumala houbičky ve světle ohně. „Čarovné houbičky? Kde jste je splašil?"

„Přivezl jsem si je s sebou. Od chvíle změn jsou ještě silnější, mají téměř šamanský efekt. V určitém množství mi pomáhají najít svou duši—" zarazil se a opět se usmál. „Ale zase mluvím příliš mnoho."

„Než jsem se přidala k téhle partě cvoků, pařila jsem po klubech éčka a tripy v jednom kuse. Občas i prášek. Bůhví, co jsem prováděla svému tělu." V jejím hlase zaznívál tón naznačující, že její zážitky nebyly tak docela příjemné.

„Mám pocit, že laboratorně vyrobené drogy ztrácejí svou sílu," poznamenal Shavi. „Je to součást deprimující nálady z našeho technologického světa. Přírodní látky znovu ukazují svou skutečnou cenu."

Laura se podívala do sáčku. „Už je to dlouho, co jsem naposled zkoušela houbičky," poznamenala zamyšleně. Strčila si jich několik do úst. „Kolik si jich máme vzít?"

„Moc ne," odpověděl. „Tohle má být rituál uvědomění a spojení, ne trip."

„S vámi nejde nic jenom tak, že ne?"

„Na věci se můžete dívat různými způsoby, aniž byste znemožnila poznání. Někteří lidé si myslí, že braní drog je zákonitě nemorální, aniž by zvážili, že psychodelické látky byly u některých kultur součástí nábo-

ženských obřadů po celá staletí. Víno a oplatek těchto lidí, jestli chcete, proměněné v tělo a krev přírody.“

Laura vydala pohrdavý zvuk, ale nekomentovala to. Žvýkala gumovité houby a snažila se ignorovat jejich kovovou chuť. Pak je s námahou polkla. Shavi ji napodobil a pak leželi, dívali se do ohně a čekali, až droga zapůsobí.

Netrvalo dlouho a Laura si všimla známých rozmazaných okrajů vidění. Následovaly jemné sluchové halucinace v praskání ohně nebo šustění větru ve větvích a pak rostoucí pocit pohody, při němž se smála bez jiného důvodu než radostí z toho, že je živá. Chvíli si přátelsky povídali, zatímco Laura cítila, jak se z ní pomalu slupují obranné vrstvy. Neztrapni se, pomyslela si, ale po tak dlouhé době se jí upřímnost tvrdě drala z hrdla.

„Možná to bude znít uhozeně,“ začala, „ale přes všechny ty sračky poletující kolem mám skoro pocit, jako by můj život začal konečně dávat nějaký smysl. Ještě před několika týdny bych jim to nedokázala říct do očí a poslala bych je do háje, kdyby s tím začali oni, ale vážně se mi teď zdá, jako bych k Churchovi a Ruth patřila. Přes všechny jejich chyby. A k vám. Jako bychom všichni pocházeli ze stejného místa.“ Náhle si uvědomila svá slova a odvrátila hlavu.

„Nemusíte se za své pocity stydět,“ řekl jemně Shavi.

„Ale ano, musím, protože když dám svým citům volný průchod, nejspíš se vám tu sesypu.“

„Tomu vážně věříte?“

„Vím to. Můžu za to děkovat svým rodičům.“ Zasmušile se odmlčela. Čekala, že se jí Shavi bude vyptávat, ale když to neudělal, nedokázala si to nechat pro sebe. „Moje milující mamka a taťka mě opravdu zmršili a já je za to nenávidím.“

„Mluvte o tom, jestli chcete.“

„Nevím, jestli můžu.“

„Tak na to zapomeňte.“

„Nemůžu.“ Ležela na zádech a dívala se, jak Ruthina sova krouží na temné obloze, cítila vzdušné proudy pod jejími křídly, jako by létala vedle ní. Pak zavřela oči a byla tam, ve tmě, cumlající okraj přikrývky, vdechující kovový pach krve, příliš rozbolavělá, aby se pohnula. „Víte, náboženství je nebezpečná věc. Pro silné lidi je to jenom učení, vodítko, pár zásad, které vás udrží na dobré cestě. Ale slabí lidé se jím nechávají pohltit. V jejich nitru je tak málo toho, čemu by důvěřovali, a tak mu

dovolují, aby je řídilo jako nějaký ďábel, co jim sedí na zádech, poslušně dělají, co jim našeptává, dokonce i když je to očividně špatné. Což je vážně ironie. Je to pro ně prvotřídní droga a mělo by se s nimi zacházet jako se závyslíky, podrobit je léčbě nějakým náboženským metadonem. Jasně, potřebujou odvykací kůru. Co by to asi mělo být? Chrám Televizních seriálů?“ Zasmála se nad směšností své představy. „Mimochodem hádejte, do které kategorie patří mí drazí rodiče.“

„Někteří lidé čerpají z náboženství sílu—“

„S tím nemám problém,“ odsekla. Vzdychla a dodala: „Promiňte. Nervy na pochodu. Moji rodiče byli ortodoxní katolíci. Jako všichni fundamentalisté věřili, že jediná možnost je bezvýhradná kázeň. Víte, jak to myslím: připustíte malou slabost, a sesype se vám celá zeď. Děsili se chaosu života a zamykali se ve své malé náboženské pevnosti, aby se nezbláznili. Samozřejmě že já jsem byla v té pevnosti s nimi. Malý slídivý špeh, kterému se nedalo věřit, že nevpustí nepřítele dovnitř, takže mě museli přesvědčit, abych se stala pravou vlastenkou. Sebenepatrnější provinění, a moje máma se mohla zbláznit. Začalo to bitím rukou, ale jak jsem vyrůstala, přišly ke slovu stočené noviny, pásky, pingpongová pálka - prostě cokoliv, co mohla popadnout a mlátit mě tím. A když skončila a všechno to ze sebe dostala, zamkla mě do skříně. Černá tma. Vedro k zalknutí. Celé dětství jsem prakticky probrečela.“

„Řekla jste to někomu?“

„Když jsem byla malá, nic jiného jsem neznala. Myslela jsem si, že je to normální, zatraceně. Byla jsem úplně pitomá. Teď už vím, že moje matka nebyla normální. Měla prdlo v kouli.“

Shavi si pozorně prohlížel její tvář; slova zněla nenucené, téměř stroze, ale tyto zážitky se ostře vryly do jejích rysů. „Váš otec—“

„Můj otec se mě nikdy ani nedotkl. Jenom ji nechal, aby to dělala. Vždycky se jenom odplížil jako nějaká slabá šedivá myš a četl si noviny, za což jsem ho nenáviděla možná ještě víc, než ji.“ Zavřela oči a Shavi si po chvíli myslel, že usnula, než řekla: „Víte, zabila jsem ji.“

Shavi čekal, až bude pokračovat.

Zasmála se a přitiskla si ruku na ústa jako malá holka. „Vás nic nerozhodl, že ne?“

„Pokračujte.“

„Že je matka blázen jsem si uvědomila někdy v pubertě. Viděla jsem jí to v očích. Kdykoliv se na mě podívala, lezly jí z důlků, jak mě nenáviděla.

Viděla jsem kolem nich bělmo.“ Její hlas o něco zvážněl. „Čím víc se jí to v hlavě pomotávalo, tím hůř se mnou zacházela. Časem to překročilo hranice obyčejného trestání. Pálila mě a řezala. Jednou jsem byla zavřená ve skříni celý víkend a poslouchala ji, jak za dveřmi odříkává ty svoje otčenáše a zdrávasy. Co byste čekal? - Vzbouřila jsem se. Ještě mi nebylo šestnáct a už jsem pila jako nějaký rumem prosáklý námořník a brala všechny drogy, ke kterým jsem se dostala. Pokud jde o kluky, taky jsem nebyla zrovna anděl. A čím jsem byla horší, tím byla horší i matka. Naštěstí mám technické vlohy. Nějak jsem zvládla všechny zkoušky a dostala se na univerzitu. Ta čarodějnice nechtěla, abych tam šla, ale byla jsem dost stará, abych mohla dělat, co chci, a tak jsem prostě odešla. Samozřejmě že od té doby žili v přesvědčení, že jsem vtělení ďábla. Jednoduše už jsem nepatřila do rodiny. Což mi připadalo skvělé. Jako bych se dostala ven z vězení. Říkejte mi Motýlek.“

Shavi se natáhl a položil dlaň na její ruku. Neucukla.

„O pár let později jsem musela utrpět přechodné pominutí smyslů nebo co,“ pokračovala Laura. ..Zdál se mi o ní a řekla jsem si, že možná přišel čas, abych se s ní usmířila. Jo, jasně. Jako nějaký pitomý, naivní idiot jsem se vydala ke starému domovu. Otec byl někde venku. Otevřela mi matka a já okamžitě pochopila, že se zcvokla totálně. Byl div, že ji vůbec nechali běhat na svobodě. Ale ona se jenom usmála a pozvala mě dál, jako kdybych nikdy neodešla. Dala jsem si šálek čaje a snažila se s ní trochu povídat, ale ona na mě začala chrlit všechny sračky z Bible a jak se modlila za mou spásu. A je to tu znovu, pomyslela jsem si. Zvedla jsem se k odchodu, a když jsem procházela kuchyní, doběhla mě a praštila do hlavy žehličkou. Bang. Skvělý gag, bohužel žádný smích. Když jsem se probrala, činila se na tomhle.“

Laura se otočila na bok tak, aby byla k němu zády. Vytáhla si tričko až ke krku. Zarudlé jizvy na bledé pokožce tvořily slova Ježíš tě miluje.

Shavi k ní cítil tak hluboký soucit, že nenašel vhodná slova. Zvedl ruku a jemně přejel špičkami prstů po jizvách. Tentokrát ucukla. Ale pak natáhla ruku za sebe, chytila tu jeho a přidržela si ji na boku.

V jejím těle teď vířily halucinogeny a spouštěly děsivé vzpomínky, uvolňovaly ošklivé myšlenky, které tak dlouho skrývala. Za normálních okolností by čekala, že u ní proniknou do úrovně paranoie a hrůzy a zanechají ji stočenou do klubíčka na zemi, ale v tomto podivném, energií nabitém prostředí pociťovala obrovský smutek, o němž věděla, že ho musí

ze sebe vypudit.

„Existuje místo, kam se uchýlíte, když už nedokážete snést tíhu života," pokračovala tichým hlasem, aniž by se k němu otočila. „Útočiště ve vaší hlavě, a díky bohu, že tam je, protože bez něj bych to nejspíš nezvládla. Použila jednu z břitev mého otce. Záda jsem měla v jednom ohni, byla jsem zalitá krví a šokem jsem zvracela. A ona na mě plivala ty žvásty z Bible a mávala kolem sebe břitvou jako v nějakém tanci. Ve stupidním, dětinském tanci. Tehdy jsem se přesvědčila, co jsem to za totálního imbecila. Nenáviděla jsem ji a přála jsem si, aby chcípla za to všechno, co mi v životě udělala, ale stejně tak jsem ji milovala a pořád jsem ji prosila, ať mě obejme a dá tím všechno do pořádku. Ale ona mě neposlouchala." Zachvěla se a Shavi ji uklidnil stiskem niky na jejím boku. „Zatraceně stupidní debil. Někdy nenávidím sama sebe."

„Jste jenom člověk."

„A pak se na mě vrhla znovu. Pokoušela jsem se jí uhýbat z cesty, ale úplné zešílela, máchala kolem sebe břitvou. Pod těmihle perfektně načesanými vlasy mám velkou jizvu na hlavě. Uskakovala jsem a nějak jsem popadla velký dřevěný kříž, který vždycky visel na zdi vedle chladničky. Ohnala jsem se jím a zasáhla jsem matku do spánku. Musela mě současně taky něčím praštit, nebo to bylo jenom šokem z toho, co jsem udělala, ale omdlela jsem. Když jsem se probrala, byla mrtvá. Nevím, jestli umřela z mé rány nebo se uhodila o okraj sporáku, v každém případě jsem ji zabila já. Krev byla všude—" Slova se jí zadrhla v hrdle.

Shavi se posunul blíž k ní, objal ji kolem pasu a přitáhl k sobě. Nejdříve strnula, vzepřela se lidskému kontaktu, ale pak se uvolnila a v zoufalé touze po utěšení položila ruce přes jeho.

„Brzy nato se vrátil otec a našel mě tam pořád sedět. Chtěla jsem od něho jenom to, aby mě podržel, ale jako bych tam vůbec nebyla. Začal mumlat: 'Musíme zavolat policii,' a podobně odtažité, neemocionální věci. Křičela jsem pořád dokola: 'Tati, máma je mrtvá!' Doufala jsem v nějakou jeho reakci. A on se otočil ke mně a úplně chladně řekl: 'Jestli tě tu policie najde, půjdeš za to co jsi udělala do vězení. Vypadni.' Bylo to jako políček do tváře. Vstala jsem, smyla jsem ze sebe krev a odešla. Jak jsem se později dozvěděla, řekl policii, že to udělal on. Věřil byste tomu?"

„Snažil se vás zachránit," nabídl Shavi.

Laura se dutě zasmála. „Vypadá to tak, že? Jenomže jemu nešlo o mě, byla to pro něj oběť. Dát jim místo mě sebe považoval za správnou věc, za

zbožný čin. Bylo to jeho velká šance. Stal se tím ve svých očích lepším člověkem: bůh se na něho usměje a otevře nebeskou bránu dokořán. Aleluja! Vůbec při tom nemyslel na mě a já už o něm od té doby neslyšela. Ani nevím, co se s ním stalo - možná práchniví v blázinci nebo pořád žije doma a vyhřívá se v teple své vlastní svatozáře - netuším. A je mi to jedno. Kdykoliv se vrátím do Salisbury navštívit kamarády, vyhýbám se tomu domu a dávám si pozor, aby mi o něm nic neříkali.“

„Můžete se v něm mýlit.“

„Ne, viděla jsem mu to v očích, když vešel do kuchyně a pochopil situaci. Už tehdy na to myslel.“ Zhluboka vydechla vzduch, jako by se chtěla odreagovat. „Šílený život, viďte? A teď se blíží konec světa. Ten velký katolický bůh musí být opravdu zoufalý ze všeho, co bylo vykonáno v jeho jméně.“

Shavi ji pevně objal, zabořil obličej do jejího krku, aby jí mohl zašeptat do ucha: „Hrozně jste trpěla—“

„Nechci lítost! Proto jsem to—“

„A já vám žádnou nenabízím. Chci vám projevit úctu kvůli úspěchu, jakého jste v životě dosáhla—“

„Úspěch! Cítím se jako ztroskotanec! Vymytý mozek, tělo nasáklé drogami, osamělá, zatrpklá... To jsou ta správná slova pro mou situaci, kamaráde.“

„Ale překonala jste ty děsivé zážitky. Pokračujete dál a to je jediné, v co všichni můžeme doufat. Nakonec stejně musíme jít vlastní cestou, bez rodičů, bez blízkých, spoléhat na vlastní sílu. A to, co děláte teď, jasně dokazuje vaši cenu.“

„No prosím, to je jedna možnost, jak se na to dívat. Pokud jste blázen.“ Její smích zněl bezstarostně; kupodivu se cítila lépe než za celé roky. „Jste cizí chlápek, Shavi, do háje, vůbec nevím, proč vám to všechno říkám.“

„Všichni jsme cizí, ale jsme spojení něčím mnohem hlubším než vědomým myšlením.“

„Asi máte pravdu. Všechno je teď dost šílené na to, aby to byla pravda.“ Odmlčela se, protože si náhle uvědomila jeho ruce na své pokožce. Při té myšlence jí tělem projelo vzrušení umocněné drogou. „Vyvoláním pocitu, že jste sexy, nemůžete přetrumfnout hovor o ubohosti.“

Dlouho mlčel jako šokovaný její poznámkou, ale pak klidně řekl: „Chcete se milovat?“

„Jasně, proč ne? Není nad náhodný, nezávazný sex s cizincem, aby se

ženská cítila dobře. Ale raději s nějakou ochranou, siláku.“

Vycítila, že se usmál. „Jsem vždy připraven,“ odpověděl.

Ať už to bylo magickou atmosférou nebo drogou, její nervy byly napjaté k prasknutí. Když přejel špičkami prstů vzhůru po jejím břiše k měkké křivce ňader, cítila, jako by v jejím těle jiskřila elektrická síť, a když se zlehka dotkl vztyčené bradavky, zachvěla se křečí rozkoše. Otočila hlavu tak, aby dosáhl na její ústa. Polibek byl vlhký, poddajný a vášnivý. Vzrušující moment ovládl její mysl a ona se mu hladově oddala. Sáhla za sebe a klouzala rukou po jeho oblečení, dokud neucítila tvrdou, horkou bouli v jeho kalhotách, kterou začala jemně hníst. Shavi jí pak rozepnul džíny, vsunul ruku pod kalhotky k ochlupení a dál, kde ji dráždil jemnými pohyby špiček prstů. V jeho chování se projevovala zkušenost a Laura musela se sebou bojovat, aby okamžitě nevyvrcholila. A pak se oba oddali vášni, objímali se, tvrdě líbali jeden druhého a spěšně ze sebe strhávali oblečení. V nabité atmosféře Laura nemohla uvěřit, jak jsou její smysly citlivé; byla nepřetržitě na pokraji orgasmu. Když pak přejel jazykem po její bradavce, musela zatnout zuby, aby se ovládla. A když se posunula po jeho nahém těle nahoru a dolů a nechala do sebe vklouznout jeho ztopořený pyj, měla pocit, že její smysly přetížené vzrušením vybuchnou. Chvíli se na něm pohybovala, než se zalití potem překulili a on ji divoce miloval. Pod rukama měla jeho tvrdé svaly, v záři ohně viděla temně krásnou tvář a jediné, na co dokázala myslet, bylo vědomí, že je nejlepším milencem na světě.

Když se nakonec oddala vzbouřeným vlnám prožitků, ztratila pojem o čase, ale později si vzpomněla na jeden okamžik, kdy se podívala přes něj k obloze a uviděla spoustu zlatých světýlek vířících v teplých proudech kolem ohně. Větší než jiskry, téměř jako světlušky, na kratičký moment měla zvláštní pocit, že jsou to maličcí, krásní lidé s třpytivou kůží, poletující na hedvábně průsvitných křídlech. Byla to chvilka čirého, nedefinovatelného úžasu, ale později, když se potem zalití a vyčerpaní od sebe odvrátili, noční vzduch byl tak čistý, že se o tom nedokázala zmínit. Vidina však zůstala v jejím srdci a posílila neskutečnou radost, která ji zaplavila.

+ + + + +

Proud vypadl a farma se zahalila do téměř hmatatelné tmy, odmítající

ustoupit blikavému světlu svíček, které Marsh rychle rozmístil po místnosti. Ale plápolající oheň poskytoval trochu světla a tepla, i když se zdálo, že neproniknou za kruh židlí přisunutých do jeho blízkosti.

Jejich rozhovor už dávno ztichl.

Přes výborné jídlo, jež jim uvařil a které poněkud odčinilo jejich strádání v podzemí, Marsh zůstal po většinu večera nemluvný. Church se nemohl zbavit dojmu, že před nimi něco skrývá; bylo v tom něco víc než pouhá mlčenlivost osaměle žijícího člověka a to, že se k jeho uzavřenosti přidával i strach.

Hodiny na stěně odbily půlnoc už před půlhodinou, ale nikdo si nechtěl jít lehnout; tikání znělo hluboce a zvučně jako nepřetržité varování. Marsh držel na klíně nabitou pušku, což Churche znervózňovalo, ale i Veitch měl vyboulenou kapsu kabátu, do které pro jistotu schoval pistoli. Church právě přemýšlel, jak dlouho tak budou sedět, když do místnosti najednou vnikl nepříjemný pach, směsice síry a lidských výkalů. Jakmile zápach dorazil k Marshovu chřípí, svaly v obličeji se mu zachvěly a z hloubi jeho hrdla se vydral podivně kňouravý zvuk.

„Tohle je začátek?“ zeptal se Tom.

Marshův zděšený výraz byl sám o sobě odpovědí. Všichni v místnosti zadrželi dech a těkali pohledy po temných koutech. Začalo to jako vzdálené šustění suchého papíru, pak to přešlo ve zvuk podobný škrábání krys do dřeva, ale všechno jako by se odehrávalo uvnitř v jejich hlavách. Marsh zvedl pušku a mířil hlavní nazdařbůh kolem pokoje. Veitch byl jako na trní, rozhlížel se s rukou pevně sevřenou pod kabátem. Už jednou pistoli vytáhl, ale Church si postěžoval, že se cítí jako v nějakém saloonu na Divokém západě. „Co přijde?“ zašeptal zbytečně. Church je oba obezřetně pozoroval. Ocitli se ve špatném čase na špatném místě.

Nad jejich hlavami se ozvalo rachocení střešních tašek a z krbu vylétlo mračno sazí doprovázené výbuchem ohně. Prudce vyskočili, až převrhli židle. Jakmile se saze usadily, na krbu se choulila malá postava. Marsh vypálil z obou komor pušky; v místnosti to znělo jako zaburácení hromu a všichni málem vyletěli z kůže.

„Pitomče!“ zaklel Veitch.

Bytost se jako blesk přemístila do tmavého kouta, dříve než ji mohly střely zasáhnout. Dolétl k nim klokotavý hrdelní smích.

Church zahlédl stvoření jen krátce, ale stačilo to. Ačkoliv bylo malé jako dítě, mělo proporce dospělého muže s příliš velkou hlavou jako u

kojenců. Jeho kůži tvořily černé lesklé šupiny a oči měl velké, rudé a s hadími zorničkami. Za ním se vlnil zašpičatělý ohon, jako by si žil vlastním životem. Očitý svědek ze středověku by ho nepochybně popsal jako ďábla a Church se v duchu tázal, jak daleko by byl od pravdy.

„Danieli Marshi, jsi hrubý a za všechny ty věci, co jsi napovídal, brzy budeš mrtvý.“ Děsivý hlas zrůdy zakončil štěbetavý smích.

Tom vystoupil do popředí. „Ukaž se,“ vyzval autoritativně, nevzrušený vzhledem toho tvora.

„No ne, Danieli, ty máš ale kamarády!“ odpovědělo to výsměšným zapěním. Okamžik bylo ticho, jako by to zvažovalo odpověď, a pak se to podivným trhavým pohybem jako ze špatně natočeného animovaného filmu došinulo do středu místnosti. „Copak, žádná svěcená voda? Žádné krucifixy, žádné in spirito sancto nebo křižování a mumlání modliteb? Jaká změna!“ Natáhlo to paže jako nějaký podlézavý židovský krejčík.

Marsh se kousal do hřbetu ruky a žalostně sténal, zatímco Veitch se tvářil nejistě. Ale Tom se stvoření postavil čelem. „Jsi odporný tvor, který mučí tohoto ubohého muže. A tak to ti vrací. Proč tady marníš čas?“

„Jak proč? Přece kvůli bezva zábavě!“ Ďábel uskočil kousek do stínu, protože Veitch udělala výhružný krok. Do vteřiny byl zpátky jako krotká opice cítící jídlo.

„Zabijme to!“ vyhrkl Veitch.

„Jako byste mohli, malí bráškové, ale ani za tak dlouhou dobu jste na to ještě dost nevyrostli!“ Náhle se pohnul tak rychle, že byl skoro jako šmouha, a odrazil se od pohovky směrem k Marshovi, než zase zmizel ve stínu. Farmář bolestně zavyl. Na jeho tváři se objevily čtyři rudé škrábance. „První krev pro mě, řekl bych!“ ozval se vítězoslavně ďábel, aniž by hlas zněl z nějakého konkrétního místa.

„Kde jsi?“ zeptal se klidně Tom. Zdálo se, že podobné tvory zná.

„Tady, vyplňuju prázdnotu,“ odpověděl ďábel. Nějak se ocitl zpátky na krbu.

„Nezasloužím si to! Nic jsem neudělal!“ vykřikl žalostně Marsh.

„Nic až na to, že žiješ!“ upozornil ďábel.

„Manželka mě opustila před rokem, s farmou to jde z kopce a mně je celou dobu mizerně! Už jsem dost trpěl! Proč! Není to spravedlivé!“

„Ale ano, je tu důvod, Danieli. Jsem tady, protože jsi trpěl. A nutím tě trpět ještě víc, protože můžu, aniž bych k tomu potřeboval další důvod. A jestli hledáš smysl života, možná ho v tom uvidíš.“

„Neposlouchejte ho," řekl Tom. „Lži jsou pro něho a jemu podobné přirozenost. Jeho jediným přáním je trýznit."

„Teď ses mě dotkl!" Ďábel si teatrálně přitiskl dlaň na srdce. „Ale to, že lžu, neznamená, že lžu vždycky. Na poli hnoje se jediná perla pravdy třpytí jasněji." Veitch vytáhl pistoli a vystřelil několik ran. „Nedělejte to!" zvolal Church příliš pozdě, protože kulky se už odrazily od kamenného krbu; jedna rozbila starožitný talíř pověšený na zdi a druhá prorazila okenní sklo. Ale zdálo se, že Veitchův útok byl účinnější než Marshova střelba z pušky. Ďábel ucouvl ke zdi a s chvějícím se chřípím vycenil na Veitche zuby. Veitch se pohyboval rychleji, než si Church dokázal představit. Skočil dopředu, zvedl nohu a kopl netvora přímo do břicha. Ten zaječel jako vepř, udělal salto a narazil do protější zdi.

Odrazil se jako gumový míč a podobný letící změti drápů a šupin se řítil na Veitche. Bez námahy mu skočil na ramena, zaklonil hlavu a rozevřel čelisti tak nepřirozeně doširoka, až mu hlava téměř zmizela. Veitch viděl řady jako břitva ostrých zubů, které se mu chystaly urvat obličej od lebky.

Tom bleskově reagoval. Popadl u krbu železné kleště na uhlí, sevřel do nich ďáblův krk a odtrhl ho od Veitche. Netvor zaječel, jako by mu vypálil cejch.

„Vidím, že ty a tvoji bratři pořád nemáte rádi chladné železo," řekl jízlivě Tom.

Tvor se v jeho sevření svíjel jako had, ale Tom ho zvedl a strčil přímo do ohně. Ďábel divoce skučel, dokud se mu nepodařilo vykroutit z kleští. Pak prchl do stínu, aby se vzpamatoval. „To není fér," zasyčel jako rozmazlené děcko. „Znáš nás příliš dobře."

„Rychle," vyhrkl Tom, ale bylo pozdě. Ďábel se stočil do koule a vystřelil přímo do Marshova obličeje. Farmář pozpátku zavrávoral a z nosu mu tekla krev. S křikem upadl na záda; netvor seděl na jeho prsou a drásal mu tvář. Ale podařilo se mu škrábnout jen několikrát, protože Church ho praštil po hlavě pohrabáčem. Zasažený netvor spadl na podlahu a kutálel se stranou. Veitch vypálil další ránu a tentokrát ustřelil nohu křesla. To už byl netvor na pohovce a rval z ní čalounění, skákal na zdi a strhával tapety, s výkřikem: „Sedm let neštěstí!" rozbil zrcadlo a nakonec se usadil na příborníku, odkud po nich házel nádobím.

Veitch s Marshem po něm párkrát vystřelili, zatímco Tom s Churchem se moudře kryli za nábytkem. Ze stěn se valila oblaka sádrového prachu; s řinčením spadl lustr; příborník se otevřel dokořán a sklo se vysypalo na

podlahu.

Když muži zastavili palbu, aby nabili zbraně, Tom se narovnal a tiše zasyčel: „Takhle ho nikdy nedostaneme. Vyřídíme ho jedině lstí.“

„Dovol mi oslovovat tě jako rovnocenného,“ zavolal hlasitě na ďábla. „Jak bych ti měl říkat?“

„Můžeš mi říkat ‚pane‘,“ odpověděl netvor vychytrale. „Jestli si přeješ zjistit mé pravé jméno, musíš se víc snažit. Ale já tvoje jméno znám, že ano, Dlouhý Tome? Zdá se, že tvůj stříbrný jazyk odložil poezii ve prospěch hrozeb. A co tvůj Královský dar? Tedy spíš prokletí než dar, řekl bych.“ Tom ho ignoroval a přitáhl si Churche blíž, aby mu mohl něco zašeptat do ucha. Pak se otočil k ďáblovi zády a řekl: „Chtěl bys, abych se podíval na tvou budoucnost, maličký?“

Netvor se zavrtěl. „Díky za laskavou nabídku, Dlouhý Tome, ale dávám přednost životu tady a teď.“

„Ale jdi!“ řekl Tom se širokým úsměvem.

Tomova slova netvora natolik znepokojila, že přehlédl Churche posunujícího se mimo jeho zorné pole. Churchovi stékal po zádech studený pot. Ďábel už předvedl, jak umí být rychlý a nebezpečný; jeden chybný pohyb a může přijít o ruku, ne-li něco horšího. Tom se ze všech sil snažil netvora rozptýlit, ale řeči, které vedl, odhalovaly jeho skryté stránky, z nichž se Church cítil nervózní.

„Možná bych měl složit na tvou velkolepost epos, malý bratře,“ navrhl Tom.

„Jistě, to by byla velká čest od tak známého barda.“ Ďábel už nebyl tak arogantní a sledoval Toma podezíravým pohledem, jako by byli dávní nepřátelé, kteří znají vzájemné síly a slabosti.

„Ale jak bych ji měl nazvat?“ zeptal se Tom. „Óda na nočního návštěvníka je tak vágní. Óda na—“ Zvedl ruce a naznačil tak ďáblovi, že by měl přijít s vlastním návrhem.

Okamžik to skoro vypadalo, že tahle lest vyjde, ale pak se ďábel zarazil a jenom se usmál. „Nepochybuji, že veršotepec tvého formátu dokáže přijít na odpovídající titul. Já—“

Church bleskově vytáhl zpod kabátu lucernu a držel ji, podle Tomových předchozích instrukcí, před sebou jako zbraň. Modrý plamínek kmital směrem k ďáblovi, který to zachytil koutkem oka a zaječel. Tom ho současně znovu sevřel do kleští. Netvor skučel a marně se pokoušel vykroutit.

„A teď,“ prohlásil Tom náhle přísným hlasem, „bychom si konečně mohli promluvit na rovinu.“

Když Church přiblížil Hledač cesty k ďáblovi, plamínek zasyčel jako acetylenový hořák. Netvor se pokoušel odtáhnout hlavu, oči vytřeštěné hrůzou, ale neměl kam uhnout. „Dej to pryč!“ zavyl.

„Plamen tě sežehne na uhel, když to dovolíme - víš to,“ řekl mu Tom otevřeně.

„Co žádáte, pánové?“ zeptal se ďábel patolízalsky. „Nepárejte se s ním!“ vyštěkl Veitch. „Ne!“ křičel ďábel. „Udělám cokoliv!“

„Takže,“ začal Tom s planoucím zrakem, „necháš Daniela Marshe navždycky na pokoji. A,“ dodal, „neuděláš nic, co by způsobilo ten konec dříve, než stanovuje osud. Přísaháš?“

„Na osnovu i útek!“ ječel divoce ďábel. „A teď mě pusť!“ Tom kývl na Churche a ten ustoupil s lucernou několik kroků zpátky; plamínek se uklidnil a ďábel prchal ke krbu. Když se otočil, obličej měl pokřivený nenávistí a prskal jako kočka zahnaná do kouta. Nejdříve se obrátil k Churchovi: „Nikdy nezjistíš, proč zemřela.“ Pak k Veitchovi: „Z vraždy se nejde vykoupit.“ A nakonec k Tomovi: „Ty si neseš své utrpení s sebou.“

Ukázal prstem na všechny tři. „Tři prokletí,“ prohlásil chladně, než skočil do krbu.

Marsh chvíli otřeseně zíral, než padl před ohněm na kolena. Po tvářích mu tekly slzy. Nevěřícně se na ně podíval a pak prostě řekl: „Děkuji.“ Church se otočil k Tomovi. „To je vše? Vrátí se?“

„Sem ne. Ale my se musíme mít od této chvíle na pozoru. Zpráva se rychle roznese mezi jeho bratry a ti nás za to, že je pokořili smrtelníci, budou nenávidět víc než cokoli jiného.“

Veitch se svalil na pohovku. „No nazdar. Co to bylo?“ Podíval se na Toma. „Kdo jsou jeho bratři? Určitě ne Fomoriané.“

„S nocí přichází mnoho tvorů.“ Tom prohrábl oheň a vyslal roj jisker vzhůru do komína. „Všechny bytosti z mýtů a lidových vyprávění mají kořeny v Jiném světě. A všechny se vracejí.“

Veitch se tvářil zmateně. „Takže je to tak, jako by v londýnské ZOO otevřeli najednou všechny klece.“

Tom přikývl. „I tak se na to dá dívat.“

Church se unaveně opřel o římsu krbu. Místnost vypadala jako po útoku demoliční čety. „Ta bytost vás považovala za někoho významného.“

Tom se díval do hlubin ohně a mlčel.

Marsh vyskočil a třásl se úlevou. „To bylo něco -- vedli jste si sakra dobře! Zachránili jste mě!“ Srdečně jim všem potřásal rukama, neschopný se ovládnout. „Povím vám, že jediná věc, kterou jsem v životě miloval, je tahle půda. Když se ve špatných letech farmaření nedařilo, měl jsem pocit, že nic nemám. Ale jakmile se stane něco jako tohle, donutí vás to přemýšlet, ne? O tom, co je vlastně důležité a tak.“

Veitch zíral na farmáře, jako by se zbláznil. „Řekl bych, že se potřebujete pořádně vyspat, kamaráde.“

„Ach, ehm, řeknu všem o tom, co jste dokázali,“ prohlásil rozhodně Marsh

Church se otočil k Tomovi. „A ten malý ďábel to také roznese. Mám dojem, že jsme do budoucna získali určitou reputaci.“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Skrytá cesta

Najedli se za úsvitu, zatímco Marsh stále ještě tvrdě spal, zřejmě poprvé po několika týdnech. Veitch posbíral v kurníku na dvoře vejce. Tom natrhal čerstvé kopřivy na zarostlých záhoncích, které kdysi nepochybně tvořily zahradu, a udělal ze všeho míchanici. Tvrdil, že to bylo oblíbené anglosaské jídlo, a ačkoliv se Veitch do ní pustil se značným podezřením, chutnala pozoruhodně dobře. Nechali Marshe užívat si spánku a vyrazili z domu kolem sedmé ráno.

Church navrhl, že jejich prvním cílem by mělo být opatřit si nějaký dopravní prostředek. Při nespolehlivosti techniky Tom nechtěl riskovat vlaky a koupě auta nepřicházela v úvahu.

„Takže zřejmě budeme muset spoléhat na ochotu jiných lidí," uzavřel debatu Church. „Doufám, že umíte dobře stopovat."

+ + + + +

První jízda je zavedla do Tavistocku, kde přesvědčili jednoho farmáře nakládajícího zásoby, aby je vzal na korbu svého náklaďáku. Právě kodrcali přes Liskeard, když si Church všiml, že plamínek lucerny ukazuje na severozápad. Rozzlobený sám na sebe, že se nepodíval dříve, přinutil ostatní seskočit z auta, když zpomalilo na křižovatce. Sotva náklaďák zmizel z dohledu, už svého rozhodnutí litovali. Před nimi se rozkládalo Bodminské vřesoviště, zvedající se pod zamračenou oblohou v bahnitě hnědých a šedozelených barvách.

„Jak moc to může být zlé?" řekl Veitch. „Je sotva poloviční než Dartmoor a už teď jsme někde uprostřed."

„Dost zlé, jestli se změní počasí," odpověděl Church s pohledem na olověná mračna stahující se nad vysočinou. „A zdejší počasí se může změnit během minuty."

„No ne, vy jste expert na divočinu, co?" prohlásil Veitch. „Čím dříve začneme, tím dříve skončíme."

Church se Veitchově neotesanosti usmál - pociťoval k novému spo-

lečníkovi sympatie. Chvíli přátelsky rozmlouvali, ale jak zacházeli hlouběji do pustiny, jejich hovor umlkal. Čím byli výše, tím foukal silnější vítr, a i když začínalo jaro, zubaté slunce mu stále připomínalo zimu. Naštěstí tudy vedla úzká silnice, po níž se jim kráčelo snadněji, než kdyby klopýtali po hrbolatých drnech a mezi křovinami. Do půl hodiny od opuštění hlavní silnice jako by se ocitli v jiném světě; žádné zvuky civilizace, jenom skučení větru, žádné výfukové zplodiny, pouze vlhké, výrazné vůně přírody.

„Jak to zvládáte, městský hochu?“ zeptal se Church s úsměvem.

„Lituji, kamaráde,“ odpověděl Veitch s kamennou tváří, ‚jsem příliš změkčilý. Měl jsem žít na tak drsném místě jako vy, abych byl otužilejší.“

„Stačilo by vám pár archeologických průzkumů v bažinách severního Yorkshiru. Tam byste se otrkal.“

Chvíli pokračovali mlčky a pak si Church vzpomněl, že se chtěl zmínit o něčem z uplynulé noci. „Na farmě jste docela slušně zacházel se zbraní.“

„Říkal jsem vám, že jsem byl tak trochu padouch. Nejsem na to hrdý.“ Zavládla dlouhá pauza, než dodal: „Je toho hodně, na co nejsem pyšný.“

„Minulou noc, ten ďábel—“

„Věděl jsem, že se na to dříve nebo později zeptáte. Nazval mě vrahem.“

„A jste?“

Veitch odvrátil pohled. „Měl pravdu.“

„Chcete o tom mluvit?“

„Zatím jsem to nikomu neřekl, tedy nikomu mimo rodinu.“ Chvíli přemýšlel, než prohlásil: „K čertu, neuškodí, když budete vědět, s kým jste se dal dohromady. Už víte o tom loupežném přepadení stavební spořitelny, za které zavřeli moje bratry. No a já byl u toho taky. Věděli jsme, že je to zatracená chyba, ještě než jsme do toho šli, ale když vás jednou něco podobného napadne, jako by to mělo vlastní vůli -jednoduše vás to nutí pokračovat. Měli jsme dost času si to rozmyslet, ale místo toho jsme šli klidně spát, a když jsme ráno vstali, plán pořád platil. Víte, byli jsme zoufalí. Poslouchali jsme všechny ty politiky, kteří nám tvrdí, že můžeme mít cokoliv, jenže my jsme neměli nic. A víte, bylo by nám to vyšlo, kdybych to nepodělal právě já. Měli jsme masky na obličejích. Brendan šel k přepážce a Mitch ho kryl s puškou. Já měl taky zbraň a pak jako bych slyšel hlas v hlavě nebo těsně za sebou, co já vím. Říkal mi: 'Dostane tě', nebo něco takového.

V každém případě jsem se otočil a koutkem oka jsem zahlédl pohyb toho chlápka. Tak jsem to do něho našil. Neptejte se mě proč. Přemýšlel jsem o tom miliónkrát a neumím si to vysvětlit. Vůbec mi to nebylo podobné. Ale stalo se. Bum. Krev a ten ubožák byl mrtvý. Zdrhl jsem - odskákali si to Brendan a Mitch. Moji vlastní bratři sedí v chládku kvůli mně! Chtěl jsem se udat, ale nedovolili mi to. Řekli, že kdybych seděl i já, bude to pro ně ještě horší.“ Pod tíhou emocí v jeho hlase Church litoval, že toto téma vůbec nanesl. „Neobviňovali mě ani na okamžik a to mě zničilo! Přál bych si, aby mě donutili trpět za to, že jsem to zrušoval. Měli na to plné právo. Takže oni šli do lapáku a já se užírám kvůli tomu, co jsem provedl své rodině i tomu chudákovi. A nebylo mi ani dovoleno, abych za to zaplatil.“

Church ho povzbudivě poklepal po rameni. „Zdá se, že platíte i tak.“

„Ale to pořád nestačí, ne?“

„Myslím, že s tím, co nás čeká, Ryane, budete mít dost příležitostí, jak splatit svůj dluh.“

„V životě jsem neudělal jedinou správnou věc, nikdy, ani když jsem to zkoušel. Ale jsem odhodlaný to nějak vynahradit.“

Church se rozhodl zapříst hovor s Tomem, aby dal Veitchovi čas se uklidnit. Překvapilo ho, jak rychle se Tom dokázal vzpamatovat; dokonce i rána na spánku se mu už zahojila. „A co vy, Tome? Hodláte i vy změnit dosavadní způsob života a řeknete nám, co ta ďáblova slova k vám znamenala?“

Dlouho bylo ticho, a když Church zvedl oči, spatřil zvláštní věc: Tom se pokoušel promluvit, ale jako by neovládal svou čelist. Z jeho úst nevyšlo ani slovo. Nakonec zoufale odvrátil tvář.

„Jste v pořádku?“ zeptal se znepokojeně Church. Ale Tom ho umlčel mávnutím ruky, oči upřené na cestu před nimi.

+ + + + +

V chladné tmě před rozbřeskem Shavi vyklouzl z tábora a zmizel mezi stromy. Východ slunce vnímal způsobem, který ho stále překvapoval, ačkoliv svou zvláštní citlivost objevil už před několika měsíci. Byla to jedna z několika jemných změn, jež se u něj nevysvětlitelně projevily ve stejnou dobu jako změny dopadající na svět, proměna, která zpočátku byla tak nenápadná, že ji přičítal nějaké náhlé nemoci oslabující mozek.

Psychické záblesky, které původně považoval za halucinace, se později ukázaly jako jasnovidné či prorocké vize vzdálených událostí. Podivné pocity při manipulaci s předměty, z nichž vycítil, co se s nimi dělo v minulosti. A zdálo se, že rozumí tomu, co si myslí zvířata, i když netušil, jestli je to zvýšenou vnímavostí k jejich rituálům a zvykům, nebo jestli skutečně zachycuje to, co se jim honí hlavou. Bylo to stále dost nejasné. ale všechny jeho smysly byly zostřené, jako by se je jeho mysl teď, když je měl k dispozici, teprve učila používat. Přijal to bez otázek jako dar od nějaké vyšší autority a byl rozhodnut to co nejlépe využít.

V hustě zalesněném úseku si našel mýtinku, svlékl si šaty a roztřásl se chladem působícím na jeho kůži. Dvacet minut cvičil tai-či, aby si vyčistil mysl, a dalších dvacet minut jógu. V té době už slunce začalo prosvítat mezi větvemi. Zkušenosti mu ukázaly, že tento rituál a drogy pozoruhodně zintenzivňují jeho schopnosti, a tvrdě pracoval, aby v sobě rozvíjel šamanský rámec jejich využití.

S myslí vyčištěnou od myšlenek pravidelně dýchal a vztáhl paže k vycházejícímu slunci; teplo prvních paprsků ho olízlo jako na uvítanou. Položil lysohlávku na jazyk, počkal, až ucítí hořkou chuť a pak houbu pomalu žvýkal. Nakonec polkl, pomalu zaujal lotosovou pozici, zavřel očí a vnímal pouze slunce na chodidlech a jemný vánek ovívající jeho nahé tělo.

„Přijděte ke mně, duchové," zašeptal. „Ukažte mi cestu."

+ + + + +

Ruth už připravovala snídani, když se Laura vynořila ze stanu s kalnýma očima a opuchlými tvářemi. „Byla jste dlouho vzhůru?" zeptala se Ruth a otáčela prskající slaninu na pánvi.

„Ne," zalhala Laura a nasadila si proti rannímu světlu sluneční brýle. „Jenom nejsem takové ranní ptáče jako vy, slečno Šťouravá."

Ruth jí podala hrnek čaje, který Laura s pokývnutím přijala a pak s chutí usrkávala.

„Shavi musel vstát hodně brzy," pokračovala Ruth; Laura neurčitě zabručela. Ruth si dál chystala snídani, ale pak najednou podrážděně mrštila talířem z umělé hmoty na zem. „Nevím, jak dlouho ještě můžeme takhle pokračovat!"

Laura se na ni překvapeně podívala. „Jak to myslíte?"

„Church je možná mrtvý! Čas letí! A my si tu jen tak sedíme!“

„Šetřte dechem.“ Laura usrkla čaj a dodala: „Shavi chce něco zkusit.“

„Co?“

Laura pokrčila rameny. „Domnívá se, že má určité schopnosti. Nadpřirozené, myslím. Když se svět začal měnit, nabilo ho to na maximum... vidí věci, slyší věci. Snaží se najít způsob, jak bychom mohli pokračovat bez Churche a jeho malé modré lampičky.“

„Zdá se, že víte nějak moc o něm a o tom, co si myslí,“ poznamenala podezíravě Ruth.

„Tak už to bývá, když si s někým povídáte. Měla byste to někdy zkusit.“

Ruth zvedla svůj talíř a vybila si zklamání na slanině a fazolích. Právě se rozhodla, že znovu rýpne do Laury, když se mezi stromy vynořil Shavi. Vypadal vyčerpaně. Posadil se k nim, svalil se na záda a zavřel oči.

„Takhle to dopadá, když se cvičí před snídaní,“ utrousila Laura.

„Tady v Glastonbury něco je,“ zamumlal Shavi.

„Jak to myslíte?“ nechápala Ruth.

„Jeden z talismanů. Energie je tu tak silná, protože působí jako ochrana. Nikdo z temných bytostí nemůže vstoupit na ostrov Avalon, takže je to dokonalé místo k ukrytí jednoho z nejmocnějších předmětů.“

„Kde to je?“ Ruth náhle pocítila příliv naděje, že nejsou tak bezmocní, jak se obávala.

„Já... nevím...“ Shaviho oči se náhle obrátily v sloup, takže viděly jenom jejich bělmo. Na okamžik si myslely, že dostává záchvat. Shavi se v hlavě vrátil k rituálu mezi stromy, k okamžiku úžasu a strachu, kdy vzduch jako by se svinul do sebe a náhle se zjevil amorfní oblak obsahující oči i zuby. Nějak se stáhl zpátky a soustředil se na Ruthinu ustaranou tvář. „Opatství,“ zachraptěl. „V opatství je nějaké znamení. Řeklo to: *Kudy kráčely nohy za dávných časů*.“ Zavřel oči a odpočíval.

+ + + + +

V půlce dopoledne se Shavi dostatečně zotavil, aby mohl jít s Ruth a Laurou do města. Opatství se nachází kousek od Magdaleně Street. Z kamenné zříceniny pokojně odpočívající uprostřed pečlivě udržovaných trávníků sálá klid, což je při její poloze tak blízko rušných obchodů udivující. Vzdor pouhým fragmentům kdysi mohutné stavby je stále patrné, že to byl jeden z největších klášterních komplexů v celé Británii,

bohatstvím a velikostí hned druhý za Westminsterem. Poutníci dodnes uctivě procházejí klikatící se stezkou, jak to dělávali ve středověku, kdy zde stál jeden z nejvýznamnějších svatostánků v Evropě; někteří dokonce tvrdí, že opatství se mohlo rovnat se samotným Římem.

Slunce bylo jasné a horké, ale chladivý vánek jim procházku usnadňoval; zpěv ptáků mezi vysokými zdmi přehlušoval zvuky městské dopravy.

„Tady je tak pokojně," poznamenala Ruth, když se zastavila v místech bývalé chrámové lodi a dívala se směrem k chóru. „Ne, víc než to," dodala zamyšleně. „Produševněle."

„Také jste si toho všimla?" řekl Shavi. „Zajímalo by mě, jestli je to vedlejší produkt tohohle nového věku, který se zdá být věkem spirituality po věku materialismu. Můžeme teď vnímat energii posvátných míst, nahromaděné výlevy generací věnců? Nebo to tak bylo vždycky?"

„Možná vždycky, jenom tlumeněji." Ruth si nevšímala Laury, která se zdrženlivě, ale očividně ušklíbala nad jejich intelektuální rozmluvou. „Víte, některé věci, které přišly se změnou, jsou opravdu dobré. Možná celý ten nový věk není tak špatný, jak se tvrdí," pokračovala.

„No jasně," ozvala se Laura a odvrátila se od nich. „Povídejte to Divokým lovcům."

Zatímco Shavi a Ruth dumali o neobvyklé atmosféře opatství, Laura procházela mezi kamennými zdmi, dokud neobjevila tabulku, která ji přiměla zavolat ostatní. Stálo na ní:

Místo hrobu krále Artuše. V roce 1191 byla údajně nalezena těla krále Artuše a jeho královny na jižní straně kaple Panny Marie. 10. dubna 1278 byly jejich ostatky přeneseny za přítomnosti krále Eduarda I. a královny Eleonory do hrobky z černého mramoru na tomto místě. Hrobka zde přetrvala až do zrušení opatství v roce 1539.

„Myslela jsem, že byl vymyšlený," řekla Laura.

„To také byl," souhlasila Ruth. „Směsice dávných hrdinů, jejichž úspěchy spisovatelé použili k vytvoření tohoto romantického mýtu."

„Někteří říkají," přidal se Shavi, „že ho vymysleli mniši, protože jim to přinášelo finanční prostředky v době, kdy byli mimořádně utiskovaní."

„Vždycky jsem říkala, že pámbíčkářům se nemá věřit," ušklíbla se Laura, než se znovu odvrátila.

Ale Ruth pocítila podivné mrazení v zádech. Vzpomněla si, jak Tom mluvil o spícím králi, kterého je třeba probudit; králi, kterým byl podle legendy Artuš.

Shavi si všiml jejího výrazu. „Co je?“

„To nic,“ odpověděla, ale pak dodala: „Náhody mě vždycky děsily. Začínám v tom všem vidět podivné souvislosti, návrat témat o legendách a náboženstvích, Keltech a křesťanech. Ale pořád se tomu nedokážu přizpůsobit.“

„Tyhle věci se dějí v podvědomí,“ poradil jí Shavi. „Nechte tomu přirozený průběh.“

Vedl ji mezi ruinami, přitom se řídil vlastní radou a doufal, že inspirace rozjasní kryptické náznaky přijaté během ranního rituálu; cestou uvažovali o záhadně zaslechnutých slovech.

„Připomíná mi to verš z *Jeruzaléma*,“ poznamenala Ruth. „*A kráčely snad tyto nohy v dávných dobách...*“

„Což je pochopitelně spojeno s Glastonbury,“ doplnil Shavi. „Vztahuje se to k legendě o mladém Ježíši, který údajně přišel sem do Glastonbury se svým strýcem Josefem Arimatejským. V příbězích se říká, že někde na území opatství postavili první křesťanský kostel z vepřovic a mazanice. Po Ježíšově ukřižování Josef nabídl k uložení jeho těla svůj hrob. Údajně vzal grál, do něhož zachytil u kříže trochu Ježíšovy krve a přinesl ho sem, kde ho pohřbil, snad na Chalice Hill, Pohárovém vrchu. Tedy podle legend.“

„Folklór je tajná historie,“ zamumlala roztržitě Ruth.

„Co to má být?“

„Slova, která řekl Tom. Mýty, legendy a lidová vyprávění prý odrážejí skutečné události, i když ne přesně, spíše jako metafory. A grál je samozřejmě součástí artušovských legend.“ Náhle se cítila nepříjemně. „Znamená to něco?“

Než mohl Shavi odpovědět, přiloudala se k nim znuděná Laura. „Než vám dvěma z toho usilovného přemýšlení praskne mozek, měli byste se na něco podívat.“ Dovedla je k dřevěnému přístřešku v místě bývalé severní příčné lodi. Chránil dokonale zachovalou středověkou dlažbu v původní podobě, jak ji odhalili archeologové. „Tohle je určitě místo, kudy kráčely nohy v dávných dobách, nemyslíte?“

Shavi se usmál rozdílnosti jejich přístupů a pak se sehnul a zkoumal dlaždice. Ačkoliv je obrousil čas a tlak nespočetných nohou, složitý vzor byl stále zřetelný a barvy živé, ale nevyznačovaly se ničím neobvyklým.

Ruth poklekla vedle Shaviho. „Možná se něco skrývá ve vzoru.“

„Nebo to s tím vším nemá nic společného,“ nabídla Laura. „Proč si místo toho nepopovídáme o jehlách a kupkách sena?“

Dalších patnáct minut si k značné nelibosti turistů, kteří se také chtěli podívat, prohlíželi dlaždice ze všech úhlů a z takové blízkosti, až nosy jezdili téměř po povrchu. Nakonec je Laura nechala být a šla házet kamínky na ryby v rybníčku, zatímco Shavi s Ruth leželi na zádech v trávě a zoufale se pokoušeli hádanku rozluštit.

„Určitě hledáme na špatném místě,“ prohlásila Ruth.

Shavi nesouhlasil. „Instinktivně cítím, že je to tady. Musíme se zřejmě dívat správným způsobem.“

„Ale můžete věřit informaci, kterou jste získal?“

„Podle tradice duchové někdy lžou, přetvařují se, zatajují pravdu. Ale intuitivně věřím, že to byla správná rada. Problém spočívá v nás a našem vidění.“

„No dobře,“ vzdychla Ruth, „přemýšlejme o tom z dalších možných úhlů.“

Leželi mlčky a Ruthina mysl se postupně obrátila k jejímu okolí. I pouhé ruiny opatství působily majestátně, kumulovaná síla staletí víry a uctívání; cítila se v jejich přítomnosti maličká a současně bezmocná neschopností cítit to, co generace očividně považovaly za uklidňující.

„Přeji si, abych mohla v něco věřit,“ poznamenala spíše k sobě.

„Nejste sama,“ doletí k ní zasněný Shaviho hlas. „To je jediné pravé hledání, které musíme naplnit každý sám.“

„Když můj otec zemřel, přála jsem si... jako dítě... aby existoval bůh a nabídl nějaký důvod jeho smrti. A současně jsem nenáviděla svou slabost, potřebu takové berličky, abych mohla žít dál. Bylo to všechno nesmyslné.“ V jejím hlase zněla sebenenávist. Podívala se na něho. „Mimochodem, jakého jste vyznání vy?“

Na jeho rtech se objevil slabý úsměv. „Moje vyznání? Spiritualita. Víra v existenci základů, zdí a střechy opouzdřujících náš život. Víra v rozum. V sílu dobra, která překoná všechny další charakteristiky náboženství.“

„Proč by měla existovat nějaká vyšší moc? Když se rozhlédnete, není po ní ani stopy. Jenom lidé, kteří klamou sami sebe.“

„Je důležité—“ Odmlčel se, pak se prudce posadil a zadíval se na dlažbu. „Ignorovat hluk každodenního života a soustředit se na signály ležící za ním.“ Zvedl se na rukou a vzrušeně poklekl před dlaždicemi.

„Co je? Na co myslíte?“

Ruth popolezla k němu; vzor jí stále nic neříkal. Shavi se předklonil a jemně přejížděl prstem po skle kryjícím dlažbu. „Tady,“ oznámil vítězoslavně.

„Já nic nevidím,“ řekla zklamaně.

„Je to věc perspektivy. Dívejte se mimo barvy a vzor. Zapomeňte na hluk a hledejte znamení. Tohle je lekce. Pro život.“

Ruth sledovala trasu jeho prstu. Ve zpečeném jílu dlaždice byla nenápadná prohlubeň, částečně skrytá vzorem namalovaným přes ni. Byla to šipka. Oba se podívali směrem, kterým ukazovala. Mířila přímo na zbytky zdiva chóru a skrze ně k Toru, kopci se zbytky věže kostela svatého Michala na vrcholu, tyčícímu se vysoko nad městem.

„Tor,“ vyhrkla. „Samozřejmě. Se všemi legendami s ním spojenými to musí být klíč.“

„Nejenom Tor,“ opravil ji Shavi. „Také zeď. Obojí.“

„Jak to myslíte?“

Zamířil dopředu s očima upřenýma na ruiny zdiva. „V tomto novém věku se zdá, že všechno je duální - světlo a tma, dvě síly proti sobě. I dnes už jsme měli dva významy. Spojení s Jeruzalémem, Josefem a grálem a s dlažbou. A nyní je tu další dvojice - zeď a kopec. Dává to smysl.“

„Co s tím musíme udělat?“ Vtom jí došlo, co říkal. „Myslíte, že jde o grál?“

„Nevím.“ Otočil se a usmál se na ni, takže se nemohla urazit. „Nechte mě soustředit se.“

Ustoupila dozadu a posadila se; o chvilku později se k ní připojila Laura. Po pěti minutách pozorování Shaviho vzhlížejícího ke kamenům poznamenala: „Vzal si příliš mnoho drogy, co?“

„Je to chytrý chlapík,“ odpověděla Ruth. „Lituji, že s námi nebyl od začátku.“

„Neříkejte mi, že máte v jeho přítomnosti taky vlhké kalhotky.“

„Obdivuji ho, to je vše,“ odsekla Ruth. „A co myslíte tím taky?“

Laura se usmála a odvrátila oči. Brýle proti slunci jako by ještě zvýraznily její pohrdavý výraz. Ruth se kousla do jazyka a mlčky zuřila.

+ + + + +

O půl hodiny později na ně vzrušeně zavolal: „Podívejte! Teď je slunce

ve správné poloze. Můžete to jasně vidět.“

„Jo, jasně,“ řekla Laura jízlivě. „Stojí tam: , Shavi je hlava gypsová.'„

„Ne, má pravdu,“ namítla Ruth a dodala co nejpohrdavěji dokázala: „Musíte hledat znamení a ne hluk, Lauro.“

„Nedívejte se na kameny,“ vysvětlil Shavi. „Pozorujte stíny vrhané výčnělky a prohlubněmi v kamenech.“

Když pak přimhouřily oči a soustředily se, obě spatřily, co má na mysli: stíny vytvářely slova napsaná tenkým pavoučím písmem, jichž si běžný pozorovatel nemohl všimnout, rozhodně ne z jiné perspektivy. Některá z nich v místech zhrouceného zdiva pochopitelně scházela.

„*Aqua* něco,“ četla Ruth.

„*Aqua fortis*“ opravila ji důrazně Laura. „To je kyselina dusičná.“

„Kyselina dusičná?“ nechápala Ruth.

„V chemii jsem dobrá—“

„Nemyslím, že tohle je v tomto kontextu,“ vmísil se jemně Shavi. „Doslovný překlad zní silná voda.“

„To je ono,“ přikývla Ruth.

„No jistě, to fakt dává smysl,“ zabručela dotčeně Laura.

Úporně pokračovali ve studiu zdi a nakonec usoudili, že zbytek poselství zní *sic itur ad astra*.

„Astra jsou hvězdy,“ oznámila Ruth. „Studovala jsem na právech latinu, ale moc si toho nepamatuji...“ Zamyslela se. „Něco jako *toto je cesta ke hvězdám*.“

„Ale to nedává se zbytkem zprávy moc smyslu,“ postěžovala si Laura.

„Zdá se, že velká část nápisu chybí,“ upozornil Shavi.

„Pak se možná,“ ozvala se tiše Ruth, „musíme uchýlit k víře.“

+ + + + +

Vítr si nějak našel cestu pod kabáty a košile Churche, Veitche a Toma, kteří se plahočili přes vysočinu. Ačkoliv obloha neustále hrozila deštěm, silnému větru se chvílemi dařilo mraky trhat, takže se mezi nimi občas objevila modrá obloha a slunce. Nicméně tady, daleko od hlavní silnice, vládla atmosféra stejně ponurá jako okolní krajina. V křovinách v dálce se zlověstně pohybovaly podivné tvary, jako by je vyrušilo něco, co sami neviděli. Pocit hrozby byl téměř hmatatelný a stále sílil.

„Je to čím dál horší, že?“ podotkl Church a zastínil si rukou oči, aby

dohlédl na obzor.

Tom přikývl. „Místa, která člověk nebyl schopen osídlit, jsou vždycky první na řadě. Tajemné bytosti se zde mohou zabydlet bez větších konfrontací. Myslím, že nepotrvá dlouho, než se přesunou do center populace."

„A pak začne skutečný průser," předpověděl zachmuřeně Veitch.

+ + + + +

Pozdě odpoledne unaveně překonali další vrchol a teď shlíželi dolů na rozlehlou vodní plochu, šedivou a ve své opuštěnosti hrozivou. Při sestupu zápasili s vyjícím větrem; když na chvíli ustal, slyšeli přízračný zvuk vln šířících se po hladině jezera. Vyvolával v nich nepříjemný dojem, že se něco vynořuje z hlubin. Jak se k jezeru blížili, Church cítil rostoucí strach; z výrazu Tomovy tváře soudil, že je na tom podobně.

„To je tou strašidelnou atmosférou," poznamenal s nadějí v hlase.

Tomova tvář zůstala zamračená. „Myslel bych, že už jste se naučil důvěřovat svým instinktům. V tomto novém věku je to, co cítíte, stejně důležité jako to, co vidíte." Náhle oba své společníky zastavil prudkým gestem ruky.

Veitch hleděl na tmavou hladinu vody. „Co znamená ten pohyb? Stíny mraků? Nebo tam něco je?"

„Tohle je Dozmary Pool, legendární místo," vysvětlil jim Tom. „Místní legenda tvrdí, že právě tohle je jezero, do něhož sir Bedever vhodil po Artušově smrti meč Excalibur. Z vody se vynořila ruka a stáhla meč do hlubin."

Church se pokusil číst v jeho tváři. „Ale artušovské legendy nejsou skutečnost," namítl.

„Doslova ne. Ale ve všech legendách se odrážejí určité aspekty skutečných událostí. Už jsem vám říkal - jezera a hory jsou prahové zóny, hranice mezi tímto světem a místem, kam odešly dávné rasy po opuštění země. Ve všech jsou dveře. Některé zůstávají po celé věky zavřené. Ale tady ne."

Nechtěl se víc přiblížit ke břehu jezera a tak se vydali dlouhou okružní cestou po hřebeni s očima stále přitahovanýma k vlnám na hladině. Jakmile jim jezero zmizelo z dohledu, jejich pocit tísně a ohrožení pomalu slábl.

Zhruba po dvou a půl kilometrech je chůze po úzké klikaté stezce dovedla do vesnice Bolventor, stěží víc než malé skupiny domů schou-

lených k sobě. A hned za nimi stála hospoda Jamaica, jejíž okna svítila v houstnoucím šeru. Od dnů, kdy v ní Daphne du Maurier čerpala náměty pro svou knihu o pašerácích a násilí, byla podstatně zkomercializována, přesto si uchovala původní atmosféru přetrvávající i do konce dvacátého století. Historie přežívala ve starých trámech, šedivé břidlici a tlustých kamenných zdech bránících své obyvatele před nevlídným počasím Bodminu. Vyčerpaní a sklíčení nepřívětivostí vysočiny lehce podlehli její lákající útulnosti a rozhodli se zde přenocovat. Když procházeli dvorem po kočičích hlavách, po nichž kdysi rachotila kola dostavníků, a uslyšeli skřípání vývěsního štítu ve větru, Church měl pocit, jako by se najednou vrátil o stovky let zpátky. Před několika měsíci by to považoval za romantické; nyní to vnímal spíš jako varování před tím, co je čeká.

V restauraci si dali stejky a u baru to trochu přehnali s pitím, než se odebrali do svého pokoje. Vítr lomcoval okny a narážel do zdí, a tak byli vděční, že jsou uvnitř. Church však věděl, že ani ta nejmasivnější budova je neochrání proti nočním bytostem, pokud by se rozhodly vtrhnout dovnitř.

Pokusil se oknem prohlédnout tmu, ale za světly parkoviště nebylo nic než moře černi; jako by byli zavěšení v prázdnotě. Na okamžik ho znepokojila vzpomínka na pohled do propasti z okna Pozorovatelny.

„Doufám, že Ruth s Laurou jsou v pořádku," poznamenal; pak se otočil k Tomovi. „Myslíte, že se Divoký hon vrátí?"

„Jejich oblíbeným lovištěm jsou Devon a Cornwall. Snažil jsem se co nejvíc zamaskovat naši přítomnost, ale oni toho nenechají, dokud neprolijí krev své kořisti. Je to pouze otázka času."

„Zamaskoval naši přítomnost?" opakoval Veitch. „To je jeden z vašich triků?" Tom to nechal bez odpovědi.

Vichr venku bušil do zdí jako koňské podkovy do kamene a vyl v okapech jako smečka psů. Church pevné zatáhl závěsy a ulehl do postele.

+ + + + +

Church se vylekaně probudil ze snu o pronásledovateli, který mu byl neúnavně v patách. Červené digitální číslice na radiobudíku ukazovaly tři hodiny. Tom s Veitchem hluboce spali, ačkoliv Tom se chvílemi vrtěl a blouznivě mumlal. Church vylezl z postele a šel si do koupelny pro sklenici vody. Cestou zpátky měl zvláštní pocit, že za dveřmi někdo stojí,

přestože nic podezřelého neslyšel. Zaplašil to jako vedlejší produkt noční můry, ale když vlezl pod přikrývku, představa se mu stále vracela a bylo mu jasné, že neusne, dokud si to neprověří.

Ospale proklel svůj sklon k utkvělým myšlenkám a opatrně, aby neprobudil ostatní, odemkl dveře; jeho přirozená opatrnost byla utlumena tím, že napůl spal. Jak předpokládal, za dveřmi nikdo nebyl. Ale když nic jiného, jeho neklid ještě zesílil. Obezřetně se vyklonil ze dveří a podíval se na obě strany. Na okamžik měl dojem, že zahlédl nějakou postavu mizet za rohem na konci chodby. Krátce zvážil své možnosti, pak za sebou zavřel dveře a pustil se do pronásledování.

Vichřice venku stále zuřila plnou silou a budovou se zlověstně rozléhalo skřípání vývěsního štítu; nikde nebyly žádné známky života. Ale jakmile zahnul za roh, prudce se zastavil a dech mu uvízl v hrdle. Asi deset kroků před ním stála Marianna, stejně bledá a s tmavýma očima, jakou jí viděl naposled ve Stonehenge.

Tentokrát byl na setkání s ní připravenější. „Co chceš, Marianno?“ zeptal se tiše.

Její tělo jako by se zavlnilo povzdechem. Churchem prolétla ozvěna tohoto zachvění, naplněná děsivou bolestí ze ztráty, o které věděl, že se jí nikdy nezbaví. Pokusil se jí podívat do očí, ale nešlo to; věcí, které v nich zahlédl, byly příliš ošklivé. Její tvář si však stále uchovávala jemnou kombinaci krásy a citlivosti, kvůli níž se do ní zamiloval. Kousl se do rtu, aby zadržel slzy.

Neodpověděla, a on to ani neočekával; byl přesvědčený, že řeč už není v jejích silách. Místo toho natáhla pravou paži a jemně se dotkla zdi Když se špička jejího bledého prstu setkala s omítkou, vytryskla rudá kapka, jako když se člověk píchne o trn růže. Marianna začala ustupovat stejně nehybným způsobem, jaký mu předvedla ve Stonehenge, ale její přízračný vzhled na něho působil jako světlo majáku. A než zmizela, ze špičky jejího prstu vytékala krev, jako by měla vlastní život, a psala slova vyskakující jako květ rozvíjející se ve zrychleném filmu.

Church se přinutil odtrhnout oči od její tváře a podívat se na zprávu. V tu chvíli se cítil jako zasažený poryvem arktického větru.

Vražda. Pomsti mou smrt.

Na okamžik si myslel, že se neudrží na nohou. Marianna už byla na opačném konci chodby a nyní mizela ve zdi, jako by se nořila do vln. A v posledním okamžiku měl dojem, že se její vzhled změnil. Výraz, který ho

tolik děsil, se stal nakrátko něžným a smutným, a jestli měl předtím jakékoliv pochybnosti, zda je to opravdu Marianna, tak teď zcela zmizely. Bylo to však příliš krátké a zanechalo to v něm bolestnou prázdnotu, z níž se mu dělalo špatně.

+ + + + +

Vrátil se do pokoje, ale nemohl usnout. Celý jeho život jako by se náhle postavil na hlavu; pocit, že je zodpovědný za Marianninu sebevraždu, byl tak dlouho jeho součástí, že vlastně ani nedokázal uvažovat o možnosti, že byla zavražděna. Byl to tak nečekaný zvrat, že chvíli přemítal, jestli to není nějaký trik nadpřirozených sil, který ho má vnitřně rozložit. Pokud ano, tak se jim to skutečně povedlo. Jenže dobře věděl, že to opravdu byla Marianna, a instinktivně cítil, že její poselství je nefalšované. Otřes ho zcela připravil o schopnost zvážit, co to pro něho znamená. Aby se uklidnil, vytáhl přívěsek, který mu dala malá Marianna, a položil si ho na dlaň. Ačkoliv si to neuměl vysvětlit, zdálo se, že mu pomáhá.

V tu chvíli si uvědomil podivný, nepřirozený chlad proudící z jeho kabátu na židli vedle postele. S obavami vytáhl z vnitřní kapsy Černou růži a prohlížel si ji. Na černých okvětních lístcích se třpytily rudé kapičky krve.

+ + + + +

Ruth, Shavi a Laura strávili dopoledne následujícího dne v místním knihkupectví *Gothic Image* zjišťováním informací o Glastonbury. O městě byla napsána spousta slov, víc než o kterémkoliv jiném místě, jež navštívili, a většina z nich vytvářela složitou tapiserii tradic, faktů a romantiky bez jasného stanovení hranic mezi nimi. Ale po prolistování nespočtu knih narazili na místní brožurku, která jim konečně pomohla udělat krok vpřed: překlad latinské věty.

+ + + + +

Pohárová studna se nachází na úpatí Chalice Hill, třetího a nejméně strmého ze tří pahorků obklopujících Glastonbury; ze všech mytických míst ostrova Avalon je nejuctívanější a nejstarší. Studnu napájí pramen

vyvěrající na svahu kopce; pro svůj obsah železa je její voda zbarvená červeně. Tím si vysloužila další jméno Krvavý pramen a podpořila legendu, že svatý grál je ukryt někde nablízku.

V důsledku staletí trvajícího uctívání poutníky z celého světa zde byla vybudována zahrada, poskytující poklidné prostředí pro rozjímání a modlitby. Shavi, Ruth a Laura do ní vešli těsně před polednem za jasného slunce, s čistou modrou oblohou nad hlavou. Vnímali zde stejně posvátnou atmosféru jako v opatství.

„V keltských a křesťanských kulturách byly prameny uznávané pro své magické, životodárné vlastnosti," poznamenal Shavi. „Byla to místa uctívání, domov duchů plodnosti. *Genius locii*. Často kolem nich rostly posvátné háje. A křesťanství vždycky navazovalo na pohanské kulty. Všechna významná místa se pojila napřed se starými náboženstvími. Kdo může říct," přemítal nahlas, „že neuctívali stejné síly?"

Cesta ke studni vedla po okraji zahrady jako poutnička stezka, klikatila se mezi skupinami stromů a keřů, které zakrývaly lavičky obklopené vonnými květinami podporujícími meditaci. Nakonec se zatočila zpátky a oni se ocitli u vlastní studny usazené mezi starobylými kameny a stíněné převislými větvemi starých stromů. Světlo v tomto místě jako by mělo zvláštní kvalitu; na všem spočíval mimořádný klid. Samotná studna měla kryt ze dřeva a jemně tepaného kovu ve tvaru dvou propojených kruhů, jejichž společný střed vytvářel starodávný symbol ryby. V průvodci, který dostali u vchodu, to bylo nazváno *Vesica pisces*. Motiv je z předkřesťanské doby a reprezentuje překrývání se viditelných a neviditelných světů, jin a jang, vědomí a nevědomí, podstaty mužství a ženství. Další dualita, pomyslela si Ruth.

Shavi si všiml jejího znepokojeného výrazu. „Jste v pořádku?"

„Tento prvek je podobný nákresům některých kamenných kruhů. Myslím, že to má něco společného s energií země, s modrým ohněm." Začala si okusovat nehet. „Kamkoliv se podívám, vidím skryté informace, znaky, znamení, věci, které ukazují na něco nepředstavitelně obrovského. Cítím se tím tak... zneklidněná."

„Tak se cítíme vždycky, když zahlédneme pohyb za záclonou," odpověděl. „A jak jste správně poukázala, znamení jsou všude, pokud se díváte."

„Signály splývající se šumem pozadí," řekla unaveně. „Myslím, že se s tím nedokážu vypořádat," Zpola čekala nějaký jízlivý komentář od Laury, ale ta se dál dívala na studnu, tvář za slunečními brýlemi netečnou.

Už se chtěli vrátit na pěšinu, když si Ruth uvědomila, že se na ně někdo dívá. Polekaně se otočila. Ve stínu stromů stál nějaký muž. Blížil se už padesátce, na temeni začínal plešatět, ale v týle měl stále husté šedivé vlasy. Černé sako a kalhoty a bílý kolárek kolem krku ukazovaly na duchovního. Na krku mu visel zlatý kříž třpytící se ve slunci.

„Promiňte," omluvil se a mile se usmál; tvář měl čestnou a otevřenou. „Nechtěl jsem vás polekat." Nastala dlouhá pauza, během níž si prohlížel jejich obličeje, aby pak dodal: „Včera jsem vás viděl v opatství. Objevili jste poselství, viďte?"

„Ano a to říká *nebavte se s neznámými lidmi*," odsekla Laura.

Ostýchavě se zasmál a rozpačitě si zamnul ruce. „Zřejmě jsem si to zasloužil, když jsem se k vám tak připlížil."

„Pokoušíte se nás zastavit?" zeptala se Ruth bojovně.

Stále s úsměvem zavrtěl hlavou. „Tato cesta je tu pro každého, kdo má trpělivost a vnitřní touhu ji hledat. Kdyby tomu tak nebylo, myslíte, že bychom udržovali ty dlaždice v jejich specifické poloze? Stovky dalších byly vytrhány ze země a nahrazeny novými. Pouze se chci ujistit, že jste si vědomi rizika." Ostatní se na něho ostražitě dívali. „Můžeme se posadit?" navrhl a pokynul k lavičce nedaleko studny.

Shavi přikývl a připojil se k němu. ale Laura zůstala na místě a Ruth váhala v půli cesty mezi nimi.

Jakmile se posadili, duchovní řekl: „Jmenuji se otec James nebo Jim. jestli chcete. Musím se znovu omluvit, že jsem se k vám tak přikradl, ale měl jsem pocit, že je vhodná chvíle a zdejší prostředí nesporné podporuje meditaci." Odmlčel se, jako by hledal vhodná slova, než pokračoval: „Dohlížíme na dlaždice v opatství, jen pro všechny případy, ale nemyslím, že kohokoliv z nás napadlo, že někdo odhalí jejich tajemství."

„Kdo je to my?" zeptala se Ruth.

„Několik z nás, vybíraných každých deset let ze zdejších farností a z opatství. Lidé, kterým lze svěřit tajemství. Jsme známí jako Hlídači." Zasmál se. „Vím, na co myslíte: *Quis custodiet ipsos custodes*!"

„Ano, Přesně to jsem si myslela," podotkla Laura kysele. „V opatství bylo vždycky uloženo množství vědění," pokračoval. „V dávných dobách knihovna obsahovala staré rukopisy, které neměly v křesťanském světě obdoby. Obrovská moudrost. A tajné znalosti předávané dlouhé roky. Většina podlehla zániku během velkého požáru a zachráněné rukopisy se ztratily při rušení klášterů."

„Ale ne všechny," poznamenal Shavi. „Typická obojakost křesťanů," prohlásila nenávistně Laura. Jamese její slova zřejmě neurazila. „Slavný kronikář dvanáctého století William z Malmesbury směl prostudovat některé z rukopisů, než napsal své *Glastonské starožitnosti*. Cituje příběh příchodu Josefa Arimatejského do Glastonbury a o jeho pohřbení v tomto místě, zmiňovaném v několika rukopisech. Ačkoliv jeho podání bylo podrobeno přísné cenzuře, uvádí mnoho narážek na 'posvátné mystérium' zašifrované v mozaice podlahy kostela. William neměl tušení, o jaké mystérium jde. Ale my, jak jste už jistě poznali, je známe a předáváme je prostřednictvím několika z nás vybraných celá staletí. To a další... proroctví? legendu? Nejsem si jistý správným výrazem, O zachránci, jenž povstane v nejtemnější hodině světa. Ačkoliv je to vyjádřeno v singuláru, z kontextu vyplývá plurál. Zajímavé." Zamyšleně si je prohlédl. „A nyní ty temné časy nepochybně nastaly."

Shavi přikývl. „To všechno si uvědomujeme."

„Výborně. Osobně mě nesmírně zajímá zjištění, co to má společného s králem Artušem. William zmiňuje nějaký rukopis, ve kterém se o něm píše, ale tato vědomost se nám opravdu ztratila." Jim vzrušeně pokýval hlavou a sepjal ruce. „Tohle jako by byl konec historie. K tomuto bodu vede tolik různých nitek. Vy víte, co máte udělat dál?"

Shavi si zamyšleně promnul bradu. „Vzít trochu vody ze studny—"

„Ano, ano, *silné vody*" skočil mu do řeči Jim.

„—na vrchol Toru."

„Dál jsme trochu nejistí," dodala Ruth.

„Samozřejmě, část pokynu se ztratila. A vy víte, k čemu to všechno směřuje?" K Ruthinu překvapení se zdálo, že Jim má z jejich objevu radost. Podlehla jeho milým, optimistickým způsobům příliš rychle; a co víc, důvěřovala mu, což ji překvapovalo ještě víc.

„Můžeme se dohadovat," odpověděl Shavi. „Ke grálu."

„Ovšem. Všechny legendy, celá mytologie, staletí příběhů ukazují, že tohle je jediná odpověď. A vy snad víte, co ten grál je?" Působil dojmem, jako by ho bavila intelektuální hra, kterou s nimi hrál.

Ruth se podívala na Shaviho, ale když neodpovídal, udělala to sama: „Všichni vědí, že grál je pohár, který byl údajně použit k zachycení Kristovy krve při jeho ukřižování. Má obdivuhodnou magickou moc a v romancích rytíři Kulatého stolu trávili spoustu času jeho hledáním."

„Aby uzdravili zemi. Aby přinesli světu ryzí čistotu," prohodil Shavi.

„Ale my ve skutečnosti hledáme keltský artefakt," doplnila Ruth. Znovu se otočila k Shavimu. „Řekla bych, že nejbližší poháru by mohl být kotel?"

Tentokrát se Jim zasmál nahlas. „Žijeme ve vesmíru, kde jazyk je jedním ze symbolů. Skrze něj kosmos hovoří přímo k našemu podvědomí, symboly a poselstvími opakovanými po milénia. Slova napsaná člověkem jsou pouze interpretací těchto symbolů, takže není moudré chápat jej jednoznačně—"

„A na Bibli se to vztahuje taky?" zeptala se důrazně Laura. Duchovní ji ignoroval. „Grály a kotle. Stejná věc, různé názvy. Nádoba s nesmírnou mocí. Cítíte se na menší instruktážní rozhovor?"

„Myslím, že nás jinak stejně nenecháte odejít," povzdychla si Ruth. „Oficiálně církev nevěří, že Josef přinesl pohár z poslední večeře do Británie," začal. „Naši učenci zjistili, že mýtus, který ho obklopuje, pochází z mnohem staršího období ještě před Kristovou smrtí. Vznikl kolem pohanského poháru hojnosti *graal*, který měl moc nad životem a smrtí, uzdravoval a přinášel bohatství. Ale z *graalu* se nějak stal *sangreal* nebo *sang real* - Svatá krev. Vidíte tu spojitost. Církev byla vždycky dobrá ve využívání náboženství jiných kultur, směřujících ke svému konci - a nemyslím to jako projev neúcty. Jenže graal je jeden z těch symbolů, o kterých hovořím, reprezentant nejvyšší mety, dosažitelný jen těmi nejčistšími. Něco, oč stále usilujeme, ale nikdy toho nedosáhneme. A ve všech příbězích o něm se objevují stejné prvky: král, dobrý rytíř, panna, síly života a smrti, poustevník. Co se nám vesmír snaží sdělit? No, mohl bych diskusí s vámi strávit věky, ale k pravdě neexistuje cesta. Je to pouze věc víry."

„Tak to je vážně poklad - jak to přijde, že jste si jej vy a vaše parta už dávno nevyzvedli?" dloubla si Laura.

„Řekl bych, že si víc než kdokoliv uvědomujeme zodpovědnost. Není určen nám."

„Na něco tak nedosažitelného se zdá, že jsme pronikli do tohoto mystéria pozoruhodně snadno," poznamenala Ruth.

„Ještě ho nemáte." V jeho odpovědi bylo něco, z čeho se Ruth zachvěla. „Tak pojďme, naberme vodu."

Vedl je od studny stezkou pokračující k místu částečně obehnanému zdí, kde z fontány ve tvaru lví hlavy vytékala voda. Shavi naplnil jeden ze dvou pohárků, které tam stály, a ochutnal ji.

„Obdivuhodné!" prohlásil. „Vážně cítím, jak mě pozvedá na duchu."

„Vsadím se, že jste nadšením bez sebe pokaždé, když vám doktor dává placebo.“ Laura se k nim stále odmítala připojit.

„Nevěřící Tomáš,“ zasmál se Jim. „Jestlipak víte, že alžbětinský mág John Dee oznámil svůj objev *elixir vitae* - elixíru života - právě v Glastonbury?“

„Připadáte mi pozoruhodně vyrovnaný s faktem, jak hodně je vaše náboženství založeno na starších vírách,“ poznamenala Ruth, zatímco Shavi plnil plastovou láhev vodou. „Nemáte pocit, že to podkopává vaše přesvědčení?“

Jim pokrčil rameny. „Dokážu být velmi pragmatický. Ale křesťanství ke mně stále promlouvá zřetelněji než cokoliv jiného; to nemohu ignorovat. A domnívám se, že ve svém srdci nenacházím konflikt mezi starými a novým náboženstvím. Vždy jsou vyšší úrovně.“

Když měl Shavi dostatek vody, pokračovali stezkou kolem dvou tisů k dalšímu dekorativnímu jezírku uprostřed sluncem zalitého trávníku.

„Jsem velmi šťastný, že jsem tady,“ pokračoval Jim. „Glastonbury bylo vždycky něco mimořádného, dokonce posvátného, už od neolitické doby. Druidové tady založili kolegium, aby v něm předávali víru a moudrost. A proč zrovna Glastonbury? Víte, věřím, že je zde přítomna Kristova síla, přímo v zemi. A nepochybuji, že pohané to vnímali stejně, i když to nazývali jinak.“

Ruth přemýšlela, kolik asi ví o modrém ohni, ale nezmínila se o něm. „Řekl jste, že si máme uvědomit riziko.“

Přikývl a náhle zvážněl. „Nikdo nedovedl pátrání až do konce, k samotnému grálu. Ale víme toho dost. Grál tady není pohřben ve fyzickém smyslu; jde o určité místo nacházející se vedle našeho světa. Nedokážu to vysvětlit jasněji. Rituál, k němuž se chystáte, odemkne dveře - jak už se jednou, velmi dávno, stalo. Ale potom... No, o tom máme pouze příběhy.“

„Jaké příběhy?“ chtěla vědět Ruth. Shavi pozorně naslouchal, jako by na světě neexistoval nikdo kromě Jima.

Duchovní přešel do stínu pod stromem a opřel se o kmen. „Ve třetím století před Kristem Keltové založili nedaleko odsud jezerní vesnici. V té době byla celá zdejší nížina pod vodou - skutečně tady byl ostrov Avalon. V jednom rukopise je zmínka, že tento název pochází z keltské legendy o polobohu Avallokovi nebo Avallachovi, který vládl podsvětí, a tady mělo být místo, kudy mrtví procházeli do další roviny existence. Naše znalosti keltských tradic jsou omezené a zmatené - postavy měly v různých částech

keltského světa různá jména. Někteří tvrdili, že podzemní království Arawn se nachází pod Torem. Vládne mu Arawn, pán mrtvých, a každý, kdo se do něho odváží, setká se spíše s démony než se zemí blaženosti jako ti. kteří jsou pozváni. Jiní prohlašovali, že toto místo bylo domovem Gwynn ap Nudda, pána Divokého honu, který podle místních historek straší v kopcích kolem Glastonbury.“

Ruth při této informaci zbledla, ale duchovní si toho zřejmě nevšiml.

„Jména nejsou důležitá. Ale společným prvkem příběhů je tvrzení, že místo, které se chystáte navštívit, je velmi nebezpečné. A to,“ pokračoval hrozivě, „jsme zjistili i my sami, když jsme ty dveře kdysi dávno otevřeli. Už nikdy víc. Proto vás teď žádám, abyste vše pečlivě zvážili, než budete pokračovat.“

Shavi nesměle pokročil dopředu. „Já cítím, že nemáme jinou možnost,“ řekl klidně.

Jim přikývl. „Čekal jsem tuto odpověď. Pak ale vězte jedno: část poselství, která schází, by vám řekla, že životně důležité je načasování. Musíte vynést vodu na Tor při prvním paprsku světla. A pak vám pomáhej Bůh.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Vražda vran

Church, Veitch a Tom opustili hospodu *Jamaica* hned po snídani. Den byl slibný, stíny mraků se hnaly přes vysočinu pod impozantním pozadím Brown Willy, nejvyššího vrcholu. Ale světlo mělo nepřirozenou jarní kvalitu signalizující časté změny počasí. Směrem, kterým ukazoval plamínek lucerny, nevedla žádná cesta a pěší putování bylo nebezpečné. Našli proto jednu místní obyvatelku, která jela nakupovat do Launcestonu a dovolila jim namačkat se do jejího pečlivě udržovaného Morris Minoru. Doufali, že v Launcestonu se jim podaří sehnat další svezení.

Ačkoliv Tom s Veitchem vycítili, že něco není v pořádku, Church jim o svém nočním zážitku neřekl. Zjevení Marianny rušilo jeho spánek a po probuzení přemýšlel, jestli ještě vůbec kdy bude pokojně spát. Na jedné straně z něj spadla tíha odpovědnosti za její smrt; jenže na její místo se vměstnala nová záhada, která byla v konečném důsledku stejně děsivá. Kdo ji mohl zabít?

+ + + + +

Přestože Launceston kypěl životem rušného obchodního města, museli čekat až do odpoledne, než našli někoho, kdo je byl ochoten svézt další úsek jejich putování. Koupili si těžce stravitelné cornwalské *pasties* a jedli je, zatímco s nimi dodávka malíře a natěrače pomalu projížděla vesnicemi severního Cornwallu, které se zřejmě nezměnily od padesátých let; jedinou známkou modernosti byly velké větrné turbíny, přízračně se otáčející v mořské bríze. „Máte tu rádi starý způsob života.“ oznámil řidič mezi dvěma potáhnutími z cigarety. Krajina byla oproti Bodminskému vřesovišti zelená a listnatá, a čím blíže se dostávali k pobřeží, tím bylo slunce ostřejší, až nakonec do nich pražilo silou letního odpoledne. Když přejeli přes poslední hřeben, uviděli před sebou sytou modř moře. Silnice se klikatila dolů k pobřeží lemována alejí pokroucených starých stromů a vánek voněl slanou, vlhkou vegetací. Vysedli v Boscastlu u sluncem vybělených zdí *Muzea čarodějnictví*, a ačkoliv plamínek lucerny stále blikal

jihovýchodním směrem, Church cítil, že jsou blízko svého cíle.

Vydali se pěšky cestou vedoucí povážlivě blízko rozeklaného pobřeží, prosáklého ovzduším dávných pašeráků a ztroskotaných lodí. Po pěti kilometrech, když už slunce zapadalo za obzor, se ocitli v Tintagelu.

+ + + + +

„Mohl jsem to předvídat," poznamenal Church, když se zastavili ve vesnici na začátku strmé cesty klesající dolů k starodávnému monumentu. „Zase Artuš. Všechny tyhle narážky nedávají smysl."

Veitch si nacpal do úst zbytek bramborových lupínků ze sáčku. „Co má tohle místo společného s králem Artušem?"

„Jenom hloupé legendy. Spisovatel Geoffrey z Monmouthu, žijící ve dvanáctém století, nesmyslně prohlásil, že Tintagel je Artušovým rodištěm a že Merlin ho odtud odvedl, aby byl vychováván na tajném místě. Dobré pro místní turistický průmysl, ale ne pro skutečnou historii."

„Neexistuje nic jako hloupé legendy," namítl chladně Tom.

„Vím, co jste říkal, Tome, ale když lidé věří takovýmhle historkám, práce archeologů je o to těžší."

„V *La Folie Tristan* se říká, že tento hrad postavili obři a prý dvakrát ročně mizel, během letního a zimního slunovratu," oznámil Tom s podivným úsměvem.

„No právě." Ale Church měl nepříjemný pocit, že Tomova poznámka nezazněla na podporu jeho argumentu; Tom se nepřestával usmívat, dokud Church neodvrátil zrak.

„Tak existoval, nebo ne?" Veitch se podíval z jednoho na druhého. „Excalibur! Lancelot! Zatraceně bezvadné příběhy."

„Nepopírám, že jsou to bezvadné příběhy," odpověděl Church, „ale to je také všechno. Archeologové tady nedávno vyhrabali kousek břidlice nebo čeho s částí vyrytého jména Artuš a najednou to všichni natvrdlí novinářští pisálkové brali jako důkaz, že tady žil. Jenže Artuš a všechny jeho odvozeniny jsou tady běžným jménem, znamená to jako medvěd."

„Staré příběhy neříkají vždycky pravdu v doslovném smyslu," vysvětlil Tom Veitchovi, „často obsahují pravdu ve skrytém významu."

Zdálo se, že to Veitche uspokojilo, ale Church, unavený cestováním, neměl s Tomovým mlžením trpělivost. „A jaký skrytý význam?" vyštěkl. „Vím, že tohle místo mělo velký význam pro Kelty, podobně jako jiná mís-

ta, kterými jsme prošlí, ale nevidím nic, co by mělo souvislost s nějakou neexistující postavou, přinejmenším ne v podobě, o jaké všichni mluví.“

Tom se zadíval k temnějící obloze a pak se pustil po pěšině vedoucí dolů k hradu. „Jdeme. Musíme tam být před soumrakem.“

Church si pomyslel, že je to další pokus vyhnout se jeho otázkám, ale když se plahočili ze strmého svahu, Tom řekl: „Naposled země opravdu žila v době, kdy Británii vládli Keltové.“

„Mluvíte o modrém ohni - energii země?“

Tom pomalu, zamyšleně přikývl, pohled upřený daleko na moře. „Když bohové odešli, lidé se sice osvobodili od jha teroru, ale současně něco ztratili. Lidé a země jsou spojení; jako matka s dítětem v lůně, krev protékající jedním vyživuje druhé. Víc než to, to, co nazýváte modrý oheň, je také obrovská síla k útoku - k ochraně země a lidí. Ale jako každá zbraň vyžaduje péči, aby se nenávratně nerozpadla. Bez přítomnosti bohů už se lidé nepotřebovali sjednocovat a udržovat si sílu s podporou zemské energie. Zvítězil každodenní zápas o přežití v těžkých podmínkách a oni zapomněli na důležitost péče o zemi prostřednictvím rituálů na posvátných místech. Moc země klesala, až zcela usnula, a lidé šťastně pokračovali v ignorantské víře, že potřebují pouze to, co mohou sevřít v rukou. Jenže modrý oheň je duší země i lidí, neoddělitelné spojení v kterékoliv době.“

Prudce klesající stezka teď byla trochu méně strmá a před nimi se otevřelo malé údolí s potůčkem protékajícím mezi hustým porostem kopřiv a ostružiní. Stěna údolí po levici sahala vysoko nad jejich hlavy, kde se nacházela část ruin hradu. V tuto dobu se tu nepohybovali žádní turisté a jediným zvukem, který slyšeli, byly nárazy moře do útesů.

„Teď, když se Fomoriané vrátili, musíme tu sílu opět probudit? Aby nám pomohla bránit se?“ Church hledal v Tomově tváři odpovědi, ale jeho rysy byly nečitelné.

„Vy dva se neumíte bavit o ničem jiném.“ Veitch byl zjevně nervózní. Neustále pokukoval po husté vegetaci vlevo a na narůstající stíny za nimi.

„A Artuš?“ pokračoval Church.

„Keltové používali své příběhy k předávání životně důležitých informací dalším generacím. Nikdo se nenamáhá pamatovat si fakta, ale když se spojí s vzrušujícím vyprávěním...“ Teď zase upoutalo okolí jeho pozornost. Možná to bylo strmými svahy údolí, mezi nimiž se cítili nepatrní a lapeni v pasti, nebo byl Veitchův nepokoj nakažlivý, protože Tom byl čím dál ostražitější.

„A dál?“ ozval se zklamaný Church.

„Všechny mýty a legendy jsou stejné. Artuš není konkrétní muž, ale ztělesnění ducha člověka a ducha země.“

Church náhle pochopil, co Tom naznačuje. „Legenda o Artušovi spícím pod horou, kde čeká na probuzení v nejtemnější hodině Británie... To je kódovaná zpráva o probuzení energie země.“

„No konečně,“ poznamenal unaveně Tom.

„A místa spojená s Artušem jsou totožná s místy důležitým pro energii země! Ale nechápu—“

„Dost řečí,“ odsekl Tom. Náhle se zastavil a ohlédl se, jako by něco zaslechl. Church napjatě poslouchal, ale slyšel jen jemné šelestění vánku v křoví. „Pokračujme k našemu cíli. Tam budeme alespoň v bezpečí.“

„V bezpečí před čím?“ zeptal se Veitch. Church si všiml, jak jeho ruka podvědomě zamířila ke zbrani pod kabátem.

Za napjatého mlčení pospíchali po štěrkovité pěšině. Obloha nad jejich hlavami tmavla a objevily se na ní první třpytivé hvězdy; Church se cítil velmi osaměle. Budova Památkového úřadu stojící v místě, kde se údolí otevírá na pobřeží, byla zamčená a temná. Potok vytékal z údolí působivým bílým vodopádem dopadajícím na oblázkovou pláž. Právě skončil odliv a temné a mocné moře naráželo do skal zpěněnými vlnami.

Vysoko po jejich levici se jako řídké zuby ve zlomené čelisti tyčily trosky hradu z dvanáctého století. „Zřejmě musíme vylézt tam nahoru,“ ozval se váhavě Church.

„Ne,“ opravil ho Tom. „Dolů. Na pláž.“

Church se na něho zvědavě podíval, ale Tom nijak nenaznačil, jak zná správný směr.

Přešli po můstku přes potok a pokračovali po stezce vedoucí po nepříjemně kluzkých kamenech, kolem níž stály cedule s varováním před nebezpečím drolení útesů. V houstnoucím šeru byla chůze po kamenech obtížná, ale zvládli to jen s několika pohmožděninami. Vzduch na pláži páchl rybinou a hukot vln byl téměř ohlušující.

Tom je vedl k temné průrvě ve vysokých útesech pod hradem. „Merlinova jeskyně,“ poznamenal.

Veitch se zasmál. „Merlin! Nejste to vy, že ne? Vypadáte podobně.“

„Ne, to tedy ne,“ odpověděl pobouřeně Tom.

„Můžeme tam přijít k úrazu,“ poznamenal Church a snažil se prohlédnout skrz tmu uvnitř. „Neuvidíme si tam na špičku nosu.“

Tom ho obešel a ponořil se do tmy. Church zaklel a podíval se na Veitche, který si ťukal prstem na čelo. Ale v příští vteřině už byli uvnitř a klouzali po mořských řasách a kamenech, brodili se loužemi a okopávali si prsty, jak se zoufale snažili udržet s Tomem krok; nakonec se chytili jeden druhého za kabáty, aby se vzájemně neztratili. Připadalo jim. že visí ve tmě naplněné skoro nesnesitelným řevem moře. Pak Church, naštvaný sám na sebe, že ho to nenapadlo dřív, zaklel a vytáhl Hledač cesty. V jeho blikajícím modrém světle viděl, že jeskyně prochází přímo úzkým ostruhem spojujícím pevninu a ostrůvek, na kterém stojí nejstarší část hradu. „Co tady sakra hledáme?“ překřičel Veitch burácení příboje. „Předpokládám, že něco jako dveře.“ Church mu řekl. jak se v Avebury pod nimi otevřela zem. Veitch nevěřícně potřásl hlavou.

Tomovo zoufalství prosáklo na povrch ve chvíli, kdy vylezl na obrovský balvan a mamě napínal zrak do stínů podél zdí. kam světlo lucerny nedosáhlo. „Kde to je?“ zamumlal.

Veitch se nervózně ohlédl ke vchodu do jeskyně. „Tam venku něco je.“ Podíval se na Churche, jestli mu nabídne nějaké uklidňující vysvětlení. „Asi začínám bláznit. Nic nevidím, nic neslyším, ale srdce mi buší k prasknutí. Nemůžu se zbavit pocitu, že po nás jde něco zlého.“

Church na něho co nejpovzbudivěji kývl a začal si ve světle lucerny prohlížet okolní skály. „Všichni se musíme naučit věřit svým pocitům,“ poznamenal roztržitě.

„Mockrát děkuju,“ odpověděl Veitch rozladěně. Pak Church během krátkého ztišení vln něco zaslechl. Znělo to jako divoké šustění nebo třepetání, ale neměl ponětí, co by to mohlo být. Podíval se na Toma, který si prohlížel stěny s téměř horečnatou energií. „Jenom se dál dívejte,“ řekl, dříve než mohl Church promluvit.

„Tamhle!“ zvolal náhle Veitch. Ukázal na část stěny, která teď byla ve tmě. „Posviťte sem!“

Church pomalu kroužil lucernou, dokud neosvítila příslušnou část. Stíny se vlnily a pak se na krátký okamžik objevil nějaký tvar. Pomalu natáčel lucernu, dokud světlo neodhalilo v chaotické změti puklin nenapadne obrysy meče se širokou čepelí, které v žádném jiném osvětlení nemohly být vidět. Tom seskočil z balvanu s pružnosti popírající jeho věk a přitiskl na symbol dlaň; kolem špiček jeho prstů zazářily modré jiskry.

V tu chvíli burácení příboje opět ztichlo a jeskyni naplnil záhadný zvuk, který v nich probudil úzkost. Church se ohlédl ke vchodu a zachytil vířivý

pohyb něčeho temnějšího než stíny. Zaplavil ho pocit nevolnosti.

Ale jeho pozornost upoutal drásavý zvuk znějící někde v nitru kamenné zdi. Objevila se puklina, která se zvětšovala, dokud nebyla dostatečně široká, aby se jí dokázali protáhnout. Váhali jen okamžik, protože zvuky od vchodu do jeskyně se přibližovaly. Protáhli se škvírou bez jediného ohlédnutí.

+ + + + +

Ačkoliv si toho hned nevšimli, stěna se za nimi zase zavřela a uvěznila je v chodbě stěží dost vysoké, aby mohli stát vzpřímeně. Pod nohama jim skřípal písek a škeble a vzduch byl těžký silným pachem mořské soli.

„Tohle místo je při přílivu zaplavené," poznamenal zlověstně Church.

„Jak se mohla skála takhle otevřít?" žasl Veitch.

„To neudělala. Jenom to tak vypadalo," odpověděl nejasně Tom.

„Co bylo tam venku, Tome?" zeptal se Church.

„Teď o tom nemá smysl mluvit. Blíží se příliv. Nemáme moc času." Protáhl se kolem nich a vedl je podzemní chodbou až k jeskyni, velké asi jako nyní vyhořelý Churchův obývací pokoj. V protější stěně byly ve výši pasu v pravidelných odstupech tři otvory.

„Co máme udělat?" chtěl vědět Veitch.

Tom podřepl a nakoukl do otvorů. „Nic nevidím..." Pokrčil rameny. „Nedá se čekat, že by předměty s velkou mocí ležely jen tak, aby je mohl vzít kdekdo."

Veitch se rozhlédl po jeskyni, ale žádné další vodítko nenašel. „Tak co? Musíme najít správnou kombinaci?"

„Něco takového."

„Ještě že nemají otáčecí číselníky," poznamenal trpce Veitch.

„Možná je v některém z nich nějaké ovládání," řekl Church. Opatrně ohmatal okraj prostředního otvoru.

„Tohle nevypadá na bezpečnostní systém."

„Tady," ozval se náhle Tom. Church s Veitchem se podívali, kam ukazuje. V ústí tunelu se objevil pramínek zpěněné mořské vody.

„Příliv zřejmě rychle stoupá vchodem do jeskyně." Church podal Tomovi lucernu a otočil se zpátky k otvorům. „Zatraceně. Nemáme moc času. Co uděláme?" Zatnul zuby a vrazil ruku do prostředního otvoru. Sahal mu do poloviny předloktí a na opačném konci byly dvě kovové smyč-

ky, jimiž snadno prostrčil prsty. „Myslím, že tam je nějaký ovladač!“

„No tak za tu proklatou věc potáhněte a vypadněme odsud.“ Veitch nervózně pozoroval postupující vodu; její hladina v jeskyni dosahovala už dobrých patnácti centimetrů.

Z náhle bezkrevného Churchova obličeje Tom s Veitchem poznali, že se něco stalo. „Něco se mi sevřelo kolem zápěstí. Nemůžu vytáhnout ruku.“ Prudce zatáhl, ale ruka se neuvolnila.

Mořská voda už jim olizovala boty, které se bořily do písčité podlahy. Veitch se rozhodl jednat. Chytil oběma pažemi Churche kolem pasu, opřel se jednou nohou do stěny a zatáhl. Church vykřikl bolestí. „Vždyť mi utrhnete ruku!“ Veitch ho se zaklením pustil.

„Uvolněte svaly,“ přikázal Tom. „Možná je to něco jako ty orientální prstové zámky - čím víc taháte, tím pevněji se svírají.“

„Na uvolnění nejsem zrovna v nejlepším rozpoložení,“ sykl Church. Ponožky a okraj džínů už měl mokré. Zavřel oči a snažil se uklidnit příjemnými vzpomínkami, jenže pak ho zaplavilo zoufalství, protože si uvědomil, že se všechny týkají Marianny. Ale trik zabral. Jenže i když jeho ruka ochable visela, pouta kolem zápěstí zůstala pevná jako předtím. Svěsil ramena a zničeně zavrtěl hlavou.

„Voda stoupá stále výš!“ zvolal Veitch. Sahala jim už nad lýtka a když rozčileně popocházel, zanechávala mu tmavé vlhké skvrny až na stehnech.

„Tohle nebylo k ničemu!“ vyhrkl Church.

„Uklidněte se,“ vyzval ho Tom. „Panika nám nepomůže.“

„Vám se to mluví.“ Churchovo srdce bilo jako buchar, zádové a ramenní svaly měl stažené křečí. Ačkoliv se na to snažil nemyslet, v mysli mu probleskla představa vody zaplavující jeho ústa a nos, hrdlo a plíce. „Vy dva byste měli odtud vypadnout, dokud to jde,“ řekl tak klidně, jak jen dokázal.

„Nebuďte blázen! Nemůžeme vás tady nechat -jste z nás ten nejdůležitější!“ Veitchova tvář byla zkřivená bezmocným vztekem.

„Zmizte odtud!“ vykřikl Church s planoucíma očima.

„Má pravdu,“ poznamenal Tom, jehož hlas se téměř ztrácel v ozvěně šplouchání vody. „Někdo musí zůstat naživu, aby to zkusil znovu, jinak všechno—“

„Držte zobák, vy chladnokrevný parchante,“ zavrčel Veitch. „Kecáte nesmysly.“ Kroužil kolem jeskyně jako zvíře a zavíral a otevíral pěsti. „Říkám vám, on je nejdůležitější. My dva jsme jenom pár ztracenců.“

„Běžte odtud," opakoval Church, nyní o něco mírněji, když viděl Veitchovo zoufalství.

„Musí existovat řešení!" vybuchl Veitch. „Ať to byl kdokoliv, nenechal to tu proto, aby všichni zemřeli!"

Voda dál přitékala, šplouchala na stěny a podrážela jim nohy. Zdálo se, že přibývá stále rychleji. Když dosáhla Churchovi k pasu, jako by nakrátko odplavila jeho strach. Najednou dostal nápad, strčil ruku do levého otvoru. Ozvalo se kliknutí a uvězněná ruka byla volná, jenže sotva ji vítězoslavně vytáhl pouta zaklapla kolem druhého zápěstí. Hlasitě zaklel a mával uvolněnou rukou, aby v ní rozproudil krev.

„Takže dotek jednoho spínače vypíná druhý." poznamenal Tom. „Tak to nám pomůže!" odpověděl Church. „Vždycky tam uvízne jedna ruka."

„Přesto..." zamyslel se Tom a otřel si kapky vody z brýlí. „Jak můžete být tak klidný?" zařval na něho Veitch. Tom si znovu nasadil brýle, jako by neslyšel ani slovo, a Church si na okamžik myslel, že Veitch ho uhodí.

„Berte to s klidem, Ryane," snažil se.

Churchova rozvaha měla na Veitche zvláštní účinek Na okamžik přelétl zrakem Churchovu tvář a pak se odvrátil, jako by náhle nechápal, co se děje.

Voda dál přitékala, vlnila se a zmítala jimi. Za několik minut jim dosahovala na prsa a všech se zmocnilo zoufalství. Tom držel Hledač cesty nad hlavou. Jeho světlo barvilo vodu azurově, ale i když příliv šplouchal až na lucernu, plamínek nezhasí. Church přemýšlel, jestli bude hořet i pod vodou, vedle jeho utopeného, plovoucího těla.

Tom položil ruku na Veitchovo rameno. „Musíme odejít," řekl tiše. Voda vtrhla dovnitř silným proudem, který je strhl. Church si myslel, že mu to urve ruku v zápěstí. Musel zápasit, aby udržel hlavu nad hladinou. Nyní už se ho opravdu zmocnila panika.

Ve Veitchových očích se objevily slzy, když se podíval z Toma na Churche, a ponořil obličej pod vodu. Když zvedl hlavu, studená voda smyla jeho emoce a zdálo se, že mu nabídla nové řešení.

Church nabral do úst slanou vodu. Rozkašlal se a kopl nohama, aby se dostal na vzduch.

Veitch napůl doplaval k otvorům. Na okamžik se zastavil a podíval se Churchovi hluboko do očí. Church i v panice pochopil, že Veitch něco zvažuje. Pak se Londýňan pohnul a vrazil obě ruce do zbývajících otvorů.

„Ne!" vykřikl Church. ale bylo příliš pozdě. Cítil, jak pouto pustilo jeho

zápěstí a jeho ruka byla opět volná.

Než mohl projevit hněv nad Veitchovou obětí, z hloubi jeskyně zaznělo zarachocení a ve stěně ve výši jejich hlav se začal nad otvory otevírat temný prostor. V jeho nitru Church uviděl modré jiskry a starý železný meč ležící na kamenné polici. Ve stejném okamžiku se Veitchovy ruce uvolnily a otevřel se další prostor - tentokrát dveře na druhém konci jeskyně. Veitch vítězoslavně vykřikl. Church popadl meč a všichni rychle plavali ke dveřím. Na druhé straně strmě stoupalo vzhůru úzké točité schodiště. Vylezli po něm nad hladinu vody a vyčerpaně se zhroutili na kamenné stupně.

„Nemůžu tomu uvěřit," vydechl Church. „Vůbec tornu nemůžu uvěřit'„

Tom si sundal brýle a promnul si unavené oči. „V té hádance se skrývala další dimenze," řekl. „Klíčem bylo sebeobětování. Kdybychom neukázali ochotu k oběti, tak by to meč nevydalo."

„Mluvíte, jako byste věděl, co děláme." Veitch měl na tváři spokojený a trochu udivený úsměv. Zavřel oči a ležel zády na schodech, dokud se mu neuklidnil dech. Potom se posadil a řekl: „Tak se na něho podívejme."

Church položil meč na schod a zvedl lucernu, aby si ho mohli prohlédnout. Za druhý pohled skoro nestál. Vypadal úplně obyčejně a zřejmě byl zhotovený ze železa, které už hodně zrezivělo; neměl žádné výrazné znaky nebo nějaké ozdoby.

Ale z Veitchovy tváře bylo jasné, že vidí něco jiného. „Excalibur?" vydechl uctivě.

„Meč Núadua Airgetláma," opravil ho Church. Podíval se na Toma, který se vědoucně usmál. „Nebo možná to jsou různá jména pro stejnou věc, pro něco, co nelze definovat."

„To je problém legend," přikývl zatrpkle Tom. „Mají nepřesné metody definování nedefinovatelného."

„Vám dvěma by se mělo zakázat spolu mluvit," zabručel Veitch a vstal. „Pojďme odtud, než si nás voda najde."

Když se Church zvedl, otočil se k Veitchovi a neobratně řekl: „Díky. Však víte, za to, co jste udělal—"

„Není zač." Veitch se rozpačitě ošil. „Nechystáte se mě obejmout, že ne?"

„Ne, nechystám!" opáčil uraženě Church. „Tak pokračujme nahoru."

+ + + + +

Schody stoupaly v tak strmé spirále, až se jim točila hlava a museli v pravidelných intervalech odpočívat. Přesto je úspěch naplnil zvláštní euforií, jako by začali žit přesně v tomto okamžiku; pronikavý slaný pach ve vzduchu, dotek tvrdé, studené skály, ozvěna jejich kroků, třepotavé modré světlo odrážející se od vlhkých stěn, to vše nyní vnímali tak ostře, jako by to viděli poprvé. Meč na Churchových zádech byl podivně teplý; pokud si dovolil na něj myslet, připadal mu skoro jako živý, jako by mu na rameno položil paži nějaký neviditelný přítel.

Schody náhle končily u kamenného stropu, na němž byl vyryt stylizovaný obrázek draka s hadovitým tělem. Když na něj Church přitiskl obě dlaně a potlačil, opět krátce zazářily modré jiskřičky. Padací dveře se se skřípotem otevřely a odkryly kus oblohy poseté hvězdami. Church se vytáhl otvorem na sestříhaný trávník a pomohl vylézt Veitchovi a Tomovi.

Ocitli se na větrem bičovaném vrcholu ostrova, kde stála nejstarší část hradu. Church kolem sebe viděl základy a hrubé obrysy budov existujících od dob Keltů.

„Dokázali jsme to!“ usmál se široce Veitch. Dokonce i Tom si neodpustil triumfální pousmání.

„Jestli Ruth s Laurou unikly, máme už dva artefakty a zbývá najít už jen další dva,“ prohlásil usmívající se Church. „Víte, myslím, že to zvládneme.“

„Ale byl to šleh!“ pokračoval vzrušeně Veitch. „Lepší než droga. Život je přesně o tomhle!“

Ostrov tvořila jen vysoká skála pokrytá řídkou trávou a ruinami. Z místa na vrcholu viděli na celé pobřeží bičované mořem ve výbuších bílé pěny. V dálce jako maják plála světla vesnice Tintagel.

„Myslíte, že tu najdeme střechu nad hlavou k přenocování? Nocleh ve škarpě se mi dvakrát nezamlouvá,“ zeptal se Veitch cestou k mostu nad úzkou skalnatou šíjí, který spojoval ostrov s pevninou.

Než mohl Church odpovědět, vítr nakrátko utichl a oni zaslechli znepokojující třepetavý zvuk, stejný jako předtím v jeskyni. Rysy Tomovy tváře se napjaly; ve víru událostí na to zřejmě také zapomněl.

„Co to je?“ zašeptal Veitch. Stáli bez hnutí a napjatě naslouchali; zdálo se, že to přichází od mostu. A jak se to blížilo, znělo to jako plachta pleskající ve větru, ale doprovázely to další podivné zvuky, které nedokázali určit.

Church se ohlédl. Terén se ostře svažoval k nebezpečně strmým, drolícím se útesům. „Jiná cesta odtud nevede, co?“

„Ptal jsem se, co to je?“ Veitch tentokrát chytil Toma za paži. Ten ho hrubě setřásl a začal se rozhlížet po vhodnějším místu k sestupu.

Church běžel k zříceninám kaple a podíval se směrem k mělčině u zbytků strážní věže vzdálené asi padesát metrů, odkud zvuk zřejmě přicházel. Zahlédl několik tmavých postav opatrně se plížících mezi ruinami a před nimi zvláštní vlnění ve vzduchu; tma mu neumožnila rozeznat podrobnosti. Dvě postavy čekaly na vrcholu schodiště, které bylo jedinou únikovou cestou z ostrova.

„Fomoriané?“ zeptal se ho Tom, když se vrátil k nim.

„Asi ano. A ještě něco jiného, ale nedokázal jsem to rozeznat. Kolem nich neprojdeme.“

„Tak musíme s těmi parchanty bojovat.“ Veitchovo hrdinství neodpovídalo strachu v jeho očích. Vytáhl pistoli a prohlédl si ji - všichni věděli, že je k ničemu - vrátil ji do kapsy a vytáhl z pochvy ukryté pod kabátem dlouhý lovecký nůž. „Pořídil jsem si ho v Launcestonu, když jste nakupovali jídlo,“ oznámil.

„Nevěděl jsem, že máte peníze,“ poznamenal Church.

„Nemám.“ Rozpačitě odvrátil zrak a potom ukázal na malý kamenný oblouk základů nedaleko místa, kde terén přecházel v útesy. „Jestli se postavíme tamhle, nedostanou se k nám zezadu.“

Zatímco běželi na vyhlédnuté místo, Church vytáhl meč; Tom okamžitě uskočil. Church měl pocit, jako by se mu meč v ruce mírně posunul a zpevnil tak držení. Teplo, kterého si všiml už dříve, mu proudilo šlachami do předloktí.

„Ten krám vypadá, jako by se měl při prvním doteku rozpadnout,“ namítl Veitch.

„Má v sobě sílu, cítím to. Počítám, že jim s ním způsobím trochu škody.“

Vytušili blízkost Fomorianů, dříve než se tmavé postavy oddělily od stínů. Útočníky předcházel nepříjemný pocit operující mimo všech pět smyslů; sevřel jim hrdla a rozechvěl žaludky. Tom rychle přejel prsty Churchovi i Veitchovi po spáncích. „Pomůže vám to udržet si vědomí, až je uvidíte,“ řekl tiše.

„Magie?“ zabručel Veitch. „Vy jste fakt Merlin.“

„Držte huby,“ odsekl Tom.

Třepetavý pleskot sílil a nejasné postavy postupně dostávaly podobu. Přelily se přes hřeben ostrova a valily se k nim. Ve středu útočníků byl patrný temný shluk vířících tvarů.

Když se dostatečně přiblížili a Church rozeznal detaily, nevěřícně vyhrkl: „Ptáci?“

„Vrány,“ opravil ho Tom.

„Mollecht.“ Church sebou trhl při vzpomínce na Tomův popis.

Vrány kroužily a divoce pleskaly křídly, přesto se zdálo, že se nikdy nesrazí jedna s druhou. Střed jejich sevřeného hejna jako by vytvářel postavu muže, ale přitom nebylo možné zachytit z něj jedinou podrobnost.

Když ptáci přízračnou, nepřirozenou rychlostí klouzali nad trávou přímo k nim, Veitch zalapal po dechu; byl to tak děsivý pohled, že ostatní Fomoriané v tu chvíli vypadali bezvýznamně.

Tom něco tiše mumlal, Church nepoznal, jestli modlitbu nebo zaříkání. Veitch se podíval na svůj lovecký nůž, který tváří v tvář něčemu takovému vypadal žalostně zbytečný. Už ho chtěl odhodit, ale pak ho pevně sevřel v pěsti.

Church se zhluboka nadechl a vyčistil si hlavu od všech myšlenek. Zapudil strach, vykročil před své společníky a zvedl meč v obou rukou. Zacházel s nim neobratně, ale nějak se mu podařilo zaujmout pevný postoj. Měl dojem, že koutkem oka zahlédl na jeho okrajích jiskření modrého ohně.

Jeho čin měl bezprostřední efekt. Vrány se zastavily několik metrů před ním a začaly létat v širokém oblouku sem a tam. Ticho noci náhle protrhly opičí skřeky a hrdelní řev Fomorianů. Church zakroužil mečem před sebou, doufaje, že tím útočníky zastraší, jenže ti pokračovali dál.

Než stačil udělat další pohyb, vrány děsivě zakrákaly a zavířily ještě divočeji. V jejich středu se vytvořila díra. Church v ní na okamžik zahlédl nějakou bytost. Zaštípalo ho v očích a zvedl se mu žaludek. Pak z hejna vyrazilo něco tmavého a průsvitného a vybuchlo to nad jeho hlavou. Tlaková vlna je všechny tři srazila na kolena a vzduchem se šířil odporný pach síry. Churche brněla pokožka, jako by se mu po ní rojil hmyz. Při pohledu zjistil, že mu ze všech pórů vytryskly kapičky krve. Tom něco vykřikl, ale Churchovi ještě zvonilo v uších z exploze, a když se podíval stanou, viděl, že Veitch také křičí. Obličej měl zalitý krví.

V tu chvíli Fomoriané vyrazili. Tom popadl Churche za košili a trhl jím, aby ho pobídl k ústupu. Všichni tři rychle couvali, jenže terén se začal

prudce svažovat a oni měli co dělat, aby se udrželi na strmém svahu nad útesy. Church máchal mečem před sebou, ale Fomorianům očividně stačilo hnát je tam, odkud už nebylo žádné cesty. Nárazy větru a hukot moře za zády vytyčovaly hranici, za kterou ztratí půdu pod nohama a jejich čas skončí. Bleskově se ohlédl. Byli jen několik centimetrů od propasti; hluboko dole zpěněná voda tloukla do skalisek. Skok dolů nemohli přežít.

Kůži měl kluzkou krví od hlavy k patě, ale jeho mysli dominovala jediná myšlenka: promrhal zbytečně mnoho času starostmi stran nepravdivé předpovědi své smrti v Pozorovatelně.

Jeden z Fomorianů se s řevem rozběhl proti nim a Church mu přes Tomovo zaříkání stále nedokázal plně pohlédnout do tváře. Pevně zavřel oči a naslepo ťal mečem. Bolest v kostech při kontaktu ho přinutila oči otevřít. Otřesen zíral na to, že meč projel tím, co měl netvor v místech klíční kosti, a uvízl v jeho těle. Umírající netvor zuřivě vyl a mlátil údy; Church se málem pozvracel z odporného pachu linoucího se z rány. S nesmírným přemáháním vyškubl meč a širokým rozmachem sťal útočníkovi hlavu.

Neměl čas na oslavy, protože řev Fomorianů dosáhl crescenda a pohnuli se kupředu jako jediná bytost. Koutkem oka zahlédl, jak přikrčený Tom něco mumlá a kroutí rukama jako v záchvatu. Pak se vedle něho ocitl Veitch, pokřikoval obscenity a mával loveckým nožem tak zuřivě, že jeho zbraň zdaleka nepůsobila tak neškodně jako před chvílí.

Fomoriané se na ně vrhli jako vlna znetvořených těl vyzařující temnou, zastrašující sílu, z níž se jim obracely žaludky. Church s pocity strachu a zoufalství napřáhl meč dozadu a zavřel oči. Pomyslel si: Tohle je—

Něco ho popadlo za límec a strhlo zpátky. Pod koleny ucítil trávu, skálu a pak nic. Padal tak rychle, že mu vítr rval dech z úst. Neměl čas pomyslet na cokoliv, než tvrdě dopadl do vln. V okamžiku, kdy mu voda zalila ústa a nos a stáhla ho hluboko pod vzdouvající se hladinu, ztratil vědomí.

+ + + + +

Shavi, Ruth a Laura seděli na studené kamenné lavici v malé věži, která byla vším, co zůstalo z kostela svatého Michala na vrcholu kopce. Otevřeným obloukem, kudy nelítostně fičel vítr, viděli světla Glastonbury poklidně se rozprostírajícího v husté tmě před rozbřeskem. Na popraskané kamenné podlaze před nimi stála plastová láhev s vodou z Pohárové

studny.

„Necítím se na to připravená," ozvala se Ruth. „Mohlo to být jednodušší, kdyby se Jim tak dlouze nerozpovídal o všech nebezpečích."

„To jsou ti boží lidé," poznamenala Laura. „Nemají klid, dokud si někdo nedělá starosti nebo se nebojí."

Ruth se dlouho dívala na hvězdy a vzpomínala na podobnou noc ve Stonehenge, pak řekla spíš sama pro sebe: „Přeji si, aby tu byl Church." Uvědomila si, co řekla, a zalétla pohledem k Lauře. „Tím nemyslím, že to nechci udělat sama—"

Laura se na ni nepodívala. „Vím, jak to myslíte."

Shavi vstal a pustil se do série cviků jógy, aby zahnal noční chlad ze svalů. Měl pocit, jako by seděli ve věži dlouhé hodiny, ačkoliv sem přišli sotva před pětačtyřiceti minutami.

„Takže co teď uděláme? Myslíte, že pan Bílý kolárek mohl být ještě neurčitější?" zeptala se Laura zachmuřeně.

„Tady jde o rituál," vysvětlil Shavi. „A součástí rituálu je, že si cestu musíme najít sami. Poskytl nám určitý návod - čas rituálu - a myslím, že zbytek je celkem jasný."

„Možná pro vás, jenže vy jste velký šaman." Laura také vstala, opřela se o oblouk a hleděla dolů k městu.

Shavi přistoupil k ní a ukázal na nenápadné terasy vytvořené ve svazích kopce před mnoha staletími, ve světle měsíce dobře patrné. „Vidíte to? Jaký měly smysl? Rozhodně nejde o pole ani o nějaký obranný systém z neolitické doby. Jenže vytvoření takových teras si vyžádalo obrovské úsilí, takže musely mít pro kulturu, která do nich před stovkami nebo tisíci let investovala lidskou sílu a čas, nějaký význam."

Ruth se k nim připojila a sledovala trasu teras prstem. „Vypadá to jako schody."

„Přesně," přikývl Shavi. „Cesta na vrchol, ale ne způsobem, jaký naznačujete. Nějaký labyrint, trojrozměrný. Můžete putovat tam a zpátky kolem kopce k vrcholu."

„Proč to dělali, když je snazší jít rovně?" nechápala Laura.

„Labyrint je klasický vzor objevující se u skalních rytin, mincí, bludišť po celém světě. Má jako všechno, s čím jsme se setkali, víc než jeden význam, ale v podstatě reprezentuje cestu do země mrtvých a z ní. Narození, smrt a znovuzrození."

„Vážně se mi nelíbí všechny ty řeči o smrti," zabručela Ruth.

„A co se stane, až dojdeme na konec?“ Laura podupávala nohama, aby rozproudila krev.

Shavi pokrčil rameny.

„A co voda?“

„To je obětina, kterou nabídneme tam, kde se ocitneme.“

„Nazýváte to rituálem, ale mně to připadá spíš jako magie,“ prohlásila Ruth.

„Možná.“ Shavi jí položil paže kolem ramen v gestu, které by od jiného muže působilo příliš důvěrně, ale u něho vyjadřovalo pouze přátelství a ochranu. „Myslíme si, že magie je něco z dětských pohádek, ale zrovna tak to může být výraz popisující aktivaci zemské energie, kterou jste viděly. Nová vědomost, pro niž nemáme koncipovaný odkaz pro pochopení. Magie je stejně dobré slovo jako kterékoliv jiné.“

„Občas mluvíte jako ten starý hipík,“ podotkla Laura se sžíravostí, která byla zřejmá Shavimu i Ruth.

+ + + + +

Pokračovali v diskusi kolem kopce a neodhalených mystérií další půlhodinu, ale nikdo z nich se nedotkl té nejdůležitější záležitosti v jejich srdcích; pocitu, že jsou na pokraji něčeho nesmírně vážného, v rozhodujícím bodu, kdy možná konečně odhalí pravdu o událostech formujících svět, o zapomenuté minulosti a skryté budoucnosti, a zejména o sobě samých.

Čím byl východ slunce blíž, tím víc pociťovali elektrizující kvalitu vzduchu rezonující v jejich nitru. Stěží skrývajíce očekávání seděli opření o zeď a pátrali na východním obzoru po prvním světle. Byl to magický okamžik, který umlčel rozhovor, hvězdy, vítr a šumění stromů na úpatí kopce, kdy měli pocit, že cítí otáčení oblohy, a věděli, že totéž cítili jejich předkové před tisíciletími.

A právě v tomto tichu je vyděsil náraz něčeho těžkého o zem a podivný pleskavý zvuk. Bylo to natolik nečekané, že se jim rozbušila srdce. Rozběhli se kolem věže, aby zjistili příčinu.

Ale jakmile oběhli západní stěnu, zastavila je absurdní scéna, z které se jim zatočila hlava: na svahu kopce sebou pleskaly jako ryby na souši tři postavy promáčené až na kůži a zvracející mořskou vodu. „Skvělé,“ řekla Laura mrzutě. „Ten starý parchant se vrátil.“

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Den klidný jako nebe

Ruth doběhla k Churchovi jako první. „Jsme na nejvyšším místě v kraji, a oni se topí,“ vyhrkla nevěřícné. Bez rozmýšlení klekla obkročmo nad něho a začala mu masírovat hrudník, aby mu dostala vodu z plic.

Ostatní reagovali o něco pomaleji - Laura poskytla Veitchovi umělé dýchání, zatímco Shavi se věnoval Tomovi - ale do tří minut nově příchozí seděli, lapali po dechu a ždímali si vodu z šatů.

Zmatení z bizarní situace rychle vystřídal příliv emocí. Ruth objala Churche a pevně ho tiskla k sobě. „Bože, jsem tak ráda, že žiješ!“

Ačkoliv Church byl ještě jako omámený, jeho ulehčení, že ji vidí, bylo hmatatelné. Nadšeně ji políbil a pak vzhlédl k Lauře, která rozpačitě stála několik kroků opodál.

„Věděla jsem, že jste příliš pitomý na to, abyste se nechal zabít,“ prohlásila.

Usmál se; poselství mezi řádky bylo jasné. „I mně se po vás stýskalo.“

+ + + + +

Jejich krátké seznamování se změnilo ve změť otázek, jak se snažili pochopit, co se stalo. Church vylíčil střetnutí v Tintagelu a jejich pád do oceánu s pohledem upřeným na světla Glastonbury. Pak zachytil Tomův pohled. „Co o tom víte vy?“

Tomova sinalá tvář prozrazovala, že zážitky na něho zapůsobily víc než na ostatní. „Přemístil jsem nás po *ley lines*,“ Zhluboka a roztřeseně se nadechl.

„Vy jste nás sem *transportoval*?“ zeptal se nevěřícně Church.

„Teoreticky to bylo možné vždycky. Je to jen záležitost usměrnění energie, vytvoření spojení mezi dvěma uzly. Učil jsem se rituál přesunů, jak vytvářet vibrační zvuky—“

„Magie!“ vyhrkl Shavi s tváří rozzářenou vzrušením.

„—ale nikdy předtím jsem nic podobného nedokázal. Zoufalství mi muselo zkoncentrovat myšlenky.“

„Kdo vás to učil?“ zeptal se Church. „Dlužíte nám spoustu vysvětlování—“

„Na to teď není čas,“ přerušil je Shavi. Upozornil je na nebezpečí, že promeškají rituál při východu slunce, a v krátkosti je seznámil s událostmi, které je sem dovedly.

„Sakra, to si ani chvilku neodpočineme?“ Veitch si znovu lehl do trávy.

„Později.“ Church zvedl meč, který ležel na zemi vedle něj, udělal jím díru do kabátu a pak ho zastrčil mezi vrchní látku a podšívku tak, aby mu jílec vyčníval nad pravým ramenem, kde na něj snadno dosáhl. „Dva máme,“ řekl, „a pro dva si musíme dojít.“

+ + + + +

Schoulení ve věži před větrem si v rychlosti navzájem vyměnili informace a podělili se o své zážitky, ale veškeré vzrušení ze skutečnosti, že jsou opět spolu, bylo utlumené očekáváním toho, co přijde. Za dvacet minut se na obloze objevila slabá stříbrná záře, která je přiměla ke stísněnému mlčení. Shavi vstal a vedl je k Žijícímu kameni, který označoval vstup do labyrintu. Zatímco ostatní postávali za ním, mlčky sklonil hlavu v meditaci. Jakmile se první paprsky úsvitu přesunuly z trávy na kámen, zdálo se, že vzplál modrým ohněm. Všichni překvapeně vydechli, ale Shavi jen na okamžik přitiskl na kámen dlaň a pak se vydal po první terase; ostatní ho následovali ve vážném procesí.

Cesta nebyla snadná. Procházeli podkovovitými vzory kolem kopce a jen pomalu stoupali vzhůru, zatímco obloha se barvila zlatě, purpurově a světle modře. Přestože nikdo z nich nepromluvil, jitřní chór stoupající ze stromů na úpatí kopce jim poskytoval epický zvukový doprovod. Churche, Veitche a Toma vzpružila tajemná síla země, ale srdce jim stále svírala křeč strachu.

Trvalo jim téměř dvě hodiny, než prošli serpentinami. Po poslední zatáčce jako by trasa zmizela a zanechala je před strmou, téměř neschůdnou cestou na vrchol. Veitch otevřel ústa k otázce, ale Church ho mávnutím ruky umlčel. Skalnaté podloží v tomto místě vystupovalo z krátké trávy obřím balvanem.

Trpělivě čekali, zatímco Shavi vytáhl láhev s vodou z Pohárové studny a po další krátké meditaci nalil obětinu na balvan. Z nitra kopce zazněl zvláštní dvojtón jako falzetový zpěv smíšený s basem. Po balvanu se

rozšířily tenké nitky modrého ohně a přenesly se na další odhalený kus skály. Chvíli syčely a prskaly a zvuk nabíral na intenzitě. Potom se ozvalo zaburácení, skála se odsunula a odhalila tmavou chodbu klesající do černých hlubin.

+ + + + +

Z cesty tmou si nepamatovali vůbec nic. O něco později se ocitli v místě, které jim vzalo dech; nebyla to žádná obyčejná jeskyně v nitru kopce, ale zelená pole a husté lesy šumící v lehkém vánku horkého letního dne. Zpovzdálí slyšeli bublání potůčku. Vzduch voněl sladčeji než kdykoliv zažili; dýchat jej bylo tak vydatné, až měli pocit, že jedí. Ruth nakrátko zachytila sovu letící vysoko nad nimi a podivila se, jak se sem dostala.

„Kde to jsme?“ zeptal se ohromený Veitch. „Měli bychom být v podzemí. Přitom vidím oblohu.“

Tom poklekl a oddaně políbil zelenou trávu. „Tír na n'Og,“ zamumlal.

Ruth se zmateně rozhlédla. „Už nejsme v Somerseru, Toto.“

„Země mládí nebo věčného léta.“ Tohle si Church pamatoval ze studií. „Keltské nebe. Jiný svět, kam měli odejít bohové, když ponechali zemi v rukou člověka.“

„To je jeden jeho aspekt.“ Tom se zvedl a protáhl se; vypadal osvěžené. „Jako všechno ostatní, i tohle má dvojí význam. Je to také Země věčné zimy nebo jinak vyjádřeno peklo, podle toho, jak sem vstoupíte.“

„Nerozumím.“ Veitch se díval z jednoho na druhého.

„Tohle místo není zafixované,“ vysvětloval Tom, „podobně jako všechno, co odsud pochází. Všimněte si, že všechno vypadá trošku jinak, záleží na vašem stupni vnímání. Co je uvnitř, je i venku.“

„Slyšte slova Buddhova,“ vzdychla Laura.

Ale teď, když je na to upozornil, viděli to i oni. Okraje každičkého stébla trávy, větve a dokonce i horizont vypadaly nějak tekutě, jako by se mohly v kterémkoliv okamžiku změnit; zdálo se, že z nich vyzařuje jemné vnitřní světlo, které jim dodává zkreslený, nereálný vzhled.

„Ale měli bychom být v podzemí,“ namítl Veitch.

„Hele, nový pane, až objevíte svůj mozek, dejte nám vědět.“ Laura odkopla několik menších drnů. „Přešli jsme na druhou stranu. Teď jsme v Zemi Nezemi.“ Veitch ji odměnil bojovným zamračením.

„Podívejte se na to!“ ozval se Shavi. „Obdivuhodné. Všechno je tak vitální.“ Otáčel se a prohlížel si okolí. „Dokonce i ten vzduch, zvuky—“

„Nenechte se splést,“ vmísil se Tom. „Je tu i nebezpečí.“

„Vypadá to opuštěně,“ poukázala Ruth.

„Chybí Danannové. Všichni jsou v našem světě,“ řekl Church. Plamínek Hledače cesty je vedl po mírně se svažující louce k lesu za potokem. Cestou se Church přitočil k Tomovi. „Takže tady jste pobýval celé ty roky. Je příjemné být zpátky?“

„Vy to nechápete.“ Tom nezvedl oči od země. „Tohle místo mi chybí stejně jako vrahovi cela, v jejíž samotě strávil celý život. Důvěrná znalost vás nutí milovat věci, které nenávidíte.“

„Byl jste tu vězněm?“

„Vězněm, hračkou, tvorem, kterého bohové mohou mučit, rvát mu nitro a měnit ho podle své chuti.“

Church se na něho podíval úkosem. „Doufám, že to myslíte jako metaforu.“

„Říkal jsem vám - jsou pro nás cizí, nepoznatelní. Nemůžeme pochopit moc, kterou vládnou. Nenechte se oklamat tím, že je vidíme v lidské podobě. Jsou povznesení nad většinu našich emocí - lásku, nenávist—“

„Krutost?“

Chvíli mlčel. „Ne. Nad tu ne.“

Rozhovor přerušil výkřik Veitche, který je mezitím předběhl a šel jako první po stezce kolem lesa. Spěchali mezi lučními květy, dokud neuviděli, co našel: zvláštní kruhovou stavbu z trámů a kamene s věží uprostřed. Plamínek lucerny ukazoval přímo k ní.

„Než toto místo opustili, nedostali bychom se k tomu blíž než na dostřel šípu. Dokonce i Danannové ctí to, co skrývá,“ řekl Tom.

„Ten zatracený grál“ vyhrkl nadšeně Veitch.

Pomalu pokračovali až do stínu budovy; halila ji zvláštní atmosféra vzbuzující úžas i bázeň. Church ukázal na pětici dveří v jejích zdech, aniž by musel vysvětlovat, co to znamená. Shavi s Ruth dychtili vejít dovnitř, ale Church, Veitch a Laura po zkušenostech s prvními dvěma talismany poněkud váhali.

Tom poodešel zpátky na slunce a posadil se do trávy tak, aby viděl na budovu. „Vy nepůjdete?“ zeptal se Church.

„Moc uvnitř by mě rozcupovala na kusy. Není to určeno mně. Čeká to na vás, na všechny.“

V jeho slovech bylo něco, co Churche zneklidňovalo, ale vrátil se k ostatním a začali se připravovat na to, co je čeká. Po čtvrthodině vzájemného povzbuzování se každý postavil před jedny dveře a na počítání do tří je najednou otevřeli a vkročili dovnitř.

+ + + + +

V dlouhé chodbě temné jako uhel panovalo únavné horko. Shavi opatrně nahmatával cestu doteky prstů po drsných zdech. Jeho kroky se podivně rozléhaly, jako by prostor byl mnohem větší, než se zdál. Po zhruba desetiminutové chůzi si uvědomil, že tak tomu zřejmé je, protože za tu dobu by už obešel budovu nejméně pětkrát. Pak nejasné světlo od východu úplně zmizelo a neproniknutelná tma ho sevřela tak, až měl pocit, že pluje v prostoru. Jeho postup se ještě zpomalil, protože v obavě, že mu podlaha náhle zmizí pod nohama, ji kontroloval špičkou nohy před každým došlápnutím.

Ale po nějaké době měl dojem, že před sebou vidí rozptýlené světlo jako od plamínku svíčky. Ke svému překvapení se ocitl v něčem, co se podobalo atrakci se zkreslujícími zrcadly. Zrcadlové sklo lemovalo neustále se větvící chodby jako v bludišti. Po pobytu ve tmě ho přepadla závrať a musel na chvíli zavřít oči, aby se vzpamatoval.

V myriádách světelných odrazů nedokázal lokalizovat zdroj světla, ale i tak mu umožňovalo volný pohyb. Náhodně si vybral jednu z cest.

Po určitou dobu, která mu připadala jako hodina, se potuloval mezi svými odrazy v zrcadlech, většinou normálními, někdy groteskně deformovanými. Připadalo mu to jako past určená k tomu, aby dohnala vetřelce k šílenství. Mohl docela dobře chodit v kruzích; cesty mezi zrcadly se ničím neodlišovaly.

Když ale zahnul za další ohyb, ocitl se před zrcadlem, které se nepodobalo ostatním. Bylo větší a zkosené hrany končily v rámu zhotoveném pravděpodobně ze stříbra a zdobeném spirálami a proplétajícími se keltskými motivy. Shavi cítil, jak ho zrcadlo k sobě přitahuje, jako by z něj vyzařovala nějaká temná moc. A jakmile stanul před ním, zjistil, že je neobvyklé i jiným způsobem. Při prvním pohledu vypadal jeho obraz zcela normálně, jediný rozdíl, kterého si všiml, byl tak nenápadný, jako by šlo jen o nějakou variantu nálady. Jeho rysy vyjadřovaly melancholii, v očích se mu zračil pocit trpké ztráty a ve sklonu hlavy lítost.

Shavi se dlouho pozoroval. Pak se jeho ústa v zrcadle pohnula bez toho, že by odrážela pohyb jeho fyzických úst.

„Proč si to všechno děláš, Shavi? Proč hledáš smysl života na tak hloupých místech? V náboženstvích, které s tebou nemají nic společného7 Ten smysl je tady, u tvé rodiny a ve způsobu, jakým tě vychovávala. Tohle tě zničí, Shavi.“ Byl to hlas jeho otce. Zamrazilo ho. Vzpomněl si na zbytek tohoto rozhovoru, na hněv a na ošklivé věci, které byly vyřčeny.

Ústa v zrcadle se ušklíbla. „Jsi sobec, Shavi.“ Tentokrát to byl jeho hlas, i když tvrdší a plný opovržení. „Svým chováním jsi zničil svou rodinu. Mysli na otce a matku - na úsilí, které vynaložili, aby z tebe vychovali řádného muslima. Představ si, co asi cítí, když vidí, jak opouštíš veškeré principy, které jsou základem jejich životů. Chápou to jako svoje selhání v tom, co je pro ně nejdůležitější. Zničil jsi je, Shavi.“

„Já ne—“

Odraz důrazně přerušil jeho námitky. „Lžeš. Tvou jedinou motivací je tvé sobecké duchovní zdokonalení, tvá intelektuální zvědavost. Je ti jedno, kolika lidem jsi ublížil, když ses vydal na cestu k zvětšení vlastního osobního paláce moudrosti. Život je o vzájemných vztazích, Shavi. O společnosti. Pomáhat jiným k dosažení jejich vlastní nirvány—“

„Ale já teď pomáhám jiným.“

„Protože se to náhodou shoduje s tvým vlastním přáním. Libuješ si ve světle zážitků prosvětlujících tmu důležitější reality.“

„To je pravda.“ Shavi se po počátečním šoku cítil sebejistěji. Jakmile si uvědomil, že je to test, se kterým se setkají všichni, dokázal být objektivní. Zrcadlo odráželo jeho vlastní pochybnosti a obavy ohledně svých životních voleb. Ale nemohlo mu ukázat nic, co by sám nezvažoval a nezamítl nebo nepřijal kvůli sebezdokonalení.

Zrcadlo se náhle mléčně zbarvilo, a když se zase vyčistilo, díval se na Claphamskou ulici v noci. O několik metrů dál byl Lee utloukán holí k smrti. Při každé surové ráně vystříkla krev. Útočník byl jenom šmouhou na povrchu skla, ale Leeův obličej byl naprosto zřetelný; jeho oči se dívaly na Shaviho, prosily o pomoc, ústa otevřená hrůzou a zoufalstvím z blížícího se konce.

„Mohl jsi ho zachránit, Shavi. Měl jsi v sobě sílu vstát a bojovat. Ale bál ses o vlastní bezpečnost. Omámení po úderu do hlavy byla jen výmluva. Vzdal ses tak snadno, abys neohrozil sebe. Lee zemřel kvůli tvé zbabělosti.“

Shavi cítil, jak v něm nekontrolovatelně vřou emoce. Z očí mu vytryskly slzy, jako by mu je někdo propíchl jehlami. Zaplavil ho takový příval ztráty a viny, až si myslel, že se zhroutí.

+ + + + +

„Jsi mrcha, Lauro, a zasloužíš si všechno, co dostáváš," vyplivla nenávistně tvář v zrcadle, její tvář. „Přiznej si to, zabila jsi svou matku! Na stupnici od jedné do deseti jsi úplně mimo rozsah parchantometru. Co myslíš, že to udělalo s tvým otcem? No, nejspíš si nemyslel totéž co tenkrát, když tě jako mimino v bílých šatičkách držel při křtu. Možná doufal, že z tebe bude veterinářka nebo zdravotní sestra. Víš, něco užitečného Sakra, třeba dokonce svědomitá dcera - a podobně pitomé představy. Není divu, že dal přednost životu v blázinci nebo cele, místo aby ti věnoval srdečné sentimentální objetí.

Takže teď si myslíš, že najdeš nějakou spásu s panem Přemýšlivým a Oduševnělým Churchillem. Mysli. Až doposud jsi mršila jeho život jako život každého, kdo měl tu smůlu, že se s tebou zapletl. Nepoznala bys nesobeckou lásku, ani kdyby přišla a kousla tě do zadku. Jenom z něj vysáváš všechno, co ti umožní cítit, upírko. Buď realistka. Jestli chceš udělat něco hodnotného, tak si hoď mašli. Ušetři zbytku světa další bolení hlavy."

+ + + + +

Veitch ucítil prst na spoušti a zpětný náraz po výstřelu. Viděl, jak kulka vniká do těla toho muže, prolétá jím v sprše kostí a krve, viděl bolest ve tváři své oběti. Pocítil mírně perverzní rozkoš jako orgasmus při tvrdém pornu, jiskru absolutní moci a její realizace pouhou myšlenkou. Nic ho neovládne; to on může ovládat cokoliv.

„Takhle to bylo, Ryane, viď?"

„Ne! Od té doby s tím žiju každičký den svého života!"

„Protože se ti to líbilo."

„Ne—"

„Ano. Tajně. V okamžicích klidu. V posteli, když všichni ostatní usnuli. Zatímco tvojí ubozí bratři bručeli místo tebe. Myslel sis: 'Jasně! Takové to je, když je člověk eso!'"

„Lžeš, ty parchante! Odčiním to, i kdyby to byla poslední věc, kterou udělám. Tak je to. Zaplatím, i kdybych musel umřít. Dostal jsem pořádnou lekci—“

„Ne, nedostal. Bez mrknutí oka bys zabil znovu.“

„Ty padouchu! Možná vypadáš jako já, ale nic o mně nevíš! V životě jsem nikdy neudělal nic správně a je mi z toho zle! Chci být dobrý chlap! Chci, aby se lidé na mě dívali jako na Churchilla—“

„Jasně, pořád ti jde jenom o sebe, nebo ne, Ryane? Nechceš být dobrý proto, aby jiní lidé byli spokojení Chceš to proto, že ty se budeš cítit dobře.“

„Jdi do prdele!“

+ + + + +

„Já otce milovala!“ Po Ruthiných tvářích stékaly slzy.

„Nenáviděla jsi ho. Choval se k tobě panovačně, už když jsi byla malá. Vnutil ti profesi, kterou sis nepřála dělat—“

„Nenutil mě! Udělala jsem to, protože jsem si přála, aby byl šťastný! No tak to pro mě nebyla nejšťastnější kariéra. Ale není to otcova chyba. On jenom—“

„Co? Neznal vlastní dceru? Ne, byl to typický zástupce dělnické třídy, který chtěl dodat své rodině trochu váženosti. Právník! Tohle slyšel na všech odborářských schůzích a v dělnických klubech. Jeho dcera tvrdě pracovala a stala se někým, i když začínala z ničeho. A bylo mu úplně jedno, co chceš ty—“

„To není pravda! Otec takhle neuvažoval!“ Několik dalších vět ze zrcadla zaniklo v Ruthiných vzlycích. Necítila se tak raněná ode dne, kdy její otec zemřel na srdeční záchvat; v tom letmém okamžiku si myslela, že čas zůstal stát a přišel konec světa. Magie obklopující zrcadlo u ní nějak otočila tím správným knoflíkem a donutila ji vylít své emoce. „Poznal, že nejsi ve svém zaměstnání šťastná. To ho zabilo.“

„To není pravda! Byl to otřes z vraždy strýčka Jima—“ Zrcadlo zmatnělo, a když se vyčistilo, Ruth se dívala na interiér stavební spořitelny. Nějaký vysoký muž se šedivějícími vlasy a milou tváří strnul úzkostí a díval se na ni; výrazně se podobal jejímu otci,

„To je strýc Jim,“ vyhrkla udiveně. Vtom si uvědomila, co bude následovat. „Ach ne—“

Při prásknutí výstřelu poskočila. Její strýc upadl na přepážku, chytil se za břicho a na jeho svetru se začala šířit rudá skvrna.

„Ach, strýčku Jime—“

Někdo přiběhl k tělu. Klel a mával pistolí na strýce, jako by on udělal něco, co ho vyprovokovalo k vraždě. Ruth zděšeně strnula. Vrah měl na obličeji masku, ale Ruth poznávala jeho svalnatou postavu, dlouhé vlasy, které mu poletovaly, když zřejmě hněvem divoce vrtěl hlavou. Ale především poznávala pestré tetování, které mu vykukovalo z rukávu.

„To je muž, kterého Church přivedl s sebou.“ Nemohla tomu uvěřit ještě ve chvíli, kdy to vyslovila; ale byla to pravda. „To je Veitch.“

+ + + + +

Church tupě zíral na scénu před sebou: Marianna ležící na podlaze s pokožkou tak bledou, že vypadala jako socha. „Ztrácíš čas,“ řekl chladně „Žiji s tím obrazem už tak dlouho, že jsem vůči němu imunní Když jsem si myslel, že jsem za to zodpovědný... když jsem se považoval za zrůdu, tak zahleděnou do sebe, že netušila, jakým utrpením jeho partnerka prochází... tehdy by mě to mohlo zranit. Ale teď už vím, že ji někdo zavraždil.“

„Stále jsi za to zodpovědný.“ řekl jeho hlas, když scéna zmizela a opět se objevil jeho zatrpklý odraz. Zpočátku si myslel, že přesně tak vypadá; byla to přece stejná tvář, jakou za poslední dva roky v zrcadle vídal. Jenže teď už si nebyl jistý. Necítil se tak. Měl pocit, že je lepší; a tato myšlenka ho překvapila.

„Jak bych mohl? Zabil ji někdo jiný a s trochou štěstí zjistím, kdo to byl. Vyžádala si ode mě slib a to je jediná věc, které mě žene dopředu. Víš, brzy zemřu. Viděl jsem vlastní smrt. Věříš tomu? Takže nic jiného nemá význam, musím jenom vypátrat, co se Marianně stalo, a najít před svým koncem trochu pokoje. Někdo by to mohl nazvat rezignací. Ale co se má stát, stane se - nezbývá než to co nejlépe využít. To je velká lekce, které se mi nedávno dostalo. Počítá se jen kvalita života předtím, než natáhneš bačkory.“ Odraz chtěl promluvit, ale Church mu to nedovolil. „Drž zobák. A tady je něco, co musí být řečeno, jen pro případ, že se odtud dostanu ven. Jestli se dozvím, kdo Mariannu zabil, a jestli k tomu dostanu šanci, dřív než sám umřu, hodlám toho mizeru vzít s sebou. To je přísaha.“

Odraz znovu otevřel ústa, ale Church toho měl dost. Otočil se k zrcadlu zády, odhodlán pokračovat bludištěm v cestě za talismanem. Sotva to

udělal, ozvalo se tříštění skla a velké zdobené zrcadlo vybuchlo. Jako zázrakem ho žádný střep nezasáhl. A když se ohlédl, spatřil za vysypaným zrcadlem další chodbu, tentokrát osvětlenou blikající modrou energií země.

+ + + + +

Church vstoupil do kruhové místnosti s klenutým stropem, osvětlené safírovým světlem linoucím se ze čtyř bronzových nádob, ve kterých hořel modrý oheň. Panoval zde klid, který z něho odplavil veškeré negativní emoce. Uprostřed se tyčil mramorový podstavec s něčím, co nemohl zpočátku rozeznat; vzduch jako by se chvěl a vinil, takže tvar předmětu se neustále měnil. Postupně viděl světelnou konstrukci s podivnými, zneklidňujícími úhly, robustní kotel zčernalý ohněm, křišťálový pohár, zdobnou zlatou vázu vykládanou drahokamy. Když se přiblížil, předmět jako by ztuhl, vzduch se uklidnil a on spatřil popraskanou mísu z těžkého starého dřeva, která stěží stála za druhý pohled.

Stál před ní přemožen tíhou mýtu a symbolismu; tohle byl sen nesčetných generací.

Bylo to pro něj příliš. Bál se mísy vůbec dotknout, pouze položil ruce na mramorový podstavec. Mísa okamžitě samovolně sklouzla k němu, zastavila se v jeho dlaních a sama se mu nabídla. Dodal si odvahy a pevně ji uchopil. V tom okamžiku uslyšel vzdálený hluk tříštěného skla. O chvíli později vstoupili do místnosti zbylí čtyři; pohled na jejich ztrhané tváře Churchem otřásl.

Shavi se rozjasnil hned, jak spatřil, co Church drží. „Grál!“ Jeho hlas byl naplněn obdivem a úžasem. „A současně kotel. To—“

Vyrušil je náhlý hluk. Ruth se rozběhla k Veitchovi a praštila ho pěstí do obličeje. Muž pozpátku zavrávoral a z nosu se mu spustila krev. Ruth do něho bušila a on se bránil jejím pěstím, jak nejlépe dokázal. „Ty bídáku!“ křičela. „Tys ho zabil!“

Shavimu s Laurou se ji podařilo odtáhnou! jen s velkými obtížemi; zmítala se vzteky, klela a plivala. Veitch se posadil na podlahu a ohmatával si krvácející nos. „Pitomá huso,“ sykl, ale Church viděl, že zlost v jeho obličeji je pouze obranná.

Laura nevěřícně zírala na Ruth. „Vezměte si uklidňující pilulku. Co se to s vámi stalo - konečně něco prasklo?“

„To on zabil mého otce.“ Setřásla Lauru a Shaviho, deptaná chladem

těch slov, které v ní znovu probudily bolestnou prázdnotu, již pociťovala po otcově smrti. Nenáviděla Veitche za to, že ji znovu donutil cítit se stejné jako po jeho původním zločinu.

„On zabil vašeho otce?“ Laura přelétla pohledem z Ruth na Veitche. Nikdo nechápal, o čem Ruth mluví.

„To on byl ten pitomý, velkohubý parchant s bouchačkou, co se snažil rychle zbohatnout přepadením spořitelny.“ V Ruthině hlase syčelo opovržení. „Byl tam můj strýc a ten bídák ho zastřelil a utekl. A když můj otec zjistil, co se stalo, zabilo ho to.“

Podívali se na Veitche s očekáváním, že to popře, ale on jen hleděl do země.

„Byl to jenom starý muž!“ křičela Ruth. „Nemohl ti nic udělat!“ Hlasitě polkla. ..Chtěl jet s mou tetou do Bristolu oslavit stříbrnou svatbu. Chystali jsme večírek...“ Znovu polkla. „To, co jsi ten den udělal, zničilo naši rodinu!“

Veitch si kousal ret a mlčel.

Ruth na něho vztekle zírala, ale oči se jí už plnily slzami. Odvrátila se. Church k ní přistoupil a objal ji. Napřed kladla odpor, ale pak se o něho opřela, ačkoliv její tělo bylo stále tuhé jako blok ledu.

„Nechtěl jsem to udělat,“ řekl Veitch tiše. „Vím, že je to zatraceně ubohá omluva, ale já... Byl jsem vyděšený. Věděl jsem, že jsem tam neměl chodit. A potom jsem se otočil a myslel si, že jde po mně..“ Díval se nevidoucíma očima do podlahy. „Jestli to něco znamená, od toho dne jsem nepocítil chvilku klidu.“

„Neznamená to nic,“ odpověděla Ruth chladně.

Ostatní při tom výbuchu syrových emocí rozpačitě přešlapovali. Nakonec Church řekl: „Vím, jak se cítíš. Vím přesně, jak se cítíš. A proto tě nikdy nepožádám, abys mu odpustila. Ale v sázce je celý svět a to je důležitější než cokoliv, co se stalo nám osobně. Jestli nás teď rozdělíš—“

„Nehodlám nic rozdělovat.“ Ruth se odtáhla od Churche a podívala se mu zpříma do očí. „Nejsem pitomá ženská. Vím, co je v sázce. Vím, jakou mám odpovědnost. A zůstanu do konce.“ Vrhla tvrdý pohled na Veitche a Churche znepokojilo, co viděl. „Ale nečekej, že se budu s tím mizerou přátelit. Nečekej, že s ním budu trávit čas. Jestli dojdeme až na konec živí, postarám se, aby on nesl svou odpovědnost. A dohlédnu, aby si svůj zločin odseděl.“

+ + + + +

Vyšli ze Zrcadlového chrámu do teplé letní noci prozářené tisíci hvězdami. Vrcholky stromů províval lehký vánek. Church klopýtal po travnatém břehu s grálem před sebou tak, aby Tom viděl, co nese. Tom už byl na nohou a Churche překvapilo zjištění, že jeho obličej září úctou.

Cestou přes louky Shavi a Laura tiše rozmlouvali s Ruth, zatímco Veitch se vlekl kus za nimi, osamělý a opuštěný.

Tom přišel Churchovi naproti a chytil ho za ruku „Bojím se, že toho hocha ztratíme."

„Promluvím si s ním," odpověděl opatrně Church, emocionální rozrušení bylo příliš silné. „Nechci, aby nás vnitřně rozklížil. Pokud nemůžeme spoléhat jeden na druhého—"

„Zůstaňte zkoncentrovaný," poradil mu Tom. „Zatím jste odvedl pozoruhodnou práci. Lepší, než jakou jsem při našem prvním setkání očekával."

„To má být povzbuzení?"

„Využijte toho. Přichází jen zřídka."

Byl to záblesk humoru? pomyslel si Church. Vrhl na Toma kradmý pohled, ale jeho výraz byl neproniknutelný jako vždycky; všechny jeho emoce byly tak pevně zamčené uvnitř, až to vypadalo, jako by k němu ani nepatřily. Church měl dojem, že vždycky takový nebyl. Jeho zážitky v rukou bohů byly zřejmě tak hrozné, že citový odstup byl jediný způsob, jak přežít.

„Máte v úmyslu někdy nás seznámit se svými tajemstvími?" zeptal se. „Až přijde čas."

„Víte, my nejsme děti."

„Z pohledu bohů a v pravých mystériích vesmíru jste děti. Učíte se po životě s klapkami na očích vidět věci správně. A jako v každém učebním procesu příliš mnoho a příliš brzy by bylo jen na škodu."

„A vy jste náš učitel," povzdychl si Church. „Pro své hříchy."

„Nemůžete mi alespoň říct, co nás teď čeká?"

„Tak to je to poslední, co bych vám řekl."

Church se ohlédl na zbědovanou skupinu za sebou a pocítil příliv pesimismu. Ani jednoho by nepopsal jako hrdinu. Vlastně většina z nich vypadala na hranici použitelnosti.

Zdálo se, že Tom čte jeho myšlenky „Těžkosti člověka posílí," řekl

prostě.

Church potřásl hlavou a upřel pohled do země.

„Nepříjemným faktem života je to, že nikdo nedosáhne moudrosti, dokud neprožije bolestnou ztrátu," pokračoval Tom. „Ze všech životních zkušeností má pouze ta skutečnou alchymickou moc. Kdybychom to věděli a měli na výběr, všichni zůstaneme raději nevědomí. Přesto je ironií, že pokud tím projdeme, jsou z nás lepší lidé. Bolestná ztráta je klíč k cílevědomosti a vy tu moudrost máte v sobě. To jsou stavební kameny—"

„A vy čekáte, že zabráníme bohům, aby je poskládali do nějaké struktury?"

Tom pokrčil rameny a odvrátil zrak; Church nedokázal poznat, jestli je mrzutý z jeho poraženectví, nebo ho potvrzuje.

+ + + + +

Brzy poté došli k podzemní chodbě vedoucí zpátky do světa. U vstupu se všichni otočili a naposled se zadívali na idylickou krajinu, třpytící se v měsíčním svitu, a zhluboka se nadechli sladkého, provoněného vzduchu; ve všem byla skutečná magie.

„Zůstala bych tady navždy," poznamenala Ruth.

Tom přikývl. „Ano. V tom je to nebezpečí."

Když se vynořili na kopci, bylo těsně před svítáním, přesto měli pocit, jako by od jejich vstupu do podzemí neuplynulo víc času než něco málo přes hodinu. Ale okamžitě si všimli jemné změny: noc byla mnohem teplejší.

„Je to jako v létě," řekla udiveně Ruth.

Než sešli dolů do města, přišlo svítání, zlaté a uklidňující. Když se jen tak procházeli po hlavní ulici a čekali, až otevřou kavárnu, aby se nasnídali, u novinového stánku zastavila dodávka a ven vypadl balík novin. Church se nad nimi sklonil, aby si přečetl titulky.

„Podívejte se na tohle," řekl znepokojeným tónem.

Ostatní se shlukli kolem a viděli, že ukazuje na datum pod hlavičkou novin. Za jejich krátkého pobytu v Jiném světě uplynuly dva týdny. Bylo 1. dubna.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Pustošení

„Vy se na to díváte z úplně špatného úhlu. Tohle je klíč k věčnému mládí. Strávíte na tom místě pár týdnů a když se vrátíte, všichni budou říkat: 'Jak je možné, že jste pořád tak mladý? Jaké je tajemství vaší krásy?' Potom obejdete všechny svoje bývalé milence a zavedete řeč na jejich vrásky.“ Laura seděla s nohama na palubní desce mezi Veitchem a Shavim, který řídil. Church, Tom a Ruth seděli vzadu mezi kempinkovým vybavením, oblečením a zásobami. Objev časového rozdílu v nich zanechal nepříjemné pocity.

„Uniká vám zásadní věc,“ ozval se podrážděně Church. „Dva týdny jsou pro nás citelná ztráta. Stále musíme najít poslední talisman—“

„Přestaňte skučet.“ Laura se otočila a obdařila ho vyzývavým úsměvem. „Do konečného termínu zbývá skoro měsíc. To je dost času na tu procházku pozpátku.“ Otočila se k Tomovi. „Mimochodem, dědo, vy jste to přece musel vědět než jsme tam vlezli.“

„Ano,“ přidala se Ruth. „Proč jste nám nic neřekl? Už mě nebaví, jak si pořád necháváte věci pro sebe.“

Tom si sundal brýle a čistil je košilí. „Nebyl důvod. Museli jsme tam jít. Dříve nebo později jste na to museli přijít sami.“

„Chcete říct, že jste nechtěl riskovat, že by někdo z nás tam odmítl vejít.“ Nevrátil jí její upřený pohled.

„Je bezvadné, jak si na téhle výpravě všichni tak důvěřujeme,“ ucedila ironicky Laura, pak vyklouzla z bot a přitiskla chodidla na přední sklo.

„Vsadím se, že v téhle pozici jste doma,“ podotkla kousavě Ruth. Laura jí ukázala přes rameno vztyčený prostředník.

Church položil jednu ruku na bedýnku, kterou si vzali v obchodě s potravinami na uložení kamene, meče a kotle; připadalo mu to trochu jako svatokrádež, ale požadavek jednoduché a nenápadné přepravy byl naléhavější. V prstech téměř cítil sílu talismanů. A někdy jako by měl pocit, že k němu promlouvají nesrozumitelným šepotem vinoucím se jako pramínky dýmu kolem jeho mysli. Dílem ho to rozechvívalo úžasem, dílem mu z toho naskakovala husí kůže. „Znervózňuje mne, že ty věci

musíme nosit všude s sebou.“

„Fomoriané se jich nemohou dotknout,“ poukázal Tom.

„Seženou si někoho jiného, kdo za ně udělá špinavou práci.“ Odmlčel se. „Teď, když jsme mimo Glastonbury, znamená to, že jsme se zase stali kořistí pro Divoký hon?“

Tom přikývl.

„Raději si najděme bezpečné místo, dříve než padne noc,“ ozvala se Ruth.

„Co trochu hudby?“ Laura začala ladit rádio. Ruth jí zadržela, vytáhla z tašky kazetu a hodila ji dopředu. Laura obrátila oči v sloup, ale přesto strčila kazetu do přehrávače. Za okamžik Sinatra začal zpívat o odletu do neznámých krajin za vzrušením a romantikou.

Churchova tvář se rozjasnila. „Myslel jsem, že jsem o ně přišel!“

„Nechtěl je ani Divoký hon,“ odsekla Laura zamračeně.

Ruth se na něho přátelsky zazubila a on jí poděkoval pousmáním; to, jak ho instinktivně chápala, mu poskytovalo opravdovou útěchu. Pokud nic jiného, několik předchozích týdnů mu dalo opravdového přítele.

+ + + + +

Plamínek lucerny je vedl v jasném teplém slunci zpět na dálnici M5 a pak na sever. Dodávka jela po opravě jako nová, ale zaplacení účtu značně pustilo žilou jejich finančním prostředkům. Všichni měli kreditní karty a každý měsíc prováděli telefonický převod peněz ze spořících účtů, ale jejich rezervy nebyly nekonečné.

Shavi s Laurou tlachali na různá témata, ale Veitch stěží řekl slovo. Konfrontace s důsledky jeho činu na něho zřejmě hluboce zapůsobila, zejména se zdálo, že potvrdila jeho vlastní nejistotu. Church začal mít obavy, že Tomův odhad Veitche byl správný, a rozhodl se, že si s ním co nejdříve promluví, jen co budou mít příležitost být sami

Odbočili na M4 a zamířili do Walesu, který, jak poznamenal Shavi, byl vzhledem ke své bohaté keltské historii a spojení s artušovskými legendami nepochybně cílem jejich cesty.

„Takže tady máme téma k hovoru,“ prohlásila Laura. „Church má svůj meč, který z něj dělá velkého, mocného krále. Řekla bych, že tady ten tetovaný hoch je Lancelot a starý hipík by mohl být Merlin. Slečna Gallagherová tam vzadu se chová jako včelí královna, takže může být

Ginevra.“ Tvrdě plácla dlaní Shaviho po stehně. „Ale pořád nevím, co jsme my dva.“

„Takhle to je?“ vyhrkla Ruth se vzrušením člověka, který právě spatřil světlo. „Jsme něco jako reinkarnace—“

„Ne, to je příliš doslovné,“ odpověděl Church důrazně. „A já pořád opakuji, tohle jsou jenom příběhy. Nebyl žádný Kulatý stůl nebo kavalírští rytíři. Artuš, pokud vůbec existoval, byl keltským válečníkem—“

„To tvrdí dějepisci.“ Tom to vyslovil s mírným opovržením.

„O tom se s vámi vůbec nehodlám začít bavit.“ Church odmítavě mávl rukou. „Nutíte nás omílat pořád dokola totéž a sám nám neřeknete nic nového.“

Laura vzala hadr, kterým Shavi utíral skla, a prudce ho hodila Tomovi na hlavu. „No tak, starouši. Vyklopte to, jinak vás svážeme a potáhneme za autem.“

Pronikavě se na ni podíval a posunul si brýle.

„Bratři a sestry draků,“ uvažoval Shavi nahlas. „Nemůže to mít něco společného s Pendragonem, Artušovým přídomkem?“

Church zavrtěl hlavou. „Pendragon je směsice keltského a velšského výrazu pro nejvyššího vůdce. Původ slova nemá s draky nic společného.“

„Nebo možná,“ podotkl Tom, jako by jednal s idioty, „je to jednoduše další manifestace duality, která je v jádru všeho.“

„To znamená dvojí význam, Lauro,“ upozornila Ruth.

„No tak, Tome, tohle nám nemůžete dělat,“ protestoval Church.

„Jasně, Tome.“ Laura se rozhlížela po něčem dalším, co by se dalo hodit.

Tom si toho všiml a rychle řekl: „Asi neuškodí, když vám to teď povím. Už jste stejně téměř u toho. Nejde o reinkarnaci v doslovném slova smyslu, jak se domníváte, ale nesete si v sobě esenci toho, o čem hovoří legendy. Duši Pendragonu. Je to jemná síla, stav mysli, schopnost daná někomu, kdo brání zemi. To je pravý význam legendy.“

„Takže Artuš a rytíři jsou také metaforou duše Pendragonu?“ zeptal se Church.

„A my jsme potomci nebo něco takového?“ ozvala se zmateně Laura. Tom zavrtěl hlavou. „Země ji dává těm, kteří si ji nejvíce zaslouží. Vybírá si ty, kteří ji nejlépe ochraňují.“

„Tentokrát se ale sekla, že jo?“ Veitch se nepřestal dívat oknem ven.

„Jde o... obrovské břemeno,“ podotkl Church.

„Jasně, pokud tomu věříte,“ upozornila Laura.

„Stále jste na začátku své cesty.“ Tom prohrabával svůj tlumok a hledal plechovou krabičku s drogou. „Cesta, kterou vyznačují tarotové karty. V tuto chvíli jste všichni Blázen. Až se vynoříte na druhém konci, uvědomíte si pravý význam duše Pendragonu.“

„Ti, kteří přežijí,“ podotkl Church. Snažil se potlačit náhlý záblesk předzvěsti své smrti.

„Ti, kteří přežijí,“ souhlasil Tom.

„Tamhle se něco děje,“ přerušil je Shavi. Dodávka prudce zpomalila a Ruth, Church a Tom se přesunuli dopředu, aby viděli předním sklem. Dálnici před nimi blokovala řada sanitek. Policie řídila dopravu a odkláněla auta k nejbližšímu sjezdu. Church na pusté silnici vpředu nejasně zahlédl armádní nákladní automobily a nenápadně rozmístěné ozbrojené oddíly poblíž středu dění a na protějším náspu. „Kde to jsme?“

„Kousek za Cardiffem,“ odpověděl Shavi.

Jak pomalu popojížděli, Shavi stočil okénko a zeptal se jednoho policisty, co se stalo. „Nehoda,“ odpověděl s kamennou tváří. „Jeďte dál. A držte se vyznačené objížďky.“

„V životě jsem u žádné nehody neviděl armádu,“ poznamenal Veitch.

„Drží to v tajnosti, že ano?“ Ruth se posadila zpátky za Shaviho sedadlo. „Už vědí, co se děje. Nebo jestli to nevědí přesně, tuší, že zemi zasáhlo něco neobvyklého. Musejí to vědět. Snaží se zabránit, aby to někdo zjistil, protože by vypukla panika.“

„To je jako snažit se zastavit vlny.“ Tomův hlas byl tichý, ale slova padala jako kameny.

„Co si tedy myslíte, že se tam stalo?“ Laura náhle zneklidněla.

„Něco hodné zlého, když museli uzavřít celou dálnici,“ řekl Veitch. „Na okolních cestách to způsobí pořádný chaos.“

„Zdá se, že během těch dvou týdnů naší nepřítomnosti se hodně událo,“ pronesl chmurně Shavi.

Zařadili se do fronty vozidel. V autě zavládlo tísnivé mlčení.

+ + + + +

Ačkoliv plamínek Hledače cesty je vedl na západ, bylo těžké udržovat tento směr; zdálo se, že policie a armáda uzavřela barikádami velkou část oblasti. A přestože celou dobu poslouchali rádio, nedozvěděli se nic o tom,

co se stalo.

Právě zvažovali, že vysednou z auta a budou pokračovat pěšky, když konečně sjeli z hlavní silnice na venkovské cesty proplétající se nehostinnou zemí mezi velšskými kopci a horami. Krajina byla nepřirozeně pustá; na polích nejezdily traktory, nezahlédli žádné chodce, ačkoliv v domech se svítilo a z komínů stoupal kouř.

Mířili k jihozápadu, dokud nenarazili na jednu z hlavních turistických cest vedoucích k pobřeží. Zrychlení jízdy ukazovalo, že snaha úřadů dostat dopravu co nejdříve pryč z kraje nese ovoce. Veitch, který si vzal na starost navigaci, objevil malé městečko Builth Wells ležící před nimi v dlouhé otevřené krajině. Všichni souhlasili, že to bude dobré místo k nasycení, odpočinku a zjištění, jestli místní nevědí, co se nedaleko odtud stalo.

Ale čím byli městečku blíž, tím více si uvědomovali, že něco není v pořádku. Ani na hlavní silnici procházející městem nebyla žádná auta a jediné, co se hýbalo, byly noviny, které vítr honil po rozlehlém prostranství, kde se každý rok konal velšský zemědělský trh. Když přejížděli po starém kamenném mostě přes řeku Wye, který byl vjezdem na vlastní území města, v autě bylo hrobové ticho. Všichni s nehybnými výrazy pozorovali okolí.

„To je město duchů," poznamenal Veitch skoro šeptem.

Vjeli do systému jednosměrných ulic a projížděli po High Street. Obchody, které by v tuto denní dobu měly být plné zákazníků, byly přízračně prázdné. Na pravé straně parkovala auta, ale bylo vidět, že jsou opuštěná už několik dní. Nikde se nic nepohnulo. Shavi stočil okénko v naději, že něco uslyší, ale ticho bylo tak intenzivní, až se jim dělalo nevolno.

„Myslíte, že je evakuovali?" ozvala se Ruth. Church raději nevyslovil to, co ho napadalo.

Dojeli k téměř plnému parkovišti podél řeky a Shavi na ně vjel a vypnul motor.

„Co to děláte?" řekl Veitch. „Mohli jsme zastavit kdekoliv." Shavi pokrčil rameny. „Co mám odpovědět? V podobných situacích mě dodržování zvyklostí uklidňuje."

„Chlápek, co rád strká hlavu do písku," zažertovala Laura, ale nikomu se nechtělo vzdálit se od auta.

Church je nakonec vedl z parkoviště boční ulicí k High Street, kde se

začali dohadovat, co mají udělat.

„Probuďte se," řekla Laura. ,,Je to tu opuštěné. Jdeme drancovat."

„Přesně tohle bych od někoho s vaší uvolněnou morálkou čekala," odsekla Ruth. „Pořád je to krádež."

Veitch se vynořil z obchodu se zdravou výživou a žvýkal sýr a cibulové krekry. „Je to ještě čerstvé," oznámil. „Ať zmizeli kamkoliv, není to dlouho."

Shavi se podíval na obě strany ulice a všiml si otevřených dveří. „Kdyby je evakuovali, přinejmenším by zamkli dveře."

Přes Ruthiny počáteční námitky se rozhodli, že si vezmou nějaké čerstvé jídlo, které by se stejně brzy zkazilo. Veitch s Laurou popadli několik sáčků a vydali se s naprosto nepřiměřenou radostí, jak poznamenala Ruth, do obchodu se zdravou výživou, pekárny a řeznictví.

„Tentokrát alespoň nepotřebujete zbraň," utrousila jedovatě k Veitchovi, když procházel kolem ní.

Church a Shavi ji nechali s Tomem a sami šli prozkoumat vzdálenější část ulice. Church se rychle naučil cenit si Asiatova rychlého úsudku; Shaviho nepřehlédnutelná inteligence a schopnost zachovat si i pod nátlakem událostí chladnou hlavu mu jako by snímaly část tíhy z ramen.

„Co si o tom myslíte?" Church se zastavil a vrhl pohled na dlouhou ulici a dál až k hustě zalesněným horám kolem městečka.

„Myslím, že to, co je tam venku, začíná být čím dál odvážnější. Vesnice, malá města... zdá se, že už je nezajímají. Potíž je v tom, že nepřítel není jeden - je to kompletní existence pro nás tak neznámá, že každý kontakt je zničující."

„Dokážeme vůbec zastavit příchod téhle nové doby temna?"

„Je to svět podvědomí, nočních můr a stínů. Tyhle věci jsou vždycky silnější než jejich protivníci."

„Chcete říct, že marníme čas?"

„Děláme, co můžeme." Shavi se pousmál.

Oba si najednou uvědomili slabý zvuk, který jako by vycházel z úzké dlážděné uličky strmě stoupající mezi dvěma obchody; v tichu to znělo jako ohňostroj.

„Co to bylo?" zeptal se Church.

Oba popošli k ústí uličky. Na horním konci viděli zaparkované auto, dům a modrou oblohu; nic se nehýbalo. Church vykročil po kočičích hlavách dláždění, ale Shavi ho uchopil za paži a zadržel ho. Stáli bez hnutí asi

minutu, dokud se ten zvuk neozval znovu; nelidský, podobný hmyzímu šustění přehlušujícímu dětský pláč. Okamžik nato se mihl na konci uličky nějaký šedivý tvar. Pohyboval se příliš rychle na to, aby dokázali rozeznat nějaké podrobnosti.

„Měli bychom odtud co nejrychleji vypadnout," řekl Church.

Další pohyb; zdálo se, že je jich víc než jeden.

Utíkali zpátky po High Street. Ruth se opírala o blatník jednoho auta; sotva uviděla výraz jejich tváří, zeptala se, co se děje.

„Kde jsou ostatní?" vyštěkl Church.

„Kriminální bratrstvo je v obchodě se zdravou výživou. Tom šel tamhle do oděvů." Ukázala na druhou stranu ulice. „Řeknete mí konečně, co se děje? Je tu něco?" Odrazila se od auta a úzkostně se rozhlédla.

„Vy dva sežeňte Veitche s Laurou a běžte k autu. Já najdu Toma." Rozběhl se k oděvům a probíhal mezi stojany s oblečením do nepohody. Tom byl až vzadu a zkoušel si turistické boty.

„Jdeme," vybídl ho Church. „Na tohle není čas. Vezměte si je s sebou, jestli chcete."

Při naléhavosti v Churchově hlase se Tom okamžitě narovnal. „Fomoriané?"

„Nemyslím."

Tom nepotřeboval další pobízení. Spěchal za Churchem k východu, ale sotva se vynořili na ulici, oba zahlédli pohyb na horním konci High Street: poletující tvary, které vypadaly při kličkování ulicí téměř jako duchové.

„Vy jste expert," řekl Church. „Co to je?"

Tom se na ně na okamžik zahleděl a potom zavrtěl hlavou. „Nemám tušení. Zdejší šerý kraj byl plný různých druhů bytostí. Měl jsem jinou práci než je všechny prostudovat."

Když přebíhali přes cestu, všechny obchody náhle ožily. Tajemné bytosti se zřejmě vyhrnuly ze zadních místností, kde odpočívaly v temných koutech, a teď se rozhlížely po vetřelcích, kteří je probudili. Church zachytil záblesk zelených očí a skřípajících zubů. Projel jím šíp strachu.

S Tomem v patách utíkal boční uličkou k autu, které už Shavi nastartoval. Naskočili dozadu a dodávka se s kvílením pneumatik rozjela jednosměrnou ulicí v protisměru.

„Vidím, že jste změnil názor ohledně lpění na rutině," řekl Veitch Shavimu. Asiat se křečovitě usmál. Když vyjížděli z města, Church, Tom a Ruth se ohlédli zadním sklem na High Street, kde se teď rojilo tolik še-

divých tvarů, že připomínala vyrušené mraveniště. Tato scéna je naplnila naprostým děsem.

„Co myslíte, kam se poděli obyvatelé?“ zeptala se Ruth roztřeseně. Church s Tomem se bez odpovědi odvrátili. Atmosféra se stala ještě chmurnější a depresivnější.

+ + + + +

Když konečně dojeli ke Caimarthenu, s ulehčením se rozhlíželi po městě kypícím živým ruchem, jako by se nic nestalo. „Vypadá to, že větší města jsou dosud bezpečná,“ poznamenal Shavi. Plamínek lucerny je vedl podél řeky a pak na hlavní dvouproudou silnici k pobřeží. Projížděli mezi zelenými poli a parkovišti karavanů a ve čtyři odpoledne se objevily palmy označující vjezd do Tenby, města prázdninových rekreací.

Středověké opevněné město stojící na útesech z hnědé břidlice a tvrdého šedivého vápence nabízelo panoramatický výhled na členité pobřeží Pembrokeshiru. Pod světle modrou oblohou, na níž líně kroužili mořští racci, podřimovaly mezi křivolakými uličkami pastelově natřené penziony. Ruth vzhlédla a na okamžik spatřila i svou soví společnici klouzající nad starými taškovými střechami, i když bylo těžké uvěřit, že je sledovala až z Glastonbury nebo že se nepozorovaně dostala ven z Tír na n'Og.

Ulice byly pro dodávku příliš úzké, proto zaparkovali na Jižní pláži a pěšky prošli pěti oblouky tvořícími vstupní bránu ve vysokých kamenných zdech. Veitch se Shavim nesli bednu s talismany, zatímco Church kráčel před nimi s Hledačem cesty zakrytým kabátem tak, aby kolemjdoucí lucernu neviděli. Plamínek je vedl na Tudor Square, i v mimosezonním období plném lidí, a pak klikatou cestou k malebnému přístavu, kde se na vlnách postupujícího přílivu pohupovaly řady člunů. Church se zmateně zastavil u přístavní hráze. Plamínek lucerny jako by ukazoval na volné moře.

Po krátké diskusi se Veitch vydal na průzkum. Vrátil se už po pěti minutách a hnal je stezkou kolem malého, bíle natřeného muzea k hudebnímu pavilonu na mysu, z něhož byl výhled na pláž a na jiskřivě modré moře.

„Tamhle,“ oznámil. Ve sluncem zalité zátoce se vyhříval velký ostrov.

+ + + + +

Ostrov Caldey byl domovem řádu cisterciáckých mnichů. Pravidelné výletní čluny vyplouvaly od pevniny několikrát denně, aby si turisté mohli vychutnat osamělost - a přispět na údržbu kláštera - ale poslední člun toho odpoledne jim ujel. Neměli jinou možnost, než se do rána někam schovat a doufat, že přečkají noc v bezpečí.

Zapsali se v jednom hezkém penzionu v zadní uličce starého města nedaleko od nábřeží a využili příležitost osprchovat se a vyspat se pro změnu v posteli. Po časné večeři se Tom uchýlil do svého pokoje, kde se uvolil hlídat talismany, přestože se sám nemohl k bedně přiblížit. Ostatní se rozhodli prohlédnout si město, dokud je ještě světlo. Church okamžitě navigoval Veitche stranou, aby si s ním soukromě promluvil, zatímco Shavi, Ruth a Laura vyrazili na procházku ulicemi s čistými cukrárnami a restauracemi. Všimli si, že město působí neobvykle spokojeně, nedotčené temnými stíny, které padly na zemi. To jim všem pozvedlo ducha i náladu, přestože věděli, že tento stav nepotrvá dlouho.

+ + + + +

„Nemůžu uvěřit, že jsme se dostali tak daleko.“ Church zavřel oči a nechal si dopadat na obličej podvečerní slunce. Vdechoval slanou vůní moře nesenou chladivou brízou. Tady na pláži dokázal zapomenout skoro na všechno. Připomínalo mu to prázdniny v dětství, kdy na svých bedrech ještě nenesl žádnou zodpovědnost, a šťastné letní dny s Mariannou, než život tak totálně zhořkl. Hluboké zvuky z lůna oceánu a příboj ho tak uklidňovaly, že si absurdně teprve tady uvědomil, jak vystresovaný poslední dobou je, jak má pokleslá ramena a strnulé krční svaly. Otevřel oči a pozoroval Veitche, jak se vleče za ním, lhostejný k radostem pobytu u moře. „Když jsem se v Pozorovatelně dověděl o čtveřici talismanů myslel jsem. že je jen otázkou času, než se něco zhatí. Ale najít je bylo snadné,“ řekl a po chvilce dodal: „Poměrně snadné.“

„To proto, že na nás čekaly, jak říká Tom,“ odpověděl Veitch bez zájmu. „Měli jsme se k nim v tu dobu dostat a to se taky stalo. Na tom není nic tajemného.“

Church potřásl hlavou. „Nevěřím, že to takhle funguje. I kdyby nám byly hvězdy nakloněny, osud nepředurčil, že tyto předměty mají padnout do našich rukou. Dokázali jsme to my a nehodlám připustit, aby nám je ně-

kdo sebral.“ Jeho zrak padl na ostrov Caldey a v duchu se napomenul. „Ale pořád je ještě nemáme všechny. Stále existuje možnost, že něco nevyjde.“

„Teď mluvíte mou řečí.“

Church se zastavil a otočil se k němu. „No tak, Veitchi, přestaňte být tak zatraceně pesimistický. Nejste jediný, kdo prožívá těžké období—“

„Těžké období! Já jsem někoho zabil! To není těžké, to je přímo katastrofa! Musím s tím žít každý mizerný den a teď na to nemůžu zapomenout ani na minutu, protože je mezi námi neteř toho chudáka, takže pořád mám na očích, jak moje nebetyčná blbost zmršila život celé rodiny!“

Chtěl pokračovat v chůzi, ale Church ho hrubě popadl za rameno. Veitch instinktivně zaťal pěsti a zaujal bojovou pozici. „No tak jste selhal a cítíte se vinný. Dobře. Tak to má být. Ale sebelítost z vás dělá sobce. Teď máte před sebou mnohem důležitější úkol než se nimrat ve svých pocitech. Jestli se chcete trýznit, můžete to dělat, až tohle skončí.“

„Běžte do prdele.“ Veitch se znovu pokusil jít dál a Church ho opět pevně chytil. Tentokrát Veitch reagoval okamžitě. Tvrdě praštil Churche pěstí do brady a srazil ho do písku.

Churchovi chvíli tančily před očima černé a purpurové záblesky. Pak vyskočil a skloněnou hlavou vrazil Veitchovi do žaludku. Oba upadli. Rvali se a převalovali na písku. Nakonec se Churchovi podařilo dostat nahoru a přitlačit Veitchova ramena k zemi tak, že se nemohl pohnout.

„Nejsem žádný hrdina,“ procedil skrze zuby. „Nevybral jsem si tuhle roli. I já mám dost vlastních starostí. Ale nedovolím, aby došlo ke zkáze, jestliže proti tomu můžu něco dělat. Copak by někdo jednal jinak?“

Veitch přimhouřil oči. „Spousta lidí.“ Zahleděl se dlouze do Churchovy tváře a pak ho klidným pohybem setřásl. Když se oprášil, řekl: „Nebojte se, nehodlám utéct před svou zatracenou odpovědností. Ale potřebuju udělat něco, abych Ruth splatil dluh. Vím, že nejde změnit, co se stalo, ale musím to zkusit.“ Na chvíli se odmlčel. „Vy víte, že nejsem špatný chlap. Jenom pitomý.“

Church si promnul čelist, která ho nelítostně bolela, ale věděl, co dělá. „Ruth je chytrá. Jestli je ve vás něco dobrého, nakonec to objeví. Jenom jí musíte dát čas.“

„Jasně, dobré chování a tak. Poslyšte, omlouvám se za tu ránu. Ale měl jsem proklatě špatnou náladu.“

„Nedělejte si s tím hlavu. Příště vás natočím správným směrem, než vás vyprovokuji.“ Vytřepal si písek z vlasů a dodal: „Pojďte, najdeme nějakou

hospodu. Už jsou to věky, kdy jsem si dal pivo.“

+ + + + +

„Nádherné místo.“ Ruth se posadila na schody sochy prince Alberta a dívala se na přístav. „Lidé jsou na dovolené, tak šťastní... Nemůžu uvěřit, že by to všechno zmizelo.“

Laura vylezla na konec hlavně děla, opřela se a vyhřívala se na slunci. „Mluvme pro změnu o něčem důležitém. Jako není náš chlapec z londýnské pracující třídy k pomilování? Zajímalo by mě, kam až sahá jeho tetování.“

„Jestli se mě snažíte vytočit, vybrala jste si špatné téma,“ odsekla Ruth.

„A co vy, pane Bi?“ obrátila se Laura k Shavimu. „Zvedá vám z něj obušek?“

„Je docela přitažlivý.“ Shavi se usmál, ale ležel dál na trávě s očima zavřenýma.

„Víte, shledávám na vaší sexuální posedlosti něco patologického.“ Ruth se zlostně dívala na Lauru, ale taji ignorovala.

„Přesně tohle jsem od vás čekala, slečno Zmrzlá. Ale já nejsem posedlá jenom sexem. Mám taky ráda drogy, hudbu a techniku.“

„No, neuvědomila jsem si, že je ve vás taková hloubka.“ Ruth vstala a obcházela kolem základny sochy. „Co myslíte, že budeme muset udělat, až získáme poslední talisman?“

Shavi se posadil. „Možná to bude jasné, až dáme všechny kousky dohromady.“

„Zahlédla jsem jen záblesk z toho, co je tam venku, ale teď mám pocit, že to, co děláme, je úplně bezvýznamné. Myslíte si, že ti ostatní bohové jsou opravdu proti Fomorianům?“

„Podle mě je důvod k vážnějším starostem,“ odpověděl Shavi. „Danannové mají vypadat jako andělé. Je křesťanská mytologie založena na nich? Jsou všechna světová náboženství odrazem doby, kdy lidstvu vládli Tuatha Dé Danannové a Fomoriané? To by mohla být příležitost setkat se s naším Stvořitelem.“

Příležitost. Líbí se mi váš optimismus.“ poznamenala Ruth ironicky.

„To už je sakra těžký kalibr,“ zneklidněla Laura. „Jako by to nebylo dost zlé, i bez podobných úvah.“

„Ale měli bychom o tom přemýšlet,“ naléhal Shavi. „Naše životy po

milénia spočívají na náboženství. Jestliže je celý systém naší víry a morálky založen na lži, jsme opravdu bezmocní. Je těžké pochopit, jak by se naše společnost z takové rány vzpamatovala.“

„Ztrácíme najednou svou víru ve vědu i náboženství. Tím ztrácí duševní oporu většina lidí,“ prohlásila zamyšleně Ruth.

„Většina lidí stejně nevěří vůbec v nic,“ prohlásila Laura. „Náboženství je jenom útočiště pro žalostné mizery, a vědci se sami mezi sebou nedokážou shodnout na ničem, tak proč by jim měl věřit kdokoli jiný?“

„A to jsem si myslela, že cynik jsem tady já“ Ruth se podívala dolů na spleť uliček starého města; tak jak ho viděli odsud shora, mohli klidně být ve středověku. Přes střechy se přehnal stín mraku a ona se mimoděk zachvěla; podvědomě se pevně objala pažemi. Odnikud se vynořila myšlenka, zlé znamení: od této chvíle bude všechno horší.

+ + + + +

Church s Veitchem strávili zbytek večera uprostřed skupiny upovídaných turistů v hospodě na Tudor Square, kde našli společnou půdu prostírající se mezi jejich odlišným původem. Veitchův charakter se vyznačoval nebezpečným ostřím, které Churche znepokojovalo, ale otupoval je povzbudivý pocit loajality; a na někoho, kdo se tak dlouho pohyboval ve světě drobné kriminality, měl zjevně pevné morální zásady. Rozhodně to byly právě tyto rozpory, co z něho dělalo sympatickou postavu. Veitch mu navíc projevoval úctu, s jakou se předtím nesetkal.

„Nemůžu to dostat z hlavy.“ Veitch se zhluboka napil a zamračil se, až se mu na čele objevily vrásky. „Byli jsme k tomuhle určeni od okamžiku našeho narození? Ty sny, které mě tak zatraceně trápily?“

„Já jsem měl taky sny, i když ne tak zlé jako vy. Tedy říkám sny, ale ve skutečnosti to tak není. Kontaktoval nás Jiný svět - i když to skoro zní, jako by nám telefonoval. Řekl bych, že jsme nějakým způsobem byli bližší jejich světu, takže k nám z něj prosakovaly útržky ve chvílích, kdy jsme byli nejvnímavější.“

„Parchanti. Vděčím jim za zmatky v hlavě, ať to prováděli úmyslně nebo ne. Ale říkal jste, že v dětství vás navštěvovala ta žena z Pozorovatelny. Kdo to je, vaše patronka?“

Church o tom přemýšlel už dříve a stále nedospěl k uspokojivému závěru. „Možná, protože Danannové věděli, jak budeme důležití, a chtěli

na nás dohlédnout.“

„Strážní andělé, co? Vy šťastlivče.“ Veitch se na chvíli odmlčel, než pokračoval: „Vážně bych chtěl vědět, co k nám cítí. Vím, že vypadají trochu jako my, alespoň Danannové, ale jsou něco jako bůh, ne? Bůh a jeho andělé. A ti ostatní jsou ďábel a jeho parta.“

Churcha takový popis znervózňoval; stará výchova se mu vryla hluboko a neubránil se zachvění při takovém rouhání. „Měli bychom se vrátit,“ řekl a dopil svoje pivo. Stejně už se blížila zavírací doba a počet pijáku v hospodě se rychle snižoval. Oknem viděl, jak procházejí náměstím ke svým hotelům a penzionům, na dobu mimo sezónu jich byl slušný počet, ale pro něho stále příliš málo. Toužil po bezpečí davu. Otevřené prostory byly příliš nebezpečné.

Byli zhruba v polovině náměstí, když Veitch náhle vzhlédl a zvolal: „Co to je?“

Nad jejich hlavami přelétly malé jiskry světla doprovázené pleskáním křídel, při kterém se Churchovi vybavili netopýři za letního večera. Ale když se podíval k čisté noční obloze, pocítil záchvěv úžasu. Malé, dokonale tvarované postavičky ani mužů, ani žen, ale tak trochu obojího, létaly vysoko nad nimi na křídlech vypadajících příliš křehce, aby unesly i jejich nepatrnou váhu; světlo vycházelo z jejich fosforeskující kůže.

„Co to je?“ zeptal se zvědavě Veitch.

„Řekl bych, že obdoba duše přírody. Něco, co přimělo naše předky k domněnce, že stromy a řeky jsou živé bytosti.“

„Takže žádné problémy?“ Veitch měl ruku strčenou v kapse, kde nosil zbraň. Church mu mnohokrát chtěl říct, že proti tomu, co je ohrožuje, je zbytečná, ale pak došel k názoru, že zbraň Veitchovi dodává pocit bezpečí. Ruka zůstala v kapse a Church tušil, že Veitch zvažuje, jestli by neměl vypálit pár ran naslepo.

„Vypadají neškodně,“ upozornil Church. „Nechme je na pokoji. Někdy by nám mohli dokonce pomoct.“

„Nechci pomoc od nikoho z nich,“ odsekl nevlídně Veitch. „Chci, aby věci byly takové jako předtím.“

„Není to tak zlé,“ namítl Church. „Máme zpátky magii. Postrádali jsme ji celý život.“

Veitche zřejmě nepřesvědčil. „Proč tady tak poletují? Většina z nich se přece drží stranou, když jsou nablízku lidé.“

Teď, když se o tom zmínil, Churche napadlo, že je to opravdu zvláštní.

Znovu se podíval na poletující bytůstky, a když se jedna snesla dostatečně nízko, aby viděl její tvář, odpověď byla nasnadě. „Jsou vyděšení," řekl. „Něco je znepokojilo."

Veitch sledoval směr jejich letu zpátky. „Přiletěli odtamtud," ukázal ke Castle Hillu, kde předtím odpočívali Shavi, Ruth a Laura.

„Měli bychom se tam vrátit," uvažoval Church. Váhal mezi vědomím, jací hrozní tvorové číhají ve tmě, a touhou poznat to, co může představovat v budoucnosti problém.

Veitch už kráčel po St. Julian Street. „Budeme v pořádku, když si dáme pozor. Musíme to zkontrolovat."

Nábřeží bylo osvětlené sodíkovými lampami, jejichž světlo se odráželo od jemně zčeřeného moře. Celou oblast zahaloval klid ostře kontrastující s ruchem během dne. Budka půjčovny člunů byla zamčená stejně jako zmrzlinářský krámek a prodejna surfovacích prken u schodů na pláž. Několik světel svítilo v pokojích s výhledem na přístav, ale jakmile prošli kolem starých lázní a vykročili po stezce vinoucí se kolem mysu, všechny projevy života zmizely. Daleko po jejich levici se klidně vlnilo moře a na skály pod stanicí záchranných člunů narážel příboj. Vpravo se zvedal břeh k vrcholu Castle Hillu, příliš strmý, než aby se po něm dalo vylézt.

Church s Veitchem opatrně pokračovali po stezce. Přestože byla jasná noc, tady, daleko od světel města, vládla tma a mořský příboj přehlušoval jakýkoliv zvuk.

„Co čekáte, že tam bude?" zeptal se Veitch v ostré zatáčce, odkud nebylo vidět dopředu ani zpátky.

„Nezdá se—" Sotva ta slova vyklouzla Churchovi z úst, noc náhle proťalo hrdelní basové zavrčení, hluboké a mocné, znějící někde blízko zátoky.

„Co to bylo?" zašeptal Veitch.

Churchovi po zádech přeběhlo důvěrně známé zamrazení strachu. Ohlédl se na stezku za sebou, pak dopředu a nakonec vzhůru na strmý břeh. Ozvalo se dalšího zavrčení. „Tam nahoře," šeptl.

Stáli bez hnutí a pokoušeli se prohlédnout skrze hlodašové keře a vrby. Dech je pálil v krku. Nakonec zahlédli černou hmotu rýsující se proti obloze na hřebeni nad nimi. Veitch chtěl něco říct, ale Church ho umlčel pohybem ruky. Silueta se pohybovala pomalu a výhružně, a když pak otočila hlavu, Church zachytil děsivý třpyt rudých očí planoucích jako uhlíky.

„Černý Shuck,“ zamumlal.

Domníval se, že jeho slova nebyla hlasitější než výdech, ale zvíře najednou strnulo. K jejich uším dolehlo další výhružné zavrčení. Rudé oči se pohybovaly a pátraly.

Pes jim zmizel z dohledu a o vteřinu později zaslechli praskání porostu a dusot nohou blížící se ke stezce.

„Je to zpředu nebo zezadu?“ zeptal se Veitch a úzkostně se rozhlížel. Church potřásl hlavou. Váhali, zoufale čekali na nějaké určitější znamení, ale současně věděli, že až se jim ho dostane, bude příliš pozdě.

Nakonec Church popadl Veitche a táhl ho za roh. Vydechli úlevou, když zjistili, že pes tam není, ale jeho vrčení se stále hlasitě rozléhalo a zdálo se, že se přibližuje. Church ukázal k místu, kde svah nebyl tak strmý. „Jestli je Shuck tady dole, my bychom měli být tam nahoře.“

„Ano, ale dříve nebo později stejně budeme muset zase dolů.“

Začali šplhat do svahu, zarývali nehty do drnů a přidržovali se silnějších rostlin. Nahoře se překulili na břicho na udržovaný trávník a podívali se dolů. Church uviděl zvíře, jak hrozivě přechází po stezce tam a zpátky.

„Ví, že jsme tady,“ zašeptal ochraptěle Veitch. „Cítí nás.“

„Myslím, že víc než to.“

„No dobře, ale z toho, co jste mi řekl, jestli je tady pes, tak Divoký hon nebude daleko. Mám pravdu?“

To byla jedna z věcí, na které se Church snažil nemyslet. „Musíme se dostat zpátky k ostatním,“ řekl.

+ + + + +

Shavi, Ruth a Laura seděli v Tomově pokoji v nejvyšším patře s výhledem na střechy města. Tom ležel na posteli bledý a se staženou tváří.

„Kam mohli jít?“ Ruth neklidně přecházela po pokoji. „Jste si jistý, že se jim nic nemůže stát?“

„Už jsem vám to říkal. Dělám, co můžu. Nasměrování energií, maskování.“ Hněv v Tomově hlase se rodil z vyčerpání. „Pokud nebudou přímo v cestě, měli by být v pořádku.“

„Co když se namazali a leží někde v příkopu?“ zeptala se Laura. „Víte, jak kluci vyvádějí, když se dají dohromady.“

„Člověk by si myslel, že je napadne vrátit se do tmy,“ zakvílela Ruth.

„They never call.“ Lauřin zpěv přetékal ironií. „Poslouchejte se. Zníte

jako jejich máma.“

„Proč vy—“

„Tiše.“ Po Shaviho obličeji přelétl stín znepokojení. Z ulice k nim dolehl klapot koňských podkov, běžný všední zvuk, ale jim při něm stydla krev v žilách.

„Vidíte něco?“ Ruth věděla, že její šeptání je zbytečné, ale nedokázala se přimět zvýšit hlas.

Shavi přitiskl tvář ke sklu a pokoušel se podívat dolů. Zavrtěl hlavou. „Jenom kdybych otevřel okno.“

„Nedělejte to!“ vyhrkla Laura.

„Ani jsem nechtěl.“

Poslouchali, jak se zvuk kopyt pomalu vzdaluje, a promluvili, teprve až nadobro zanikl.

„Možná to nebyli oni,“ pronesla Ruth s nadějí v hlase. „Předtím jsem viděla mladíka, který bral turisty na projížďku kočárem.“ „Byl to Divoký hon.“ V Tomově hlase zněla rezignace.

+ + + + +

„Jak rychle se pohybuje?“ zeptal se zadýchaný Veitch. Sbíhali a klouzali ze svahu na druhé straně kopce, dokud se neocitli u muzea.

„Rychleji, než dokážete utíkat i v nejlepší formě.“ Church narazil na nějakou pěšinu a vykoukl za roh zdi starého hradu. Kdyby byl odliv, mohli by to vzít zkratkou přes pláž a nahoru po točitých schodech na ulici, kde se nacházel jejich penzion, ale nyní do útesů, na nichž město stálo, narážely vysoké vlny.

„Já jsem fit, To vy jste ten, kdo trávil čas seděním na zadku a psaním o starých kostech.“

Proběhli pod rozpadajícími se oblouky obranného opevnění hradu a opět se ocitli na nábřeží. Jenže k jejich zklamání vrčení psa nepřestalo. Church se ohlédl a měl pocit, že v dálce spatřil planoucí oči.

„Jde za námi po čichu,“ prohlásil. „Tedy asi. Ve městě, kde je hodně různých pachů, bychom se mu možná mohli ztratit.“

Ale když se rozběhli zpět k St. Julian Street, tichým městem otřáslo zatroubení rohu.

Churchovi se rozbušilo srdce. „Divoký hon. Je někde ve staré části města.“

Zatímco nejisté čekali a vrčení psa za nimi znělo stále hlasitěji, zaslechli ze St. Julian Street pomalý klapot koňských kopyt. Pouliční svítilna vrhla před pastelově natřenou fasádu domů obrovský hranatý stín, v němž Church rozeznával krutou zbraň podobnou píce, jejíž účinnost měl možnost vidět v Dartmooru. „Jenom jeden?“ podivil se Veitch. „Pokoušejí se nás vyhnat z úkrytu.“

Otočili se a utíkali kolem přístavu do uličky vedoucí k tudorovskému Merchant's House, další turistické atrakci. Churchovi hučela krev v uších. Chvíli neslyšeli nic než šplouchání mořských vln. Oba zadržovali dech a naslouchali. Church se podíval na Veitche, oba připravení vyrazit; zvedl ruku, aby ještě chvilku počkali. Jemná ozvěna kopyt se ozvala nedaleko od nich.

Church tiše zaklel. „Ještě že je tu tolik uliček k ukrytí.“

„A zahnání do kouta. Zatraceně. Jak jsem se do toho všeho vůbec mohl zaplést?“

Drželi se ve stínu a tiše se plížili k nějakým starým, vyšlapaným schodům, po kterých se dostali do další uličky. Na jejím konci leželo prázdné a jasně osvětlené Tudor Square. Znovu se zaposlouchali, ale slyšeli jen ticho.

„Mohli bychom přeběhnout náměstí,“ navrhl Veitch. „Pokud nás chytnou na otevřeném prostranství, nemáme šanci.“ Church opatrně popošel dopředu, aby měl lepši výhled, ale sotva na něj dopadlo světlo, v ústí uličky se objevil jezdec. Cítil nezemský pižmový pach zvířecího potu, viděl odlesk světla na kovových sponách a zbroji a podivný zelený třpyt jezdcovy kůže.

Jakmile jezdec pohlédl do uličky. Veitch popadl Churche za kabát a strhl ho do stínu jedněch dveří. Jezdec se chvíli díval jejich směrem a pak, když Church už už čekal, že se rozjede uličku zkontrolovat, pobídl koně a odklusal k St. Julian Street.

„Myslel jsem, že nás zahlédl,“ zašeptal Veitch.

„Na druhé straně cesty kousek od knihkupectví jsem si všiml jedné uličky. Kdybychom se do ní dostali, můžeme prokličkovat zadem k penzionu.“

Obezřetně se přikradli na konec uličky, aby obhlédli scénu. Náměstí bylo zase prázdné.

„Zřejmě na nás čeká za rohem,“ poznamenal Church. „Potřebujeme rozptýlit jejích pozornost.“ Veitch vytáhl zbraň a držel ji u boku; zdálo se, že ji stále nosí s sebou bez nejmenších zábran. „Co s ní hodláte dělat?“

zeptal se znepokojeně Church. Veitch popošel před Churche, zvedl pistoli, namířil na výlohu obchodu na horním konci náměstí a plynulým pohybem vypálil. Hřmění výstřelu se smísilo s pronikavým zvukem tříštícího se skla a ječením poplašného zařízení. Okamžitě zaduněly podkovy koní Divokého honu. Jezdci se vyřítili ze St. Julian Street a hnali koně k obchodu. V pouličním osvětlení se leskly srpovité hroty jejich kopí.

Jakmile se jezdci prohnali kolem nich, rozběhli se. Veitch byl mazaný; vytí poplašného zařízení zamaskovalo zvuky jejich kroků.

Ale sotva vběhli na ulici, za jezdci následoval automobil jedoucí tak rychle, že je málem srazil. Uvnitř seděli čtyři mladíci, tváře zrudlé velkým množstvím vypitého piva. Řidič se jim na poslední chvíli vyhnul. Vztekle na ně zaječel otevřeným okénkem a pak zatroubil na klakson. Church okamžitě věděl, že tato nečekaná smůla je jejich konec. Koutkem oka viděl, jak Divoký hon zastavil koně a na místě je otočil. Veitch to musel vidět také, protože nezpomalil ani na okamžik, místo toho přeskočil přes kapotu auta na druhou stranu.

Church byl příliš blízko zadní části vozu, aby ho napodobil, ale Veitchova akce byla příliš na hochy v autě. Vyvalili se ze dveří, tváře zkřivené vztekem, zaťali pěsti a se silným velšským přízvukem začali chrlit hospodské nadávky. Jeden z nich se rozehnal pěstí po Churchovi a ten musel uskočit dozadu, aby uhnul ráně.

„Dělejte!“ zavolal Veitch, jako by bylo v Churchových silách uposlechnout.

Jezdci byli téměř u něho. Čistě instinktivně se vrhl za jedny z otevřených dveří auta a úplně tím opilé mladíky zaskočil. Lovec zvedl kopí a z blatníku auta vylétl roj jisker.

To vyvolalo silný výbuch nevole. Řidič vykročil vpřed a hodil po jezdci téměř plnou plechovku piva. Narazila do jezdcova ramene a levné pivo se rozlilo po cestě.

Church vykřikl: „Ne! Zabije vás!“ Další z mladíků ho prudce kopl do nohy. Church se zapotácel, ochromený spíše šokem než kopancem. Při tom se ocitl napůl v autě.

Pokoušel se mladíky znovu varovat, ale bylo příliš pozdě. Jezdec se rozjel, bodl kopím a současně táhl vzhůru. Krev smíšená s pivem zvolna odtékala do strouhy.

Zbylým třem mladíkům uvízl křik v hrdlech. Vzápětí však k Churchovu úžasu zaútočili na jezdce. Vrhli se bezhlavě k němu a snažili se kopanci

zasáhnout jeho koně. Church netoužil vidět, co bude dál. Vyhrabal se z auta, překulil se po asfaltu, vyskočil na nohy a rychle utíkal za Veitchem do postranní uličky.

Zahnuli do Cresswell Street a doufali, že je povede podél pobřeží, kde se budou moct ztratit ve změti středověkých uliček a doběhnout k penzionu, jenže jejich plán téměř okamžitě selhal. Od moře přicválal jeden z jezdců a zatarasil dolní konec ulice, zatímco na opačném konci se objevil druhý, oba se vztyčeným kopím, připravení lovit je jako lišky.

„Nahoru," zachraptěl Veitch.

Churchovi trvalo zlomek vteřiny, než pochopil, co mu říká, ale pak se rozběhl za ním a nechal si pomoct na střechu nějaké garáže. Pak se sehnul a vytáhl Veitche za sebou nahoru. Stačili to jen tak tak; vzápětí se do zdi zabodlo kopí takovou silou, že to bylo neuvěřitelné i u Pekelných jezdců. Stěna staré budovy jim nabízela dostatek děr pro zachycení nohou a rukou, dokud se nedostali k první příčce požárního žebříku, po kterém vylezli na střechu domu. Přelézt přes vysunutý okap byl nepříjemný zážitek a v jednom okamžiku měl Church dojem, že celá konstrukce povolí a svrhne ho na tvrdou dlažbu.

Nakonec však oba leželi na zádech na tmavých břidlicových taškách, zírali k obloze a zoufale se snažili popadnout dech. Dole pod nimi nepřetržitě klapala kopyta.

„Nehodlají odjet," poznamenal zbytečně Veitch.

„Můžeme tady zůstat až do svítání. S prvním světlem odejdou."

„Myslíte si, že nás tu takhle nechají sedět? Mimochodem neříkal jste, že jste je předtím viděl nahoře na obloze?"

Churchovi se vybavil pohled na přízračné jezdce mezi mraky po útoku Černého Shucka v motorestu, ale tehdy to vypadalo více na přechodnou fázi vyvolanou ranními paprsky slunce. Zavrtěl hlavou. „Kdyby mohli, tak už by to udělali."

Nakoukl přes okraj střechy. Dole už se shromáždili i ostatní Lovci a v jejich středu se tyčila impozantní postava Erl-Kinga. Koně frkali jako traktorové motory a neklidně přešlapovali na místě. V oknech bytů s výhledem na ulici se pohnulo několik záclon, ale nikdo se moudře nepustil do hlubšího průzkumu.

„Kdyby se dokázali nějak dostat sem nahoru, myslím, že už by to udělali," řekl, ale neuklidnilo ho to.

Měl k tomu dobrý důvod. Erl-King zvedl ke znetvořeným ústům roh a

dlouze a tklivě zatroubil. O vteřinu později mu odpovědělo naříkavé zavytí psa; nikoliv Černého Shucka, jak Church poznal - bylo příliš vysoké a slabé - a hned nato se k němu připojilo zuřivé štěkání. Znělo strašidelně; skoro připomínalo lidské hlasy.

Do minuty dorazila smečka, přihnala se uličkou vedoucí k Tudor Square, připravená k poslednímu stadiu Lovu. Churchovi se při pohledu na démonická rudobílá psiska, která se rojila mezi nohama koní jako hmyz, zastavilo srdce.

Erl-King jim dal nějaký tichý příkaz a pohled, který se následně naskytl, zadrhl Churchovi dech v hrdle. Psi lezli na budovu; nepřirozeně lehce vyskakovali na střechu garáže, na okenní parapety, někteří dokonce jako by lezli po fasádě.

„Kristepane!“ Veitchův obličej byl stejně bílý jako srst na psích hřbetech. Jak se psiska blížila, výhružně cvakala blýskajícími se zuby ostrými jako jehly.

Church s Veitchem se stáhli od okraje střechy a divoce se rozhlíželi po nějaké únikové cestě. Kolem nich se rozprostíraly taškové střechy všech možných tvarů a sklonů odpovídajících stáří budov, ale zřejmě existovala jediná možná cesta: dál do středověké části, kde byly uličky natolik úzké, aby se daly přeskočit.

Veitch běžel vpředu, klouzal a zakopával na taškách. Church byl rád, že už dlouho nepršelo, jinak by nejspíš brzy spadli. I tak byly okapy nepříjemně blízko. Church nikdy neměl problémy s výškami, ale teď, když se při přeskakování z jedné střechy na druhou podíval dolů do ulice, hrudník se mu svíral strachem. Každým okamžikem čekal, že se mu závratí zatmí před očima a udělá chybný krok.

Lovci dole sledovali jejich postup, připravení vrhnout se na kořist, kdyby některý z nich uklouzl. A za zády slyšeli škrábání drápů, jak psi přelézali přes okapy na střechy. Věděl, že je rozumnější se neohlížet, ale nemohl si pomoct. Psi se valili na střechu jako vlna, skvrny bílé srsti zářily v měsíčním svitu jako přeludy. Nenávistně cvakali čelistmi a vrčeli. Churche udivilo, jak Veitch dokázal soustředit pozornost pouze na útěk. Když byly střechy před nimi přerušeny ulicí, jednoduše o pár kroků couvl, rozběhl se a skočil; dopadl na protější střechu a nějak se na ní dokázal udržet.

Otočil se a zařval na Churche: „Dělejte! Už jsou skoro u vás!“

Church se podíval do hluboké propasti ulice a okamžitě věděl, že udělal

velikou chybu. Jediná možnost, jak ovládnout závrať, bylo zavřít oči a skočit naslepo. Vtom zaslechl prudké cvaknutí zubů za patami a bez dalšího váhání se vrhl vpřed. Několik okamžiků mu kolem uší hvízdal vítr a srdce se mu tlačilo do krku, pak se jeho nohy dotkly protější střechy. Ale jeho úleva zmizela, když si uvědomil, že si skok špatně načasoval; zoufale mávaje pažemi se začal kácet dozadu.

Veitch se natáhl, popadl ho za kabát a na poslední chvíli ho strhl k sobě. Oba se svalili na tašky.

„Příště se snažte mít otevřené oči," vyštěkl Veitch.

Church koutkem oka zahlédl psy skákající přes mezeru. Rychle lezl po šikmé střeše za Veitchem. Několik prvních psů nedoskočilo a s vytím spadli dolů do ulice, ale dalším se podařilo zachytit se o okap a nějak se vytáhli na střechu.

Churchovi docházel námahou a strachem dech. Psi byli neúnavní. Slyšel skřípání jejich zubů tak blízko, že kdyby se zastavil jen na vteřinu, dostali by ho. Veitch vpředu snadno přeskočil přes další ulici, ale Church měl potíže vůbec se na strmé střeše udržet. Přesto ho na okamžik zaplavilo ulehčení, protože poznal blok domů, ve kterém se nacházel jejich penzion.

Neměl čas zastavit se, aby si dobře načasoval skok. Jeden ze psů se mu málem zakousl do nohavice a jeho zuby cvakly tak blízko, že ucítil na lýtku závan vzduchu. Odrazil se od střechy, ale uklouzla mu noha a ztratil rovnováhu. Znovu zavřel oči a nějakým zázrakem se mu podařilo zachytit se prsty za okap, který hrozivě zapraskal.

Veitch se mu rozběhl na pomoc, ale než se dostal k němu, kotvení okapu se vytáhlo ze zdiva a Church padal, stále se drže tenkého plechu.

To mu zachránilo život. Okap přibrzdil jeho pád natolik, že byl nárazem na dlažbu pouze na okamžik omráčen. Ale když otevřel oči, byl ze všech stran obklopen Divokým honem.

Koňská kopyta dusala nebezpečně blízko, a když zahlédl ostré zuby koní, blesklo mu hlavou, jestli jim Lovci nechtějí dovolit, aby ho sežrali zaživa. Pak ale Erl-King sesedl a přistoupil k Churchovi s nehybnou tváří a planoucíma rudýma očima. Rozkročil se nad ním a přitiskl mu hrot srpu na hruď; ostří bylo tvrdé a ledově studené i před látku kabátu.

Pomalu se sklonil tak blízko, že Church zřetelně viděl každou šupinu a kostní výčnělek v jeho tváři; připomínal mu tím Fomoriany, ale současně byl nějak jiný. V jeho očích nebylo nic, co by Church dokázal pochopit; byly cizí, nemilosrdné.

Pak se opakovalo totéž co v Calatínově mučírně: v blízkosti smrti se ho zmocnil zvláštní klid. Zavřel oči a pocítil rychlý pohyb na hrudi, jak kopí prořízlo kabát i jeho kůži.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že není mrtvý. Když otevřel oči, viděl, že má kabát a košili rozříznuté a na hrudi má vyrytý štípající krvavý kříž. Ale kupodivu žádné vážnější zranění neutrpěl.

Nadzvedl se na loktech a nechápavě pozoroval, jak Erl-King nasedá na koně a vede jezdce na konec ulice. Tam znovu zatroubil na roh. Psi se hrnuli ze střech dolů a shromažďovali se za Lovci.

Erl-King se na okamžik ohlédl. Churchovi pod jeho pohledem ztuhla krev v žilách. Pak pobídl koně a Divoký hon odcválal s vyjící smečkou v patách. Do minuty byly ulice města prázdné a tiché, jako by Divoký hon nikdy neexistoval. Jakmile hrozba zmizela, uvolnila prostor pro šok a bolest. Church se v bezvědomí zhroutil na dlažbu.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Visící hlavy

Veitch slezl ze střechy, neschopen pochopit, co se vlastně stalo. V okamžiku, kdy viděl Churche sklouznout dolů, nepochyboval, že život jeho přítele skončil; když už ne v důsledku samotného pádu, postarají se o to Lovci. Místo toho Church ležel na opuštěné ulici sice v bezvědomí, ale živý. To nedávalo smysl.

V obavách, že se Divoký hon znovu vrátí, rychle zkontroloval, jestli Church nemá vážné zranění, a pak ho donesl k penzionu. Majitel podezíravě pozoroval, jak ho vynáší po schodech, ale nijak to nekomentoval; zažil už horší věci.

Ostatní čekali v Tomově pokoji, šťastní, že se Church s Veitchem vrátili, a současně rozzlobení, že tak neučinili dříve. „Typické testosteronové myšlení," ušklíbla se Laura. „Zůstaňme dlouho do tmy a ukažme, jak jsme stateční."

Zatímco Shavi ošetřoval zranění na Churchově hrudi, Veitch se pokusil vysvětlit, co se udalo. Tom pozoroval scénu z postele a mlčel.

„Oni se vás báli?" Ruth vypadala vyčerpaně, na pokraji zhroucení.

„Chtěli vás postrašit," nabídl Shavi možné vysvětlení. „Bylo to jen předvádění síly."

„Snad." Church se snažil ignorovat bolest na žebrech. „Ale myslím, že spíš neměl dovoleno mě zabít."

„Jak to myslíš?" Ruth poklekla vedle něho a upřeně se mu dívala do tváře.

„Jejich instinkt jim velí lovit, což také dělají, ale když mají zabít, nedotáhnou to do konce, protože Fomoriané nás chtějí živé." Zavřel oči a opřel se v křesle; hlava se mu pořád točila. „Fomoriané se nemohou dotknout talismanů, pokud nejsou v něčem zabalené. Vědí, jak jsou tyhle předměty nebezpečné—"

„—proto chtějí, ať odvedeme špinavou práci a najdeme je, a potom si je od nás vezmou," dokončila Ruth. „Jenom nás využívají."

„Ze stejného důvodu nám dovolili uniknout z toho dolu," pokračoval Church. „Nechápal jsem, proč nepostavili kolem kamene a Hledače cesty

hlídky, když jsou tak cenné. Došli jsme k nim tanečním krokem, vyzvedli je a zase odtančili zpátky. Gratulovali jsme si, jak jsme to skvěle zvládli, zatímco oni seděli a chechtali se.“

„Ale ten Vraní chlápek nás přece chtěl doopravdy zabít,“ namítl Veitch nechápavě. „Ten to nijak neflákal.“

„Ano, ale Tom říkal, že mezi nimi probíhá boj o moc. Mollecht se možná pokouší zhatit Calatínovy plány tím, že nás zničí.“ Church se podíval na Toma, jestli k tomu něco neřekne, ale ten se jen obrátil na záda a zakryl si oči paží. Zdálo se, že se chvěje jako v horečce.

„Takže se mezi sebou rvou, podobně jako Borgiové nebo tak.“ Ruth zamrkala, aby odstranila zbloudilou slzu. Church ji chtěl povzbudit dotekem ruky, ale odtáhla se a odmítavě zavrtěla hlavou. „A po celou tu dobu, když jsme tvrdě bojovali o svá malá vítězství - nám to jenom dovolili. Vůbec jsme nevítězili.“

„Iluze svobodné vůle.“ Shaviho slova zněla trpčeji, než zamýšlel.

„Ženou nás jako stádo.“ Ruth se slepě podívala k oknu, uzavřená ve svých myšlenkách.

„Stále nejsme o nic blíž k pochopení jejich konečného cíle.“ Shavi dokončil čištění Churchovy hrudi; řezné rány nebyly příliš hluboké. „Zdá se, že jsou dobře organizovaní. Jsou silní. Mohou se dát do pohybu kdykoliv.“

„Viděl jste je,“ poznamenal zachmuřeně Veitch. „Má proti ním někdo nějakou šanci? Policie, armáda - k smíchu. Za jediný den bude po všem.“

Church sebou cukl bolestí. „Pak tedy doufejme, že se nám podaří přivolat zpátky Dananny, a nechme to na nich.“

Laura si udělala šálek černé kávy. „Takže čas opravdu si začít dělat starosti nastane ve chvíli, kdy vyzvedneme poslední kousek. Pak budeme zase kusy k odstřelu.“

Nikdo nepromluvil. Atmosféra v pokoji ztěžkla neklidem, když se myšlenky všech obrátily k následujícímu dni.

+ + + + +

Poté co se ostatní odebrali do postele, Church dál seděl v křesle poblíž okna a pozoroval tmavé vlny na hladině moře. Po chvíli vytáhl Černou růži, aby mu poskytla určitou útěchu. V jeho mysli představovala přímý kanál k Marianně a všemu, co pro něj znamenala, všemu, co mu vzala s

sebou. „No tak,“ zašeptal. „Řekla jsi mi své jméno, když jsem tě našel poprvé. Pověz mi něco dalšího.“

Bylo to dětinské a sám nevěděl, co si od toho slibuje - Marianna uslyší jeho hlas, přijde k němu a dá všechno do pořádku? - ale v tichu zvonícím po jeho slovech se cítil ještě sklíčeněji. Právě tehdy si všiml tenké bílé vrstvy na okrajích jednoho z okvětních plátků, která vypadala jako jíní. Chtěl ji setřít a na špičce prstu mu ulpěl neuvěřitelný chlad. Zneklidnilo ho to tak, že když konečně usnul, zdálo se mu o lidech zmrzlých v navátých, bělostně čistých závějích sněhu.

+ + + + +

Ráno bylo jasné a teplé. Probudil je křik racků kroužících na čisté modré obloze a uklidňující zvuk vln omývajících zlatý písek. Stále v poraženecké náladě se shromáždili v Tomově pokoji. Churchův zrak padl na obrazovku televize, tiše puštěné v pozadí. Zvedl dálkový ovladač a zesílil zvuk vysílání místního zpravodajství. Na obrazovce zrovna policie a armáda odkloňovaly dopravu a oni okamžitě poznali nehodu, s níž se setkali na M4.

„—oblak toxických plynů, který unikl z továrny Pearson Solutions na ostrově Barry, se už rozptýlil. Rozsáhlá operace záchranných služeb zajistila, aby tisíce obyvatel zůstalo ve svých domovech, zatímco další byli z rizikové oblasti evakuováni. Akce byla úspěšná—“ Church znovu ztlumil zvuk a odhodil ovladač na křeslo.

„Věříte tomu?“ zeptal se Veitch.

Church se najednou cítil nesmírně unavený, aby o tom vůbec přemýšlel. „Kdo ví?“

Laura rezolutně potřásla hlavou. „Víte jak se pozná, že novinář lže? Pohybuje rty.“

Všichni poskočili, protože z reproduktorů televizního přijímače zazněl výbuch šíleného smíchu, pak přístroj zasyčel a obrazovka zčernala. Shavi si všiml, že zhasl i displej digitálního rádiobudíku. „Technologický výpadek,“ oznámil.

Ruth tiše zaklela. „Já to nechápu,“ ozval se Veitch. „Copak ti parchanti všechno vypínají a zapínají, jenom aby nás vytočili?“

„Myslím,“ přemýšlel nahlas Shavi, „že si svět hledá metodou pokusů a omylů nový status quo.“

Veitchova tvář dávala najevo, že taková vyhlídka ho štve ještě víc.

„Nejvyšší čas prodat počítač a mobil," prohlásila Laura. „Než budou před sekáči moc velké fronty."

+ + + + +

Proud v síti se obnovil v době snídaně, kterou téměř mlčky konzumovali v restauraci. Pak vzali talismany v bedýnce a vydali se na nábřeží, kde se připravoval k vyplutí první člun na ostrov Caldey. Byli prvními cestujícími na palubě, i když se k nim brzy připojil manželský pár s dvojčaty předškolního věku. Moře bylo klidné a člun se jen mírně pohupoval. Jakmile projeli kolem skalnatého ostrova St. Catherine s viktoriánskou pevností, objevil se v zátoce Caldey vzdálený asi pět kilometrů, zalitý sluncem a porostlý zelení.

Zhruba v polovině cesty jedno z dvojčat, které se dívalo do zčeřených vln, náhle vzrušeně zvolalo: „Mami! Někdo tu plave!"

Matka se zasmála a něžně pohladila dítě po vlasech. „Někdy sledují čluny delfíni, zlato. Teď pěkně seď, ať se nepřidáš k nim." Hoch protestoval, dokud ho nezklidnil přísný pohled otce.

Veitch se nenápadně podíval přes okraj člunu. Nechtěl ostatním ukázat, že se zajímá o přírodu. Překvapilo ho zjištění, že chlapec má pravdu - něco tam skutečně plavalo. Přesněji několik lidí, přestože obrysy jejich postav byly zkreslené vodou. Veitch jich napočítal pět ponořených několik stop pod hladinou. Zdálo se, že nemají žádné potápěčské vybavení, ačkoliv zůstávali pod vodou nepřirozeně dlouho a plavali rychleji, než kdy někoho viděl; nedělalo jim potíže udržovat tempo s člunem.

Už na ně chtěl upozornit ostatní, když se dva z plavců vynořili a on zažil další překvapení. Byly to ženy, odvážně odhalené do pasu, ale jejich pokožka měla nazelenalý odstín téměř shodný s vodou a oči byly větší než je běžné a jemně zešikmené. Od pasu dolů měly šupinaté ocasy opatřené dlouhými průsvitnými ploutvemi jako u žraloka křídlatého. Jak se ve vodě otáčely a převalovaly, plavaly za nimi nádherné modré vlasy. Veitch zahlédl na jejich krku těsně pod ušima žábry.

Přes svůj exotický vzhled byly nápadně krásné. Už chápal, jak dokázaly uhranout dávné námořníky tak, že se za nimi vrhali do vln a tonuli. Jedna z žen zjistila, že se na ně dívá, a vystoupila těsně pod hladinou, kde se přetočila na záda a usmála se na něho tak sladce, že se téměř rozplynul.

Vrátil jí úsměv, což ji zřejmě potěšilo. Našpulila plné rty a poslala mu vzdušný polibek, než se vrátila ke svým družkám.

„Na co se díváte?“ zeptala se podezíravě Laura. „Chcete tam skočit?“ Veitch se usmál i na ni, což ji viditelně překvapilo. Chvilku zvažoval, že by měl říct ostatním, co viděl, ale pak se rozhodl to neudělat. Bylo to jeho pár vteřin zázraku, soukromý fantastický zážitek, který si s sebou ponese navždy.

+ + + + +

Poté co člun přirazil ke starému betonovému molu, skupina se vydala klikatou stezkou z malé pláže k parku, který se rozkládal před bílými zdmi a sluncem vybledlými oranžovými střechami kláštera.

„Ať ty talismany ukrýval kdokoliv, měl zálibu v náboženských místech, nemyslíte?“ pronesla zamyšleně Ruth. „Pohanská. Keltská. Křesťanská. Dost různorodý výběr.“

„Myslíte, že to něco znamená?“ zeptal se Veitch.

„Zaručeně!“ ušklíbla se Laura. Veitch k ní vyslal temný pohled.

Pokračovali po cestě kolem svatyně a pak Hledač cesty ukázal náhle na západ. Chodníky vedoucí tím směrem byly méně vyšlapané a terén hustěji porostlý stromy a kravinami Horko působilo téměř klaustrofobicky a i přes množství ptáků štěbetajících ve větvích kolem nich létala spousta mušek. Na všechny dolehlo tíživé očekávání. Řezné rány způsobené Erl-Kingem Churche štípaly i svědily a Černá růže ve vnitřní kapse jako by mu sahala ledovými prsty na srdce.

Zužující se stezka je nakonec dovedla k opuštěné pláži ukryté v malé zátoce. Shavi se zastavil mezi modrozelenými a žlutými břehy porostlými kručinkou a zastínil si oči před odrazem světla od jiskřících vln. „Nádhera,“ řekl.

„Tak si to vychutnejme.“ Church zalétl pohledem k Tomovi, který si utíral kapesníkem čelo. „Je vám dobře?“ Tom přikývl, ale bylo vidět, že není ve své kůži.

Church šel v čele a vedl je po klikatící se pěšině dolů k pláži. V polovině cesty si uvědomil, že plamínek lucerny ukazuje k lesu rostoucímu na okraji svahu strmě spadajícího do moře. Husté kapradí a ostružiní svědčilo o tom, že tady už dlouho nikdo nebyl. Ukázal směrem ke stromům.

„Jestli je ten oštěp tak důležitý, sotva ho nechali jen tak v lese, kde ho

může najít kdekdo.“ Veitch už byl v pohotovosti a pátral v okolní krajině po jakýchkoliv známkách nebezpečí.

„Kdekdo ho najít nemůže,“ ozval se Tom.

„Tak to máme štěstí.“ Church vykročil kupředu hustým porostem.

Asi tři metry od prvních stromů si povšiml náhlé změny tlaku a teploty vzduchu, jako by prošli stěnou neviditelné bubliny. V ústech cítil kovovou pachuť a v nose bizarní vůni kávy. Jakmile došel ke stromům, naježily se mu chloupky v týle.

„Tamhle probleskuje něco světlého,“ ukázala znepokojeně Ruth.

Church se snažil prohlédnout mezi větvemi, ale nedokázal nejasné obrysy rozpoznat. Netušil, co by to mohlo být.

„Doporučuji opatrnost,“ řekl Tom.

„Co kdybyste nám ještě poradil, že máme dýchat?“ poznamenala Laura sarkasticky.

Church zvolna postupoval kupředu s očima pevně upřenýma do tmavých stínů mezi stromy. Když byli dost blízko, aby cítili vůni listí, konečně rozeznal nejasně světélkující koule připomínající lampióny zavěšené na větvích.

„Můj bože!“ vydechla Ruth, dříve než mohl něco říct.

Na pokroucených úponcích visely lidské hlavy s otevřenýma očima i ústy, některé čerstvé, jako by tam visely od včerejška, jiné s kůží zelenou jako listí, které je stínilo. Mužské, ženské, staré i velmi mladé.

„Mondo disgusto!“ Laura si pevně stiskla nos.

„Keltové uctívali lidské hlavy. Považovali je za zdroj magické moci. Takhle vždycky vystavovali hlavy nepřátel.“ Church se zastavil v rozpacích, jestli mají pokračovat.

„Nemáme na vybranou,“ ozval se Shavi, jako by četl Churchovy myšlenky.

Church zaťal zuby a vkročil do stínu. Zápach hlav byl v horkém ranním slunci velmi výrazný; zakašlal a snažil se zadržet dech. Ostatní si zakryli ústa a Ruth neměla daleko ke zvracení.

Church měl pocit, jako by se ocitli v jiném světě. Světlo tady nebylo úplně v pořádku a všechno v něm vypadalo zkresleně. Stíny byly příliš hluboké, aby dobře viděli, kudy jdou.

„Marianna měla románek.“

Church strnul. Hlas zněl drsně, jako by nepromluvil dlouhé dny. Pomalu se otočil. Hleděl do tváře skvrnitě zelené hlavy. Dívaly se z ní mrtvé oči.

Ale rty se chvěly a formovaly další slova, aby ho trýznily. „Zabila se, protože ti to nedokázala říct.“

„Neposlouchejte to!“ poradil mu Tom zezadu. „Lži vás mají svést z cesty! Jsou to myšlenky vytažené z vašich vlastních myslí!“

„Proč nikdy nejdete vpředu?“ zlobil se Church.

„Tvému strýci vypadla střeva z břicha,“ oznámila hlava, kolem které procházela Ruth. „Ryan se smál, když to viděl.“ Ruthiny oči se zalily slzami. Pak se prudce otočila k Veitchovi. Ten zavrtěl hlavou, ale nenávist v jejích očích tím nerozptýlil. Sklopila hlavu a pokračovala v chůzi.

Zazněla další slova. Church některá slyšel, ale dělalo se mu nevolno a jediný způsob, jak mohl pokračovat v cestě, bylo zacpat si uši. Hlavy byly všude. Les byl zřejmě mnohem větší, než vypadal zvenčí, a odporné dekorace visely snad z každé větve. Church přemýšlel, jestli je to úroda nasbíraná po nějaké obrovské krvavé bitvě. Čím hlouběji do lesa postupovali, tím stromů přibývalo. Hlavy visely tak hustě, až se otírali o mrtvou kůži a rozhoupávali je jako ozdoby na vánočním stromku. Slova zaznívala v děsivém šepotu ze všech stran, zdůrazněná občasným výkřikem nebo zavytím, při nichž jim tuhla krev v žilách. Nakonec se zdálo, že je dusivé vlny hluku útočící na jejich duše nadobro utopí.

Ale jejich odhodlání je přes mnohé duševní zranění nutilo pokračovat. Pak jako by se něco zlomilo, jako by si hlavy nebo to, co je řídilo, uvědomily, že jejich taktika nezabírá. Hlava nejblíže k Churchovi se náhle sama od sebe pohnula a zaťala čelisti do jeho paže. Vykřikl bolestí a divoce se ji snažil setřást, ale držela pevně a stisk čelistí sílil. Už si myslel, že mu vyrve kus masa, když Veitch vytáhl pistoli, přiložil hlaveň hlavě ke spánku a zmáčkl spoušť. Churche postříkala tříšť kostí a mozku a čelist odpadla na zem.

„Ježíši!“ zaječela Ruth. „Vy pořád ještě máte tu zatracenou zbraň!“

Ale na odpověď nebyl čas. Všechny hlavy začaly pronikavě křičet a otevírat čelisti, skřípat ostrými polámanými zuby a chňapat po každém v dosahu. Bylo jich tolik, že mezi nimi skoro nezbývalo místo; zaváhat znamenalo nechat si strhat v krvavých cárech maso z kostí.

Church sehnul hlavu a vyrazil vpřed. Ostatní ho následovali, přitom hlasitě nadávali a odráželi hlavy jako boxovací pytle. Po několika metrech měli odhalené části těla pokryté krví.

Když už všichni pochybovali, že budou schopni přežít další krok, náhle se ocitli v části lesa, kde půda byla pokryta vysokou vrstvou listí a bláta a

stromy postrádaly své groteskní ozdoby. Jakmile vkročili do širokého kruhu, všechny hlavy okamžitě znehybněly, jako by někdo otočil vypínačem.

Zelenou klenbou prosvítalo slunce a jako reflektor namířený na jeviště ozařovalo uprostřed otevřeného prostoru malý kruh. A v tomto osvětleném středu leželo něco jako dlouhá hůl, složitě vyřezávaná drobným neznámým písmem.

„To má být oštěp?“ zeptal se Veitch. „A kde je funkční konec?“

Church viděl, že Veitch má pravdu; na jednom konci hole byl zářez zjevně určený pro hrot. „Myslel jsem, že tímhle to skončí,“ poznamenal zklamaně.

„Zbytek oštěpu bude někde poblíž, ale ne v bezprostředním sousedství,“ řekl Tom. Sundal si brýle a otíral z nich stříkance krve. „Oštěp má jako zbraň obrovskou moc a obě části musely být kvůli jeho bezpečí odděleny. Ale v určité vnitřní rovině jsou obě části stále spojené a proto nemůžou být schovány příliš daleko od sebe.“

„Vy máte vždycky na všechno odpověď, jenže ne tu, kterou skutečně potřebujeme,“ poznamenal chladně Church. Zvedl oštěp, který jako by mu v rukou zpíval, a prohlížel si podivný nápis. „Vypadá to na ogamové písmo.“

„Arabské,“ opravil ho Shavi. „Vidíte ty kudrlinky?“

„Ne, ty nevidím,“ odpověděl Shavi.

„Řečtina,“ nadhodila Laura, která se prodrala mezi ně.

„Ne, to je určitě azbuka,“ prohlásila Ruth.

Church zavrtěl hlavou a potěžkal oštěp v ruce. „Co s tím uděláme? Do bedny se nevejde.“

„Ponesete ho,“ napadlo Shaviho. „Může to být klidně turistická hůl.“

„Ale co když ho poškodím?“

Tom pohrdavě zafuněl.

„No dobře,“ souhlasil Church, „to bylo hloupé. Vypadá to na hodně staré dřevo, ale není. Přečkalo milénia a myslím, že je pravděpodobně nezničitelné. Ale pojďme odtud.“

Stáli v kruhu a ustrašeně se dívali na jemně se pohupující hlavy, jenže jiná cesta odsud nevedla; druhá strana lesa byla neprostupně zarostlá ostružiním a hlohem. Veitch se protlačil dopředu a vešel mezi visící hlavy. Church ho okamžitě následoval. Byli tak napjatí, že jim trvalo několik kroků, než si uvědomili, že hlavy se nepohybují; byly mrtvé přesně tak, jak

vypadaly. Přesto všichni pospíchali v nesnesitelném puchu, jak nejrychleji dokázali, a neohlédli se, dokud nebyli z lesa venku a neseběhli na pláž v malé zátoce. Tam ze sebe smyli krev mořskou vodou, ošetřili si rány a pak odpočívali na písku, dokud z nich nespadlo napětí.

Jakmile dostatečně pookřáli, Church vytáhl Hledač cesty a tajně doufal, že je to naposled. Plamínek ukazoval přes úžinu do jednoho místa kousek dál na pobřeží pevniny. Podíval se na hodinky; bylo těsně po poledni. „Jestli si pospíšíme, můžeme najít hrot a připravit se na to, co přijde, ještě než nastane noc," řekl.

+ + + + +

Po návratu na pevninu naházeli svoje věci do auta a vyjeli z města po silnici, která běžela podél pobřeží. Po několika kilometrech jízdy krásnou panenskou krajinou je lucerna navedla na vedlejší silnici. Projeli ospalou vesnicí Manorbier, kde si koupili sendviče, sáčky bramborových lupínků a kolu. Dál pokračovali po strmé tříproudové silnici, která končila v další odlehlé zátoce. Zaparkovali na rozlehlém, ale touhle dobou prázdném parkovišti u kamenité pláže, kde plamínek konečně zůstal ve vztyčené pozici.

„Kam teď?" zeptala se Laura.

Shavi ukázal k ruinám hradu, které prosvítaly mezi stromy.

Snědli svačinu v autě a přitom vesele vtipkovali, povzbuzení úspěchem na ostrově Caldey. S Churchem a Ruth v čele se pak vydali k hradu z dvanáctého století, stojícímu na ostrohu z rudého pískovce. Za branami se rozkládala zatravněná plocha velká jako fotbalové hřiště, obklopená hroutícím se opevněním. Tom zakoupil v malém obchůdku průvodce. Posadil se na dřevěnou lavičku, zapálil si joint a začetl se. Ostatní se potulovali kolem a hledali nějaké znamení, kudy dál.

O půl hodiny později měli hrad prohlédnutý od vrchu až ke sklepům a sešli se ve stínu kaple. „Vypadá to, že zatím nám to šlo až příliš dobře." Church nervózně zkontroloval čas.

„Co jste čekal - neonový nápis?" poznamenala Laura. „U takových věcí se předpokládá, že jsou téměř k nenalezení."

„Ale ne pro nás," namítl Church. „Zapomněla jste, že nám je předurčeno je najít?"

Laura se naježila. „Na poučování jste fakt expert. Kdy vás korunovali?"

„Omlouvám se.“ Napětím byli všichni podráždění; Church jim to viděl ve tvářích i v gestech. Obával se, že by mohlo dojít ke konfliktu. „Začneme hledat znovu.“

„Možná jsme na špatném místě,“ upozornil Veitch. „Třeba je to zakopané pod parkovištěm.“

Church zavrtěl hlavou. „Tohle místo přesně odpovídá předchozím. Musí to být tady.“

Ruth se podívala na Shaviho. „Mohl byste udělat něco jako v Glastonbury.“

Shavi si znepokojeně vybavil, kolik ho ta akce tenkrát stála sil; navíc se v jednom okamžiku dostal do bodu, kdy byl ve vážném nebezpečí, že ho síly, které rozpoutával, pohltí. Ale nechal si tyto myšlenky pro sebe. „Zdá se, že mám určité šamanské schopnosti,“ odpověděl na Churchův tázavý výraz. „Za správných podmínek a při správném rozpoložení mysli mohu komunikovat s neviditelným světem.“

Veitch se na něho podíval, jako by mluvil cizí řečí. „Rozmlouváte s duchy?“

„Všechno má duši, Ryane. Lidé, zvířata, duchové. Šamani je kontaktovali odedávna, když potřebovali získat informace.“ Veitch se pochybovačně ušklíbl. „Vždycky jsem pociťoval jisté schopnosti, i když nezřetelné, syrové, ale od změny, která přišla na svět, jako by se zaostřily.“

„Myslím, že se všichni přizpůsobujeme,“ poznamenala Ruth. Tón jejího hlasu v nich vyvolal nepříjemný pocit.

„Prostě se prosazuje váš potenciál,“ vysvětlil jim Tom. „Právě proto jste těmi vybranými.“

„Aby člověk dosáhl svého potenciálu, musí zůstat naživu,“ podotkl podrážděně Church. „Podívejte se, tohle nikam nevede. Shavi, jestli můžete něco udělat, cokoliv, tak se do toho dejte. Pokud ne, pokračujme v hledání.“

Nakonec Shavi souhlasil, že si najde tichý kout, kde se pokusí dosáhnout věšteckého transu, zatímco ostatní budou dál hledat. V doprovodu Churche si vybral místo, kde byla malá pravděpodobnost, že je někdo vyruší. Bylo to v rohu napůl zasuté chodby, zarostlé bodláky a vrbovkou a chráněné starým schodištěm, které vedlo do prázdna

„Normálně to dělám o samotě,“ řekl Shavi a nabral si plná ústa hub ze sáčku, který nosil schovaný v kapse kabátu, „ale nebudu mít dost času probrat se z tripu. Obávám se, že potom vám nebudu příliš platný.“

„Pokud nám poskytnete nějakou užitečnou informaci, nevadí mi, jestli vás odtud budeme muset nést na nosítkách,“ odpověděl Church. Sedl si na kus zdiva, zatímco Shavi se posadil do tureckého sedu zády ke zdi. „Takže to doopravdy funguje?“

„Někdy. Nikdy ne úplně tak, jak doufám, ale dost, aby to mělo význam. Není to nic vědeckého. Pokud pro to platí nějaká pravidla, nemám ponětí, jaká.“

„To zní jako mantra tohoto nového věku,“ řekl unaveně Church.

„Vždycky to tak bylo, Jacku. Předtím, než jsme se začali obelhávat a naslouchat náboženským vůdcům nebo vědcům, kteří lžou sami sobě. Možná jediná dobrá věc, kterou tyhle změny přinesou, bude to, že lidé opět začnou hledat smysl v sobě samých.“

„Máte velmi optimistický pohled na lidskou povahu.“ Church přejel očima po popraskaném šedivém zdivu k modré obloze. „Někdy si myslím, že neexistuje žádný smysl. Jenom náhodné, vzájemně se ovlivňující události. Chaos dávající iluzi logického plánu.“ Ale jeho slova vyzněla do ztracena; Shavi už se ponořil do svého vnitřního světa.

+ + + + +

Půl hodiny se nic nedělo. Church byl stále nervóznější, zatímco Shavi seděl bez hnutí a mlčky, oči pevně zavřené. Ale v okamžiku, kdy to chtěl vzdát jako marný pokus, Shavi začal mumlat, zpočátku téměř neslyšně, ale postupně stále hlasitěji; Church měl pocit, že slyší pouze jednu polovinu nějaké konverzace.

„Ano.“

„Hledáme něco. Ty víš, co.“

„To je správně.“

„Ne. Všem se dá věřit.“

„Proč to říkáš?“

„Všem se dá věřit.“

„Ano, jsem si jistý. Povedeš mě k předmětu, který potřebujeme najít?“

„Přijmu odpovědnost, pokud vše půjde špatně. Samozřejmě že to udělám.“

„Ano.“

„A tam to najdeme?“

„Děkuji ti za radu. Teď musím—“

„Co mi chceš ukázat?“

„Och.“

Následovalo dlouhé intenzivní ticho, v němž si Church uvědomil, že zadržuje dech a čeká na pokračování znepokojivé konverzace. Shaviho rty se chvěly, jako by chtěl promluvit; Church se napjatě předklonil.

Shavi najednou prudce otevřel oči a vyrazil hluboký, přidušený výkřik. Church leknutím uskočil. „Vidím to!“ vydechl Shavi. U jedné nosní dírky se mu objevila bublinka krve a stékala dolů na ret.

Church se rychle vzpamatoval, vyskočil a popadl Shaviho za ramena. Bál se, že dostává nějaký záchvat. „Jste v pořádku? Pomohu vám.“

Ačkoliv Shavi měl oči otevřené, nehleděl na nic, co by Church mohl vidět; jeho rozšířené zorničky se upíraly ke vzdálenému horizontu. „Vidím to!“ opakoval. „Prochází to zemí, jako by někdo táhl černou plachtu. Jsou tady! Jsou všude!“ Hlasitě polkl. „Město hoří! Překračujeme těla vršící se na silnici. Nikde žádná naděje. Všichni jsou mrtví. Co to udělali? Přivedli ho zpátky. Balora!“ Vykašlal na zem plná ústa krve. „Balor.“

Při vyslovení tohoto jména se Church roztřásl. Najednou byl zpátky v dole a poslouchal Tomovu ochraptělému hlasu vyprávějícímu děsivou historii Fomorianů. „Balor,“ opakoval vyděšeně. Jejich dávno mrtvý král, všemocný, příšerně zlý. Jednooký bůh smrti, který téměř zničil svět.

Church přidržel Shaviho, aby se nesvalil, potom ho uchopil v podpaždí a zvedl ho na nohy. Váhal vyvléct Shaviho do hlavní části hradu, kde by je někdo mohl vidět, ale bál se, že mu hrozí koma nebo srdeční záchvat. Nicméně při prvních krocích se zdálo, že si Shavi uvědomil, co se s ním děje.

„Nechte mě,“ zachroptěl. „Dobré... dobré... Potřebuji jenom čas.“

Church byl na vážkách, ale když Shavi znovu naléhal, podřídil se jeho přání. Položil ho zpátky ke zdi a otočil ho na bok pro případ, že by zvracel. „Přivedu ostatní,“ zašeptal.

Ale když chtěl odejít, Shavi ho chytil za nohu a sykl: „Pod padacím mostem.“ Hřbetem ruky si setřel krev, ale oči už se mu obracely v sloup. Church ho tam nechával s neodbytným pocitem blížící se zkázy.

+ + + + +

„Taky si myslíte, že nemáme naději na úspěch?“ Veitch zastihl Lauru na vrcholu nejvyšší věže, kde se opírala o cimbuří a dívala se na moře.

Neustále nasazené brýle proti slunci neumožňovaly číst v jejích očích, ale objevil se náznak ironického úsměvu. „To a další klišé.“

„Neměli jsme moc příležitostí si promluvit—“

„To proto, že jste vrah a všichni vás nenávidí.“

Navzdory ovládání se Veitch cítil, jak mu přátelský úsměv mizí z tváře. „Vy máte ostrý jazyk,“ řekl chladně.

„Jsem s ním spokojená. Neumím tahat olivy ze sklenice bez vidličky.“

Veitch nejistě potřásl hlavou. „Řekla jste někdy něco bez popichování?“

„A vy?“

Její úsměv zůstával; Veitch nepoznal, jestli je škádlivý nebo výsměšný, ale ve své nejistotě se obával nejhoršího. „Jestli nechcete—“

„Přestaňte být tak přecitlivělý. Zastřelil jste nějakého ubožáka. Vyrovnejte se s tím konečně a jděte dál. Odčiňte to, ignorujte to, ale přestaňte se válet v bahně viny.“ Otočila se zpět k moři a pozvedla obličej ke slunci.

Její slova ho poněkud uklidnila, ale stále jí nerozuměl; vyvolávala v něm nepříjemný pocit méněcennosti, ale současně nemohl popřít, že ho přitahuje od první chvíle, kdy se setkal s její břitkou duchaplností. Opřel se o zdivo vedle ní a pracně dával dohromady správná slova. „Jak se cítíte, když jste spojila svůj život s touhle děsivou výpravou?“

„Alespoň mám co dělat.“

„A co vaši kamarádi? Vaše rodina?“

„Kamarádi jsou ti, kteří jsou v daném čase s vámi. Moji rodiče zahynuli při automobilové nehodě.“

„Nějaký přítel?“

Lehce naklonila tvář k němu, tentokrát s prohnaným úsměvem. Veitch cítil, jak rudne. „Jaká je vaše představa něžnosti?“

„Nevím, co tím myslíte.“ Rozpačitě přešlápl.

„Máte hezký obličej a dobré tělo, ale nejste můj typ, comprende? Bez urážky, ale myslím, že bychom měli tuhle konverzaci uštípnout už v zárodku, než se zahltí podobným pitomým manévrováním.“

Veitch odvrátil zrak. Nevěděl, co má říct.

„Nebuďte dotčený—“

„Já nejsem dotčený.“ Z jejího povýšeného úsměvu ho popadl vztek.

„Jestli hledáte holku, pořád je tu ta Gallagherová, ačkoliv u ní vám vážně hrozí omrzliny. Nebo,“ uličnicky se zasmála, „Shavi.“

Veitch na ni vrhl podezíravý pohled. „On je teplouš?“

„No, vlastně bisexuál.“ Výraz jeho tváře jasně naznačil jeho postoj,

protože se přestala usmívat. „Člověk nikdy neví," pronesla ledově, „mohlo by vám to dělat dobře."

Než stačil odpovědět, zahlédla dole na trávníku Churche a zavolala na něho. Veitchovi neuniklo očividné nadšení, které odhalovalo, co cítí k jejich nezvolenému vůdci; byla to první upřímná emoce, kterou u ní zaznamenal, a po jejím předchozím odmítnutí ji vnímal ještě krutěji. Když ji následoval dolů ze schodů, hněv se hromadil v jeho hrudi jako tvrdý balvan.

+ + + + +

Church vedl ostatní k místu, kde ležel Shavi, a cestou jim vysvětlil, co se stalo. Krvácení z nosu už přestalo, ale Shavi byl stále omámený a blouznil. Ruth poklekla vedle něho a zkontrolovala mu pulz.

„Měli bychom ho odvézt do nemocnice." V její tváři se zračilo očividné znepokojení. „Může mít mozkový záchvat. To se při braní drog stává."

„Nemyslím, že je to houbami." Church se pořád nemohl zbavit vzpomínky na to, co se odehrálo. „Začalo to po nějaké apokalyptické vizi." „Řekl vám něco důležitého?" zeptal se napjatě Tom. „No tak," protestovala Ruth. „Shavi potřebuje pomoc!" „O to se postarám," odsekl Tom. „Nechte mě s ním a pokračujte v hledání. Takže řekl vám něco důležitého?"

Church se snažil zachovat klid „Něco o... Fomorianech, alespoň myslím... že jsou všude. O hromadách mrtvých na ulicích a nějakém hořícím městě." Church se zachvěl, protože si náhle vzpomněl na vlastní vidinu v Pozorovatelně; předtím si to nedokázal spojit. „A řekl, že přivádějí nazpět Balora." Tom zbledl.

Ruth je oba pozorovala. „Co to znamená?"

„O tom si můžeme promluvit později," odpověděl Church. „Naléhavější je nalezení hrotu oštěpu. Shavi ještě řekl, ať hledáme pod padacím mostem. To dává smysl - první tři artefakty byly pod Avebury, pod Tintagelem a pod Glastonbury Tor."

Nechal Toma, aby se postaral o Shaviho, a vydal se s ostatními ven z hradební brány. Napadlo ho, aby nechali bednu s talismany u Toma a uvolnili si tak ruce, ale vzhledem k Shaviho proroctví usoudil, že bude lepší mít předměty moci co nejblíž u sebe. Za branou slezli po zatravněném břehu do suchého vodního příkopu a zamířili pod most. Nejdříve nic neviděli, ale když Church přejel rukama po drnech u zdiva,

objevil podivnou vyvýšeninu. Vypadala jako vyčnívající kus zdiva, ale když z ní strhl trávu, zjistil, že má tvar hrotu oštěpu.

Rozhlédl se, jestli je někdo nepozoruje, a potom nazdařbůh mačkal, tahal a kroutil kamenem ve snaze ho otevřít. Když nakonec výbuch modrých jisker oznámil, že uspěl, ani nevěděl, jak se mu to vlastně podařilo. V travnatém břehu se otevřel otvor vedoucí pod hrad. Rychle jím proklouzli a opět se dostavil ten pocit, jako by vkročili do bubliny. Jakmile byli uvnitř, otvor se za nimi tiše zavřel a zanechal je v tísnivé hrobové tmě.

Church vytáhl Hledač cesty, který vyzařoval dost světla, aby viděli, že jsou v tunelu vedoucím pravděpodobně v rostlé skále. Stěny byly mokré a lesklé a podlaha se mírně svažovala.

„Jestli ty artefakty byly schovány před milénii, může to být pouhá náhoda, že nad nimi vyrostly takovéhle stavby?“ zašeptala Ruth téměř uctivě. Přesto se její hlas rozléhal tunelem jako burácení přílivu.

„Vnímáš přece jejich sílu,“ odpověděl Church. „Kdo ví, co z nich vyzařovalo? Možná přitahovaly i dávné stavitele.“

Chodba ústila v kamenné místnosti velké zhruba jako ta, kterou objevili pod Tintagelem.

„Jestli vidíte nějaké otvory ve zdi, nestrkejte do nich ruce,“ varoval je Veitch s kamennou tváří.

„Jsou tady otvory,“ zjistil Church kroužící lucernou kolem zdí. „Přesněji řečeno výklenky.“

Čtyři otvory v protější zdi byly v jedné rovině, ale každý jinak velký. Veitch byl u nich první a obezřetně je zkoumal. Vždy rychle stáhl ruku, aby mu ji něco nesevřelo.

„Na dně každého z nich jsou nějaké prohlubně,“ oznámil. „Tady je kulatá.“ Popošel k dalšímu otvoru. „V tomhle taky.“ U třetího: „Dlouhá a úzká. A v posledním kratší a o něco širší.“

Zamysleli se a Ruth byla první, kdo přišel s řešením. „Jsou určené pro talismany,“ vyhrkla vzrušeně. „Kdybychom už neměli ostatní, tohle bychom vůbec nemohli vyřešit.“

„No páni, vy jste ale chytrá,“ řekla Laura jízlivě. „Jestli se máme z každé hádanky něco naučit, co si podle vás máme vzít z té z Caldey a tady? Tedy kromě toho, že není dobré dívat se setnuté hlavě do očí.“

Church ji ignoroval; už vytahoval talismany z bedny. S Veitchovou pomocí položil kámen a kotel do prvních dvou otvorů; sedly tam jako ulité. Meč pasoval do třetího. Prohlubeň ve čtvrtém výklenku odpovídala tvaru

oštěpu včetně hrotu. Church opatrné zasunul dřevěnou část oštěpu na místo a prostor pro hrot okamžitě zaplavilo modré světlo. V příštím okamžiku tam byl opravdový hrot.

„A je to!“ řekl triumfálně Church.

„Víš, skoro jsem čekala vítězný pokřik,“ dodala Ruth se širokým úsměvem.

Veitch se tak nadšeně netvářil. „Jasně, právě jsme podepsali svůj rozsudek smrti.“

„Pcha, pane Poloprázdná sklenko,“ ozvala se klidně Laura. „Seberme všechny ty zatracené kousky a vypadněme odtud.“

Rychle sbírali talismany a v okamžiku, kdy zvedli poslední, otevřely se ve zdi další dveře a za nimi viděli ostré sluneční světlo.

„Kolik času zbývá do západu slunce?“ zeptal se Veitch,

Church se podíval na hodinky. „Čtyři hodiny. Dost času.“

„Přijde na to.“ Veitch už byl v tunelu a spěchal co nejrychleji ven.

+ + + + +

Ať už Tom udělal cokoliv, když se vrátili, Shavi vypadal o něco lépe, ale stále měl ochablé údy a byl jako omámený. Church s Veitchem, sledovaní zvědavými pohledy kolemjdoucích, mu pomohli ven z hradu a zpátky k autu.

„Dnes večer nám nebude moc platný,“ poznamenal Church celkem zbytečně.

„Nebyl by moc užitečný ani v normálním stavu,“ zabručel Veitch. „Takže budeme utíkat, nebo se tomu postavíme tady?“

„Hlasuji pro útěk a nešetřit koně,“ rychle se ozvala Laura.

Veitch byl zjevně v náladě na konfrontaci. „A já hlasuji, abychom se tomu postavili. Podívejme se na to realisticky, dříve nebo později nás stejně doženou. Je to jediný důvod jejich existence.“

„No nejste vy hrdina? A copak hodláte dělat - napnout bicepsy a doufat, že z toho padnou do mdlob?“ Laura ho šťouchla špičkami prstů do hrudní kosti, až zabalancoval.

Když Veitch zlostně vykročil, Church zvedl ruku „Veitch má pravdu,“ prohlásil. „Jestli se dáme na útěk, nedostaneme se daleko.“

„Tak co navrhujete? Mokré ručníky za úsvitu?“

Churche povzbudilo, že vidí v Laurřiných planoucích očích opravdové

emoce; zdálo se, že k tomu dochází stále častěji, „Máme přece mocné talismany. Určitě jsou určeny k používání.“

„Cože? Máme je použít my sami?“ Laura pozvedla obočí.

„Mohlo by to fungovat.“

„Mohlo by to fungovat. Kdybychom žili v zemi, kde létají pečení holubi do huby.“

„Máme přece předurčeno být něco jako bojovníci,“ vmísila se do diskuse Ruth.

„Správně.“ Laurin hlas přetékal sarkasmem. „Vyšinutá technička, zastydlý hipík, ženská, co spolkla pravítko, zfetovaný romantik, vrah a—“ kývla směrem k Churchovi „—on. Šampióni k pohledání.“

„Takže to rovnou zabalíme a zemřeme jako poslušní otroci?“ opáčil Veitch.

Laura obrátila oči v sloup a vztekle odešla. Church chvíli čekal, než se pustil za ní. Našel ji sedět v trávě za stánkem se zmrzlinou, jejíž prodavač lenošil s výtiskem Sun.

„Víte přece, že už to není v našich rukou,“ řekl a posadil se vedle ní.

Po chvíli se ozvala: „Mám ráda možnost volby.“

Přikývl a pozoroval mušky tančící ve slunci. „Vím, že je to klišé, ale tohle je důležitější než cokoliv předtím. Takhle se nejspíš cítili ti, kteří šli do velké bitvy. Vystrašení, ale s pocitem zodpovědnosti, vědomím, že

jsou součástí něčeho velkého... já nevím, osudu.“

„Jsem ráda, že to tak cítíte, protože u mě převládá pud sebezáchovy.“ „Chcete tím říct, že s vámi nemůžeme počítat, když půjde do tuhého?

Tomu nevěřím.“

„Myslel jste si, že mě znáte, co?“ Odvrátila se, aby neviděl, jak se tváří.

„Ano. Myslel jsem, že vás znám.“

Okamžik přemýšlela a pak vyhrnula tričko tak, aby viděl slova z jizev na jejích zádech.

Church zadržel dech a chvíli mlčel. Pak se zeptal: „Kdo vám to udělal?“

„Na tom nezáleží.“ Odmlčela se. „Dělá se vám z toho zle?“

„Můj bože, jak někdo dokáže být tak nelidský?“ vyhrkl Church v nelíčeném pobouření.

„Na světě je spousta úchylných parchantů. Ale ptala jsem se, jestli se vám z toho dělá špatně.“

Church natáhl ruku, aby se jemně dotkl zjizvené pokožky, ale na poslední chvíli ucukl. Laura zřejmě vycítila, co dělá, protože se naklonila k

němu, jenom malinko, ale dost, aby pronikla do jeho osobního prostoru. Kůže mimo zhojené jizvy vypadala nezvykle hebce; vdechoval vůni jejích vlasů, slabý pižmový pach z ranní námahy. A náhle se ho zmocnila nepotlačitelná touha po fyzickém kontaktu, jen aby cítil něco jiného než studený, ostrý vítr neustálé hrozby. Znovu natáhl ruku.

„Přestaňte s tím cukrováním. Čas běží.“ Veitch stál u zadní části zmrzlinářovy dodávky s chladným a tvrdým výrazem v obličeji.

Church vyskočil. „Ano, máte pravdu.“ Podal Lauře ruku a pomohl jí vstát; podržela ji o chvíli déle, než bylo třeba, a když pak stáhla prsty bylo to téměř pohlazení.

+ + + + +

Zpátky v autě se rozhodli, že si najdou nějaké dobře opevněné místo, kde budou mít větší šanci čelit nepříteli; pokud se někdo z nich odevzdal osudu, nedal to najevo. Jenže když Veitch otočil klíčkem v zapalování, motor nenaskočil. „Krucinál, nemůžeme se spolehnout vůbec na nic!“ zanadával a praštil pěstí do volantu.

Čas rychle utíkal. Bylo nebezpečné čekat, až technika začne fungovat, a pak se nechat chytit na otevřené silnici. Veitch ještě jednou udeřil do volantu a řekl: „Musíme se zakopat někde tady.“

„Hrad by nebyl špatný,“ poukázala Ruth, „ale tam se nedostaneme, protože už je na noc zamčený.“

Veitch se krátce zamyslel a pak ukázal k normanskému kostelu na opačné straně údolí proti hradu. Stál tam osamělý uprostřed moře zeleného kapradí a nízkých křovin. „Můžeme jít tamhle. Nikdo tu není, aby ho to ohrožovalo, a uvidíme je přicházet už z dálky. Navíc je kolem hřbitova zeď, sice nic moc, ale může nám trochu pomoct.“

Veitchovo taktické myšlení a rychlá orientace v situaci udělaly na Churche značný dojem. „Výborně. Vy jste šéf.“

Veitch se na něho podíval, jako by si myslel, že se mu vysmívá. Když zjistil, že to myslí vážně, zatvářil se zaraženě i trochu potěšené. „Tak dobrá. Velím já.“

+ + + + +

Nepoužitelný automobil zanechali na parkovišti a pěšky se vydali ke

kostelu, půl hodiny před setměním, aby k sobě nepřilákali pozornost. Nemuseli si dělat starosti; kam oko dohlédlo, nebylo vidět živou duši, a cedule na kostele oznamovala, že vikář má na starosti ještě další farnost, takže nebyl důvod, proč by je tady měl někdo rušit. Počasí jako by se chtělo přizpůsobit nadcházejícímu střetu; po horkém dni se od moře hnal studený vzduch a břidlicově šedivá mračna, která změnila barvu vody na hněvivou tmavou modř. Vlny narážely na kamenitou pláž s narůstající zuřivostí, vystrkovaly fontány zpěněného příboje vysoko do vzduchu a naplňovaly údolí basovým duněním rozzlobené přírody.

Na ochranu před případným deštěm postavili na hřbitově stan a pak sklesle žvýkali sendviče zbylé od odpoledne. První zahřmění zaznělo ve chvíli, kdy šero přešlo v hlubokou noc. Veitch rozsvítil několik bouřkových luceren, které koupili v Glastonbury, a rozmístil je kolem stanu.

„Nemyslíte, že přilákají pozornost?“ zeptala se Ruth, když spadly první kapky deště. Někde ve tmě žalostně zahoukala sova a Ruth napadlo, jestli je to ten tajemný pták, který se s ní zřejmě spřátelil.

„Nikdo je neuvidí, a i kdyby, v takovouhle noc nevystrčí nos z bezpečí.“ Church otevřel bednu a prohlížel si tři talismany uvnitř; oštěp přivázali lanem z auta k bedně zvenčí a jeho hrot obalili zaolejovaným hadrem. Po chvíli přemýšlení si vybral meč. Překvapilo ho, že cítí totéž, jako když ho uchopil poprvé: působil pevněji, než vypadal, hřál a vibroval očekáváním.

„Já bych si vzala oštěp,“ ozvala se Ruth.

„Určitě? Chtěl jsem ho dát Ryanovi.“

„Proč? Protože je velký tvrdý chlap a já jenom holka? Navíc jemu stačí ke štěstí jeho pistole, která mu už prokázala tak dobré služby.“

Church potěžkal oštěp v rukou a pak jí ho podal. Napadlo ho, jestli by nebyl účinnější ve spojení s Veitchovou silou, ale o Ruthině statečnosti se nedalo pochybovat.

„Díky,“ řekla, „beru to jako projev důvěry. Hodně to pro mě znamená.“ Vzala oštěp a balancovala jím na otevřených dlaních, než ho s úsměvem pevně sevřela. „Cítím se skvěle.“

„Ruth Gallagherová, bojovnice.“

Zasmála se. „Mám v sobě tolik potlačované frustrace a vzteku, že bych je snad smetla i sama.“ Teatrálně napřáhla oštěp, ale pak se zamračila. „Co řekl Shavi, že to tebe a Toma tolik rozrušilo?“

Church ji chtěl v první chvíli odbýt, ale usoudil, že by to nebylo fér. „Shavi zjistil, proč Fomoriané nezaútočili. Snaží se nějak vzkřísit toho, kdo

je vedl, než ho zničili Danannové. Alespoň tak to vyznělo.“

„A to je zlé?“

„Podle keltských mýtů byl Balor silou největšího zla a temnoty. Prakticky nezničitelný, děsivý už na pohled a tak mocný, že kdyby se svým jedním okem na tebe podíval, byla bys na místě mrtvá. Pokud je na legendách jen zlomek pravdy, mohlo by to znamenat definitivní konec.“

„Takže musíte osvobodit Dananny dříve, než ho přivedou zpátky.“

„Jenže nevíme, jak jsou s tím daleko. Mohou to udělat dnes v noci...“

Ruth mu položila ruku na rameno a stiskla. „Není důvod se trápit. Prostě uděláme, co je v našich silách.“

Church viděl v její tváři něco, co pozvedlo jeho ducha. „Jsem opravdu rád, že jsme se tenkrát v noci pod mostem setkali. Promiň. Ale musel jsem to říct.“

Usmála se a pohladila ho po tváři. „Jsi muž s vybraným vkusem, Jacku Churchille.“

Strčil bednu se zbylými talismany do stanu, kde Laura s Veitchem seděli bok po boku v mrazivém tichu a Shavi podřimoval vedle Toma. „Jak se má naše Růženka?“ zeptal se.

„Tak, jak se dalo čekat, vzhledem k utrpěnému šoku.“ Tomův skotský přízvuk byl o něco výraznější než obvykle, což v Churchovi znovu vyvolalo pocit napětí.

„Já to nechápu,“ povzdechl si Veitch. „Máme všechny poklady pohromadě, jak se od nás čekalo, ale nic se nestalo.“

Church přikývl. „Doufám, že dostaneme nějaké znamení.“ Trochu čekal, že se každou chvíli objeví žena z Pozorovatelny s posledním kouskem skládačky.

„Já vím, co musíme udělat,“ ozval se Tom. Všichni se na něho podívali. „Musíme je donést na určité místo, aby správně fungovaly.“

„A kdy nám to hodláte sdělit?“ zeptal se podrážděně Church.

„V poslední možné chvíli,“ odsekl Tom. „V sázce je příliš mnoho, abych trousil kolem životně důležité informace. Nikdy nevíte, kdo naslouchá—“

„Tady naslouchá jenom my,“ vyhrkl vztekle Veitch. „Tohle děláte od chvíle, kdy jste se k nám přidal—“

„Teď není čas se o tom dohadovat,“ zasáhl Church. „Co kdybyste šli všichni ven a našli si nějakou vhodnou zbraň? Na pláži jsem viděl několik pořádných kusů vyplaveného dřeva a železnou tyč.“

Veitch vylezl ze stanu první, pak o něco váhavěji Laura. „Já zůstanu tady," prohlásil Tom. „Dám pozor na Shaviho a ostatní talismany."

Church byl zklamaný, ale nemělo smysl Toma nutit. „Jestli máte nějaké triky v rukávu, tak je čas je vytáhnout."

Tom přikývl, ale neprozradil, jestli je v jeho silách něco udělat. „Podívejte se na nás!" zasmála se Laura, když se v dešti úzkostně shlukli v kruhu světla. „Divoký hon nejspíš popadá smíchy z koní. Tedy než nás odvlečou do pekla."

Ruth s Veitchem šijí nevšímali; upírali oči do hluboké tmy a napínali uši po každém zvuku za kulisou skučícího větru.

„Víte, jak ten meč používat?" obrátila se Laura k Churchovi, protože jí došlo, že je jejím jediným posluchačem. „Bude zhruba stejně účinný jako rožeň. Nebo co ona s tím oštěpem? A vím já, co si počnu s tímhle klackem? Páni, jsme my to ale banda zachránců světa. K smíchu."

Déšť jí přilepil vlasy k hlavě a stékal jí v potůčcích po obličeji. Ještě že se ve tmě vzdala brýlí; Church viděl oheň v jejích očích.

„Dáte jim co proto." odpověděl prostě. Chtěl dodat něco o její odvaze a inteligenci, ale vítr náhle přinesl ponuré zatroubení rohu a on cítil, jak mu krev stydne v žilách. Lauřina tvář byla ve světle lamp přízračně bílá a její tmavé oči ustrašeně těkaly po okolí.

Hrom zaburácel jako v odpověď na volání rohu a vzápětí rozťal oblohu blesk. Vichřicí hnaný liják do nich tloukl jako ledové kulky.

„Tak dobrá," přikývl Veitch. „Zdá se, že přišel čas zaujmout pozice." „Přesně tohle jsme potřebovali - tupce odkojeného válečnými filmy," zamumlala mrzutě Ruth.

Ale než mohl kdokoliv pronést jediné další slovo, ze tmy se vynořila mohutná postava Černého Shucka. Pes vyskočil na zeď v jednom rohu hřbitova, posadil se a zlověstně je pozoroval rudě planoucíma očima. Jeho nehybnost naháněla hrůzu. Nechystal se zaútočit, jenom zíral. A to je kupodivu vyděsilo víc než kterékoliv dřívější setkání.

Pak uslyšeli štěkot psů, kteří se objevili dřív, než se k nim donesl dusot koňských kopyt. Jejich rudobílé hřbety se vlnily jako hejno krys, jak se hnali po cestě ke kostelu. Vzápětí se za nimi vynořili jezdci, majestátní, vzbuzující úžas a děs. Když na okamžik bílý blesk osvítil tuhle prvotní vidinu v kovu a kožešinách, Church na vlastní kůži poznal, jak se prve cítila Laura: proti tomuhle byl bezmocný, jeho zbraň byla jen dětská hračka. Přesto poopravil držení meče v rukou a zaujal co nejvýhružnější

postoj. Ostatní ho se svými zbraněmi napodobili, jako by mu četli v mysli.

Zatímco Lovci cválali vzhůru po cestě, zdálo se, že bouře je jejich součástí; vichr fičel ze středu vlnící se masy těl a hromové burácení se rozléhalo od kopyt bušících do země. V čele jel Erl-King a blesky se odrážely v jeho znetvořené tváři.

Church čekal, že jezdci vtrhnou rovnou na hřbitov, ale místo toho se rozjeli kolem zdi, kroužili jedním směrem a pak druhým, psi mezi nimi, takže se nedalo odhadnout, ze kterého směru zaútočí.

„Hrají si s námi," překřičel Church vítr.

„Nejsou opatrní," odporoval Veitch. „Zdá se, že jste se s těmi magickými předměty nemýlil - chtějí je, ale bojí se jich."

Church si uvědomil, že Veitch má pravdu, a to mu dodalo sebedůvěru; možná nejsou tak nerovnými protivníky, jak si myslel.

„Třeba je tak udržíme celou noc." Ruth přenesla váhu z jedné nohy na druhou a držela oštěp před sebou

„A dosáhneme čeho?" zeptala se Laura jedovatě.

+ + + + +

Lovci pokračovali v objíždění asi hodinu. Tou dobou se už všichni třásli, promočení až na kůži. Nepřetržité soustředění a vysoká hladina napětí je vyčerpávaly.

„Chci, aby už konečně něco udělali!" překřičela Ruth vítr.

Jako v odpověď se jezdci náhle shromáždili u jednoho úseku zdi a přiměli koně mírně couvnout, aby se jejich vůdce Erl-King ocitl v popředí. Jeho kůň se vzepjal a z nozder mu vyrazily obláčky páry. Když udeřil kopyty o zem, Church byl přesvědčený, že viděl odlétnout jiskry.

„Vzdejte se svých břemen!" zaburácel jezdcův hlas; přicházel jakoby ze všech stran a znělo v něm jemné kovové zvonění, ze kterého jim brněly zuby.

„Nic nedostanete!" vykřikl útočně Church.

Nastala delší pauza, a když Erl-King opět promluvil, bouře jako by se stáhla, aby jeho slova mohla zaznít zřetelněji a důrazněji; přízvuk se chvilkami měnil a oni museli napínat uši, aby pochopili smysl toho, co slyší.

„Tančíme po celém světě, nad bouřemi, za větrem. Na náš příkaz se hroutí všechny bariéry. Jsme jako vlny, stále se měnící. Nikdy nás

nepoznáte. Nikdy nezachytíte náš hlas, nedotknete se našich schránek, neucítíte náš pach ve větru. Procházíme časem i prostorem a měníme je. Neexistuje nic absolutního.“ Jeho hlas odplul do prázdna a chvíli nebylo slyšet nic než zvonivé ticho, jako by se celý svět zastavil.

Ale když se jeho hlas vrátil, měl sílu hurikánu a oni se před ním skoro přikrčili. „A vy jste pouzí smrtelníci z masa a kostí! Lapení v daném tvaru, ztracení ve vesmíru, stále hledající, stále nevědomí! Poháněni chtíčem, vozy nenávisti! Nemůžete se nám postavit! Nepozvednete hlas k řeči! Nepozvednete ruku na protest! Protože když to učiníte, vyzvete všechno nahoře, dole a za světem! A vaše podstaty budou smeteny a rozmetány na miliardy kusů! Skloňte hlavy! Pokořte se před námi!“

Tón jeho řeči naplnil Churche malomyslností. Poznal, že se setkává s něčím nesmírně vzdáleným jeho chápání, skoro jako by mluvil s bohem. Ale přes svůj strach věděl, že nesmí ustoupit. „Možná si myslíš, že jsme nuly, ale budeme bojovat do posledního dechu. A pokud bys věřil tomu, co jsi řekl, tak bys tam tak netrčel a nežvanil. Jednoduše by sis to vzal. Jestliže ty věci chceš, tak pojď a vezmi si je!“

„Skvělá taktika,“ zašeptala Laura zlomeným hlasem. „Nestůjte, běžte jim otevřít bránu.“

Zaznělo další uši ohlušující zaburácení hromu a oblohu pročísl blesk. Jakmile dohasl, Divoký hon se dal do pohybu. Jezdci zpoloviny objeli hřbitov a pak se jediným skokem přenesli přes zeď na druhou stranu. Jejich psi je následovali. Nebyl čas mluvit ani se rozmýšlet. Jeden ze psů se vrhl Churchovi po krku; oči mu planuly vnitřním ohněm a jeho čelisti byly plné zubů ostrých jako jehly. Church jediným mávnutím meče rozťal zvíře na dva kusy. Neobjevila se ale žádná krev ani kouřící vnitřnosti; pes jenom zčernal, zhroutil se do sebe jako křehký podzimní list a nakonec zmizel v zatetelení stínu.

Všechno se odehrávalo příliš rychle. Další pes zaťal zuby do Veitchova lýtka a vysloužil si ránu železnou tyčí. Smečka rozervala stan, který' odlétl ve větní. Tom, přestože byl bez sebe hrůzou, chránil nehybně ležícího Shaviho vlastním tělem. Psi kroužili a útočili, kroužili a útočili, zatímco čtveřice se je usilovně snažila odrážet. Ale podobalo se to snaze zastavit příliv. Church koutkem oka zahlédl jezdce a uvědomil si, že jen čekají a nechávají psy, aby odvedli veškerou práci.

Ale vtom jako by se změnila povaha času; v jeho mozku se objevily jeden po druhém různé obrazy jako promítané projektorem. Ruthina tvář,

bledá a vyděšená, ale ve světle blesku divoce odhodlaná. Poznamenaná stínem nějakého pochopení. Otočení hlavy, pátravé, upřené do jednoho místa. Přenesení váhy těla, napnutí svalů, mírný předklon.

Pak se všechno vrátilo k normálu jako vzduch nasátý do vakua. Ruth se rozběhla s oštěpem vysoko nad hlavou. S neuvěřitelnou silou vyrazila kupředu, odrazila se nohou od kamenného kříže a ještě zrychlila. Church věděl, že je to sebevražedný útok, ale nestačil ani vykřiknout. Mladá žena vyskočila do vzduchu a vší silou vrazila oštěp do hrudi Erl-Kinga. Výbuch modrého světla ozářil celý hřbitov. Erl-King vyletěl ze sedla a jeho tvář se zkřivila emocí, kterou Church nedokázal přečíst. Lovec i žena společně přepadli přes zeď a kutáleli se po strmém svahu do tmy.

+ + + + +

Ruth se probrala v mokrém kapradí. V hlavě jí zvonilo a vzduch byl cítit jako spálený generátor. Bolel ji každičký sval a kůži měla citlivou, jako by ji něco spálilo. Stále pršelo a voda jí stékala do očí a úst. S námahou se nadzvedla na lokty a snažila se rozpomenout, co se stalo. Paměť se vrátila v záblescích: její útok, kontakt s Erl-Kingem, výbuch modrého ohně a poslední myšlenka, že sice zemře, ale zachránila své přátele. S tímto vědomím si konečně dovolila soustředit se na vnější svět: nebyla sama.

Něco dupalo v podrostu, funělo jako zvíře, občas to zabučelo hněvem nebo bolestí. Znělo to tak podivně, že se skoro bála podívat, ale jakýmsi perverzním způsobem ji to k tomu táhlo, i kdyby to znamenalo, že bude odhalena. Opatrně vykoukla nad kapradím.

Asi dvanáct metrů od ní sebou zmítal nějaký tmavý tvor, nízko sehnutý zuřivě hrabal zem. Pak zvedl hlavu k noční obloze. Její první dojem byl správný; bylo to především zvíře, ale mělo v sobě něco nechutně lidského. Z těchto rozporných signálů se jí sevřel žaludek. Pak se zablesklo a ona uviděla, co to je: Erl-King, nikoliv zraněný, jak by očekávala, ale procházející nějakou bizarní metamorfózou. Celé jeho tělo jako by bylo tekuté, svaly a kosti se přelévaly, rysy byly stále zvířečtější. Zelené šupiny a kostní výčnělky ve tváři zmizely, jako by se roztopily v dešti, nos se rozšířil, oči zezlátly a vzdálily se od sebe, po celém těle se objevila podivná směsice srsti a vyrůstajícího listí, jako by vznikající tvor byl hybridem flóry a fauny. Ruth měla přesto pocit něčeho důvěrně známého. Tvor s každou proměnou zaryčel a i tento zvuk se měnil a stával se stále

plynulejším. Nakonec mu z čela vyrazily dvě lodyhy, narůstaly a dělily se, až se z nich staly dva hrdé, nebezpečné jelení parohy.

Zjevení bylo děsivé a přesto úžasné; Ruth zaplavil pocit, že je svědkem obdivuhodného zázraku. Zadržela dech. Byl to tichounký zvuk skrytý ve větru, ale to, čím se Erl-King stal, ji uslyšelo. Tvor znehybněl, naklonil hlavu a vyrazil k ní. Z rozšířených nozder vyrazily dva obláčky horkého dechu. Ruth vykřikla hrůzou a pokusila se prchnout, ale nohy jí uklouzly po mokré trávě. Než se dokázala postavit a utíkat, tvor stál nad ní.

S vědomím, že je v pasti, se otočila a vzhlédla k tmavé siluetě rýsující se proti nočnímu nebi. Nepochybovala, že bude následovat zuřivý útok. Jenže pak se stala ta nejpodivnější věc: v dalším zablýsknutí zahlédla jeho výraz a byla si jistá, že ten podivný tvor se usmívá.

„Křehká bytosti," řekl hlasem znějícím jako vítr v podzimních stromech. „Vidím v tobě klíčící výhonky jednoho z mých služebníků."

„Co se stalo?" zachraptěla.

Tvor udělal levou rukou zvláštní nepřirozené gesto, jako by hledal vhodná slova. „Když se bariéry zhroutily, Noční chodci byli připravení. Hluboko v Srdci stínů vytvořili Kouzlo přání s obrovskou mocí, sestavené ze snů ztracených duší. Zatímco jsme se chystali na svůj úžasný návrat, Kouzlo vyplulo ve větrném víru pomsty, jaký nebyl spatřen od dob První bitvy. Jeho doteku nikdo neunikl. Mnozí z mého rodu byli zahnáni do Dalekých zemí, hrstka utekla do tohoto světa nebo do míst mezi nimi. A některé postihlo prokletí připojit se k Nočním chodcům. Já jsem byl jedním z nich." Z jeho hrdla zazněl podivný zvuk. zčásti zavrčení a zčásti vzlyk, ale pak se opět uklidnil. „Ale vliv Nočních chodců byl vždycky prokletý slabostí. A ty, křehká bytosti, jsi mě uvolnila z jejich držení!"

Zvuk, který vydal, měl daleko k lidskému, ale z jeho zvonivého, strhujícího rytmu pochopila, že je to smích. „Máš oštěp, nejslavnější a nejúžasnější z Quadrillaxu. Odvěkou zhoubu Nočních chodců, zdroj slunečního světla!"

Jeho slova byla podivná, ale Ruth si pomalu sestavovala jednotlivé dílky skládačky. „To ten vás osvobodil z jejich zajetí?"

„Mám tolik tváří jako den, přesto jsem byl uvězněn v jediné podobě stejně jako vy, křehká stvoření, a musel jsem jít s Nočními chodci. Prokletý a trýzněný!"

Pohlédla mu do tváře a pocítila nesmírnou úctu, pravděpodobně podloženou hlubokou podvědomou pamětí lidstva. „Kdo jsi?" zašeptala.

„Ty neznáš má jména? Je to snad tak dávno? Já z celé Zlaté rasy jsem zůstal v tomto světě nejdéle, procházel jsem i přes vztyčené bariéry. Přesto jsem byl zapomenut?“ Vítr zachytil jeho povzdech. „Mých jmen jsou legie, mění se spolu s dobami. V počátcích, kdy tento svět byl naším domovem, lid západu mě znal jako Gwyn ap Nudda, Bílého syna noci, boha podsvětí, vůdce Divokého honu, pána Cwn Annwnu, pána Elfie, krále Annwnu. Ve velké zemi za vlnami jsem byl Cernunnos, rohatý bůh, pán tance, dárce darů. Ve studených zemích mi říkali Wodan, velitel Herlethingů; mou doménou jsou hrdinství, vítězství a duchovní život. Každá nová křehká bytost mě viděla jinak, přesto znala mé srdce. Zelený rytíř. Lovec Herně. Hadí syn. Lovec přání. Robin Hood. Mým domovem je zeleň, mým časem temná polovina roku. Už mě znáš?“

Ruth přikývla, vystrašená, přesto okouzlená. Myslí se jí proháněly chaotické vidiny, scény z dětských pohádek, dávných mýtů, všechny archetypy kráčející světem před začátkem historie. Ať před ní stálo cokoliv, nebylo to možné plně pochopit; měl stejně mnoho aspektů jako příroda, jeho podoba závisela na divákovi a situaci. Erl-King, temná strana, v níž byl uvězněn a ovládán, teď byla pryč. „Jak tě mám nazývat?“ zašeptala. Zachvěla se, když se sehnul, ale dotek jeho palce na jejím čele byl něžný. „Říkej mi kterýmkoliv jménem, které vychází z tvého srdce.“

Vybrala si jedno z dlouhého seznamu. „Cernunnos,“ odpověděla. Měla pocit, že tato podoba byla vlídnější než ostatní. Vtom si uvědomila, proč je jí tak povědomý: doprovázel vidinu tajemné dívky, která se jí zjevila během táboření u Bristolu; byl to on, koho ta dívka hledala. Noc k mému dni, zima k mému létu, řekla. Dvě podoby téže mocné síly.

Narovnal se v celé své výšce a stále se na ni díval. „Jedna tvář vegetace žije v tobě, další v jednom z tvých společníků - vaše oči se v pravý čas otevřou. Jako Sestra draků máš před sebou obtížnou cestu, ale povedu tě až do tvého plného rozkvětu. A v nejtěžších chvílích mě můžeš přivolat na pomoc. Poznají tě podle tohoto znamení.“

Uchopil ji za ruku. Při jeho doteku se zachvěla; jeho prsty vůbec nepůsobily jako prsty. Vzápětí jí dlaní projela palčivá bolest. Vykřikla, ale bolest okamžitě ustala. Otočila ruku a viděla, že má na dlani vypálený kruh se vzorem podobným vzájemně propleteným listům.

Na odchodu se ještě otočil a dodal: „Najdeš mě v mém Zeleném domově.“ Usmál se a ukázal na sovu majestátně kroužící nad jejich hlavami.

„Co teď budeš dělat?“ zeptala se uctivě Ruth.

„Jakmile bude Lov zahájen, nedá odpočinout jediné duši.“

Ruth se při hrozivém významu jeho slov zachvěla. Už chtěla začít protestovat, ale jeho pohled byl tak přísný, že jí slova uvízla v hrdle.

Zvedl hlavu a zavětřil. Pak odběhl do tmy rychleji, než by při jeho velikosti předpokládala; ona už byla zapomenuta, bezvýznamná. Hned nato přestalo pršet a vítr utichl. Když zvedla oči k obloze, viděla, jak mraky nepřirozeně rychle letí a odhalují jasnou, hvězdami pokrytou oblohu. Svěsila hlavu a snažila se nějak vypořádat s tímto setkáním, které otřáslo celým jejím dosavadním životem. Ale i když zavřela oči, stále viděla jeho tvář, a i když si zakryla uši, stále slyšela jeho hlas. Bála se, že už nikdy nebude taková jako předtím.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Žralok zuby má jak nože

První, co Churche napadlo v okamžiku, kdy Ruth a Erl-King zmizeli, bylo, že s jejich životy je konec. Slepě mával mečem a sledoval, jak psi sice mizí, jenže je okamžitě nahrazují další. Ale jakmile se oštěp zabodl do hrudi Erl-Kinga, Lovci jako by ztuhli a psi začali zmateně pobíhat. Pak se jezdci stáhli za hřbitovní zeď.

„Ona to dokázala," zalapal po dechu, protože tomu nemohl uvěřit.

Lauřiny oči se zaplnily slzami strachu a napětí. Krvácela z mnoha ran. „Myslela jsem, že je po nás," zasténala.

Veitch, který byl rovněž zraněný, stále držel tyč nad hlavou. „Nepolevujte! Třeba se jenom připravují na nový útok!" zařval.

Church věděl, že Veitch má pravdu, a rychle znovu zaujal obranný postoj, ale neudržel se, aby nevykřikl Ruthino jméno. Když mu nikdo neodpověděl, srdce se mu sevřelo.

Po dobu, která jim připadala jako celé hodiny, pozorovali Lovce a zápasili s vyčerpáním, které je sráželo na kolena. Pak jako na nějaký neslyšný povel jezdci jednoduše obrátili koně a cválali pryč se štěkající psí smečkou v patách. Church se podíval na zeď v rohu hřbitova; zlověstný Černý Shuck zmizel také.

Několik minut poté uslyšeli nějaký hluk v kapradí a ze tmy se vynořila bledá a rozklepaná Ruth. Když neobratně přelézala zeď, Church se rozběhl a pomohl jí.

„Dokázala jsi to!" vyrazil ze sebe, neschopný skrýt ulehčení. „Nejraději bych tě políbil!"

„Tak to udělej hned, dříve než omdlím," vydechla. A pak se sesypala.

+ + + + +

Když posbírali potrhaný stan, rozdělali na kraji pláže oheň a těšili se z klidu, který nastal po odchodu bouřky. Shavi, i když ještě ne zcela ve své kůži, dokázal mluvit, což ještě zlepšilo jejich už tak radostnou náladu. Prostředky z lékárničky z auta si ošetřili rány, a jak se do jejich těl pomalu

vracelo teplo, byla i Ruth ochotná sdělit jim, co zažila.

Pak hleděli do ohně a pokoušeli se vstřebat nové informace. „Takže," shrnula Ruth, ,já to vidím následovně: z nějakého důvodu, který zatím neznáme, došlo k otevření dveří mezi Jiným světem a naším. Danannové se chystali k návratu, když Fomoriané vypustili něco, čemu se říká Kouzlo přání a co si já představuji jako nějaký druh nukleární bomby v jejich pojetí. Výbuch odmrštil většinu Danannů do nějakého místa, odkud se vlastními silami nemohou dostat. Ale některé Dananny zasáhla radiace Kouzla přání a v rozporu se svými základními vlastnostmi se nechali ovládat Fomoriany. Erl-King... Cernunnos... byl jedním z nich. Muselo to postihnout i další bytosti z Jiného světa. Myslím, že to vysvětluje, proč na Churche a mě zaútočilo poblíž Stonehenge Bájné zvíře. Tito tvorové jsou očividně spojení s duší země. s její energií nebo co to je, takže by neměli poslouchat rozkazy Fomorianů, jenže byli k tomu donuceni."

„A několika Danannům se podařilo uniknout." dodal Church. „Například ženě z Pozorovatelny. Ale ta mi neřekla, že dveře mezi světy už jsou otevřené a Danannové se jimi chystají projít. Naznačila, že se může stát cokoliv, protože Fomoriané porušili Úmluvu.

„Možná vám vykládala pohádky," řekl Veitch.

Church se zarazil. Opravdu může důvěřovat rase, která je jim tak vzdálená, že její motivace nedokážou nikdy pochopit? Co pro ženu z Pozorovatelny znamenal slib, že mu odměnou za úspěšné vysvobození jejího lidu umožní poznat Mariannin osud? Náhle se mu před očima vynořil obraz vzdělaných cynických západních cestovatelů, klamajících domorodé kmeny, aby se pro pár bezcenných korálků vzdali svých území a přírodních zdrojů.

„Takže to bylo jako první rozhodující úder," pokračoval Veitch. „Fomoriané se pokusili zbavit jednou ranou všech protivníků, aby měli volné ruce a mohli si dělat, co si zamanou."

„Ale jaký byl?" zeptal se rozechvěle Shavi. Ležel ve spacím pytli s hlavou podloženou batohy. „Měla jste pocit něčeho božského?"

Ruth viděla vzrušení v jeho očích, ale tohle bylo téma, kterým se nechtěla zabývat. „Já v bohy nevěřím," odpověděla, ale její hlas zazněl tak nejistě, že si okamžitě uvědomila, že takhle snadno ji vyklouznout nenechá. ,,No dobře, trochu jsem své názory poopravila. Nedokážu být tváři v tvář něčemu, jako je tohle, humanista. Je to něco stojící úplně mimo nás a on byl rozhodně nevyzpytatelný. Ale božský? Můžete ho považovat za

boha. Někdo jiný by ho označil jako vetřelce nebo vyšší bytost.“ Nedokázala říct, jestli je to Shaviho úsměv nebo její vlastní nejistota po celoživotním pragmatismu, co ji rozčiluje.

„Copak to nevidíte? Tohle je ta otázka. Věc, jejímž hledáním trávíme celý život—“

„Ale já to nevím,“ odsekla.

Church rychle zasáhl. „Teď není vhodná doba na teologickou debatu—“

„Jasně, tohle je doba na oslavu!“ Veitch vítězoslavně zvedl paže. „Vyhráli jsme!“

„Radujete se poněkud předčasně,“ řekla pohrdavě Laura. Zdálo se, že se konečně zotavuje ze strachu, který se jí držel od střetu na hřbitově.

„Jak to myslíte?“ Veitch jí hodil balíček náplasti poněkud prudčeji, než bylo třeba. „Našli jsme všechny talismany. Divoký hon je nadobro pryč. A všichni jsme naživu!“

„Stejně jako předtím,“ odpověděla klidně Laura.

„Pořád ještě nevíme, co máme s těmi talismany udělat.“ Ruth se otočila k Tomovi. „Tak kdy nám hodláte něco prozradit?“

„Až budeme skoro tam, kde máme být, a nebude hrozit, že se něco zvrtne,“ zabručel.

„Přinejmenším už nás nehoní čas,“ poznamenal Church. „Zbývají nám ještě tři týdny. Nikdy jsem si nemyslel, že to provedeme tak rychle.“

+ + + + +

Přes určité vědomí, že jejich úkol ještě neskončil, spali mnohem klidněji než kdykoli za poslední týdny. Probudil je křik racků. Slunce už vyšlo a táborák dohořel. Všichni se smáli, když je nějaký muž se psem obešel širokým obloukem, protože si uvědomovali, že s rozcuchanými vlasy a pomačkanými šaty vypadají jako pobudové.

Mořský vzduch byl osvěžující a kolem osmé hodiny se cítili plně odpočatí a vyhladovělí. Jejich zásoby se povážlivě ztenčily, a tak se Veitch dobrovolně přihlásil k pěší výpravě do vsi, kde hodlal sehnat něco k snídani. Church, Shavi a Tom prohlásili, že jdou také, aby si protáhli nohy. Jakmile Ruth viděla, že by zůstala sama s Laurou, rozhodla se k nim připojit.

„Jste šílenci,“ namítla Laura. „Hledáte fyzickou námahu, když se můžete prostě natáhnout a odpočívat?“ Tom ji přesvědčil, že by měla sedět v

autě i s talismany, aby mohla při první známce nějakých potíží odjet. Church si půjčil její malý batůžek a strčil do něho Hledač cesty. „Už ho nikdy nepustím z dohledu, ať ho ještě budeme potřebovat nebo ne," řekl s úsměvem.

+ + + + +

Přes noční výkon pochodovali po polní cestě k vesnici docela rázným krokem.

„Víte co?" otočil se Veitch k Churchovi, s nímž šel před ostatními. „Nikdy jsem se necítil tak živý jako teď."

Church věděl, co tím myslí. „To je tím, že dokud nestojíte smrti tváří v tvář, nedokážete život plně ocenit. Zní to jako klišé - mluví o tom všichni ti adrenalinoví feťáci, co provozují sebevražedné sporty. Ale nikdy dřív mě nenapadlo, že by to mohla být pravda."

„Nutí vás to k zamyšlení, jak špatně řídíme své životy... Všechna ta nudná kancelářská práce a načančané domy na předměstí." Veitch se na chvíli zamyslel a pak se podíval na Churche. „Možná jsme na špatné straně."

„Jak to myslíte?"

„Bojujeme za to, aby všechno zůstalo při starém, ne? Ale co když to nebylo správné? Co když všechna tahle magie a chaos je to, jak mají věci skutečně být?"

Church si vzpomněl na svůj rozhovor s Ruth krátce po jejich seznámení, kdy přiznal své zklamání nad tím, že se magie vytratila ze života. „Jenže co to umírání a utrpení? Zabíjení lidí a selhání lékařské techniky?"

„Možná je to podstata způsobu, jak dosáhnout bohatšího života. Co je lepší - vzlety a pády, nebo jednotvárnost?"

Church se usmál. „Nikdy mě nenapadlo, že jste filozof, Ryane. Ale zní mi to trochu nietzschovsky."

„Cože?"

V tu chvíli je dohnali Tom se Shavim, hlučně debatující o náboženství. Veitch je chvíli poslouchal a pak zůstal pozadu, dokud ho nedohnala Ruth. Vrhla na něho opovržlivý pohled. „Nepokoušejte se se mnou mluvit."

„Chtěl jsem jenom říct, že v noci jste se zachovala opravdu statečně. Zachránila jste nás."

„Opravdu si myslíte, že stojím o vaše uznání?"

Veitch se chystal odpovědět, ale v její tváři se zračil tak chladný hněv, že pochopil, že je to zbytečné. Zpomalil ještě víc a šel jako poslední.

Obchod ve vesnici právě otevíral. Church se Shavim si vzali košíky a naložili je základními potravinami. Když ale došli k pokladně, do obchodu vběhl malý, asi padesátiletý muž s ošlehaným obličejem a bílými vlasy pod károvanou čepicí a nechal za sebou dveře dokořán.

„Narodil ses ve stodole, Rhysi?“ zeptala se ho žena za pokladnou.

Ruth, která byla nejblíž, viděla, že muž nemá náladu na žerty. Tvář měl brunátnou a lapal po dechu, jako by cestou do obchodu běžel. „Slyšela jsi o Dermottovi?“ vydechl. Žena zavrtěla hlavou, náhle plná zájmu. „Ztratil se. Našli jeho kolo a jednu botu nedaleko staré Pirátské lucerny. Edith je z toho celá zoufalá. Myslela si, že ho po noční směně najde v posteli, a když tam nebyl, zavolala policii.“

Žena s mužem se pustili do vzrušeného rozhovoru o tom, co se mohlo jejich příteli stát, ale Ruth už neposlouchala. Věděla, co se mu stalo. Hon si našel kořist. V záchvatu nevolnosti vyběhla z obchodu. Posadila se s hlavou v dlaních na chodník a v duchu se ptala: kolik lidí už zaplatilo životem za to, že jim zkřížili cestu?

Ostatní vyšli brzy za ní. Smáli se a žertovali, ale ona se k nim nedokázala připojit. Oni sice zvítězili, ale někdo jiný za to zaplatil.

+ + + + +

Zaklepání na okénko spolujezdce se ozvalo v okamžiku, kdy se Laura usadila v zadní části dodávky a s nenávistí k sobě samé přemítala, jestli se zamilovala do Churche. Zaznělo krátce, přátelsky; nic naléhavého. Usoudila, že si tak hrají děti nebo hlídač parkoviště chce zkontrolovat účtenku, takže se neobtěžovala reagovat. Ale když se zaklepání po třiceti vteřinách opakovalo, podrážděně si povzdechla a přelezla zezadu na sedadlo spolujezdce. Překvapilo ji, že vidí muže, který vypadal v obnošeném černém obleku jako tulák. Červená brokátová vesta mu však dodávala švihácký vzhled, stejně jako hladké stříbrné vlasy a jiskrné oči. naznačující notnou dávku smyslu pro humor. Jeho ošlehaná a opálená pokožka byla zajisté důsledkem života na cestách, ale jeho úsměv působil docela mile.

Laura stáhla okno. „Nemám žádné zbytečné drobné. Brousím je a házu na úředníky.“

„Obdivuhodná činnost, má milá,“ odpověděl sytým, teatrálním hlasem

„Ale já nehledám finanční přilepšení. I když musím přiznat, že v tuto chvíli se na mě štěstí zrovna neusmívá. Cestování na velké vzdálenosti je nákladný podnik. Ale o to teď nejde. V tuto chvíli pouze hledám mladého pana Churchilla. Nenachází se náhodou někde poblíž?“

Laura se překvapeně zasmála. „Vy znáte Churche?“

„Prožili jsme spolu úžasný večer plný zábavy, fantastického vyprávění a bohužel i nestřídmého pití v jednom salisburském hotelu. Váš štědrý přítel mi dokonce dovolil pít na jeho zdraví a hotelový účet dlouho do noci. Úžasný chlapík, věřte tni.“ Laura se musela smát jeho faux dramatické osobnosti, která jako by vyskočila ze starých filmů a ještě starších knih, ale jeho kouzlu odolat nedokázala. „A při své vzácné povaze mě požádal, abych ho rozhodně navštívil, když budu někde poblíž. A tak jsem zde!“ Náhle sepjal ruce a napůl v nich skryl tvář. „Ach, odpusťte mi! Zapomněl jsem na základy slušného chování - představit se. Mé jméno, má milá, je Callow.“

Natáhl k ní ruku. Laura okamžik váhala, pak ji stiskla. „Laura DuSantiago,“ řekla a napodobila jeho teatrální styl.

„Dovolila byste mi na chvíli si odpočinout ve vašem vozidle, než se pan Churchill vrátí? Obávám se, že mé nohy jsou unavené.“

Laura už začala otevírat dveře, ale vtom jí něco blesklo hlavou; Church přece v době, kdy se s ním Callow setkal, neměl tohle auto. A tenhle člověk rozhodně nemohl vědět, že budou tady u zapadlé velšské vesnice. Podezíravě se mu podívala do tváře.

Callow se usmál a mlčel. Stále ji držel za ruku a jeho stisk zesílil. „Pusťte mě.“ Její hlas zněl náhle tvrdě a mrazivě.

Pokusila se ruku uvolnit, ale Callow měl větší sílu, než na jakou vypadal. Jeho úsměv teď byl pokřivený. Prostrčil hlavu otevřeným okénkem a Lauru ovanul odporně páchnoucí dech. Uvědomila si, že muž se snaží zabránit, aby si někdo všiml, co se děje. „Vy mizero—“

Než stačila říct více, Callow jemně přejel druhou rukou po spodní části její paže. Nechápala jeho pohyb, dokud neuviděla tenkou červenou linku v místech, kudy prošly jeho prsty. Vypadalo to téměř magicky. Udiveně zírala na svou ruku a snažila se pochopit, jak to provedl. Ale palčivá bolest ji vrátila do reality. Chytila jeho ruku za zápěstí a otočila ji dlaní vzhůru; mezi pevně sevřenými prsty se nenápadně skrývala žiletka. Okamžik jí trvalo, než jí došlo, co vlastně vidí, jenže on náhle pustil její niku a tvrdě ji udeřil pěstí do obličeje. Lauře se před očima roztančily hvězdičky a

omámeně se svalila přes sedadla. Když se probrala, Callow měl otevřené dveře a lezl přes ni dovnitř.

Prudce kopla nohou směrem k jeho slabinám, ale zasáhla jen jeho stehno. Cukl sebou, ale úsměv z jeho rtů nezmizel. Očí, které už nejiskřily humorem, se upíraly na její tvář.

Laura začala křičet a zápasit, ale Callow znovu přejel rukou po citlivé dolní straně jejího předloktí nebezpečně blízko tepen na zápěstí. Než mohla reagovat, přešel rukou k jejímu obličeji a táhl žiletkou tam a zpátky. Zvedla ruce na obranu, cítila, jak jí tričko vlhne teplou krví. Náhle měla před očima znovu vidinu své matky, mávající zakrvácenou břitvou jako tenkrát před dvěma lety. Ne znovu, křičela její mysl.

Vážnost situace ji zasáhla jako rozjetý vlak; nikdo ji nezachrání, Callow jí vnutil polohu, ve které se nemohla bránit, a právě když se rozhodla, že její jedinou nadějí je křičet, dokud někdo nepřiběhne, znovu ji udeřil do obličeje, popadl ji za vlasy a přehodil přes opěradla sedadel.

Jako v mlze si nejasně uvědomovala, že leze vedle ní jako obrovský pavouk. Pak sevřel žiletku mezi kloub ukazováku a palec a jako šílený ji řezal. Poslední, co Laura viděla, než upadla do bezvědomí, bylo tak příšerné, že nevěděla, jestli to není halucinace vyvolaná bolestí a hrůzou z blížící se smrti: jeho oči se zalily krví, jako by mu v jediném okamžiku praskly všechny cévky najednou, a pod kůží kolem očních důlků se mu něco pohybovalo. Jako by tam něco lezlo.

+ + + + +

Church byl první, kdo si všiml otevřených zadních dveří dodávky. Nebylo na tom nic divného - Laura je mohla jednoduše otevřít, aby vyvětrala dusno v autě - ale intuice zalila jeho nitro ledovou hrůzou. To už se dal do běhu a nechal ostatní, kteří si stáje ještě bezstarostně povídali, za sebou. Od auta vedly krvavé stopy. Church ještě přidal a v hlavě mu vířilo všechno možné. Jakmile doběhl ke dveřím a podíval se dovnitř, zvedl se mu žaludek.

Vnitřek vozu připomínal jatka. Krev byla na stěnách i na podlaze, na níž leželo Laurino bledé, nehybné tělo. Z trička roztrhaného na cáry na něj křičel výsměšný nápis Ježíš tě miluje, který teď vypadal, jako by ho někdo chtěl seškrábat.

A bedna s talismany byla pryč.

+ + + + +

Rychlá jízda zpět do Tenby byla jedna rozmazaná šmouha šíleného předjíždění, troubení klaksonů a prudkých zatáček. S křikem vtrhli na pohotovost nemocnice na Trafalgar Road. Church nesl Lauru v náručí, košili nasáklou její krví. Za nimi zůstávaly krvavé skvrny jako šlépěje nějakého obrovského zvířete; přes první dojem byla Laura stále naživu, ale v šoku. Pokud si to až dosud odmítali připustit, v okamžiku, kdy uviděli výrazy na tvářích ošetřovatelek a lékaře, nepochybovali o vážnosti jejího stavu. Záchranný tým odvezl Lauru za vlající závěsy a ponechal je samotné v prázdné čekárně.

„Ale my jsme zvítězili!“ namítl Veitch. Jeho šokovaný obličej odrážel to, co se odehrávalo v myslích všech. „To není fér.“ Znělo to pateticky a dětinsky, ale nenapadalo ho nic jiného.

Ruth si kousala kloub palce. „Bože, doufám, že bude v pořádku.“ Church viděl v její tváři lítost a pocit viny.

„Ale my jsme zvítězili!“ řekl Veitch, jako kdyby několikeré opakování mohlo tuhle informaci učinit pravdivou.

„Vybrali si k útoku ten nejvhodnější moment,“ poukázal Shavi. „Když jsme zapomněli na opatrnost. Perfektní načasování.“

„Zaútočili na ni nožem nebo břitvou - viděli jste ty rány. To nevypadá na Fomoriany,“ přemýšlel nahlas Church. „Možná je to jenom náhodné napadení - nějaký blázen, jehož cesta se zkřížila s naší. Takové věci se stávají pořád,“ dodal trpce.

„Ale kdo vzal talismany?“ Tom vypadal rozrušeněji, než by Church očekával. Oči měl plné slz od chvíle, kdy Lauru našli; chvílemi nemohl ani promluvit, jindy se třásl jako v zimnici, která se stále stupňovala.

„K čemu byl ten zatracený boj? K ničemu!“ Veitch skryl hlavu do dlaní.

„Tohle zřejmě není nejlepší chvíle k diskusi,“ začal Tom, „ale musíme se vydat po stopě talismanů. V sázce je víc než—“

„Ne!“ Church na něho zlostně zíral, ale jediné, co viděl, byla Marianna. „Nic není důležitějšího než lidé! Jednotlivci. Lidé, které člověk miluje. Zaslouží si náš čas, pozornost a cit. Žádný nějaký svět, kterému je jedno, jestli míří rovnou do pekel!“

Zdálo se, že se Tom bude hádat, ale pak odvrátil zrak.

„Momentálně mi na ničem jiném nezáleží. Chci vidět, jestli se z toho

Laura dostane. Když nemáte přátele, když nemáte lidi, kteří vás milují, nemáte nic.“

Veitch hleděl na Churche, jako by ho viděl v novém světle. Pak zamyšleně přikývl.

Tom složil hlavu do dlaní a začal tiše vzlykat. Ostatní se na něho překvapeně dívali. Ruth popošla k němu a objala ho kolem ramen, ale zdálo se, že jeho smutek je neutišitelný.

Veitch bezútěšně svěsil ramena. „Co si teď sakra počneme?“

+ + + + +

Lauru jim dovolili vidět až v poledne. Pod bělostnou přikrývkou vypadala neobvykle křehce, jako nemocné dítě; skoro ji nepoznávali. Odbarvené světlé vlasy byly rozcuchané a neupravené, pleť jako potažená jíním, tělo jaksi hubenější a hranatější, než jaké si pamatovali. Na levé straně obličeje měla přilepené vatové polštářky. Od jejího těla vedlo několik hadiček; svět byl pro ni v tuto chvíli mrtvý.

„Dali jsme jí sedativa,“ vysvětlil lékař. „Po tom šoku to bylo to nejlepší.“

„Bude v pořádku?“ zeptal se Church.

Zdálo se, že lékař si není odpovědí jistý. „Fyzicky asi ano. Dostala krev, nejhorší rány jsme sešili, zbylé ošetřili. Ale...“ pokrčil rameny „To víte, útok břitvou. Je to ošklivé. Když vidím následky, nechápu, jak někdo může být tak pokřivený, aby tohle provedl.“ Odmlčel se a polkl. „Její obličej... na levé tváři jí zůstanou jizvy. A viděli jste její záda a paže. Vypadá jako skládačka. Jenže psychické jizvy se hojí mnohem hůř. Všiml jsem si těch starých...“ Podíval se z jednoho na druhého, jestli se dočká vysvětlení.

„Stalo se jí to už dříve,“ řekl Church prostě.

Lékař přikývl, jako by tato odpověď stačila. „Tím je to horší. Naletěla někomu podruhé.“

„Kdy si ji můžeme odvézt?“ zeptal se napjatě Tom. Podařilo se mu ignorovat jejich pohoršené pohledy.

„No, za pár dní. Potřebuje hodně odpočinku, žádnou námahu. Mohu vám dát kontakt na poradenskou službu.“

Poděkovali mu, ale neřekli nic dalšího, dokud neopustil místnost. Pak se Church otočil k Tomovi. „Kristepane, kdyby byla mrtvá, chtěl byste po nás, ať ji vyhodíme do příkopu u silnice!“ To, že Tom nechal jeho slova

bez komentáře, ho ještě víc rozzuřilo.

„Možná změníte názor, až uvidíte, co se bude dít za pár měsíců.“ Tom budil dojem, že mu hovor činí potíže, protože pečlivě odděloval každé slovo, ale současně se mu vrátil dřívější ledový chlad. „Jestliže se nevydáte za talismany hned teď, vaše rozhodnutí bude znamenat odepsání světa, civilizace, všeho. Jste na to připraveni?“

Church odvrátil pohled, rozzlobený, že ho Tom nutí tohle řešit, když sám chtěl myslet jedině na Lauru.

„Bude v pořádku,“ pokračoval Tom, „slyšel jste doktora. Ale my si nemůžeme dovolit ztratit další den. Do té doby může stopa vychladnout.“

V místnosti zavládlo dlouhé tíživé ticho a pak se ozval Veitch: „Já bych vážně rád zjistil, kdo jí to udělal.“

„Slyšel jste, co řekl lékař. Není schopná odvozu,“ namítl Church. „Co bude, jestli se jí dostane do ran infekce? Nebo prasknou stehy? Riskovali bychom její život.“

„Rozhodnutí musí padnout hned teď,“ naléhal Tom.

Church viděl, že všechny oči spočívají na něm. „Proč na mě civíte?“ rozzuřil se. Odvrátili pohledy, ale odpověď na jeho otázku byla jasná: rozhodnutí bylo na něm.

Tom si stoupl před něho a položil mu ruku na rameno, v jeho tváři se zračil nelíčený otcovský zájem. „Je to vaše povinnost,“ řekl tiše.

Churche se náhle zmocnil strašlivý pocit, že bude proklet, ať se rozhodne jakkoliv.

+ + + + +

Veitchovi se podařilo najít pojízdné křeslo. Posadili do něho Lauru za bouřlivé diskuse o smyslu kapaček a o tom, jestli je mohou odstranit; jeden vypadal na hydratační roztok, zatímco druhý, opatřený elektronickým časovačem, zřejmě tlumil bolest. Nakonec se rozhodli je nechat připojené oba. Přes nohy jí přehodili přikrývku, aby utajili zjevný fakt, že není schopná převozu. Kdyby je zahlédl někdo z nemocničního personálu, nikdy by jim nedovolili Lauru odvézt a pravděpodobně by byli obviněni z pokusu o únos pacienta, proto spěchali a zoufale se drželi bočních chodeb, které vedly mimo nejrušnější provoz. Poplach vyvolala až v poslední minutě rozzlobená sestra v recepci, kolem níž museli projet k místu, kde měli zaparkované auto.

Ze spacích pytlů zhotovili na podlaze dodávky provizorní lůžko a pokusili se zajistit stojany s kapačkami pomocí oděvů, ale pokaždé, když Shavi zahnul za roh, stojany se s rachotem převrátily.

Nálada v autě byla po ranní euforii pod bodem mrazu. Náhle jako by všechno zkyslo a cokoliv udělali, nic nebylo správně. Church seděl na podlaze vedle Laury a pátral v její tváři po jakékoliv známce probouzení nebo zhoršení jejího stavu. Nenáviděl se za rozhodnutí, které musel učinit, a za fakt, že neměl na výběr. Nejraději by se na všechny rozkřikl, že není schopen být vůdcem a dělat rozhodnutí, na kterých závisí lidské životy; svého času přece připustil, aby jeho přítelkyně zemřela, dokonce si ani neuvědomil, že ji někdo zavraždil. Chvílemi uvažoval, jestli by pro ně nebylo nejlepší, kdyby jednoduše odešel a nechal to na nich.

Hledač cesty je vedl z Tenby na severovýchod. V oblastech, kde se daly čekat hlídky dopravní policie, Shavi dodržoval povolenou rychlost, jinak držel plynový pedál sešlápnutý k podlaze. Ačkoliv lucerna ukazovala trasu, která by vedla venkovem, po zkušenostech v Builth Wells se dohodli, že bude lepší vyhnout se otevřené krajině Walesu a raději se držet hlavních tahů. Těsně za Carmarthenem vjeli na rušnou A40 a pokračovali po ní až k Ross-on-Wye, za nímž vjeli na dálnici. Tam plamínek Hledače cesty namířil rovnou na sever.

„Ten, kdo vzal talismany, cestuje velmi rychle," poznamenal Shavi. „A zjevně sleduje konkrétní cíl."

„Hele, proč nezkusíte tu svou schopnost? Však víte, houbičky, trans a tak? Mohli bychom zjistit, kam má namířeno, a předejít ho," navrhl Veitch.

Shavi upíral zrak na cestu před sebou, tvář náhle jako z kamene. „Ne," opáčil stroze.

+ + + + +

Obloha zrudla a postupně prošla různými odstíny purpurové barvy, zatímco projížděli městskou aglomerací West Midlands, plochou krajinou Staffordshiru a Cheshiru a nakonec přes Manchesterský plavební kanál. Doprava byla tak živá, jako by se vůbec nic nedělo. V době, kdy minuli Lancaster a několik ukazatelů k Jezerní oblasti, padla tma.

Church, Ruth a Tom tiše seděli vzadu u nehybného těla Laury, zatímco Shavi s Veitchem se pokoušeli najít zdání bezpečí v široce rozvětvené debatě o světských záležitostech, přerušované dlouhým introspektivním

mlčením.

„Nikdy jsem neviděl takový kus téhle země," poznamenal Veitch. „Prakticky jsem nevyjel z Londýna. Kromě jednoho výletu na jih k babičce. Na sever od Watfordu jsem nikdy nebyl."

„Je krásná, ne?" řekl Shavi zamyšleně. „Každá její část. A nejenom ty, u nichž člověk předpokládá, že budou hezké, jako například kopce a divoká příroda. Chladicí věže jsou za správného světla jako ze zlata. Jednou jsem jel vlakem z Derby a projížděli jsme hroznou průmyslovou pustinou, kterou právě upravovali na trochu civilizovanější místo. Byly tam hromady zeminy, plevel a obrovská jezera kontaminované vody. Jenže potom se v určitém okamžiku objevil na vodní hladině odraz šedivých mraků a celá oblast byla jako ze stříbra. Ten nádherný pohled mi vyrazil dech. Pozbyli jsme schopnost vnímat podobné každodenní zázraky."

„Zřejmě ano. Ale byl jste někdy v Bectonu?" Veitch se na okamžik zamyslel a pak se na něho podezíravě podíval. „Nevypadáte na teplouše."

Shavi mu odpověděl s lehkým pousmáním. „Nemám rád nálepky."

„No, ale jste buzík nebo ne?"

„Raději se považuji za heteromorfního perverzníka."

„To znamená co?"

„To znamená, že hledám rozkoš kdykoliv a kdekoliv se mi líbí. Máme omezený čas na to, abychom si dopřávali potěšení. Tak proč se omezovat na jedno pohlaví?"

Veitch si pohrdavě odfrkl a díval se ven okénkem spolujezdce.

Shavi potlačil smích nad jeho viktoriánskými předsudky. „Co je?"

„Dělá se mi zle z toho, co lidé provádějí."

„Tak na to nemyslete. Já vás přece nenutím."

„Raději na mě nic nezkoušejte."

„Nejste můj typ."

Veitch se k němu dotčeně obrátil. „Proč ne?"

„Prostě nejste."

Veitch se otočil zpátky k oknu a něco si tiše mumlal.

V tu chvíli se Laura vzadu pohnula. Church se nad ní úzkostně naklonil a v autě zavládlo nesnesitelně napjaté ticho. Dívce se zachvěla víčka a otevřela oči. Na okamžik propadla panice, jak se pokoušela zorientovat. Jakmile spatřila Churche, uklidnila se.

„Kruci, to bolí," řekla slabým hlasem.

„Jen klid," zašeptal Church, „hodně jste zkusila."

Viděl, jak se jí pomalu vracejí vzpomínky na děsivé chvíle, a zabolelo ho srdce. Zvedla ruku k vatovému polštářku na levé straně obličeje. „Můj obličej," zasténala zničeně. Slzy, které jí zalily oči, přetekly na tváře. Pevně stiskla víčka, aby neviděli její slabost.

Church ji vzal za ruku a čekal, že se odtáhne, ale místo toho ji pevně sevřela. „Jsme tady s vámi," řekl něžně.

„Bože, nikdo se na mě nebude chtít ani podívat." Její hlas zněl tak bolestně, až se zachvěl. Její hluboké zoufalství sloupávalo všechny obranné vrstvy až na upřímnost a to bylo k nesnesení; jako kdyby někdo otevřel dveře k reflektoru svítícímu z temné místnosti.

„Nebuďte hloupá. Jste tady s přáteli."

Hořce se zasmála. „S přáteli? Všichni mě nenávidíte." Church slyšel v jejích slovech iracionální tón a věděl, že to z ní hovoří narkotika.

„Zůstaneme s vámi za všech okolností." Church překvapeně vzhlédl, když se Ruth sklonila vedle něho.

„Hele, slečna Studená," řekla Laura tiše. „Necítím náhodou soucit?"

„Ne. To je Tom."

Laura pozvedla hlavu a zase ji rychle spustila, jakmile uviděla jeho uražený výraz. Sípavě se zasmála. „Ten starý parchant. Ráda vás vidím. Vsadím se, že jste si myslel, že je tu někdo, kdo umře ještě před vámi."

„Potřebujete si odpočinout," odpověděl Tom kysele. „Týden nebo dva. Můžeme zrychlit kapání..."

„Jak se cítíte?" zeptal se Church. Při pohledu na její tvář měl pocit, jako by mezi nimi přeskočila jiskra - kratičký záblesk v jejích očích, nepatrný náznak úsměvu - na okamžik rozvibrovala vzduch a vyvolala mrazení kolem páteře.

Viděl, že Laura to ucítila také; usmála se na něho a pak rozpačitě odvrátila pohled, jako by nemohla pochopit vlastní emoce. „Jako kdyby mě protáhli nářezákem," odpověděla.

„Vyřádil se na vás. Víte, kdo to byl?"

Svraštila obočí a pokoušela se rozpomenout. „Nějaký vandrák. Tvrdil, že ho znáte." Chvíli trvalo, než si vzpomněla na jméno. „Callow."

„Callow?" vyhrkli Church i Ruth zároveň.

„Ale to byl přece jenom takový vyžírka!" Church se podíval na Ruth, jestli má nějaké vysvětlení. „Byl v Salisbury. Co dělá tady?"

„Věděl, kde jsme," řekla se Laura. „V žádném případě nás nemohl objevit náhodou."

„Do háje! Co se to sakra děje?“ Churcha zaplavil bezmocný vztek. „Až toho bídáka najdu, tak ho zabiju.“

„Ještě něco...“ Lauře napětím málem selhal hlas. „Vzpomínám si... Jeho oči zrudly, jako by se zalily krví. A pod kůží se mu něco pohybovalo. Nebyl to člověk...“

Její hlas vyzněl do ztracena a v autě zavládlo ticho. Nakonec ho přerušil Veitch. „Musíme zajet k pumpě doplnit benzín.“

Odbočili na širokou příjezdovou cestu k Tebay Service vedoucí příliš hustou a ponurou alejí stromů, ale restaurace vypadala jako přívětivá oáza svítící do noci. Mimořádně velká okna nabízela výhled na pustou vysočinu severní části Jezerní oblasti a nekryté vnitřní lampy osvětlovaly studený bazén a větrem zmítané křoví. Church si všiml úžasného výhledu a na okamžik si představil, jak příjemně tu musí být v létě; teď to naopak vypadalo jako téměř opuštěná končina.

„Potřebuji si protáhnout nohy,“ řekl. „Dám si čaj. Měli bychom si odpočinout v desetiminutových pauzách ve dvojicích. Kdo jde se mnou?“ Přihlásila se Ruth, ale Tom, který s pomocí kapesní svítilny dumal nad automapou, ji negentlemansky předešel.

Našli si místo blízko oken s vyhlídkou do neproniknutelně temné krajiny. V restauraci bylo jen několik dalších hostů rozptýlených po celé místnosti, jako by z nějakého důvodu nechtěli sedět blízko někoho jiného.

„Teď už změny probíhají poměrně rychle, viďte?“ Church se zamračeně díval do noci. „Zajímalo by mě, kolik času nám zbývá, než se všechno zhroutí.“

„Málo.“ Tom zamyšleně usrkával horkou čokoládu. „Ale pořád je čas, abyste to zvrátil.“

„To má být ironie? Ztratili jsme všechno, co jsme vybojovali, a Laura... Kristepane, nemůžu tomu uvěřit.“

Tom se dlouho díval stranou. Když Church zvedl oči, aby zjistil, proč je tak tichý, všiml si potu vyrážejícího Tomovi na čele a třesavky, která jím lomcovala.

„Co je vám?“ zeptal se chladně, čehož okamžitě zalitoval. „Máte nějakou nemoc, o které jste nám neřekl?“

Tom se na okamžik vzchopil a pak ochraptěle odpověděl: „To není vaše starost.“ Znovu se napil čokolády a pokračoval, jako by se nic nestalo. „Callow očividně pracuje pro některý kmen Fomorianů - pro Calatína jako záloha, kdyby Divoký hon selhal, nebo pro Mollechta, který doufal, že se

mu podaří zmocnit se talismanů během zmatků při některém našem konfliktu s Calatínovými pohůnky.“

„Ale když jsme se s ním setkali v Salisbury, vypadal, že je v pořádku.“

Tom pokrčil rameny. „Možná ho dostali až potom. Ale to není podstatné. Důležité je dostihnout ho dřív, než předá talismany tomu, kdo ho ovládá. A já myslím, že vím, jak to udělat.“

„Jak?“

„V této roční době je Jezerní oblast jedním z nejnebezpečnějších míst v zemi. Jezera představují prahové zóny, dveře mezi tímto a oním světem, a při jejich počtu se to tady bude hemžit všemi typy tvorů z Jiného světa. Rozhodně je to tady příliš nebezpečné pro cestování v noci.“

Church usrkl čaje a jeho hořká chuť ho přinutila sebou cuknout. „Pokračujte.“

„Tím se také stává prvotřídním místem pro Fomoriany. Callow musí putovat právě tam. A pokud budeme vědět, kam má namířeno, můžeme mu odříznout cestu.“

„Ale my to nevíme.“

„Existuje jedno místo s názvem Loadpot Hill, odkud je výhled na jezero Ullswater. Právě to bylo vždycky pro Fomoriany mimořádně přitažlivé. Jsem si jistý, že předání proběhne někde tam.“

„Jak to víte?“

„Prostě to vím.“

Church se mu zadíval do tváře; jako vždycky viděl, že Tom mu neříká všechno, ale naučil se jeho mlčení když už ne chápat, tak mu alespoň důvěřovat.

„Jenže kromě Fomorianů je tam i mnoho jiných tvorů, takže pro Callowa bude cestování v noci rovněž nebezpečné. Troufám si odhadnout, že se bude raději držet dobře osvětlené trasy než té nejkratší. Mohli bychom ho dopadnout na silnici k Loadpot Hillu, kde mu odřízneme cestu.“

„Jízdou po nebezpečné nejkratší trase? Čekáte, že tohle prodám ostatním?“

„V tomto stadiu musíme riskovat.“

Tom se vydal na toalety a nechal Churche dopít čaj. Z nějakého důvodu se Church nemohl v posledních dnech pořádně zahřát, i když měl na sobě tričko, košili, svetr a pevně zapnutý kabát. Doufal, že se o něho nepokouší nějaká nemoc.

+ + + + +

Přes Tomovo tvrzení první úsek cesty mimo dálnici do srdce Jezerní oblasti proběhl bez jakýchkoliv příhod. Ačkoliv provoz byl prakticky nulový, projížděli kolem domů se světly probleskujícími škvírami mezi závěsy a občas spatřili chomáče dýmu nad komíny. Ale potom jako by projeli neviditelnou hranicí. Na svazích hor skýtajících krajině velkolepé pozadí se pohybovala podivná světýlka, a když sjížděli do údolí, v hloubi hustých lesů kolem silnice tančily různé přeludy. Nikdy je neviděli úplně, zachycovali jejich pohyb pouze koutkem oka, ale instinktivně poznali, že to nejsou lidské bytosti. V jednom okamžiku prolétlo ve světle reflektorů něco jako napůl netopýr a napůl lidské dítě, narazilo to s kovovým zařinčením do boku auta a vydalo odporný dětský výkřik.

„V žádném případě nezastavujte," varoval Tom, jako by někoho něco tak směšného vůbec napadlo. „Držte plyn na podlaze."

Všichni mlčeli a upírali oči na ubíhající scenérii, kromě Laury, která střídavě ztrácela vědomí; chvílemi tak blouznila, až se Church vážně obával o její život.

Ale zdálo se, že Tomem navržená zkratka byl dobrý nápad; když Church zkontroloval Hledač cesty, plamínek jasně ukázal, že talismany jsou za nimi. Nakonec Tom přikázal Shavimu, aby vjel na zastíněnou rozšířenou krajnici vedle opuštěné silnice stoupající v serpentinách vzhůru po svahu kopce. „Myslíte, že děláme dobře?" zapochyboval Veitch s pohledem upřeným na hustý les po obou stranách. „Proč je tohle místo bezpečnější než jiné, kterými jsme projeli?"

Tom pokrčil rameny. „Nic takového jsem neřekl. Ale je to nejlepší místo, kde ho můžeme zastavit." Ukázal směrem na západ. „Tamhle je Loadpot Hill. Tato cesta vede k němu nejblíž a o kousek výš končí."

Veitche zřejmě nepřesvědčil. „Tady neuvidíme, jestli se k nám někdo plíží."

„Pokud necháme zamčené dveře, můžeme mu jednoduše ujet," navrhla Ruth.

Tom zavrtěl hlavou. „Musíme postavit hlídku v zatáčce cesty. Potom můžeme na poslední chvíli zatarasit autem cestu, dřív než nás uvidí."

„Vy myslíte, že se na tu hlídku najde nějaký dobrovolník?" zajímal se Veitch.

„Měli bychom tam jít všichni," řekl Church. „Ve větším počtu to bude bezpečnější."

„Já bych měl zůstat tady, připravený, až se jeho auto přiblíží," navrhl Shavi.

„Když uvidíme světla, bude dost času doběhnout zpátky a sednout za volant," odpověděl Tom.

„A co Laura?" Ruth jí jemně odstranila několik pramínků vlasů z čela.

„Za zavřenými dveřmi bude v pořádku." Church se otočil k Tomovi. „Jak poznáme, že je to jeho auto?"

„V tuhle dobu a na tomhle místě bude jedině on."

„Vy máte na všechno odpověď." Když Shavi vypnul motor auta, Church si ještě víc uvědomil, jak je mu zima. Přál si, aby měl s sebou meč. Když otevřel zadní dveře a vyskočil ven, cítil se tak bezbranný, jako by měl svázané obě ruce.

Ostatní ho mlčky následovali, Veitch jako poslední a ostražitýma očima přitom propátrával okolí. Zaujali postavení v ohybu silnice, ale vydržet delší dobu na jednom místě nebylo možné; ať se postavili kamkoliv, za zády měli stále tmavý, chmurný les, což jim na klidu nepřidávalo. Každou chvíli se někdo z nich otočil s nepříjemným pocitem, že je někdo přímo za ním.

Tom měl pravdu; předsunutá pozice jim umožňovala včas zpozorovat kohokoliv, kdo by přijížděl. Veitch měl sice námitky, že jsou příliš daleko od auta, ale Ruth ho umlčela pohrůžkou, že ho strčí před Callowovo auto, jestli nepřestane žvanit.

Vzdor nebezpečí Church pociťoval úžas. když se otevřel okolnímu prostředí. Nikdy nezažil tak tichou noc - žádné dunění automobilů nebo vzdálené hučení letadel. Vzduch byl průzračný, prostoupený vůní jehličnatých stromů, jako by z něj někdo odsál veškeré znečištění. Bylo to tak opojné, až se to zdálo nepřirozené - ironie ho stále neopouštěla - a on přemýšlel, jestli je to další průvodní jev nastávajících změn.

Jejich rozhovor brzy utichl a jediným zvukem rušícím ticho bylo podupávání jejich nohou, aby se zahřáli. Nepolevovali v ostražitosti, přestože hlídkovali už skoro hodinu. Ale místo aby si na svou stávající situaci pomalu začínali zvykat, napětí v ovzduší čím dál víc houstlo, až bylo tak nesnesitelné, že si Ruth postěžovala na nevolnost.

„Něco vám řeknu," ozval se Veitch. „Mohl bych mu prostřelit přední sklo." Church z tónu jeho hlasu poznal, že promluvil, protože už. nedoká-

zal snést nepříjemné ticho.

„Zbraně jsou symptomem toho nejhoršího, co dosud bylo," řekl Shavi. „V tomto novém věku nemají místo. Cítím, že čím více se budeme spoléhat na staré metody, tím větší hrůzy přivoláme na naše hlavy." „Cože, ještě větší hrůzy?" zděsil se Church.

„Dělá se mi zle z lidí, kteří kňučí, jak jsou zbraně špatné," prohlásil Veitch. „Myslíte, že se máme vrátit k mečům? Viděl jste někdy, jaká zranění dokážou způsobit?"

„A vy?" vyštěkla Ruth.

Po krátké pauze Veitch odpověděl: „Ne, ale umím si to představit." Ruth už se chystala napadnout jeho argumentaci, když si všimla Toma. „Vy krvácíte," vykřikla.

Tomovi tekla krev z obou nosních dírek. Dotkl se špičkami prstů nosu a pak si je udiveně prohlížel.

„Počkat, neslyšíte něco?" upozornil Veitch a úzkostně se rozhlédl, ale noc vypadala stejně klidně jako předtím.

Church si uvědomil, jak divně se Tom tváří. Nezdálo se, že je to reakce na krvácení z nosu; spíš jako by zápasil s nějakými znepokojujícími myšlenkami. „Jste v pořádku?" zeptal se. „To je zase ta nemoc?"

Tom na něho pohlédl s obličejem tak zkřiveným hrůzou, že Church okamžitě zmlkl.

„Něco tam je," trval na svém Veitch. „Poslouchejte!" „Držte už konečně zobák!" okřikla ho Ruth. „Nic tam není! Jenom všechny znervózňujete!"

Tom zakašlal a zvedl ruku k ústům. Church se zděšeně díval, jak mu vytékají pramínky krve z koutků očí a pak další z levého ucha. „Ježíši!" zvolal. „Co se to s vámi děje?"

„Počkat!" vmísil se Shavi. „Ryan má pravdu. Něco tam je." I on se začal ustaraně rozhlížet.

Ruth vrhla zlostný pohled na oba a hledala podporu u Churche. „Copak se všichni zbláznili?"

Church se ohlédl k autu a pomyslel na Lauru. Napadlo ho, že je příliš daleko. „Možná bychom měli kousek ustoupit," navrhl.

Tom se předklonil a tiskl si hlavu v dlaních. Na silnici kapala krev. Náhle klesl na všechny čtyři a zvracel a kašlal, jako by mu něco uvízlo v krku.

Veitch měl v obličeji výraz panického strachu. Nevšímal si Toma a stiskl Churchovi rameno. „Vypadněme odtud. Stane se něco zlého."

„Souhlasím," připojil se Shavi.

Jenže Church už se sklonil nad Tomem a chytil ho kolem ramen. „Musíme mu pomoct. Tohle vypadá vážně."

„Churchi?"

Ruthin tázavý, nervózní hlas upoutal Churchovu pozornost účinněji než cokoliv, co by udělali ostatní. Zvedl oči k její bledé a vystrašené tváři.

„Slyším to," řekla rozechvěle.

A to už to slyšel i on. Pískavé, vysoko posazené tóny téměř mimo sluchový rozsah, šokující svou intenzitou. Sevřel se mu žaludek. Připomínalo to křik mořských ptáků, jenže nepřetržitý a bylo v něm cosi lidského, co vzbuzovalo o to větší hrůzu.

„Co to je?" Zapomněl na Toma a narovnal se.

„Podívám se." Shavi popošel několik kroků před ostatní a zahleděl se mezi stromy vzhůru do svahu. „Něco tam je."

„Říkám, vypadněme odtud!" vyštěkl Veitch.

Shavi se nemýlil; mezi stromy se pohybovaly stíny, záhadně světlejší než okolní tma.

Tom znovu vydal dávivý zvuk. Kapky krve se rozstříkly na všechny strany.

„Proč není zticha?" vykřikla nemilosrdně Ruth. V její tváři se jasně zračil strach.

Měli bychom utéct, pomyslel si Church, ale pohyby stínů a ječivé zvuky doléhající k nim byly tak hypnotizující, že se nedokázal pohnout.

Záhadné tvary sestupovaly ze svahu v širokém oblouku. Jak se blížily, vypadaly šedě a průsvitně jako naplněné kouřem a získávaly konzistenci pouze v blízkosti kohokoliv, kdo se na ně díval. Church zadržel dech, protože si uvědomil, kolik jich je. Pohybovaly se trhaně, téměř tančily mezi stromy, kroutily se a poletovaly jako papíry ve větru. Church nechápal, jak mohou být hmotné a současně nehmotné.

Jakmile se dostatečně přiblížily, Church rozeznával podrobnosti: měly podobu žen, svým způsobem docela hezkých, ale s propadlými tvářemi, vypoulenýma nemrkajícíma očima a široce otevřenými ústy vydávajícími ten příšerný zvuk. Měly na sobě rozevláté cáry a za nimi divoce vlály rozcuchané vlasy. Church, Ruth, Shavi a Veitch strnuli hrůzou.

„Co to je?" zeptala se chraptivě Ruth.

„Baobhan Sith."

Skřehotavá slova z Tomových úst Churche překvapila. Tom ležel na

zádech a nevidoucíma očima zíral na oblohu.

„Baobhan Sith?“ Church si vzpomněl na pronikavé bodnutí strachu, které pocítil, když ležel pod přikrývkou v pokoji salisburského hotelu, zatímco se neviditelný tvor plížil kolem nich. Pak si uvědomil, že Tom poznal tvory bez toho, že by je viděl. Jeho myslí projelo strašlivé pochopení. „Vy jste věděl, že se to stane! Vedl jste nás sem záměrně!“ zakřičel zklamaně na Toma.

Tom neodpověděl, jeho ústa vychrlila pouze další krev.

Zdálo se, že tohle konečně prolomilo kouzlo, přesně v okamžiku, kdy se Baobhan Sith vynořily na kraji lesa. Church, Veitch a Shavi se otočili jako jeden a rozběhli se k autu.

Ruth strnulá hrůzou pomalu ustupovala po silnici. Čas jako by na chvíli ztuhl a pak se velkou rychlostí začalo dít spoustu věcí najednou. Baobhan Sith vyběhly z lesa jako smečka vlků na lovu. Ostré prásknutí Veitchovy pistole znělo skoro směšně. Churche, Shaviho a Veitche obklopily a zaplavily zuřivě ječící stíny. Ačkoliv se jejich těla stále zdála být nehmotná, Ruth viděla, jak chňapou po jejích přátelích strašlivými prsty. Pak se vznesli, jako by byli lehčí než vzduch, a ústa otevřená více, než bylo vůbec možné, odhalila řady zubů ostrých jako jehly. Poslední, co zahlédla, byly hlavy sklánějící se dolů a čelisti připravené prudce se zakousnout do nechráněných krků jejích přátel.

Pak si Baobhan Sith přišly i pro ni. Tančily po silnici a kolem Toma prošly, jako by tady vůbec nebyl. Ruth před nimi couvala, dokud se neocitla mezi stromy rostoucími na dolním svahu; musela se pokusit o útěk, aby získala možnost najít nějaký způsob, jak zachránit ostatní. Terén za jejími zády se strmě svažoval. Šlápla do prázdna a nenašla nic, čeho by se zachytila. Křik Baobhan Sith zaplnil veškerý prostor a ona padala a kutálela se dolů ze srázu. Cítila, jak jí větve a křoví trhají kůži. Kutálela se stále rychleji a rychleji, až se ze všeho stala rozmazaná šmouha strachu a bolesti.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Let

Ruth prudce narazila na zeď z naplocho položených kamenů nespojených maltou. Vyrazila si dech a chvilku zůstala omráčeně ležet. Měla listí v nose i ústech a její obličej a ruce byly pokryté šrámy. S kašláním a pliváním se vyškrábala na nohy a v mysli jí jako ohňostroj vybuchla vzpomínka na Baobhan Sith. Vyděšeně se podívala vzhůru po svahu. Nezahlédla sice žádné pronásledovatele, ale mezi pučícími větvemi se nesly jejich děsivé skřeky. Nepotrvá dlouho a najdou si ji.

Představa, jak osamělá prchá divočinou, ji naplnila hrůzou. Nejlepší by bylo najít nějaký bezpečný úkryt, ale kde? Rozhlédla se a zjistila, že se nachází u zahradní zdi kolem nějakého malého stavení. Domek vypadal starobyle; došková střecha sahala až k horním okrajům oken v přízemí, která byla stěží větší než střílny. Zdi vypadaly, že jsou silné na délku její paže, nejspíš aby dokázaly vzdorovat studeným zimním větrům. Domek obklopovala upravená zahrada s hrstkou ovocných stromů, tak zkřivených věkem, že připomínaly starce žebrající na rohu ulice. Ale Ruth potěšilo zlaté světlo za záclonami a vzduch provoněný kouřem z hořícího dřeva, stoupajícího z objemného kamenného komína.

Křik Baobhan Sith se nepříjemně blížil - neměla čas na dlouhé uvažování. Proklínajíc naražená kolena a holeně přelezla zeď a přistála v záhonu bylin. Oběhla domek k předním dveřím. Byly dubové a tak poznamenané časem, že je pravděpodobně nikdy nevyměnili. Před nimi byl těžký železný škrabák na boty a koště zhotovené z větviček.

Ačkoliv byla šílená strachem, zaklepala, jak nejklidněji dokázala, aby obyvatele domku nevyděsila. Museli ji zaslechnout, už když obcházela stavení, protože záclona v okně nejblíže u dveří se okamžitě pohnula; Ruth zahlédla třpyt očí v ženském obličeji, než záclona klesla zpátky.

Ale ke dveřím stále nikdo nepřicházel. Nervy drásající jekot Baobhan Sith už zaznával za zahradní zdí. Nebyl čas hledat nějaké jiné útočiště.

Ruth zabušila na dveře vší silou a tentokrát se otevřely. Stála v nich žena blížící se šedesátce. Měla dlouhé stříbrné vlasy stažené dozadu a svázané černou stuhou. Tvářejí prokvétaly prasklými cévkami od stu-

dených vichrů bičujících Jezerní oblast. Byla o několik centimetrů menší než Ruth, ale stejně štíhlá a elegantní. Na zlomek vteřiny se zadívala své nezvané návštěvnici do tváře a to, co viděla, ji zřejmě uspokojilo, protože ji popadla za zápěstí, vtáhla dovnitř a zabouchla dveře. Hned nato je zajistila třemi železnými závorami.

Ruth se zhluboka nadechla. „Tam venku je—“

„Vím, co tam je,“ zarazila ji žena. „Pojďte pryč od dveří!“

Vešly do jednoduše zařízeného obývacího pokoje. Z ohně ve velkém kamenném krbu sálalo příjemné teplo. U jedné zdi stál starý popraskaný příborník a u druhé stejně letitý jídelní stůl, na kterém byly rozloženy nádobky s korkovými zátkami; obsah několika z nich - semena a sušené byliny - ležel roztroušený na desce. Další byliny visely ve svazcích z trámů a plnily vzduch těžkou vůní. Dlaždice před krbem pokrývala rákosová rohož. Dál už bylo v místnosti pouze těžké dřevěné křeslo s květinovým polštářem, stojící poblíž krbu. Vedle spala schoulená nazrzlá kočka.

„Měly bychom se zabarikádovat nahoře. Pokusit se je udržet venku do svítání—“ začala Ruth.

„Pokud na sebe neupozorníme, nebudou vědět, že tady jsme.“ Žena si prohlížela Ruth podezíravýma očima, třpytícíma se ve světle ohně. „Co děláte v téhle části země v takovou dobu? Už dlouho není bezpečné cestovat v noci - vlastně ani ve dne.“

„Neměla jsem na vybranou,“ odpověděla Ruth. Teprve teď jí plně došlo, co se stalo. Opřela se o opěradlo křesla a přitiskla si paži na oči, aby se zbavila obrazu Baobhan Sith obklopujících Churche, Shaviho a Veitche. Když po chvíli spustila niku a zamrkala, aby odstranila z očí slzy, viděla, že žena ji upřeně pozoruje.

Náhle se předklonila, uchopila Ruth za zápěstí a otočila jí ruku dlaní vzhůru. Ve světle ohně bylo vidět znamení vypálené Cernunnem.

„Bohyně!“ Z ženiny tváře vyprchala podezíravost a vystřídal ji úžas. Vzhlédla k Ruth s upřímným úsměvem. „Tohle jsou velmi podivné časy. Posaďte se! Uvařím nám nápoj.“

„Na to není čas!“ namítla Ruth.

„Vždycky je čas. Očarovala jsem tohle místo, aby bylo chráněné. Pro tvory plížící se v těchto dnech kolem je neviditelné. Ale nemůžeme vyjít ven, dokud ti, co šli po vás, neodejdou, jinak by nás okamžitě dostali. Chvilek na odpočinek je tak málo - tak je využijte!“

Ruth váhavě usedla do křesla, ale její myšlenky byly zmatené a cítila

zoufalé nutkání utéct, přestože nebylo kam. Teplo krbu bylo uklidňující, ale stále se nemohla zbavit napětí z přestálého útoku a chtělo se jí plakat; zdálo se, že všechno je ztraceno. Tomova zrada byla tou poslední kapkou.

„Všechno je to proklatý chaos!“ vyhrkla a zlomil se jí hlas. „Ne. Musím jim pomoct!“ Vyskočila a rozběhla se k oknu. Venku bloudily Baobhan Sith, divoké oči prohledávaly okolí. Ruth věděla, že se nedostane od dveří ani na pět kroků. Sklíčeně se vrátila ke krbu.

„Uklidněte se, drahoušku. Vždycky může být hůř.“ Žena pověsila nad oheň zčernalý kotlík a pak postavila na podnos ke konvici dva hrnky, sítko, plechovku s čajovými lístky a trochu mléka a cukru. „Mimochodem jmenuji se Nina.“

„Ruth.“ Opřela si hlavu o opěradlo a zavřela oči. „Co má znamenat to *očarování tohoto místa*?“ zeptala se unavené. „V těchto dnech jako by všichni dělali něco neobvyklého.“

Nina se zasmála. „To máte pravdu. Strávila jsem roky studiem řemesla, nacvičovala zaklínadla a rituály. Občas fungovaly, nebo to tak alespoň vypadalo, jenže polovičatě a ne často. Většinou to byla jen moje zbožná přání. A potom těsně po Vánocích jako by přišel elektrický šok! Dokázala jsem dělat věci, o kterých se mi ani nesnilo! Byla to—“ znovu se zasmála „—magie!“

„Všechno se změnilo,“ poznamenala zachmuřeně Ruth.

„To jistě. Nejdříve jsem si myslela, že je to jenom u mne, že po tak dlouhé době jsem konečně přišla, jak na to. Ale když jsem potom viděla, co se děje kolem, došlo mi, že jsem se nezměnila já, ale svět.“ Povšimla si chmur na Ruthině tváři. „Ne všechno je zlé - jenom jiné. Magie je zpátky. Zřejmě stejně jako před staletími. A to je důvod k oslavě.“

„Opravdu umíte dělat kouzla?“

„Nic velkého, žádné čáry, které by změnily svět. Mám jenom schopnosti, které jsme kdysi údajně mívali. Vliv na počasí, komunikace s ptáky a zvířaty, výroba účinných lektvarů. Chápejte, jde o spojovací článek. S přírodou. Ten je teď pevný.“ Ukázala na Ruthinu ruku. „Ale to byste měla vědět. Jste jedna z nás. Určitě významnější než já. To je znamení Rohatého lovce, manžela Bohyně matky.“

Ruth zavrtěla hlavou. „Nevím, o čem mluvíte. Nikdy jsem se o tyhle věci nezajímala.“

V Ruthině hlase jasně zazněl přezíravý tón, ale Nina se neurazila.

„Váš mozek to možná neví, ale je to ve vás. Jinak byste nemohla nést

toto znamení. Jste vědma, o tom není pochyb. Jenom si to musíte uvědomit a využít.“

„Při vší úctě, neumím si představit, že bych dělala něco podobného jako vy. Jsem právnička.“

Nina se rozesmála. „Cože, vy si myslíte, že čarodějnické řemeslo mohou vykonávat jenom zahořklé staré ženské jako já?“

„Nechtěla jsem—“

Nina ji umlčela dobromyslným mávnutím ruky. „Jedinou kvalifikací je ženské pohlaví. A možná mít přirozené vlohy pro nezbytné dovednosti. Vezměte si mě - nebyla jsem vždycky taková, jakou mě vidíte. Jenom jsem měla ráda tradiční životní styl.“ Ukázala kolem sebe. „Pracovala jsem jako dodavatelka léčiv. Věnovala jsem tomu všechen čas, abych si vybudovala slušný podnik. Pak mi náhle umřel Ralph. Mozkový nádor. Netrpěl dlouho.“ Na chvíli se odmlčela a tíživé vzpomínky přidaly její tváři na věku. „Potom mi už práce nepřipadala tak důležitá.“ Smutně se usmála. „Hrozné, viďte, že potřebujeme nějakou tragédii, aby nám ukázala, jak všechny věci, jejichž důležitost si sami nalháváme, nemají žádné opodstatnění? Musíme mít něco, v co můžeme věřit - tak jsme stvořeni. Jakmile ztratíte práci a rodinu, začnete přemýšlet, v co je třeba opravdu věřit. Já se uchýlila ke starému náboženství. Zpočátku mě to pouze uklidňovalo. Pak jsem pochopila, že je to správné. Teď už si neumím život bez něj představit.“

Ruth ji pozorovala, když vzala utěrku a zvedla syčící kotlík z ohně. Ohřála konvici, hodila do ní čajové lístky a přidala špetku koření z talíře ležícího na stole. „Můj vlastní speciální recept,“ oznámila spiklenecky. „Povzbuzuje. Takový pijí na Středním východě.“

„Jaké to je, umět dělat takové věci?“ zeptala se Ruth, když si brala hrnek. „O něčem takovém sníte jako dítě.“

„No, nejde o nic takového, o čem se vypráví v pohádkách,“ odpověděla Nina poněkud ostřeji. „Nestačí si jenom něco přát a ono se to stane. Jde o ovládání energie - neviditelné energie světa. Dívám se na to jako na vědu, pro kterou přírodovědci ještě nemají vysvětlení.“ Usmála se údivu v Ruthině tváři.

Oheň vesele plápolal a ony usrkávaly kořeněný čaj. Nina jí vysvětlovala záležitosti čarodějnického řemesla a Ruth se snažila potlačit úzkost a zoufalství; chtěla něco udělat, ne jenom poslouchat staré příběhy. Nicméně když se Nina zmínila o božské trojici matka, panna, stařena, Ruthino srdce

se rozbušilo, protože si to spojila se svou vidinou tajemné dívky.

Řekla Nině o svém zážitku. Ta se usmála. „Vidíte. Byla jste povolána dlouho předtím, než jste si to uvědomila. A možná ještě mnohem dříve."

„Ještě je tu nějaká sova..."

Nina kývla směrem ke krbu. „Všechny máme své pomocníčky."

Ruth se dívala do čaje a pokoušela se utřídit pocity z toho, co vyslechla. Zatvrzelý skepticismus jejího otce byl v ní sice hluboce zakořeněný, ale její instinkty začaly nabývat vrchu.

„Podívejte se, je toho příliš mnoho, abych si to všechno srovnala. Nemůžu si tady jen tak povídat. Musí být něco—"

Chtěla vstát, ale Nina ji zadržela položením ruky na stehno. „Možná bych vám mohla pomoct."

„Jak?"

Nina chvíli přemýšlela a pak řekla: „Můžeme se zaletět podívat, co se stalo s vašimi přáteli, zjistit, jaká je situace. Pak, když budete vědět víc, můžete se rozhodnout, co podniknete."

„Zaletět?" podivila se Ruth. „Jak? Na košťatech?"

„Ne, ne!" odmítla Nina ostře. „Zapomeňte na žvásty z pohádek, prosím! Ukážu vám, jak to skutečně je." Na chvíli zmlkla a přidala úsměv. „Vlastně ano, na košťatech, ale jiným způsobem, než myslíte!"

Ruth se opět posadila. Na chvíli si zakryla oči v obavách, že se rozpláče, pokud bude myslet na svou situaci v celé její beznadějnosti. „Pravděpodobně jste jediná osoba široko daleko, která mi může pomoct, a já jsem se sem dostala úplně náhodou. Nemám ráda náhody."

„To není žádná náhoda. Jakmile pochopíte, že existuje neviditelný svět, tak tomu porozumíte." Nina vzala Ruth za ruku a přiměla ji vstát. „Jestli to opravdu chcete, musíte postupovat přesně podle mých pokynů."

„Udělám cokoliv, abych zachránila přátele."

Nina chápavě přikývla. „Tak dobře. Svlékněte se."

Když Ruth váhala, Nina ji popohnala gesty, pak se otočila ke stolu a začala se přebírat v řadě nádobek, dokud nenašla tu, kterou hledala. Ruth se svlékala poněkud rozpačitě, ale Nina si jednoduše stáhla šaty přes hlavu. Pod nimi byla nahá. Její ňadra už dávno ztratila svou pevnost a měla oholené ochlupení, ale pohybovala se po místnosti naprosto přirozeně, bez jakéhokoli studu. Otevřela příborník a vytáhla koště podobné tomu, které Ruth viděla venku u dveří.

Jakmile si Ruth stáhla kalhotky, vyděsil ji pohled na něco, co vypadalo

jako malý mužíček a co se pomalu spustilo z komína a zvědavě se na ni dívalo. „Co to je?“ vykřikla a ukázala na to prstem. Po mužíčkově tváři přelétl zklamaný výraz a zmizel stejnou cestou, jakou přišel.

Nina se tvářila stejně nevzrušeně, jako by se tam objevila kočka. „Jenom jeden ze skřítků,“ odpověděla roztržitě. „Zdá se, že se tu usadili. Během noci mi dost pomáhají s úklidem.“

Zatímco Ruth hleděla nejistě ke krbu, Nina ji jemně postrčila zpátky do křesla. Sama se posadila na rohož před ní, koště a nádobku vedle sebe.

„Jako u všech těchto záležitostí mi musíte důvěřovat a dělat to, co říkám,“ zdůraznila Nina.

Ruth přikývla.

Nina otevřela nádobku a dvěma prsty nabrala obsah. Když je vytáhla, pokrýval je nazelenalý krém, který nanesla na konec násady koštěte. „Trochu bolehlavu a oměje - zasvěceného Hékaté - trochu durmanu a špetka mlíku zlomocného.“ Lehla si na záda, roztáhla doširoka nohy a přiložila násadu k ústí pochvy. „Bude to snazší, když mi pomůžete,“ navrhla, „pokud dokážete překonat svůj stud.“

„Já tohle odmítám do sebe strčit!“ vykřikla zděšená Ruth.

Nina vzdychla a posadila se. „Mast má i antiseptické účinky, pokud vám dělá starosti právě tohle.“

„Nejde jen o to! Je to nechutné!“

„Přestaňte být prudérní,“ pokárala ji Nina jako učitelka. „Tohle je tradiční způsob. Když ti, kdo to nepraktikují, slyšeli, že létáme na košťatech, vzali to z obráceného konce. Poševní stěny vstřebávají aktivní drogu mnohem efektivněji. Můžu vám ji strčit do konečníku, jestli vám to bude víc vyhovovat,“ dodala jízlivě.

„Nepotřebuji drogový trip! Potřebuji pomoc!“

„Přesně to dělám!“ odpověděla Nina podrážděně. „Tohle není drogový výlet. Duše a tělo jsou oddělené entity. Drogy obsažené v masti umožní vašemu mozku uvolnit naše duše tak, aby mohly létat nad krajinou, vidět věci, slyšet věci, získat informace a pak se vrátit do našich těl. Postupovali tak všichni šamani, kouzelníci a čarodějnice ve všech starých kulturách.“ Pohrdavě se zasmála. „Vědci tvrdí, že jejich zážitky byly pouze halucinace, protože není možné, aby se něco takového skutečně dělo. Bylo by velmi zajímavé, kdybych mohla pár z nich vzít s sebou!“

Ruth vyděšeně vrtěla hlavou. *Tohle nemůžu udělat*, pomyslela si.

Nina zřejmě četla její myšlenky. „Chcete zachránit své přátele, nebo

ne?“ zeptala se ostře.

Ruth se chvíli s odporem dívala na držadlo koštěte a pak se zeptala: „Jste si jistá, že to k něčemu bude?“

„Ještě před několika měsíci bych odpověděla ne. Nyní... samozřejmě!“

Ruth zkřivila obličej. „Tak dobře. Doufám. Co mám udělat?“

„Podržte násadu.“ Roztáhla si rukama pohlaví. „Teď ji jemně vsuňte.“ Ruth zaťala zuby, ale Nina se netvářila nijak znepokojeně. Uvolnila se a zavřela oči. Po chvíli pokynula Ruth, ať násadu vytáhne. „Teď jste na řadě vy.“

Nina znovu nanesla na násadu koštěte mast a poklekla mezi Ruthiny nohy. Ruth měla tak napjaté svaly, že násada nechtěla vniknout dovnitř, ale zdálo se, že silná droga účinkuje i při tak povrchní aplikaci. Svaly postupně povolily a umožnily Nině vsunout jí násadu do pochvy. Ruth zpočátku pociťovala ne nepříjemné pálení, ale to se brzy změnilo. Do těla jako by jí zvolna stoupal teplý sirup. Rozhodně v tom byl obsažen sexuální prvek; její klitoris se prokrvil a ona náhle pocítila téměř neodolatelné nutkání přivést se k orgasmu. Ale jakmile Nina násadu vytáhla, její touha pominula a Ruth se dokázala rozhlédnout kolem sebe. Kvalita světla v místnosti se změnila; bylo rozptýlenější a nazlátlejší, jako by se tříštilo skrze křišťál. Okraje nábytku se třpytily a tetelily a hučení ohně v krbu znělo šumivě a burácivě jako zvuk moře.

Následoval zvláštní pocit stahování se do vlastního těla, jako kdyby se dívala na svět z konce dlouhého tunelu.

„Vydržte,“ uslyšela vzdálený hlas Niny. „To je začátek.“

A pak náhle vylétla ze sebe jako vypálená z děla. Vznesla se ke stropu, odkud se krátce podívala na své nahé tělo vzhlížející k ní skelnýma očima; Nina ležela vedle ní s jednou rukou položenou přes její stehno. Pak měla dojem, jako by ji někdo potáhl za lano upevněné kolem krku. Vtáhlo ji to do ohně, který kolem ní studeně syčel, a potom vzhůru černým otvorem komínu.

V příštím okamžiku letěla k noční obloze, kličkovala a vířila jako kouř chycený větrem. Chvíli jí trvalo získat rovnováhu a pak zjistila, že s určitým mentálním úsilím dokáže regulovat své pohyby. Otočila se a zahlédla Ninu, která se vznášela nad doškovou střechou a čekala na ni. Byla krásná, o mnoho let mladší, s pevným, plným tělem. Usmála se a kývla na ni.

„Kam jdeme?“ zeptala se Ruth, ale z jejích úst nevyšel žádný zvuk.

Nicméně Nina očividně rozuměla. Ukázala do údolí, daleko od místa, kde Baobhan Sith zaútočily. Ruth se na ni zvědavě podívala, ale Nina se chovala, jako by jí chtěla ukázat něco důležitého.

A pak se rozletěla s nočním větrem. Ruth se pustila za ní, ztracená v nádherně vzrušujícím pocitu létání. Cítila vánek na kůži, vlasy vlající za ní, ale přestože byla stále nahá, nebyla jí zima. Bylo to úžasně osvěžující, moci se vznášet a plout, vzpomínat na podobné sny, přát si, aby nikdy nesestoupila dolů na zem; tyto pocity byly tak intenzivní, že skoro nutily k pláči.

Stromy pod ní plynuly jako černý koberec a do chřípí jí pronikala sladká vůně jehličí. Opatrně se snesla trochu níže a otírala se průsvitnou existencí o špičky větví, které rozhoupáním značily její cestu. Z výšky viděla krajinu ve skutečné podobě: živoucí; zvlněné svahy hor, jemné odstupňování barev trávy, hadovité kličky řek, zrcadla jezer, vše spojené v jednom úchvatném organismu, každá část ovlivňující sousední. Odtud to dávalo smysl.

Dlouhé tiché zahoukání ji přimělo se rozhlédnout. Uviděla, že nedaleko ní krouží její soví společnice. Zamávala na ni, ale pták dál kroužil v teplých proudech bez jakéhokoliv projevu spojení s ní.

Nina zpomalila svůj divoký let poblíž Loadpot Hillu. Ruth vyrozuměla z řeči jejího těla, využívajícího úkryt mezi vrcholky stromů, že je třeba být opatrná. Nakonec se Nina zastavila a ukázala na něco před nimi. Její předchozí dobrá nálada byla ta tam; teď se očividně bála.

Ruth napodobila její chování a okamžitě zjistila, co se děje. Na uzavřeném zeleném svahu hory vyrůstalo něco, co Ruth připomínalo obrazy obrovských afrických termitišť. Byl to základ stále ještě budované věže, pokrývající plochu asi deseti fotbalových hřišť. Ačkoliv v konstrukci převládala černá barva, rozeznávala, že její stěny tvoří rozbitá osobní i nákladní auta, pračky, chladničky, kusy umělé hmoty, traverzy a části zdiva, jako by stavitelé loupili materiál v okolních obcích. Hvězdy nad věží zahaloval dým ze stovek matně rudých ohňů, viditelných nerovnými otvory po celém obvodu věže. Ruth zahlédla pohyb u základny stavby, na stěnách i na jejím stále narůstajícím vrcholu; termiti se rojili.

Když Ruth vedená zvědavostí popolétla o něco blíže, vyděsil ji řev, výkřiky a šílené opičí poštěkávání. Měla pocit, jako by ji zasáhla strašlivá energie, něco jako černý paprsek vysílaný z věže; náhle jí zabyla taková zima, až se roztřásla, a současně ji zaplavil nesnesitelný pocit zoufalství.

Bylo to ochromující, ale pak si uvědomila, že ji Nina zuřivě tahá za

paži. Podle jejího vyděšeného výrazu nebylo pochyb, že si jich všimli. Její strach byl nakažlivý, a když Nina vytočila ve vzduchu piruetu a prchala pryč, Ruth instinktivně vytušila, že to, co věž buduje, je strašnější, než si vůbec dokáže představit.

Nina se uklidnila, teprve když mezi nimi a černou věží bylo několik kilometrů. Podle krajinných znaků mířily zpátky k chalupě a pak Nina nabrala směr, kterým Ruth původně chtěla letět, vzhůru po svahu k silnici. Když se blížily k zaparkované dodávce, snesly se opatrně mezi vrcholky stromů a našly mezi větvemi průzor, kterým se mohly dívat dolů na silnici jako dva přízračních ptáci.

Bílá dodávka zářila v měsíčním svitu, ale v širokém kruhu kolem ní se mezi stromy proplétaly Baobhan Sith. Byly zticha, protože lov už skončil. Tom seděl opodál s hlavou mezi koleny. Church, Shavi a Veitch leželi bezvládně opření o dodávku. Nehýbali se a jejich šaty a kůže byly od krve; Veitch měl otevřenou ránu na krku v místě, kde jedna z těch přízračných bytostí zaťala své ostré zuby. Ruthinou první myšlenkou bylo, že jsou mrtví. Sevřel se jí žaludek a do očí jí vhrkly slzy. Ale zároveň jí něco říkalo, že tohle není konec. Přinutila se ke klidu a dívala se.

Zanedlouho ticho přerušil zvuk automobilového motoru a mezi stromy problesklo světlo reflektorů. Téměř nové BMW s čerstvými hlubokými šrámy na blatníku skřípavě zastavilo kousek od dodávky. Za volantem bylo vidět usměvavou umrlčí tvář Callowa a na zadním sedadle ležel zlověstný tvar nedbale přikrytý dekou. Ruth si podle obrysů domyslela, že pod přikrývkou leží člověk, pravděpodobně předchozí majitel auta.

Callow bezstarostně vystoupil a nechal světla zapnutá, takže osvětlovala Churche a druhé dva muže. „Pan Churchill! Tak rád vás zase vidím!“ zvolal Callow s arogantním úsměvem na tváři.

Church se při zvuku jeho hlasu pohnul a zvedl hlavu. Když spatřil Callowa, tváří mu přelétl vztek a pokusil se postavit. Vzápětí ho obklopily Baobhan Sith, které znovu začaly ječet a cenit zuby.

„Hodní pejsánci!“ řekl Callow.

„Ty parchante!“ zařval Church.

Callow mu pohrozil prstem a výsměšně zamlaskal jazykem, ale nezdálo se, že má zájem o rozhovor. Místo toho zamířil k zadní části auta a otevřel kufr. Baobhan Sith se seběhly kolem něj, pak se zasyčením jako jedna couvly a znovu pokračovaly ve svém podivném krouživém tanci.

Ruth si všimla, že jako v odpověď na otevření kufru se ozval podivný,

vzdálený hluk, připomínající skřípání železa o štěrk. Přidaly se k němu děsivé zvířecí zvuky, jaké předtím slyšela v černé věži. Callow se otočil a zíral do šera, odkud se zvuky ozývaly. Jeho úsměv pomalu mizel.

Ruth vnímala to, co se blížilo, na nějaké instinktivní úrovni. Po její kůži, ačkoliv nehmotné, běhal mráz a v žaludku jako by se jí svíjelo klubko hadů. Baobhan Sith to zřejmě vycítily také, protože poprvé od chvíle, kdy je uviděla, strnuly bez hnutí, natočené stejným směrem jako Callow. Vzduch bobtnal horečnatým očekáváním.

Napjatě hleděla do stínů v zatáčce silnice a za několik minut noc jako by ožila ještě hlubší temnotou. V přítmí se něco rojilo jako hmyz a blížilo se to k dodávce. Ačkoliv zrak jí říkal, že jsou to jednotliví tvorové, vnímala je jako jedinou, strašlivou temnou bytost vyzařující takové zlo, až se jí dělalo nevolno. V mase nebylo možné rozeznat obrysy jednotlivců, ale věděla, že jsou to Fomoriané. Hemžili se a přelévali, až obklopili obě auta, Callowa, Churche a všechny ostatní. Silnice teď připomínala vířící černou řeku.

Můj bože! pomyslela si Ruth. *Nikdy jsem si neuvědomila, kolik jich je!*

Jedna z postav se oddělila od ostatních a vešla do kruhu světla vrhaného reflektory Callowova automobilu. Byl to muž se zlatou kůží, dlouhými vlasy a křehkým vytáhlým tělem. Obklopovala ho aura nemoci a rozkladu a jakkoliv elegantně byl oděný, jeho dlouhá bílá tunika z hedvábí vypadala ušpiněně. Ruth v něm poznávala Fomoriana, i když neměl daleko k její představě Tuatha Dé Danannů. Podle Churchova popisu jeho věznitele v dole si domyslela, že je to Calatín.

Veitch se Shavim už také nabyli vědomí a Church k nim něco zamumlal, ale Ruth to neslyšela.

„Králíčci!“ pronesl Calatín hlasem jako tříštící se sklo. „Běželi jste přesně tou trasou, kterou jsem vám vyznačil. Jak jste se dostali z cely, to pro mě zůstává záhadou, ale bylo jen otázkou času, kdy nechám dveře pootevřené. A od té chvíle jste dělali to, v co jsem doufal. Získali jste Quadrillax - pozoruhodný úspěch. Myslel jsem, že to nedokážou ani Dračí bratři a sestry. A odrazili jste i Divoký hon, i když tady byla šance na úspěch mnohem větší. Jenže potom tohle křehké stvoření—“ ukázal na Callowa „—výborně posloužilo svému účelu. A teď je Quadrillax poprvé v historii v rukou Fomorianů. Předvídali jsme, že jste příliš slabí, než abyste unesli odpovědnost na vás naloženou, a ukázalo se, že jsme měli pravdu.“

Ruth sebou cukla a viděla, že Church také.

„Tom—“ začal tiše Church.

Calatínův úsměv byl tak ledový, že Churchovi zamrzla slova v hrdle. Otočil se a zavolal něco do syčící masy Fomorianů; za vteřinu se objevilo něco stříbrně lesklého a malého, vyběhlo to jako pavouk po jeho noze a vklouzlo mu do ruky, kde se z toho stala dýka. Ruth to poznávala: viděla něco podobného už dříve, u benzínové pumpy v Flestonu, kde se ji jeden z Fomorianů pokusil unést.

„Caraprix,“ řekl Calatín a prohlížel si zbraň. Dýka v jeho ruce se jako by rozpustila, stalo se z ní něco nezřetelného, ale odporného, pak to zase nabylo tvaru dýky. Calatín to ukázal Churchovi, jako by se tím všechno vysvětlilo, ale když viděl jeho nechápavý výraz, pokračoval: „Jejich tekutost a proměnlivost je pro nás činí velmi užitečnými.“

„Ony jsou živé?“ chtěl vědět Shavi.

Calatín se na něho podíval, jako by mu nerozuměl. „Vykonávají naše příkazy různými způsoby. Někdy,“ na okamžik se zamyslel,, jsou téměř našimi společníky.“

„Co to má společného s Tomem?“ Church zalétl pohledem k jeho tělu, stále ležícímu na silnici.

Calatín se zatvářil vychytrale. „Ach, bolest ze zrady!“

Church zamrkal a odvrátil pohled.

„Když se zatoulal do našich rukou, uviděl jsem příležitost položit jemnou ruku na váš volant.“ Zvedl Caraprixe, který se svíjel ve světle reflektorů. „Stačí jedno hlubší říznutí. Bolestivé, ale zůstanete při vědomí až do konce. Caraprix vklouzne do rány a usadí se tady,“ poklepal si na spánek. „Sedí tam tiše, trýzní ho a nutí vykonávat naše rozkazy.“

Church zpočátku nemohl pochopit, co mu Calatín říká, ale pak si vzpomněl na Tomovo zranění na čele, když se s ním poprvé setkal v dole. Nitro mu sevřela hrůza. „On má jednu z těchto věcí v hlavě?“ ujišťoval se znechuceně.

„Vůbec to není tak zlé.“ Callow popošel, až stál těsně vedle Calatína.

„Vy to máte také?“

„Já jsem si to zvolil, drahý chlapče. Mám pozoruhodnou schopnost využít příležitosti, když se naskytne.“

„Vy tomu říkáte příležitost?“ Churche se zmocnila hluboká nechuť. „Vždyť vám to zřejmě požírá mozek.“

„Můžu si to kdykoliv odstranit, nebo s tím prostě můžu žít dál. Jestli si myslíte, že je to zlé, měl byste zkusit zbavit se vší.“

„Proč jste to udělal?“ nechápal Church.

„Jak říkám, je to pro mě příležitost. Tím, že jsem se zapojil hned na samém začátku hry, jsem získal přístup ke všem divům a zázrakům, které se na nás brzy snesou.“

„Všechny jste nás zaprodal.“ Síla nenávisti ve Veitchově hlase vyvolala v Churchovi nepříjemný pocit.

„Ale jděte,“ opáčil Callow. „Musíte přijmout jistou odpovědnost za své jednání. Kdyby mladý pan Churchill nebyl tak indiskrétní a nevykládal ten večer v hospodě o tom, co se děje se světem, nebyl bych připravený na setkání s těmito svými dobrými spojenci.“ Teatrálně si povzdechl. „Ach, jak podivný je osud. Věděl jsem, že dříve nebo později se zapojíte do něčeho, z čeho budu mít prospěch, a tak jsem se po tom pijáckém večeru rozhodl, že vás budu sledovat. Musím přiznat, že po devastaci, kterou jste způsobili ve skladu v Salisbury, jsem nabyl dojmu, že by to mohlo být trochu příliš divoké dokonce i na mě. Ale pak jsem se setkal se svými dobrými přáteli!“ Zdálo se, že Callow se chystá poklepat Calatína po rameni, ale pak si to rozmyslel. „Díky nim pro mne pak bylo mnohem snazší jít za vámi jako stín. Jenže z dálky bylo těžké poznat, co přesně jste získali; vyžádalo si to z mé strany menší, řekněme investigativní zručnost. Copak jste se vůbec nedivili, kdo se vám hrabal v autě? Ve stanech?“

„Zabiju vás.“ Veitchův hlas byl tichý, ale slova v sobě měla sílu. „To si nemyslím,“ ušklíbl se Callow, ale Churchovi neunikl záblesk znepokojení v jeho očích.

Calatín se vrávoravě naklonil a odstrčil Callowa z cesty; vypadal teď ještě chorobněji než v dole. „Zřejmě stále nechápete, co se stalo. To, že jste přišli o Quadrillax, znamená mnohem víc než konec vašeho ubohého pokusu zastavit náš postup. Jejich význam z nich vyzařuje po celý čas a v celém prostoru. Jsou to předměty s takovou mocí, že jsme se nikdy neodvažovali naplnit náš sen - vymýtit veškeré světlo z vesmíru. Naše vítězství byla vždy neúplná. Smířili jsme se s tím s jistým vědomím, že jeden krok příliš daleko by nás mohl vrátit o deset zpátky. Nyní dokážeme všechno.“

Když přistoupil blíž. Churchovi se zvedl žaludek z odporného zápachu, který ho provázel. Calatín se sklonil a držel živoucí dýku hrotem jen centimetr od Churchova pravého oka. Church se snažil nemrknout, ba ani nemyslet na to, co Calatín udělá; Fomorian dostatečně předvedl svůj sadismus v mučíme v dole. Ten chvilku váhal a pak spustil hrot k

Churchově líci. Přitiskl ostří k měkkému svalstvu a zlehka řízl. Church sebou škubl, když vytryskla krev.

„Teď, když máme ve svých rukou Quadrillax, je pro vás všechno ztraceno. A za to jste zodpovědný vy.“ Odhalil řadu zčernalých zubů a dýchl páchnoucí závan do Churchova obličeje.

„Chystáte se je zničit?“ zeptal se Church hned, když se vzpamatoval. Calatín se na něho podíval, jako by se zbláznil, pak se narovnal a odkulhal kousek stranou. „Budou odtud odneseny do našeho nejbližšího úkrytu, kde je ponoříme do roztaveného železa a pak pohřbíme do největších hlubin země tak, aby už je nikdo nezískal nazpět—“

„A co Balor?“ skočil mu do řeči Shavi.

Calatín se prudce otočil s planoucím zrakem, ale pak se na jeho tvář vrátil mdlý úsměv. „Nejvyšší otec bude brzy zpátky,“ prohlásil, a v tom konstatování byl takový podtón, že se Church neubránil zachvění, „a mně bude patřit sláva.“

Potom se odvrátil, zařval něco hrdelním jazykem Fomorianů a odbelhal se pryč. O vteřinu později Church, Shavi a Veitch zmizeli pod záplavou černé masy těl.

+ + + + +

Ruth zděšeně pozorovala scénu z větve na vršku stromu a pak se otočila k Nině, která jí naznačila, že by se měly vrátit. Krátký let zpět k domku už neposkytl Ruth úžasný pocit, jaký měla při odletu. Vnímala jen hrozící katastrofu a svou naprostou bezmocnost. Nina ji vedla dolů komínem a při vletu do obývací místnosti se znovu dostavil pocit vypálení z děla, s kterým se vrátila do ležícího těla. O chvíli později se zachvěla, unavená a omámená, neschopná rychle uvažovat; v ústech měla pachuť, jako by strávila noc na dlaždicích, a bolely ji všechny svaly. Ztráta jí připadala tak obrovská, až se jí oči zalily slzami.

„Mohla bych se tak vznášet navždy,“ prohlásila.

„Právě v tom se skrývá nebezpečí.“ Nina se zvedla a zapotácela se. „Pokud strávíte v té podobě příliš dlouhou dobu, vaše podstata se zhroutí, rozplyne se jako dým a vy splynete s vesmírem.“

Ruth vstala a smutně se oblékla. Snažila se věřit, že je to jenom efekt mizejícího účinku drog, ale jakmile začalo vyprchávat původní vzrušení z mimořádného zážitku, hrozba, které čelili, se vrátila plnou silou.

„Nemůžu připustit, aby odvlekli Churche a ostatní do té černé věže. Nemůžu jim dovolit odnést si talismany. Ale co můžu dělat?“

Nina soucitně pokývala hlavou. „Je jich tak hodně...“

„K návratu do věže musejí použít nějakou cestu. Mohly bychom jim v tom zabránit!“

„Začínáte mi připomínat Johna Waynea.“ Ninin jemný humor podtrhával marnost toho, co Ruth řekla, ale ta se nedala odradit.

„Půjdete se mnou?“

Nina zavrtěl a hlavou. „Na to se mám příliš ráda. Kdyby existovala šance—“

„Pak to musím zkusit sama. Nemůžu to vzdát.“ Oblékla si kabát a rozhodně vykročila ke dveřím.

„Počkejte.“ Nina se rozběhla k příborníku a vrátila se s něčím, co vypadalo jako kousek kořínku omotaného trávou a úponkem révy. „Pracovala jsem na tom velmi usilovně. Strčte si to do kapsy. Pro tvory tam venku vás to neudělá neviditelnou, ale zamaskuje to vaši přítomnost natolik, abyste mohla cestovat v noci.“

Ruth jí poděkovala, ale její myšlenky se už soustředily na to, co ji čeká. Když otevřela dveře a vyklouzla ven, Nina za ní zavolala: „Naplňte své předurčení. Buďte požehnaná.“ Pak se dveře zabouchly a Ruth zůstala sama uprostřed noci.

+ + + + +

Vyšplhat vzhůru po strmém svahu mezi stromy bylo namáhavé, ale zanedlouho stála na silnici. Byla opuštěná, Fomoriané jako by tu nikdy nebyli. Zmizelo i Callowovo auto a Ruth předpokládala, že je použili k přepravě talismanů, jichž se Fomoriané nemohli dotknout.

Rozběhla se k dodávce a pak zlostně zaklela; neměla klíčky. „Lauro!“ zavolala. „To jsem já, Ruth.“ Chvíli nikdo neodpovídal a Ruth se obávala nejhoršího, ale pak uslyšela něco jako proud nadávek pronášených zesláblým hlasem. „No prosím, ale otevřete dveře.“

Trvalo to nesmírně dlouho, ale nakonec se dveře otevřely. Laura visela na madle; očividně trpěla velkými bolestmi a stěží se dalo čekat, že bude schopná udržet se na nohou. „Je mi hrozná zima,“ pronesla ochraptěle. „Myslela jsem, že tu umřu.“

„Tak to je pořád ve hře.“ Ruth se protáhla dovnitř. „Bože, doufám, že

vaše stinná minulost vás naučila, jak nastartovat auto bez klíčku.“

„Jistě, ale snad si nemyslíte, že dokážu vlézt pod volant—“

„Jenom mi říkejte, co mám dělat!“ Ruth sklouzla na podlahu před sedadla. „Nikdy mě nenapadlo, že tohle řeknu, ale jsem ráda, že jste tu vy a ne někdo, kdo dodržuje zákony.“ Odmlčela se. „Jak je možné, že vás tu nechali?“

„Asi si mysleli, že jsem mrtvá po tom, co mi ten parchant udělal. Nikoho nenapadlo podívat se dovnitř.“

Laura instruovala Ruth, jak má nastartovat, a jízlivě se zasmála jejímu výkřiku, když jí jiskra přeskakující mezi dvěma dráty málem spálila prsty. Jakmile motor naskočil, Ruth zařadila jedničku a vjela na silnici. Zatímco řídila, Laura jí vyprávěla, co slyšela během útoku Baobhan Sith a všechno, co se dělo potom, i jak se snažila být zticha, aby ji neobjevily.

„Jak se cítíte?“ zeptala se Ruth.

„Jako rozřezaná břitvou na kousky. Jak si myslíte, že bych se měla cítit?“

„Jenom se ptám.“

Chvíli bylo ticho a pak Laura řekla: „Když si vezmu dost oblbováků, vydržím to.“

„Bolí to?“

„Pekelně. Myslím, že se mi znovu otevřely některé rány.“ Ruth slyšela Lauru, jak se zahrabává mezi spací pytle, aby se zahřála. „Je mi líto, ale nejspíš nebudu moc platná.“

„I kdybyste byla bojeschopná, stejně se toho nedá moc dělat.“

„Takže žádný velký plán?“

Ruth neodpověděla. Vlastně ani nevěděla, co udělá. Pomyšlení na množství Fomorianů jí nahánělo strach. Jediný způsob, jak se mohla vyhnout ochromení, bylo řídit se instinkty a ignorovat poplašné zvonění v hlavě, které jí říkalo, že její marný pokus osvobodit přátele jí přinese jen smrt.

Vybrala ostrou zatáčku krkolomnou rychlostí a pátrala po nějaké stopě Fomorianů. Věděla, že od chvíle, kdy opustila domek, se nemohli dostat nijak zvlášť daleko, proto zhasla reflektory a jela za svitu měsíce po bílé středové čáře. Okénko měla trochu otevřené a napínala uši, aby zaslechla sebetišší mručení nebo skřeky. Noc však byla přízračně klidná, naplněná pouze šuměním stromů a svištěním pneumatik na asfaltu.

Ale sotva projela další zatáčkou, spatřila před sebou vířící masu, po-

hybující se v naprosté tichosti - což bylo ještě znepokojivější než děsivé zvuky, které Fomoriané obvykle vydávali. Dupla na brzdy a zastavila. Co nejrychleji vypnula motor a modlila se, aby se její nepřátelé natolik soustředili na svůj cíl, že si nevšimnou jejího příjezdu. Daleko vpředu viděla světla pomalu se pohybujícího Callowova auta.

Otočila se k Lauře, jejíž rozcuchané světlé vlasy svítily mezi spacími pytli jako měsíc. „Držte se," řekla tiše.

+ + + + +

Ačkoliv Church na sobě stále cítil hrubé ruce, zdálo se, že střídavě ztrácí a zase nabývá vědomí. To bylo maximum, čeho byl schopen, aby si zachoval racionální myšlení uprostřed nesnesitelného pocitu zla, které se kolem něho ovíjelo jako pevný černý fáč. Ale vnímal pohyb, jak ho vlekli nebo nesli, vdechoval odporný, vše zahalující zápach, a slyšel chrčení nelidského dechu. Neměl tušení, kam je odnášejí, ale věděl, že až tam dojdou, jejich životy skončí. A bál se tak, jak to ještě před několika hodinami vůbec nepovažoval za možné, jaká muka mu Calatín připraví, než ho zabije.

Pak si uprostřed toho zmatku uvědomil vzdálený zvuk, který se zvolna vlnil stále blíž jako burácení stoupajícího přílivu. Usilovně napínal sluch, aby zjistil, co to je. Při tom zvuku se mu houpal a zvedal žaludek a jen vší silou se držel při vědomí. Po chvíli pochopil, co slyší: projevy strachu Fomorianů.

A pak propukl chaos. Noc protrhly zuřivé výkřiky. Fomoriané pustili Churche a ten upadl na zem. Odrazil se jako pingpongový míček, zatímco tvorové pobíhali všemi směry a přitom rvali a drásali jeho tělo. Ale v tísnivé atmosféře zla zachváceného zmatkem zjistil, že dokáže snáze přemýšlet. Podařilo se mu postavit se na nohy. Rychle se rozhlížel po Veitchovi a Shavim. Místo nich uviděl vpředu něco, co vypadalo jako vír v černém moři Fomorianů, kteří šíleně kroužili kolem jednoho místa. Chvíli jen zmateně hleděl, dokud mu nedošlo, že uprostřed víru něco je. V šílené drmolení začal rozeznávat nějaké další zvuky. Pak se černá vlna rozdělila a on spatřil to, co bylo středem víru. Byla to skupinka tvorů asi metr padesát vysokých, s odporně zelenou pokožkou částečně pokrytou šupinami, s dlouhými černými vlasy a nestvůrnými rysy. Probíjeli se mezi Fomoriany s pomocí nějakého druhu zbraně, kterou Church nedokázal rozeznat, ale

viděl její účinky: vyhřezlé vnitřnosti, oddělené údy, uťaté hlavy. Na hlavách nosili tito tvorové zvláštní pokrývky, se kterými něco nebylo v pořádku, ale co, to Church zjistil až ve chvíli, kdy se dostali blíž: tvořily je krvavé části lidských těl - trupy, skalpy, obličeje - z nichž stékala krev na vlasy a těla jejich nositelů.

Church byl ochromený divokostí jejich útoku. Způsob, jakým kosili Fomoriany, byl svou brutalitou hypnotizující.

Kouzlo pominulo, když ho někdo chytil za paži. Church se rychle otočil, připravený k úderu. Na poslední chvíli se zarazil, protože to byl Tom. Znechuceně ho odstrčil.

„Oni mě neovládají celou dobu!“ bránil se Tom.

„Nevěřím vám!“ Church se znovu rozhlédl po Veitchovi a Shavim.

„Opravdu ne. Ale pojďte se mnou - nepřipusťte, aby vás Rudé čapky zpozorovali! Teď byli posláni na Fomoriany, ale jejich přirozeným nepřítelem je člověk!“

Už během Tomovy řeči jeden ze skřetů přestal masakrovat Fomoriany a pohlédl směrem k Churchovi. V příštím okamžiku se oddělil od skupiny a hnal se k nim s obličejem zkřiveným zuřivostí.

Church nečekal a přes bolest, která ho ochromovala, uskočil stranou, ale Rudou čapku to nezmátlo a neomylně šel po něm. Všude kolem byla spousta Fomorianů, většina z nich ale byla příliš zaujata bojem se skřety, než aby mu věnovala pozornost. Pokusil se proplétat mezi nimi, ale Rudá čapka mu byl stále v patách. Slyšel už i zvuky, které vydával - řev velké kočky - z nichž mu vstávaly chloupky v týle.

Pak zahlédl Shaviho, tyčícího se nad okolní vřavou a divoce na něho mávajícího. Rozběhl se k němu.

Když se prodral tlupou Fomorianů, zjistil, že Shavi stojí na střeše Callowova auta. Veitch stál vzadu u otevřeného kufru a tloukl pěstí Callowa do obličeje, už rozbitého na krvavou kaši. Ale Churchem víc otřásl Veitchův násilnický výraz: byl bez sebe zuřivostí. Protlačil se kolem něho a málem spadl do kufru. Rychle otevřel bednu. Talismany modře jiskřily. Church sáhl po meči a znovu ho zarazilo, že mu sám vklouzl do dlaně. Otočil se s mečem právě v okamžiku, kdy s řevem podobným vichru a zubatou sekerou nad hlavou dorazil Rudá čapka.

Church nastavil sekeře meč a napůl očekával, že se při úderu rozpadne. Ten však vydržel, ačkoliv prudká rána otřásla Churchovi všemi kostmi v těle. Narazil zády na auto a snažil se neupadnout. Jakmile Rudá čapka

zvedl sekeru k dalšímu útoku, Church divoce máchl mečem. Ostří vjelo do skřetova obličeje jako nůž do másla. Vystříkla nazelenalá krev a v místech, kde se dotkla Churchovy nechráněné kůže, mu způsobila popáleniny. Rudá čapka se sesul na kolena a byl mrtvý.

Church s námahou vytrhl meč z jeho hlavy, otočil se a zachytil Veitchovu ruku uprostřed rány. „Nechte ho. Musíme odtud zmizet."

Aniž by čekal na odpověď, vylezl na auto k Shavimu, aby měl lepší rozhled. „Je nějaká cesta ven?"

„Žádnou nevidím," odpověděl Shavi.

Church zjistil, že nedokáže zaostřit pohled na bojující Fomoriany. Viděl pohyb, létající údy a krev, slyšel příšerné zvuky, které vydávali, ale jinak všechno splývalo v jediné jezero tmy, které se bouří v sevření vichřice.

Ale viděl, že zbylé Rudé čapky se pokoušejí probít k autu. „Taky oni chtějí talismany," prohlásil s naprostou jistotou. A vtom mu to došlo. Rozhlédl se po širším okolí a ve stříbrném měsíčním světle brzy objevil v dálce neomylný třepotavý pohyb. Mollecht a malá skupina Fomorianů trpělivě vyčkávali.

„Ten, kdo získá talismany, získá i moc," zamumlal tiše. Obrátil se k Shavimu. „Boj o postavení. To se výborně hodí. Teď—"

Jeho slova přerušil vysoký ječivý výkřik v nervy drásajícím jazyku Fomorianů. Calatín je uviděl a pokoušel se odvolat své oddíly od Rudých čapek k obraně talismanů. Church pocítil příliv ledového strachu, když se řady Fomorianů a Rudé čapky otočili společně proti nim.

+ + + + +

Ruth pozorovala ten zmatek shora ze silnice, ale na tuto vzdálenost nedokázala rozeznat, co se děje. Plná úzkosti si přála, aby měla víc sebedůvěry k rozhodnutí, a stroze odrážela Lauřiny podrážděné žádosti o informace.

Pak ale její pozornost upoutal krátký záblesk modrého ohně a uviděla Churche se Shavim na střeše auta.

„Držte se," řekla Lauře a otočila se s dodávkou na silnici.

„Nemůžete je tam nechat!" vykřikla rozzlobeně Laura.

„To ani nechci. Já—" zhluboka se nadechla a zařadila zpátečku „—najedu rovnou do nich." Pustila spojku a couvala plnou rychlostí, až Laura vykřikla. „Řekla jsem, že se máte držet!" zaječela Ruth do řevu motoru.

Vřítily se rovnou do středu Fomorianů, jako by vjely do křoví. Pokaždé, když některého srazily, karosérie se promáčkla; bok auta byl tak potlučený, až se Ruth obávala, že povolí. Zadní okno prasklo a zasypalo Lauru střepy, pak povolily i zadní dveře a ty, které dali nově osadit po útoku Divokého honu v Glastonbury, uletěly úplně. Ruth držela nohu na plynu a oči strnule upírala do zpětného zrcátka, ačkoliv se třásla po celém těle. I kdyby se jim podařilo dojet až k Churchovi, bála se, že auto nebude v takovém stavu, aby je odvezlo pryč.

Vtom však uviděla reflektory Callowova auta. Šlápla na brzdu a zastavila jen několik centimetrů od jeho nárazníku. Než zařadila jedničku, Veitch naskočil dozadu s bednou pod jednou paží a oštěpem v druhé ruce. Church se Shavim se nacpali dovnitř hned za ním.

Fomoriané už se přeskupovali. Ruth zvýšila otáčky motoru a chystala se vyrazit.

„Počkej!“ vykřikl Church. Viděla ho, jak se žene dozadu a táhne do auta něčí ochablé tělo. Byl to Tom.

„Nechtě ho tady!“ protestoval Veitch. „Je to mizerný zrádce!“

Church dotáhl Toma do přední části a zavolal na Ruth, ať jede. Dodávka vystřelila kupředu přesně v okamžiku, kdy jeden z Fomorianů prorazil díru do jejího boku. Další se pokoušeli vlézt dovnitř otevřenými dveřmi. Ruth zakličkovala ze strany na stranu, aby odhodila zavěšené stvůry, a pak se řítila kupředu bez ohledu na to, co je v cestě. Auto poskakovalo a klouzalo ve smyku jako při zemětřesení; přišla o zpětné zrcátko, jeden z reflektorů vybuchl a z motoru se začalo ozývat nepříjemné hvízdání.

Ale nějak se jí podařilo jet dál. A když překodrcali přes poslední tělo a objevila se před nimi volná silnice, úlevou jí vytryskly slzy. Setřela je, dříve než by si toho ostatní všimli, a pak rychle přeřazovala. Uháněli setmělou rozbouřenou krajinou zpátky k dálnici.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Odhalení

„Pořád tvrdím, že bychom se ho měli zbavit.“ Veitch dřepěl nebezpečně blízko chybějících dveří a pokoušel se pomocí zdravotnického materiálu ze značně vypleněné lékárničky ošetřit si ránu na krku.

„Má své chyby, ale než mu ti mizerové nasadili parazita do hlavy, byl v pořádku.“ Church si úkradkem prohlížel Toma svázaného vlečným lanem, který tiše seděl zády opřený o sedadlo řidiče. Vypadal o stovku let starší: kůži měl ochablou, šedé vlasy rozcuchané a jedno sklo brýlí s drátěnými obroučkami prasklé.

„Snažil jsem se s tím bojovat,“ ozval se Tom. „Pokaždé, když mě to nutilo dělat něco proti mé vůli, jsem se snažil.“

Church si vzpomněl na krev, vytékající z jeho nosu, uší a očí na silnici před útokem Baobhan Sith, a uvědomil si, jak těžký to byl boj.

„Na tom nesejde,“ trval na svém Veitch. „Pořád za sebe neručí. I kdyby nám chtěl pomáhat, ta věc v jeho hlavě ho kdykoli může obrátit proti nám. Jestli jim ho nechcete vrátit zpátky, pořád ho můžeme vysadit někde u silnice.“

„Jestli mě nevezmete s sebou, nikdy se nedozvíte, co máte udělat s talismany, abyste povolali Tuatha Dé Dananny,“ řekl Tom.

Veitch se naklonil se k němu. „Chcete nás vydírat?“

„Nechte toho, Ryane.“ Church se obrátil k Tomovi. „Má to být další z vašich podrazů, nebo v tom konečně bude zrnko pravdy?“

„Já jenom vím,“ odpověděl Tom, „že mě potřebujete.“

„Možná by se dala ta potvora z jeho hlavy nějak odstranit,“ vložil se do diskuse Shavi.

„Cože? Máme snad unést nějakého neurochirurga?“ zeptal se Veitch jízlivě.

„Existuje určitá možnost,“ řekl Tom.

Church na něho vrhl podezíravý pohled. „Kdo by to mohl provést?“

„Nikdo na této zemi.“ Tom se nepříjemně rozkašlal. „Jenom mě dopravte domů.“

+ + + + +

Probírali tu záležitost po celý zbytek noci, zatímco mířili k dálnici. Veitch neoblomně trval na tom, že se nechce řídit žádnou Tomovou radou, která je nejspíš jenom zatáhne do další pasti, ale Church cítil, že Tom říká pravdu. Nakonec si na něm vynutil slib, že pokud mu pomohou, řekne jim všechno, a to přesvědčilo i ostatní; bez jeho informací byli stejně v koncích.

Tomův domov se nacházel poblíž Melrose u skotských hranic, z hlediska vzdálenosti nijak daleko, ale stejně dobře to mohlo být tisíce kilometrů. Přetrvávající hvízdání v motoru jim říkalo, že dodávka už daleko nedojede, a i kdyby se jim podařilo dát ji opravit, poškození karosérie bylo natolik zlé, že policie na dálnici by jim nepochybně zakázala pokračovat.

Když se konečně rozednilo a krajina se opět proměnila v místo, které poznávali, zastavili u malé farmy nedaleko od M6. Farmář byl dost upovídaný, aby se dozvěděli, že noční můry, kterými se hemží Jezerní oblast, se k jeho pozemkům ještě nedostaly. Ale i v tuto časnou denní dobu se projevil jako mazaný obchodník a nabídl jim, že se vzdá svého otlučeného transitu - nejméně o deset let staršího než jejich dodávka a vzbuzujícího pochyby, že vůbec pojede - výměnou za Lauřin přenosný počítač. Jeho transit byl však alespoň celý, a i když výfuk hrozivě rachotil, umožňoval jim pokračovat v cestě.

Ukazovalo se, že bude hezký den, modrou oblohu kazilo jen několik mráčků na obzoru, ale atmosféra v autě byla stísněná. Ačkoliv získali talismany, zaplatili za ně vysokou cenu. Laura vypadala hůř než kdykoliv předtím a začínali se bát, že se jí do některých ran dostala infekce. Church měl obavy, že pokud ji nedostanou co nejdříve k lékaři, může to s ní dopadnout špatně. Veitch, Shavi i on sám byli zesláblí jednak v důsledku zničujících zážitků, jednak kvůli zraněním z boje, z nichž byla nejhorší rána na Veitchově krku. Church byl přesvědčený, že Baobhan Sith je chtěly zabít, ale Calatín je na poslední chvíli nějak zadržel. Zdálo se, že v pořádku je pouze Ruth, a Church měl neodbytný pocit, že se nějakým jemu nepochopitelným způsobem změnila; se ženou, kterou poprvé potkal pod Albert Bridge, měla už jen velmi málo společného.

Cesta po M6 probíhala bez jakýchkoli komplikací, ale jejich ostražitost nepolevila; všichni věděli, že Calatín nebo Mollecht jim budou brzy na stopě. Nicméně i kdyby své vlastní drobné problémy vyřešili, vzhledem ke

schopnosti Fomorianů měnit podobu si museli dávat dobrý pozor na každého, s kým se setkají.

Tom se poněkud uvolnil, když viděl, že se všichni dohodli, i když Veitch mu zřejmě nehodlal odpustit. Při probírání událostí v Jezerní oblasti Tom občas trousil útržky informací o Baobhan Sith a Rudých čapkách, o kterých tvrdil, že se procházeli v příhraničních krajích už v době, kdy člověk poprvé vkročil na ostrov. Bitvy mezi oběma druhy byly krvavé, ale Rudé čapky byli nakonec zahnáni do divočiny, kde se jejich počet snižoval, dokud se nakonec nestáhli do Jiného světa. Odmítl však odpovědět na otázku, odkud tohle všechno ví.

Projeli po M6 Carlisle, pak překročili hranici Skotska a zamířili vzhůru na Galashiels. Hustá doprava na dálnici a hlavních silnicích naznačovala, že zde je zatím vše v pořádku, což bylo v rozporu s tím, co zažili v Jezerní oblasti. Tom jim řekl, ať si to ještě vychutnají, protože brzy se všechno změní.

+ + + + +

Melrose je kompaktní město pod Eildonskou pahorkatinou na jižním břehu řeky Tweed. Dominuje mu cisterciácký klášter z dvanáctého století. Zaparkovali dodávku poblíž golfového hřiště a protáhli si unavené nohy; cítili se, jako by nespali celé týdny. Tom tvrdil, že jeho původní domov se nacházel v nedaleké vsi Earlston, ale po svých cestách si našel nový, nespecifikovaný domov v horách.

Church se podíval na tři vulkanické vrcholy vysoké nejméně tři sta metrů. „Čekáte, že tam vyšplháme?“ zeptal se nevěřícně. „Podívejte se na nás - meleme z posledních zbytků sil. A Laura se nedokáže ani postavit.“

„Vždycky mě můžete nést ve svých velkých, silných mužných pažích, Churchi-čéče,“ ozvala se ironicky Laura.

„Toma by mohli doprovodit jenom dva z nás,“ navrhl Shavi, ale Church jeho nápad okamžitě vetoval.

„Po tom, co se stalo v Jezerní oblasti, nikdo sám zůstávat nebude. Musíme se držet pohromadě a celou dobu mít talismany u sebe, dokud je nebudeme moct použít.“

Laura se zvedla do sedu. Pleť měla tak bledou, že byla téměř průsvitná, a zcuchané vlasy jí padaly do čela. „Tady to fakt páchne testosteronem. Poslyšte, nechovejte mě jako ve vatičce - nejsem žádná cukrová panenka.

Možná budete muset jít pomalu, ale udržím s vámi krok.“ Church chtěl něco namítnout, ale Laura vytáhla ze skříňky s nářadím stáčecí metr a hodila ho po něm. Uhnul na poslední chvíli, a když viděl, že dívka hledá další munici, pochopil, že mu nezbývá než ustoupit.

+ + + + +

Vydali se pěšinou kolem golfového hřiště. Ačkoliv slunce hřálo, vzduch byl svěží. Pomalu procházeli mezi zvolna stoupajícími poli, na nichž se líně pásly krávy, až došli k zalesněným svahům oblých kopců. Laura s nimi podle svého slibu držela krok, ale Church viděl úsilí a bolest v její tváři, přesto si ani jednou nepostěžovala, ani nepožádala o pomoc. Při občasných zastávkách k odpočinku na ní však bylo vidět, jak ji bolest doslova stravuje, a Churchovi to působilo nemalé starosti; viděl, jak se mu ztrácí před očima.

S blížícím se odpolednem se na severovýchodním obzoru objevily šedivé mraky a chladný vítr nabral na síle. Znepokojovalo je, že by je bouře zastihla v horách nebo že se nestačí vrátit před příchodem noci.

„V dohledu není žádný dům,“ řekla Ruth zadýchaně, když svah kopce stoupal stále strměji. „Jestli si z nás neutahujete, tak kde tady sakra chcete najít nějakou pomoc?“

„Už jsme na místě,“ odpověděl Tom, aniž by se jí podíval do očí. Rozhlédl se a pak ukázal na mladý stromek hlohu rostoucí asi deset metrů od nich. „Starý strom uschl,“ prohlásil tajemně, „ale takové místo je vždy označené hlohem.“

Když zamířili k hlohu, Tom se rozběhl a padl před ním na kolena. Uctivě se sklonil a políbil zem.

„Fakt mu to žere mozek,“ poznamenal Veitch.

„Počkat, něco tiše mumlá,“ upozornila úzkostně Ruth. „Zřejmě nás zase podvedl.“

Než se stačili pohnout, v nitru kopce se ozvalo hluboké dunění a pak se země poblíž hlohu začala otevírat. Chvění půdy je srazilo na kolena a když se podívali tím směrem znovu, spatřili v zemi nerovnou trhlinu dost širokou, aby jí prošli.

„Přesně jako v Glastonbury Tor!“ vydechl užaslý Shavi. „Průchod do Jiného světa!“

„Nelíbí se mi to.“ Ruth popadla oštěp a držela ho připravený k obraně.

„Kdo ví, kam to vede?“

„Podívejte se na Toma.“ Church se k němu rozběhl; Tom upadl na záda a snažil se odplazit od otvoru. Tvář měl napjatou, jako by zápasil s vlastním tělem, a z nosu a uší mu znovu vytékala krev. „Pokouší se ho to zastavit, aby se nedostal dovnitř!“

„Může to být dvojitý podvod!“ poukázal Veitch.

„Vzpomeňte si, co se dělo v Toru,“ upozornila Ruth. „Čas tam běží jinak. Můžeme se vrátit a zjistit, že jsme prošvihli termín.“

Church se rozběhl zpět k bedně s talismany a vytáhl meč; jakmile se dotkl jeho ruky, kov zazvonil vnitřní vibrací. „Myslím, že nemáme na vybranou. Vezmeme ho dovnitř.“

Church uchopil Toma pod jednou paží a Veitch pod druhou. Společně ho táhli k trhlině. Ovanul je prudký vítr, přinášející neznámé vůně, při kterých se jim naježily chloupky v týle. Krátce se na sebe podívali, aby si vzájemně dodali důvěry, a pak beze slova vkročili do tmy.

+ + + + +

Church očekával příjemnou letní krajinu podobnou té, s níž se setkali pod Glastonbury Tor. Chodba je místo toho zavedla na skalnatý svah zastíněný nocí, pokrytý rozeklanými balvany, pichlavými, větrem ošlehanými stromy a hlodašovými keři. Kolem nich skučel vítr a obrovskou klenbu oblohy křižovaly blesky, ale nepršelo. Shlukli se pro větší bezpečí k sobě a rozhlíželi se kolem, kam by měli zamířit.

„Kruci. Tohle je něco úplně jiného,“ ozval se nejistě Veitch.

„Jiný svět má tolik různých podob, kolik je odlišných pohledů.“ Tom se napřímil a se slabým úsměvem se rozhlédl. Zdál se být opět v pořádku. „Je to proměnlivý svět. Jiný za každými dveřmi.“

„Jak se cítíte?“ zeptal se Church.

„Tak, jak se dalo čekat. Caraprix není v této části Jiného světa zrovna spokojený - proto mi bránil ve vstupu. Bude spát, dokud odtud neodejdeme.“

„Kam teď půjdeme?“ zeptala se Ruth. Horský svah klesal do tmy a z krajiny dole nebylo nic vidět.

Tom se zahleděl do tmy a pak ukázal nad okraj mohutného skaliska, které je chránilo před nejsilnějším vichrem. V dálce rozeznávali blikající světlo.

„Doufal jsem, že tu bude někdo, komu se podařilo uniknout před Kouzlem přání," vysvětlil Tom. „A pokud se tak stalo, musí to být právě tady. Jdeme." Pustil se opatrně dolů ze svahu a hledal pevnou půdu mezi klouzající sutí a vyčnívajícími kameny.

Než ho mohli následovat, Laura se najednou zapotácela. Church přiskočil, dříve než dopadla na tvrdou zem, a sevřel ji do náruče. Dýchala plytce a pod přivřenými víčky bylo vidět jenom bělmo.

Shavi nahmatal na Lauřině krku pulz. „Musíme ji rychle dostat k lékaři," řekl zasmušile.

Church se zoufale rozhlédl. Přál si, aby odpovědnost převzal někdo jiný, a nenáviděl se za to, že je tak neschopný vůdce. „Musíme ji odnést zpátky - najít lékaře v Melrose!"

„Dolů do města je to dlouhá cesta," podotkl pochybovačně Veitch.

Tom vystoupil dopředu a na tváři se mu zračila překvapující starost. „Naší jedinou nadějí je pokračovat. Jinak zemře."

„Ne!" Church se ji snažil zvednout a odnést zpět ke vstupu.

Tom mu položil ruku na předloktí. „Věřte mi, já vím, že zemře, jestli ji odnesete zpátky." V jeho hlase zněla znepokojivě přesvědčivá naléhavost.

Churchem prolétla vlna naprosté beznaděje. „Jestli lžete a ona umře, zabiju vás," řekl tiše.

Veitch pomohl Churchovi nést Lauru. Všichni doufali, že světlo není tak daleko, jak vypadalo, a modlili se, aby Churchovo rozhodnutí bylo správné; přemýšleli, jestli je Tom opravdu nevede do pasti. A podivná elektrická bouře nad jejich hlavami celou dobu sílila.

+ + + + +

Světlo přicházelo od pochodně na přední verandě impozantní budovy připomínající středověký kamenný klášter, částečně vestavěný do horského svahu. Nad verandou se tyčila hranatá třípatrová věž zakončená korouhvičkou ve tvaru draka a tyčí hromosvodu. Za ní bylo vidět břidlicovou střechu a zdi s vysokými, obloukovými vitrážovými okny vedoucími přímo do skály, téměř jako by se hora vytvořila kolem nich. Tři schody u verandy je dovedly před velké dubové dveře pobité černými hřeby.

„Co to je?" zeptal se Church podezíravě.

Tom přejel prsty po kamenných sloupech verandy. „Mám-li použit označení, kterému porozumíte, pak je to knihovna Ogmy, nejmoudřejšího

ze Staré rasy.“

Church zapátral v paměti. „V mýtech se o něm tvrdí, že vynalezl písmo ogam.“

„To je písmo, které jsi viděl na oštěpu,“ poznamenala Ruth.

„Runový systém písma. Nic moc, ale je to nejranější podoba písma objevená v Irsku.“ Church se podíval na Toma, který byl pohroužen do svých myšlenek. „Jeden z Danannů?“

„Jeho knihovna vědomostí je obrovská. Celou horu vyplňuje místnost za místností. Pokud byl v jejím srdci, když Kouzlo přání udeřilo, měla by mu poskytnout určitou ochranu.“ Tom opatrně vystoupil po schodech a zabušil na dveře.

„Takže umí dobře zacházet se slovy. A jak pomůže nám?“ zeptal se Veitch.

„Mějte úctu,“ varoval ho Tom; jeho tón dával najevo, že je to rozkaz. „Je spojen s Etaín, dcerou velkého léčitele Diana Céchta. Ve svém nepřetržitém hledání moudrosti archivuje veškerá jejich vědění.“

„To není všechno.“ Church si náhle dal věci do souvislosti. „Údajně také převážel duše zemřelých do Jiného světa k období odpočinku, než se znovu narodily do našeho světa.“ V jeho slovech byla málem vetknuta modlitba. „Jsou tu nějaké duše?“

„Říká se to.“

„Vy to nevíte?“ Church by nejraději Tomem zatřepal, aby z něj vytřásl jeho tajuplnost; zajímala ho pouze jedna jediná duše.

„Jsem člověk jako vy, Jacku,“ odpověděl Tom poněkud zoufale. „Nejsem zasvěcený do velkého plánu. Pouze pozoruji a zvažuji, ale moje domněnky nejsou vždycky správné. A bohové nerozdávají svou moudrost jen tak, rozhodně ne tu, která je důležitá.“

„Typičtí šéfové,“ zamumlal Veitch. „Drží podřízené v nevědomosti.“

„Přesně tak,“ odsekl Tom. „Předpokládají, a právem, že bychom pravdu neunesli.“

„Jak velkorysé,“ podotkla stejně jízlivě Ruth.

Jejich rozhovor přerušil zvuk blížících se těžkých kroků. Když se dveře konečně bezhlučně otevřely, pohled na postavu za nimi jim vyrazil dech. V prvním okamžiku se zdálo, že se jeho tvář několikrát změnila, v některých případech k neunesení, než se ustálila do laskavé a zamyšlené podoby. Churchovi připomínala Oscara Wildea, Ruth Einsteina, Veitchovi jediného učitele, který se mu kdy snažil pomoct. Muž měl na sobě rozevlátou róbu

šedivé barvy, která tím, jak odrážela světlo, vypadala skoro jako z kovu.

Přelétl je všechny pohledem, ale když se podíval na Toma, srdečně se usmál. „Thomasi!“ řekl laskavě hlasem, který jako by nevyšel z jeho úst.

Tom uctivě sklonil hlavu. „Moudrý, přišli jsme vás požádat o pomoc v těchto těžkých časech.“

„Ano, těžké časy. Slyšel jsi o mých bratřích a sestrách roztroušených ve větru?“ Tom vážně přikývl. „Noční chodci, jak víš.“ Hluboké hrdelní zamručení poodhalilo sílu jeho nenávisti. „Kouzlu přání uniklo jen několik z nás. Od té doby slyším šelestění. jak se pokoušejí najít mé bratry a vrátit je ke mně.“

Tom ukázal na své společníky. „Tohle jsou hledači, Moudrý. Potřebují obnovit sílu, aby mohli dokončit svůj úkol.“

„A ty, Thomasi. Vidím, že také potřebuješ mou pomoc.“

Tom přikývl a rozpačitě odvrátil oči.

Ogma se otočil k Lauře, která byla v Churchově náručí studená a nehybná, její dech byl sotva patrný. Jemněji přejel prsty po obličeji. Jeho tvář se poněkud zachmuřila. „Její světlo je slabé. Nevím, jestli jí dokážu pomoct.“

„Prosím, zkuste to,“ žadonil Church.

„Vždycky se říkalo, že Dian Cécht umí přivést k životu i mrtvého,“ namítl Tom.

„Ale já nejsem Dian Cécht. A léčení není jednoduché umění.“ Nastala kratší pauza, během níž Ogma zřejmě přemýšlel. „Tak ji vezměte dovnitř. Podívám se, co pro ni mohu udělat.“

Uvnitř voněl vosk svíček a citrony. Ogma je vedl nekonečným bludištěm místností zaplněných od podlahy ke stropu knihami vázanými v kůži. Byly zde svazky vysoké jako Church a tlusté jako jeho stehno, rukopisy i papyry svázané červenými stuhami jako právní dokumenty. Ale když se Shavi pokusil tajně nahlédnout do jedné z knih, zdálo se, že obsahují pouze jasně zářící bílé světlo.

Po jisté době, která jim připadala jako hodina, se konečně ocitli v několika navzájem propojených místnostech zařízených hrubým dřevěným nábytkem, které Church odhadoval na Ogmův soukromý byt. Položil Lauru na nízkou postel a odhrnul jí vlasy z čela.

Když se jí dotkl prsty, otevřela oči a krátce se na něho podívala. „Nechci umřít,“ řekla slabým hlasem. V jejích očích se zračila panika.

„Udělejte něco,“ naléhal Church na Ogmu.

Pokud si ho bůh všiml, nedal to najevo. Otevřel velkou skříň v rohu pokoje. Ukrývala sklenice a lahvičky s prášky, tekutinami a sušenými bylinami. Několik jich vybral a začal jejich obsah drtit paličkou v moždíři, který stál na těžkém dubovém stole. Krátce zhodnotil výsledek pohledem a pak nanesl vytvořenou hustou rudohnědou mast na Lauřiny rty. Hmota na nich zůstala pouhý okamžik, než se rychle vstřebala do pokožky.

„Pomůže to?“ zeptal se Church stísněně.

Ogma na něho upřel zvláštní pohled, jako když se dospělý dívá na dítě. „Počkáme. Jestli to má v sobě, její světlo se opět rozzáří.“

Church se musel odvrátit, nedokázal se vyrovnat s bolestnými emocemi, které ho po tolika měsících otupělosti zaplavovaly.

Zdálo se, že Ogma chápe, co se mu honí hlavou. Podíval se na Veitche a Shaviho a oznámil: „Vaše světla kolísají. Všichni si potřebujete odpočinout. Používejte mé pokoje jako svoje vlastní. Je tam jídlo a pití—“ Tom chtěl něco říct, ale spolkl to. Ogma si povšiml jeho neklidu a dodal: „Nabídka je zdarma, bez závazků.“

Tohle Toma zřejmě uspokojilo. Když je Ogma nechal, aby si prohlédli místnosti, Veitch se zeptal: „Co to mělo znamenat?“

„Nikdy od nikoho v Jiném světě nepřijímejte jídlo nebo pití, dokud vám neslíbí, že vás to k ničemu nezavazuje. Jinak když se vašich rtů dotkne první kapka nebo drobek, dostáváte se pod nadvládu toho, kdo vám je nabídl.“

Veitch se zmateně podíval na ostatní. „To je pravda? Nebo zase jenom kecá?“

„Ve starých pověstech,“ řekl Shavi, „se každý, kdo vkročil do pohádkové říše, musel vyhnout konzumaci kouzelného jídla, jinak se ocitl v moci kouzla Královny vil.“

„Takže my jsme v pohádkové říši?“ vyhrkl nevěřícně Veitch.

„Vzpamatujte se, Ryane,“ odpověděl unaveně Church. „Najděme si místo k přespání.“

+ + + + +

Vedlejší místnost byla plná měkkých polštářů a hrubé kamenné stěny zakrývaly tapiserie. Na nízkém stole uprostřed místnosti byly připraveny mísy s jablky a pomeranči, nějakými bobulemi, rajskými jablíčky a různými sušenými, kořeněnými masy. Vedle nich stál džbán s vínem a čtyři

poháry.

Potěšeni možností dát odpočinout svým vyčerpaným tělům padli na polštáře, které byly měkké a teplé, jako by se vznášely ve vzduchu. Bylo těžké vybrat si mezi spánkem a utišením hladu, ale nakonec jemné aroma pokrmů zvítězilo. Ale už během jídla zjistili, že jejich únava ustupuje, a než dojedli, cítili se tak odpočatě, jako by spali několik hodin. To je povzbudilo k živému rozhovoru, ale Church měl plnou hlavu jiné záležitosti.

„Dovedli jsme vás sem," obrátil se k Tomovi. „Dlužíte nám určité odpovědi."

„Co chcete vědět?"

„Ze všeho nejdřív, jak je možné, že toho tolik víte. Proč jste nazval tohle místo svým domovem. Jak to, že vás Ogma očividně dobře zná."

„A žádné lži," varoval ho Veitch.

Tom se na něho podíval planoucím zrakem. „Já nikdy nelžu. Možná neříkám všechno, ale z mých úst nikdy nevyšla žádná lež. Nemohu lhát."

„Jak to myslíte?" nechápal Church.

„Tak, jak to říkám. Lež je pro mě fyzicky nemožná. Jeden z darů z mého pobytu v Jiném světě." V jeho hlase zněla trpkost.

Church přimhouřil oči. „Kdo jste?"

„Představil jsem se vám. Thomas Learmont. Ale také byste mě mohli znát jako Thomase Veršotepce."

Veitch přelétl pohledem z překvapeného Churche na ostatní. „Raději se mě nepokoušejte nechat v nevědomosti."

„Thomas Veršotepec," začal Church opatrně, „byl skutečná postava, které se podařilo vejít do mytologie. Byl to skotský vlastenec, žijící v době války s Anglií. Svým způsobem je něco jako skotský protějšek krále Artuše - mýtický hrdina, který spí pod horou—"

„Pod touto horou," skočil mu do řeči Tom.

„—dokud země nebude potřebovat, aby se vrátil. Tak to říkají stará proroctví. Ale žil ve třináctém století."

Veitch se podíval na Toma. „Kruci, tak to jste pěkně starý."

„Žil jsem v Earlstonu, kousek od Melrose," sdělil Tom. „Byli jsme stará rodina, docela zámožná, vlastnili jsme půdu, i když ji můj syn nakonec daroval církvi." Blikající stíny vrhané pochodní zvýraznily smutek, který mu při této vzpomínce objevil ve tváři. „Na rozdíl od mého otce, který vždy tvrdě pracoval, jsem já byl spíše snílek. Hezky jsem zpíval a strávil

jsem mnoho hodin lenošením v přírodě, kde jsem komponoval nová díla, obvykle jen popěvky o lidech, které jsem znal, a o ženách, které jsem miloval. Existovala zejména jedna dívka. Abych nalezl správnou inspiraci k písni o ní, vydal jsem se na horu Eildon. Posadil jsem se pod hloh s výhledem na to, co mi tenkrát připadalo jako celý svět. Bral jsem na lehkou váhu babské povídačky o hlohu, který znamená smrt, zatímco jeho květy představují znovuzrození.“ Povzdychl si. „Že je to strom Královny vil. Neměl jsem tušení, že pod kopcem existuje celý svět, jak blázni tvrdili o každém pohádkovém kopci. Jenže se ukázalo, že bláznem jsem já. Oni si jenom špatně zapamatovali starou moudrost. A já ji ignoroval.“

Sundal si popraskané brýle a čistil je. Church pátral v jeho obličeji po nějaké známce, že je v tom něco víc než pouhé odmlčení, ale nalezl v něm pouze upřímnost.

„Takže vás dostala Královna vil?“ zeptal se Veitch; stále měl potíže pochopit realitu všeho, co prožívali. Touto neschopností nahlédnout pod povrch mýtů a legend dohánět Shaviho k zoufalství.

„Královna vil. Velká bohyně. Jenom jména, která dáváme ve snaze pochopit něco nepochopitelného. Byla na pohled hrozná. Děsivá. Když jsem se na ni podíval, přísahal jsem, že hledím do tváře boha. Miloval jsem ji i nenáviděl, nedokázal jsem ji pochopit. Dovolil jsem jí, aby mě rozervala vedví a zase složila dohromady, nechal jsem ji, aby mě podrobila nepředstavitelným mukám, jen abych spatřil zázrak, který z ní vyzařoval. Byla to doba nejneuvěřitelnějších zážitků bolesti a rozkoše, kdy jsem mohl nahlédnout hluboko do tajemství samotné existence.“ Zamrkal, aby odstranil slzy z očí, a Church si na okamžik pomyslel, že v nich vidí něco znepokojujícího, podobného šílenství. „Byl jsem jako pes vzhlížející ke své paničce,“ dodal smutně. „A byl jsem rukojmí, který je plně závislý na svém věznitel.“

„To zní strašně.“ Ruth soucitně položila ruku na jeho. „Takže takhle nás vidí - jako hračky?“

Tom přikývl. „Většinou. Někteří jsou nám podobnější a častými kontakty během věků se nám přiblížili. Jiní vám klidně servou maso z kostí a nechají vás ležet, aniž by si na vás kdy vzpomněli. Sami sebe vidí jako proměnlivou, skutečnou část vesmíru. My jsme jenom něco jako bakterie, bez významnějších schopností, bez rozumu.“

„A jak jste se dostal ven?“ zeptala se Ruth.

Chladně se usmál. „Oblíbila si svého domácího mazlíčka. Chvílemi

jsem měl pocit, jako bych byl v Jiném světě jenom jednu noc, ale jindy mi to připadalo jako celá staletí. Ve skutečnosti uplynulo sedm let, než jsem se směl vrátit. Scházel jsem z kopce dolů, šílený a drmolící, až jsem nějak našel cestu domů, kde jsem se zotavil. Teprve později jsem zjistil, jak moc mě změnila."

„Co udělala?" Ruthin hlas zněl tiše; ostatní Toma upřeně pozorovali.

„Během jednoho mučení mi dala prorocké vidění a Jazyk, který nemůže lhát." Při jeho smíchu všem přeběhl po zádech mráz. „Ve světě postaveném na lži to bylo dost zlé. Ale jelikož jsem viděl do budoucnosti..." Potřásl hlavou a zahleděl se do prázdna.

„Vy víte všechno, co se stane?" zeptal se Church.

„Vůbec ne. Vidím záblesky, strnulé obrazy jako z okna rychle jedoucího auta. Přesně tak, jak to vidí oni. Vědí, že čas není pevně fixovaný."

„Přizpůsobit se zpátky našemu světu muselo být pro vás velmi těžké," poznamenala Ruth.

Smutně se usmál jejímu soucitu. „Po tom všem, čím jsem prošel, jak jsem se mohl začlenit mezi staré přátele, sousedy, rodinu? Snažil jsem se. Oženil jsem se a žena mi porodila syna Thomase. Ale já už jsem se necítil jako součást lidstva. Nikdo ani náznakem nedokázal pochopit myšlenky v mé hlavě. Rozhlížel jsem se a viděl jsem prosté lidi žijící prosté životy, lhostejné vůči vesmíru. Divochy. Zašel jsem dál než oni, ale nikdy jsem se nemohl stát součástí Jiného světa. Přišel jsem o všechno. A v jednom strašlivém okamžiku jsem pochopil, co to znamená: že budu vždycky osamělý."

Tomova slova byla nabitá silnými emocemi. Church ho ve skutečnosti nikdy neměl rád, rozhodně k němu neměl důvěru, ale nyní ho přemohl respekt; kolik lidí by přežilo to, co si prožil?

„Nazvali mě Pravdomluvný Thomas!" zasmál se Tom; ostatní se na něho téměř nedokázali podívat. „Přesto jsem zkoušel dělat, co se dalo. Zapojil jsem se do politiky, pracoval jsem jako agent Skotů proti Angličanům, jenže politika není vhodné místo pro člověka, který nemůže lhát. Nebyl jsem úspěšný, řečeno velice mírně, a jak se má selhání vršila, zjistil jsem, že vévoda z March připravuje mou vraždu."

Tom prohrabával svou brašnu a našel plechovou krabičku se svou drogou. Balil si joint s takovou pečlivostí, že si Church domyslel, že se jen potřebuje něčím rozptýlit pod náporem vzpomínek. Ostatní trpělivě čekali. Teprve až se poprvé nadechl vonného kouře, pokračoval.

„Uprchl jsem do Skotské vysočiny a nakonec jsem se ocitl v Callanishi. Právě tam jsem potkal jednoho ze strážců starých míst a starého vědění, které ochraňují od dob Keltů.“

„Lidé jako Dozorce kostí?“ dodal Church.

Tom přikývl. „Zdálo se, že máme hodně společného. On věděl o skutečném významu hlohu. Po usilovných prosbách a hlavně kvůli mimořádným okolnostem, které mě postihly, souhlasil, že mě seznámí s dávným věděním, které lidé s jeho posláním praktikovali v posvátných hájích, než je Římané odtamtud vyhnali a udělali z nich tuláky, skrývající se před zraky těch, kdo je potřebovali.“

Vzdychl a znovu zhluboka nasál kouř. „Jenže ani to mi neposkytlo ten pocit sounáležitosti, po kterém jsem tak zoufale toužil. V tomto světě jsem byl bezmocný a nakonec jsem se vrátil do Jiného světa. Vlastně jsem vždycky podvědomě věděl, že to udělám. Jenže to už moje ochránkyně o mě ztratila zájem. Přesto jsem si svou tvárností v jejích rukou a svým zpěvným hlasem a veršováním získal určitý respekt ostatních v tomto místě.“

„Ale stále jste se necítil být jeho součástí,“ dodala Ruth.

Přikývl. „Téměř čtyři sta let podle času našeho světa, i když tady to bylo jen několik roků, jsem se pokoušel najít svoje místo. Nakonec jsem znovu zatoužil po domově a uvědomil jsem si, že moje utrpení mi přece jenom něco přineslo - svobodu. Mohl jsem přicházet a odcházet, kdy se mi zachtělo. Tu a tam jsem trávil nějakou dobu v našem světě, a když mě to znudilo, vrátil jsem se sem.“

„Do nejlepšího ze všech možných světů,“ poznamenal Church.

„Ne, do nejhoršího.“

„A tak jste uvízl v šedesátých letech?“ Veitch udělal gesto k Tomovým vlasům a oblečení.

„Toto období je nejdelší dobou, kterou jsem strávil mimo Jiný svět. Způsobem myšlení a konání bylo nejblíž tomu, co jsem cítil ve svém nitru, a vychutnával jsem si každý okamžik.“

Ruth ho objala kolem ramen. „Tome, vy jste opravdu starý hipík. Mír, láska a nevázanost!“

„Měl jste nám to říct už dříve,“ namítl Church.

„Musel jsem mít jistotu, že vám můžu bezvýhradně důvěřovat, než vám prozradím cokoliv důležitého. Jestli jsem se během své kariéry špeha něco naučil, tak to, že vědomosti dávají moc. Nechtěl jsem odhalit svou pravou

totožnost předčasně, aby nemohla být v téhle hře zneužita proti mně.“

„A teď už nepochybujete?“ ozval se štiplavě Veitch. „Jaká úleva!“

„A co Fomoriané a Balor?“ zeptal se Church. „Pustí vás k tomu, co se teď děje?“

Tom zavrtěl hlavou a po tváři mu přelétla bolestná křeč. „Stále mi nedovolí o tom mluvit.“ Prudce si promnul nos. „Možná potom, až Ogma udělá, co bude moci.“

+ + + + +

Po odstranění poslední bariéry klamu měli všichni pocit, jako by si teď byli bližší. Možná to způsobilo dobré jídlo a pití, možná pocit bezpečí v Ogmově knihovně, ale přes veškeré napětí a tajemství mezi nimi se cítili připravení čelit všemu, co je čeká; jejich chyby už se nejevily tak katastrofální, jejich triumfy nad monstrózními silami byly skvělé. Church se dokonce odvážil prohlásit, že mají určité šance.

Zatímco Tom kouřil další joint a Veitch dopíjel víno, Shavi se rozhodl prozkoumat police s knihami, i když předchozí nahlédnutí ho příliš nepovzbudilo. Church tiše vyklouzl z místnosti, a i když nic neřekl, všichni věděli, že jde zkontrolovat Lauru. Ruth ve svém srdci cítila, že ona má s ním mnohem víc společného než Laura, že kdyby to připustili, mohl by mezi nimi vzniknout vztah, o jakém oba snili.

S těmito myšlenkami se bezútěšně potulovala místnostmi, dokud zcela náhodou nevstoupila do Ogmovy pracovny. Ogma seděl u stolu skloněný nad obrovskou knihou. Ruth byla tak ponořená do sebe, že došla až do poloviny místnosti, než ho uviděla, a to už bylo na ústup pozdě. Ogma vzhlédl a upřel na ni svůj nevyzpytatelný pohled.

„Máš na sobě znamení jednoho ze Zlaté rasy,“ řekl, ačkoliv si byla jistá, že nemohl spatřit znamení vypálené na její dlani.

Vylíčila mu svůj zážitek s Cernunnem a on mlčky naslouchal a zamyšleně pokyvoval hlavou. „Kouzlo přání nám všem způsobilo velké nesnáze.“

„Nenávidíte je?“ zeptala se Ruth. „Myslím Fomoriany.“

Tázavě pozvedl obočí, jako by jí nerozuměl. „Fomoriané jsou infekce, kterou je třeba vymýtit.“ Zdálo se, že to považuje za dostačující odpověď.

„Když dovolíte,“ pokračovala Ruth, „vypadáte úplně jinak než Cernunnos nebo jak se vlastně jmenuje. Přístupnější.“ Ale ne o moc,

pomyslela si.

Chvíli o tom přemýšlel, než řekl: „Nejsme téhož druhu. Někteří z nás k vám mají velmi blízko. Jiní se liší natolik, že vypadají jako vzdálená slunce žhnoucí v obrovské rozloze vesmíru. Máme vlastní mytologie, vlastní zákony, vlastní hierarchie. Existují ti, k nimž vzhlížíme, a ti, na něž shlížíme."

„Máte strukturovanou společnost jako je naše? Ale vy máte být bohové, alespoň tak si to mysleli dávní lidé mého světa."

Usmál se. „I bohové mají bohy. Vždycky je něco vyššího."

„A vy jste bohové?"

Zvedl ruce dlaněmi vzhůru, ale neodpověděl.

+ + + + +

Church chvíli Lauru pozoroval, ale z jejího obličeje se nedalo nic poznat. Jediná úleva, kterou mu návštěva u ní přinesla, byla chvíle o samotě, kdy si mohl urovnat zmatek ve svém nitru. Bylo to jako v okamžiku, kdy se v Manorbieru dotkl Lauřiných zad a jeho emoce se rozevřely jako zralá broskev. Nevěděl, jak se s nimi vypořádat; každá myšlenka a každý pocit byly téměř nesnesitelné. Zoufale si pohrával s Marianniným přívěskem, ale zřejmě ztratil své kouzlo; nic ho nedokázalo uklidnit.

A co bylo ještě horší, nemohl se zbavit pocitu chladu, který se mu zažíral do morku kostí. Černou růži pokrývala vrstva jíní, kterou neustále oprašoval, aby ji na ní při každé další kradmé kontrole znovu našel. Napadlo ho, jestli důvodem jeho neustálého prochládání není právě tato růže, ale nedokázal o tom přemítat usilovněji. A už vůbec se nedokázal přinutit, aby růži vyhodil.

+ + + + +

Asi o hodinu později byl Ogma připravený zabývat se Tomem. Shromáždil všechny v místnosti, v níž se nacházel pouze masivní dubový stůl a menší stolek, na kterém ležely lesklé stříbrné nástroje s nedefinovatelným účelem. Church si okamžitě vzpomněl na Calatínovou mučírnu. Zatímco Tom vylezl na stůl, očividně bez obav z toho, co ho čeká, ostatní se shlukli v jednom rohu, aby celý proces pozorovali.

„Jak se má Laura?“ zeptala se Ruth šeptem Churche.

Unavené potřesení hlavou jí řeklo vše, co potřebovala vědět. Nenaléhala dál, ale nemohla se ubránit úvahám, jak si Dračí bratři a sestry povedou, jestli jeden z nich bude chybět.

Ogma nanesl na Tomovy rty nějakou hustou, bílou mast. I když ho nezbavila vědomí, musela mít anestetické účinky na nervová zakončení, protože když mu poté rozřízl kůži na spánku dlouhým ostrým nožem, Tom ani nemrkl. Zato Ruth zavřela oči.

Mast musela něco udělat i s krví, protože přes hloubku řezu rána téměř nekrvácela. Ogma pak vzal ruční vrtačku a otáčením rukojeti pomalu vrtal Tomovi díru do lebky; Tom celou dobu ani nemrkl a klidně hleděl ke stropu.

Když však vibrace Ogmovy ruky ukázala, že vrták pronikl skrz kost, Tom se změnil: oči jako by se mu zalily krví a tvář se zkřivila do výrazu tak primárního vzteku, až byl k nepoznání. Mast ale musela ovlivnit i jeho tělo, protože bylo jasné, že nemůže pohnout pažemi ani nohama, ale otevřená ústa ječela a řvala děsivým jazykem Fomorianů. Ogma ho ignoroval, ale ostatní to tak vyděsilo, že museli odvrátit zrak a zbledl dokonce i Veitch.

Jakmile se odvážili znovu podívat, spatřili tu nejpodivnější věc. Otvor po vrtáku byl velký jen asi jako tužka, ale Ogmovi se nějak podařilo prostrčit skrze něj napřed špičky dvou prstů, pak tří, čtyř a nakonec vsunul pod Tomovo čelo celou ruku. Tom bezmocně řval a zuřil, ale Ogma mu jenom položil druhou ruku na hlavu a pevněji přidržel. Nakonec vnořil ruku do Tomovy hlavy až po předloktí.

Church sebou trhl, Ruth se zvedl žaludek a zakryla si rukou ústa, Veitch se Shavim zírali jako uhranutí.

Pak Ogma s pootočením zápěstí ruku vytáhl. V potřísněných prstech se mu zmítalo něco, co vypadalo jako lidský orgán, pulzující a lesknoucí se krví. Nejhorší ze všeho však bylo, že křik ozývající se z Tomových úst nyní vycházel z Caraprixe. Stoupal stále výš a výš a oni si museli zakrýt uši, aby to dokázali snést. Když jekot dosáhl vrcholu, Caraprix začal mutovat. Nejdříve na sebe vzal podobu zbraně, pak něčeho chlupatého se zuby ostrými jako jehly, ale než stačil předvést další proměnu, Ogma ho upustil na stůl a tvrdě jej udeřil mohutnou pěstí. Praskl jako balónek naplněný krví.

V tichu, následujícím po šíleném řevu, jako by se v místnosti všechno

zastavilo; pak se Ruth odvrátila a zakašlala. I ostatní dávali mumlavě najevo svoje znechucení.

Ogma se k nim otočil. „Hotovo," oznámil zbytečně. „Pravdomluvný Thomas se rychle vzpamatuje. Caraprix je parazit, ale nezpůsobí své oběti žádné trvalé následky."

„Jsou odporní!" vyhrkla Ruth a odmítala se podívat na rozdrcenou kaši na stole.

Zdálo se, že Ogmovi se její slova nelíbí. „Danannové také mají své Caraprixy," ozval se Tom. Posadil se na stole s pozoruhodnou pružností vzhledem k tomu, čím právě prošel; otvor v jeho hlavě už se uzavíral.

Ogma odepjal sponu na své róbě, která se okamžitě proměnila v něco jako vejce s úponky, zářící ostře bílým světlem. „Nástroje, zbraně, spolehliví společníci," řekl.

Church se na to chvilku podezíravě díval a pak pomohl Tomovi ze stolu, ačkoliv se nezdálo, že by to potřeboval. „Čeká nás hodně práce," oznámil Tom s vitalitou, jakou Church u něho ještě neviděl. „Krátký odpočinek, diskuse o tom, co je před námi, a pak musíme vyrazit, protože beltain je na nějaké další prodlevy příliš blízko."

+ + + + +

Po operaci se Ogma někam vytratil a nechal je volně rozmlouvat a plánovat. Vybrali si k tomu tmavou síň s ozvěnou, připomínající rytířský sál. V krbu tak velkém, že by se v něm Church pohodlně postavil, hořela polena a před ním stálo několik pevných dřevěných židlí potažených kůží upevněnou kovovými cvočky. Z nějakého důvodu tady nesvítily žádné pochodně, proto si přitáhli židle blíž k ohni.

Tom seděl uprostřed, v nově opravených brýlích se mu odrážely plameny a jeho oči byly jen tmavé stíny. „Odpovím na všechny vaše otázky, jak nejlépe dokážu," řekl, „ale upozorňuji vás, že nevím všechno." Napil se vína z poháru přineseného z jídelny.

„Povězte nám, co víte o těch parchantech," požádal Veitch; takhle si zvykl označovat Fomoriany.

Tom přikývl. „Někteří říkají, že jejich předkem byl Chám. Noe ho proklel a jeho kletba proměňuje každého jeho potomka v beztvaré monstrum. Jiní tvrdí, že se zrodili ve vše zahalující temnotě ještě před vznikem vesmíru." Oheň zapraskal a do komínu vylétl roj jisker. Všichni

polekaně nadskočili. Stíny za jejich zády působily nepříjemně a klaustrofobicky. „Vedl je Balor, jednooký bůh smrti," pokračoval Tom a jeho hlas se podruhé zachvěl. Church se náhle ohlédl; měl znervózňující pocit, že někdo stojí přímo za jeho židlí.

„Balor." Shavi se neklidně zavrtěl. „Tohle jméno jsem slyšel ve svém transu."

„Ztělesnění zla," dodal Tom. „Zrozený ze špíny a zkaženosti. Tak strašlivý, že na koho se podíval svým jediným okem, ten zahynul."

V místnosti se rozhostilo ticho; dokonce i praskání ohně jako by zeslábloo.

„V dávných časech Balor vedl Noční chodce zemí a všechno před ním padalo. Pak máme jenom mýty, které nám neumožňují pochopit, co se skutečně stalo. Před invazí Fomorianů vedl Tuatha Dé Dananny Nudd známý jako Núadu Airgetlám - Núadu Stříbrná ruka - kvůli náhradě vytvořené Dianem Céchtem, kterou nosil místo paže ztracené v první bitvě na Mag Tuired. Ale kvůli jeho nedokonalosti ho Danannové nepovažovali za schopného vést je proti Fomorianům, proto ho nahradil Bres, proslulý svou velkou krásou.

Jenže Bres byl poloviční Fomorian a dovolil Nočním chodcům, aby terorizovali zemi a zotročovali Dananny. Dian Cécht nechal Núaduovi narůst novou paži a ten tak znovu získal své postavení, ale v té době už bylo příliš pozdě - Núadu už nedokázal porazit silné Fomoriany.

Zdálo se, že je všechno ztraceno, dokud se v sídle Tara neobjevil Lug. Lug, bůh slunce, známý také jako Lleu, Lugh nebo Lugos, byl mladý, hezký válečník, ale i on byl zčásti Fomorian. Balor byl vlastně jeho děd. Lug shromáždil Dananny a ti povstali proti Fomorianům. Síly byly vyrovnány, dokud se obě strany nestřetly v Druhé bitvě na Mag Tuired. Znovu se zdálo, že bitva skončí ve prospěch Fomorianů. Ale pak si Lug oštěpem, který našel ve Walesu, probojoval cestu řadami vojáků a vrhl jej do Balorova oka. Temný bůh byl na místě mrtvý a Fomoriané prohráli." Tom se zamyšleně napil vina. „Ano, Balor je strašná hrozba. Ale Danannové, kteří ho pomohli porazit, stále existují. Jsou zamčení v místě, kam je zahnalo Kouzlo přání."

„Pak je stále naděje," ozval se Church.

„Jejich původní válka se opravdu odehrála takhle?" zeptala se Ruth.

Tom pokrčil rameny. „Danannové už o té době dávno nemluví. Bylo to pro ně velmi převratné období. Nyní alespoň víme, o co se Fomoriané

pokoušejí.“ Veitch se na něho nechápavě podíval. „Pravda je skrytá v Shaviho vidině a Calatín to potvrdil. Pokoušejí se přivést zpátky Balora.“

„Jak by to mohli dokázat, když byl zničen?“ zeptala se Ruth.

„Klíčem jsou žluté sudy, které jsme viděli ve skladišti v Salisbury a pak ve velkém množství v dole v Cornwallu.“

Ruth se vrátila v mysli zpátky. „To černé svinstvo v nich—“

„Odporná břečka vyráběná v jedné z chaotických věží Fomorianů, jejichž stavbu jste viděla v Jezerní oblasti. Poslouží jako médium pro znovuzrození Temného boha.“

„Takže proto se zatím nevrhli na města. Čekají na Balorovo vedení,“ poznamenal Veitch.

Polena zapraskala a zasyčela, ale jejich myšlenky byly příliš tíživé, aby si toho všimli.

„Něčemu jako Balor se mohou postavit pouze Tuatha Dé Danannové,“ prohlásil nakonec Church.

„Ale ti také potřebují vedení. Danannové nejsou ve své podstatě predátoři, ani se nechovají nepřátelsky, pokud nejsou vyprovokováni. Jenže mají vlastní zájmy, a pokud se jim dostaneme do cesty, zničí nás bez nejmenšího zaváhání,“ řekl Tom.

„Myslela jsem, že jsou andělé,“ nedokázala Ruth zastřít své rozčarování.

„Občas vypadají jako andělé. Možná jsou zodpovědní za naše mýty o andělích. Ale jsou tak složití v myšlení i chování, tak nepochopitelní z našeho hlediska, že dobro je pro ně příliš zjednodušené pojetí.“

Náhle je vyrušil pohyb ve tmě za nimi. Veitch vyskočil připravený bojovat, ale ostatní jen zírali na dvě postavy, které vystoupily ze stínů.

„Státní zdravotní péče nám takové ošetření rozhodně neposkytne.“ Laura přicházela jen s nenápadným náznakem únavy a vyčkávavým úsměvem; defenzivní postoj čišel z každého jejího pohybu a důvod byl na první pohled jasný. Odstranění vatových polštářků z jejího obličeje odhalilo škody způsobené Callowem. Ačkoliv se rány zázračně zahojily, na bledé kůži stále byly vidět růžové jizvy.

Ogma jí položil ruku na rameno. „Má silného ducha. Mé léčebné pokusy jí jenom ulehčují boj se sebou samou.“

Zvedla ruku ke tváři. „Dejte mi vědět, až si otevřete oddělení plastické chirurgie.“

Zdálo se, že se bojí vejít do kruhu světla, proto jí ostatní vyšli vstříc.

Shavi ji srdečně objal a Veitch se pokusil o totéž, ale Laura udržela jeho projev citu na délku paže. Tomovo povzbudivé kývnutí bylo neokázalé, ale nenechávalo nejmenší pochybnosti o jeho pocitech, zatímco Ruth ji napřed obešla, než jí projevila účast nejdůvěrnějším gestem, jakého byla schopna - poklepáním po paži.

Pak se Laura otočila k Churchovi a pátrala v jeho obličeji po reakci na své jizvy. To, co zjistila, ji zřejmě uspokojilo.

„Báli jsme se, že se poslední části naší velké cesty nezúčastníte," usmál se Church.

„Někdo na vás musí dohlédnout. Dát pozor, abyste se zase nechovali jako ufňukaní pitomci."

Chvíli křížili pohledy, pak se rozpačitě pohnuli a odstoupili od sebe bez jakéhokoliv fyzického kontaktu.

Ogma je odvedl zpátky do svých pokojů, kde jim nabídl postele k přenocování. Po rozhovoru s Tomem byli přesvědčení, že nezamhouří oka, ale za několik minut už většina z nich pokojně spala.

V Churchově hlavě vířily myšlenky a emoce s takovou urputností, že ležel s rukama za hlavou, hleděl ke stropu a snažil se je uspořádat. Když krátce na to uslyšel v otevřených dveřích Lauřino zašeptání, všechno se v něm okamžitě uklidnilo.

„Nemůžu spát." Opovržlivě si odfrkla. „Začínám být moc dobrá v klišé. Je to jako nějaký laciný románek." Analogie ji zřejmě překvapila a posléze uvedla do rozpaků, ale přesto se posadila na kraj jeho postele. Na okamžik se zamyslela a pak položila ruku na jeho hruď. Přikryl ji svojí dlaní a ona se k němu okamžitě přitulila, uhnízdila se ve vlnách jeho těla a skryla obličej na jeho krku. „Nebojte se," vydechla. „Nehodlám říkat nic patetického."

„Potom je to na mně." Jeho slova se vznášela ve tmě. „Jsem rád, že jste tady."

Chvilku se vzájemně drželi, než se k sobě otočili a políbili se; v tomto jednoduchém aktu se spojovalo tolik emocí - zalíbení a vášeň, pocit viny a ztráty, osamělost a strach - až se oba obávali, že je pohltí. Pak se zoufalství, které je spoutávalo tolik let, náhle vytratilo a zanechalo v nich pocit prosté spokojenosti, o němž oba byli hluboce přesvědčeni, že už ho nikdy nepoznají.

+ + + + +

Probudili se vzájemně stulení v náručí o několik hodin později, ačkoliv v Ogmově knihovně nebylo možné určit plynutí času. Laura odběhla do svého pokoje, dříve než je ostatní objeví, ale pohled, který mu poslala ode dveří, dostatečně jasně říkal, jak pevné pouto mezi nimi vzniklo.

Sešli se v jídelně ke snídani složené z chleba, ovoce a mléka. Opět je překvapilo, jak se cítí odpočatě.

„Slíbil jste nám říct, co nás čeká dál," obrátil se Church k Tomovi, když dojedli.

Tom si otřel mléko z úst a pustil se do vysvětlování. „Moc talismanů bude fungovat jako maják pro Dananny, jakmile je doneseme k dalšímu posvátnému předmětu, který byl po generace používán jako prostředek komunikace s bohy."

„No ne, takže někde je obří reflektor, který vysílá světelný meč do mraků?" ušklíbla se Laura. „Nebo jde o přímé telefonické spojení s bohy?"

„Na ostrově Skye se na hradě Dunvegan nachází Vílí vlajka, Bratach Sith," vysvětloval Tom. „Ta má moc, kterou potřebujeme."

„Pokud pojedeme rychle, můžeme se tam dostat během jednoho dne," konstatoval Shavi.

Veitch spráskl ruce. „A pak to můžeme zabalit a zapadnout do nějaké putyky k poslední oslavě!"

„Myslíte, že se na to budou Fomoriané jen klidně koukat?" zeptala se Ruth uštěpačně. „Myslet si, že už máme nejhorší za sebou, může být velká chyba. Pravděpodobně po nás budou házet všechno včetně kuchyňských dřezů, jen aby nás zastavili."

„Ruth má pravdu," řekl Church. „Zatím to bylo dost obtížné, ale tohle bude nejhorší část."

+ + + + +

Posbírali své věci a Ogma je vedl bludištěm pokojů k východu. Srdečně mu poděkovali za pohostinnost a pomoc Tomovi a Lauře, ale jeho emoce byly tak nečitelné, že se cítili nesví a rychle vyrazili na cestu vzhůru do svahu.

Tom se zdržel na schodech verandy, aby Ogmovi poděkoval osobně. Společně se dívali, jak ostatní odcházejí, povídají a hašteří se.

Náhle se nad nimi objevila Ruthina sova. Snesla se dolů a kroužila jen

několik metrů od nich. Ogma k ní promluvil zvláštním, ostrým hlasem.

„Co to je?“ zeptal se Tom.

„Přítel. Pomocník na vaší výpravě.“

Pták se opět vznesl vzhůru k obloze. Ogma se díval, jak mizí mezi mraky, a pak znovu obrátil pozornost ke skupině vystupující po svahu.

„Vidíš jasně, Pravdomluvný Thomasi?“ zeptal se.

Tom přikývl a na tváři se mu objevil temný a smutný výraz. „Jdeme do pekla a ne všichni se vrátíme zpátky. Jak jim mám tohle říct?“

„Pověz jim jenom část pravdy, Thomasi, jako to děláš vždycky.“ Na okamžik se zdálo, že v jeho očích plane oheň. Pak se otočil a bez dalšího slova se vrátil ke svým knihám.

Tom ještě chvilku stál na schodech a snažil se uhasit palčivé emoce, které ho trýznily. Jakmile se trochu uklidnil, spěchal za ostatními a vroucně si přál, aby byl zemřel den předtím, než usnul pod tím hlohem.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Poslední zastavení

Slunce teprve vycházelo, když se vrátili trhlinou na svět. Cestou do Melrose se ukázalo, že je čeká hezký jarní den. Obloha byla jasná a bez mráčku; na slunci bylo docela teplo, ale se vzpružující svěžestí lehkého chladu, který je v tuto roční dobu tak daleko na severu všudypřítomný. Jenže ani krásné počasí nemohlo zmírnit napětí, které všichni cítili.

Nasedli do dodávky a zajeli k servisu s nepřetržitým provozem. „Všechno vypadá normálně," poznamenal Church. „Ale přichází okamžik pravdy."

Všichni s napětím čekali na Ruth. která vběhla dovnitř koupit noviny. Vybrala jedny a podívala se na datum, ale její tvář nic neprozrazovala. Jakmile nasedla do auta, ostatní se neudrželi. „Tak co?" skoro vykřikl Veitch.

Ruth zvedla noviny. „Je prvního května. Dnes je ten den."

Zavládlo dlouhé ticho, dokud se Church nezeptal: „Máme ještě čas dostat se k Dunveganu?"

„Je to méně než den jízdy," odpověděl Shavi. „Pokud se nesetkáme se žádnými překážkami."

Jeho slova visela ve vzduchu vteřinu nebo dvě a pak všichni propadli horečné aktivitě. Veitch běžel zpátky do servisu nakoupit sendviče a bramborové lupínky, zatímco Church vybral levné tranzistorové rádio, aby nahradil to, o které přišli výměnou dodávky.

Jakmile vyrazili na silnici, začal ladit rádio, ale nabízelo pouze stanice vysílající hudbu. Z jedné se ozývala klasika, z jiné lehké poslechové melodie a jedna se zaměřila na staré popové a rockové šlágry, ale bez komentáře diskžokeje. Autem se rozezněla bezstarostná píseň *So Happy Together* od *The Turtles*.

„Ušetřete nás toho nechutného optimismu," zasténala Laura. „Snesla bych nějaký jungle nebo techno nebo cokoliv s rytmem, který mi vyčistí hlavu."

„Alespoň to není Sinatra," poznamenala Ruth.

„Trochu zvláštní náhoda, že jsme se vynořili ještě včas," poznamenal

Church. Zachytil Tomův pohled a jeho rty němě formulovaly: „Náhody neexistují," právě když Tom chtěl vyslovit svou mantru. Ostatní se zasmáli; Tom se zatvářil podrážděně.

„Co je to ten beltain?" chtěl vědět Veitch.

„Velká oslava světla v keltském světě," odpověděl Tom zachmuřeně. „Je to středobod keltského roku. Za dávných časů lidé nabízeli oběti Belenovi, bohu slunce, světla a tepla, slavili příchod léta, návrat slunečního tepla a úrodnosti půdy."

„Ale čím je tento den tak významný, že znamená konečný termín? Je to přece den jako každý jiný."

Tom otevřel sáček se sýrovými a cibulovými lupínky a začal je chroupat s provokativní pomalostí. Church koutkem oka viděl, že se Laura rozhlíží, co by po něm hodila. „Imbolc, beltain, lugnasa a samain - čtyři nejvýznamnější keltské svátky - nebyly vybrány náhodně," řekl Tom s plnými ústy. „Měly životní důležitost pro bohy v době, kdy všechno reálné bylo tak vyrovnané, že moc proudila mezi Jiným světem a tímto tam a zpátky. V těch dnech to vypadalo tak, jako by se celý vesmír zaplnil elektrickým nábojem. Dny, kdy se mohlo stát cokoliv."

„Takže když to dneska propásneme, budeme muset počkat do dalšího svátku?" ujišťoval se Veitch.

Tom přikývl. „A to už bude příliš pozdě."

+ + + + +

Přes závažnost událostí, které je čekaly, se Church cítil neobvykle optimisticky. Nebylo těžké domyslet se proč; v několika málo hodinách konečně dostal odpovědi, o které se modlil během hořkých měsíců, kdy se zdálo, že jeho život skončil, i když teď jeho proč vystřídalo kdo. Téměř nedokázal udržet své naděje na uzdě, přestože za nimi pociťoval studené, tvrdé jádro touhy po odplatě, čekající na puštění ze řetězu. Zavřel oči a nechal se unášet písní *Wouldn't it be Nice* od *The Beach Boys*. Jenom kdyby se dokázal zahřát.

+ + + + +

Z Galashiels vyjeli po A72 a pak odbočili na sever k Edinburghu. Přejeli po mostě přes Firth of Forth a vydali se po M90. Vybírali si hlavní

tahy zejména kvůli rychlejší jízdě a také se chtěli vyhnout opuštěným oblastem. Ale jakmile se ocitli u Perthu, mapa vykazovala stále méně znaků osídlení a oni věděli, že vjíždějí na nebezpečné území. Za Dalwhinnie si dodali odvahu a vyrazili napříč zemí. Vzduch v horách byl křišťálově čistý a provoněný borovicemi. Občas se minuli s nějakým autem a všechna byla zřejmě místní: farmáři ve starých otlučených dodávkách natřených základní barvou nebo starší dámy vychutnávající si čistý vzduch a jedoucí mučivě pomalu. Nad celou krajinou se vznášel přízračný klid.

Jak se nořili stále hlouběji do Skotské vysočiny, Church cítil, že chlad hlodající v jeho hrudi se stává intenzivnějším, jako by mu někdo vrážel rampouchy do srdce. Na čele mu vyrazil pot. Vsunul ruku do vnitřní kapsy a dotkl se *Roisin Dubh*. Bylo to jako by strčil ruku do sněhu. Když růži povytáhl tak, aby ji ostatní neviděli, zjistil, že okvětní plátky jsou pokryté mrazem jiskřícím ve světle; květ byl tak studený, že se ho téměř nešlo dotknout. A tento ledový chlad se šířil do jeho těla a stravoval je. Věděl, že by o tom měl říct ostatním, ale led jako by otupoval i jeho mozek. Pohrával si s Marianniným přívěskem s neurčitou nadějí, že se mu uleví. Pak zasunul růži zpět do kapsy a snažil se ignorovat poplašný zvon, který začal chmurně vyzvánět hluboko v jeho mysli.

+ + + + +

Projeli tuto oblast bez jakéhokoliv incidentu a po kratší jízdě podél klidné hladiny malebného Loch Lochy se vydali po A87, která vedla přímo do Kýle of Lochalsh, místu k přeplavbě na ostrov Skye.

Ale když projížděli kolem okraje Loch Cluanie, Shavi si povšiml sloupu černého dýmu stoupajícího zpoza strmého svahu podél silnice. Ačkoliv jim opatrnost velela pokračovat v jízdě, jakmile do auta pronikl štiplavý zápach, přepadl je takový neklid, že museli zastavit a zjistit, co se děje. Zatímco Veitch šplhal do svahu, ostatní ho pozorovali z auta. Když viděli, jak na vrcholu strnul, věděli, že se potvrdily jejich nejhorší obavy. Chvilku tam stál a díval se někam před sebe a pak, aniž by se otočil, jim pokynul rukou, aby šli za ním. Pach olejového dýmu venku byl dusivý a ve vzduchu létali křičící ptáci. Opatrně vylézali nahoru na břeh.

Scéna rozprostírající se před nimi ukazovala totální jatka. Kam dohlédli, všude ležela mrtvá těla stovek vojáků, některá zmrzačená k nepoznání, rozrytá půda byla zbarvená do ruda krví. Vypadalo to jako nějaké děsivé

středověké bojiště. Na mrtvolách se už živili hladově krákající mrchožrouti. Z pozůstatků ohořelých nákladních aut a transportérů stoupal dým.

„Neměli šanci.“ Veitchův hlas se chvěl dojetím.

Když se mlčky vraceli do auta, Veitch vytáhl svou pistoli, chvilku si ji prohlížel a pak ji zahodil.

+ + + + +

Ujeli několik kilometrů, než se dokázali přimět mluvit o tom, co viděli.

„Alespoň máme jistotu, že vláda už o tom ví. Nepředstavujeme už jediné centrum odporu,“ poznamenala Ruth.

„Vypadá to tak.“ Church se objal pažemi, aby se zahřál. „Jenže všechny ty moderní zbraně a experti na vojenskou taktiku jsou k ničemu. Neviděli jsme jediného zabitého nepřítele.“

„Tak jaké šance máme my, když se profesionální zabijáci nechají rozmašírovat na kaši?“ Laura už zase skrývala své emoce za brýlemi proti slunci.

„Chcete vědět, co je ještě horší?“ ozval se Veitch. „Očividně jsou někde mezi námi a místem, kam míříme, a našli si nějakou výhodnou obrannou pozici.“

„Musíme pokračovat,“ řekla Ruth. „Co jiného můžeme dělat?“

Znovu se rozhostilo hluboké ticho.

+ + + + +

Uviděli ten kouř ze vzdálenosti asi pětadvaceti kilometrů. Možná si ho všimli už dříve a považovali ho za bouřkový mrak, tak bylo mračno dýmu obrovské. Rychle stoupalo vzhůru a bylo tak husté, že zakrylo slunce. Zhruba po patnácti kilometrech musel Shavi pustit stěrače a odstraňovat ze skla vločky popela přinášeného větrem.

„Černý sníh,“ poznamenala zamyšlená Laura. „Divné.“ Jak se blížili k pobřeží, ovzduší bylo čím dál horší; dokonce i v uzavřeném prostoru auta kašlali a zakrývali si ústa. Když přejeli poslední hřeben a naskytl se jim výhled na moře, spatřili i zdroj dýmu. Kýle of Lochalsh, malé historické město střežící přístup na ostrov Skye, bylo v plamenech. Ze svého vyvýšeného postavení viděli, že hoří skoro všechny domy a plameny barví

šplouchající vlny do oranžových a matně rudých odstínů. Vítr k nim přinášel ohlušující hučení ohně, tříštění okenních skel vybuchujících žárem, rachot hroutících se zdí a tu a tam výbuch benzínových nádrží aut. Nikde nebyla vidět jediná známka života.

Vyklopýtali z auta jako opilí, omámení hrůzným pohledem. Naštěstí vítr odnášel největší množství kouře do vnitrozemí, ale i tak bylo každé nadechnutí prosáklé pachem dřevěného uhlí, gumy a umělých hmot.

„Bože," vydechla Ruth hlasem tak tichým, že se téměř ztrácel v hluku inferna. „Takhle bude svět vypadat?"

Jejich ohromením začala prosakovat krutá pravda; nakonec to byla Laura, kdo ji vyslovil nahlas. „Nikdo nás nenutí tohle dělat. Můžeme se otočit a využít čas, který nám zbývá..." Nadějně se odmlčela.

„A jak bychom mohli s něčím takovým žít?" Church se na ni krátce podíval, než znovu obrátil oči k blikajícímu světlu. „Nikdo z nás tady nechce být, ale některé věci jsou příliš důležité, než aby se daly ignorovat. Jsme k tomu předurčeni—"

„Možná je to jediný důvod, proč jsme ještě naživu," poznamenal Shavi.

„Musíme tím projít až do konce." Laura při rozhodném tónu Churchova hlasu váhavě přikývla; v srdci věděla, že neexistuje jiná možnost.

„Neměli bychom se podívat, jestli někdo přežil?" navrhl Shavi.

Church zavrtěl hlavou. „Nemyslím, že by to mělo význam. Zdá se, že se tomu místu věnovali velice systematicky."

„Podívejte se." Veitch ukázal za plameny, na úzký pás vody oddělující Skye od pevniny. Most, který byl postaven za miliony liber, byl zničený. První část náhle končila jako odseknutá sekerou a z rozbouřené vody vyčnívaly kusy betonu a oceli. Nedaleko viděli starý přívoz, který zajišťoval přepravu před postavením mostu; nyní hořel a byl napůl potopený v malém přístavu.

„Co budeme dělat?" zeptal se Veitch. „Doplaveme tam?"

„To si nemyslím." Shavi se postavil vedle něho a nasměroval jeho pohled dál od přístavu k hlubším vodám uprostřed průlivu. Zpočátku to vypadalo jenom jako tříštící se vlny a víry, ale pak Veitch zahlédl zvláštní zvlněný pohyb odlišný od pohybů vody; připomínalo to černou hadici pomalu se převalující mezi pevninou a ostrovem.

Už se chtěl zeptat, co si Shavi myslí, že to je, když se voda náhle prudce zpěnila a vynořilo se z ní něco obrovského, pokrytého hladkou černou kůží, odrážející rudé záblesky požáru. Hlava sahala do výšky

dvoupodlažního autobusu. Ale tento pohled trval jen okamžik, než se to vrátilo zpátky pod hladinu.

„Co to sakra bylo?“ vyhrkl ohromený Veitch.

„Mořští hadi měli vždycky k Fomorianům blízko. Nebylo je třeba nutit ke spolupráci jako Bájné zvíře.“ Tom se přišoural za nimi a pozoroval zvířenou vodu. „Tito hadi proplouvali mezi světy i v době, kdy dveře měly být zavřené. Nedávají přednost pobytu ani tam, ani tady, nejraději jsou někde mezi.“

„Jsou nebezpeční?“ Veitch zamyšleně mhouřil oči a snažil se vymyslet nějaký způsob, jak se dostat na ostrov.

„Mají zuby jako žraloci a smyčky jejich těla drtí kosti i čluny.“

„Hlídací psi,“ poznamenala Ruth.

„Tak jak se tam sakra dostaneme?“ Veitchova frustrace se vybila v záchvatu bezmocného vzteku.

Zatímco padaly různé návrhy, Laura vše pozorovala z odstupu a byla jediná, kdo zahlédl nenápadný stín, který přelétl po Shaviho tváři. Tiše ho zatahala za rukáv a odvedla ho dál od ostatních.

„Tak to vybal,“ zašeptala.

Když se k ní otočil, uvědomila si, že ten stín byl výrazem strachu. „Nemůžu ovládnout změny, které se se mnou dějí—“

„Měl bys zkusit být dvanáctiletou holkou.“

„—věci, které můžu dělat...“ Pokoušel se najít vhodná slova.

„Vím, že je to děsivé. Ale všechno se nám vymyká z rukou.“

Vzdychl a sklopil tmavě hnědé oči. „Zpočátku mi to připadalo tak úžasné, všechny ty udivující možnosti, které se nabízely. Transy, sny. Ale ta vidina v Manorbieru si z mé strany nevyžádala žádné vypětí sil a byla tak živá, jako bych byl přímo v ní. Cítil jsem krev ve vzduchu...“ Znechuceně si zakryl ústa hřbetem ruky. „Teď se hrozně bojím. Přemýšlím, kde to všechno skončí.“

Laura nenápadně vzala Shaviho za ruku; jeho prsty v její horké dlani byly chladné a poddajné.

Toto kratičké spojení u něho vyvolalo úsměv. „Člověk by asi nikdy neměl uhýbat před novými zážitky.“

„Tak co uděláš?“

„Když se u mě ta změna projevila poprvé, měl jsem dojem, jako bych rozuměl ptačímu zpěvu. Pak jsem s postupem času zjistil, že je to něco víc... jako bych se ocital v jejich hlavách a slyšel jsem jejich myšlenky. A

nejen ptáků, ale všech zvířat.“ Odmlčel se, jako by zvažoval svá další slova. „Možná bych dokázal vniknout do hlavy tamtoho stvoření a mohl ho zkusit ovládat. Třeba jen natolik, aby se drželo dál od člunu.“

„Ale?“

„Ale bojím se, že když skutečně vstoupím do jeho mysli, možná se odtamtud nikdy nedostanu.“ Pozorně sledoval její obličej, jak zareaguje.

Když se žádné reakce nedočkal, dodal: „Čekám, že mi řekneš, ať nejsem směšný a splním svou povinnost.“

„Říkáš to, jako bych za to nesla odpovědnost já. Je to tvoje poslání

- nebudu o tobě smýšlet jinak, ať uděláš jedno nebo druhé.“

Široce se usmál. „Jsi velmi vyzrálá. Proč se většinou chováš, jako bys nebyla?“

„Všichni víme, co se stane se sýrem, když vyzraje.“

V tu chvíli si jich povšiml Veitch. „Hej! Co tam vy dva kujete?“

Shavi se na okamžik zamyslel a pak sebejistě vykročil k němu.

+ + + + +

Vrátili se několik kilometrů zpátky, až našli cestu vedoucí kolem města; požár byl příliš silný a nebylo možné jím projet. Na severní straně se nacházelo mnoho malých zátok a nakonec se jim podařilo objevit jednu, kde se u soukromého mola houpal člun. Pokud majitel přežil útok Fomorianů, nebylo ho nikde vidět. Neochotně opustili auto a přenesli talismany a věci, které považovali za nezbytné, do člunu.

„Možná to bude znít jako hloupá otázka,“ řekl Church, jakmile se ocitli na palubě , „ale řídil už někdy někdo z vás člun?“

Veitch se ušklíbl. „Pracoval jsem u dopravy na Temži. Moc se mi to nezamlouvalo. A potom na jedné lodi ve Walesu.“

„Já jsem v mládí vlastnil malý rybářský člun na jezeře,“ přidal se Tom. „Rybařil jsem dokonce i na moři, takže vím docela dobře, jak nás tam dostat. Ale proudy mezi pevninou a ostrovem jsou údajně velmi silné, a jestli se had naštve, může nás snadno převrátit. Předpokládám, že všichni umíte plavat?“

Přikývli všichni kromě Veitche, který se začal tvářit poněkud rozpačitě.

„To nepřichází v úvahu,“ namítl Church. „Co bychom si počali, kdyby se talismany ocitly na dně moře? Musíte nás dostat na ostrov a držet člun relativně v klidu, aby Shavi mohl tu nestvůru ovládnout.“

„Zkusit ovládnout," opravil ho Shavi důrazně.

Nastoupili do člunu a Tom odrazil od pobřeží. Ačkoliv ze souše vypadalo moře klidně, vlny si pohazovaly se člunem jako s hračkou. Vítr změnil směr a hustý štiplavý dým se teď hnal přes zátoku; byl jako neproniknutelná mlha převalující se mezi nimi a Skye.

„Jestli projedeme kolem hada, můžeme navést člun na sever ostrova k Dunveganu. Stojí v zátoce, takže se dostaneme přímo k jeho zdem."

Church stál na přídi a polykal slanou chuť sprškek mořské vody, které mu stříkaly do tváře. Snažil se ignorovat ledový chlad, který se teď zmocnil celého jeho těla. Shavi se opíral o dřevěné zábradlí blízko něho a hleděl do modrozelených hlubin.

„Jak to snášíte?" zeptal se ho Church.

„Myslím, že to všichni snášíme velice dobře vzhledem k tomu, že jsme jen uzlíčky nervů a frustrací - stručně řečeno obyčejní lidé - od kterých se očekává výkon hrdinů."

Church pokrčil rameny. „Co je to hrdina? Nějaký svalovec s mečem? Nebo normální osoba, která se přes všechno rozhodne pro větší dobro?"

Shavi se na něho udiveně podíval.

„Říkám jen to, že všichni se snažíme dostat ze sebe za daných okolností to nejlepší. Možná že nás historici za pár let přikrášlí a udělají z nás hrdiny."

„Hrdinou se stanete jen tehdy, když zvítězíte." Shavi vzhlédl a na tváři se mu objevil trpký úsměv. „Ve Valhale není místo pro ty, kdo se jenom usilovně snažili."

Dým se valil kolem nich, dusil je a štípal do očí. Všichni se posadili na dno člunu, kde byl vzduch nejméně znečištěný, a naslouchali přízračné ozvěně pleskání vody a zvukům hořícího města tlumeným kouřem. Mohli být stovky kilometrů daleko, ztracení uprostřed Atlantiku.

Vtom je vylekal Shaviho jasný, ostrý hlas: „Už se to blíží."

Zpočátku nic neslyšeli. O několik vteřin později se z dýmu ozval téměř mechanický zvuk něčeho prorážejícího vodu v pravidelných intervalech. Se zkracující se vzdáleností zněl stále hlasitěji. Church se úzkostně díval, jak Shavi zavírá oči, tvář napjatou soustředěním. Rytmické šplouchání se neúprosně blížilo. Shavi svraštil obočí a mezi jeho staženými rty se objevily zuby.

Church si v poslední chvíli uvědomil, že jeho snaha je marná, a zavolal na ostatní, aby se pevně drželi. Had se vynořil těsně před přídí a člun se

naklonil v úhlu pětačtyřiceti stupňů. Church pevně stiskl víčka a zaskřípal zuby; zaslechl něčí výkřik a byl přesvědčený, že je zpětná vlna stáhne ke dnu - děsivý způsob smrti. Ale člun se jako v nějaké pohádkové plavbě zastavil v mezním bodu před tragickým převrácením a pak se příď zhoupla zpátky do vodní brázdy vyryté hadem. Přes člun se převalily vlny. Church měl plná ústa vody, ale nějak se mu podařilo udržet. Člun ještě chvíli poskakoval, jako by pluli po písečných dunách, než se vyrovnal. Church se rozhlédl; kupodivu všichni zůstali na palubě.

„Jestli zaútočí na záď, člun to nevydrží," zakřičel na Shaviho.

Shavi zkřivil obličej zlostí ze svého selhání, pak se narovnal a sevřel zábradlí. „Tady jsem!" zařval. „Ke mně!"

„Posaďte se!" vykřikl Church. „Když zaútočí znovu, vypadnete z člunu!"

Shavi si ho nevšímal. Churche zamrazilo v zádech, protože slyšel, jak se had znovu blíží k člunu. Bylo to, jako by se na ně řítil nákladní vlak. Dech mu ztěžkl v hrudi na kámen a připravil se na náraz. A čekal, a čekal.

Zazněl zvuk připomínající pád balvanu do vody a pak ho pokropila sprška vodních kapek. Had se vynořil z vln vysoký jako sloup pouličního osvětlení. Kýval plochou hlavou ze strany na stranu jako kobra. Jeho lesklá černá a hladká kůže připomínala tuleně, oči měl matně žluté a po stranách tlamy mu vyčnívaly vousy jako sumci. A zdálo se, že hledí přímo na Shaviho.

Church už chtěl na přítele zavolat, když si všiml jeho strnulého postoje a nepřítomného výrazu ve tváři, jako by byl i přes otevřené oči v komatu. Zůstali tak dlouhou dobu, dva opilci zírající na sebe v baru, než se had pomalu ponořil do vln a líně odplaval pryč.

Church zaslechl Lauřin šepot: „Hodný pejsek."

Ostatní propukli spontánně v jásot, ale vtom Shavi zavrávoral. Jeho obličej byl stále strnulý, a když Church pohlédl do jeho skelných očí, pocítil náhlý příliv paniky; nebylo v nich ani stopy po dřívějším Shavim. Popadl ho za ramena a začal jím třást.

Když to ostatní uviděli, jejich jásot okamžitě umlkl. „Shavi," křičel Church. „Vraťte se!"

„Nechte ho!" zarazil ho Tom. „Jestli ho teď vyrušíte, může být ztracen navždycky!"

„Ale co když se nedokáže vrátit?" zachroptěl Church. Znovu pohlédl do Shaviho skelných očí a zmocnilo se ho zoufalství; cena, kterou platili, se

neustále zvyšovala a on propadal beznaději, jestli to někdy skončí.

„Nechte ho!“ opakoval Tom.

Church váhavě ustoupil na příď - a v tu chvíli se mu všechny myšlenky na Shaviho vykouřily z hlavy. Poryv větru zvedl převalující se kouř jako oponu a nabídl mu pohled na Skye, ze kterého ho zamrazilo až do morku kostí. Zpočátku byly detaily pobřeží rozmazané a on musel několikrát zamrkat, aby si vyčistil zrak. Pak si uvědomil, že neexistence zřetelných obrysů zeleni a šedi je způsobena nepřetržitým pohybem. Kam oko dohlédlo, tam se na pobřeží rojily tmavé stíny jako mravenci na mrtvé kryse.

„Můj bože! Kolik jich je?“ Ruth stanula vedle něho s rukou na jeho rameni.

To, co viděli, je doslova ochromilo. Zlověstné hemžení jako by se šířilo po vodě směrem k nim. A v tom jediném okamžiku pochopili: svět končí a oni s tím nemohou nic udělat.

Church se otočil k Veitchovi, Lauře a Tomovi, kteří se hašteřili na zádi, lhostejní k vidině pekla, která se jim nakrátko zjevila. „Pospěšme si,“ přikázal. „Musíme sebou hodit, jestli tam chceme dorazit před západem slunce.“

+ + + + +

Plavba úžinou Raasay, kde byly proudy přesně tak silné, jak se obávali, byla dlouhá a namáhavá. Tom se snažil udržet člun pod kontrolou a severní konec ostrova obepluli ve chvíli, kdy odpoledne už pomalu končilo. Všichni si zoufale uvědomovali, že hodiny letí, ale nikdo nedal najevo strach, že jim nezbývá dost času. Přinejmenším nechali masy Fomorianů za sebou, což poskytlo Churchovi jakousi naději. Shaviho oběť tak alespoň nebyla zbytečná.

Když se po jejich levici objevily divoké šedivé a purpurové hory zahalené v mlze, Tom nasměroval člun k západu a vplul do jezera ležícího pod hradem Dunvegan. Čím hlouběji postupovali do vnitrozemí, tím více zvlněná mořská hladina ustupovala, až se nakonec plavili po vodě hladké jako naleštěné černé sklo. Všude panoval klid; ptáci nezpívali, vítr utichl a jediným zvukem bylo jemné šplouchání vody o člun. Nakonec se před nimi objevil hrad, hranatá, hrozivá stavba tyčící se na skalnatém ostrohu nad jezerem. Nikde nebyly známky nějakého života.

Church s Veitchem si prohlíželi strmý břeh porostlý shluky

pokroucených stromů, čelících prudkým vichrům z Atlantiku. „Myslíte, že na nás čekají někde v záloze?“ zeptal se Veitch.

„Je to možné.“ Ale instinkt říkal Churchovi něco jiného. „Možná budeme mít štěstí. Řekl bych, že nepočítali s tím, že se dostaneme tak daleko.“

„Po všech těžkostech, kterými jsme prošli, nebude k smíchu, když jen tak vlezeme do hradu, sebereme vlajku a splníme úkol?“ Veitch luskl prsty. „Hotovo. Jen tak.“

„Vy rád pokoušíte osud, Ryane, viďte?“

Vytáhli člun na břeh, odkud vedla lehce schůdná stezka mezi skalisky k vstupní části hradu. Veitch s Churchem nesli bednu s talismany mezi sebou, svaly napjaté, každičký okamžik ve střehu. Nelíbilo se jim, že museli nechat Shaviho u člunu, ale byl by jim na obtíž a času měli málo; slunce už klouzalo z oblohy a Church se obával, aby hrad nebyl zamčený a oni se nedokázali dostat dovnitř.

Ale ušli od člunu stěží dvacet kroků, když uslyšeli Shaviho výkřik. Rozběhli se zpátky a zjistili, že je v deliriu. Kolem úst měl pěnu, jeho nevidoucí oči těkaly ze strany na stranu. „Vílí most!“ vykřikl na někoho, koho nemohli vidět. „Přicházejí přes Vílí most!“

„O čem to mluví?“ řekl přezíravě Veitch. Už se napůl odvrátil, když ho Tom chytil za paži.

„Vílí most je kousek odtud. Klene se nad potokem blízko jedné z prahových zón. Někteří Fomoriané tudy mohli přijít z Jiného světa a dostat se sem rychleji, než kdyby putovali po zemi.“

Veitch se zatvářil zmateně. „No dobře, ale nepohybuje se tam všechno pomaleji než tady?“

„Čas je proměnlivý. Pomaleji, rychleji, neexistují žádná pravidla. Pokud je nějaká šance, Fomoriané ji využijí.“

Church si chvíli okusoval nehet. „Ryan a já tam můžeme zajít a pokusit se je zdržet, zatímco vy ostatní půjdete do hradu.“ Doufal, že to nahlas nezní tak beznadějně jako v jeho hlavě. Veitch přikývl na souhlas; oběma bylo jasné, že je to sebevražedná mise.

Nechali Shaviho blouznit ve člunu a rozběhli se po stezce k hradu. Bylo otevřeno, ale v pokladně se vstupenkami nikdo nebyl a ani z nitra hradu nebylo slyšet žádný zvuk.

Zatímco Veitch hledal nějaké zbraně, Church otevřel bednu, aby si naposled prohlédl meč; připadal mu důvěrně známý a vyzařoval sílu a

jistotu. Zatoužil, aby ho mohl vzít s sebou, ale byl potřebný k povolávacímu rituálu. Natáhl ruku, aby pohladil opotřebovaný jílec. Z meče vyskočila tak silná modrá jiskra, až ho odhodila. Prsty ho zabolely, jako by se spálil; jelikož jeho tělo bylo otupělé zimou, vnímal to o to silněji.

„Co to bylo?“ ozvala se Ruth. „Jako by nechtěl, aby ses ho dotkl.“

Church zmateně potřásl hlavou, ale měl neodbytný pocit, že ví proč. *Roisin Dubh* dál studeně pulzovala proti jeho srdci.

Veitch se brzy vrátil se dvěma meči, které odcizil z expozice na konci vstupní haly. Church si je s obavou prohlédl. Proti Fomorianům budou asi stejně užitečné jako příborové nože, ale nebyl důvod říkat nahlas to, co bylo očividné.

Oba muži si nechali Tomem vysvětlit cestu k mostu a už odcházeli, když Ruth zavolala Churche zpátky. Rozběhla se k němu a překvapivě vroucně ho objala. „Neudělej nic hloupého,“ řekla mu. „Nechci ztratit nejlepšího přítele.“

„A já nedostanu objetí a pusu?“ zavolal Veitch na Lauru, která se očividně vyhýbala Churchovu pohledu.

Teatrálně mu poslala vzdušný polibek. „Jděte na ně. Může nám to získat tak jednu minutu.“

Veitch něco zamumlal, pak se oba muži otočili a spěchali přes příkop ke klikaté cestě vedoucí od hradu.

+ + + + +

„Takže kde je ta vlajka?“ zeptala se Laura, když procházeli rozlehlým hradem. Jejich kroky se v prázdných místnostech ponuře rozléhaly.

„Vždycky bývala v hlavním sále,“ odpověděl Tom. „Může být kdekoliv.“

„Jedno nechápu. Jak se mohly tak děsivé bytosti jako Danannové stát základem pro pohádky o vílách a elfech,“ poznamenala Ruth. „Však víte, přítulní, rozverní malí mužíčci a ženušky s křídly, posedávající na muchomůrkách“

„Za starých časů byly víly děsivé. Pověsti o nich se zmírnily až postupem doby.“ Tom se zastavil na křižovatce chodeb, podrážděný nepřehledností bludiště hradních prostor. „Lidé by se v noci nikdy nepřiblížili k sídům - kouzelným pahorkům - a strach jim bránil je vůbec jmenovat. Vzpomínky na dobu, kdy Danannové chodili po této zemi, byly ještě příliš

silné.“ Vybral si náhodně chodbu vedoucí doleva a vešel do ní, aniž by se staral, jestli ho následují. „Když nastal věk rozumu, strach vzbuzovaný bohy byl pro odvážný nový svět neúnosný, a tak se je lidé rozhodli zmenšit - nejen postavou - aby jim připadali jako menší hrozba pro jejich způsob života.“

Ruth napadlo, jestli si ostatní uvědomují, že si povídají proto, aby nemuseli myslet na to, co se děje s Churchem. „A Vílí most dostal svůj název proto, že si místní obyvatelé nejasně uvědomovali, že představuje určité dveře do Jiného světa?“ zeptala se.

„Nejenom nejasně. Danannové měli spojení s Kelty ještě dlouho poté, co opustili ostatní části země. Ve Skotsku, Walesu, Cornwallu a Irsku lidé vždycky silně vnímali jejich blízkost. Danannové možná do jejich života nezasahovali, ale zřejmě pociťovali loajalitu k lidu, který je akceptoval.“ Tom zaklel, protože znovu došli na slepý konec. Otočil se na patě a rázně pokračoval jiným směrem. „Vílí most se tak nazývá podle staré pověsti o vůdci klanu MacLeodů, který se oženil se ženou patřící k Danannům—“

„Cože? Mezidruhový románek?“ zvolala Ruth.

Tom si povzdechl. „Dobře víte, že někteří Danannové se od nás tolik neodlišují. A ti, kteří jsou nám nejblíže, cítí spřízněnost, která se u vyšších bohů nevyskytuje. Mám pokračovat?“ Ruth přikývla. „Po dvacetiletém manželství to danannskou manželku táhlo k návratu do Jiného světa - nemohla už déle snést odloučení od svého lidu. Manželovi to zlomilo srdce, ale jako dar za jeho lásku v dlouhotrvajícím vztahu - řečeno lidskými pojmy - mu žena darovala Bratach Sith, Vílí vlajku, aby mohl přivolat její lid na pomoc, kdyby MacLeodům hrozila porážka v nějaké bitvě. A Vílí most byl místem darování a rozloučení.“

„Jak smutný příběh.“

„Tady.“ Laura stála v jedněch otevřených dveřích a volala na ně.

Jakmile vešli do místnosti, Ruth okamžitě poznala, že je to hlavní sál, jenže po vlajce tu nebylo ani stopy. „Kde je?“

Tom ukázal na obraz na zdi. „To je všechno, co z ní zbylo,“ Za sklem bylo vidět zbytky toho, co kdysi byla hrdá vlajka z hnědého hedvábí se složitou červenou výšivkou.

„Vypadá, jako by se při prvním doteku měla rozpadnout,“ poznamenala Ruth, netušící, co vlastně očekávala.

„Není to tak zlé.“ Tom postavil bednu s talismany na podlahu, a zatímco sundával obraz ze zdi, Laura je opatrně vyndala. Chvějícíma se rukama

odtrhl zadní kryt na rámu a pak odložil stranou sklo. Jakmile byla vlajka volná, ustoupil o krok zpátky a uklonil se před ní. Pak s pedantskou pečlivostí k úhlům a vzdálenostem rozložil talismany kolem vlajky tak, aby tvořily čtyři hroty hvězdy.

Z jeho dechu a pohybů Ruth poznala, že je napjatý úzkostnou zvědavostí, ale nebyl čas se ho zeptat, na co myslí.

„Nyní je čas na povolávací rituál," oznámil.

Tom se postavil před artefakty se skloněnou hlavou a tiše něco mumlal. Atmosféra v místnosti se okamžitě změnila; Ruth s Laurou vyděšeně couvly ke zdi.

Nad talismany se objevilo světlo podobné bílé látce protahované skrze otvor. Zazněl savý zvuk, kolem se rozlila vůně kardamomu a pak se vzduch rozdělil a oni uviděli, jak se k nim žene něco děsivého.

Ruth se zatočila hlava. „Ach, bože," vydechla.

+ + + + +

Cesta z hradu byla pustá. Jak se vzdalovali od jezera, stromy mizely a krajinu tvořily holé skály a ovcemi spásaná tráva. Byli vděční za mírné pozdně odpolední slunce, které dodávalo pustině alespoň jakousi iluzi barvy.

Church s Veitchem spolu skoro nepromluvili; při skličující vyhlídce na to, co je čeká, byla jakákoliv konverzace příliš triviální. A Churchovi byla taková zima, že ji téměř nedokázal snést. Jedna jeho část ho vyzývala, aby růži vyhodil a řekl Veitchovi, že má daleko k vrcholu svých sil, ale silnější a obezřetnější část tuto myšlenku snadno potlačila. Ještě horší bylo, že chlad jako by teď ovlivňoval i jeho vidění; všechno vypadalo jako poprášené jíním, jiskřícím ve slunci.

Ale růže je přece dárek od Marianny, říkala jeho silnější část. *Jak by mohla být jiná než dobrá?*

Bublání vody uslyšeli ještě předtím, než spatřili most. Sotva však vyšli do mírného svahu, objevil se před nimi jediný oblouk středověké konstrukce z kamene. V tu chvíli si Church uvědomil, odkud most i skály a travnaté břehy zná, a měl pocit, jako by mu nějaká ruka rozdrtila srdce. Díval se na přesně stejný obraz, jaký viděl v Pozorovatelně, když se mu dostalo předpovědi jeho smrti.

Náhlé zděšení se muselo projevit na jeho tváři, protože se ho Veitch

znepokojeně zeptal: „Co se stalo?“

„Nic.“ Ale pohled na most ho tak ochromil, že by se nedokázal pohnout, ani kdyby chtěl.

Kouzlo se prolomilo, když mu Veitch v uklidňujícím gestu položil ruku na rameno. „Ano, taky mám strach. Ale uděláme, co můžeme. Není důvod starat se o to, co bude pak.“

Church se přerývaně nadechl a uklidnil se. „Máte pravdu.“ Než však vypudil z hlavy všechny fatalistické myšlenky, na okamžik si přál, aby se byl rozloučil s Laurou správnými slovy. Tohle přání však okamžitě vystřídala znepokojující jistota, že co nevidět bude opět s Mariannou.

+ + + + +

Zaujali postavení na své straně mostu, připravení k poslednímu zápasu. Meč působil v Churchově ruce neohrabaně, ve srovnání se zbraní z Jiného světa mu připadal naprosto nepoužitelný. Přemýšlel, jak dlouho mohou vzdorovat. Minutu? Dvě?

Dlouho se nedělo nic. Potok zurčel a ve vzduchu bylo cítit vůni vlhké trávy. Tento poklid způsobil, že jemné změny, které následovaly, je zasáhly jako výskot alarmu. Nejprve to byl pach podobný tomu, jaký šíří generátor a naftový motor, pak zvuk připomínající namáhavé otevírání dlouho zavřených dveří. Potom, mezi dvojím mrknutím, se celý svět změnil v horor.

Zdálo se, že se zvedají z trávy a vřesu jako pokroucené ostružiní na zpomaleném filmovém záběru. Zaplnili břehy a cestu před nimi, naježení nenávistí, oči planoucí v nesnesitelně ohyzdných tvářích, tmavá pokožka pohlcuje sluneční světlo a likviduje ho. Přízračně tichá, vysoko se tyčící přílivová vlna, na okamžik nehybná, než vyrazí kupředu.

Veitch potlačil zasténání v hrdle. Church byl tak zmrazený, že necítil téměř nic, ale ani toto ledové ochromení nemohlo odolat horké vlně hrůzy, která se prohnala jeho tělem.

„Jaké to je, hledět do tváře smrti?“ dolétl k nim hlas ze sevřených šiků. Church ho okamžitě poznal. O vteřinu později se do popředí vybelhal Calatín, rty zkřivené v afektovaném, zlomyslném úsměvu. V ruce držel rezavý meč s pilovitými zuby na jedné hraně ostří, potřísněný zaschlou krví.

Church pevně stiskl svoji zbraň, ačkoliv ji v prochladlé ruce téměř

necítil. Veitch mu něco říkal, ale k jeho sluchu to doléhalo nezřetelně jako špatně vyladěné rádio. Otočil se a skrze zmrzlou mlhu uviděl jeho znepokojený obličej. Uvědomil si, že ledový chlad už proniká do jeho mozku.

Calatín teď stál na opačném konci mostu se škodolibým úsměvem, jako by přesně věděl, co se v Churchově mysli odehrává. To, co bylo za ním, vypadalo pouze jako černá stěna. Kupodivu když promluvil, jeho hlas zněl jasně jako zvon.

„Cítíš trny ve svém srdci?“ Jeho smích připomínal tříštící se sklo. „Víš, máme ji my, alespoň tu žalostnou část, která zůstane, když tělo odumře. Rád poslouchám její křik.“

Marianna, pomyslel si Church. Srdce se mu rozbušilo a zahnalo trochu chladu.

„Kdybys nepřipustil, aby tě smrt a minulost tolik zatížily, možná bys teď měl nějakou šanci zvítězit.“

„Meč—“ zachraptěl Church.

„Síla není v meči, Dračí bratře, je v tobě. Jsi hostitel ducha Pendragonu a sám ses prokázal jako zrádce této tradice. Příliš slabý, příliš pronásledovaný vinou a pochybnostmi. Nemohli bychom ti dát Mrazivý polibek, kdybys nás sám nevpustil do svého života.“

V hloubi jeho zmrzlé mysli se pomalu začala vynořovat pravda. Fomoriané neponechali nic náhodě: zaútočili Bájným zvířetem a Divokým honem, využili Callowa jako zálohu, ale jejich nejdůmyslnější tah byl průnik do jeho nitra, do jeho srdce a duše. *Roisin Dubh* - Mrazivý polibek - ho provázel od samého počátku, dřímal, aby začal šířit svůj ledový dech ve chvíli, kdy byl nejpotřebnější, když všechno ostatní selhalo. A nejhorší na tom bylo, že Calatín měl pravdu: způsobil si to sám; v hloubi srdce věděl, že by měl růži vyhodit, ale byl tak posedlý Mariannou a její smrtí, až se sám vehnal do náruče osudu. Byl slabý a ubohý a odsoudil všechno k zániku.

„Ach, to utrpení,“ posmíval se Calatín. „Jak to bolí, vidět pravdu o sobě v zrcadle života. Nešťastný chlapeček. Slabý chlapeček.“

Church zvedl meč, ale žár vyzařující z jeho emocí nestačil; zbraň se mu u rukou třásla. Veitch zřejmě vycítil Churchovu neschopnost jednat a vyrazil s proudem sprostých nadávek kupředu. Byl to útok zrozený více ze zoufalství než zkušeností, a když se rozmáchl mečem, Calatín ránu lehce odrazil. Vzápětí udeřil Veitche do spánku a ten klesl v bezvědomí na most.

Calatín se povýšeně ušklíbl na Churche. „Přicházíme s nocí," zasyčel, „a všechno před námi padá. Naše obyčeje jsou pravdou bytí. Všechno, co vidíš, zaniká, stahuje se do tmy. Proč bojovat s přirozeným řádem? Přivítej ho do svého života. Napij se stínů, dokud hodiny tikají, otevři své srdce prázdnotě."

Church slabě zavrtěl hlavou.

„No dobrá," ušklíbl se Calatín, „tak nám ukaž, jak umíš bojovat." Church kupodivu zjistil, že když se soustředí na Mariannu a její utrpení, pohybuje se o něco snadněji, ale to nestačilo. Calatín na něho líně zaútočil mečem jako otec šermující s dítětem. Church nastavil svůj meč a málem ho upustil. Calatín vyrazil vpřed a přejel zubatým ostřím po Churchově paži; krev pálila na zmrzlé pokožce jako oheň.

Jenže pak se stala ta nejpodivnější věc. Church měl náhle pocit, jako by mu tělem prolétlo jasné bílé světlo; jen záblesk, který okamžitě zmizel. Nějak věděl, že jeho zdrojem byl Mariannin přívěsek, který skrýval ve stejné kapse jako Černou růži.

Ať světlo pramenilo z čehokoliv, dodalo mu potřebnou energii. S jistotou, která jako by pocházela od někoho jiného, prudce bodl mečem vzhůru. Hrot zasáhl Calatínovu líc a vytryskl pramínek krve. Fomorian překvapené ucukl hlavou dozadu, a když se znovu podíval na Churche, jako by se v jeho očích otevřelo další, vertikální víčko a odhalilo pronikavě žluté štěrbinovité zorničky. Ve tváři se mu zračil nelíčený vztek.

Vyrazil kupředu a zasypal Churche zuřivými výpady a seky. Jedna rána otevřela Churchovu hruď. Další se mu zaťala hluboko do krku. Krev tekla proudem.

Church doklopýtal na kraj od mostu a sklouzl na břeh. Mrazivá mlha mu zčernala před očima. Calatín seskočil k němu a znovu se do něho pustil mečem. Další rány, další krev.

Church upadl na záda a klouzal dolů k vodě. Věděl, že umírá. Calatínův meč nad ním byl zbrocený jeho krví. Pomyslel na Mariannu a bolestný příliv hořkých emocí odplavil led z jeho těla. Pak si ještě stačil vzpomenout na Lauru, Ruth a všechny ostatní.

Calatín tvrdě bodl mečem dolů a Church letmo pocítil, jak se vznáší nad svým tělem a dívá se dolů na stejný obraz, jaký spatřil v Pozorovatelně. Pak všechno zčernalo.

+ + + + +

Všechno bylo zlaté a rozechvěné jako řeka slunečního světla a Ruth cítila, jak ji to přitahuje do svého středu. To bylo ještě před přílivem hrůzy, který ji zaplavil, když se dveře poprvé otevřely a odhalily pohled na strašlivé místo, kam byli Danannové vykázáni. Jenže ti se pak z nich vyhrnuli jako svítání nad zničeným světem a strhli ji s sebou stejně jako Toma a Lauru; jak přesně, to nevěděla, i když měla zmatenou představu hřebců, kobyl a vozů. Všechno to proběhlo v jediné rozmazané chvíli zázraku a úžasu. Někteří z nich vypadali téměř jako lidé se sličnými tvářemi, zlatou pletí a rozevlátými vlasy, zatímco jiní jako by při pohybu neustále měnili vzhled, několik se jich jevilo jen jako světlo a z pohledu na jednoho nebo dva ji tak bolely oči, že se na ně nedokázala dívat, natož aby se pokoušela rozeznat jejich skutečnou podobu.

Dokázali jsme to! pomyslela si s povznášejícím pocitem úlevy a nadšené radosti, z níž jí vytryskly slzy do očí. *Přivedli jsme anděly zpátky na zem.*

V několika okamžicích byli venku z hradu a na cestě vedoucí k Vílímu mostu. Ruth zahlédla oblohu modřejší, než si kdy dokázala představit, a trávu tak zelenou a šťavnatou, že měla chuť se v ní válet a smát se. A také slyšela hudbu, i když neměla tušení, odkud přichází, struny, dechové nástroje a hlasy mísící se v jediném chóru. Zavřela oči a vychutnávala si pocit štěstí.

Ale netrvalo to dlouho. Zlatý kokon protrhl jiný zvuk, rozladěný a odporný. Prudce otevřela oči. Uviděla černou zeď, monstrózní oči a deformované rysy a uslyšela vzteklé vytí Fomorianů. Zatímco se Danannové řítili ze svahu směrem k nim, zdálo se, jako by se svinuli do sebe a roztavili do trávy.

Ticho, které následovalo, přerušil další zvuk, slabý a roztřesený. Uviděla Veitche, který klečel na mostě a něco na ně volal. Tvář měl zkřivenou zoufalstvím tak velkým, že proniklo i jejím zasněním. S bolestným trhnutím se oddělila od zlaté masy a rozběhla se k němu.

Měl na spánku krev, ale to nebyla příčina jeho smutku. Ukázal přes okraj mostu a odvrátil oči. Už věděla, co uvidí. Měla chuť se odvrátit, než spatří obraz, který s ní zůstane navždy, ale věděla, že nemůže být takový zbabělec. Očima zalitýma slzami se podívala dolů na Churchovo tělo, zpola ponořené ve vodě zbarvené jeho krví. Nerozplakala se, ani nevykřikla; jako by nějaké vakuum z ní vysálo veškerý cit.

Když ale sbíhala po břehu k vodě, po tvářích jí už stékaly slzy a hrdlo měla sevřené vzlyky. Poklekla vedle Churchova těla a vzala ho za ruku. Proč cítí tak strašlivou ztrátu, když jde o člověka, kterého poznala sotva před pár týdny?

Padl na ni stín. Vzhlédla a uviděla proti slunci Lauřinu siluetu. Uhnula kousek stranou, aby jí viděla do tváře. Našla v ní přesně to, co čekala: chlad, věcnost. „Vy opravdu nic necítíte?“ vyhrkla zlomeným hlasem.

Ale Laura jako by si její přítomnost vůbec neuvědomovala. Zírala slepě na Churchovy otevřené oči, hlavu lehce nakloněnou na stranu, jako by si prohlížela nějaké umělecké dílo. „Věděla jsem, že mi to uděláš, ty mizero,“ řekla tiše.

Veitch se naklonil přes okraj mostu. „Alespoň jsme zvítězili,“ řekl unaveně. „Zahnali jsme je. Přestože... Přestože jsme taková banda ztracených existencí. Dokázali jsme to.“

Zůstali tak ještě chvíli, nevěděli, co by je ještě spojovalo, stěží schopní se jeden na druhého podívat. Vtom uslyšeli zaskřípání štěrku. Otočili se a uviděli přicházet Toma a jednoho z Danannů. Bůh vyzařoval moc z každého póru zlaté pokožky, a když mu pohlédli do mandlových očí, neviděli nic, co by znali.

Zastavil se před nimi a po řadě si je prohlédl. Na rtech se mu zachvěl mírně znepokojující úsměv.

„Kdo jste?“ zeptala se nesměle Ruth.

Úsměv vypadal ještě záhadněji. „Kdysi znali mé jméno všichni v této zemi. Takže teď je zapomenuto? To se změní, to se změní. Kdo jsem? Jsem Núadu Airgetlám, známý jako Nudd, známý jako Lludd, známý jako Lud, zakladatel Londinia, vládce Caledfwlch.“ V držení jeho hlavy se projevovala nepříjemná arogance. „Tuatha Dé Danannové vám děkují za uvolnění z místa svého vyhnanství. Na oplátku dal Otec veškerenstva svolení použít tento kotel.“

Tom zvedl mísu, kterou našli pod Glastonbury Tor. Ruth na něho nechápavě hleděla. „Dagdův kotel je roh hojnosti,“ řekl tiše. „Je to grál, zdroj duchovní obrody. Výběrčí a dárce života. Pohár znovuzrození.“ Usmál se. „Vezměte ho.“

Ruth se chvěly ruce, stěží věřila tomu, co říkal. Sotva se její prsty dotkly mísy, pocítila v nitru jemné teplo proudící jejími pažemi do prstů. Když se dostalo k míse, z její stěny jako by vytryskly zlaté kapky, které se shromažďovaly na dně. Jakmile se mísa zčásti naplnila, Tom ukázal na

Churche.

Veitch, ačkoliv nic nechápal, seskočil z mostu a vytáhl Churche z vody. Opřel si jeho tělo o klín a hlavu podržel v ohybu paže. Vzhlédl k Ruth s prostou důvěrou dítěte.

Ruth se dívala na zlatou tekutinu, která jako by se pohybovala vlastním životem. Jedna její část nedokázala přijmout to, co bylo naznačeno. Mrtvý je mrtvý, vypnutý stroj, který už nelze nastartovat. Není žádná duše, žádný život po životě nebo pohádkový ráj pro naivní věřící; a tímto jejím přesvědčením neotřáslo ani nic z toho, co viděla. Ale přesto v ní přežívala další část, která přijímala zázrak a naději, víru ve svět, kde je cokoliv možné. Byly chvíle pro cynismus a zdrženlivé lekce dospělosti, ale tohle byl okamžik, kdy člověk má být na chvíli dítětem. Poklekla a přiložila misku Churchovi k ústům, zatímco Veitch mu pootevřel rty tak, aby tekutina mohla téci mezi ně. A pak jako by svět zůstal viset v prázdnu.

+ + + + +

Nastala tma a teplo a závratné víření, prudký pád do něčeho nepříjemného. Church otevřel oči. Veitch s Tomem ho museli přidržet, zatímco bojoval se silnými křečemi; obrazy Calatínova útoku, agónie zubatého ostří zaťatého do jeho těla, pach vlastního strachu, to vše prolétlo jeho nechápající myslí v jediném okamžiku. Ale tyto nepříjemné myšlenky okamžitě zahnal pocit změny procházející jeho tělem. Zlatá tekutina jako by pronikla do všech částeček a cestou ho přetvářela, ačkoliv neměl tušení, čím se stává. Přesto někde vespod stále přetrvával ochromující odpor Mrazivého polibku Fomorianů; horko a chlad, světlo a tma, zápasící o převahu.

„Znovu ses narodil.“

Church zvedl oči k Núaduově tváři. Trvalo mu vteřinu nebo dvě, než si uvědomil, kdo to je a co tady dělá. Pomalu se rozhlédl po zlatých a stříbrných zjeveních, příliš krásných, příliš božských. Transcendentální zázrak, který pociťoval, rozezněl v jeho nitru hluboké emoce. Oči se mu zalily úlevnými slzami nad tímto zázrakem. „Danannové!“ Jeho hlas zněl nějak nadpozemsky. „Ostatním se podařilo vás osvobodit... zahnali jste Fomoriany...“

„Noční chodci se raději stáhli, než aby čelili našemu hněvu kvůli porušení Úmluvy.“

Church spokojeně zavřel oči a položil hlavu na Veitchovu paži. „Ale přišli jste. Vyhráli jsme. Teď se jim můžete postavit... odvést je zpátky...“

Z dlouhého ticha, které následovalo, Church pochopil, že něco není v pořádku. Otevřel opět oči a spatřil Núaduův nebezpečný úsměv. „Teď, když jsme tady,“ řekl Núadu, „neodejdeme.“

„Jak to myslíte?“ Church se nadzvedl, náhle plný obav.

„Vždycky jsme prahli po návratu do tohoto místa. Uplatnili jsme nárok na tuto zemi ještě před nástupem lidské rasy. Ale Úmluva nám v tom zabránila a dveře zůstaly zavřené. Noční chodci teď Úmluvu porušili. A dveře se otevřely.“

„Ale Fomoriané jsou vaši nepřátelé!“ namítl Church.

„Plody této země jsou dost šťavnaté, abychom se vyhnuli zbytečné konfrontaci. Žili jsme vedle sebe už předtím. Pochopitelně s obtížemi, ale touha řídit se svou vůlí převyšuje všechny ostatní starosti.“

„Ale oni se chystají přivést zpátky Balora!“ V Ruthiných očích se objevily slzy zklamání.

„Možná uspějí,“ opáčil lhostejně.

Tom klekl před Núaduem a pokorně sklonil hlavu. „Bratři a sestry draků hodně obětovali, aby vás osvobodili z vyhnanství, můj pane.“

„A mají za to naše díky, Pravdomluvný Thomasi. Ale jejich práce nebyla tak těžká, jak vypadala.“ Tom k němu nechápavě vzhlédl. „Nechybí nám předvídavost. Očekávali jsme zradu Fomorianů - vždyť je to jejich přirozená povaha. Učinili jsme jisté přípravy. Vedli jsme Bratry a sestry draků od počátku až k této chvíli.“

„Jak?“ Church měl pocit nevolnosti; náhle znal všechny odpovědi, ale bál se je zkoumat.

„Pro vaši proměnu, zažehnutí duše Pendragonu, byla nezbytná alchymie smrti. Ta vás přivedla na cestu vedoucí k tomuto okamžiku.“

Všichni se zatvářili zmateně. Tom se k nim otočil, znepokojený a dezorientovaný. „Každému z vás musel někdo zemřít—“

„To vy jste zabili Mariannu!“ vybuchl Church.

Núadu na něj upřel tak temný pohled, až Church polekaně zmlkl. „Nikdy jsme na nikoho nevztáhli ruce. Jenom jsme uvedli události do pohybu. Odstranili jsme překážky, pohnuli rovnováhou.“ Ukázal na Veitche. „Ten se otočil a použil zbraň v přesně určeném okamžiku, proti své vůli. Jiné křehké bytosti se námi nechaly vést—“

„Tak kdo ji zabil?“ zeptal se zoufale Church.

Núadu se od něho odvrátil; jeho úsměv byl arogantní a hrozivý. „Existuje mnoho her, které můžeme s tímto světem hrát.“ Tom při jeho slovech zbledl. „Odměna stojí za trochu bezohlednosti.“

Vykročil zpátky k třepotavé zlaté hordě shromážděné za mostem. Church se pokusil vstát, ale Veitch mu musel pomoct. Spolkl emoce a řekl co nejdůrazněji: „Alespoň nám pomozte odstranit Fomoriany. Potřebujeme vás.“

Núadu se chladně otočil. „Tvůj hlas by měl větší váhu, kdyby nebyl zatížený pachutí Nočních chodců. V dávných dobách by duch Pendragonu nevstoupil do tak slabého nositele.“

A pak se připojil k ostatním Tuatha Dé Danannům. Church, Veitch, Tom a Ruth němě hleděli, jak zářivý houf majestátně kráčí krajinou jako přílivová vlna děsivé, neznámé síly.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Beltain

Noc přišla rychle. Možná za to mohla jejich nálada nebo události dne, ale připadala jim nadpřirozenější než kterákoliv předtím, oživená starodávnými strachy. Rozdělali oheň chráněni lesíkem na vršku kopce, odkud viděli Skye prostírající se pod hvězdnou klenbou. Ruth poznamenala, že se klidné mohli vrátit časem do neolitu. Church odpověděl, že svým způsobem přesně tohle udělali.

Ještě než zapadlo slunce, vyzvedli Shaviho z člunu. Už se částečně vzpamatoval, ale i když se snažil tvářit statečně, všichni viděli, že když se zapomene usmívat, vypadá, jako by se v jeho nitru něco poškodilo; byl ustrašený, odtažitý. Odmítl mluvit o tom, co se stalo, když se mentálně spojil s hadem, ale už to nebyl ten muž co dříve.

Od chvíle, kdy jejich individuální putování začalo, všichni utržili nové jizvy, některé vnitřní, jiné vnější, ale jak jejich rozhovor pomalu uvolňoval sklíčenou atmosféru, všechny překvapilo zjištění, že se mezi nimi vytvořilo pouto přátelství, které by za jiných okolností nevzniklo. Church se rozhlédl po obličejích kolem ohně a objevil v nich překvapující jiskřičky naděje; vzhledem ke všemu, co se stalo, to byla jen taková drobnost, ale stejně mu to nějak připadalo důležité.

Bez naděje by je poznání, že někdo s vyšší mocí jimi manipuloval a ničil jejich životy, zlomilo. I tak se každý z nich cítil svým způsobem poškozený. Veitch, trýzněný pocitem viny za spáchanou vraždu, Ruth, která ztratila strýce a otce, Shavi, jenž přišel o přítele, a Laura, které zemřela matka, zatímco ona ležela v bezvědomí. A pak on, dva roky života promarněné zbytečným utrpením, ztráta bytosti, o niž tolik stál, která mu zkazila celý život. Marianna, která byla pro něho důležitá jako sám život, byla eliminována, jako by neznamenala víc než plevel v zahradě. A všechno to utrpení plynulo z pouhého rozmaru rasy, která považuje lidstvo za tak nedůležité, že se nedokáže přimět ani k tomu, aby se k němu chovala s opovržením. Podlehl by obrovskému vzteku, kdyby to nebylo tak hrozné; takhle pociťoval pouze zoufalství z nesmyslnosti toho všeho.

První hodinu po setmění seděl mlčky vedle Laury, oba pohroužení do

vlastních myšlenek. „Stejně, mohlo to být horší, ne?“ ozvala se nakonec Laura. „Kdyby se Danannové nevrátili, tak bychom tu teď neseděli. Fomoriané by to tu vyčistili dokonale. Tomu jsi zabránil.“

„My jsme tomu zabránili,“ opravil ji.

„Takže žijeme a můžeme dál bojovat. Nevzdáme to, že ne?“ Nehodlala toho nechat, dokud nepřisvědčí, a když to udělal, usmála se a něžně ho políbila na tvář. „Sinatra by byl na tebe pyšný, chlapče.“ Odtáhla se a přejela přitom rukou po jeho ramenech a týlu. Byl to prostý dotek, ale naplnil ho silou.

+ + + + +

Podíl Danannů na jejich tragédiích přinejmenším pomohl Ruth, aby se začala smiřovat s Veitchem. To, jaký typ člověka představoval, jí bránilo zbavit ho úplně viny, ale alespoň spolu mluvili. Když začal oheň pohasínat, šli oba spolu s Laurou a Shavim najít další dříví, zatímco Tom a Church seděli a dívali se do žhavých uhlíků.

„Měli jsme být hrdinové,“ začal zdrceně Church. „Ochránci lidství, samotného světa. K smíchu! Pěkně jsme naletěli. Jsme pro Dananny stejně bezvýznamní jako myš běhající v bludišti. Odvedli jsme za ně špinavou práci a trpěli za to. A co udělali na oplátku oni? Nic.“

„Vy sám se činíte slepým vůči svým úspěchům.“ Tom si ubalil joint a zapálil si jej. „Danannové nám stále mohou pomoct. Jednoduše potřebovali vysvobodit. Kdyby se vám to nepodařilo do beltainu, opravdu by všechno bylo ztraceno. Fomoriané by neměli protivníka.“ Opakoval Lauřina slova a Church přemítal, proč je jediný, kdo nevidí na stávající situaci nic pozitivního. Už chtěl něco namítnout, ale Tom ho umlčel gestem ruky. „Ne. Je to porážka, ale osvobození Danannů nám dává více času. Mimoto nalezení talismanů je skutečně pozoruhodná věc, něco, čeho nikdo nedosáhl od doby, kdy je Danannové ukryli.“

Stále nepřesvědčeny Church zavrtěl hlavou. „Víte, co je nejhorší? Spustili jsme přesně to, co jsme chtěli zastavit. Jestli jsou Danannové tak nebezpečně nevypočitatelní... tak odlišní... jak jste je sám popsal, jestliže mohou zničit naše životy bez nejmenšího rozmýšlení, jak to udělali, bojím se, co udělají teď, když jsou tady.“

Tomovo mlčení potvrzovalo jeho nejhorší obavy.

„Tohle je něco, co bych mohl vyprávět vnoučatům, která pravděpo-

dobně nikdy nebudu mít," řekl s trpkým smíchem. „Jsem člověk, který napomohl zániku tohoto světa."

Po obloze, neznečištěné městským osvětlením, přelétla padající hvězda. Tom zhluboka vdechl kouř a sledoval oblouk jejího letu. „Když tohle všechno začalo, myslel jsem, že nemáme nejmenší naději," začal tiše. „Odpusťte mi, že to říkám, ale když jsem se na vás všechny díval, viděl jsem zřejmý neúspěch. Ale vy jste mi strhli šupiny z očí. Útrapami, které jste překonali, a skutečným probuzením ducha Pendragonu ve vás všech. Nesete v sobě vše, co je v lidstvu dobrého, sílu, skutečnou moc a možná i nejvyšší smysl existence." Zamyšleně pokýval hlavou. „Musíme mít víru."

„Správně, víru. Povím vám, v co věřím já: hodlám zjistit, koho nebo co Danannové použili k zavraždění Marianny a ostatních a donutit ho, aby za to platil. A jestli mám v sobě nějakou sílu, donutím za to zaplatit i Dananny."

Tom na to neřekl nic.

Church pozoroval ostatní, přicházeli v šeru a vzdor všemu se smáli. V nitru zvolna začal vážit tvrzení, která Tom vyslovil. To on byl tím, kdo všechno zničil, svou slabostí, ale může se změnit. Bylo by snadné se tomu poddat, jenže něco takového nebylo v jeho povaze. Nutilo ho to jít hlouběji, poučit se ze svých selhání a pokračovat. A doufat, že někde v budoucnosti čeká vyrovnání.

„Co jste udělal s *Roisin Dubh*?" zeptal se Tom.

Church sáhl do kapsy a vytáhl růži; byla scvrklá a suchá. Kolem stonku byl omotaný Mariannin přívěsek. „Žijeme v podivných časech," začal. „Podívejte se na tohle - kousek laciné bižuterie malé holčičky. A nyní je z toho zázrak."

Opatrně odmotával řetízek a vyprávěl o bílém světle, které ho prostoupilo při boji s Calatínem. „Viděli jsme děsivé věci, ale tohle... tohle mi dodávalo naději. Stále nevím, co to znamená, ale vím, co bych chtěl, aby to znamenalo." Otevřel přívěsek a podíval se na fotografii uvnitř. „Čas zázraků." zašeptal. Když jeho slova dozněla, růže se konečně rozpadla na prach a vítr ho sfoukl z jeho dlaně.

„Je pryč," poznamenal Tom.

„Ale ne úplně. Pořád cítím její vliv v sobě. Nevím, co to bude znamenat do budoucna."

„Dokud to bude ve vás přetrvávat, Danannové si vás nebudou všímat."

Dlouho mlčeli, než Tom řekl: „Myslím, že byste měl určité věci vy-

světlit ostatním.“

„Já vím. Dlužím jim to. A doufám, že to budu moct napravit. Řeknu jim to později, až se najíme.“ Povzdychl si.

„Ještě před několika týdny jsem si myslel, že už nikdy nedokážu nic cítit,“ pokračoval zamyšleně. „Teď jsem přesvědčený, že cítím až příliš mnoho.“ Ironicky se zasmál. „V tomhle novém věku temna je snadné si myslet, že jsme ztratili tak mnoho-způsob života, fungující technologie, logiku. Ale je to pravda? Stále máme věci, které mají skutečně význam. Možná to bude znít afektovaně, ale význam života se v podstatě redukuje jen na několik prostých věcí - přátelství, lásku, zodpovědnost, naději v něco lepšího. Víru. A tváří v tvář vší této nelidskosti jsou to možná právě tyto lidské záležitosti, které opravdu potřebujeme.“

Tom se zasmál, což Church u něho ještě neslyšel. „A to označujete za hipíka mě.“

Church se mu podíval do tváře, viděl utrpení a síly, které je překonaly. „Víte, že to ještě neskončilo.“

„Vím.“

„Máte pravdu, vykonali jsme úžasně věci. Obdivuhodné věci. Možná na to zrovna nevypadáme, ale...“ Rozhlédl se po ostatních. „Podívejte se na ně. Nechtěl bych mít po svém boku nikoho jiného. Budeme znovu bojovat. Najdeme způsob, jak to změnit A dokážeme to, rozumíte?“

„Rozumím.“

„Takže co uděláme teď?“

„To je otázka až na zítřek,“ odpověděl Tom.

+ + + + +

Rozdmýchali oheň a dojedli poslední sendviče a lupínky, které si přinesli z auta. Později, zatímco ostatní tiše seděli a přemýšleli, Laura vzala rádio koupené Churchem v Melrose a poodešla stranou, aby našla nějakou hudbu. Zanedlouho přiběhla zpátky.

„Raději si to poslechněte,“ vyhrkla. „Procházela jsem stanice, abych našla muziku, která není z jiného století. Ale všechny vysílají stejnou zprávu - něco jako vládní prohlášení.“

Postavili rádio na zem a všichni se shlukli kolem něj. Chvíli hrála vážná hudba a pak zazněl úsečný, přesně formulující hlas moderátora BBC.

„Tady je BBC, londýnské vysílání pro celou zemi. Máme zde prohlášení

předsedy vlády, které budeme opakovat v půlhodinových intervalech.“

Hlas předsedy vlády ze záznamu zněl jasně, neochvějně a naprosto bez emocí. „Dne 1. května v 10.00 hodin se vyhlašuje pro celé Spojené království stanné právo. Činnost parlamentu je přerušena až do odvolání. Toto nesnadné rozhodnutí je vynuceno krizí, která ohrožuje zemi. V tuto chvíli nemohu sdělit žádné podrobnosti. V současnosti je zastaven provoz všech médií a jakmile se situace vyjasní, bude vydáno oficiální prohlášení prostřednictvím rádia BBC a televizních kanálů. Naléhavě žádám všechny obyvatele, aby v této složité době zachovali klid. Tento postup nám byl vnucen a přijali jsme ho se zdráháním, ale jde o ochranu nás všech. Po setmění platí zákaz vycházení. Vláda důrazné doporučuje, aby se občané zdržovali v osídlených místech. Vyhněte se volné krajině, jezerům a řekám. Vstup do národních parků je zakázán až do odvolání. Nevcházejte do žádné oblasti považované za opuštěnou nebo odlehlou. Zdržujte se po celou dobu v dobře osvětlených lokalitách. Necestujte sami. Ve venkovských oblastech je k ochraně populace povoleno použití zbraní.

Rád bych připojil poněkud osobnější prohlášení, že si dobře uvědomuji sílu charakteru, který je obsažen v srdci tohoto hrdého národa. Ve dnech a týdnech, které nás čekají, musíme všichni sáhnout hluboko pro tuto odvahu, kterou jsme v naší slavné historii už tolikrát prokázali. Společně zvítězíme.“

Nastala krátká pauza a pak komentátor dodal: „To je vše. Tady je BBC—“

Laura vypnula rádio. Dlouho mlčeli, než se ozval Veitch: „Takže to začalo.“

Jako v odpověď kousek od nich magicky vzplál oheň; neviděli žádné palivo, plameny však přesto mocně šlehaly, ale tráva kolem zůstávala nedotčená. Pak se rozžehly další jako drobné světlušky na nedalekých kopcích a šířily se po zemi, kam až dohlédli.

„Beltainové ohně,“ poznamenal tiše Tom. „Přechod do nového ročního období.“

Stáli vedle sebe a pozorovali plápolající ohně. Cítili se v rozlehlé komnatě noci osamělí a bezvýznamní. Svět už jim nepatřil. Věk rozumu skončil a nastupoval nový Věk temna.

Mark Chadbourn
KONEC SVĚTA

Z anglického originálu World's End,
Book One of the Age of Misrule
vydaného nakladatelstvím Millenium (Victor Gollancz)
přeložila Eva Konečná.
Ilustrace na obálce Jon Sullivan,
grafickou úpravu obálky provedlo Vertigo, a.s.
Vydal Bohuslav Svoboda - POLARIS,
Podkopčí 464, Frenštát p. R.,
e-mail: svoboda@polarissf.cz,
v roce 2005 jako svou 166. publikaci.
Tisk - Slezská Grafia s.r.o.,
Veleslavínova 7, Opava.
Vydání první.
Cena: 259 Kč
ISBN 80 - 7332 - 055 - X

Staré proroctví říká: V nejtemnější hodině Británie povstane hrdina. Dávní bohové keltské mytologie se vracejí, aby se znovu ujali vlády nad zemí, ze které byli před milénii vyhnáni. V jejich stopách přicházejí bytosti z legenda lidových skazek: draci, skřeti, víly a Noční chodci. Obyvatelé vesnic a měst v různých částech Velké Británie jsou vražděni po stovkách.

Pět ne zrovna nejvzornějších lidských exemplářů nazývaných Bratři a Sestry Draků, aniž sami tuší proč a co to vlastně obnáší, se spojí v nebezpečné výpravě za čtyřmi magickými talismany potřebnými pro boj s temnými silami z minulosti. Čas se však zoufale krátí a na moderní svět se rychle snáší soumrak. V děsném nástupu nového, magického věku temna lidstvu hrozí, že bude bez výjimky smeteno.

Digitalizácia a oprava - Davis